

TAMI HOAG

Celebra autoare a bestseller-ului
PĂCATELE NOPTII

VINO VAT CA PĂCATUL

O captivantă carte, cu un final uluitor...

Cînd un om respectabil este acuzat de o crimă infamă...

Cînd o comunitate e sfîșiată între negație și răzbunare...

Cînd un glas șoptit la telefon amenință cu moartea...

ÎN CINE POȚI AVEA ÎNCREDERE?

„VINOVAȚI CA PĂCATUL demarează succint și nu încetinește pînă la înspăimîntătorul punct culminant. Tami Hoag a scris un roman uluitor.“

NEW WOMAN

„VINOVAȚI CA PĂCATUL e un divertisment exploziv, care masacrează nervii. Suspans la cel mai înalt nivel.“

NEW YORK TIMES

„Covîrșitor. V-o recomandăm cu căldură.“

KIRKUS REVIEWS

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Lei 159000

Guilty as Sin

by **Tami Hoag**

© copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

Tami Hoag

Vinovat ca păcatul

PROLOG

– De ziua ta, e timpul să mori, curvo!

Ziua ei. Treizeci și șase de ani. Aniversarea pe care Ellen o așteptase cu groază. Dintr-o dată, vârsta de treizeci și șase de ani părea mult prea fragedă.

Se avîntă în sus pe scară, împiedicîndu-se, cînd un toc i se agăță de o treaptă.

Dădu să apuce balustrada, zgîriind cu degetele tencuiala aspră de pe perete, rupîndu-și o unghie și julindu-și genunchii.

Scara era întunecoasă, absorbînd razele zdrențuite de lumină ale becurilor din holurile de sus și de jos. Lămpi de serviciu. Nu-i erau nimănui de nici un folos.

Dintr-un cotlon al minții, auzi un glas scăzut, gros ca fumul. *Șeful dumitale trebuie să-i spună cuiva vreo două despre pază. Cazul ăsta e foarte volatil. S-ar putea întîmpla orice.*

Ajunse la etajul doi și coti pe culoar, spre est. Dacă reușea să ajungă la scara de est... Dacă reușea să ajungă în pasajul dintre clădiri... N-ar fi îndrăznit s-o atace în pasaj, la cîțiva pași de departamentul șerifului.

– Am pus mîna pe tine, cățea!

În birourile prin dreptul cărora alerga se găseau telefoane. Camerele erau încuiate. Asasinul ei autoîntitulat o gonea din urmă, rîzînd.

Sunetul o străpungea ca o suliță, ca o certitudine că avea s-o ucidă. Poate că urmărirea nu făcea parte din planul lui, dar devenise o componentă a jocului.

Jocul. Insanitatea acestuia era la fel de înfricoșătoare ca perspectiva morții. Învingerea sistemului.

Distrugerea unor vieți. Răpirea vieților. Nimic personal. Un simplu joc.

Fugi pe lângă pretoriul judecătorului Grabko, ferindu-se după colțul pe unde se ajungea la scara de sud-est.

Casa scării era plină de schele, tăindu-i calea de scăpare. Christoase, avea să moară datorită idioatelor ăloră de frize din ipsos.

– Șah mat, deșteapto.

Scara de nord-est părea să se afle la o milă depărtare. La jumătatea distanței se înălța poarta de fier, care bloca pasarela dintre tribunal și închisoare.

Se repezi spre alarma de incendiu de pe perete, apucînd tubul de sticlă, care trebuia să se spargă, chemînd în ajutor.

Tubul se rupse. Nimic. Nici un sunet. Nici un semnal de alarmă.

– O, Doamne, nu!

Zgîrnie cu unghiile panoul nefolositor. Afurisitele de renovări. Alarma nouă nu funcționa. Superb!

– Haide, Ellen. Fii o curvă cuminte și lasă-mă să te omor.

Înhăță mînerul ușii de la hidrantul de incendiu și smuci de el.

– Trebuie să mori, cățea! Trebuie să cîștigăm jocul!

Mîna lui îi înșfăcă brațul.

Degetele ei se încleștară pe coada securii.

Consemnare în jurnal

Ei cred că ne-au învins la propriul nostru joc.

Bieți nătărăi.

Orice maestru de șah știe că, în drumul spre victorie,

va accepta înfrîngeri mărunte.

Au câștigat ei o rundă, dar

jocul e departe de-a se fi sfîrșit.

Cred că ne-au învins.

Noi zîmbim și spunem:

Bine ați venit la Etajul Următor!

CAPITOLUL 1

Luni, 24 ianuarie 1994

– A spus că era un joc, murmură ea, cu vocea înceată ca o șoaptă, încordată de durere.

Zăcea într-un pat de spital, vînătăile de pe față contrastînd brutal cu albul cearceafurilor imaculate și cu cenușiul deschis al feței. Ochiul drept aproape i se închisese de umflat ce era, iar pielea avea culoarea unei prune coapte. Gîtul era înconjurat de vînătăi ca o panglică de satin violet, acolo unde fusese strangulată. Buza spartă îi era suturată cu un șir de cusături fine.

Durerea declanșa crîmpeie de secvențe: bruște, violente, orbitoare. Amintirea unei dureri atît de acute, de intense, dobîndea calități sonore și gustative, avea mirosul fricii, prezența răului.

– *Deșteaptă fată. Crezi c-am să te omor? Poate.*

Gîtul ei, strîns de mîini pe care nu putea să le vadă. Erupția instinctului de conservare. Spaima de moarte gonind pe coama valului.

– *S-ar putea să te omorîm.*

Glasul, un murmur mătăsos.

– *N-ai fi prima...*

Aerul i se opri în plămîni ca după o lovitură de dumni, după care i se infiltră încet printre dinți, afară.

Procurorul-adjunct de comitat, Ellen North, așteptă ca momentul să treacă. Stătea lîngă pat, așezată pe

un taburet înalt, cu un blocnotes legal și un mic case-tofon la dreapta ei, pe tava de lângă pat. O cunoștea pe Megan O'Malley doar de câteva zile.

Impresia ei despre agenta de teren a Biroului de Urmărire Criminalistică din Minnesota se conturase pe baza câtorva adjective: dură, curajoasă, capabilă, hotărâtă, o femeie scundă cu ochi verzi, arzători și un nas de nu i-l ajungeai nici cu prăjina.

Prima femeie care spărsese rîndurile agenților bărbați B.C.A.¹ Își începuse munca în biroul regional Deer Lake, cu cazul răpirii lui Kirkwood. Cu douăsprezece zile în urmă. Douăsprezece zile care aduseseră micul orășel universitar, pînă atunci inocent și liniștit, în plin coșmar.

În eforturile ei de a rezolva cazul, nasul lui Megan fusese prompt dat jos de la înălțimea prăjinii și spart, cu Megan cu tot. Ajunsese prea aproape de descifrarea enigmei.

Genunchiul ei drept, vătămat, era ridicat sub pătură. Avea mîna dreaptă în ghips. Conform diagnosticului medicului, fusese zdrobită grav, fără prea mari șanse ca „sărăcuțele oscioare” să se mai vindece, nici chiar cu meticuloasa asistență a unui specialist.

Transferul lui Megan de la *Deer Lake Community Hospital* la *Hennepin County Medical Center* din Minneapolis era programat pentru marți, dacă vremea îl permitea.

Ar fi fost transportată chiar în noaptea nenorocirii, dar statul Minneapolis era prins în ghearele unei furtuni specifice lunii ianuarie. Peste două zile, orășelul

---

1. *Bureau of Criminal Apprehension*

Deer Lake abia începuse să se dezgroape de sub douăzeci și cinci de centimetri de zăpadă proaspătă.

– A spus că era un joc, o luă Megan de la început. Că l-au luat pe Josh. Că m-au luat pe mine. Că i-au păcălit pe toți. *Noi v-am păcălit tot timpul, spunea... Noi, mereu noi...*

– Ai auzit, la vreun moment dat, o altă persoană în cameră?

– Nu.

Încercă să înghită, iar fața i se încordă sub un nou val de durere.

– *Am calculat toate mișcările, toate variantele, toate posibilitățile... Nu putem pierde. Mă frigelegi? Nu ne puteți învinge. Sîntem foarte talentați la jocul ăsta... inteligenți și invincibili.*

Băiatul în vîrstă de opt ani, Josh Kirkwood, dispăruse din fața patinoarului *Gordie Krutson Memorial* după antrenamentul la hochei, într-o seară de miercuri, altminteri normală. Nu rămăsese pe loc nici o probă fizică, utilă. Singura martoră era o femeie care privise întîmplător pe fereastră, de la o jumătate de cvartal distanță, fără a vedea nimic care s-o alarmeze: un băiețel luat de la antrenament; nici un semn de teamă sau folosire a forței. Nu lăsase în urmă decît sacul de echipament, cu un bilet vîrfît înăuntru, pe care scris:

a dispărut un copil

neștiința nu e nevinovăție, ci PĂCAT.

Un joc. Iar ea fusese folosită ca pion. Ideea îi stîrnea lui Megan un val de emoții zadarnice: furie, indignare, o detestabilă senzație de vulnerabilitate. Singura satisfacție și-o găsea în faptul că îi stricaseră mica

lovitură de grație, iar acum Garrett Wright se afla într-o celulă a închisorii orașelului Deer Lake.

Garrett Wright. Profesor de psihologie la *Harris College*. Omul pe care presa îl prezentase ca pe un „martor expert”, în tentativa de a explica procesele întortocheate ale minții care comisesse acel delict. Vecinul familiei Kirkwood.

Un respectabil membru al comunității. Consilier voluntar al delincvenților minori. Un om mai presus de orice bănuială.

Dar, cu toate că Wright fusese prins, încă nu se aflase nici o veste sau urmă de-a lui Josh.

– Ai fost legată la ochi?

– Da.

– Nu l-ai văzut, efectiv, pe Garrett Wright.

– L-am văzut picioarele. Are obiceiul să se lege pe călcâie. Am observat de prima oară când l-am întâlnit. Și în seara aia făcea la fel. Când se apropia destul, îi vedeam cizmele.

– Asta nu-i chiar totuna cu o amprentă digitală.

Megan se încruntă spre procurorul-adjunct, enervarea răzbătîndu-i prin ceața provocată de medicamente și de dureri. Avocații dracului! Garrett Wright o drogase, o terorizase, o maltratase, o umilise.

Putea foarte bine să-i fi pus capăt carierei care pentru ea era totul. Un deceniu în aplicarea legii, o diplomă de criminologie, un certificat de la Academia F.B.I., deci era o polițistă a naibii de bună, și totuși Ellen North era în stare să stea acolo, cu toate firele de păr blond la locul lor, chestionînd-o calmă, de parcă n-ar fi fost decît o civilă oarecare, la fel de oarbă ca Zeița Justiției.

– L-am văzut, ticălosul. Știa încotro mă îndreptam. Știa că eram aproape de a-l găsi. M-a prins, m-a bătut

(lo m-am căcat pe mine, m-a înfășurat într-un cearceaf care dovedește că el l-a furat pe Josh...

– Încă nu știm ce va dovedi cearceaful, interveni Ellen. Nu știm al cui e sîngele de pe el. Laboratorul l-a băgat la urgențe, dar analizele de A.D.N. durează săptămîni întregi. Dacă rezultatele A.D.N. demonstrează că sîngele de pe cearceaf poate aparține copilului lui Paul Kirkwood și doctorei Hannah Garrison, atunci avem ceva ce se poate folosi. S-ar putea la fel de bine să fie o pistă falsă. N-ar avea nici un sens ca răpitorul să încerce să ne atragă pe propriile *lui* urme...

– Are sens pentru *el*, insistă Megan. Crede că poate scăpa cu orice, dar ne subestimează. Îl avem în mîină, de fapt și de drept, futu-i. De partea cui ești?

– Știi bine de partea cui sînt, Megan. Și eu vreau la fel de mult ca și tine să-l văd pe Wright pedepsit...

– Nu poți fi nici măcar pe-aproape.

~~N~~o putea contrazice. Ura amarnică din tonul lui Megan era indiscutabilă. Emoțiile pe care Wright le turnase și le călise în ea, cu fiecare lovitură, erau mult mai profunde decît și-ar fi putut Ellen imagina măcar.

Furia personală a victimei se combina cu umilirea polițistei mîndre. Ellen știa că propria ei dorință morală de justiție nu era, în comparație, decît un apetit slab.

– Vreau să fie condamnat, clarifică ea. Dar ne trebuie un dosar beton armat contra lui. Nu vreau ca avocatul să găsească o fisură nici cît un fir de păr. Cu cît vom avea argumente mai solide, cu atît sînt mai mari șansele să stoarcem de la el adevărul. Ar putea însemna regăsirea lui Josh.

Ori gășirea cadavrului său.

Lăsă aceste cuvinte nerostite. Toți cei implicați în caz cunoșteau șansele de a-l găsi pe Josh Kirkwood viu. Wright și complicele lui, oricine o fi fost acest com-

plice, nu-și puteau permite să lase să scape nici o persoană care-i putea identifica absolut ca fiind răpitoarii.

– Dacă-i putem confrunta pe Wright și pe avocatul lui cu un dosar destul de puternic, dacă-i putem amenința cu o acuzație de omucidere, făcându-i să creadă că poate funcționa chiar și în lipsa cadavrului, atunci s-ar putea ca Wright să ni-l dea pe Josh. Îi putem forța mâna, dacă sîntem suficient de atenți și de abili.

– *Te-am crezut deșteaptă, dar nu ești decît o biată cățea timpită!*

Un glas fără trup. Neridicîndu-se niciodată mai mult decît o șoptă, însă încordat și vibrînd de furie.

Tremura. Oarbă. Neputincioasă. Vulnerabilă. Așteptînd. Apoi, durerea o lovea dintr-o direcție, și din alta, și din alta.

Un țipăt de durere, de slăbiciune, de frică îi porni din adîncul inimii, iar Megan se chinui să și-l disloce din gît.

– Te simți bine? o întrebă Ellen, preocupată și calmă. Să chem o soră?

– Nu.

– Poate ar fi mai bine să întrerupem acum. Pot reveni într-o jumătate de oră...

– Nu.

Ellen nu spuse nimic, dîndu-i posibilitatea să se răzgîndească, deși nu se aștepta la acest lucru. Megan O'Malley nu ajunsese la acel nivel, din cadrul biroului, bătînd în retragere.

B.C.A. era principala agenție de aplicare a legii din nordul Midwest-ului. Una dintre cele mai capabile din țară. Iar Megan se număra printre cei mai buni dintre cei buni. O polițistă bună, cu tenacitatea și înfocarea unui taur de corrida.

Ellen conta pe această infocare. Peste o oră, se întâlni cu procurorul de comitat. Avea nevoie de declarația lui Megan și de timp pentru a o integra în planul de acțiune, pe care și-l formula în minte.

Dorea să aibă toate datele în ordine când se așeza la masă în fața șefului său. Rudy Stovich putea fi improvizabil, dar mai putea fi și îmblînzit.

În cei doi ani ai ei de activitate în Park County, Ellen își cizelase dibăcia de îmblînzitor pînă la a-i deveni instinctivă, reflexă. Nu știa nici măcar că *dorea* cazul Wright, și totuși își pregătea strategia.

– Vei reprezenta acuzarea? o întrebă Megan, făcînd mari eforturi să-și egalizeze respirația. O peliculă subțire de sudoare îi lucea pe frunte.

– Voi face parte din ea, cu siguranță. Procurorul de comitat încă n-a luat decizia finală.

– Păi sigur, de ce dracu' ne-am grăbi? N-au trecut decît două zile de cînd l-am înhățat. Cît mai e pînă la înfățișarea inițială... cîteva ore?

– Prima audiere are loc mîine dimineață.

– O să-și asume cazul, sau se codește și apelează la marele juriu?¹

– Rămîne de văzut.

Presei îi plăcea enorm să facă mult caz de procedurile marelui juriu.

Ca și cum cuvîntul „mare” ar fi însemnat oarecum „mai bun” sau „mai important”.

O audiere la marele juriu reprezenta marea șansă a acuzatorului, unde trebuia să-și prezinte probele,

---

1. (În orig.) *grand jury* – (în Anglia și S.U.A.) juriu care aprobă sau respinge punerea sub acuzație.

fără intervenția apărării și fără interogarea prin confruntare a martorilor. Nu era nevoie să dovedească nimic mai presus de o îndoială rezonabilă; tot ce aveau de demonstrat era probabilitatea că acuzatul comisese delictul. Marele juriu avea uzanțele lui.

În statul Minnesota, numai un mare juriu putea decide inculparea pentru omor de gradul întâi. Dar, deocamdată, nu aveau de-a face cu un asasinat, iar gândul de a da soarta aceluia caz pe mâna a două duzini de cetățeni, o făcea pe Ellen să-i asude palmele.

Membrii unui mare juriu puteau face orice voiau. Nu era nevoie să asculte argumentele procurorului. Dacă ei nu doreau să-l creadă pe Garrett Wright capabil de o faptă rea, putea pleca liber. Singura ei speranță era că tentația orgolioasă de a-și face un număr solo în fața unui mare juriu n-avea să învingă logica lui Rudy.

Stovich supraviețuia de mai bine de un deceniu ca procuror al Park County-ului nu atât prin competența sa legală, cât datorită mînărilor politice. Mai familiarizat cu Dreptul civil decît cu cel penal, își alegea pe sprînceană puținele procese de infracțiune pe care le instrumenta, selecționîndu-le după valoarea politică.

Stilul lui în instanță era depășit și stîngaci, cu tot atîta finețe ca al unui actor de vodevil. Însă electoratul lui Rudy rareori îl vedea în sala de judecată și, ca politician de provincie, periută și pupincurist, era îmbatabil.

– Wright vorbește? întrebă calmă Megan.

– Nu spune nimic din ce-am vrea să auzim. Insistă că a fost arestat din greșeală.

– Mda, exact. Greșeala *lui*. Ce avocat are?

– Dennis Enberg, un jurist local.

– E doar avocat sau e un avocat bou?

– Denny e băiat bun, răspunse Ellen, oprind case-tofonul. Lucra în sistem de prea mult timp, ca să se simtă jignită. Ea însăși făcuse din când în când acea distincție. Și, provenind dintr-o familie de juriști, era de mult timp imună la glumele și terfelirile avocaților.

Se lăsă să alunece de pe taburet, luîndu-și servieta. Megan își pierdea treptat cunoștința. Extenuarea și medicația aveau să pună capăt întrevederii, indiferent că terminase sau nu cu întrebările.

– E cabotinel clasic, continuă Ellen. Se ocupă de acuzațiile penale pentru orașul Tatonka, se îndeasă ca apărător public aici din timp în timp; are o practică proprie decentă. Știi cum merge sistemul în comitatele astea rurale.

– Mda, *Mayberry R.F.D.* Și tu ce ești aici, consilier?

Ellen își luă paltonul gros, împingîndu-și nasturii de piele prin încheietori.

– Eu? Mă aflu aici doar ca să fac dreptate.

– Amin.

Ellen își petrecuse toți cei doisprezece ani de carieră în serviciul unui comitat sau al altuia, spre marea consternare a părinților ei, care doriseră să le calce pe urme, în lucrativa viață a dreptului fiscal.

Hennepin County, care cuprindea orașul Minneapolis și bogatele sale suburbii apusene, unde copilărise ea, îi înghițise primul deceniu de viață după ce urmase Facultatea de drept *Mitchell*, din St. Paul. Se cufundase într-un ritm febril, dornică să doboare cât de mulți ticăloși putea. Veteranii supraîncărcatului sistem judecătoresc din Hennepin County îi întâmpinaseră entuziasmul cu scepticismul cunoscător al celor plictisiți de războaie, speculînd asupra datei cînd avea să se

blazeze. În zece ani, tenacitatea ei nu făcuse decît să se înăsprească și mai mult, însă entuziasmul i se colise rău, oxidat de verdele cinismului. Încă își mai amintea clar ziua cînd se oprise în holul tribunalului din Hennepin County, cutremurată pînă-n măduva oaselor de revelația că se imunizase atît de mult la toate, încît începea să fie amortită la vederea victimelor, a cadavrelor și a făptașilor.

O epifanie deloc plăcută. Nu se făcuse procuroare ca să-și formeze indiferența față de suferințele omenesti. Nu rămăsese în cadrul sistemului fiindcă ar fi vrut să ajungă la un punct unde cazurile nu erau decît puțin mai mult decît numere de înregistrare și reguli de formulare a condamnărilor.

Devenise jurist din predispoziție genetică, condiționare ambientală și o dorință sinceră de a lupta pentru dreptate. Soluția părea să fie aceea de a pleca din oraș, spre o zonă mai civilizată, unde bandele și crimele grave constituiau o aberație.

Un loc unde ar fi putut simți că avea și ea o contribuție, nu doar să încerce să astupe cu degetul un stăvilar plin de găuri. Deer Lake corespunsese perfect necesităților. Un orășel cu cincisprezece mii de locuitori, destul de aproape de Minneapolis ca să fie comod și exact atît de departe, încît să-și mențină caracterul rural.

Harris College furniza influxul de tinerețe și sofisticare propriu unei comunități universitare. Un segment crescînd de funcționari navetiști între Orașele Gemene¹ ofereau o bază fiscală sănătoasă. Criminali-

---

1. (În orig.) *Twin Cities*: Minneapolis și St. Paul.

latea, deși în creștere, rămînea în general mărunță. Spargerii, trafic minor cu droguri, muncitori, de la fabrica de brînzeturi *BuckLand*, bătîndu-se pînă la leșin după prea multe beri la bufetul Legiunii Americane. Oamenii de-acolo încă mai erau ușor de șocat. Și fuseseră șocați pînă-n măduva oaselor de răpirea lui Josh Kirkwood. Strîngînd servieta în mîna înmănușată, cu tocurile joase ale cizmelor de piele bocănind pe dușumeaua lustruită, Ellen porni pe coridorul spitalului comunitar Deer Lake.

Cea mai mare parte a activității din instituția cu o sută de paturi părea să se concentreze în jurul combinației de oficiu al surorilor și biroul de primire din holul principal, unde pacienții programați se plîngeau că așteptau prea mult, iar pacienții neprogramați încercau să pară mai bolnavi decît erau de fapt, în speranța că aveau să fie primiți mai repede.

Un pîlc de reporteri care se plimbau pe la periferia zonei bolnavilor săltară capetele la vederea lui Ellen și o zbughiră spre ea, cu creioanele și camețelele pregătite. Două femei și patru bărbați, un sortiment de mantouri scumpe și canadiene jerpelite, coafuri țepene de fixativ și cozi-de-cal slinoase.

Un fotograf își îndreaptă spre ea aparatul, iar Ellen, întoarse capul în momentul cînd blitz-ul fulgeră.

– Domnișoară North, aveți vreun comentariu de făcut cu privire la starea agentei O'Malley?

– Domnișoară North, este vreun sîmbure de adevăr în zvonul că Garrett Wright a agresat-o sexual pe agenta O'Malley?

A doua întrebare atrase din partea lui Ellen o privire țîfnoasă.

– N-am auzit nici un asemenea zvon, răspunse ea scurt, fără a încetini pasul.

Soluția de a înfrunța presa cuprinsă de amoc era să te miști încontinuu. Dacă te opreai, se repezeau ca un roi, te devorau și te regurgitau ca titlu de ziar sau secvență cu sunet la ora zece. Ellen știa să nu cadă în cursă. Învățase toate aceste lecții pe pielea ei, fiind aruncată la hiene cu câteva ocazii, ca tânără asistentă de sacrificiu a cîte unui caz.

Lipsa oricărui răspuns savuros păru doar să ascută foamea reporterilor. Doi tăiară prin stînga ei. Doi o luară mărunt de-a-ndăratelea din fața ei. Cel din dreapta țopăia lateral, cu capătul unui șiret dezlegat, murdar, țcănind pe dușumea la fiecare pas.

– Ce fel de cauțiune va cere procurorul de comitat?

– Ne puteți oferi un rezumat al acuzațiilor înregistrate?

– Procurorul de comitat va organiza o conferință de presă azi după-amiază, la tribunal, răspunse Ellen. Vă propun să vă păstrați întrebările pînă atunci.

leși pe ușa din față a spitalului, pregătindu-se, instinctiv, să înfrunte frigul. Cîteva raze palide de soare răzbăteau slab peste zăpada imaculată.

În latura opusă a parking-ului, un tractor trecea duduind, împingînd troienele într-un minuscul lanț muntos.

Traversă parcare spre *Bonneville*-ul ei, perfect conștientă că nu numai încălțările sale scîrțiau pe stratul de zăpadă. Privind în jos cu coada ochiului, văzu șiretul desfăcut bălăbănindu-se pe lîngă un adidas *Nike*.

– Am vorbit serios, spuse ea, scoțîndu-și cheile din buzunarul paltonului. N-am ce să vă spun.

– Bulldogii nu se satură cu „Fără comentarii”.

Îi aruncă o privire. Părea să fi absolvit recent liceul,

cu tuleiele atât de rare, încît nu-i puteai da voie să iasă în ger fără fular peste gură. Avea chipul modelat fin.

Păr negru, cu un breton suspect de roșu căzîndu-i peste ochii căprui, înguști.

Și-l aruncă pe spate, nervos. Keanu Reeves tînăr. *Forească-mă Dumnezeu*. Nu mult peste înălțimea ei (do un metru șaptezeci, avea constituția unei feline de jung, slab, agil, cu o energie dinamică pe măsură. Părea să vibreze în aerul din jur, de parcă l-ar fi conectat cineva la un generator de înaltă tensiune.

– Atunci, mă tem c-o să vă rămînă cîinele flămînd, domnule...?

– Slater. Adam Slater. *Grand Forks Herald*.

Ellen deschise portiera mașinii și-și aruncă servieta pe locul din dreapta.

– Ziarul din Grand Forks și-a trimis propriul reporter tocmai pînă aici?

– Sînt ambițios, proclamă tînărul, săltînd pe vîrfurile picioarelor, de parcă ar fi trebuit să fie gata de a rupe de fugă la cel mai mic semn. Un cățelandru încercînd să alerge înaintea haitei flămînde.

– Ești destul de mare ca să fii angajat? Întrebă Ellen, iritată de entuziasmul lui.

– Și dumneavoastră ați fost ambițioasă, replică băiatul, în timp ce Ellen se așeza la volan.

Îl privi, îndoindu-se că putea ști cîte ceva despre ea.

– Am unele contacte în Hennepin County.

Contacte. După cum arăta, contactele lui trebuiau să fi fost băieții care furau tezele din biroul profesorului de algebră.

– Se zice că erați foarte bună, pe vremea cînd lucrați acolo.

Pe vremea cînd...

– Mai sînt bună și-acum, domnule Slater, declară Ellen, răsucind cheia în contact. Sînt bună în orice zonă de cod poștal.

– Da, duduie! ciripi ei, salutînd-o militărește cu carnetul reportericesc.

– *Duduie*, bombăni Ellen, ambreind motorul și ieșind din parcare.

În timp ce se înscria în traficul de pe stradă, privirea i se abătu spre oglinda retrovizoare. Domnul Ambiție din Grand Forks revenea cu pas săltat spre intrarea spitalului.

– Să te văd eu vreodată avînd de-a face cu o femeie mai în vîrstă, băi moțmolocule. *Erați bună*. Încă nu mi-am pierdut-o.

Nu era complet sigură dacă se referea la dibăcia în instanță sau la alura feminină. După ce reporterul dispăru, privirea lui Ellen se concentrează asupra imaginii ei reflectate. Avea fața mai mult interesantă, decît frumoasă. Ovală, cu frunte înaltă.

Ochii cenușii, puțin cam înguști. Nasul, cam simplu. Gura, nimic care să inspire fantezii erotice, dar mergea. Căută vreun semn de îmbătrînire, neplăcîndu-i adîncimea liniilor ce i se răsfireau la ochi cînd și-l mijeau. Cît mai avea pînă să înceteze a le mai numi linii vesele, începînd să le zică laba-gîștii?

Ziua de naștere se profila la orizont, enormă ca un nor negru de furtună, ca dirijabilul „Hindenburg”. Treizeci și șase. O trecu un flor pe spate. Prefăcîndu-se că se datora frigului, reglă mai tare butonul de la caloriferul *Bonneville*-ului. Treizeci și șase nu era decît un simplu număr. Unul mai apropiat de patruzeci decît de treizeci, dar tot numai un număr, o marcă arbitrară a trecerii timpului. Avea griji mai importante pe cap, de

pildă, băiatul dispărut și aducerea răpitorului în fața Justiției.

CAPITOLUL 2

Tribunalul din Park County era un mic monument de gresie nativă, cu coloane dorice și frontoane grecești. Data de la sfârșitul secolului trecut, când mîna de lucru era ieftină și timpul nu avea mare importanță. Interiorul se mîndrea cu plafoane extrem de înalte, care aveau toate șansele să mărească facturile la căldură, mulaje ornamentale de ipsos și medalioane a căror întreținere necesita fără-ndoială subvenții de la conservaționiștii istorici. La etajul doi aveau loc lucrări de restaurare, schelele fiind înălțate lîngă peretele de nord-est ca un gigantic set de Tinkertoys.

Sălile de judecată aflate la etajul doi erau de un gen care ducea cu gîndul la Henry Clay și Clarencé Darrow. Însumînd mesele judecătorilor, boxele juraților și băncile spectatorilor, o apreciazabilă pădure de stejari căzuse pentru binele cauzei. Podurile de lemn pălisă pe alocuri, tocite de pașii generațiilor de avocați.

Era foarte familiarizat cu asemenea tribunale, deși nu se apropiase niciodată de Deer Lake, Minnesota. Și nici nu ținea să se mai întoarcă, după ce-și îndeplinea misiunea.

Domnea un frig amamic.

Putea să jure că tribunalul Park County rareori era atît de agitat ca în ziua aceea. Holurile forfoteau de lume, nu de personal, ci de reporteri, de camerameni și de fotografi de la ziare, întrecîndu-se să ocupe poziții în fața unui podium doldora de microfoane. Se aplecă peste balustrada de la etajul întîi, privind în jos

prin lentilele-oglină ale ochelarilor de producție militară.

Răpirea lui Josh Kirkwood atrăsese atenția întregii națiuni.

Arestarea doctorului Garrett Wright nu făcuse decât să ridice nivelul febrilității cu încă o sută de grade. Erau reprezentate toate rețelele majore, cu corespondenții reconoscibili de la prima vedere.

Veniseră în forță și posturile de scandal sindicalizate, oamenii acestora adulmecînd pe la margini ca niște hiene gata să înhațe o ciosvîrtă succulentă de la leiile marilor rețele. Ziarștii locali erau siliți să se bată pentru unghiunile de fotografiere.

Fuseseră aruncați la apă adîncă și era clar că nu țineau să înoate pe lîngă peștii cei mari, dar n-aveau încotro. Subiectul depășea sensibilitățile și manierele de provincie. Era mare cît America și intim ca o familie.

Bună juxtapunere de imagini. Își întipări în memorie ideea.

Scena de jos nu se deosebea de un platou cinematografic în așteptarea vedetelor. Reflectoare, camere, mașiniști, tehnicieni, machiori tamponînd frunți și nasuri transpirate.

– „Lumea e o scenă”, mormăi el cu umor cinic, scrîșnind de prea multele țigări și prea puținul somn al nopții trecute. Prețul flecărelii. Ungeai roțile cu whisky bun și vorbă lină, zîmbete ușoare și trabuce scumpe, toate urmînd să fle alungate a doua zi dimineață cu o mînă de aspirine și un galon de cafea tare.

Se întoarse încet să arunce o privire, chipurile, indiferentă spre reporterii ce așteptau în fața ușii de la birourile procurorului de comitat, la zece metri mai încolo pe culoar. Nimeni nu-i dădea atenție.

Nu purta ecuson de presă, nu i se ceruse nici un act de identitate. Ar fi putut să fie oricine. Putea fi un trăgător de precizie; la ușile tribunalului Park County nu existau detectoare de metale. Încă un detaliu pe care să-l rețină pentru referiri viitoare. Toți cei prezenți se concentrau asupra cazului, excluzând orice altceva. Elvis ar fi putut mătura pe jos, și nimeni nu l-ar fi învrednicit cu o privire.

Conta pe vederea lui focalizată ca fiind atât utilă potențial, cât și o binecuvântare personală. Putea trăi fără amestecul altora, când astfel ajungea acolo unde dorea. Înăuntrul. Perspectiva păsării. Fotoliul de orchestră. În mecanismele interne ale sistemului judiciar de provincie, instrumentând un caz de zile mari.

Ușa procurorului de comitat se deschise, iar reporterii începură să răcnească întrebări, stîrnind un țărăboi ca o haită de ogari scoși la vînarea vulpilor. Se îndepărtă de lîngă balustradă, rezemîndu-se de o coloană de marmură, atent să rămînă în umbra acesteia, cu mîinile înfundate în buzunarele canadienei negre, pe care și-o cumpărase după ce debarcase din avion, la Minneapolis.

Un ajutor de șerif în uniformă degajă un culoar, făcîndu-i loc omului pe care-l recunoscuse ca fiind Rudy Stovich. Înalt, ciolănos, cu o față ca a domnului Cap-de-Cartof și păr cărunt, sîrmos, uns cu o litră de ceva gras, ca să pară ondulat. Stovich jucase rolul principal într-unul dintre numeroasele reportaje despre caz, încruntîndu-se spre obiectiv și făgăduind cu pioșenie că avea să-i acuze pe vinovați cît de mult îi îngăduia legea. Ar fi fost interesant să audă ce avea de spus acum, cînd se părea că făptașul nu era cine știe ce jegos cu cazier din cartierul rău famiat al orașului și capătul inferior al scării evoluționiste, ci un profesor de

psihologie de la propriul lor colegiu exclusivist.

Garrett Wright reprezenta întorsătura care dădea unicitate întâmplării, cîrligul ce o transforma dintr-un clișeu într-o investiție.

Stovich păși în hol, alungînd prin gesturi întrebările strigate, cu o expresie de nervozitate exagerată. O femeie își potrivea pasul în urma lui. Calmă, stăpînită, cu părul blond, în nuanța aurului șlefuit, și trăsături mai mult interesante decît frapante.

Ellen North, despre care se zvonea că-și pusese ambițiosul ochi pe biroul din colț al procurorului de comitat. Trecu pe lîngă reporteri fără a-l privi pe nici unul în ochi, ca o regină indiferentă față de prezența maselor nespălate. Rasată, plină de sine, deloc afectată de atenția presei. Îl intriga.

Rămase pe loc, în timp ce gloata trecea pe-alături, coborînd scara spre parter. Bătuse gongul.

Nici un regizor n-ar fi putut coregrafia mai perfect scena. Exact în momentul cînd Stovich și anturajul său ajunseră la parter, ușile principale ale tribunalului se deschiseră și procurorul general¹ de stat, William Glendenning, cu suita lui își făcură grandios intrarea. Aduseră în clădire un val de aer rece, scuturîndu-și pantofii de zăpadă, cu obraji și nasurile, lucind de frig, roșii precum cireșele. Stovich și Glendenning își strînseră mîinile, în timp ce blitz-urile fulgerau orbitor precum niște explozii stelare.

Glendenning deschise procedurile. Că orice politician aseasonat, arăta bine în lumina reflectoarelor, solid, conservator, demn de încredere.

---

1. (În S.U.A.) ministrul justiției.

Ochelarii fără ramă îl făceau să semene întrucîtva cu Franklin Roosevelt, accentuînd și mai mult încrederea și valorile de modă veche. Vorbea cu glas puternic, sigur pe sine. Platitudini, făgăduieli de dreptate, asigurări ale încrederii lui în sistem și ale încrederii în Rudy Stovich și echipa sa. Suna impresionant, spunînd de fapt foarte puțin; un truc la îndemînă într-un an electoral.

Urmă Stovich, cu chipul împietrit și de nepătruns, cu ochelarii strîmbi și cu costumul arătînd de parcă tocmai l-ar fi scos din coșul cu rufe murdare. A avea cravata prea scurtă.

Le spunea tuturor că era adînc tulburat de evenimentele care zguduiseră comunitatea. El nu era decît un avocat de țară, care niciodată nu-și imaginase că va avea de rezolvat un caz de o asemenea natură, motiv pentru care arunca pisica moartă în curtea procurorului-adjunct de comitat, Ellen North.

Ea avea genul necesar de experiență în instanță. Era tînără, ageră și neînduplecată în aplicarea justiției.

– Lunecos mai ești, Rudy, mormăi, aplecîndu-se din nou peste balustradă. Lunecos ca mucii, vulpoi bătrîn de la țară ce ești.

Lăsarea cazului pe capul ei era un act de control calculat al pagubelor. Se înfățișa pe sine însuși ca pe un om preocupat de justiție, mai presus de orice, dispus să admită că exista cineva mai potrivit pentru atingerea aceluia scop; și nici mai mult, nici mai puțin decît o femeie, marcînd un punct pentru el din partea crescîndei facțiuni de tineri profesioniști iluminați în rîndurile electoratului.

În același timp, se distanța de acuzare, devia loviturile criticilor publice și-și păstra neatins nasul borbănat. Dacă Ellen North cîștiga, Rudy avea să apară

ca un geniu înțelept și umil. Dacă pierdea, nu era decât vina ei. Dilema dacă Stovich manifesta un respect sincer pentru asistenta lui sau, de fapt, o arunca la rechinii, reprezenta încă o întorsătură plină de posibilități. Un lucru era absolut clar, când Ellen North păși pe podium: nu se temea nici de misiune, nici de presă.

Declarația ei fu scurtă și la obiect: intenționa să instrumenteze agresiv cazul și să le facă dreptate victimelor. Avea să-și dea toată silința pentru a încerca să găsească răspunsul la întrebarea finală în acea situație: locul unde se afla Josh Kirkwood. Refuză să răspundă la întrebările presei, manevrându-și cu abilitate șeful în fața reflectoarelor. Oricând recunoscător pentru o ocazie de presă în anul electoral, Stovich profită imediat, trăgându-l și pe Glendenning cu el în luminile rampei. Fotografiiile împreună cu bulibașa sistemului juridic al statului arătau întotdeauna bine în afișele de campanie.

Ellen North înhăță un ajutor de șerif pentru protecție și porni spre scară. O privi, în timp ce câțiva reporteri se desprindeau din haită, pe urmele ei. Femeia îi opri cu o singură privire și un „fără comentarii” tăios, neîncetînd pasul.

– Mmm, mmm, domnișoară North, mormăi ei printre dinți, în timp ce Ellen urca scările, cu fusta, de culoare verde-închis, înfoindu-i-se în jurul pulpelor. Tare mai cred că mi s-a trezit pofta.

Ellen North porni pe culoar, tăcănind vioi cu tocurile cizmelor pe pardoseala lustruită, cu mintea ocupată de alte gânduri decât de ideea că cineva o putea pîndi din umbră.

Nu arăta a genul de om care ar fi putut răpi un copil, aruncînd o întreagă comunitate într-un vârtej al

mpaimei. Ellen îl întâlnise pe Garrett Wright la o serie de solemnități civice desfășurate în ultimii doi ani.

Păruse destul de agreabil, nefiind soiul care să atragă atenția. S-ar fi pierdut în mulțime, dacă nu era culitatea aproape simpatică a chipului său, un oval fin de alabastru, cu nas subțire și gură sobră.

Se așază pe scaun cât putu de demn, ținând seama de zăngănitul materialelor pe care le folosiseră poliția ca accesorii ale treningului de detenție, portocaliu ca flacăra.

– Domnișoară North, spuse, cu un zîmbet reținut. Aș spune că e o plăcere să vă revăd, dar în circumstanțele date...

Ridică din umeri, gesticulînd vag explicativ cu mâinile încătușate, după care și le rezemă ușurel pe tăblia mesei. Mâini netede, palide, fără zgîrieturi, fără contuzii, fără semne vizibile că ar fi lovit repetat o femeie. Ellen se întrebă dacă nu cumva își depusese mâinile în fața ei știind că avea să i le privească. Ridică ochii spre el.

Ai lui erau mari, de nepătruns, căprui-intens, arătînd aproape somnoroși sub niște gene pentru care majoritatea femeilor ar fi făcut moarte de om.

– Nu e o întâlnire de curtoazie, domnule Wright, spuse ea scurt. Plăcerea nu intră în discuție.

– Domnișoara North se va ocupa de acuzare, explică Dennis Enberg, după care se întoarse spre Ellen și continuă: Am auzit că Rudy a dat un spectacol reușit la conferința de presă.

– Mă mir că n-ai fost acolo.

Avocatul ridică din umeri.

– Nu-i stilul meu. Era ciroul lui Rudy. Nu era locul pentru un concurs de pișare.

După cei doi ani de cînd îl cunoștea pe Dennis

Enberg, Ellen ar fi spus că era exact stilul lui să spargă petrecerea procurorului de comitat, dacă socotea că i-ar fi folosit la ceva. Cu siguranță, niciodată nu-l știuse să se sfiască în numele bunelor maniere. I se părea o eroare tactică. Dacă ea ar fi fost avocata lui Wright, cu siguranță că ar fi făcut tot posibilul să-l submineze pe Rudy, fie și numai pentru a pronunța, evident, formală declarație de nevinovăție a clientului ei.

– Denny, îl cunoști pe Cameron Reed, arătă ea cu capul spre tînărul așezat în stînga ei, la masa din imitație de lemn.

Cei doi se ridicară, parțial, de pe scaune pentru a-și da mîna. Contrastul era evident. Enberg, în vîrstă de treizeci și șapte de ani, buhăit, cu păr șaten în accentuată retragere de deasupra frunții, și Cameron Reed, în vîrstă de douăzeci și opt de ani, într-o formă de-a dreptul irațională, cu o claie de păr bogat, arămiu, cu o garnitură completă de pistrui.

Absolvent, în urmă cu doi ani, al Facultății de drept *Mitchell*, era ager și inteligent, o veritabilă anomalie în oficiul din Park County. Cum nimerise în Park County, pe Ellen o depășea, deși acest gînd o trezea întotdeauna la realitate. Nici la ea nu s-ar fi așteptat nimeni să fie acolo.

– Doctore Wright, audierea dumneavoastră este programată pentru mîine dimineață la ora zece, încep ea. Doresc să fiți la curent cu faptul că statul intenționează să vă prezinte, în acel moment, o plîngere, acuzîndu-vă de o lungă listă de infracțiuni, privitoare la răpirea lui Josh Kirkwood, precum și răpirea și agresarea agentei B.C.A. Megan O'Malley.

Îi aruncă lui Wright o privire peste rama unei perechi de ochelari de citit, care erau mai mult recuzită

ducit terapie. Părea aproape nepăsător, înfruntându-i privirea cu ochi întunecați și fermi. Nu vorbi nimeni și, cîteva secunde, Ellen avu strania senzație că Enberg și Cameron încremeniseră cumva în afara timpului.

– Asta ar trebui să mă determine să mărturisesc crime pe care nu le-am comis? întrebă calm Wright.

– Este enunțarea unui fapt, doctore Wright. Vreau să fiți pe deplin conștient de intenția mea de a vă inculpa.

Sprîncenele lui Enberg se îmbinară.

– Am auzit zvonuri despre un mare juriu.

– N-am nevoie de mare juriu. Desigur, dacă Josh Kirkwood nu reapare, pot foarte bine să convoc un mare juriu pentru a dezbate acuzațiile de omucidere bazate pe dovezile de care dispunem.

– Omucidere!

Exclamația îl propulsă pe Enberg la douăzeci de centimetri de scaun.

– Iisuse, Ellen! Nu-i puțin cam prematur?

– Exact în timp ce noi stăm de vorbă, laboratorul criminalistic al statului efectuează analize asupra cearcoafului însîngerat, cu care clientul tău a înfășurat-o pe agenta O'Malley. Dovadă – chiar el a spus.

– Așa declară o femeie care a fost, conform propriei sale depoziții, drogată și bătută pînă a leșinat...

– Laboratorul a confirmat că, pe lîngă sîngele agentei O'Malley, pe cearceaf mai există și sînge din grupa AB negativ. Grupa sangvină a lui Josh Kirkwood.

– Și a unui miliard de alți oameni!

– Dovadă clară a unor grave vătămări corporale, continuă Ellen. De pe urma acestei probe, putem deduce că motivul pentru care poliția nu-l găsește pe Josh este acela că băiatul a murit.

– Of, pentru... se bîlbî Enberg, negăsindu-și o dia-tribă potrivită. Roșeața feței i se întinse pînă la marginile urechilor. Părînd incapabil să-și stăpînească nervii, se ridică și începu să se plimbe pe lîngă marginea mesei.

Ellen mai văzuse acest număr și, la drept vorbind, altă dată fusese mai convingător. Acum i se părea forțat, ca și cum i-ar fi fost greu să simuleze scandalizarea. Umbla în lungul mesei, prin spatele unui scaun gol, nu pe lîngă la lui Garrett Wright, ceea ce ar fi simbolizat sprijinul acordat clientului.

– Nu l-am omorît pe Josh Kirkwood, spuse încet Garrett Wright.

Ellen constată că-și ținea respirația, în așteptare, cu speranța crescînd într-însa. Greutatea tăcerii lui indica un anunț. Dumnezeu, avea să mărturisească, la urma urmei?

O fracțiune de secundă, avu nebuneasca impresie că urma să zîmbească; apoi, cît ai clipi, iluzia trecu, iar Ellen își spuse că probabil își imaginase.

– Sînt un om nevinovat, domnișoară North, continuă Wright. V-o spun încontinuu. Ce motiv posibil aș fi avut să răpesc copilul unui vecin? O admir enorm pe Hannah Garrison. Soția mea și cu mine îi considerăm pe Hannah și Paul prieteni. Iar cît despre răpirea lui Megan O'Malley, pare mai mult opera unui nebun. Vi se pare că n-aș fi în deplinătatea facultăților mintale?

– Nu mie îmi revine să determin acest lucru.

– Nu pot să cred, murmură el. Sînt profesor la unul dintre cele mai respectate colegii mici din țară. Să creadă cineva că aș fi putut face una ca asta... N-are nici un sens.

Are sens pentru el. Cu ochiul minții, Ellen revăzu fața lui Megan, bătută și învinetită, cu focul urii arzîn-

du-i în ochi. *El a fost, ticălosul... îl avem în mână, de fapt și de drept, futu-i.*

– Datoria mea e să aplic legea față de ceea ce ați făcut dumneavoastră, doctore Wright, nu să găsec vreun sens faptei. Las această sarcină neproductivă și nedemnă de invidie în seama sociologilor.

– N-am făcut nimic.

– Ce ciudat, atunci, că Holt v-a prins fugind de la locul faptei.

Wright își înclină capul pe spate, slobozind un oftat spre faianța cu acustică a plafonului.

– V-am spus mereu, a fost o confuzie. Tocmai ajunseseam acasă. Parcasem mașina în garaj și dădeam să intru în casă. Am auzit ceva asemănător cu niște împușcături și am ieșit pe ușa din spate să văd ce era. Am văzut un om alergând spre mine din curtea vecinului. Speriat, normal, am revenit în garaj cu intenția de a intra în casă și a anunța poliția. Atunci, ușa a zburat de perete și Mitch Holt a sărit la mine.

Cameron se aplecă înainte, cu antebrațele încordate pe masă și cu ochii săi albaștri strălucind:

– Vi s-a părut că auziți împușcături în curtea dumneavoastră din spate și ați ieșit? Mi se pare ciudat, doctore Wright. Cred că eu n-aș fi făcut așa ceva. Nu v-ați temut să nu fiți împușcat?

– În Deer Lake nu se împușcă oameni, pufni Wright. Bănuiam că erau niște copii prostindu-se prin Quarry Hills Park, trăgând în iepuri sau mai știu eu ce.

– Noaptea, pe viscol?

Mușchii din jurul gurii i se crispară infim, în timp ce-l privea pe Cameron Reed.

– Omul pe care l-a fugărit Mitch Holt prin pădure era îmbrăcat în negru, spuse Ellen. Când ați fost prins, erați îmbrăcat în negru, gîfîiați, erați chiar transpirat.

– Dacă Mitch Holt ar fi dat buzna în garajul tău și te-ar fi atacat, și tu ai răsuflat greu și ai fi transpirat, replică Dennis, revenind în discuție cu un sarcasm lipsit de convingere; se așează la loc pe scaun, încrucișându-și brațele pe piept. Mitch Holt n-a văzut nici un moment chipul omului pe care-l urmărea. Agentă O'Malley n-a văzut niciodată fața omului care a torturat-o. Am auzit că suspectul purta o mască de schi. Clientul meu nu purta nici o mască de schi când a fost prins.

– Dar masca de schi s-a găsit în pădure, pe traseu, îi aminti Ellen.

– Și pistolul? Întrebă Enberg provocator. Proba cu parafină, făcută simbătă noapte, n-a depistat urme de pulbere pe mâinile clientului meu.

– Iarna, oamenii poartă în general mănuși, propuse Cameron, cu propria lui undă de sarcasm.

Denny ridică din umeri, dramatic.

– Și unde sînt?

– Aruncate în timpul fugii, foarte simplu, răspunse Ellen. Se vor găsi.

– Pînă atunci, și pînă vei putea dovedi că au fost puse pe mâinile clientului meu, nu există.

– Poți susține că nu există, Dennis, replică ea. La fel cum poți susține și nevinovăția clientului tău. Neagația ta nu va schimba faptul că e vinovat ca păcatul și, în absența unor noi evoluții, va fi închis pe viață, fără nici o speranță de a mai pune vreodată piciorul în afara zidurilor unei pușcării.

Reveni cu atenția spre Garrett Wright, în timp ce-și aduna însemnările.

– Cît despre povestea dumneavoastră, doctore, am văzut site cu mai puține găuri. Vă propun ca la noapte să vă gîndiți bine. Deși nu promit nimic, cred

că pot spune cu certitudine că procuratura de comitat va privi situația într-o lumină mai binevoitoare dacă spuneți adevărul.

– Chiar doriți adevărul, domnișoară North? Întrebă calm Wright. Sau doar încă o condamnare la activul dumneavoastră? Nu e un nici secret pentru nimeni că sînteți o femeie foarte ambițioasă.

– Pentru mine, e o noutate.

Ellen își închise servieta și se ridică, aruncîndu-i o privire rece ca oțelul.

– Ceea ce doresc eu, doctore Wright, e să se facă dreptate. Și, nu vă faceți iluzii, voi reuși.

Denny Enberg îi privi pe cei doi procurori plecînd, cu un bolovan de greață apăsîndu-l în stomac. Nici el nu știa dacă era perspectiva de a pierde lupta iminentă sau simpla idee de a purta acea luptă. Nu era convins că *dorea*, măcar, să știe.

Simți greutatea privirii propriului său client asupra-i și se simți obligat să scormonească după un răspuns optimist.

– Știi cum stă Ellen, cînd are un caz, spuse el, făcîndu-și de lucru cu adunarea hîrtilor laolaltă. Cam la dreapta jugularei.

– Și *tu* mă crezi vinovat, Dennis? Îl întrebă Wright. Obrajii lui Enberg se împurpurară.

– Sînt avocatul tău, Garrett. Ți-am spus din capul locului, singurul lucru pe care ți-l cer e să nu mă minți. Ai acceptat. Dacă tu îmi spui că ești nevinovat, atunci ești nevinovat. Voi face tot ce-mi stă în putere ca s-o creadă și instanța.

Intră gardianul, cu chipul de granit, și îl conduse pe Garrett Wright spre blocul celular. Denny îl privi cum pleca, ascultînd zăngănitul fiarelor de la picioare, cu acea greutate din stomac crescînd tot mai mare.

Întotdeauna își declara față de clienți Marea Regulă cu o falsă nuanță de înțelepciune într-ale lumii, ca și cum le-ar fi spus că puteau foarte bine nici să nu-ncerce a-i ascunde adevărul, căci putea mirosi minciuna ca duhoarea unei haznale. Majoritatea o înghițea. Majoritatea era formată din niște ageamii păguboși, care nici n-ar fi avut nevoie de ajutorul lui, dacă aveau în creier măcar două celule care să le scapere o idee. Dar Marea Regulă avea și un mare paragraf-22¹, și o știa prea bine.

Dacă Garrett Wright era vinovat, atunci era vinovat de niște fapte oribile, iar minciuna ar fi fost, cu siguranță, cea mai neînsemnată dintre ele.

– Cam jalnică poveste, comentă Cameron în timp ce mergea împreună cu Ellen spre ușa securizată din capătul culoarului. Din partea unui profesor, te-ai putea aștepta să vină cu ceva mai convingător.

– Poate chiar asta e intenția lui. Ar trebui să credem că o explicație atât de subțire nu poate fi altfel decât adevărată.

Ușa se deschise.

Salutînd din cap paznicul, cotiră la dreapta, pornind spre scară. Cameron se uită la ceas, cu o strîmbătură.

– Of, dom'le, ce-am mai întîrziat. Trebuie să fug. I-am spus lui Fred Nelson că ne întîlnim la ora patru și jumătate. Vrea să discutăm despre camionagiul ăla din Canada. Azi mai ai nevoie de mine?

---

1. *catch-22* = cerc vicios, situație paradoxală sau absurdă, ale cărei alternative se anulează reciproc.

– Nu cred. Phoebe redactează plîngerea chiar în momentul ăsta.

Ellen îl privi coborînd treptele cîte două, cu grația unui Barîșnikov. Îl urmă, aproape tîrșindu-și picioarele, apăsată de oboseala întregii zile.

Rudy îi predase cazul... sau i-l aruncase în cîrcă. Încă nu era sigură care din două, nu era sigură cine pe cine manipulasă la întîlnirea aceea. Instinctul de conservare o prevenea să nu se apropie nici la cinci mile de cazul acela. Mirosea a carne stricată, se arăta dolda de capcane, iar presa avea să-i pîndească fiecare mișcare.

Studentii de la *Harris College* începuseră deja să protesteze contra arestării lui Wright, pichetînd cu pancarte trotuarul din fața tribunalului. Simțul justiției însă îi spunea că dacă Josh Kirkwood, părinții lui și Megan O'Malley meritau să li se facă dreptate, ea era aceea care trebuia să instrumenteze cazul. Era un fapt fără nici o legătură cu orgoliul. Scurt pe doi, era cea mai bună dintre cei cinci procurori ai oficiului din Park County.

Și astfel, avea să-și curețe programul de materialele în coadă de pește și să-i predea cazurile mai noi lui Quentin Adler, cu speranța că nu se îmbulzea prin ele încurcîndu-le complet. Și urma să se concentreze asupra condamnării lui Garrett Wright.

În holul penitenciarului n-o aștepta nici un reporter care s-o ambuscheze. Mitch Holt îi alungase din aripa aceea a Primăriei Deer Lake. Frumoasa clădire nouă, de cărămidă, găzduia închisoarea orașului și departamentul poliției într-una din jumătățile structurii sale, în formă de V, cu un etaj, și birourile administrației în cealaltă jumătate. Atriumul din vîrfurile V-ului forfotea de reporteri. Era scena celui mai recent mare spectacol în

legătură cu cazul: un interviu în direct cu Paul Kirkwood, scandalizat. Tatăl lui Josh devenise livid la auzul cererii lui Mitch de a veni să i se ia amprente, cu toate că era o solicitare mai mult decît rezonabilă. În acel punct, stătea în puterea lui Mitch să-l rețină pe Kirkwood ca suspect. Paul omisese să informeze poliția că fusese cîndva proprietarul furgonului care aparținea lui Olie Swain, suspect și pedofil condamnat, ba chiar negase că avea cunoștință de vreun asemenea furgon, după ce se prezentase o martoră declarînd că era posibil să-l fi văzut pe Josh urcîndu-se într-o mașină cu acel aspect, în seara dispariției.

Acest lucru continua s-o sîcîie pe Ellen, ca o țeapă pe care nu și-o putea smulge de sub piele. De ce să mintă în legătură cu furgonul? De ce nega că i-l vînduse lui Olie Swain, cînd dovida exista negru pe alb în arhivele D.M.V.?

Din păcate, Olie nu se afla prin preajmă, ca să ajute la rezolvarea misterului. În fața unui anumit termen de detenție, pentru violări ale eliberărilor pe cuvînt de onoare, fără a mai vorbi și despre posibilele acuzații privitoare la dispariția lui Josh, Swain se sinucisese în timp ce era reținut. Biroul criminalistic îi examinase furgonul cu toate instrumentele existente, fără a găsi nimic. Nici un fir de păr, nici o scamă de mînușă, nimic care să-i aparțină lui Josh. Olie își pledase nevinovăția pînă la sfîrșit, mîzgălind-o cu sînge pe perețele celulei.

Trecînd prin sala de lucru a departamentului poliției, plină cu birouri doldora de hîrtoage și telefoane sunînd încontinuu, Ellen se îndreptă spre cabinetul lui Holt. Ușa anticamerei era deschisă, dar Ellen se opri totuși în hol, bătînd cu nodurile degetelor în tocul ușii; înainte de a vîrî capul înăuntru. Asistenta administra-

tivă a lui Mitch, Natalie Bryant, ieși de după dulapurile cu dosare, gata să-l muște pe intrus, cu fața ei rotundă, de culoarea mahonului, încruntată, și fulgere în ochii negri dinapoia ochelarilor rotunzi. Expresia i se destinse la vederea lui Ellen, lăsînd locul unei oboseli la fel de mari cu a intrusei.

– Măi fată, zi-mi c-ai să-l strivești pe-ăla ca pe-un gîndac ce e, plătesc ca să fiu și eu de față, spuse ea, proptindu-și un pumn în șoldul rotofei.

– Îmi dau toată silința, îi promise Ellen.

– Eu mi-aș da toată silința să-i salt capul în par.

– Mitch e-năuntru?

– Bănuia că ai să treci. Intră.

– Mulțumesc.

Șeful poliției din Deer Lake stătea la birou, arătînd cam cum și-l imagina Ellen pe Harrison Ford după o săptămîină de beție: ochii căprui îi erau injectați, cearcănele erau vineții, iar obraji slabi, nebărbierți. Își lărgise nodul cravatei și se pieptănase cu degetele, lăsîndu-și ici și colo smocuri de păr zburlite.

– Gata, s-a oficializat, anunță ea. Sînt numită cu acte în regulă să omor balaurul.

– Perfect.

Răspunsul lui exprima mai multă încredere decît și-ar fi putut aduna Ellen în acel moment. Privi prin birou. Nu exista nici un zid megalomanic încărcat cu plachete și distincții adunate în anii de activitate polițienească, deși Ellen știa că avea foarte multe. Fusese un detectiv neîntrecut în Miami, timp de doisprezece ani, venind la Deer Lake după moartea soției și a flului său într-un hold-up asupra unui magazin cu prețuri reduse. Alesese orașul Deer Lake ca pe un sanctuar, într-un sens mai adevărat decît o făcuse ea.

– Am avut micul tte-tte cu Wright și cu avocatul

lui. În esență, i-am spus să mărturisească, altfel... La ce-o mai folosi și asta.

– Ce vremuri când aveam bastoane de cauciuc...

– Mda, răspunse ea cu amărăciune. Mare pacoste mai pot fi și drepturile omului.

– După mine, ăsta nu se poate numi om.

Holt se lumină la față, cu o falsă speranță sarcastică:

– Ei, uite o porțiță! S-ar putea nici să n-am nevoie de altă apărare!

– Diseară, încerc să vorbesc cu nevasta lui Wright, răspunse Ellen. Tot la *Fontaine* este?

– Mhm. Azi, tipii de la B.C.A. au continuat să-i examineze casa. Am reținut-o pentru douăzeci și patru de ore, în eventualitatea că e implicată. Nu cred că bănuia ce făcea soțul ei. Din start, nu-i cel mai strălucit bec din candelabru. Acum e atât de distrusă, încît de-abia se mai ține pe picioare. N-am ajuns cu ea nicăieri, dar s-ar putea ca tu să ai mai mult noroc, ca între femei.

– Să sperăm.

Auzi telefonul sunînd în anticameră, dar lui Mitch nu i se făcu legătura. Natalie îi filtra toate apelurile. Ultimele două săptămîni fuseseră pentru el iadul pe pămînt.

Ca șef al poliției din Deer Lake și unic detectiv al unei forțe compuse din treizeci de oameni, își luase pe umeri povara căutării lui Josh și a unei anchete ce se derula, virtualmente, zi și noapte. Presa îi scruta în-continuu viața profesională și personală.

– Azi după-amiază am vorbit cu Megan, spuse Ellen, în timp ce Holt se ridica și ocolea biroul, ca s-o conducă la ușă. O așteaptă un drum greu.

– Mhm, încercă el să afișeze o expresie glumeață,

cam piezișă însă, lăsînd să se întrezărească îngrijorarea. Da-i o fetișcană dură. O s-o scoată ea la capăt.

– Iar tu îi vei fi alături, s-o ajuți.

– Dacă am vreun cuvînt de spus.

– Mare noroc că te are. Ești un băiat bun, Mitch.

– Mhm, eu-s ăla. Ultimul dintre băieții buni.

– Nu spune asta. Prefer să cred c-au mai rămas cîțiva, pentru noi, femeile necăsătorite. Știi, speranța-i aia care ne face să ne mai radem pe picioare.

Presă fie îi pierduse urma, fie renunțase la ea pentru după-amiaza în curs. Închiderile edițiilor îi chemau mai insistent decît Ellen North. El, unul, nu avea nici un termen, în afară de statutul limitărilor asupra anonimatului său.

Stătea în fața unei uși dosnice a Primăriei Deer Lake, înghețat bocnă și înjurînd drasticele legi antifumat din Minnesota. În intervalul necesar ca să fumeze o țigară, deja ajunsese să nu-și mai simtă degetele de la picioare.

Ellen North ieși din clădire pe o ușă laterală, bombănind pentru sine, cu capul în piept, pe cînd își scoate cheile din geantă.

Își aruncă într-un troian de zăpadă chiștocul țigăni.

– Domnișoară North? Vă pot răpi un moment?

Ellen ridică brusc capul la auzul glasului cu accent tărăgănat, numai miere și fum, din Sudul extrem. Lua-i-ar dracu' de reporteri. Pîndeau peste tot, numai pe sub tufișuri nu, dar s-ar fi vîrît și acolo, dacă tufele n-ar fi fost îngropate sub un metru de zăpadă. Țsta decum venea spre ea cu pas întins, hotărît, cu gulerul canadienei ridicat și cu mîinile înfundate în buzunare.

– Nu, și cu asta, gata momentul! se răsti ea. Am spus tot ce-aveam de spus la conferința de presă.

Dacă n-ai înregistrat atunci, cu atât mai rău.

Își continuă drumul, încruntându-se când omul ocoli pînă în fața ei, pentru a merge de-a-ndăratelea.

– Norocul dumitale că susțin controlul armamentului, adăugă Ellen. Altceva nu știi decît să iei femeile pe furiș, prin parcări întunecoase?

Necunoscutul îi zîmbi, cu un rînjit de pirat rău, fulgerînd alb pe un chip colțuros, umbrit de barba nerasă de-o zi.

– Altceva nu mai știi decît să presupui că un străin care te abordează într-o parcare întunecoasă e reporter?

Întrebarea o înjunghie pe Ellen ca un cuțit. Puținul soare de peste zi dispăruse, înghițit de un masiv noros, la începutul înserării. Deși clădirea pe care tocmai o părăsise era plină de polițiști, în parking nu se vedea nici țipenie de om.

Se gîndi la Josh Kirkwood, la părinții lui, la toți cei din Deer Lake, care presupuseseră că erau în siguranță. Chiar și după toate cele întîmplate în ultimele două săptămîni, încă se mai simțea imună personal. Ce prostie. Ce naivitate.

Prin minte îi fulgeră o imagine a lui Megan cu fața ca o paletă de vînătăi și cusături. Megan nu-și văzuse atacantul. *V-am păcălit tot timpul, spunea... Noi, mereu noi...*

Chiar și în slaba lumină a felinarelor de stradă, individul n-avea cum să nu-i vadă paloarea.

Privirea îi săgetă spre mașină, revenind apoi către clădire, calculînd distanțele, în timp ce încetineea pasul pentru a se opri.

– Nu sînt un violator, o asigură el, cu un oarecare amuzament.

– Aș fi o proastă să te cred pe cuvînt, nu?

– Da, duduie, consimți necunoscutul, cu o înclinare a capului.

– *Duduie*, mîrîi printre dinți Ellen, încercînd să-și adune destulă furie pentru a contracara neașteptatul val de frică; făcu încet un pas înapoi, spre clădire. Acum chiar c-aș vrea să am un pistol.

– Dacă te urmăream în scopuri necurate, continuă individul, înaintînd după ea, aș fi fost atît de neglijent, încît să te abordez aici?

Scoase din buzunar o mîină înmănușată, gesticulînd grațios spre parking, ca un magician atrăgînd atenția asupra decorului.

– Dacă voiam să-ți fac vreun rău, urmă, apropiindu-se și mai mult, aveam atîta minte ca să te urmăresc pînă acasă, să găsesc o cale de a mă strecura înăuntru sau în garaj, și să te prind acolo, unde nu prea riscam să am martori sau alte intervenții.

Lăsă imaginile sugerate să i se întipărească adînc în minte.

– Asta aș face, dacă aș fi genul de ticălos care atacă femeile, zîmbi el din nou. Ceea ce, nu sînt.

– Cine ești și ce vrei de la mine? întrebă Ellen, enervată de faptul că o parte a creierului ei îi califica stilul ca fermecător.

Nu, nu fermecător. Seductiv. Tulburător.

– Jay Butler Brooks. Scriitor – crime adevărate. Îți pot arăta permisul de conducere, dacă vrei, propuse el, fără însă a schița nici o mișcare de a-l scoate, doar făcînd încă un pas spre ea, nelăsînd-o nici un moment să se îndepărteze îndeajuns pentru a disipa calitatea electrică a tensiunii dintre ei.

– Aș vrea să te dai mai încolo, începu Ellen să ridice mîna, într-un gest ce intenționa să-l oprească din mers – sau o invitație prostească de a o lua de

braț; abandonînd gestul, își ridică servieta cu mîna dreaptă, cîntărindu-i posibilitățile ca armă sau pavăză. Dacă-ți închipui că mă voi apropia destul ca să mă uit la o fotografie de legitimație, înseamnă că n-ai minte.

– Mă rog, am mai fost acuzat de asta o dată sau de două ori, dar n-a durat. Ei, da' cu Unchiul Hotter, altfel stă treaba. Ți-aș putea spune cîteva povești de-ale lui. La cină, poate?

– Poate nu.

Îi aruncă o privire muștrătoare, pe care o spulbera senzația că era mai mult amuzat decît jignit.

– După ce te-am așteptat aici în frig?

– După ce m-ai urmărit și ai pîndit în umbră? Îl corectă ea, făcînd încă un pas înapoi. După ce te-ai străduit să mă sperii?

– Te sperii, domnișoară North? Nu-mi pari genul de femeie care se lasă ușor speriată. Cu siguranță, n-ai dat impresia asta la conferința de presă.

– Parcă spuneai că nu ești reporter.

– Nimeni de la tribunal nu m-a întrebat, mărturisi el. Am mers pe presupuneri, la fel ca și dumneata. Iartă-mă că-ți atrag atenția tocmai în momentul ăsta anume, dar presupunerile pot fi foarte periculoase. Șeful dumitale trebuie să-i spună cuiva vreo două despre pază. Cazul ăsta este foarte volatil: S-ar putea întîmpla orice. Posibilitățile sînt virtualmente nesfîrșite. Aș fi încîntat să le discutăm. La un pătărel, propuse el. După cum arăți, ți-ar prinde bine unul.

– Dacă vrei să ne întîlnim, telefonează-mi la birou.

– A, vreau să ne întîlnim, domnișoară North, murmură el, cu glasul ca o mîngiere aproape palpabilă. Dar nu prea agreez audiențele. Timpul de pregătire elimină spontaneitatea.

– Tocmai de asta e vorba.

– Prefer să iau oamenii... prin surprindere, recunosc el. Își dezvăluie mai mult din adevărul personalității.

– N-am intenția să-ți dezvălui nimic, se opri Ellen din retragere, când pe ușa principală a primăriei ieși un grup de oameni. Ar trebui să pun să te aresteze.

Omul își arcui o sprinceană.

– Sub ce acuzație, domnule doctor North? Tentativă de a lega o conversație? Cu siguranță, aici în Minnesota nu sînteți toți la fel de neospitalieri precum e vremea, nu?

Nu-i răspunse. Glasurile oamenilor care ieșiseră din clădire creșteau și coborau, distingîndu-se doar cîte un cuvînt răzleț, în timp ce înaintau pe trotuar. Ellen se întoarse, alăturîndu-se din mers celorlalți.

Jay o privi cum se îndepărta, cu capul sus, bărbia înainte, proiectînd din nou imaginea calmului controlat. Nu-i plăcea să fie prinsă pe nepregătite. Putea băga mîna-n foc că era o femeie pedantă, care punea pîncutul pe toate *i*-urile și liniuța la toate *t*-urile, după care mai controla o dată, pentru siguranță. Îi plăceau delimitările. Îi plăcea ordinea. Nu intenționa să-i dezvăluie nimic.

– Dar ai și făcut-o, domnișoară Ellen North, spuse el, cocoșîndu-și umerii, când vîntul suflă puțin mai tare, măturînd parking-ul cu un evantai de zăpadă fină. Ai și făcut-o.

CAPITOLUL 3

Hotelul *Fontaine* se afia în diagonală față de primărie, de cealaltă parte a parcului care forma scuarul

orășelului de modă veche. În vremuri normale, lui Ellen i-ar fi făcut plăcere o plimbare vioaie prin jurul parcului, pînă în căldura holului victorian, frumos restaurat, de la *Fontaine*.

Acelea însă nu erau vremuri normale. Își parcă mașina în spațiul de lîngă hotel și rămase cu caloriferul și ventilatorul funcționînd la putere maximă, ca și cum tremurul din brațe și picioare ar fi fost provocat de frig.

Îi plăcea să se considere puternică, deșteaptă, învățată, capabilă să se descurce în orice situație. În cîteva momente, pe parcursul cîtorva fraze, un bărbat singuratic reușise s-o irite scurt. Fără a pune măcar mîna pe ea, fără a pronunța vreo amenințare verbală, îi demonstrase cît de vulnerabilă era în realitate.

Jay Butler Brooks. Îi văzuse chipul pe coperta revistei *People*, în timp ce făcea coadă la casa supermarket-ului. Îi văzuse numele pe copertile cărților, și-și amintea că se uitase peste un articol despre el, într-un număr recent din *Newsweek*.

Făcea parte din actuala haită a avocaților deveniți scriitori. Însă, în loc de a-și atinge celebritatea cu scrieri de ficțiune pe teme juridice, Brooks preferase să investească în crime reale. Cărțile lui se publicau în tiraje de milioane, iar Hollywood-ul le înghițea ca pe niște bomboane de ciocolată *Godiva*.

Articolul îi lăsase lui Ellen un gust amar. După părerea ei, ocupația de a transforma crimele reale în divertisment era sucită și obscenă, un voyeurism vulgar, care nu ajuta decît să se încețoșeze și mai mult limitele dintre realitate și fantezie, stimulîndu-i și mai mult pe americani spre violență. Dar banii își spuneau cuvîntul, și era un cuvînt greu. Jay Butler Brooks valora mai mult decît majoritatea țărilor din lumea a treia.

Prefer să iau oamenii... prin surprindere...

Amintirea timbrului vocii lui trepidă printr-însa. Întunecat, cald, răgușit. *Seducător*. Cuvîntul îi foșnea prin minte, împotriva voinței ei, în pofida onicării logici. Nu spusese nimic seducător. Întîlnirea lor nu avusese nici un caracter sexual. Și totuși, cuvîntul îi plutea în minte ca o umbră. *Seducător. Periculos.*

Dacă voiam să-ți fac vreun rău, aveam atîta minte ca să te urmăresc pînă acasă...

În clipa cînd puse piciorul în elegantul lobby al hotelului *Fontaine*, reporterii se materializară din lambruriile de mahon. Ellen își croi drum printre ei fără nici o vorbă și oftă ușurată la vederea unui polițist în uniformă care păzea ușa liftului.

Acesta o salută cu o înclinare a capului cînd intră în cabină, oprindu-i pe cei care doreau s-o urmeze, cerîndu-le de a-i arăta cheile camerelor. În timp ce cîțiva începeau să se scormonească prin buzunare, ușile se închiseră.

Soția lui Wright primise o cameră la etajul întîi, pentru a-i descuraja orice intenție de a se arunca pe fereastră. Femeia care răspunse la ușa camerei 214 nu era Karen Wright. Fața de zîină a Teresei McGuire privi de după lanțul de siguranță, cu ochii îngustați suspicios și gura boțită strîns.

Coordonatoare a victimelor și martorilor în Park County, primise sarcina de guvernantă, fiindcă nici în poliția Deer Lake, nici în cea a comitatului Park, nu existau femei.

– Ellen! Slavă Domnului, șopti ea, închizînd ușa atît cît să tragă lanțul. Credeam că ești Paige Price. Îți vine să crezi că ieri a crezut, efectiv, că mă va convinge s-o las să treacă, numai pentru că i-a luat cîndva un interviu unei prietene de-ale mele pentru un articol

despre drepturile victimelor? Nenorocita. Nu m-aș uita la canalul șapte nici cu pistolul la tâmplă.

– Am auzit că a fost însărcinată cu documentarea catastrofei de la fabrica aia forestieră din Minot, North Dakota, spuse încet Ellen, punându-și servieta pe un gheridon. A făcut-o de oaie, culcîndu-se cu șeriful ca să obțină informații confidențiale.

Un fior de repulsie cutremură trupul scund și dolo-fan al Teresei.

– Ce hidoșenie! Paige Price și Russ Steiger. *Oricine* și Russ Steiger. Crezi că-și schimbă vreodată uleiul ăla din păr?

– Încerc să nu mă întreb. Cum rezistă doamna Wright?

Teresa aruncă o privire spre dormitorul care era despărțit de intrare printr-un zid parțial.

– Nu rezistă, sărmana. Spune mereu că trebuie să fie o greșeală. A fost tranchilizată. Nu știu de cît folos îți va fi.

Ellen își scoase paltonul și îl agăță în dulap.

– Trebuie să încercăm în continuare să vorbim cu ea. S-ar putea să fie cheia întregii afaceri.

Karen Wright stătea într-un fotoliu, privind fotografia agățată deasupra patului, într-o ramă cu ornamente aurii: o pisică privindu-și pisoii dolofani și fiocoși zben-guindu-se cu un ghem de lână.

Se ghemuise în fotoliu. Cu picioarele strînse sub ea și brațele în jurul genunchilor. O variantă a poziției foetale.

Era o femeie fermecătoare, cu trăsături delicate și păr blond-sandré mătăsos, tuns clasic castron. Singurul semn al faptului că în ultimele câteva zile plînsese încontinuu era roșeața din jurul ochilor mari, de căprioară, și din vârful nasului în vînt.

Într-un fel, culoarea reușea să se asorteze cu colanții roz și puloverul gri, moale.

– Karen? Sînt Ellen North, de la procuratura de comitat, spuse Ellen și își trase un scaun de sub birou, așezîndu-se. Aș dori să stăm cîteva minute de vorbă, dacă n-ai nimic împotriva.

– A fost o greșeală, spuse Karen, fără a-și desprinde ochii dinspre tablou. Garrett n-a fost nici măcar amendat vreodată pentru parcare interzisă.

– Avem multe dovezi împotriva lui, Karen, continuă cu blîndețe Ellen. Conform legii, nu poți fi obligată să depui mărturie contra soțului tău, dar dacă știi ceva ce ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Josh, ne-ai spune?

Karen își roase un deget, ocolind privirea lui Ellen.

– Cunoști vreun motiv pentru a fi ales familia Kirkwood, vreun motiv de a-l fi luat pe Josh?

Tăcerea se prelungi un moment, două.

– Probabil că ți-e deosebit de greu. Te simți trădată, poate chiar vinoată, într-un fel.

Sentimentele existau, desigur, undeva, în adînc. Introdusese în plicuri foi volante, cu semnalmentele copilului dispărut, la Centrul de Voluntari pentru Josh Kirkwood, apoi se dusese acasă la familia Kirkwood ca s-o îngrijească pe surioara mai mică a lui Josh, în timp ce soțul ei îi ținea pe toți în ghearele spaimei.

O păcălise complet sau știuse tot timpul?

– Karen, trebuie să-ți dai seama că poți fi considerată un accesoriu, insistă Ellen. Oamenilor le e greu să creadă că n-ai știut ce făcea Garrett.

Nici o tresărire de răspuns. Karen își potrivi o șuviță de păr după ureche și pe buze îi apăru un zîmbet.

– Lily e atît de dulce, murmură ea. Nu mă deranjează s-o supraveghez. Garrett și cu mine nu avem copii.

În ochii mari și întunecoși îi luciră lacrimi.

– Cred că Hannah nu mă va mai lăsa să am grijă de ea.

Își rezemă fruntea pe genunchi, suspinînd încet, ca și cum perspectiva de a nu mai putea îngriji fetița ar fi fost prea cumplită, cîtă vreme ideea că soțul ei era vreun soi de monstru sociopat nu avea absolut nici un efect asupra-i. Ellen nu știa dacă să simtă compătimire sau groază. Începea să se enerveze.

– Karen, trebuie să mă ascuți: Se aplecă înainte, întinzînd mîna pentru a o apuca ferm de încheietură. Josh e cine știe pe unde. Dacă ai idee unde l-a putut duce Garrett, trebuie să ne spui. Gîndește-te la Hannah și Lily. Gîndește cît de dor le e de Josh.

– Și Paul... murmură Karen, ridicînd puțin capul; privirea i se aținti spre lampa cu franjuri de pe noptieră. Are o familie atît de frumoasă, adăugă ea, cu nostalgie.

– Da, Josh are o familie foarte frumoasă și le este dor de el. Trebuie să-i ajuți, dacă poți, Karen. Te rog.

Ellen își ținu respirația, în timp ce urmărea succesiunea emoțiilor din ochii lui Karen. Confuzie, durere, frică. Se temea de soțul ei?

O spălase cumva pe creier? Era profesor de psihologie; trebuia să se priceapă la manipularea minților.

– Nu-ți poate face nici un rău, Karen. Ar fi spre binele nostru, al tuturor, dacă ne-ai spune ce știi!

Karen își desprinse încet brațul din mîna lui Ellen, ridicîndu-se de pe fotoliul de creton. Cuprinzîndu-și trupul cu brațele, începu să se plimbe prin cameră, pînă ajunse în fața vechiului scrin de frasin, privind-și imaginea reflectată în oglinda ovală de deasupra. Încet, luă o perie și începu să se pieptene cu mișcări prelungi.

– O greșeală îngrozitoare, șopti ea. Garrett niciodată n-ar... Nu mi-ar face asta.

Ellen se ridică în picioare, pornind spre ușă.

– Îți las cartea mea de vizită, Karen, spuse ea, punînd-o din mers pe scrin. Mă poți suna la orice oră din zi și din noapte. Oricînd îți vine în minte ceva ce ne-ar putea fi de folos, sau dacă vrei doar să stăm de vorbă.

– Nu. E doar o greșeală, îngăimă pentru sine Karen, dîndu-și cu peria prin păr.

O privi pe Ellen North cum ieșea din hotelul *Fontaine*, întrebîndu-se ce aflase. Karen era acolo, pîndită de sute de ochi. Voia să se ducă la ea, să-i vorbească, dar așa ceva nu era posibil. Niciodată nu l-ar fi trădat. Se consolă cu acest gînd, chiar dacă simultan spaiîma creștea într-însul ca o maree de acid.

Viața îl trădase iar și iar, îl amăgise să creadă că dorea un lucru, cînd el avea nevoie de altceva. Slujba, casa, mașina, mireasa-trofeu. De fiecare dată cînd înhăța cîte un premiu, constata că voia altceva. Foamea nu slăbea nici o clipă, schimbîndu-și doar forma.

Dorea să acuze pe cineva pentru asta, dar nu putea înțelege niciodată unde era vina. În tinerețe, își acuzase părinții.

Tatăl lui era un om care se mulțumise cu mai puțin decît merita familia sa, iar mama fusese o femeie ce stătea în umbra soțului.

În ultima vreme, aruncase vina la picioarele lui Hannah. Cariera ei fusese pe primul plan, înaintea familiei, înaintea lui.

Ea nu fusese niciodată umbra vreunui bărbat. Umbra ei cădea asupra lui. Și o ura pentru acest lucru.

În mod ironic, nimeni n-o învinuia pe Hannah de

nimic. În tot timpul aceluia calvar, o înfățișaseră ca pe o victimă, ca pe o personalitate vitează, luptînd să înfrunte destinul.

Biata Hannah, mama căreia îi fusese răpit copilul. Biata Hannah, ajuta atît de mulți oameni, încît nu merita suferința aceea.

Biata Hannah, care-l lăsase pe fiul lor să aștepte în fața patinoarului, în timp ce ea se ocupa de nevoile altora, la spital. Biata Hannah, care șezuse acasă așteptînd să sune telefonul, în timp ce el cotrobăia prin tufișuri cu echipele de cercetare și formula apeluri la televizor.

Nimeni nu spunea vreodată „bietul Paul“. Grație cățelei ăleia de la B.C.A., O'Malley, începuseră să-l suspecteze datorită blestematului de furgon.

Încercaseră să stabilească o legătură între el și Olie Swain, încercaseră să arunce toată vina în spina lui, cînd el făcuse tot posibilul ca să joace rolul de erou.

O victimă, asta era de fapt. O victimă a împrejurărilor. O victimă a sorții. Nici măcar nu avea un cămin unde să se întoarcă la noapte.

– *...Nu mai știu cine ești, dar știu că m-am săturat de minciunile și acuzațiile tale. M-am săturat să mă tot acuzi pe mine de pierderea lui Josh, cînd tu nu pari să vrei altceva decît să-l îngropi și să sperî că aparatele de fotografiat te vor lua din profilul cel frumos la înmormîntare.*

– Nu-s obligat să ascult așa ceva, întoarse el capul, evitîndu-i disprețul din ochi.

– Nu, răspunse Hannah, luîndu-i haina de pe spătarul canapelei; o aruncă spre el, cu gura tremurîndu-i de furie și de efortul de a-și stăpîni lacrimile. Nu trebuie să mă mai ascuți. Și nici eu nu trebuie să-ți su-

port toanele și amorul propriu de mascul rănit și gelozia meschină și prostească. Am terminat! Am terminat cu tine... Nu mai locuiești aici, Paul.

Scena i se derula merèu în minte. Sîmbătă seara. Mitch Holt venise să le dea vestea arestării lui Garrett Wright.

Hannah avea să divorțeze de el. Și toți urmau s-o privească și să spună: „Biata Hannah”. Nimeni n-avea să se uite la ceea ce-i fusese răpit lui. Nimeni n-avea să spună „bietul Paul”... decît Karen. Nimeni nu-l înțelegea, numai Karen.

Un căscat forță gura lui Ellen care se lăsă în voia lui, întinzîndu-se, cu un foșnet al plăpumii groase de puf, care-i acoperea picioarele, și atrăgînd privirea cu un singur ochi a uriașului ogar auriu întins la picioarele patului.

– Știu că e tîrziu, Harry, spuse ea, împingîndu-și în sus pe nas ochelarii de citit.

Se potrivi mai bine pe muntele de perne și printre maldărele de cărți legislative, înfruntîndu-și încă un căscat. Ceasul, în formă de cub, aflat pe raftul din lemn de cireș, de lîngă pat, arăta ora 12:25 a.m.

– Lucrez la înfundarea tipului ăluia care l-a răpit pe Josh.

Cîinele scînci puțin, ca și cum ar fi ingerat și el orele de actualități despre răpire.

Ellen lăsă „Regulamentele judecătorești din Minnesota – federale și de stat” să i se închidă în poală, cînd în minte i se formă o imagine a lui Garrett Wright. Imaginea pe care i-o prezentase în camera de interogatoriu: palid, tras, delicat – o victimă, nu un monstru.

Deși existau oameni gata să arunce vina acelor crime pe oricine, în Deer Lake se aflau foarte mulți

care nu voiau să-l învinuiască pe Garrett Wright. Oameni care avuseseră încredere în el, îl respectaseră, îi acordaseră prețuirea lor.

Studentii de la *Harris*. Susținătorii programului pentru delincvenții minori, la a cărui stabilire contribuise și el. Existau oameni care niciodată n-ar fi dorit s-o creadă, fiindcă, dacă un om ca Garrett Wright putea fi vinovat de o asemenea hidoșenie, atunci în cine să mai aibă încredere?

În cine poți avea încredere? Întrebarea aduse cu sine un fior. O amintire a vechiului cinism și a înțelepciunii dobândite cu mult chin. *Să n-ai încredere în nimeni.*

Nu mai voia să creadă acest lucru. Își făcuse termenul în cazuri cu oglinzi și fum, unde nimic nu era ceea ce părea a fi, unde dușmanii veneau zîmbitori și mîngîiau cu o mîină în timp ce cu cealaltă înfîgeau pumnalul adînc.

– Demult și foarte departe, murmură ea, cuvinte magice care să alunge amintirile.

Îl distingea pe Wright profilat pe un fundal întunecos. Privind-o cu ochi ca două găuri negre fără fund, fără suflet, văzînd în ea, prin ea. Colțurile gurii i se arcuiră într-un zîmbet care-i îngheța sîngele în vene. Știa un lucru pe care ea nu-l știa. Planul jocului. Tabloul de ansamblu. Privea înăuntrul ei și rîdea de ceva ce ea nu putea să vadă.

Imaginea lui se înceteșă, înlocuită de alta. *Te sperii, domnișoară North? Nu-mi pari genul de femeie care se lasă ușor speriată.* Se apropie, aplecîndu-se.

Ellen încercă să se retragă, pomenindu-se ținută locului, incapabilă să se miște. Simțea în jurul lui energia. *Seducător.*

Cuvîntul o învăluia ca niște degete de fum încîrli-gate. ...*presupunerile pot fi foarte periculoase...*

Ellen se trezi din somn cu un țipăt care-l făcu pe Harry să ridice capul. Inima îi bătea nebunește, ochelarii i se strîmbaseră. Și-i scoase și îi depuse alături cu o mîină tremurătoare, încercînd să-și activeze creierul. Un sunet. Un zgomot care o deșteptase. Un pocnet sau o bufnitură, nu era sigură.

Își încordă auzul. Nimic.

Dar, dintr-un cotlon al minții, glasul acela întunecat șoptea: *Dacă te urmăream... aveam atîta minte în-cît... să gădesc o cale de a mă strecura înăuntru sau în garaj... să te prind acolo, unde nu prea riscam să am martori sau alte intervenții.*

Ochii aceia de un albastru ucigător o priveau din paginile revistei *Newsweek*, pe care o culesese din lada de gunoi.

O luă și studie, încrunțată, fotografia. Era un portret artistic, plin de umbre. Privea în obiectiv, cu un aspect dur, ținîndu-și mîinile strînse pe barele unui gard din fier forjat.

Avea părul șaten, tuns scurt, cu o mică buclă lipită de frunte. Chipul îi era masculin, unghiular, cu nas îngust și drept, și bărbie îndărătnică.

Prin contrast, buzele îi erau pline, sculpturale, aproape feminine, mult prea sexy.

Genul de gură care insinua talente senzuale, secrete, tenebroase.

Titlul proclama, cu litere groase:

„Seful crimelor“.

Iar subtitlul:

„Crima îi aduce averi lui Jay Butler Brooks“.

Ellen se strîmbă la fotografie.

– Trebuie să te arestez.

Dezgustată de sine însăși, aruncă revista și se țîrî de sub plapumă și cărți. Încercînd să nu ia în seamă jena ce i se încolăcea prin abdomen, luă de pe masă paharul cu vin alb, pe jumătate gol, și porni desculță pe covorul de pluș ca ivoriul. Ușile erau încuiate. Sistemul de alarmă era pornit, veghind-o.

Sorbind absentă din vin, dădu la o parte perdeaua de dantelă crem de la fereastră, privind în noapte. Zăpada proaspătă scînteia ca un covor alb de diamante sub lumina unei semiluni.

Frumos. Pașnic. Nici un semn al furtunii care plesnise Minnesota în weekend. Nici o urmă a violenței care o băgase în spital pe Megan O'Malley. Nici o veste de la Josh Kirkwood.

Doar o noapte liniștită și oarecare în subdiviziunea Kaleside. Vecinătatea familiei Kirkwood. Vecinătatea lui Karen Wright.

Casa ei se afla la nici două cvartaluri distanță de ale lor. Putea să vadă din *living-room* o fișie de lac, aflîndu-se la cîțiva pași de Quarry Hills Park, unde sîmbătă noapte Mitch, Megan și Garrett Wright jucaseră într-o dramă pe viață și pe moarte.

Pe-atunci, Ellen stătea în fața șemineului, conversînd și bînd *cappuccino* cu o prietenă, fără a avea habar ce se petrecea la o zvrîlitură de băț de casa ei.

Harry ridică brusc capul, cu un mîrîit gros din gîtlej. Sări jos de pe pat, oprindu-se atent la ușa holului întunecat.

Ellen rămase în centrul camerei, cu bătăile inimii accelerîndu-i-se, încercînd să-și amintească amănunțit dacă încuiase toate ușile.

Venise din garaj în bucătărie. Întotdeauna trăgea zăvorul de siguranță cînd intra noaptea în casă.

O făcea din obișnuință. Ieșise pe ușa din față să-și

ia corespondența, revenise, trăsese și acel zăvor, în timp ce parcurgea cu privirea cuvintele POATE AȚI CÎȘTIGAT DEJA ZECE MILIOANE DE DOLARI.

Ușile erau încuiate. Nu se auzea nici un sunet suspect din zona mai joasă a living-ului. Încurajată de această convingere, trecu pe lângă câine, ieșind în hol.

Harry scoase un mic scheunat de jenă și o urmă, lovindu-se de picioarele ei, când Ellen se opri pe scărița care cobora în *living-room*.

Pe lângă marginile jaluzelelor se infiltra o slabă lumină argintie. Canapelele și fotoliile confortabile se zăreau prin întuneric ca niște namile nedeslușite.

Nici o mișcare. Nici o vorbă. Pe sub flanela călduroasă a pijamalei, Ellen simți că i se făcea pielea ca de găină. Firele fine de păr ale cefei se ridicară, când din gîtul lui Harry răsună un nou mîrîit scăzut.

Telefonul sună ascuțit ca un tril de pasăre. Sunetul sfîșie tăcerea din cameră precum detunătura unei puști.

Harry se învîrți stîngaci în cerc, cu lătratul său buibitor, aproape făcînd să zăngăne fotografiile înrămate de pe pereți. Telefonul sună din nou.

Ultimul apel pe care-l primise în toiul nopții fusese de la Megan, ca să-i spună că Olie Swain murise.

Poate că Wright fusese cuprins de remușcări și se sinucisese și el, deși se îndoia.

Îi spusese lui Karen s-o sune la orice oră din zi și din noapte. Poate că soția lui Wright își găsise calea de ieșire din ceața negațiilor.

– Ellen North, răspunse, cu vocea preluînd automat același ton pe care-l folosea la birou.

Tăcere.

– Alo?

Liniștea părea să se îngroașe, grea de presentimente.

– Karen? Tu ești?

Nici un răspuns. Interlocutorul rămăsese pe fir, tăcut, așteptînd. Ceasul de pe raft indică trecerea încă a unui minut.

– Karen, dacă ești tu, nu te teme să vorbești cu mine. Sînt aici ca să te ascult.

Tot nimic, cu excepția fioroasei certitudini că la celălalt capăt al firului era cineva. Speranța că acel cineva ar fi fost Karen Wright i se evaporă. Ellen așteaptă încă un minut.

– Uite ce e, spuse ea răspicat, dacă nu-ți dai nici măcar osteneala să-mi spui vorbe porcoase, închide și lasă firul liber pentru alții care știu cum să dea telefoane obscene.

Nici un sunet. Ellen trînti receptorul, spunîndu-și că mai mult din motive tactice decît de nervi, minciună explicitată dureros de felul cum tresări cînd telefonul sună din nou. Îl privi, în timpul celui de-al doilea semnal, al celui de-al treilea, după care își dădu un șut figurativ și răspunse:

– Ellen North.

– Ellen, Mitch la telefon. Josh s-a întors acasă.

Consemnare în jurnal

25 ianuarie 1994

Cred că ne-au prins

Vinovați ca păcatul

Prinși asupra faptului

Fatal.

Fatală greșeală.

CAPITOLUL 4

– Josh, ți-a făcut ceva?

Josh nu răspundea. În schimb, privea posterul de pe perete. Afișul reprezenta un om pe un cal sur, sărind peste un gard. Era viu colorat. Josh își spunea că poate i-ar fi plăcut să călărească un cal ca acela, într-o bună zi. Închise ochii, închipuindu-și că visa o partidă de călărie cu un cal sur, pe lună.

Doctorul Robert Ulrich își înghiți un oftat, aruncă o privire spre Mitch, apoi se întoarse spre Hannah.

– Nu găsesc nici un semn că ar fi fost molestată sexual.

Hannah stătea în picioare lângă masa de examen medical pe care ședea Josh, îmbrăcat într-o cămașă de noapte din bumbac subțire, cu imprimeuri albastre. Arăta atât de mic, de lipsit de apărare. Lumina aspră a tubului de neon conferea pielii lui o paloare spectrală. Mama sa îi ținea o mână pe braț, ca să-l încurajeze; pe el și pe sine însăși. Și ea era doctoriță, știa că nu trebuia să se amestece în activitatea celorlalți, dar nu se putea îndura să se așeze pe scaunul aflat la un metru distanță.

Nu se desprinsese de el de când deschisese ușa din față a casei și îl găsisese în prag, cu două ore în urmă. Încercase să doarmă, lucru pe care nu mai reușea să-l facă prea bine. Patul părea prea mare, casa prea tăcută, prea pustie.

Îi spusese lui Paul să plece sîmbătă seară, dar îl pierduse cu mult timp înainte. Parteneriatul fericit pe care-l împărtășiseră cîndva părea o amintire îndepărtată. În ultima vreme, între ei nu mai existase decît

tensiune și înverșunare. Omul pe care-l luase de bărbat, în urmă cu zece ani, fusese blînd și tandru, plin de speranțe și entuziasm. Cel aflat în fața ei cu două nopți mai-nainte era ostil, meschin și invidios, nemulțumit și agresiv emoțional. Nu-l mai cunoștea. Și nici nu dorea.

Așa că se culcase de una singură în patul lor mare, privind spre luminile orașului și spre cerul negru de ianuarie, întrebîndu-se ce avea să facă. Cum să înfrunte viața, ce se va alege de ea. Asta era o întrebare grea: cine avea să devină?

Categoric, nu mai era aceeași femeie din urmă cu două săptămîni. Se simțea ca o străină față de sine.

Singurul lucru clar era acela că avea să reziste, cumva. Trebuia s-o facă, pentru ea însăși și pentru Lily... și pentru Josh, după ce se întorcea acasă.

Și apăruse în pragul ușii.

Temîndu-se să nu se risipească vraja, din acel moment nu-i mai dăduse drumul nici o clipă. Degetele ei mîngîiau pielea fină de pe antebrațul fiului său, asigurîndu-se că era adevărat și viu.

– Hannah? Mă asculți?

Clipi din ochi, concentrîndu-și-i asupra chipului pătrat al lui Bob Ulrich. Se apropia de cincizeci de ani. Erau prieteni din ziua cînd Hannah venise să se prezinte la un post din *Deer Lake Community Hospital*. Bob influențase recenta decizie a consiliului de a o numi șefă a secției E.R. El o ajutase s-o nască pe Lily și îl operase de amigdale pe Josh. În noaptea aceea, venise la spital, rugat de ea, pentru a-l examina pe Josh. Acum, o privea îngrijorat.

– Da, răspunse Hannah. Iartă-mă, Bob.

– Vrei să stai jos? Pari puțin cam amețită.

– Nu.

Mitch o contrazise fără o vorbă, strecurînd în spațele ei un taburet și apăsînd-o cu mîna pe umăr, să se așeze. Ochii ei albaștri erau stidoși, părul, o masă de bucle aurii legate în grabă. Ultimele săptămîni își luaseră tributul de la fizicul ei. Zveltă din fire, acum arăta slabă la limita anorexiei. În tot timpul examenului medical stătuse lîngă masă, ținîndu-l pe Josh de mîină, privindu-i fața, aplecîndu-se să-l sărute pe frunte. Nu părea conștientă de lacrimile care-i șiroiau pe obraji. Mitch scoase din buzunarul de la șold o batistă curată și i-o îndesă în mîna liberă, întrebîndu-se unde naiba o fi fost Paul.

Ar fi trebuit să fie de față, pentru Josh, pentru Hannah. Aceasta încercase să-i telefoneze la birou, unde își petrecea nopțile, dar îi răspunsese robotul. Mitch trimise o mașină a poliției la complexul administrativ. Trecuseră de-atunci aproape două ore, și nici urmă de Paul. Și era de la sine înțeles că a doua zi, cînd urma a deveni centrul atenției din partea presei, Paul avea să acuze departamentul poliției că nu se grăbise să-l aducă lîngă fiul său. Josh rămăsese complet tăcut în tot timpul calvarului, fără a scoate nici un sunet de teamă sau jenă. Nu răspundea la nici o întrebare. Mitch spera ca această stare să fie temporară.

Cazul comporta deja prea multe întrebări și nici un răspuns. Deși era un motiv de sărbătorire, reparația lui Josh sporea lista întrebărilor. Dacă Garrett Wright era închis în celulă, cine-l adusese pe Josh acasă? Wright avea vreun complice? Puținele indicii în acest sens îl indicaseră pe Olie Swain. Olie audiase cîteva cursuri de-ale lui Wright, la Harris. Avea furgonul care corespundea cu descrierea făcută de martoră. Dar furgonul nu le oferise nici un răspuns, iar Olie Swain era mort.

– Nu există nici un semn de penetrare, zise calm doctorul Ulrich, cu un ochi la Josh care părea să doarmă așezat. Nici roșeață, nici rupturi.

– Vom vedea ce ne prezintă lamelele.

– Presupun că vor fi curate.

Medicul efectuase examenul standard pentru caz de viol, cercetându-l pe Josh literalmente din cap pînă în picioare, în căutarea oricărei urme de agresiune sexuală. Probele orale și anale recoltate plecaseră la analiza de lichid seminal.

Mitch supervizase examenul din simț al datoriei, urmărind ca un uliu pentru a fi sigur că Ulrich nu omitea nimic, perfect conștient că doctorul avea foarte puțină experiență practică în acel gen de proceduri. Încă una din dificultățile agențiilor de aplicare a legii în afara marilor orașe, unde violul nu era un delict ieșit din comun. *Deer Lake Community Hospital* nu deținea nici măcar o lampă Wood.

Deși, în cazul lui Josh, o lampă Wood nu prea părea să le fi folosit la nimic.

Băiatul părea spălat proaspăt, continuînd încă să emane miros de săpun și șampon. Toate dovezile pe care le-ar fi putut găsi se scurseseră, literalmente, la canal.

– Ce-are pe braț? Crezi că l-au drogat?

– E clar că în vena asta a intrat un ac, răspunse Ulrich, trăgînd ușurel brațul stîng al lui Josh spre el, pentru o a doua examinare a urmelor fine și vînații palide de pe piele, în îndoitura cotului. Trebuie să așteptăm analizele sangvine de la laborator.

– l-au luat sînge, murmură Hannah, trecîndu-și o mîină peste buclele blonde-nisipii ale fiului ei. Ți-am spus eu, Mitch. Am văzut.

Mitch rămase impenetrabil, indicîndu-i astfel că se

abținea politicos de la orice comentariu. Probabil credea că femeia clacase în sfârșit. Hannah nu l-ar fi putut condamna.

Nici ea nu pusese vreodată prea mult temeii pe balivernele oamenilor care susțineau că văzuseră în vis anumite lucruri. Dacă i s-ar fi cerut să diagnosticeze o femeie în situația ei de-acum, probabil ar fi spus că stresul fusese prea puternic, că mintea ei încerca să compenseze.

Dar știa, în adâncul inimii, ce văzuse în visul acela de vineri noaptea: pe Josh, stînd în picioare, singur, cu gîndul la ea, într-o pijama cu dungă, pe care Hannah n-o mai văzuse niciodată.

Aceași pijama din seara asta, împachetată acum de Mitch Holt pentru a fi trimisă la laboratorul criminalistic.

Mitch se aplecă la nivelul ochilor lui Josh.

– Josh, poți să-mi spui dacă ți-a luat cineva sînge din braț?

Cu ochii închiși, Josh se întoarse întinzînd mîinile spre mama lui. Hannah se ridică de pe taburet, strîngîndu-l la piept.

– E epuizat, spuse ea nervoasă. Și-i e frig. De ce-i așa de-al naibii de frig în spitalul ăsta?

– Ai dreptate, Hannah, răspunse calm Ulrich. E trecut de ora două. În noaptea asta am făcut cu toții tot ce trebuia. Hai să vă instalăm într-o rezervă, pe tine și Josh.

Hannah săltă capul, alarmată.

– Îl ții aici?

– Cred că e cel mai înțelept, ținînd seama de circumstanțe. Pentru observație, adăugă el, încercînd să-i alunge panica. Are grijă cineva de Lily, nu?

– Păi, da, dar...

– Josh a trecut prin multe. Să-l ținem sub ochi o zi, două. În regulă, doctore Garrison?

Ultimele cuvinte le adăugase pentru a-i aminti cine era, își spusese Hannah. Doctorița Hannah Garrison știa cum se proceda. Știa ce anume dicta logica. Știa să-și păstreze calmul și obiectivitatea. Era puternică și cu mintea limpede, calmă chiar și în cele mai grele condiții. Dar încetase să mai fie doctorița Hannah Garrison. Acum era mămica lui Josh, înfricoșată de cele prin care trecuse copilul ei, cu inima frântă, sfișiată de vinovăție.

– Cum ți se pare, Josh? Întrebă Ulrich. Te culci într-un pat din-alea, mișto, de spital, cu telecomandă, iar mămica ta va fi în cameră cu tine. Ce zici de-asta?

Josh își îndesă fața în umărul mamei sale, îmbrățișînd-o și mai strîns. Nu voia să zică, să se gîndească la nimic.

Ellen se învîrtea prin spațiul strîmt al sălii de așteptare ca o mătușă agitată.

Marty Wilhelm, agentul trimis de B.C.A. de la St. Paul pentru a o înlocui pe Megan, stătea pe canapea, muțind cu telecomanda canalele televiziunii prin cablu, aparent hipnotizat de culorile și imaginile în schimbare. Era tînăr și părea cam prost. Tom Hanks fără creier. Mult prea drăgălaș, cu un nas scurt și o claie de păr negru, cîrlionțat.

Ellen îl antipatizase din prima clipă, după care se dojenise pentru asta. Nu era vina lui Wilhelm că Paige Price se hotărîse să joace necinstit și să atragă atenția presei asupra relației ce se înfiripa între Megan și Mitch. Marty nu era vinovat nici că Megan avea un temperament irlandez fierbinte și o limbă prea ascuțită și iute pentru a fi prudentă.

Faptul că Megan devenise o problemă de relații cu publicul care-i depășise valoarea ca polițistă nu avea nici o legătură cu Marty.

Însă chiar ținând seama de toate aceste lucruri, continua să-i displacă.

Tînărul o privi cu ochii lui căprui și goi ca ai unui cocker spaniel, spunînd pentru a doua oară:

– Durează prea mult.

Ellen îi aruncă aceeași privire cu care îi gratifica pe băieții căpoși din liceu și continuă să se plimbe.

Cel de-al treilea om prezent în sala de așteptare, părintele Tom McCoy, se ridică dintr-un fotoliu pătrat, prea scund pentru el, și se întinse, dezmoțîndu-și spatele. Fiind de confesiune episcopală, Ellen îl cunoștea doar din vedere și reputație. Nu era un Barry Fitzgerald. Tom McCoy era înalt și chipeș, de constituție athletică, cu ochi albaștri, blînzi, și ochelari cu ramă de aur. Venise la spital îmbrăcat în blugi albiți și cămașă de flanelă, semănînd mai mult a tăietor de lemne decît a preot.

Îi adresă lui Ellen o privire întrebătoare, în timp ce pescuia niște mărunțiș din buzunar.

– O cafea?

– Nu, mulțumesc, părinte. Deja am băut prea multă.

– Și eu, recunosc eu. Ceea ce-mi trebuie de fapt e un păhărel, dar nu cred că la bufet au vreun automat care servește whisky irlandez bun.

În timp ce McCoy se îndepărta, Wilhelm înclină capul.

– Nu seamănă cu nici un preot pe care l-am cunoscut. Unde-i e gulerul?

Ellen îi aruncă din nou acea privire.

– Părintele Tom e un neconformist.

– Am dedus. Ce părere ai de diaconul lui – Albert Fletcher?

– Nu l-am cunoscut pe Albert Fletcher. E clar că a fost un individ foarte tulburat.

Fletcher devenise suspect în problema răpirii datorită legăturilor sale cu Josh în cadrul bisericii, ca instructor la ora de religie și băiat de altar. Obsedat de Biserică, Fletcher trecuse hotarul dintre zelot și nebun, neobservat, pînă îi atacase pe părintele Tom și Hannah în zorii zilei de vineri, cînd stăteau de vorbă în Biserica Catolică St. Elysius. Îl lovise pe părintele Tom în cap cu un sfeșnic de alamă. În aceeași dimineață, rămășițele mumificate ale soției lui Fletcher, demult răposată, fuseseră descoperite în garaj.

Incidentul declanșase o vînătoare de oameni, sfîrșită tragic în timpul vecerniei de sîmbătă, cînd Fletcher, îndrugînd vorbe fără șir și cu ochii holbați, căzuse peste balustrada balconului și murise. Rămînea de hotărît dacă avea să se efectueze o anchetă cu privire la cauzele morții lui Doris Fletcher.

Se întîmplaseră atîtea nenorociri, într-un răstimp atît de scurt. O răpire, o sinucidere, nebunie, scandal. Părea că o cusătură ascunsă din țesătura vieții cedase, lăsînd ca răul să se scurgă în Deer Lake dintr-o altă lume, a întunericului.

Și dacă nu găseau o cale de a o închide, avea să continue, otrăvind totul și pe oricine atingea.

Acest gînd îi dădu lui Ellen un fior.

Spitalul era cît de cît cuprins de liniște, cu holurile slab luminate. Vestea întoarcerii lui Josh se răspîndise pe baza nevoii-de-a-ști. Personalul de serviciu la ora aceea se învîrtea prin jurul camerei de gardă, vorbind cu glasuri scăzute și aruncînd priviri îngrijorate pe hol, spre cabinetul de examinare unde dispăruseră Han-

nah și Josh, împreună cu Megan și doctorul Ulrich.

Întinzînd mîna spre o cutie cu sifon cald, de pe o măsuță, Ellen încremeni la jumătatea gestului cînd ușa cabinetului se deschise și ieși Mitch. Se grăbi în întîmpinarea lui.

– L-a incriminat pe Wright?

Încrucîșîndu-și brațele pe piept, Megan se rezemă cu un umăr de perete.

– N-a incriminat pe nimeni. Nu vorbește.

– Deloc?

– Nici o vorbă.

Ellen avu sentimentul sumbru că îi scăpa printre degete condamnarea sigură. O reacție instinctivă, fără nici o legătură cu sentimentele ei de compasiune.

Erau două entități separate: jurista din ea și femeia. Jurista gîndea în termenii probelor; femeia se gîndea la un băiețel care trecuse prin Dumnezeu știe ce iad, în ultimele două săptămîni.

– Ce face?

– Fizic, pare nevătămat. Nici o urmă de abuz sexual.

– Slavă Domnului.

– Poate să fi fost drogat sau să i se fi luat sînge. De altfel, sîngele lui trebuia să ajungă într-un fel pe cearceaful ăla, deoarece nu prezintă nici un fel de răni. Vom ști mai mult după ce vin rezultatele de la laborator.

– Vom ști ce? întrebă Wilhelm, apropiindu-se în goană, cu cravata elegantă, verde-aprins, filfîindu-i pe umăr:

Mitch se încruntă la el.

– Ne întîlnim dimineață la ora șapte în biroul meu și revedem toți trei totul.

– Dar chestionarea băiatului? izbucni Wilhelm; cu

o mutră de parcă ar fi mers tocmai pînă la Polul Nord numai pentru a afla că Moș Crăciun nu-i acorda o audiență.

– Mai așteaptă.

– Dar mama...

– E prăbușită emoțional, se răsti Mitch. N-a văzut pe nimeni, n-a văzut nici o mașină. Tot ce știe e că băiețelul ei s-a întors. Poți discuta cu ea dimineată.

Ochii căprui ai lui Wilhelm scăpărară de enervare, cu toate că încă mai avea întins pe față zîmbetul puștesc stas:

– la ascultă, șefule, nu mă poți exclude din afacerea asta. Am autoritatea...

– Aici n-ai nici o căcărează, Marty, îl întrerupse Mitch. Înțelegi ce-ți zic? Puțin mi-ar păsa dacă B.C.A.-ul te-ar trimite aici cu coroană de aur și cu sceptru. Încearcă numai să-mi forțezi mîna, și te strivesc ca pe-o gînganie. Ni-neni nu intră la Hannah și Josh pînă nu se odihnesc.

– Dar...

Protestul lui Marty fu retezat, cînd ușa dinspre stradă a pavilionului de urgență se deschise și intră ca o furtună Paul Kirkwood, cu doi ofițeri în uniformă pe urmele lui. Părul castaniu îi era suflat de vînt din jurul chipului slab, colțuros. Frigul și emoția îi înroșiseră obrajii. Străbătu cu pași mari holul, fixîndu-l pe Mitch cu ochii săi adînciți în cap.

– Vreau să-mi văd fiul.

– Hannah și Josh sînt instalați într-o rezervă.

– Hannah? strigă el arțăgos. Ce-i cu ea?

– Nimic ce să nu se vindece prin înăpoiarea lui Josh. E doar puțin cam zguduită, atîta tot.

– Și eu? Eu credeți că nu-s zguduit?

– Nu știu cum ești, Paul, spuse obosit Mitch. Altfel

decît în întîrziere, adică. Unde naiba ai fost?

Privirea sa se abătu spre polițiștii care stăteau lîngă tatăl lui Josh.

– L-am prins cînd se întorcea la birou, șefule.

– M-ați prins? Ce, sînt arestat aicea? răsună indignat glasul lui Paul. Să-mi chem avocatul?

– Firește că nu, domnule Kirkwood, interveni Ellen, încercînd să risipească tensiunea crescîndă dintre cei doi bărbați. Voiam să vă anunțăm că Josh s-a întors, atîta tot. Ne mai gîndeam și că ați putea dori să fiți lîngă fiul dumneavoastră în timpul examenului medical.

Gura lui Paul se arcui cu răutate.

– Mă plimbam cu mașina. În ultima vreme, n-am prea avut succes cu somnul. Cum se simte Josh? Ce i-a făcut animalul ăla?

– Se simte bine, răspunse Mitch, după care se corectă, ca să fie cu conștiința curată: pare să se simtă bine, fizic. Vin cu tine pînă la camera lui și te pun la curet.

În timp ce porneau pe culoar, Wilhelm dădu s-o ia după ei. Ellen îl apucă de mîneacă, ținîndu-l pe loc. Agentul B.C.A. se răsuci spre ea.

– Aș vrea să aud o explicație mai clară despre unde a fost în noaptea asta.

– Și eu. O vom auzi dimineață.

– Și dacă e implicat? Dacă el l-a adus pe Josh acasă? Ar putea să ne scape.

– Nu fi prost, replică Ellen nervoasă. Dacă voia să fugă, crezi că-și lăsa acasă fiul pe care-l răpise, se învîrtea două ore prin oraș, mergea la birou și abia apoi fugea?

Wilhelm îi agită un deget în față.

– Furgonul ăla era al lui.

– Furgonul care n-a demonstrat nimic.

– Eu cred c-ar trebui să-l ducem pe domnul Kirkwood în centru și să discutăm unde a fost astă-noapte.

– Atunci, ești liber să-i comunici opinia asta șefului Holt. Forțează-i puțin mai mult mîna, și-ai să-l poți interoga și pe doctorul Ulrich, în timp ce el va încerca să-ți dreagă la loc oasele rupte ale feței. Personal, am stat în spitalul ăsta destul pentru o singură noapte.

Pînă la audierea lui Wright nu mai erau nici opt ore. Suspectul care ar fi trebuit să fie acuzat de răpirea lui Josh Kirkwood. A lui Josh Kirkwood, cel revenit acasă nevătămat, în timp ce Garrett Wright era închis într-o celulă din arestul orașului.

Hannah refuză oferta unei cămăși de noapte spitalicești în care să doarmă. Nu luă în seamă patul pliant instalat pentru ea, lîngă al lui Josh. Își scoase cizmele și se urcă în pat, lîngă fiul ei.

Josh se juca absent cu comenzile, ridicînd și coborînd încet căpățîiul patului, picioarele, îndoindu-l din mijloc. Jocul nu se deosebea prea mult de cel prin care trecuse Hannah, în ultimele două săptămîni. Jocul care încă mai continua. Ideea că Josh se întorsese teafăr era euforizantă. Teama de ceea ce pățise pe plan spiritual o zdrobea.

Sentimentele se ciocneau înlăuntrul ei, fugărindu-se, urcînd și coborînd odată cu mișcările patului.

Îl cuprinse pe Josh cu un braț, coborîndu-și mîna pe butoane.

– Ajunge, iubitele. Mi se face rău de mare, murmură ea. Zîmbi ușor, cînd una din buclele sale blond-închis o gîdilă pe nas. Mai ții minte cînd am fost cu barca și unchiul Tim a avut rău de mare, după ce ne tachinase pe toți că eram marinari de apă dulce?

Îl așteptă să se răsucească surîzându-i, cu ochii strălucitori și chicotelile mocnind imediat sub zîmbet. Avea să rîdă și să-i povestească toată întîmplarea, cu tot cu efecte sonore, iar ea simțea cel mai incredibil val de iubire, de ușurare și bucurie, cald, năvalnic, luminos.

Băiatul însă nu se întoarse spre ea și nu rîse. Nu se mișca. Nu vorbea. Stătea mai departe absent. Valul de iubire era dureros. Bucuria se împiedica în groază.

Ușa se deschise și intră Paul, neliniștit și șovăitor în același timp. Hannah își stăpîni întrebările pe care ar fi vrut să i le arunce. Unde fusese? De ce nu venise mai repede la Josh? Cît de tipic pentru Paul, s-o lase pe ea să înfrunte cele mai grele momente, ca apoi să apară și el.

Și ce trist comentariu al relației lor că, în acea clipă, ceea ce-ar fi trebuit să fie un moment fericit pentru amîndoi, se transforma într-o tendință de a-l ataca.

Paul se apropie grăbit, cu privirea ațintită asupra fiului lor.

– O, Doamne, șopti, luptîndu-se vizibil cu un noian de emoții: incredulitate, bucurie, nesiguranță. Josh!

Băiatul se ridică în capul oaselor, privindu-l fără să zîmbească.

– Am încercat să te sun, spuse încet Hannah. Te-am căutat la birou...

– Am fost plecat, o întrerupse scurt Paul, fără a-și lua ochii de la fiul său; izbuti un surîs, întinzînd lent mîinile. Josh, fiule...

Josh aruncă spre el telecomanda patului, agățîndu-se de Hannah.

– Josh! strigă Hannah. Expresia ei de surpriză era îndreptată spre Paul.

– Josh, eu sînt, tata, spuse și Paul, cu fruntea încrețită de nedumerire.

Se așeză pe marginea patului, întinzînd din nou mîna pentru a-și atinge fiul pe umăr. Gestul îi fu respins.

Picioarele lui Josh începură să se zbată, de parcă ar fi vrut s-o ia la fugă.

– Nu înțeleg nimic, continuă Paul. Josh, ce este? Nu mă mai cunoști?

Singurul răspuns fu un scîncet speriat, cînd încercă încă o dată să-l întoarcă pe Josh către el. Băiatul se aruncă spre Hannah, împingînd-o pe spate.

– Paul, nu mai încerca să-l atingi! se răsti ea. Nu vezi că iese și mai rău?

– Dar n-am făcut nimic! se îndepărtă Paul de pat. E fiul meu, pentru numele lui Dumnezeu! Vreau să-l văd!

– Nu! răsună țipătul lui Josh, înăbușit de trupul mamei sale. Nu! Nu! Nu!

– Taci, iubitele, murmură Hannah cu gura lipită de creștetul său. Simțea crescînd într-însa panica.

– Ce se întîmplă aici? întrebă doctorul Ulrich, intrînd grăbit de pe culoar.

– Aș vrea și eu să știu, bombăni Paul.

– Cu ce l-ai iritat?

– Cu nimic! E fiul meu!

Ulrich ridică o mîna.

– Calmează-te, Paul. Nu te acuz de nimic, adăugă el calm, întorcîndu-se cu spatele la Josh și Hannah și interpunîndu-se între ei și Paul. Dar cred că ar fi mai bine ca acum să pleci și să revii dimineață, după ce Josh va fi avut timp să se odihnească și să-și vină în fire.

– Mă dai afară? răcni Paul, nevenindu-i să creadă.

Nu pot să cred! După tot ce-am făcut, încercînd să-mi capăt fiul înapoi. După toate prin cîte-am trecut...

– Nu de tine e vorba, Paul, replică Ulrich, cu glas scăzut. Sînt convins că te necăjește, dar știi că trebuie să-l punem pe Josh înainte de toate. Trebuie să fim conștienți că e nevoie de timp pentru a lămuri ce i s-a întîmplat și cum se simte. Hai cu mine la bufet, să stăm de vorbă.

Paul știa să-și dea seama cînd nu mai avea nimic de zis. Ulrich îl împingea încet spre ușă, îndepărtîndu-l de Josh și de Hannah. Izgonindu-l. Nu era asta cea mai tare chestie din viața lui? Totul îi revenea lui Hannah – gloria, mila... fiul lor.

– Iisuse, Hannah, spuse el, aici m-ai putea ajuta și tu puțin.

– Ce vrei să fac? îl întrebă, de parcă ar fi fost un străin, un om de care să se păzească, pe care să-l țină la distanță. Furia clocotea în sufletul lui.

– Ar fi drăguț dacă m-ai susține!

– Nu! Nu! Îngăima Josh, dînd cu picioarele în pătură.

Doctorul Ulrich mai făcu un pas.

– Haide, Paul. De ce nu vii la bufet să bei o cafea? Cobor și eu în cîteva minute și te pun la curent cu rezultatele examinării.

– N-are nici un motiv să se teamă de mine!

– Paul, pentru numele lui Dumnezeu, *te rog*, insistă Hannah.

– Bine, mormăi el. Grozavă întoarcere acasă.

Tom McCoy îl privise din capătul culoarului pe Paul Kirkwood cum intrase și apoi ieșise intempestiv din rezerva fiului său.

Profesiunea lui îl îndemna să încerce o intervenție,

pentru a calma situația între membrii de familie. Dar preceptele nu se mai aplicau. Nu acolo. Nu între Hannah și Paul.

Încercase. Paul îi dușmănea tentativele, le considera mai mult un amestec decît un ajutor. Între timp, sentimentele lui Tom față de Paul deveniseră mai puțin decît creștinești. Îi era greu să-și găsească în inimă înțelegere pentru un om care se însurase cu o bijuterie și o trata ca pe un gunoi. Paul Kirkwood avea atît de mult, dar era atît de orb; doi copii frumoși, o casă confortabilă, o carieră stabilă. Și pe Hannah.

Acesta era miezul problemei. *Hannah*.

Bucuros pentru penumbra din hol, Tom se rezemă de perete, privind spre cer. Nu putea să-l vadă, desigur. Îi stăteau prea multe în drum, și la propriu și la figurat.

Hannah apelase la el, singurul om în care considera că putea să aibă deplină încredere, la preotul ei. Iar el comisese un păcat cardinal. N-ar fi putut recunoaște nici cu prețul vieții că ceea ce făcuse era rău. Nu încălcase nici un jurămînt. Păstrase tăcerea. Ținea ferecat în adîncul inimii faptul că se îndrăgostise de Hannah Garrison.

– Mi-ar prinde bine o mîină de ajutor, Doamne, murmură el.

Dar, privind în sus, nu putu vedea decît o pată cafenie, vagă, pe tavan, în locul unde cîndva se spărsese o țeavă.

Cu un oftat obosit, porni pe coridor spre camera lui Josh și întredeschise ușa de cîteva degete. O lampă din partea opusă a patului scâldea odaia într-o lumină blîndă de topaz.

Josh zăcea pe o parte, cu degetul în gură, adormit. Hannah stătea culcată alături, cu trupșorul lui mic

cuibărit lângă ea, cuprinzându-l cu un braț. Părea un înger căzut pe pământ, cu şuvițele de păr auriu, ondulat scăpate de sub panglică pentru a-i cădea pe obraz.

Imaginea îi stârnea o durere dulce-amăruie. Dădu să se retragă, dar Hannah deschise ochii, privind drept spre el. Și nu mai putu să plece, cum nu și-ar fi putut opri nici inima să mai bată.

– Voiam doar să văd ce faceți, înainte de a pleca, șopti el, strecurându-se în cameră. Se pare că Josh a adormit buștean.

– Minunile sedativelor moderne, murmură Hannah, săltându-se într-un cot.

– Cum te simți?

– Îl am pe Josh înapoi. Numai asta contează.

– Paul n-a rămas.

Atentă să nu-l deranjeze pe Josh, Hannah se ridică în capul oaselor, strângându-și picioarele sub ea.

– Josh n-a vrut să stea aici. Se purta de parcă... de parcă i-ar fi fost frică.

Cuvintele aveau gustul amar al blasfemiei, ca și cum, rostindu-le, l-ar fi trădat cumva pe Paul, cu toate că nu erau altceva decât adevărul.

– Doamne, cât îl mai urăsc pe Garrett Wright pentru ce ne-a făcut, recunosc eu. A reușit mai mult decât să ne ia copilul. Indiferent ce probleme avuseserăm, Paul și cu mine, înainte de toate astea, cel puțin aveam încredere unul în altul. Când Josh a reacționat față de el așa ca adineaori, l-am privit pe Paul de parcă nu l-aș mai fi văzut niciodată, ca și cum aș fi putut crede efectiv că a fost în stare să... Nu cred, șopti ea, în timp ce îndoielile i se succedau prin minte: minciunile despre furgon, perioadele când lipsise, robotul de la birou răspunzând când Paul ar fi trebuit să fie acolo.

Părintele Tom se așează pe marginea patului, luînd-o de mîină. Hannah i-o apucă și o strînse mai tare decît ar fi vrut, dorindu-și din toată inima s-o îmbrățișeze și s-o țină așa un timp. În suflet i se năștea dorul de mîngîiere, de prietenie și de compasiune. Lucruri pe care Tom McCoy i le-ar fi oferit liber, fără obligații. N-ar fi bănuț niciodată că sentimentele ei deveniseră mai profunde; niciodată n-avea să-i spună. Nu putea risca să piardă ceea ce aveau, cerîndu-i mai mult decît îi putea ei dăruț.

– Nu îngreuna povara cu și mai multă vinovăție, Hannah, spuse el încet.

Femeia ridică brusc capul, privindu-l, cu pulsul accelerîndu-i-se la ideea absurdă că i-ar fi putut citi oarecum gîndurile.

– Nu poți controla o asemenea reacție. Cine știe de ce a reacționat atît de surprinzător Josh față de tatăl său? E speriat și zăpăcit. Nu știm prin ce a trecut. Nu știu ce i-o fi băgat în cap Wright. Josh a reacționat față de Paul, iar tu față de el. Ai tot dreptul; ești mama lui.

– Iar Paul e tatăl lui. Nu i-ar face nici un rău lui Josh, nu mai mult decît...

Mie. Ceea ce făcuse în repetate rînduri; o lovise în moduri care nu lăseau vînatăi sau cicatrice vizibile.

– Nu i-ar face nici un rău lui Josh.

– Sînt convins că nu.

Tom ridică mîna cealaltă, ștergîndu-i o lacrimă răzleață de sub ochi. Vîrfurile degetelor lui îi răsfirară mătasea aurie a părului, iar Hannah întoarse fața pentru a se rezema un moment cu obrazul în palma lui răcoasă. Își ținu respirația, ca și cum astfel ar fi putut păstra și momentul oprit în loc.

– Culcă-te, îi șopti el, înfrîndu-și pomirea de a se

apleca să-i depună un sărut pe frunte sau pe buze.

Mîna ei încă se mai afla într-a lui. I-o strînse. Hannah îi răspunse la fel.

– Vorbim mîine.

– Îți mulțumesc că ai venit în noaptea asta. Cu toate astea, ți-ai depășit cu mult chemarea datoriei.

– Nu, răspunse Tom. Meriți mult mai mult decît ceea ce ți s-a dat.

Și-și dori îngrozitor să fi putut fi el bărbatul care să i-o dăruiască, dar nu se putea sau, cel puțin, așa i se spunea. Prin urmare, se ridică și plecă.

Iar Hannah rămase culcată lîngă copilul ei, ascultîndu-i ritmul respirației și dorindu-și lucruri ce erau cu neputință.

CAPITOLUL 5

Era imposibil să se oprească răspîndirea veștii că Josh Kirkwood fusese înapoiat. Angajații spitalului au spus prietenilor, care le-au spus altor prieteni, care lucraseră în schimbul de noapte și se opreau la popasul de camioane Big Steer de pe șoseaua interstatală, la o cafea și o plăcintă.

Big Steer servea și drept restaurant al motelului Super 8, unde patru sau cinci camere erau ocupate de reporteri.

Așteptau, pîndind ca o haită de lupi, cînd Ellen intră în parcare primăriei, la ora șapte fără cinci. Le promise că mai tîrziu avea să le ofere ceva și intră grăbită, cotind la stînga, în aripa instituțiilor legii.

Se întîlniră într-o sală de conferințe, care fusese poreclită Sala de Război, în primele ore ale anchetei asupra răpirii lui Josh Kirkwood.

De-a lungul unui perete era lipită o bandă a timpului, pentru a ține evidența tuturor evenimentelor legate de caz. Dintr-o arteră principală, grasă și roșie, se ramificau numeroase brațe, cu cerneluri de felurite culori. Mesajele lăsate de răpitor pentru a-i irita erau înscrise pe un tablou de afișaj din melamină albă, cu caligrafia înclinată și groasă a lui Mitch Holt. Un panou mare, de plută era acoperit cu o hartă a statului Minnesota și alta a zonei unuia dintre cele cinci comitate. Hărțile erau pline de ace care marcau perimetrele de căutare.

Ellen își turnă o ceașcă de cafea și se așază la masă, lângă Cameron. Wilhelm stătea în fața ei, oblojindu-și aceeași mahmureală de nesomn, pe care și-o înfrunta și ea.

Șeriful Steiger își revendicase scaunul din capul mesei, manevră minoră în cadrul unei curente competiții de autoritate cu Mitch.

Steiger era un om de cincizeci de ani, slab și dur, cu chip îngust și un ten ca pielea argăsită. Leucoplastul de pe nas sugera că pierduse o luptă în războiul pentru supremație. Cei doi schimbau priviri împietrite.

Oricât de mult îl antipatiza pe Steiger, ca un nesimțit misogin ce era, lui Ellen nu-i făcea deloc plăcere dușmănia mocnită dintre cei doi bărbați.

O anchetă reușită, care să ducă la o condamnare, necesita muncă de echipă și canale de comunicare deschise între toți membrii.

Mitch mergea în lungul benzii timpului, informându-i despre examinarea lui Josh și cele întâmplate ulterior în camera băiatului.

– Deci, Paul Kirkwood rămîne suspect, zise Wilhelm.

– Suspect e un cuvînt prea tare, răspunse Mitch.

Reacția lui Josh putea fi provocată de un număr de motive, în afara vinovăției din partea lui Paul. Poate pentru că Paul are câteva caracteristici fizice în comun cu Wright. Sau poate să fi fost modul în care s-a apropiat Paul de el, ori ceva din tonul cu care a vorbit.

– Trebuie să procedăm delicat, îi preveni Ellen. Domnul Kirkwood este deja hipersensibilizat de toată atenția care i se acordă. Se simte victimizat de către infractor și de către poliție. Dacă greșim și e complet nevinovat, neașteaptă niște chemări în judecată.

– Mă întâlnesc cu el în dimineața asta, spuse Mitch. Voi fi diplomația întruchipată.

– Vreau să asist, ceru Wilhelm.

– Ați progresat cu ceva în căutarea locului unde a sechestrat-o Wright pe Megan? Întrebă Ellen.

– Știm că nu la el acasă, răspunse Wilhelm, încercând fără succes să-și înăbușe un căscat. Știm și că nici acasă la Christopher Priest, cu toate că atacul inițial a avut loc în curtea lui Priest. Wright a dus-o undeva cu mașina.

– Cercetăm documentele pe o rază de cincizeci de mile; interveni Steiger. Încercăm să descoperim dacă Wright mai are vreo altă proprietate în regiune.

– Ar putea-o deține sub un alt nume sau sub al unei firme-fantomă, sugeră posomorât Cameron. Poate casa ar putea aparține totuși complicelui, cine-o mai fi și ăla.

– Eu... acum știm că nu poate să fi fost Olie Swain, spuse Mitch. Iar Karen Wright a fost azi-noapte sub cheie, la *Fontaine*.

Wilhelm înălță din sprâncene.

– Însă Paul Kirkwood mergea cu mașina prin oraș în toiul nopții.

– Poate ar trebui să căutăm niște legături între

Kirkwood și Wright, propuse Cameron, scoțînd capacul unui stilou și notînd ceva în carnet.

Ideea păru să-l nemulțumească pe Mitch.

– Ce motiv l-ar putea determina pe Paul să conspire cu Garrett Wright ca să-și răpească propriul fiu? E bizar de futu-i mă-sa.

– Lumea e plină de perversi și suciți, Holt, comentă Steiger, mestecînd o scobitoare. Ar trebui să știi asta.

Tensiunea din cameră creștea, ca înaintea unei lovituri de trăsnet.

– Dar studentul ăla al lui Wright? Întrebă Ellen, readucînd conversația pe linia normală. Todd Childs?

– Îl verificăm și pe el, bombăni Steiger. Drogatu' dracu'.

– Și pe Priest?

– Și pe el.

– Priest a fost interogat cu detectorul de minciuni, le reaminti Mitch. Sîmbătă, a fost în St. Peter. Ni s-a confirmat că a petrecut noaptea într-un motel, din cauza furtunii. Se pare că Wright a trimis-o pe Megan acasă la Priest, știind că profesorul lipsea. Izolarea făcea ca locul să fie ideal pentru un atac.

– Dar al treilea profesor încurcat cu *Sci-Fi Cowboys*? Întrebă Cameron.

– Phil Pickard, spuse Mitch. E într-o călătorie de studii pentru un an, în Franța.

– Wright susține că lucra în clădirea Cray, la Harris, în momentul răpirii lui Josh, interveni Ellen. Dacă putem găsi pe cineva care l-a văzut părăsind clădirea înainte ca Josh să fi fost ridicat...

– Problema e că în campus nu e aproape nimeni, deoarece este vacanța de iarnă, răspunse Mitch. Și există posibilitatea ca pe Josh să-l fi răpit complicele.

Wright poate foarte bine să fi fost acolo unde spune el.

– Agent Wilhelm, presupun că ai pus pe cineva să scormonească prin trecutul lui Wright? Întrebă Ellen.

Tînărul dădu din cap, frecîndu-se la ochi ca un copil somnoros.

– Și putem spera să primim o veste de la tehnicienii care analizează probele, imediat ce găsesc ceva în materialele confiscate din locuința lui Wright?

– Da.

Ellen își consultă ceasul și se ridică, oprindu-și și ea un căscat.

– Vreau să fiu anunțată prima.

– De ce nu Stovich? se întrebă Steiger, încrunțindu-se la gîndul că trebuia să-i raporteze unei biete femei, care pe deasupra mai era și adjunctă.

Ellen îl privi drept în ochi.

–. Țista e cazul meu, șerifule. Îmi raportezi mie, conchise ea, închizîndu-și cataramele servietei. Vă mulțumesc, domnilor. Noi am plecat de-aici. Trebuie să ne pregătim pentru o audiere.

Haita devenise o turmă. Ellen îi puse șă se țină după ea pînă la tribunal, oferindu-le declarația pe treptele acestuia, cu grandioasa fațadă a justiției înălțîndu-se în spatele ei.

– Ne bucurăm de întoarcerea lui Josh. Aceasta era dorința pentru care se ruga toată lumea.

– Cum va afecta acest lucru dosarul acuzării contra lui Garrett Wright?

– Nicicum. Probele împotriva doctorului Wright sînt mai mult decît suficiente. Totul ne demonstrează că nu acționa singur, suspiciune pe care am nutrit-o tot timpul.

– Josh vorbește?

– L-a identificat pe Wright?

Ellen le oferi un zîmbet vag.

– Avem foarte multă încredere în dosarul nostru.

Se răsuci și plecă, urmată de Cameron. Intrară pe poarta principală, cotind pe scară spre etajul întâi. Reporterii nu ezitară să-i urmeze, năvălind în clădire ca o tornadă umană, numai zgomot și mișcare.

Ellen nu putu să nu se gîndească la cuvintele lui Brooks despre lipsa măsurilor de pază: *Cazul ăsta e foarte volatil. S-ar putea întîmpla orice...* Hotărî să-i vorbească lui Rudy despre asta. N-avea nici un rost să-și asume riscuri inutile.

Își păstră calmul, în timp ce întrebările reporterilor umpleau imensul hău al holului, reverberînd din plafonul înalt și înecînd zgomotul lucrărilor de renovare de la etajul doi.

Îl lăsă să tragă singuri concluziile de pe urma tăcerii ei severe, făcîndu-i să creadă că avea cazul în buzunar, cînd aceleași întrebări îi zomăiau prin minte ca niște zaruri. Oare Josh l-ar fi identificat pe Wright dintr-un șir de suspecti? Îl puteau convinge să vorbească despre ceea ce i se întîmplase? Sau era atît de traumatizat, încît avea să-și închidă pentru totdeauna secretele în el?

– Calmă mai sînteți, domnișoară North, spuse Cameron cu un zîmbet, cînd intrară în sanctuarul anticamerei.

Ellen îi aruncă o privire răutăcioasă.

– Niciodată să nu-i lași să vadă că transpiri, domnule Reed.

Oftă ușurată. Se afla pe terenul ei, în al doilea ei cămin, acel bîrlog cu birouri de lemn zgîriate și dulapuri vechi care miroseau a ulei *3-In-One*.

Portretele foștilor procurori de comitat erau agățate

la înălțime pe pereții bej, coșcoviți, care așteptau renovatorii. Panourile de afișaj prezentau note și dictate de la eșaloanele superioare, precum și caricaturi cu tematică judecătorească. Telefoanele sunau încontinuu, neluate în seamă de oamenii ce soseau la lucru, care se grăbeau să se facă cât mai comozi, debarasându-se de hainele groase. Cineva pusese pe foc primul ibric cu cafea, probabil Phoebe, după aroma exotică.

Secretara care lucra ca asistentă a lui Ellen era ieșită din comun în aproape toate privințele, tendință vizibilă imediat din alegerea hainelor. Imaginea standard la birou a lui Phoebe inspira o întâlnire între Holly Hobby și Buddy Holly: rochii țărănești de bumbac cu pantofi *Doc Marten* și ochelari năringi cu ramă neagră. Într-un fel, Phoebe reușea să dea rezultate cu această înfățișare:

Rudy își manifestase nu o dată nemulțumirea, dar munca ei era exemplară, iar Ellen o susținea cu cea mai mare înverșunare.

– Cu ce ne ospătăm în dimineața asta? Întrebă ea, luându-și cana din raftul de deasupra ibricului.

– Pralină de scorțișoară, răspunse Phoebe, cu vocea înfundată de poncho-ul gros, din lână de *llama*, din care se chinuia să iasă. Apăru de sub el cu părul lung și creț ca un nor negru, rebel în jurul capului. O făptură scundă și fără sîni. În ziua aceea se îmbrăcase în învelișuri subțiri: tunică de culoarea vinetelor, peste o fustă de culoarea noroiului, sub care avea o pereche de streci negri, și bocanci militarești. Își aruncă poncho-ul peste spătarul scaunului, cu ochii căprui ațintiți asupra lui Ellen, sclipind de emoție.

– E-adevărat? S-a întors Josh?

– A apărut acasă pe la miezul nopții.

– Ce minunat! exclamă ea, cu ochii umplându-i-se

de lacrimi de fericire; emoțiile nu i se îndepărtau nicio dată de suprafață; numai greutatea ghetelor îi ținea picioarele pe podea. Și e bine?

Ellen își cîntări cuvintele în timp ce-și încălzea mâinile pe cana cu cafea, lăsînd mireasma de scorțișoară să-i ațîțe simțurile.

– „Bine” poate fi cam mult spus, dar pare să fie într-o formă fizică bună.

– Bietul băiețaș! Phoebe extrase un șervețel de undeva dintre straturile costumației, frecîndu-se cu el sub nasul ce i se înroșea. Îmi imaginez cît de rău trebuie să se fi speriat.

– Putea să fie și mai rău, replică Ellen.

Putea să fi fost indescrribibil. În timp ce intra în birou, prin minte îi trecură alte cazuri, din alte locuri. Povestiri oribile despre cadavre găsite tăiate în bucăți, prin șanțuri de drenaj, sau aruncate în păduri, ca niște gunoaie din care să se înfrupte animalele.

Aveau mare noroc că Josh se întorsese, vorbind sau nu. Nici măcar sentimentul stăruitor că totul făcea parte din jocul sucit al lui Wright, nu-i putea reduce senzația de ușurare.

Încercă să apese comutatorul lămpii cu cotul, nu nimeri și merse înainte. Lăsîndu-și servieta, pe jos, lîngă birou, dar luă o sorbitură de cafea și dădu să pună cana pe discul de plută de lîngă mapă. Cana lovi un teanc ordonat de dosare. Surprinsă, Ellen făcu un pas înapoi.

Ținea cu fanatism la ordinea de pe birou. În primul ei an din Deer Lake, Phoebe îi dăruise de Crăciun o plachetă pe care scria: *Persoanele care mută obiectele de pe acest birou vor fi date în judecată, conform tuturor rigorilor legii.* Stătea la locul ei obișnuit, în fața mapei. Teancurile de hîrtii și dosare erau puse în or-

dine, dar nu exact în locurile unde le lăsase. Toate ustensilele de scris se aflau în suportul lor de piele, dar suportul se deplasase cu vreo cincisprezece centimetri.

Probabil venise cineva nou la curățenie, cugetă ea, în timp ce pune rapoartele la loc, dezgropînd tăvița de plută.

Dar, cînd își scoase paltonul și îl agăță pe cuierul din colț, glasul acela tărăgănat, ca fumul, îi șopti din străfundurile minții: „*presupunerile pot fi foarte periculoase. Șeful dumitale trebuie să-i spună cuiva vreo două despre pază...*”

Pe șira spinării o trecu un fior, ca vîrfurile unui deget osos.

– Situația a luat o întorsătură foarte interesantă, nu-i așa, domnișoară North?

Ellen se răsuci pe călcîie. Stătea puțin dincoace de prag. Lumina ce intra pe fereastră era cenușie și tulbure. I se potrivea, reliefindu-i unghiurile feței. Nu se ostenise să se bărbierească, ba chiar arătînd de parcă nici nu se culcase în noaptea aceea.

– Cum ai intrat aici?

În colțul gurii i se arcui un zîmbet care ar fi arătat perfect pe chipul unui pește de mare preț, iar lui îi venea oarecum și mai sexy.

– Ușa era deschisă.

Ellen trecu în ofensivă.

– Îl vezi pe ăsta? Întrebă ea, strîngînd pumnul și ridicîndu-l. E pe-aici un obicei să faci așa și să dai în ușă sau în tocul ușii, înainte de a intra în casa sau biroul altcuiva. Noi îi zicem *biocănit*.

– Voi încerca să țin minte, comentă Brooks, îndepărtîndu-se de ea agale.

Porni într-un circuit lent al încăperii aglomerate,

absorbind toate detaliile: diplomele înrămate, planta bine întreținută de pe scrin, micul *CD player* și rîndul ordonat de C.D.-uri cuibărite printre tomurile de drept din bibliotecă.

Totul rînduit cu grijă, la fel ca Ellen North însăși. Nici un fir de păr nelalocul lui, literalmente. Părul ei era pieptănat impecabil pe spate și împletit într-o coadă necruțătoare, pe care-l mînceau degetele să i-o desfacă.

– Te pot ajuta cu ceva, domnule Brooks? întrebă Ellen, pe un ton acid, sarcastic.

– Am venit să stabilim o întîlnire.

– Am o asistentă pentru așa ceva. Și, înainte de a fi depășit biroul ei, ai trecut pe lîngă recepționeră, care de asemenea putea să se ocupe de dumneata. Ba chiar te-ai fi putut scuti de un drum, deoarece avem și telefoane.

– Azi sună de sar din furci.

O privi cu coada ochiului, în timp ce ocolea pînă în spatele biroului.

Era clar că nu-i convenea să-și bage nasul. Stătea cu brațele încrucișate pe pieptarul taiorului elegant, de culoarea cărbunelui, cu buzele strînse într-o linie subțire, iar ochii cenușii, îngustați ușor.

Își dădea seama că i se acumulasă abuziv aburii, dar totuși îi reținea sub exteriorul acela drăgălaș, șlefuit.

– Înțeleg că băiatul a apărut azi-noapte.

– Se numește Josh.

– A apărut ca prin farmec, mi s-a spus.

– Cine ți-a spus?

Preferă să nu răspundă. Mutîndu-și privirea, observă bomboniera de cristal, din colțul de sus-dreapta al biroului, plină cu mici bomboane mentolate pentru

după-masă, în culori pastelate. Culese una verde și, în timp ce și-o punea pe limbă, o privi din nou în ochi.

– Audierea are loc în dimineața asta?

Ellen trebui să-și smulgă cu forța privirea dinspre gura lui, însă greși smucindu-și-o în sus, căci îi găsi ochii... atenți, fără să clipească... amuzați.

Luându-și servieta, îl ocoli.

– Da, audierea are loc în dimineața asta. Sînt foarte ocupată. Dacă vrei să stabilești o audiență, oprește-te și programează-o în drum spre ieșire.

Jay nu luă în seamă alungarea. Abandonă spațiul de după birou și reveni țanțoș spre bibliotecă, scrutînd titlurile colecției de C.D.-uri. Muzică ordonată, calmă: Mozart, Vivaldi. Artiști New Age: Philip Aaberg, William Ackerman.

Muzică de fundal. Nimic care s-o distragă de la muncă. Nimic care să indice ceva despre femeia ascunsă sub calmul acela înghețat. Lipsa oricăror indicii nu reușea decît să-l intrige și mai mult.

– Mă poți numi Jay, propuse el.

– Mai pot și să chem paza și să pun să te dea afară.

Amenințarea ricoșă, fără efect.

– Crezi că va ieși pe cauțiune?

– Nu, dacă am și eu un cuvînt de spus.

Ellen se așeză pe scaun și-și puse o pereche de ochelari cu aspect profesoral, pentru citit. Dacă avusese intenția să-și reducă sau să-și etenueze feminitatea, eșuă lamentabil.

Ochelari erau mai mult un contrapunct al înfățișării ei, decît un camuflaj. Jay se putea imagina aplecîndu-se peste biroul acela ordonat și luîndu-i-i de pe față, sau sărutînd-o pentru a-i vedea surpriza cînd se abureau.

Avea dorința drăcească de a o zgâlțîi, dar trebuia să se controleze. Cel puțin, pentru moment. Deja își forța norocul cu ea, deși ar fi putut argumenta că aceasta era o parte vitală a procesului. Voia să știe mai multe despre ea; nu era genul de femeie care oferea pe gratis asemenea revelații.

Pe de altă parte, era o necesitate esențială să-i obțină cooperarea, dacă se hotăra să facă din acel caz următorul lui bestseller.

Avea toate ingredientele: un criminal fascinant, victime ușor de simpatizat, un decor care ar fi atras cititorii; o crimă cu complicații, întorsături, suplimente, povești colaterale, care o elevau mai presus de nivelul articolelor din presă. Mai cu seamă îi captivase intenția, cum de mult nu i se mai întâmplase. Încă nu știa cum s-o abordeze și nici măcar dacă avea să o facă. Tot ce știa cu adevărat în acel moment era că dorea să afle mai mult, că avea nevoie o destindere; o mare nevoie.

Se așeză pe scaunul pentru vizitatori.

– Dacă rămîne la răcoare, îți scurtează timpul de pregătire pentru audierile de cauză probabilă.

– Nu mă privesc.

Luînd un *presse-papiers*, din sticlă violetă, de deasupra unui vraf de rapoarte, își arcui palma în jurul lui, ca și cum ar fi fost o minge de baseball, pregătindu-se să arunce o glisantă¹. Glisanta era o lovitură grozavă. Favorita lui personală. Părea s-o ia într-o direcție, după care exploda în alta.

---

1. (În orig.) *slider* = aruncare la baseball (*pitch*) care în ultimul moment se curbează într-o direcție neașteptată

– Ai putea fixa o cauțiune accesibilă, sugeră el. Să mai câștigi puțin timp.

Sprîncenele lui Ellen se înălțară deasupra ochelarelor.

– Și să eliberez un răpitor, un om care a agresat bestial o agentă de poliție? Se vede că ești nebun.

– Se *presupune* că a comis aceste fapte. Ce s-a întîmplat cu prezumția de nevinovăție?

– Aia-i pentru jurați și proști. Și dacă-mi citezi declarația asta, te dau în judecată și pe față și pe dos. N-am să-i dau drumul din pușcărie lui Garrett Wright.

– Ce-o să facă dacă iese? o întepă Jay. Fură alt copil? N-aș crede. Are destulă minte... *dacă* este omul nostru.

– Este omul nostru.

– Atunci, cine l-a adus pe Josh acasă?

Ellen își opri răspunsul. O momea, iar ea stătea cu mîinile-n sîn. Acolo, în propriul ei birou. De ce naiba venise, în fond? Ca s-o mulgă de informații, ca și cum cazul ar fi prezentat un interes personal pentru el?

Ca și cum el ar fi fost avocatul lui Wright? Dennis Enberg ar fi trebuit să stea pe același scaun, aducînd aceleași argumente. Privi fișele cu mesaje, ca să vadă dacă figura pe vreuna dintre ele numele avocatului lui Wright. Nu era nicăieri.

– În afara servirii unor sfaturi nesolicitate, mai ai și alt scop de a mă deranja, domnule Brooks?

Rînjetul de pirat i se întinse pe buze.

– Te deranjez, domnișoară North? De ce oare?

– O fi avînd vreo legătură cu faptul că ești o persoană extrem de enervantă.

Jay își lipi o mînă de piept.

– Cine, eu? Rêvista *Time* spunea că mă iubesc milioane de oameni.

– Și pe McDonalds la fel, dar n-ai să mă prinzi mîncînd acolo. Sînt o femeie cu gusturi discriminatoare.

Rînjetul îi deveni un zîmbet aproape feroce. Se ridică de pe scaun și se aplecă peste birou, proptindu-și mîinile pe mapa ei.

– Văd limpede, domnișoară North, spuse el, cu un glas ca o catifea neagră. O femeie cu stil și gusturi incomparabile. Limbă ascuțită. Minte ascuțită. Mă faci să mă întreb ce cauți într-o slujbă de nimic, dintr-un loc de nicăieri, ca ăsta.

Ellen rezistă imboldului de a înhăța cuțitul de tăiat plicuri și a-l înjunghia cu el. Cu toată satisfacția pe care i-ar fi adus-o, trebuia să se pregătească pentru tribunal și nu avea timp de pierdut cu ștersul sîngelui. Îl privi în ochi cu o expresie înghețată, ridicîndu-se de pe scaun pentru a-i reduce dramaticul avantaj al înălțimii.

– Nu-s datoare să-mi justific viața în fața dumitale. Nici să te suport nu mă obligă nimeni, domnule Brooks. Dacă te afli aici pentru că vrei să scrii o carte despre cazul ăsta, n-am intenția să cooperez. Îți cer să pleci. Propun s-o faci, sau *voi chema* paza, ceea ce nu va face minuni pentru imaginea dumitale de personalitate mult-iubită, cu fotografiile pe prima pagină reprezentînd înlăturarea dumitale fizică din aceste birouri.

În locul ieșirii iritate la care se așteptase Ellen, Jay se îndreptă, privind-o cu o expresie ce sugera că era mîndru de ea. Lui Ellen îl venea să arunce cu ceva în el.

– Abia aștept să te văd în instanță, domnișoară North. Îmi voi programa participarea, în drum spre ieșire.

În timp ce se îndepărta agale, Ellen avu senzația

că atrăgea după el toată energia din încăperea. Moleșită, se așeză la loc pe scaun.

Phoebe năvăli în birou, cu ochii mari ca două farfuri și obraji aprinși.

Închise ușa și se rezemă de ea.

– O Dumnezeule! gîfii ea. M-am *îndrăgostit!*

– Iarăși?

Se așeză pe un scaun, abia rezemată pe margine.

– Știi cine-a fost aici?

– Jay Butler Brooks.

– Jay Butler Brooks! Vai ce *scump* e! Era numărul șaptespe pe lista din *People* cu cei mai enigmatice douăzeci de oameni ai anului.

Se întrerupse brusc, cu respirația tăiată și sprîncenele împreunîndu-se, în timp ce adevărul cel mai evident își făcea efectul întîrziat asupra ei.

– Ce-a căutat aici?

– Să mă enerveze pe mine, mîrî Ellen, căutînd prin servietă formularele de plîngere împotriva lui Wright. Printre osanalele tale, ai uitat „morcov în fund”.

– Pe-asta nici nu voi încerca s-o interpretez ca aluzie sexuală, replică Phoebe. Ajunge să spun că eu aș sta cuminte și l-aș lăsa să mă enerveze cît e ziua de lungă, numai ca să mă pot uita la el.

– Phoebe, mă uimești! se plînsese Ellen, parcurgînd paginile documentului. Tu, o femeie inteligentă, elevată, cultă, să gîfii după un bărbat care...

– ...e un scumpici total. Inteligența și hormonii nu se exclud reciproc, Ellen. Ar trebui să îți minte.

– Și adică așa cam ce-ar vrea să însemne?

Phoebe se abținu să comenteze, tropăind spre ușă cu bocancii ei butucănoși.

– A fixat o întîlnire cu tine, pe mai tîrziu. Îl interesează cazul? Va scrie o carte?

– Nu știu și nici nu vreau să știu, răspunse Ellen încăpățînată. Anulează întîlnirea. Sînt sigură că la ora aia am ceva mai important de făcut.

– Nu cred c-ar fi bine s-o anulezi, o preveni secretara.

– Și de ce mă rog?

– Fiindcă-l aduce cu el și pe procurorul general al statului.

Cu siguranță, nici o audiere din istoria comitatului Park, Minnesota, nu atrăsese vreodată atîta atenție. Sala de judecată era plină, cu observatorii înghesuiți pe bănci ca sardelele într-o cutie. Jay stătea în spatele mulțimii, cronometrîndu-și intrarea pentru un moment cînd atenția avea să fie atrasă în altă parte. Cu o șapcă de baseball trasă peste ochelarii de soare, se strecură înăuntru și ocupă un loc pe culoarul dintre banchete. Reporterii săriră în picioare, lungind gîturile ca să-l vadă mai bine pe Garrett Wright care tocmai intra cu avocatul.

Wright și avocatul său erau flancați de un ajutor de șerif și de șeriful comitatului în persoană, Russ Steiger.

Încă un politician în căutarea unei ocazii fotografice. Nici un șerif nu s-ar fi coborît să escorteze deținuții decît dacă spera să cîștige ceva de pe urma proeminenței cazului. Wright nici măcar nu era favoritul lui Steiger. Conform ziarului *Minnesota Star Tribune*, Steiger murea după o 36C care purta numele de Paige Price și n-o deranja să joace un pic de hopatropa orizontal, ca să-și bage reportajul în actualitățile de pe canalul șapte.

Ellen North și asociatul ei, Reed, se așezaseră deja la masa acuzării. Nu ridică privirea cînd intră

Wright în sală, ca și cum nu s-ar fi deranjat să-i acorde nici cea mai mică atenție. Se concentra asupra hîrtilor pe care le revedea într-o doară, ridicînd ochii doar cînd ieși judecătorul din cabinetul lui.

Toți cei prezenți se ridicară la comandă, în timp ce Onorabilul Victor Franken își ocupa jilțul. Franken era scund, chel și diform, cu un ten gălbui, nesănătos. În roba lui lungă și neagră, arăta ca o marionetă de o sută de ani, gen Yoda din *Imperiul contraatacă*. Bătu cu ciocănelul o dată, apoi încă o dată, manifestînd o încîntare secretă față de modul cum tresăreau instinctiv oamenii la auzul sunetului.

– Intră pe rol procesul *Statul versus doctor Generalul*, croncăni judecătorul, cu glasul voalat de vîrstă. Cu cine am de-a face aici? Își miji el ochii spre banca apărării, de parcă n-ar fi petrecut chiar adineaori o jumătate de oră în cabinet cu avocații implicați, și mormăi: Dennis Enberg.

Apoi își întoarse chipul zbîrcit spre acuzare.

– Ellen North. Țla de lîngă dumneata cine-i? Iătră, desprinzîndu-și *pince-nez*-ul de pe boțul roșu, scoflicit, al nasului și frecîndu-și lentilele de robă.

– Procuror-asistent de comitat Cameron Reed, Onorată Instanță, se prezentă sonor Reed, ridicîndu-se pe jumătate din scaun.

Franken îi făcu semn să se așeze la loc.

– S-auzim, domnișoară North.

Wright și avocatul lui primiră pe cale oficială plîngerea. Jay zîmbi în sinea lui. *Bună mișcare, domnișoară North*. Prezentarea plîngerii însemna că trebuia să fie citită cu glas tare și consemnată. Grefiera, o matroană care cel mai probabil avea o legiune de plozi acasă, citi acuzațiile, rînd pe rînd.

Răpire, negarea drepturilor părintești, răpirea unui

agent de poliție și provocarea de vătămări corporale grave, tentativă de omucidere, agresiune, agresiune, agresiune... destule enumerări și variațiuni ale agresiunii, ca să pară că Wright atacase jumătate din oraș.

În timp ce se străduia să-și ascundă emoția din voce, grefiera nu părea capabilă a-și înghiți nodul din gât sau a nu arunca săgeți din ochi către inculpat, la lectura fragmentului despre cearceaful pătat de sînge, cu care fusese înfășurată Megan O'Malley; pete de sînge corespunzătoare cu grupa sangvină a lui Josh Kirkwood.

Runda întâi îi reveni acuzării. Membrii presei absorbiră totul: alegațiile îngrămădite una peste alta, raportul lui Mitch Holt despre evenimentele care avuseseră loc sîmbătă seară, pînă la urmărirea și arestarea lui Wright, inclusiv.

Apărării i se permise să nu facă nici o refutare. Enberg stătea, scărpinîndu-și brațul prin mîneca sacoului de lînă, pîrînd să poarte o bătălie fără sorți de izbîndă cu o indigestie acidă.

Cînd grefierul termină de citit, Franken îl fixă pe acuzat cu o privire plină de silă.

– Doctore Wright, înțelegi acuzațiile pronunțate împotriva dumitale?

– Da, răspunse încet Wright.

– Nu bălmăji!

– Da, Onorată Instanță!

– Vreau să știi că, în ochii Curții, ești nevinovat pînă cînd statul îți dovedește vinovăția mai presus de orice îndoială rezonabilă.

Expresia judecătorului părea să indice altceva, dar, la o adică, acreala îi putea fi provocată de caractere sau constipație.

– Vei avea posibilitatea să pledezi vinovat sau ne-

vinovat. Vei avea dreptul la judecată. Dacă are loc o judecată, vei avea dreptul să auzi dovezile statului, să interoghezi martorii statului și să prezinți martori proprii. Poți depune mărturie în folosul dumitale sau poți rămâne tăcut. Ai deja un avocat, așa că despre asta nu e nevoie să discutăm. Ai înțeles? mai strigă Franken.

– Da, Onorată Instanță.

Ellen se ridică. Jey se aplecă să vadă mai bine în lungul culoarului. Chiar și printre gratiile porțiței care ținea spectatorii pe loc, zări o frumusețe de picior. Ellen nu aruncă nici o privire spre galerie, dând impresia că asistența nu însemna nimic pentru ea. N-o interesa decât sarcina ei de a trînti bocancul bătut în ținte al justiției drept în capul lui Garrett Wright.

– Pe baza plîngerii și a declarațiilor ofițerilor implicați, Onorată Instanță, statul cere ca inculpatul să fie ținut în stare de arest și să se fixeze data audierii *omnibus*.

– Scopul audierii *omnibus*, doctore Wright, explică Franken, este acela de a asculta toate problemele care pot fi determinate înainte de proces – probleme probatorii, moțiuni preliminare – și a determina dacă există sau nu există cauze probabile de a te aduce în judecată.

Franken își trase țiutor respirația pentru a-și alimenta cu aer plămîni uscați și îl apucă un acces de tuse, aproape dispărînd sub masă, cocoșat. Toți cei din sală părăură să-și țină respirația, așteptînd ca smocul de păr alb ca vata să dispară, căzut la podea într-o grămăjoară moartă. Aproximativ privi pe după marginea mesei masive. Franken răsări la loc, ca o păpușă cu arc, cam putredă, făcînd un gest nervos spre grefieră.

– Audierea *omnibus* marți, 1. februarie? le propuse el.

– Să stabilim întâi cauțiune.

– Onorată Instanță, avînd în vedere gravitatea acuzațiilor, spuse Ellen, statul cere o cauțiune în valoare de un milion de dolari.

Din galerie răsună o exclamație colectivă. Pixurile zgîriau frenetic hîrțile. Murmurul glasurilor în reportofoane se auzea ca un motor în surdina. Franken bătu cu ciocănelul.

Enberg săni de pe scaun.

– Onorată Instanță, e scandalos! Clientul meu este profesor la unul dintre cele mai bune colegii din țară. Lucrează cu delincvenți minori. E un membru respectat al acestei comunități...

– Care întîmplător este acuzat de crime infame, replică Franken.

– Are legături strînse cu comunitatea, iar acuzațiile sînt hilare...

– Și a fost arestat după o urmărire prelungită. Păstrează-o pentru audiere, Dennis, ordonă Franken. Prezintă mari riscuri. Fixez cauțiunea la suma de cinci sute de mii de dolari, bani lichizi. Audierea *omnibus* în... în...

Arătă cu un deget încovoiat spre grefieră.

– Cînd am zis, Renee?

– Marți, 1 februarie.

– Acuzatul va rămîne în stare de arest, fotografiat și amprentat! decretă Franken. Și va suferi un examen medico-legal pentru zgîrieturi, vînatăi etcetera și va da probe de sînge și de păr pentru analiză și pentru comparare cu dovezile.

Bătu iarăși cu ciocanul, anunțînd sfîrșitul înfățișării. Reporterii săriră în picioare, îmbulzindu-se unii peste alții ca să ajungă la ușă, la avocați sau la Paul Kirkwood care se postase drept în spatele procurorilor.

Jay se ridică de la locul său, luînd poziție în spatele gloatei.

– Ar trebui să putrezească în pușcărie, spuse Kirkwood. După ce i-a făcut fiului meu. După ce ne-a făcut tuturor.

– Dacă Garrett Wright e vinovat, atunci cine l-a adus înapoi pe Josh?

– Fiul dumneavoastră l-a identificat pe răpitor în persoana lui Garrett Wright?

– Există vreun temei în zvonul că poliția încă vă mai consideră suspect?

Kirkwood se înroși la față. Ochii îi sclipeau de enervare.

– Nu am *nimic* de-a face cu dispariția fiului meu. Sînt sută la sută nevinovat. Orice acuzație contrarie nu este decît încă un exemplu al incompetenței departamentului poliției din Deer Lake.

– Rupeti rîndurile, băieți! strigă aprodul. Mai avem și alte treburi în completul ăsta!

În timp ce cercul se muta în hol, Jay se așeză, cu capul aplecat, făcînd însemnări, evitînd să fie recunoscut. Oricît îi plăcea faima și averea, avea un cuvînt de spus și pentru anonimul. Mai ales acum.

Cazul îl atrăsese acolo. Voia să poată reține totul, fără complicațiile pe care le-ar fi generat descoperirea. Din păcate, n-avea să poată obține accesul dorit, fără a-și folosi numele ca pîrghie.

Mai aruncă o ultimă privire spre Ellen North care se sfătuia cu asociatul ei la masa acuzării. Speculă asupra a ceea ce putea primi dintr-acolo, în afară de o limbă ascuțită și un umăr înghețat. O provocare, puțină intuiție, un șut în amorul propriu.

Știa ce voia. Și putea să jure că Ellen n-avea să-i cedeze fără luptă.

CAPITOLUL 6

– Afurisiții de avocați atacă din nou.

– Nu-mi vine să cred că boarfa aia a cerut un milion de dolari cauțiune. Un milion de dolari! Fir-ar să fie!

– *Domrișoara North* nu-și făcea decît datoria, răspunse Christopher Priest.

Stătea în fața clasei, un omuleț cu ochelari mari și haine de prost gust. Studenții lui îl tachinau uneori în legătură cu perpetuarea imaginii stereotipe a informaticienilor ca niște nerozi, dar comentariile și sugestiile lor erau ascultate fără crîcnire. Imaginea deținea anumite avantaje.

Presupunerile neîntemeiate puteau fi utile.

– *Datoria!* se strîmbă Tyrell Mann.

Pîna și postura sa era nepoliticoasă. Stătea tolănit pe scaun, cu brațele lungi încrucișate peste haina de starter al echipei *Chicago Bulls*. Datoria ei e s-agațe-n cîrca cui va chestia asta-n mă-sa. Futu-le muma-n cur de sticleți, ce-ar mai fi-ncălțat ei un frățîne, da-n orașu-ăsta de căcat nu prea-i nici un negrotei.

– Nu e logic ce spui, Tyrell, replică Priest, neafectat de bravada și limbajul tînărului.

El îi ajutase să fondeze *Sci-Fi Cowboys*. Cu toate că existaseră încurajări de a lărgi programul, îl menținuseră la un nivel comod.

Zece tineri de la școli din centrul orașului Minneapolis, adolescenți ale căror fricțiuni cu legea acopereau toată gama: de la activități de gașcă pîna la furturi de mașini în stil mare.

Rostul programului era acela de a aduce la su-

prafață calitățile pozitive ale inteligenței băieților, a le capta interesul pentru știință și tehnică prin intermediul unor programe novatoare, cu computere și robotică.

Băieții solicitaseră această întrunire de urgență, provocînd o bătaie de cap logistică, care presupunea zeci de telefoane la școli pentru a obține permisiunea ca tinerii să plece în mijlocul zilei, iar ofițerii stagiați să găsească unul dispus să-i aducă la Deer Lake.

Cel puțin, microbuzul simplifica întrucîtva problema. Contribuțiile și adunările de fonduri ajutaseră la achiziționarea unui *Ford* vechi, cu patru ani în urmă.

– Gîndiți-vă, spuse Priest. Dacă autoritățile căutau un țap ispășitor, ar fi ales un om ca doctorul Wright?

– Pe naiba, nu, da' ghinionistu' ăla, pe care l-au tîrît de pe patinoarul de hochei, și-a pus capăt zilelor...

J.R. Andersen se aplecă în scaun. Cazierul său includea acuzații de delapidare electronică din conturi bancare.

– Domnule profesor, vreți să spuneți că este logic să credem că doctorul Wright a făcut-o?

Ceilalți membri ai grupului reacționară printr-o explozie sonoră, Priest așteptă ca furia să se potolească.

– Firește că nu. Vă cer să priviți sistemul fără ca emoțiile să vă deformeze perspectiva. Poliția a arestat un om pe care îl credea implicat în crimă.

Ridică un deget pentru a opri protestele prompte.

– Sintetiți pe deplin conștienți că pasul următor al procesului îi revine procuraturii de comitat. Este datarea domnișoarei North să...

– Fut-o-n cur de curvă.

– Tyrell...

Tyrell își desfăcu larg brațele.

– Un *milion*?

– O lecție în materie de negocieri. Cere întotdea-

una mai mult decît crezi că poți obține. Judecătorul a redus suma la jumătate.

– Cinci sute de bătrîne! De unde vor să scoatem atîta bănet?

– Sînt convins că doctorul Wright vă va aprecia intențiile, spuse Priest. Dar nimeni nu se așteaptă ca voi să adunați o asemenea sumă.

– Eu i-aș putea găsi, propuse J.R. cu un zîmbet strîmb, trosnindu-și dramatic degetele.

Profesorul nu-i luă în seamă intervenția. Delictele nu erau răsplătite în cadrul grupului sub nici o formă, nici măcar ca glumă.

– Dacă vrei să-ți aduci sprijinul, poți face unele lucruri. Ai minte. Folosește-ți-o.

– Numele nostru, spuse J.R., privindu-l intens pe profesor. Facem senzație în presă.

– Bravo, J.R.

– Am putea deschide un fond de apărare pentru Doc.

– Iar ziaristii vor afla și vor face mare caz de noi...

– Și vor începe să curgă banii.

O bătaie în ușă distrase atenția lui Priest.

– Profesore? întredeschise Ellen North ușa. Îmi cer scuze că vă deranjez. Mi s-a spus că nu aveți curs la ora asta.

– Nu am. Profesorul ieși în hol, închizînd ușa după el. *Cowboys*-ii au convocat o ședință de urgență. Erau, în mod firesc, supărați de arestarea doctorului Wright, apoi au auzit buletinul de știri despre audierea pentru cautiune de azi-dimineață...

Ridică vag din umeri, făcîndu-și pulloverul de lînă intrat la apă să i se salte pe mijloc.

– Trebuie să înțelegeți, nu au prea mare încredere în sistem...

Ellen se abținu să comenteze. Din perspectiva ei, nu sistemul era problema cu delincvenții minori, dar nu venise la Harris College pentru polemici filosofice.

Dorea să-i întâlnească personal și să discute cu prietenii și colegii doctorului Wright, față în față, pentru a le pîndi vreun semn de îndoială sau neliniște. Părea imposibil ca Wright să fi putut fi atît de sucit, fără a-i da nici un indiciu cuiva din apropierea lui.

Dar nu esta doreau să creadă toți cei din Deer Lake? Că un monstru trebuia să arate a monstru, să umble ca un monstru și să vorbească precum un monstru, ca să vadă cu toții monstrul venind? Dacă răul se prezenta în haine civile și cu o față agreabilă, atunci putea fi vorba de oricine, de oriunde.

– Voiam să vă pun cîteva întrebări despre seara dispariției lui Josh Kirkwood, spuse ea. Nu va dura mult, dar dacă preferați să revin mai tîrziu...

– Am auzit că a revenit nevătămat, o întrerupse Priest, ridicînd o mînă osoasă și frecîndu-și bărbia. Fascinantă întorsătură a evenimentelor. Evident, nu doctorul Wright a înapoiat copilul, deși nici nu cred că Garrett l-a luat, excludem asta din start.

– Noi sîntem de altă părere, profesore.

Priest înclină puțin capul într-o parte, privind-o de parcă ar fi fost un android încercînd să descifreze funcționarea illogică a minții omenești.

– Credeți cu adevărat sau doar urmați calea minimei rezistențe?

– Credeți-mă, punerea sub acuzare a unui respectabil membru al comunității nu prea este o cale a minimei rezistențe.

– Oncum, doctorul Wright este vrabia din mînă, ca să zic așa.

– Simplul fapt că mai e o cioară pe gard, nu în-

seamnă că *vrabia* nu e vinovată; sublinie Ellen.

Priest se mulțumi să clipească din ochi, încrunțindu-se, probabil la fel ca la studenții care nu puteau înțelege cele mai recente limbaje de computer.

– Vreau să clarific câteva probleme cu privire la seara aceea, continuă Ellen. Ați spus poliției că lucrați.

– La centrul de calcul, da. Garrett și cu mine avem un grup de studenți care lucrează împreună la un proiect în chestiunea percepției și asimilării. Unul dintre acei studenți era aici, cu mine.

– Mike Chamberlain, confirmă Ellen. Pe care l-ați trimis cu un comision în jurul orei cinci, comision rămas neterminat, fiindcă a avut un accident de mașină.

– Corect.

– Accidentul care a reținut-o pe Hannah Garrison la spital, când ar fi trebuit să-l ia pe Josh de la patinoar.

Priest își privi mocasinii.

– Da, răspuse el încet. Dacă nu-l trimiteam pe Mike exact în momentul acela, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici nu vă puteți da seama cum mă simt. Hannah înseamnă enorm de mult pentru mine. E o asemenea ușurare, că l-a primit pe Josh înapoi, nevătămat.

În timp ce vorbea despre Hannah Garrison, obrajii profesorului se îmbujorară. Interesant. Și cam ciudat. Nu părea genul care să facă pasiuni romantice. Sau, privirea timidă spre pantofi însemna cu totul altceva?

Megan O'Malley nici nu credea că accidentul de mașină fusese cu adevărat un accident, ci, mai degrabă, prima mișcare din jocul răpitorilor.

Oare implicarea studentului lui Priest în acel accident rutier era întâmplătoare, sau făcea și ea parte din plan? Dacă putea fi implicat un profesor, atunci de ce nu doi?

– După plecarea lui Mike Chamberlain, ați rămas singur aici?

Ochii lui Priest se îngustară infim. Umerii lui slăbănogi se traseră înapoi.

– Credeam că nu e cazul să am nevoie de un alibi, doctor North. Duminică, m-aș supune de bunăvoie unei probe cu detectorul de minciuni.

– Sînt conștientă de acest lucru, profesore, spuse Ellen, fără a sugera că și-ar fi cerut scuze. L-ați văzut pe doctorul Wright aici, în seara aceea?

– Nu. Mi-aș dori să pot spune că da, dar eu mă aflu în sala computerelor din centrul de calcul, iar Garrett era în cabinetul lui.

– Așa susține el.

– Numai cei vinovați trăiesc cu alibiuri în minte.

– Dumneavoastră și doctorul Wright sînteți prieteni. Lucrați împreună, ați fondat împreună *Sci-Fi Cowboys*. Întîmplător, nu aveți vreo proprietate comună? O cabană, eventual?

– Sîntem prieteni și colegi, domnișoară North, nu soț și soție.

Ușa din spatele lui se deschise, iar un tînăr înalt, cu ochi negri și furioși, privi peste capul profesorului.

– Aveți probleme, domnule profesor?

– Nu, Tyrell, nici o problemă, răspunse calm Priest.

Tyrell rămase cu privirea ațintită dur asupra lui Ellen.

– Ei, mata ești curva aia de avocată?

– Tyrell...

Răsucindu-se, Priest încercă să rețină agitația numai în clasă, efort la fel de zadarnic ca acela de a vîrf dopul înapoi într-o sticlă de șampanie. Ușa se deschise larg și încă doi membri ai *Sci-Fi Cowboys*-ului

priviră afară, aroganți, indignați și destul de voinici, ca să-și apuce mentorul de umeri și să-l dea la o parte, ca pe un copil.

– Doctorul Wright e nevinovat!

– O să-ți facă curu' praștie la proces!

– Băieți! Vă rog să vă întoarceți la locurile voastre! ordonă Priest.

Tinerii priveau peste el, ca și cum ar fi fost invizibil, atenți la femeia care, după părerea lor, le era dușman.

Ellen se ținu bine pe picioare. Judecase destui infractori înrăiți, adolescenți de șaisprezece și șaptesprezece ani, ca să cunoască regulile jocului. Să nu-și arate frica. Să nu manifeste nici o emoție. Cu hormonii în plin avânt, puștii aveau destule emoții pentru toată lumea; toate negative, gata să dea în clocotul violenței.

– Doctorul Wright va avea șansa să-și dovedească nevinovăția în instanță.

– Mda, sigur.

– Mie instanța nu mi-a dat nici o șansă. M-a futut în cur, asta mi-a făcut instanța.

Priest se încruntă la ea.

– Aveți destule pe cap, profesore, spuse Ellen. Acum, vă las. Dacă vă vine în minte ceva ce ar putea ajuta la clarificarea cazului, vă rog să mă sunați, pe mine sau pe șeful Holt.

– Când o face popu' pere, curvo! strigă numitul Tyrell, în timp ce Ellen se răsucea pe călcie și pleca.

Cartierul de la sud de campusul *Harris College* fusese cîndva oraș cu drepturi depline. Harrisburg concurase cu Deer Lake în materie de comerț și populație, în ultima parte a secolului al nouăsprezecelea. Însă Deer Lake câștigase calea ferată și titlul de reșe-

dință a comitatului, iar Harrisburg își pierduse identitatea. La un moment dat, resturile lui fuseseră anexate de municipalitatea din Deer Lake, iar cineva îi trântise porecla de Orășel amărit.

Clădirile vechi de pe strada principală găzduiau prăvălii destinate clientelei universitare. Construcțiile erau dărăpănate, dar aveau firme moderne și pretențioase. Salonul de „Frizerie și vopsitorie păr”; „Librăria Unchiului Tom”; „Turnul Înclinat – Pizza”; „Lumea Verde – magazin naturist” și New Age – cafeneaua „Frunza și bobul”, un amestec de baruri, restaurante și mici galerii de artă.

Ellen se îndreptă spre clădirea unei vechi lăptării din capătul nordic. „Haïta de șobolani” era o dugheană cu mărfuri de mîna a doua, doldora de vechituri pestrițe. Rafturi întregi cu haine „selecte” din anii '60 și '70 ocupau toată partea din față a încăperii. O pancartă scrisă de mîna, deasupra lor, anunța: „Ocazie lată de altădată!” Ellen se încruntă la gîndul că vreo haină purtată de ea în liceu putea să trezească acum nostalgii.

Își croi drum spre interiorul dughenei, printre raseturile haotice cu manuale depășite și anuare de la Harris, pe care absolvenții le scosese fără-ndoială cu roaba din pivnițe și poduri pentru a le face loc vechiturilor mai proaspete. Vînzătoarea de la tejghea era o fată grasă, cu o claie de păr purpuriu, machiaj negru ia ochi și un rubin montat într-o nară. Era angrenată într-o conversație însufiețită cu un tînăr înalt și subțire ca o frînghie, adus de umeri și cu păr ruginiu. Purta favoriții scărmănați și lungi pînă la bărbie, care în lumea lumpenproletarilor treceau drept barbă, sugînd cu intenții serioase dintr-o țigară. Amîndoi o văzură simultan pe Ellen și-i aruncară o privire care sugera că mai

mult îi interesa să trâncănească nimicuri decît să mai cîştige un ban.

– Îl caut pe Todd Childs, spuse Ellen.

– Io-s Todd, își scutură tînarul scrumul țigării într-o scrumieră de fontă, cu o dansatoare de hula, din plastic, cocoțată pe buză.

– Ellen North. De la procuratura de comitat. Aș vrea să-mi acorzi cîteva minute, dacă se poate.

Todd trase un ultim fum, adînc, strivi chiștocul și suflă fumul pe nări, cu un oftat de dezgust.

– Tocmai plecam. Am curs peste o juma' de oră.

– Nu va dura mult.

Îi privi chipul, în timp ce Todd își cumpănea motivele de a o refuza. Schimbă o privire cu vampira de după teighea. Dincolo de lentilele rotunde ale ochelarelor, pupilele îi erau dilatate ca niște pete mari, negre precum cerneala, mărginite de liniuțe colorate, subțiri. Steiger îl numise drogat. Mirosul pe care-l emana, mai puternic decît fumul de țigară, era inconfundabil. Dar de la fumatul cîtorva firișoare de marijuana și pînă la complicitatea în niște crime de genul celor pe care le comisese Garrett mai era cale lungă.

– Ceasul ticăie, spuse Ellen, cu un zîmbet fals.

Todd mai slobozi un oftat greu.

– Bine, în regulă. Să mergem în spate, la birou.

O conduse prin labirint, pînă într-o cămăruță de mărimea unei debarale pentru măhuri, unde se așeză printre boarfele îngrămădite pe birou. Singurul scaun era o epavă verde și murdară. Ellen îi aruncă o privire dubioasă și se rezemă cu un umăr de tocul ușii.

Studentul lui Wright trecu la ofensivă.

– Acuzațiile contra doctorului Wright sînt apă de ploaie.

– Poliția l-a prins fugind de la locul faptei.

Todd clătină din cap, scormonindu-se prin buzunarul cămășii de flanelă după încă un Marlboro.

– Aiurea. A fost o mînărie, ceva.

– Îl cunoști atît de bine pe doctorul Wright?

– Sînt student la psiho, replică el, cu țigara bîțîindu-și-se între buze. Mi-am petrecut ultimii doi ani din viață cufundat în cărți despre mîntea omenească.

– Deci ești viitorul Sigmund Freud sau următorul Carl Jung?

Tînărul rămase cu ochii spre ea, în timp ce-și aprindea țigara și trăgea primul fum.

– Freud era un pervers. Garrett Wright nu e.

– Îți admir loialitatea, Todd, dar mă tem că nu-și are locul aici.

Todd clătină din cap, manifestîndu-și încăpățînarea prin poziția gurii care arăta ca o cratimă strînsă, înconjurată de țacălia rară.

– Ca să facă ceea ce ziceți c-a făcut, ar trebui să fie complet sociopat. Nici o șansă. Am fi știut.

– Nu face parte și asta din comportamentul antisocial patologic? Capacitatea de a induce în eroare oamenii din jur, spre a te crede perfect normal?

Luă țigara din scrumieră, cu o mînă cam nesigură. Mai trase un fum și-și mută privirea.

– Îți dai seama că există mari posibilități să fii chemat ca martor la înfățișarea de săptămîna viitoare, adăugă Ellen.

– Of, frate...

– Erai cu doctorul Wright duminică dimineață, cînd s-a prezentat agenta O'Malley la biroul lui. Ai asistat la conversație, cînd doctorul Wright și agenta O'Malley au discutat despre drumul pînă acasă la Christopher Priest. Ai spus poliției că părăsiseși biroul doctorului Wright în jurul orei unu și un sfert, iar în ziua aceea nu

I-ai mai văzut pe doctorul Wright. Va trebui să declari aceleași lucruri și în instanță.

Todd își apăsă o mână peste mijlocul slăbănog, ca și cum l-ar fi apucat dintr-o dată durerea de burtă.

– Ftu-i.

– Adevărul înainte de toate, Todd, murmură Ellen, oscilînd între simpatie și suspiciune; oare ezita, fiindcă Wright era mentorul lui sau pentru că el și Wright erau parteneri întru crimă și acum vedea toată urzeala destrămîndu-se în jurul lor? Ia-o așa: nu vei depune mărturie, efectiv, *împotriva* doctorului Wright. Nu e ca și cum l-ai fi văzut comițînd o crimă... nu-i așa, Todd?

Răspunsul întîrzie mult. Todd privea spre perete, la un calendar *Magic Eye*, care arăta de parcă cineva ar fi împrôșcat cu ketchup și muștar în forme întîmplătoare.

Ellen se întrebă dacă distingea imaginea ascunsă. Ea, una, n-o vedea. Numai vinovații știau secretul. Numai vinovații pot observa conturul prin haos.

– Nu, spuse el într-un tîrziu.

– Te las să pleci la curs, se desprinse ea de tocul ușii, dînd să se întoarcă, după care îl privi. Îmi poți spune unde ai fost azi-noapte pe la orele douăsprezece?

– În pat. Singur.

Își aruncă jumătatea de țigară într-o ceașcă de cafea abandonată.

– Și dumneata?

Ellen zîmbi prefăcut.

– Unul dintre avantajele meseriei – numai eu pun întrebări.

Mirosul de fum i se impregnase în palton. Ellen își mirosi reverul și se încruntă în timp ce mergea prin

antecameră, spre biroul lui Phoebe.

– N-ar fi cazul ca generația voastră să aibă atîta minte și să nu fumeze? se plînsese ea.

– Ba da, dar în general nu avem pe ce să ne concentrăm, eșuăm în deziluzia vremurilor, așa că...

Ridică din umeri, schimonosindu-și fața de spiriduș într-o expresie de scuză.

– Ia măsuri ca Todd Childs să primească o citație. Și te rog să-l suni pe Mitch și să-i spui că dacă-l mai cheamă pe Childs la interogatoriu, vreau să asist și eu.

– S-a marcat.

Ca o imagine caleidoscopică, trăsăturile lui Phoebe se rearanjară la loc, înflorind într-o expresie emoționată.

– Ai casa plină, arată ea cu degetul mare spre biroul lui Ellen.

Revelația se produse odată cu un gol grețos în stomac. Era ora audienței.

– O, Doamne! gemu ea. Cu multe oi mai fi păcătuit în viața anterioară.

– Mie mi-ar plăcea să păcătoiesc în viața prezentă, replică Phoebe. Poți să-i transmiți informația asta domnului Ochi Albaștri Trăsnet, dacă vrei.

Ellen clătină din cap și intră în birou. Încăperea părea mult prea mică pentru proporțiile orgoliilor prezente. Avea senzația aiurită că, dacă deschidea fereastra ca să mai risipească presiunea, ar fi fost absorbită afară, căzînd, cu două nivele mai jos pe zăpadă.

– Îmi cer scuze că am întîrziat, spuse ea, punîndu-și jos servieta și dezbrăcîndu-se de palton. Am o mulțime de treburi, înainte de înfățișarea de săptămîna viitoare.

– Nu i le-ai putea da lui Reed? bombăni Rudy.

– Sînt acuzator-șef. Știu al naibii de bine cu cine am de-a face.

Brooks îi zîmbi, cu o expresie tainică și complice, ca între amanți. Ellen se uită urît la el, după care se așeză la birou.

– Te înțelegem perfect, Ellen, spuse mărinos Bill Glendenning.

Procurorul general al statului stătea pe singurul scaun pentru vizitatori. Ochii dinapoia ochelarilor lui ar fi putut fi cu ușurință luați drept blînzi, dar Ellen știa ea ce știa. Bill Glendenning era un om viclean, cu gustul puterii. Îl admira și îl respecta, dar era atentă să-și tempereze admirația prin rațiune. Stătea în vîrfurile piramidei eltoniene; nu ajunsese acolo, fiind binevoitor.

Rudy se afla în spatele lui, prea tensionat ca să se așeze chiar dacă ar fi existat și pentru el un scaun. Incapabil să-și stăpînească emoția de a-l avea pe Glendenning în sediu două zile la rînd, se învîrtea încoace și-ncolo, cu obrajii arzînd de zel sau de febră. Scoase din buzunarul pantalonilor o batistă mototolită și-și tamponă fruntea.

– Sînt convins că nu trebuie să-ți spun, Ellen, că în cazul de față avem o situație foarte neobișnuită, începîndu Glendenning, cu glas părintesc.

– Nu, nu e nevoie să-mi spuneți.

Nu-i plăceau aerele afectat-părintești, dar avu grijă să-și stăpînească nemulțumirea din cuvinte. În schimb, se ridică de pe scaun pentru a contracara ideea că era o fetișcană căreia să i se țină predici. Cu mișcări dezinvolve, ocolî capătul biroului și se rezemă cu un șold de colțul acestuia, încrucișîndu-și relaxat brațele pe piept.

– Răpirea în sine a fost o aberație, continuă Glendenning. Asemenea lucruri nu se întîmplă în Deer

Lake – sau, cel puțin, așa preferăm cu toții să credem. Faptul că s-a întâmplat aici a atras încoace atenția întregii națiuni. O văd ca pe o metaforă a vremurilor noastre. Nu-i așa, Jay?

La auzul numelui său, Jay clipi din ochi, smulgându-se din transa în care căzuse pe când privea picioarele lui Ellen North. Cucoana era înzestrată cu o pereche de ambulacre superbe, infinit mai demne de atenția lui decît pontificările fără rost ale lui Bill Glendenning.

Procurorul general pleda pro domo, pur și simplu. Era pe deplin conștient că numele lui Jay era actualmente incandescent și, ca orice politician, Bill Glendenning se scâldea bucuros în căldura acestuia, atît cît putea. Dorea o ciosvîrtă de acțiune, tot creditul și cît de multă publicitate reușea să înhațe. *O metaforă a vremurilor noastre.*

– Incontestabil, domnule, dădu Jay din cap.

– E o poveste mai mare decît Deer Lake, mai mare decît oricare dintre noi, urmă Glendenning, plagiind fără rușine cuvintele cu care îl orbise Jay, în urmă cu două seri, cînd băuseră whisky și fumaseră havane. Ellen, înțelegi acest lucru care face parte dintre motivele pentru care Rudy ți-a încredințat cazul.

Rudy radie auzindu-și pomenit numele, expresie care se spulberă în clipa următoare.

– Am fost învățată să privesc cu imparțialitate toate cazurile, replică Ellen. Nici pe acesta nu-l voi aborda altfel, datorită circumstanțelor sau fiindcă acuzatul este un om pe care nu l-ar fi bănuț nimeni.

Înapoia ochelarilor *de Roosevelt* ai lui Glendenning fulgeră nerăbdarea.

– Îmi fac datoria, continuă calmă Ellen. Obligația mea este aceea de a-l închide pe Garrett Wright. Nu-mi

pot permite să-mi pierd concentrarea asupra acestui aspect sau să mă las distrasă de o imagine mai amplă. Nu pot opri oamenii să-și manifeste interesul pentru acest caz sau să-l disece ca pe o „metaforă a vremurilor noastre”, dar nu pot lăsa nici ca acest lucru să mi se înscrie în agendă.

Rudy se înroșea ca vinul de *Bordeaux*, de la gât în sus.

Stătea în spatele lui Glendenning, cu ochii ieșindu-i din orbite de parcă ar fi fost sugrumat.

– Dar, Ellen...

– Are perfectă dreptate, interveni târăgănat Jay, zîmbind lăuntric la vederea reacțiilor.

Privirea lui Ellen era prudentă. Glendenning se chinuia să-și vină în fire. În spatele lui, Rudy Stovich simula un acces de tuse.

– Zeița Justiției e oarbă, nu caută să apară în fața camerei de luat vederi cu profilul cel mai frumos.

– Exact ce voiam să spun și eu, se aplecă Glendenning spre Jay, amical, ca la teigheaua unui bar. Tocmai de-asta Ellen e persoana ideală ca să instrumenteze cazul.

– Motiv pentru care am ales-o, se amestecă și Rudy, vîrîndu-și un deget pe sub guler și lărgind lațul figurativ din jurul grumazului. Am știut din capul locului că ea e cea mai potrivită.

În loc să-și dea ochii peste cap, Ellen se uită la ceas.

– Iertați-mi bruschețea, dar nu peste mult timp trebuie să fiu la tribunal. Ce legătură au toate astea cu domnul Brooks?

Ochii lui albaștri licăriră de amuzament. Un colț al gunii i se arcui în sus. Stătea cu picioarele întinse în fața lui și încrucișate la glezne. Făcuse concesii pentru

acea întâlnire. Blugii și cămașa de doc fuseseră schimbate cu o bluză *Oxford* albastră cu nasturi pînă jos și pantaloni kaki. În locul scurtei purta un blezăr bleumarin, croit astfel încît să-i accentueze lățimea umerilor. Dar tot nu se răsese, iar cravata de mătase îi stătea lărgită la gît. Una peste alta, arăta de parcă l-ar fi tăvălit niște golani în drum spre casă, de la o recepție Chi-O.

– Cum sînt sigur că știi foarte bine, Ellen, spuse Glendenning, domnul Brooks este o personalitate în rîndurile bestseller-urilor despre crime adevărate. Talentul lui scriitoricesc vorbește de la sine.

– Sînt convinsă, răspunse sec Ellen.

– „Omucidere justificabilă“! declamă Rudy, încercînd să se îndese la loc în conversație. Ah! Una dintre favoritele mele.

Glendenning îl potoli cu o privire aruncată peste umăr.

– Toți sîntem familiarizați cu opera domnului Brooks...

– De fapt, eu nu sînt, minți Ellen. În calitate de procuror, găsesc crescînda manie pentru crime din realitate tulburătoare și vulgară.

Îi adresă lui Jay un zîmbet fals de scuză.

– Fără intenții rele, domnule Brooks.

Acesta își frecă gura cu mîna pentru a-și ascunde zîmbetul.

– Nici o problemă, domnișoară North.

Maxilarele lui Bill Glendenning se strînseră pînă la dunitatea granitului. În spatele lui, Rudy făcu o mutră îngrozită.

– Cazul de față i-a atras lui Jay atenția, spuse Glendenning. Este o întîmplare care va afecta sufletul și mintea oamenilor de pretutindeni. Și-a exprimat un

interes deosebit pentru a-l prezenta din punctul nostru de vedere.

Ellen îl privi lung pe Jay Butler Brooks, cu dezgustul clocotindu-i pe dinăuntru. Stătea lângă procurorul general al statului. Bill și Jay, cei mai buni amici. Jay Butler Brooks, actualul răsfățat al presei, un om cu bani, un om influent în lumea publicisticii și la Hollywood; un om în care ceilalți aveau încredere numai fiindcă citiseră despre el în *People* și *Vaintry Fair* și ajunseseră la ridicola concluzie că-l cunoșteau. Și Bill Glendenning care s-ar fi folosit cu plăcere de publicitatea pe care i-o aducea o asemenea asociere pentru a-l ajuta să se catapulteze în fotoliul de guvernator.

Încet, Ellen se retrase în spatele biroului, sub pretextul de a-și introduce niște hîrtii în servietă.

– „Punctul nostru de vedere”. Și asta cam ce-ar dori să însemne, exact?

Brooks se îndreptă în scaun, aplecîndu-se înainte, cu antebrațele rezemate pe coapse. Ellen îi simți privirea intensificîndu-se asupra ei, dar refuză să ridice ochii spre el.

– Sistemul juridic al unui orașel își asumă un caz de zile mari, răspunse el. Ultimul bastion al civilizației americane este asaltat de răul veninos al societății noastre moderne. Acest caz a captivat atenția și imaginația a milioane de oameni. Știu cu certitudine că pe mine mă intrigă.

Ellen își stăpîni o duzină de remarci usturătoare. Cazul îl intriga și, dacă-l intriga destul, avea să beneficieze de pe urma lui. Dintr-o dată, reporterii care se înfruptau din acea tragedie i se părură niște peștișori nevolnici. În apele tulburate tocmai sosise rechinul.

Presă era o raritate. Dar faptul că Jay Butler Brooks avea să transforme situația într-un divertis-

ment, câștigînd de pe urma ei o avere, era reprobabil mai presus de orice cuvinte. Dorea să i-o spună, dar el stătea cu bunul lui prieten, procurorul general și superiorul ei, imediat în spatele lor; năîngul îngăduit să se înhăiteze cu gagiii mișto datorită utilității lui potențiale.

– Și ce legătură are asta cu mine? întrebă ea, crispată.

– A, mă intrigă îndeosebi rolul dumitale în toată povestea; domnișoară North, spuse Jay. Procurorul acuzării, Ellen North, în fruntea șarjei justiției.

Ellen ridică smucit capul, privindu-l, cu toate simțurile interne de alarmă declanșîndu-i-se. Zîmbetul lui lent putea fi completat cu pene de canar ieșind pe la colțurile gurii.

– Nu-mi fac decît meseria, domnule Brooks. Nu sînt Ioana d'Arc.

– Totul e numai o chestiune de perspectivă.

– Oricum, analogia nu mă încîntă.

– Ellen, ești prea modestă, o dojeni blînd Glendenning.

Fu ispitită să-i aducă aminte că Ioana d'Arc fusese arsă pe rug, dar exista riscul ca el s-o știe deja. Implicațiile acestui lucru îi stîrneau ușoare grețuri.

– Jay și-a manifestat interesul de a urmări cazul din perspectiva acuzării, repetă Glendenning. L-am asigurat că-i vei crea toate condițiile.

– Poftim? Ellen îl privi cu gura căscată pe Bill Glendenning. În ce sens să-i creez toate condițiile?

– Ei, Ellen, răspunse Bill, revenind la tonul acela autoritar care o făcea să i se strepezească dinții, nu sugerăm ceva neetic. Jay nu va fi părtaș la nimic sensibil. Dorește doar posibilitatea de a te urmări lucrînd. N-are nevoie de binecuvîntarea noastră ca să facă asta, dar ne-a cerut-o totuși, din politețe.

O cerere care îl aducea în grațiile procurorului general de stat, garantându-i al dracului de sigur accesul. Nu, nu avea nevoie de permisiune pentru a observa cazul de departe, dar piererea lui Glendenning ungea niște rotițe în apropierea cărora nu putea să se aventureze nici un reporter, punând-o pe Ellen în situația insuportabilă de a trebui să joace rolul de gazdă cuvințioasă, altminteri riscînd să înfurie puterile ce țineau în mîna sforile muncii ei.

Complexitatea și calitățile diabolice ale acestei manevre îi atinseră un nerv sensibil, împungîndu-l ca un toc-cui. Enervată, strînse maxilarele pentru a-și opri descărcarea. Închise servieta încet, cu mișcări calculate, tăcănitul fiecărei cataramă răsunînd ca o împușcătură în tăcerea din cameră.

Îndreptă asupra lui Jay Butler Brooks o privire care făcuse scrum bărbați mai grozavi ca el.

– Nu, se vede clar că nu ai nevoie de permisiunea mea, domnule Brooks. Cu atît mai bine, pentru că te-aș da afară de-aici cît ai bate din palme.

Apoi anunță, cu o înclinare din cap fugară spre Glendenning și Stovich:

– Sînt așteptată în instanță, domnilor. Dacă sînteți amabili să mă scuzați...

Se aștepta la o muștrare, dar nu auzi nimic în timp ce ieșea din birou.

Sau poate că pur și simplu îi luase auzul vîjîitul din urechi.

Phoebe sări de la birou, cu ochii mari, abandonîndu-l pe Quentin Adler în mijlocul unei plîngerii.

– Phoebe! se tîngui acesta.

La auzul sunetului scrîșnit, Phoebe făcu o mutră, dar nu-l luă în seamă, atentă la Ellen.

– Ce-au vrut?

– Să-mi facă viața un iad, mîrîi Ellen.

Cuvintele ei îl atraseră pe Quentin, cum atrage clopoțelul lui Pavlov cîinii. Copoi de carieră în sistemul Park County, Quentin era un om a cărui ambiție îi depășea posibilitățile; adevăr ce-i lăsa în gură un perpetuu gust amar. În vîrstă de vreo cincizeci și ceva de ani, se ținea drept și țepăn, cu relaxarea și respirația descurajate de un corset supercontrol care părea să-i împingă toată grăsimea în fața buhăită.

Ultimul lui capriciu în războiul cu îmbătrînirea constase într-o cănire și coăfură permanentă, care-i dădea aspectul de a avea capul acoperit cu păr pubian; transformare coincizînd cu zvonurile unei zbenguiei între Quentin și Janis Nehaugen, o secretară din oficiul asesorului de comitat.

– Ellen, trebuie să-ți vorbesc despre cazurile alea pe care mi le-ai aruncat în cîrcă, spuse el.

– N-am timp de vorbă, Quentin. Trebuie să ajung la tribunal. Dacă nu le vrei, discută cu Rudy.

– Dar, Ellen...

Phoebe se proțăpi în fața lui, scoțînd dintr-un buzunar, aplicat, al tunicii o mîină de mesaje scrise pe fișe roz.

– Am niște mesaje pentru tine. Toți reporterii din emisfera vestică vor interviuri, iar Garrett Wright și-a concediat avocatul.

– Mare surpriză, bombăni Ellen.

Dennis Enberg nu avusese din start chef de acel caz. Se întreba dacă Wright îl concediase cu adevărat sau dacă nu cumva se retrăsese el, permițîndu-i lui Wright să declare contrariul pentru a nu-i prejudicia cauza în ochii presei. Avea să-i telefoneze lui Denny mai tîrziu, ca să afle ce putea, deși nu se aștepta la prea multe. Ceea ce se întîmpla între un client și avo-

catul său era privilegiat; întreruperea unei relații nu schimba situația.

– Știi ceva despre cine-i ia locul?

– Încă nu.

Apoi, Phoebe coborî vocea, conspirativ:

– Chiar că are o aură foarte volatilă.

– Cine? Denny?

– Jay Butler Brooks. Sugerează turbulențe interioare și sexualitate crudă.

– Ellen, e important, se văicări Quentin.

– Spune-i-o judecătorului Franken, cînd mă va cita pentru desconsiderație, replică Ellen, înapoiindu-i fișele lui Phoebe. Are o aură care sugerează intoleranță. M-am dus.

CAPITOLUL 7

– Domnișoară Bottoms, chițai judecătorul Franken. Înțelegeți acuzațiile care vi se aduc?

Ellen avea bănuiala că o mare parte din viață era un mister pentru Loretta Bottoms. Femeia se uita la judecător cu gura căscată ca un biban pe uscat. Dansatoare exotică, avînd numele de scenă Lotta Bottom, Loretta lucrase în circuitul cluburilor de strip-tease înșirate pe șoseaua interstatală, între Des Moines și Minnesota. Susținea că era „în drum spre casă” atunci cînd fusese arestată, pentru că-și oferise serviciile în popasul de camioane Big Steer, de la periferia orașului Deer Lake.

Stătea în fața instanței, într-o rochie tricotată, cu dungi ca de zebra, care redefinea limitele spandexului. Clădită ca o clepsidră, legănîndu-se pe tocurile de zece centimetri, cu sînii sălțați în decolteu precum o

pereche de piersici enorme. Franken era magnetizat de priveliște.

Cînd vorbea, se adresa sînilor ei. Ellen bănuia că avea cam aceleași șanse să obțină un răspuns inteligent de la ei, ca și de la oricare altă parte a trupului Lorettei.

– Domnișoară Bottoms, ați discutat acuzațiile cu avocatul? Întrebă judecătorul.

– Mhm.

– Și?

– Și ce? Loretta își cufundă o unghie lungă și roșie în claia de păr albicios, scărpinîndu-se în cap. Nu mă prind.

Lîngă ea, avocatul, Fred Nelson, își dădu ochii peste cap și-și trînti un pumn în tîmplă, ca pentru a încerca să disloce bolovanii ce explicau faptul că o acceptase pe Loretta drept clientă.

– Loretta, i se adresă el, ca și cum ar fi fost un copil greu de cap, care întrebuse „de ce” de zece ori în plus, am auzit raportul poliției. Ofițerul susține că te-a prins în toaleta bărbaților de la popasul Big Steer, avînd un act sexual cu o hîrtie de douăzeci de dolari în mîină.

Lily își propti mîinile în amplele-i șolduri.

– Nu aveam un act sexual cu o hîrtie de douăzeci de dolari. Îl chema Tater...

Spectatorii izbucniră în rîs. Ellen își mușcă interiorul buzei.

Judecătorul Franken bătu cu ciocănelul. Tot căpșorul său diform se făcuse maro, semn că ajunsese la capătul răbdării, iar tensiunea sangvină îi creștea direct proporțional.

– Cum te declari, domnișoară Bottoms? Întrebă el.

– Păi, Freddy, aci de față-mi, zice că tre' să mă

declar vinovată, da' nu văz de ce. Nu-i treaba nimănui la cine-i iau cariciu-n gură.

Franken bătu cu ciocanul pentru a potoli noul val de veselie.

– Am mai discutat asta de trei ori, domnișoară Bottoms, horcăi el, tremurînd de enervare. Nu e nevoie să te declari vinovată, dacă nu vrei. Poți să te declari nevinovată, dar atunci va trebui să te întorci la Des Moines pentru a fi judecată. Vrei să fii judecată?

– Păi, n-aș prea vrea, da'...

– Atunci, vrei să te declari vinovată?

– Nu.

Fred Nelson închise strîns ochii.

– Onorată Instanță, am lămurit o dată problema cu clienta mea. Am discutat posibilitatea ca domnișoara Bottoms să scrie o declarație de nevinovăție, Curtea stabilind data procesului și o cauțiune în vecinătatea sumei de două sute cincizeci de dolari cash. Apoi, domnișoara Bottoms va putea să plece acasă și să analizeze mai temeinic situația.

Două sute cincizeci de dolari era o amendă normală pentru prostituție și nimeni nu avea speranța sau interesul ca Loretta Bottoms să se înapoieze în Park County pentru a compărea în fața instanței. Ellen și Fred ajunseseră la o înțelegere în cabinetul judecătorului. Comitatul avea să încaseze banii de la Loretta sub forma taxei de cauțiune percepută, odată cu absența ei la proces, iar Loretta nu mai deranja pe nimeni. Părea o formulă delicioasă pentru toți, în afara Lorettei. Înfățișarea se prelungise deja cu o jumătate de oră mai mult decît ar fi fost cazul, fiindcă nu puteau declara pe șleau tranzacția drept în fața lui Dumnezeu și a reporterului detașat la tribunal, iar nevoia de discreție o nedumerise pe Loretta. Franken se cufunda

tot mai jos, dincolo de masă. Peste încă un minut, n-avea să i se mai vadă decît fruntea zbîrcită.

– Asta dorești, domnișoară Bottoms? Întrebă el, printre dinți.

Loretta își filfii genele false.

– Ce?

Nimeni nu-și mai abținu gemetele, inclusiv Franken. Al lui fu cel mai sonor. Capul îi răsări la loc și gemu iarăși, mai tare, cu ochișorii dilatați într-o expresie de uimire. Apoi, dispăru complet, o bufnitură surdă fiind singura indicație că se mai afla după masă.

Un moment, nimeni nu se mișcă, nici nu vorbi, toți așteptînd ca judecătorul să se îtească din nou, ca o marionetă. Momentul însă se prelungi, urmat de altele. Ellen se uită la aprod, care porni spre masa judecătorului. Renee, grefiera, ajunse prima, dispărînd și ea dincolo de masă. În secunda următoare, zbieretul ei sfișie aerul ca un tăiș de secure:

– A murit!

Ellen sări de pe scaun, ocolind masa, dincolo de care grefiera stătea îngenunchată, suspinînd isteric și trăgînd de roba lui Franken.

– E mort! O, Dumnezeule, e mort!

– Chemați o ambulanță! strigă Ellen, iar aprodul se repezi în cabinetul judecătorului. În timp ce striga s-o ajute cineva cu C.P.R.¹-ul, Ellen înclina deja capul judecătorului pe spate, căutîndu-i pulsul.

– Are puls? Întrebă cineva.

– Nu.

---

1. *Cardiopulmonary resuscitation* = reanimare cerdio-pulmonară.

– Atunci, să începem, domnișoară North.

Recunosc glasul, cu un șoc. Ridică brusc capul pentru a-l vedea pe Brooks poziționându-și mâinile peste sternul judecătorului.

– Oricît aș prefera să-ți aplici buzele alea drăgălașe peste ale mele, bombăni el, cred că judecătorul are nevoi mai urgente.

– A fost un judecător bun, murmură Ellen, privind pe fereastra cabinetului lui Franken.

Avea vedere spre parc și spre un trotuar plin de studenți la colegiu, care protestau. Felinarele de stradă, imitație a celor cu gaz, pîlpîiau. Viața mergea înainte. Pămîntul continua să se rotească.

Ultima oră fusese un iureș de infirmieri și alte persoane forfotind prin tribunal. Reporterii care așteptau în rotondă năvăliseră în sală să asiste la această ultimă lovitură de teatru a povestirii, iscîndu-se aproape o răzmeriță, cînd cineva îl recunoscuse pe Brooks. Tămbălăul culminase cu apariția unui ajutor de șerif, care atacase sala și timpanele tehnicienilor de sunet cu o portavoce stridentă. Acum, tăcerea părea atît binevenită, cît și ciudată.

– A fost aspru și drept, spuse Ellen, revenind cu gîndurile la Victor Franken; dorea să și-l amintească așa cum îl cunoscuse în ultimii doi ani, nu ca pe un înveliș năruit pe podiumul sălii de judecată, cu robele negre, pe care le prețuisese atît de mult, sfîșiate pentru a dezvălui pieptul slab și scofîlcit al unui om foarte bătrîn. A avut bun-simț și simț al umorului.

– L-ai cunoscut bine? Întrebă Jay.

O privi din locul unde se așezase, pe capătul masivului birou de stejar al lui Franken.

Doar ei mai rămăseseră în încăperea care fusese

cabinetul și sanctuarul judecătorului. Pe toți pereții se înălțau corpuri de bibliotecă, avînd rafturile pline pînă la refuz. Mobila arăta atît de veche, încît părea să-și fi înfipt rădăcinile în podea. Ferigile plantate în jardiniere masive, de jurîmprejurul camerei, erau mari cît niște banițe. Lumina lămpii cu abajur verde de pe birou, singura aprinsă, crea aproape o atmosferă de pădure.

Ellen ridică vag din umeri.

– Știu că își pierduse soția, cu ani în urmă. Îi plăcea grădinăritul.

Atinse cu degetul frunza unei ferigi ce ocupa tot spațiul ferestrei.

– Jilțul judecătoresc era viața lui. Iar acum, s-a dus. Uite-așa.

Își șterse o lacrimă de pe obraz, deloc jenată că o vărsase în fața unui străin. Un om bun, tocmai își încetase existența. Nu era nimic rușinos în a deplînge acest fapt. Totuși, își trase acut respirația și se stăpîni, întorcîndu-se spre Jay cu o aparență de demnitate.

– Îți mulțumesc pentru ajutor.

Jay izgoni ideea, încruntîndu-se.

– N-am nevoie de mulțumiri. Iisuse, prezența mea aici a transformat totul într-un circ nenorocit. Îmi pare rău că s-a întîmplat așa.

– Și mie. Merita un sfîrșit mai demn, deși l-am auzit spunînd-o nu o dată că dorea să moară pe banca de judecată.

Ridică iarăși din umeri, încercînd să se izoleze într-un oarecare cinism.

– El și-a realizat dorința, iar dumneata ți-ai făcut puțină publicitate. Un tîrg deloc rău, dacă-l iei așa.

– N-am venit aici ca să-mi fac reclamă.

– Nu. Ai venit după un subiect de carte.

Se desprinse de birou și traversă solemn încăpe-

rea, scrutînd și cîntărind totul din priviri. Starea pe care o evoca era tulburătoare, dar Ellen refuză să se lase impresionată... de senzație, de el.

Îi reveni în minte regula pe care o aplicase cu *Sci-Fi Cowboys*-ii: să nu manifeste spaimă. Jay Butler Brooks n-o amenința fizic, însă reprezenta un pericol în alte sensuri, un pericol clar și prezent pe alte niveluri, profesional, ideologic...

Știa că omisese unul, cînd Jay se opri, cu o cîtime prea aproape. Ochii îi luceau argintii în lumina încoloră a ferestrei înguste.

– Te simți bine? o întrebă el încet.

Părul lui Ellen se desprinsese din coadă, în timp ce încerca să-l reanime pe judecător. Șuvițele îi cădeau pe obraji, făcîndu-l să se întrebe cum ar fi arătat cu tot părul despletit. Mai tînără, mai delicată, vulnerabilă, cu trăsături care nu se potriveau cu imaginea ei profesională. Acum însă imaginea se destrăma. Ochelarii studioși dispăruseră, denpotrivă cu jacheta taylorului negru. Primul nasture al bluzei albe și sobre era descheiat, lăsînd să se întrezărească adîncitura delicată de la întîlnirea gîtului cu cîlcuța. Armura începuse să se demonteze. Părea încă posibilă să se decidă cine era mai bine să fie în acel moment: Ellen North profesionista ireproșabilă sau Ellen North femeia.

O șansă oportună pentru el. Motivul pentru care rămăsese prin apropiere, în timp ce infirmierii își strîngeau lucrurile și închideau fermoarul sacului de plastic, negru, cu bătrînul Franken, își spuse Jay. Ca să poată profita de Ellen într-un moment de dezechilibru. Ca să poată, eventual, întrezări ceva ce altminteri nu i-ar fi arătat nicidecum.

Ce mai tip ești, Brooks. Prințul lichelelor.

– Mi-e bine, răspuse ea, deși era clar că mințea.

Mîna, pe care și-o ridicase pentru a-și potrivi după urechea stîngă șuvițele desprinse, îi tremura.

– Am impresia că ți-ar prinde bine să bei ceva. Mie, unul, știu că da, recunosc cu Jay. Niciodată n-am mai văzut un judecător căzînd mort în fața mea, deși recunosc că, de cîteva ori, mi-am dorit-o.

– Exact. Ai practicat avocatura, înainte de a sosi chemarea faimel și a averilor.

Jay ridică din umeri, neluîndu-i în seamă remarca înțepătoare.

– Mi-am făcut stagiul ca asociat inferior, am alergat după o ambulanță, două, am încercat puțin din asta, puțin din ailaltă. „Puțin” fiind cuvîntul adecvat, după cum spunea fosta mea soție. A trebuit să fie prima soție de avocat, din istorie, care dorea, efectiv, ca soțul ei să lucreze optzeci de ore pe săptămîină.

Putea auzi și-acum criticile Christinei. Săpaseră prin mintea lui un șanț, ca apa curgînd peste platră; unii nu făcuseră decît să-l adîncească. *De ce nu muncești mai mult? De ce n-ai fost numit partener junior? De ce nu vrei să intri în firma familiei? N-ai să realizezi niciodată nimic, după cum zburzi de colo-colo.*

– Ei bine, pînă la urmă l-ai venit de hac, replică Ellen. „Omucidere justificabilă” – un tînăr avocat suprasolicitat e închis pentru asasinarea brutală a fostei sale soții intrigante. Dedicajul cărții: *Pentru Charles care, am plăcerea să spun, nu va primi nici zece cenți din drepturile de autor.* Fermecător sentiment.

– Și binemeritat, te asigur, se suci gura lui într-un zîmbet strîmb. Credeam că nu ești la curent cu lucrările mele, domnișoară North.

– Am mințit, declară Ellen, fără remușcare. Citisem articolele din *Newsweek*.

– Și ce părere ai avut?

– Cred că mi-am exprimat clar opiniile mai de vreme. Nu-mi place ceea ce faci.

– Le prezint cititorilor mei evenimente reale și înspăimântătoare într-un mod care-i poate duce la o mai profundă înțelegere a ceea ce s-a întâmplat, de ce s-a întâmplat, cum a funcționat sistemul juridic sau, în unele cazuri, cum n-a reușit să funcționeze. Îi ajut să pătrundă esența. Le ofer concluzii. Ce-i rău în asta?

– Ești un mercenar profitor, cu nimic mai onorabil decât un vampir, contră Ellen. Un scrib căutînd să fure viețile și suferințele victimelor, ca să compenseze lipsa adevăratei imaginații. Te hrănești din spaimele oamenilor, din curiozitățile lor morbide și contribui la nesănătoasa obsesie față de senzaționalism a națiunii. Nu încerca să-ți pui o mască nobilă. Lucrezi în afacerile de divertisment, chiar dumneata ai spus-o.

– Tot ce spun poate și va fi folosit împotriva mea, replică el sec.

– Negi?

– Nu. Nu sînt ziarist. Oamenii află știrile din ziare sau de la televizor. Nu desfac băierile pungii în librărie pentru o versiune cartonată din *Time*. Oamenii citesc despre crime adevărate ca să evadeze – același motiv pentru care citesc despre orice altceva.

– Și asta nu ți se pare cîtuși de puțin anormal? Să evadezi în tragedia din viața reală a altcuiva?

– Nu mai mult decât a alege un roman de Stephen King sau un mister de-al Agathe Christie. Pentru cititorul acela, cartea mea nu e decât o poveste, în care să se cufunde și să mediteze; cu atît mai interesantă, cu cît s-a întâmplat în realitate.

Ellen se îndepărtă de el, clătînînd din cap dezgustată.

– Perfect. Du-te să vorbești cu Hannah Garrison

despre situația prin care a trecut și prin care trece, dar ai grijă să-i spui că nu e decît o poveste. Va fi o mîngiere nemaipomenită pentru ea.

Jay o urmări, prin încăperea semiobscură, pînă la birou, reacționînd automat față de îndreptățita ei indignare. Era un opozant din fire, născut să adopte poziția contrară numai de dragul unei polemici interesante. Nu furia se repezea în linia întii, ci surescitarea, adrenalina.

– Ascultă, nu pot schimba ceea ce s-a întîmplat, ca să transform o poveste într-o poveste. Asta e, s-a întîmplat, e istorie.

– Așa că poți foarte bine să scoți și un gologan de pe urma ei? Ellen își luă jacheta de pe spătarul scaunului lui Franken, îmbrăcîndu-se.

– Dacă n-o fac eu, o fac alții.

– A, perfect, asta rezolvă totul.

– Nu eu am inventat jocul, domnișoară consilier...

– Nu, dar te lupți ca toți dracii ca să-l cîștigi, nu? Și atacă direct la vîrf, agățîndu-l și pe Glendenning. Ce porcărie...

– Nu e o porcărie, o întrerupse Jay, legănînd un deget în fața ei. E un joc dur și ăsta e modul meu de a-l juca. Alerg după lucrul pe care-l vreau și îi obțin.

Declarația rămase suspendată în aer între ei, ca o provocare ce dobîndea nuanțe mai profunde, pe măsură ce Ellen îi privea. Iarăși venise prea aproape. Ea se apleca spre el. Cei abia cîțiva centimetri de aer dintre ei părură să se îngroașe, iar un al șaselea simț, îndormit, se deșteptă înlăuntrul ei, ridicîndu-se la suprafață ca bulele de aer prin apă. Conștiință, nu aceea de adversară într-un duel al spiritelor, ci conștiința unui nivel mult mai fundamental.

– Alerg după ceea ce vreau, Ellen North, murmură

Jay din nou, încet, strecurându-i o mână sub bărbie; degetul său mare îi mîngîie curbura buzei de jos. Și cuceresc, șopti el. Să ții minte asta.

– Că ești necruțător? Întrebă ea, impunîndu-și să-și întipărească ideea în minte.

– Hotărît.

– Periculos, fu cuvîntul asupra căruia se stabili Ellen. Era periculos pentru ea, în moduri pe care nu le prevăzuse niciodată din partea unui bărbat.

– La naiba, îmi place modul tău de a lupta, domnișoară consilier, spuse încetișor Jay. Cum rămîne cu băutura aia?

Invitația din expresia lui era mult mai intimă decît oferta unui pahar cu brandy. Faptul că putea aluneca atît de ușor de la confruntare la seducție, ca și cum părerea ei despre el nici n-ar fi contat, o tulbura profund.

– Simplul fapt că ne contrazicem nu înseamnă că nu putem fi civilizați, continuă Jay. Îmi placi, Ellen. Ești inteligentă, pătrunzătoare, nu te temi să spui ceea ce gîndești.

Rîse.

– În biroul tău, am crezut că moș Rudy avea să facă un atac. Iar tu nu făceai decît să stai acolo, calmă ca apa de fîntînă. Ce-ai zice să găsim un bar plăcut și liniștit și să ne certăm cît e seara de lungă?

Servise acea propunere cu acel gen de zîmbet care-ar fi putut vrăji pînă și călugărițele să-și lepede sutanele.

De-asta ajunsese o celebritate, decise Ellen, în locul unui simplu nume pe o supracopertă. Însuși aerul din jurul lui vibra de sex-appeal.

– N-aș crede, domnule Brooks. Ar semăna prea mult cu o fraternizare cu inamicul, replică ea, înde-

părtîndu-se și punîndu-și ochelarii, ca o pavăză împotriva șarmului său.

– Nu cred că eu sînt inamicul. Sînt un simplu observator.

– N-oi fi dumneata *inamicul*, dar tot un inamic ești. Nu pot face diferența între cine ești și ce ești, domnule Brooks.

Îl privi drept în față.

– Poate te va lăsa conștiința să exploatezi ceea ce s-a întîmplat în orașul ăsta, dar poate că nici nu ai conștiință. Oricum, nu sînt de acord și nu vreau să fiu părtașă.

Cu aceste cuvinte, plecă de lîngă el pentru a doua oară în aceeași zi.

Jay se rezemă de biroul judecătorului, slobozind un fuierat scăzut. I se mai trîntiseră și altădată uși în față. Nu era nimic nou. Făcea parte din teritoriu. Uneori, oamenii erau dispuși să colaboreze cu el pe cîte un subiect, iar alteori, nu. Dacă dorea destul de mult povestirea și i se închidea ușa din față, intra pe cea din dos. Dacă se închidea și aceea, sărea pe fereastră. Dacă nu ajungea înăuntru pe fereastră, intra prin pivniță. Dacă dorea povestirea tare de tot, o obținea. N-avea nevoie de cooperarea lui Ellen North.

Își putea scrie cartea dintr-o duzină de unghiuri diferite. Dar dorea cooperarea lui Ellen North. La naiba, o dorea pe Ellen North.

Știa prea bine să nu se încurce cu sursele. Depășirea acestei linii echivala cu a păși într-un cuib de vipere, era o invitație la catastrofă. Își compromitea credibilitatea, își subiectiviza percepția subiectului.

Oncît de dur practica jocul, fi respecta regulile. Încălcase deja una, implicîndu-se într-un caz în curs de desfășurare. Însemna să caute necazul cu lumînarea.

Desigur, cum spunea întotdeauna Unchiul Hooter¹, poate nu-l căuta cu lumînarea, dar cînd răsuna semnalul, întotdeauna era destul de aproape ca să-l audă.

Cazul ăsta îl captivase și se ținea de el. Dorea să-l pătrundă, să știe de ce se întîmplase și ce efect avea asupra oamenilor cărora le afectase viețile. Voia să-l observe în desfășurare: procesul, strategia de la baza acuzării și a apărării, reacțiile publicului față de pozițiile luate. Acolo se întîmpla ceva important. Nu era doar un delict oarecare; era o răspîntie, un punct de criză pentru America de provincie. Simțea nevoia imperioasă de a-l captura.

Și de a se detașa de o altă criză, recunoștea el într-un cotlon umbrit al minții, una pe care o evitase înainte de a-l fi putut absorbi. Acest caz era focarul atenției lui. Trucul consta în a-i penetra interiorul, menținîndu-și totuși distanțarea emoțională. O misiune grea, cînd o parte a lui dorea să nu mai existe absolut nici o distanță între el însuși și procurorul acuzării.

Dar, în fond, se părea că Ellen North avea să mențină ea acea distanță în folosul lui. Rămînea neimpresionată de sacul lui cu scamatorii, asemenea spectatorului sceptic, care observă oglinzile într-un spectacol de iluzionism. Puțin îi păsa de valoarea bancară a numelui său, o dorea-n cot că ultima lui carte figurase în fruntea tuturor listelor de bestseller-uri din țară, timp de trei luni la rînd, sau că Tom Cruise semnase contractul pentru rolul principal în ecranizarea după „Justiție pentru nimeni”. N-o interesa cine era, o

---

1. Sirenă, claxon, semnal.

interesă ce era, și se hotărîse în sensul ăsta din capul locului. Culmea era că probabil avea dreptate.

Culmea era că o dorea oricum.

CAPITOLUL 8

Mitch se așeză la volanul *Explorer*-ului său, frînt de oboseală. Cea mai mare parte din zi o petrecuse supervizînd căutarea mănușilor dispărute, pe care Garrett Wright le aruncase în timpul urmăririi din noaptea cînd fusese arestat. Oamenii lui Mitch și tehnicienii criminaliști de la B.C.A. pierduseră două zile pieptănînd terenul prin pădurea din Quarry Hills Park.

Se depuseseră cîțiva centimetri de zăpadă, acoperind urmele vînătorii, și fiecare pas făcut de ofițeri sau agenți risca să îngroape și mai adînc probe care nu aveau să mai apară pînă în aprilie. Străbătuseră terenul cu lopeți și greble, săpînd cu unelte de grădinarit prin porțiunile prea strîmte pentru altceva. Și totuși, în cele din urmă, un noroc orb rezolvase totul. Lonnie Dietz se împiedicase de un buștean prăbușit și, în timp ce privea, obosit și frustrat, o crăpătură a copacului căzut, ceva îi atrăsese atenția. O hîrtiuță albă, de mărimea etichetei cusute în manșeta unei mănuși de piele neagră.

Mănușile fuseseră trimise la laboratorul B.C.A. din St. Paul. Avuseseră de tratat cu atotprezenta presă, gloata reporterilor fiind deja activată de la audierea judecătorească. Iar pe Mitch îl frămînta încontinuu gîndul la Megan. Fusese transferată în aceeași dimineață la *Hennepin County Medical Center*, în Minneapolis, iar la ora trei intrase în sala de operație. Dorea să fie lîngă ea, dar cazul avea întîietate. Megan știa acest

lucru. Ea îl spusese prima. Era polițistă, înțelegea prioritățile. Mai era și victimă, ceea ce-i dădea o motivație în plus de a dori ca ancheta să fie dusă la bun sfârșit.

Dar mai era și singură, și speriată. Prognoza de recuperare completă a mîinii nu se prezenta deloc favorabil. Dacă nu-și mai putea folosi mîna dreaptă, nu putea manevra pistolul, nu putea să se apere, nu putea reveni la munca pe care o făcuse toată viața ei. Niciodată nu dorise altceva decît să fie o bună polițistă. Iar Mitch nu-și dorea în acel moment decît s-o poată cuprinde în brațe. Nu-l încînta gîndul unei ore de drum cu mașina pînă la Orașe, în plus îl rodea vinovăția că-și lăsa fiica împreună cu bunicii pentru încă o seară, dar porni totuși motorul, concentrîndu-se asupra lui Megan. Ultimul lucru pe care prevăzuse să-l găsească în acel coșmar al răpirii lui Josh Kirkwood era dragostea. Niciodată nu s-ar fi așteptat ca dragostea să vină împachetată într-o polițistă irlandeză dură, cu nasul ridicat la înălțimea Everestului, dar asta era situația.

Scoase camioneta din locul de parcare, înfrîmîndu-și imboldul de e ambala motorul, făcîndu-i pe reporterii care-l urmaseră să se împrăștie ca potîrnichile. Îi alungă cu un gest, cînd er fi preferat să le arate mijlociul, și ieși pe Oslo Street. Mai avea o jumătate de cvartal pînă la interstatală, cînd telefonul celular țîrîi în buzunarul hainei.

– Iisuse, acum ce mal e? bombăni el, trăgînd la bordură.

Lăsînd motorul în relanti, scoase telefonul, spunîndu-și că putea fi Megan, ori Jessie, sunînd să afle unde era tătîcul.

– Mitch Holt.

Tăcerea îl făcu să creadă că apelantul renunțase,

în timp ce el bîjbîise cu mânușile și clapeta buzunarului, încercînd să scoată afurisitul de telefon, dar rămase la aparat, rîcîit pe dinăuntru de o senzație sinistră.

– Alo! Cine-i acolo?

Motorul camionetei mîrîia de unul singur. Afară, cartierul sărăcăcios de lîngă șoseaua interstatală era cufundat în liniștea asfințitului. Oamenii se aflau în case, cinînd și urmărind actualitățile, pe cînd noaptea începea să se coboare în jurul lor. Era ora la care dispăruse Josh. În momentul cînd acest gînd îl străbătu cu un fior, din telefon se auzi vocea. O șoptă:

– Neștiința nu e nevinovăție, ci păcat. Neștiința nu e nevinovăție, ci păcat. Neștiința nu e nevinovăție, ci păcat.

Telefonul amuți. Mitch rămase absolut nemișcat, cu inima lovindu-l în coaste ca un pumn. *Neștiința nu e nevinovăție, ci păcat.* Mesajul de pe biletul lăsat la locul răpirii lui Josh. Informație devenită publică, își spuse el. Presa o împrăștiase peste toț. Și totuși, nu-și putea alunga o senzație de groază bolnăvicioasă. Îi făcea toți mușchii să tremure. Emană prin pori, cu toate că temperatura din cabina mașinii era sub zero grade. Numărul telefonului său celular *nu* era o informație publică. Trecu un minut. Apoi, cinci. Telefonul sună din nou și neliniștea îl apăsă grea ca o nicovală.

– Mitch Holt.

– Șefule, aici Natalie. Tocmai am primit un telefon de la șerif. E în Campion. Au un copil dispărut... și un bilet.

Josh stătea așezat pe jos, în camera familiară, cu picioarele încrucișate, privind flăcările din cămin. Lîngă

el zăceau pe podea un bloc de desen uriaș și o cutie nouă de carioci, neatinsă. La video rula „Aladdin”, însă desenul animat nu-l interesa. Lily însă, sora lui mai mică, era încântată și se preumbla prin cameră, cântînd odată cu filmul și dansînd cu un Barney-Dinozaurul din pluș.

Pe Josh nu-l mai interesau desenele animate. Nu voia să se joace. Nu voia să vorbească. Privea în foc, imaginîndu-și că era pompier pe Marte, unde era cald tot timpul și nu existau copii.

Hannah intră în cameră, din bucătărie, frecîndu-și mîinile cu loțiune. Vasele de la cină erau de la „Turnul Înclinat – Pizza”. Mîncarea favorită a lui Josh. În seara aia, la dracu' cu nutriția. Comandase o porție medie cu pepperoni și ciuperci, iar la desert oferise prăjituri grase cu ciocolată. Nici pe astea nu le făcuse ea, alegînd ce era mai bun din pachetele pe care le trimiseseră prietenii, vecinii și necunoscuții în timpul absenței lui Josh.

În ziua aceea, își adusese fiul acasă. Împotriva dorinței lui Bob Ulrich. Împotriva sfatului consultantel de la serviciile sociale din Park County. Doriseră să continue observațiile, ca și cum Josh ar fi fost un monstru de bîlci. La examenul fizic însă ieșise perfect, iar Hannah insistase că refuzul lui de a vorbi cu oricine, nu reprezenta un motiv de a-l ține într-un pat de spital. Era timpul să meargă acasă, unde lucrurile erau familiare și sigure. Ea însăși era doctoriță; dacă Josh prezenta semne de probleme fizice, avea să observe cea dintîi.

Și astfel, veniseră acasă, unde reporterii blocau aleea și prietenii bineintenționați umpleau toată casa. Acasă, unde totul părea firesc, dar nimic n-avea să mai fie vreodată ca înainte.

Hannah își alungă acest gând. Rugase prietenii să plece, iar poliția alungase reporterii din curte. Comandase pizza, făcuse focul și pusese la video filmele favorite ale lui Josh. Crease o atmosferă cât se putea de normală, în împrejurările date.

Lily se repezise la ea, numai zîmbete și obraji îmbujorați, întinzîndu-i-l pe Barney. Hannah, în schimb, își luase în brațe fiica, strîngînd-o la piept.

– Mama, Josh! anunță Lily, arătîndu-și fratele.

– Mhm, Josh a venit acasă. Ne-a fost dor de el, nu-i așa, Lily- gândăcelu'?

– Josh! Josh! Josh! cîntă Lily, euforizată de întoarcerea fratelui ei. La un an și jumătate, îl adora pe Josh. Întotdeauna se purtase minunat cu ea, blînd, drăguț, iubitor. Îi citea povești la culcare și se jucau împreună.

De cînd revenise acasă, nu-i mai adresase nici o vorbă. Îi ignora eforturile de a-l atrage la joacă. Se uita prin ea, ca și cum nici n-ar fi existat. Din fericire, Lily era prea emoționată ca să remarce că fratele ei nu-i răspundea la efuziunile afective. Lui Hannah i s-ar fi frînt inima, dacă i-ar mai fi rămas intactă vreă bucățică din ea.

Se așeză pe canapea, cu fetița în poală, pe cînd filmul se apropia de sfîrșit. Lily se răsuci, cu bucele blonde tresăltîndu-i.

– Mai v'EAU!

– Să-l întrebăm pe Josh, spune Hannah, cu ochii la fiul ei. Josh, iubitul, vrei să mai punem o dată filmul?

Nu-i răspunse, nici măcar nu o privi. Stătea la fel ca înainte, cu privirea spre foc. Nu se atinsese de blocul de desen, nici de carioci.

Consiliera spusese să i le lase la îndemînă pentru

a-l încuraja să deseneze, în speranța că își descărca prin grafică experiențele trăite cu răpitorii. Pînă acum, singurul semn de pe hîrtie era cel făcut chiar de consilieră, încercînd să-l atragă pe Josh într-un joc de X și O. Josh își păstra experiențele încuiate cu șapte lacăte, și emoțiile la un loc cu ele. În afară de manifestarea violentă față de tatăl său, nu mai reacționase la nimeni și nimic.

– Mai v'eau, mai v'eau, mama! insistă Lily.

– Astă-seară nu, iubito, murmură Hannah. E timpul să vedem ceva liniștit, ca să ne pregătim cu toții de culcare.

Lily protestă, luîndu-l pe Barney și mutîndu-se în scăunașul ei.

– Unde tata?

– Tata stă în altă parte astă-seară, răspunse Hannah, privindu-l pe Josh în așteptarea unei reacții față de referirea la tatăl său. Nu se produse însă nici una.

Era furioasă că Paul nu se afla acolo, deși nu-l dorea cu adevărat. Prima oară îl tulburase pe Josh; nu voia ca incidentul să se repete. Și nici ca tensiunile dintre ea și Paul să li se transmită copiilor.

Totuși, o parte necugetată dintr-însa dorea ca Paul să-și afirme drepturile de tată, să ia un soi de poziție pentru a împiedica dezintegrarea căsniciei.

Voia să-l vadă pe bărbatul cu care se măritase, bărbatul pe care-l iubise, însă acela era pierdut. Părea să fi fost o aberație, că în prima parte a mariajului lor, Paul se aflase la apogeu și, din motive pe care Hannah nu reușea să le înțeleagă, căzuse încet de-a-n-dăratelea pînă ce ea nu mai putuse ajunge la el, abia recunoscîndu-l încă. O spena faptul de a fi crezut că-l cunoștea atât de bine, iar acum să nu-l mai recunoască absolut deloc.

Ofțind, parcurse canalele de televiziune, căutînd ceva fără sex, violență sau realitate, pentru a alege un post independent din Minneapolis, care difuza pentru a milioana oară *The Parent Trap*.

Hayley Mills în rolul unor surori gemene, avînd o aventură zăpăcită. Fleacuri clasice din anii '60, cînd lumea încă se mai agăța de ultimele zdrențe ale inocenței.

Anii '90 năvăliră imediat, sub forma unui buletin de știri. O prezentatoare cu expresie sumbră și un coif de păr roșcovan, dat cu fixativ, umplu jumătate din ecran, în timp ce fotografia unui băiețel răsărea în colț, sub un insert roșu, care-l declara dispărut.

– O, Doamne, murmură Hannah.

– Autoritățile din micul oraș Champion, Park County au organizat astă-seară căutarea continuă a lui Dustin Holloman, în vîrstă de opt ani, răpit dintr-un parc al orașului, unde se juca împreună cu prietenii, azi după-amiază, după școală. Răpirea prezintă asemănări marcante cu cazul lui Josh Kirkwood, din Deer Lake, aflat, de asemenea, în Park County. Josh, răpit la data de 12 ianuarie, a fost înapoiat familiei, nevătămat, noaptea trecută. Familia lui Dustin Holloman nu poate decît să spere un deznodămînt similar.

Dustin are vîrsta de opt ani, păr blond și ochi albaștri. Ultima oară a fost văzut purtînd blugi, canadiană de schi galbenă cu negru, și un fes tricotat, portocaliu. Oricine crede că poate avea informații despre Dustin, este rugat să anunțe imediat oficiul șerifului din Park County.

Josh se întoarse încet, privind micul ecran, în timp ce-l umplea imaginea cam neclară a lui Dustin Holloman, zîmbind, și numerele de telefon ale liniei fierbinți.

Se ridică și merge pînă în fața aparatului din vesela cameră recreativă, privind fără expresie spre băiatul declarat dispărut.

– Josh, murmură Hannah, ridicîndu-se de pe canapea pentru a întinde brațele spre el. Îngenunche alături, pe podea.

Josh privi lung fotografia băiețelului și ridică un deget, arătîndu-l.

– Ă-ăuu, murmură, încet. S-a zis cu el.

CAPITOLUL 9

– Veți dezvălui conținutul biletului?

– Cum va afecta acest lucru dosarul împotriva doctorului Wright?

– Credeți că este fapta aceluiași răpitor?

– Încă mai credeți că Wright a avut un complice sau că ați închis un om nevinovat?

– Cînd veți comunica mesajul de pe bilet?

– Cum va schimba noua situație strategia dumneavoastră?

Întrebările reverberau prin capul lui Ellen, înotau prin el, se învolburau în juru-i. La fel se întîmpla și cu chipurile reporterilor. Unii erau familiari, alții celebri, majoritatea obscure.

Cu toții doreau același lucru. Bomba, citatul fierbinte, declarația în exclusivitate. După două săptămîni de reportaje despre răpirea lui Josh Kirkwood, se repezeau la aceea a lui Dustin Holloman, la fel de hămesiti ca întotdeauna, împinși de ambiția de a prinde orice amănunte puteau.

Sînt ambițios! proclamase Adam Slater nu de mult, în fața spitalului. Ellen îl zărise în marea de fețe,

pe margine, la periferia gloatei, sorbind totul cu ochii săi tineri și strălucitori.

Ambițios. Sau, poate, „disperat” era un cuvânt mai potrivit. Disperat să afle răspunsurile. Disperat după vreun indiciu al motivului pentru care țesătura aceluia pașnic comitat rural se destrăma. Asta simțea Ellen. O stare de disperare acută, înecînd-o, o panică de-un gen ce amenința să se umfle și s-o înghită întregă. Acum, cînd își oprea mașina pe aleea din fața casei, era la fel de intensă ca în momentul cînd se despărțise de reporterii, în Campion.

Locul era un sat agricol cu două mii de locuitori. O localitate simplă, liniștită, pe lîngă care Deer Lake, aflat la două ore de drum cu mașina, părea o metropolă agitată. Prea mic și amortit pentru a avea nevoie de propriul său departament de poliție, satul încheia contracte cu comitatul pentru folosirea ajutoarelor de șerif la păstrarea ordinii.

Oamenii din Campion urmăriseră actualitățile de seară, cînd fusese răpit Josh Kirkwood, și reflectaseră că lumea din afara lor era tot mai periculoasă. Slavă Domnului că locuiau în Campion, unde toată lumea trăia în siguranță. Pîna astă-seară.

Vestea răpirii unui copil lăsase satul zguduit, buimac și confuz. Era un *déjà vu* pentru voluntarii ce șiroiau dinspre Deer Lake. După ce mai trecuseră o dată prin același lucru, au organizat rapid echipe de căutare și au stabilit un post de comandă în sala Fiilor Norvegiei, fiind singura clădire suficient de spațioasă. Dar, la fel ca în urmă cu două săptămîni, se găseau prea puține indicii pentru ca ancheta să continue.

– Martori? se grăbi Ellen spre Mitch, ridicîndu-și gulerul împotriva vîntului tăios.

– Nici unul, răspuse el, aproape strigînd, pentru a

se face auzit peste duduitul motorului de elicopter.

Aparatele patrului de stat își începuseră deja căutarea, măturînd satul încoace și-ncolo, sub forma unei grile tot mai mari, în timp ce elicopterele posturilor de televiziune din Orașele Gemene se roteau peste locul faptei, ca niște vulturi. Campion Civic Park se transformase într-o arenă de circ suprarealist, cu stratu' gros de zăpadă și copacii desfrunziți iluminați de reflectoarele portative și de girofarurile colorate ale mașinilor de poliție. În jurul lăstarilor fuseseră înfășurate benzi galbene de delimitare a locului faptei, fluturînd în vîntul rece, ca pavilioanele din jurul unui parc de mașini vechi.

– Fratele mai mare al băiatului ar fi trebuit să-l supravegheze, spuse Mitch, în timp ce Ellen își potrivea pasul după al lui. Se dădeau pe patinoarul descoperit de-acolo. Băieții mai mari puseseră de-un meci de hochei, iar cei mici au fost dați afară de pe gheață. Se pare că Dustin s-a îndepărtat prea mult.

Scoase o mîină din buzunarul scurtei, dînd la o parte din calea lui Ellen o dantelărie de rămurele.

– Nu-ți faci griji pe unde calci, spuse el posac. Traseul urmat de băiat a fost deja bătut de vreo șaizeci, șaptezeci de perechi de bocanci.

Coborîră lunecînd o mică pantă, pe care Ellen și-o putea imagina cu ușurință ca loc favorit de săniuș al copiilor mai mici. În capăt, copacii din parc se răreau, înlocuiți de arbuști. Dincolo de aceștia staționau mașinile poliției, cu girofarurile învîrtindu-li-se, aruncînd discuri de lumină colorată peste o stradă lăturalnică șerpuitoare, unde cea mai apropiată casă se afla la trei sute de metri distanță.

Exact vizavi de parc, stăteau chircite rămășițele dărîmate ale clădirilor unei foste ferme, cenușii și mo-

horâte, cu uşile căscate şi ferestrele goale, ca nişte răni înnegrite de putreziciune. Abdomenul lui Ellen se încleşta la gândul de a avea opt ani, a sta în locul acela pustiu, a şti că urma să fii luat de un străin.

Dacă răpitorul fusese străin. Trebuia să chestioneze familiile Holloman şi Kirkwood, să caute cunoştinţe comune. Josh nu fusese răpit de un necunoscut. Cu condiţia ca făptaşul să fi fost Garrett Wright.

Suflă aburi, în timp ce îndoielile îi ieşeau la suprafaţă. Credea că Wright era vinovat, iar acum pînă şi ea începea să se gîndească mai bine. Presa urma să aibă o zi mare, exprimînd îndoieli şi tulburînd apele potenţialului juriu.

A spus că era un joc. Cuvintele lui Megan îi reveniră în minte, aducînd cu ele un fior care nu avea nimic comun cu temperatura în scădere. Dacă pentru el totul era numai un joc, atunci răpirea lui Dustin Holloman se releva a fi o mişcare inteligentă şi nemiloasă. Pe lîngă întrebările pe care şi le punea presa, căutarea celui de-al doilea copil urma să devină prioritară, consumînd ore întregi de forţă omenească din partea celor două agenţii de aplicare a legii, care anchetau răpirea Kirkwood – B.C.A. şi departamentul şerifului din Park County. Poliţia din Deer Lake era implicată şi ea, datorită posibilelor conexiuni cu propriul caz.

Aveau să fie nevoiţi să lărgească investigaţia, datorită cuprinderii unui grup de persoane cu totul nou: familia Holloman şi prietenii, cunoştinţele şi duşmanii săi. Dintr-o singură mişcare, adversarul le luase echipa şi o împrăştiase pe toată tabla de joc.

– De-aici au pornit, spuse Mitch, arătîndu-şi insigna ajutoarelor care stăteau de veghe în jurul unui copăcel dezgolit, de pe bulevard.

Ellen îl lăsă s-o conducă prin grup, pînă în centru,

cu presentimentele apăsînd-o ca o greutate enormă.

De o creangă a copacului era legat un fular purpuriu-aprîns. Croșetat de cineva care-l iubise pe Dustin. Probabil că îl primise de Crăciun și, probabil, își dorise ca în locul fularului să fi căpătat un Power Ranger de jucărie. Flutura pe ramură, ca o panglică prea mare, însemnînd o urmă cumplită. Iar de fular era prins bilețul.

*dar triști ca îngeri pentru-al omului bun PĂCAT
plîngeți să se știe și roșiți pentru predat.*

Ellen se cutremură. Nu-și putea alunga din minte imaginea fularului aceluia. Un simbol mic al unui copil mic înhățat în jocul unui nebun, pentru scopuri cunoscute numai de acesta.

A spus că era un joc.

Dar cu ce reguli, cu ce scop, cu ce motivație? Și cu ce jucători? În principiu, toate persoanele din Deer Lake, care conversaseră vreodată cu Garrett Wright, fuseseră interogate. Cunoștințele lui erau profesioniști respectați, stupefiați de evenimentele care-l aduseseră în închisoare. Studenții lui se grupaseră să-l sprijine. Colegiul *Harris* nu avea pentru el decît respect. Nimeni nu dezvăluise, nici nu insinuase că Garrett Wright ar fi fost altceva decît ceea ce părea a fi. Nu avea gusturi secrete pentru pornografia infantilă. Nici o legătură cu lumea interlopă. Nici o viață ascunsă, de adorație satanică.

După cum spusese soția lui, Garrett Wright nici măcar nu depășea viteza legală cu foarte cumintea sa mașină *Saab*, necum să se înhăiteze cu tipuri de infractori. Pe lista asociaților cunoscuți ai lui Wright figu-
rau extrem de puțini oameni care să arate măcar pe

departe ca niște accesorii la răpiri și agresiuni.

Cineva însă îl adusese pe Josh Kirkwood acasă, și tot cineva îl luase și pe Dustin Holloman.

Iar Ellen era prea al dracului de obosită, ca să mai judece în seara aceea.

În momentul când întinse mîna spre telecomanda porții garajului, un obiect izbi geamul portierei de lîngă ea cu forța unei pietre. Sări într-o parte, din gît scăpîndu-i un mic țipăt de surpriză, și întoarse capul, cu ochii mari, pentru a-l vedea pe Jay Butler Brooks privind-o.

– Ai de gînd să stai aici toată noaptea sau bagi mașina în garaj și mă inviți la o cafea? Mi-a-nghetăt curul așteptîndu-te.

Ellen îi răspunse cu o privire pîrjolitoare. Venise tîrziu, era obosită și încă mai avea destule treburi de făcut înainte de a se putea lăsa pradă uitării pentru cîteva ore. Dar, pe cînd introducea *Bonneville*-ul în garaj, Jay intră alături, de parcă ar fi avut tot dreptul să se afle acolo.

– Glendenning nu mă poate sili să-ți „creez condiții” la mine acasă, spuse Ellen, scoțîndu-și servietă-diplomat din mașină. Chiar dacă din cînd în cînd mă simt așa, nu-s o sclavă.

– Ți-o duc eu, se oferî Jay, întinzînd mîna spre servietă. Era veche, din piele, și încasase bătăi pe care nu le-ar fi putut îndura nici o vacă în viață. De dimensiunile unei căsuțe, părea să fie plină cu blocuri de granit.

– Ba mută-ți gîndul, îl opri Ellen, pornind spre ușa care dădea direct în casă.

Jay sări pe prag lîngă ea și ținu deschisă ușa exterioară, în timp ce Ellen își căuta cheile.

– Ellen, aș vrea să ștăm de vorbă.

– Iar eu aş vrea să mă culc.

Se aplecă înainte, în câmpul ei vizual, adresându-i un zîmbet lent și senzual, sclipind de umor.

– Și n-am putea vorbi după aia?

Ellen își spuse că dezgustul era acela care o făcu să bîjbîie stîngace cu cheile și să le scape pe jos, nu imaginea mintală a lui Jay Butler Brooks în patul ei, avînd pe el doar un cearceaf și zîmbetul acela.

– Nu mă inspiră bancurile de liceeni și mi-am făcut cota de certuri pe ziua de azi, replică ea, intrînd în antreu, unde Harry stătea încovrigat pe perna sa umplută cu rumeguș de cedru. Lătră bubuitoare, în semn de salut, și sări în picioare, bătînd cu ghearele, parcă în alfabetul Morse, pe linoleum. Ellen îl mîngîie absentă pe cap, continuînd să se încrunte la omul ce părea hotărît să-i invadeze viața.

– De ce nu te duci înapoi de unde-ai venit?

– Vin din Campion, răspunse Jay, intrînd cu o mișcare lină, înainte ca Ellen să-i poată închide ușa în nas.

– Ai fi un comis-voiajor de perii *Fuller*, excelent, bombăni ea, scoțîndu-și cizmele și depunîndu-le pe preșul de lîngă ușă.

– Am trecut pe-acolo. Mă pricep.

Jay își scoase mînușile, îndesîndu-și-le în buzunarele hainei.

– Respectabilei mele familii de viță veche sudistă i s-au terminat respectabilii bani sudiști de viță veche cu mult înainte de a fi intrat eu la facultate.

Îi întinse mîna lui Harry. Ogarul auriu îl adulmecă, apoi îi linse dosul degetelor cu limba sa mare și roz. Ellen îi aruncă animalului o privire care-l stigmatiza ca trădător și porni spre bucătărie.

– Deci, curiozitatea ta morbidă te-a mînat spre

Campion, îi spuse ea lui Jay. Nu mă mir. Intriga se îngroașă. Te-ai uitat bine, de aproape, la mama băiatului? Aș propune ca în film să-i joace rolul Kathy Bates. Mi s-a părut că seamănă vizibil, dar, în fond, urla de-i ieșeau ochii din cap, așa că e greu de spus.

– Nu m-am apropiat de ea, se opri Jay în ușa dintre bucătărie și sufragerie. Mi se face rău când mă gândesc că va suferi încă un copil. Nu-s o hienă, Ellen, și mă nemulțumește înșinuarea ta.

Ellen își ridică servieta pe o masă din lemn de cireș, cu grațioase picioare *Queen Anne*, trântind-o cu o bufnitură înfundată.

– Păcat. Nu eu te-am invitat aici. Nu te-am poftit în casa mea. Și, sinceră să fiu, n-am poftă s-o fac pe gazda.

– Am venit să văd ce faci. Ai avut o zi îngrozitoare.

Scrută sufrageria dintr-o singură privire. Pereți de o culoare discretă, auriu-pătată, decorați cu aplice de alamă și portrete primitive din secolul al optsprezecelea. Peretele din fundal era ocupat de un bovindou, a cărui secțiune centrală consta dintr-o curte ce probabil se deschidea spre verandă sau curte. Vizavi de fereastră se întindea o balustradă de vreo trei metri lungime, oferind un loc plăcut pentru a privi spre *living-room*-ul aflat mai jos.

– Vezi cât de greșit m-ai judecat? Își târși picioarele pe treptele mochetate, spre living; o apăsare pe comutator, și lămpile din alamă de pe mese inundară odaia cu o lumină suavă. Am venit aici de grija ta. Vreau să zic, azi după-amiază am trecut printr-un soi de experiență care apropie oamenii, tu și cu mine. Încercarea de a învia pe cineva din morți e o situație destul de intimă.

– Mda, sîntem practic frați de sînge, replică sec

Ellen. Își scoase paltonul și îl puse pe spătarul unui scaun, atentă la bărbatul care-i cotropea nu numai casa, ci și cazul. Umbla prin living-ul ei ca un motan nervos, trecîndu-și mîna peste mobilier parcă pentru a-și însuși teritoriul.

– Și în afara mării tale griji pentru mine, coborî Ellen scara, nu aveai cumva intenția să vii aici pentru a încerca să smulgi oarece informații confidentiale despre răpirea lui Dustin Holloman?

– Pot obține informațiile astea din alte surse. Surse mai bune, dacă vrei să știi adevărul.

Apăsă un buton în ramă de alamă aflat lîngă șemineu, iar în jurul stivei de bușteni artificiali se însuflețiră cît ai clipi flăcările. Simplu, curat, fără probleme. Se întoarse cu spatele spre foc, apăsîndu-și mîinile pe paravan pentru a absorbi căldura care era reală, chiar dacă lemnele nu erau.

Ellen rămase în partea opusă a camerei, lîngă un fotoliu masiv. Se vedea clar că nu apucase să treacă pe-acasă înainte de a fi fost chemată la cazul din Campion. Purta același costum negru cu care se îmbrăcase pentru audierea lui Wright. Părul i se despletise, mătase pură, dreaptă, căzînd fără pretenții pînă pe umeri.

Stratul de machiaj și bune maniere i se ștersese de mult. Arăta epuizată, nervoasă și absolut inabordabilă. Însă, chiar în timp ce vedea aceste lucruri, Jay își aminti cum arăta cînd intrase în postul de comandă din sala Fiilor Norvegiei, în Campion: zguduită, speriată. Personajul negativ le aruncase o minge păcătoasă, cu boltă, și nimeni nu fusese gata s-o recepționeze.

– Judecătorul cazului pe rol îți moare în brațe, încă un copil e răpit, în timp ce suspectul stă în închisoare,

spuse el, apropiindu-se încet. Cam multe de înfruntat.

– Da, iar acum trebuie să te înfrunt și pe tine, zise Ellen, încrucișându-și brațele pe piept. Întrebându-mă dacă îți întipărești în memorie toate cuvintele pe care le spun. Sau ai un reportofon în buzunar.

– Ai naibii de suspicioasă mai ești.

– N-aș avea încredere în tine nici la distanța unde-aș putea să te-azvîrl.

– După ce am venit să văd ce faci și să mă conving că ți-e bine?

– N-n, negă ea, fără convingere.

– Poți să mă percheziționezi, dacă vrei, îi propuse el, cu glasul acela neguros și sexy. Dar te previn de pe-acum: *nu* am nici un reportofon în buzunar!

– Te cred pe cuvînt. Deci, acum ai văzut că încă mai sînt întreagă. Ellen desfăcu brațele, demonstrativ. Ți-ai făcut fapta de Bun Samaritean pe deceniul în curs. Ești liber.

Neluînd în seamă sugestia că abuzase prea mult de bunăvoința ei, Jay se așeză pe brațul umflat al fotoliului. Putea fi, cu deliberare, la fel de obtuz ca un stîlp. Era o abilitate care-l slujise bine ca avocat, și chiar mai mult ca scriitor. Persistență era numele jocului, cînd se punea problema să obțină informații.

– Crezi că face parte din planul lui Wright? Întrebă el. O tactică diversionistă? Mă așteptăm s-o fi rezolvat prin returnarea micului Kirkwood.

– Numai că aia n-a dispersat apărarea, mormăi Ellen, mai mult de una singură, decît pentru Jay.

– Nu te urmăresc și nu înțeleg ce spui.

– O analogie fotbalistică. Am avut un profesor de drept care juca la *Vikings*.

– Aha. Eu sînt cu baseball-ul.

– Echipa în ofensivă prezintă o formație care-i face

pe cei din defensivă să se răspîndească pe tot terenul, creînd inevitabil breșe prin care să se strecoare atacul.

– Implicarea unui set de victime cu totul nou, în alt oraș, silește ancheta să se extindă, în loc de a se concentra strîns asupra lui Wright și a amicului său secret, deduse Jay, confirmînd din cap. Bine gîndit, domnișoară consilier.

– E conjunctură și speculație, spuse ea, îndreptîndu-se spre ușă. Din cîte știu, răpirea lui Dustin Holoman nu are nici o legătură cu cea a lui Josh Kirkwood.

Jay se gîndi la ceea ce văzuse și simțise în Campion, în aceeași seară. Gustul metalic, tăios al fricii, senzația că orașul glisase cumva într-un univers paralel. Răul.

Fusese la fel de prezent ca poliția și presa. Părea să impregneze noaptea, s-o vopsească și mai neagră, să ascută vîntul ca un brici. Iar pe acest fundal flutura viu fularul roșu-âprins al unui băiețel, legat de creangă golașă a unui copac desfrunzit.

Își aminti că se întrebasese: *lisuse, Brooks, peste ce-ai dat aici?*

Se întinsese mai mult decît îi era plapuma.

– Cred că știm amîndoi cum stau lucrurile, îi spuse el lui Ellen, ridicîndu-se încet din fotoliu. Întrebarea este, cum va afecta acuzarea lui Wright?

Ellen trase adînc aer în piept, pentru a-l elibera apoi violent, rezemîndu-se de perete, prea istovită ca să se mai țină dreaptă.

– Ascultă, ai dreptate, am avut o zi grea, mai am de lucru și n-are nici un rost să rămîi, fiindcă nu-ți voi destăinui nimic...

– Despre caz sau despre tine?

– Și, și.

– Nu pot eu să câștig cu tine, așa-i?

Se prefăcea frustrat, cu sprâncenele împreunate. Dar, ca de obicei, în ochi i se citea amuzamentul acela răutăcios. Ellen se încordă să reziste efectului.

– Nici în cele mai bune zile ale tale.

Jay cîntări înțelepciunea unei încercări de a insista pentru mai mult, dar se hotărî să nu-și forțeze norocul. Voia s-o câștige, nu s-o înfurie. Deja era necesar să se reabiliteze, după catastrofa cu Glendenning, care, trebuia să admită, fusese o gafă gogonată din partea lui. În loc de a-i netezi calea, aducerea lui Glendenning în discuție avusese efectul unei mânuși aruncate. Iată cu ce se alegea, pentru că se repezise, dar acum intrase, se afla în interiorul situației. Acesta fusese scopul – să ajungă înăuntru.

– Noapte bună, domnule Brooks, deschise Ellen ușa.

Jay își înfundă mîinile în buzunare, strîngîndu-și umerii la simplul gînd al frigului, cu o privire jinduitoare spre foc. Ogarul coborî greoi scara și trecu țanțoș pe lîngă el, dînd din coadă, dar fără a se opri din drumul spre un loc cald din fața căminului. Atmosfera pașnică a scenei îi aplică o mică lovitură neașteptată într-un loc despre care ar fi putut jura că era mai dur.

– Ei, spuse el alene, pornind spre ușa deschisă, cel puțin cîinele mă place.

– Nu te umfla în pene, îi recomandă Ellen. Îi place și să bea apă din toaletă.

Jay se opri în fața ei. Suficient de aproape pentru ca, privindu-i ochii, Ellen să aibă senzația că vedea un sentiment vechi și trist, ca regretul. *Proasto*, își spuse. Nu era genul de om care să aibă regrete. Alerga după ceea ce-și dorea, câștiga, iar Ellen se îndoia că mai arunca vreo privire în urmă.

– Noapte bună, Ellen, murmură el, pe un ton atât de intim de parcă s-ar fi cunoscut de-o viață. Odihnește-te. Meriți.

Cu ochii într-ai ei, se aplecă și o sărută pe obraz. Nu o pupătură scurtă, impersonală, ci cu o apăsare blândă, caldă, intimă a buzelor pe pielea ei, seducînd-o spre a se răsuci spre el, într-o invitație de a o săruta pe buze. Ideea îi răspîndi prin trup fiori de argint-viu, declanșînd un șuvoi de întrebări interzise. Cum ar fi fost să simtă gura aceea incredibilă a lui...

Trînti ușa mintalului peste viziune, revenind la realitate, stînjinită că un simplu sărut pe obraz îi putea accelera pulsul și a-i smulge rațiunea de pe axă. Expresia cunoscătoare de pe chipul lui Brooks era suficientă pentru a-i trezi dorința să trîntească ușa propriu-zisă în urma lui.

– Vise plăcute, Ellen, îi șopti și se topi în noapte.

Ellen rămase în ușa deschisă, cu trupul strîns în brațe împotriva frigului, privindu-l pe Jay cum traversa strada și urca într-un jeep *Cherokee*, de culoare închisă. Motorul se însufleți duduind și porni din loc, deși neliniștea incomodă, pe care i-o trezise în suflet, dăinuia.

O ținea într-un continuu dezechilibru: la un moment dat, fermecător, în următorul, preocupat, apoi seductiv, apoi mercenar. Pîna și articolul pe care-l citise despre el făcuse aluzie la „contradicții lăuntrice deloc ușor de reconciliat”.

Se gîndi la aprecierea lui Phoebe asupra aurei lui turbulente, ce inspira tumult interior și sexualitate crudă. Întrebîndu-se cine era cu adevărat, își spuse că n-avea nevoie să știe. Tot ce trebuia să facă era să nu aibă încredere în el.

În cine poți avea încredere?

Să n-ai încredere în nimeni!

Să n-ai încredere în nimeni. Ideea o făcea să se simtă goală pe dinăuntru și scîrbită. Din fire, dorea să aibă încredere. Voia să se simtă în siguranță. Dorea să creadă că acele lucruri încă mai erau posibile, dar dovezile n-o ajutau. Dispăruse încă un copil, iar ea era, pe neașteptate, înconjurată de oameni spre care nu îndrăznea a se întoarce cu spatele: Brooks, Rudy, Glendenning, Garrett Wright. Moartea judecătorului Franken dobîndea dintr-o dată proporții simbolice. Fusesse ultimul om onorabil. El reprezenta Justiția, iar moartea lui însemna pieirea unei epoci.

– Doamne ferește, Ellen, își reproșă ea melodramatismul, dar în suflet îi rămînea teama că lumea ei se schimbase și nu mai exista cale de întoarcere.

Ca să se distragă, ieși pe verandă, în ciorapi, pentru a-și scoate corespondența din cutia prinsă lîngă ușă. Facturi, pliante de reclamă, o felicitare de Crăciun cu o lună întârziere, de la sora ei, Jill, alte reclame. Nimicuri. Mai vîrî o dată mîna înăuntru, atingînd cu vîrfurile degetelor o hîrtie prinsă la fundul cutiei.

Făcînd o mutră, își răsuci mîna prin spațiul strîmt, abia reușind să apuce un colț. O scoase, așteptîndu-se la încă o foaie volantă. Ceea ce văzu îi opri inima în loc. O coală de hîrtie albă, boțită, cu litere negre, groase:

nu-i gata pîn' nu-i gata

CAPITOLUL 10

– Citează din Oliver Wendell Holmes, Robert Browning, William Blake, Thomas Campbell și Yogi

Berra? Întrebă Cameron, așezându-se pe un scaun la masa cea lungă, ținând un covrig cu stafide într-o mână și o ceașcă cu cafea *Kona*, de-a lui Phoebe, în cealaltă. Nu se leagă. Trebuie să fie un imitator.

La ora opt dimineața, sala de conferințe era rece ca un frigider pentru carne. Într-o măsură de responsabilitate fiscală, comisarii comitatului hotărâseră că nu era necesar ca pe timp de noapte temperatura din tribunal să fie mai mare de zece grade. Clădirii îi trebuia o jumătate de zi ca să se încălzească. Toți cei prezenți strîngeau în mâini cîte o cană cu cafea.

– Sau vreunul dintre susținătorii lui Wright, propuse Rudy.

Își revendicase locul din capul mesei. După ce petrecuse două zile în coada puternicei aure a lui Bill Glendenning, își simțea crescută propria senzație de putere. Intrase în grațiile lui Glendenning, relativ asigurat pe tușa cazului, iar Victor Franken crăpase, în sfîrșit, eliberîndu-și îndatoritor locul în jilț. N-or fi fost toate bune și frumoase în restul lumii, dar Rudy Stovich, personal, nu prea avea de ce se plînge.

– Poate să fi fost un student de-al lui Wright, spuse Mitch, cu lipsa de inflexiuni trădîndu-i subtil îndoiellile.

Refuzase oferta unui scaun, preferînd, în schimb, să se plimbe încet în lungul mesei. Funcționînd în condiții de prea mult stres și prea puțin somn, își alimenta organismul cu cafeina cea mai tare și cu gogoși cu zahăr.

– Ellen, ai spus că ieri ai avut un meci cu *Sci-Fi Cowboys*. Ce părere ai?

– Nu știu, răspunse ea, rupînd dintr-o chiflă cu afine.

Era extenuată. Cele două nopți cu doar opt ore de

somn în total îi lăsaseră o stare de încetineală și îngreunare, ca și cum aerul din jurul ei ar fi devenit dens ca apa.

– Corespondența de ieri era deasupra, în cutia poștală, așa că, presupun, biletul a ajuns acolo înainte de ora două după-amiază, repetă ea teoria pe care, în timpul nopții, i-o expusese unui polițist, apoi altuia, și altuia. Dacă a fost unul dintre *Cowboys*, a trebuit să alerge drept la mine acasă, după ce i-am vizitat eu.

– Băieții mei îți vor trece azi în revistă vecinii, întrebându-i dacă au văzut ieri pe cineva prin apropierea casei tale.

Și probabil că n-aveau să afle nimic. Vecinii ei erau profesioniști, lucrând pe timpul zilei în centrul orașului, la *Harris* sau la *Minneapolis*.

Exista oricând șansa să fi fost cineva acasă, bolnav de gripă, trecând prin dreptul ferestrei și privind afară la momentul oportun, dar Ellen n-avea nici o speranță în sensul ăsta. Ceea ce simțea era o neliniște care stăruia încă de la începutul săptămânii.

Noaptea de luni îi tot revenea în minte: deșteptarea bruscă, mîrșitul lui Harry, apelul telefonic tăcut, apoi anunțul că Josh venise acasă.

Reluă totul pentru Mitch, pas cu pas, parțial jenată că trebuia să povestească. Din punct de vedere obiectiv, rațional, nu se întîmplase nimic. În casa ei nu intrase nici un străin. Cel de la telefon probabil greșise numărul. Momentul acestui „nimic” însă o neliniștea profund.

Mitch se opri din mers pentru a se întoarce cu fața spre ea, rezemîndu-și palmele de masă.

– Numărul tău e trecut în cartea de telefon?

– Cu inițialele: E.E. North.

– Și eu am primit un telefon azi-noapte, mărturisi

el. Pe aparatul celular la al cărui număr nu au acces decît cîteva persoane. Individul a șoptit: „neștiința nu e nevinovăție, ci păcat”. Imediat după ce a închis, am primit vestea răpirii din Campion.

Rudy se alarmă:

– Vrei să spui că dementul ăsta e un cunoscut de-al tău?

– Nu, clătină Mitch din cap, strîmbîndu-și gura. Amicul nostru a avut tupeul s-o sune pe soacră-mea și să-i smulgă numărul. Mă gîndeam doar, dacă a trebuit să descoasă pe cineva și pentru numărul lui Ellen, am avea două persoane care i-ar putea identifica vocea.

Cameron o privi înrijorat pe Ellen.

– De ce n-ai spus ieri nimic despre asta?

– Am luat-o ca pe-o toană de-a mea. Josh s-a întors acasă. Eu eram ocupată cu cazul; nici nu m-am mai gîndit la întîmplare, pînă n-am găsit biletul. Nici măcar acum nu-s sigură că înseamnă ceva. Vreau să zic, probabil că ai dreptate. Yogy Berra nu prea e stilul lui Wright.

– Dar s-ar putea să fie stilul partenerului lui, argumentă Mitch. Sau concepția lui despre glumă. Nu sînt specialist, dar e clar că biletul ăla arăta asemenea celorlalte.

– Presa însă a dat publicității faptul că mesajele răpitorului erau scrise pe hîrtie velină, comună, și culese la imprimantă laser, spuse Cameron, erijîndu-se automat ca avocat al diavolului. Orice sonat cu acces la o imprimantă laser o putea face.

– Adevărat, dar presa n-a văzut, efectiv, mesajele, tipul de fonturi, preferința pentru litere joase. Mitch se ridică de lîngă masă, luîndu-și scurta de pe spătarul scaunului, unde o abandonase mai devreme. Vom vedea ce au de spus băieții de la laborator. Între timp, ne

ocupăm de vecinii tăi, i se adresă el lui Ellen. S-ar putea ca unul dintre ei să fi văzut un răpitor.

Nu părea s-o creadă mai mult decît ea, își zise Ellen. Speranța devenise un lux rar.

– Care-i ultima veste de la Campion?

– „Ajutor”, răspuse el, îmbrăcîndu-se. N-au nici un punct de pornire. Am organizat o echipă multijurisdicțională, cu oameni de-ai mei, din oficiul lui Steiger și de la B.C.A., să analizeze conexiunile. Pîină acum, n-a apărut nici una. Familia Holloman nu cunoaște familia Kirkwood, Hannah nu le e doctoriță, Paul nu le e contabil, băieții nu s-au întîlnit niciodată. Dustin și Josh prezintă unele asemănări fizice: păr blond, ochi albaștri, aceeași vîrstă. Asta ar fi mai semnificativ dacă am avea de-a face cu un obsedat sexual, dar nu pare să fie cazul. E un fel de joc de șah afurisit.

Rudy își împinse scaunul înapoi și se ridică, săltîndu-și în sus pantalonii largi ai costumului.

– Neapărat să ne ții la curent cu evoluțiile, Mitch, spuse el, plin de importanță.

– Mda, așa voi face. Dacă există. Ellen, vreau să telefonezi la departament, dacă se mai întîmplă vreo ciudătenie. S-ar putea să fie amicul nostru. Wright are o mulțime de susținători. S-ar putea să nu-și restrîngă cu toții furia în limitele pichetului de la tribunal. Ești o țintă probabilă.

– Mulțumesc că mi-ai atras atenția, replică sardonice Ellen, după care își aminti de Megan. Megan care zăcea în spital, datorită aceluia caz. Putea la fel de ușor să fi murit. Dacă mesajul provenea de la compliclele lui Wright, atunci putea însemna că fusese aleasă pentru participarea la joc, așa cum fusese aleasă și Megan.

– V-a spus cineva că, ieri, Karen Wright s-a dus

acasă? mai întrebă Mitch, retrăgîndu-se spre ușă.

– Acasă, adică lîngă familia Kirkwood?! exclamă Cameron, copleșit.

– Altă casă nu mai are. Cei de la B.C.A. au terminat expertiza, iar primăria face tărăboi pe tema costului de a o ține la *Fontaine*, așa că am dus-o acasă.

– Și cu complicele cum rămîne? întrebă Cameron. Dacă știe ceva, Karen ar putea fi în pericol.

– B.C.A.-ul a desemnat un om lîngă ea. Mare noroc am avea ca jegul ăla să fie atît de prost, încît s-o caute.

– Mă preocupă sănătatea ei mintală, spuse Ellen. Stă singură în casă?

– O îngrijesc niște prieteni, iar Teresa McGuire, coordonatoarea cu victimele și martorii, o controlează regulat și-mi raportează mie la birou. Toț mai speri c-o să ni-l predea pe Wright?

– S-ar putea să aibă un atac de conștiință.

– N-aș conta pe asta, domnișoară consilier. Negația e o armură destul de solidă.

În timp ce Mitch ieșea, iar Ellen scotea capul pe ușă să mai ceară niște cafea, Cameron se întoarse spre Rudy.

– Ai aflat cine preia cazul, după moartea lui Franken?

– Încă nu. S-ar putea să amîne totul pînă va fi numit un înlocuitor, răspuse Rudy, după care se încruntă, dintr-o dată îngrijorat că legătura lui cu acel caz, oricît de mult încercase s-o reducă, îi putea periclita în vreun fel șansele de a fi desemnat în locul lui Franken.

– Dacă se întîmplă asta, putem fi siguri că avocatul lui Wright o să facă scandal, comentă Ellen.

Reveni încet de-a lungul mesei, parcurgînd din

ochi munții de hîrtii, pe care le generase deja cazul, teancuri de declarații, mandate de percheziție, mandate de arestare, rapoarte ale poliției.

Ea și Cameron solicitaseră acea sală de conferință ca stat major propriu, unde să poată întinde și studia toate documentele. Un duplicat al benzii timpului, din centrul legal, era lipită pe peretele cu tencuială verde-somon, cojită.

Peste un vraf cu tăieturi din ziare zăcea numărul de dimineață din *Star Tribune* deschis la o fotografie a lui Jay Butler Brooks încruntîndu-se spre cameră.

Titlul anunța: „Maestrul crimelor luptă să-l salveze pe judecător”. Ellen îl aruncă pe un scrin. Dincolo de acesta, aerul cald și prăfuit al ventilatoarelor era suflat drept în sus prin fața vechii ferestre, unde optzeci la sută din căldură se pierdea prin geam.

– Conform legii, Wright are dreptul la înfățișarea aceea, fără amînare, spuse ea. Pariez c-au să dividă cazurile judecătorului Franken între Witt și Grabko și vor mai aduce încoace un judecător ca să preia surplusurile, pînă cînd numește guvernatorul un înlocuitor.

Rudy oftă ușurat.

– Cine este noul avocat al lui Wright?

Cameron ridică din umeri.

Ellen clătină capul.

– Trec mai tîrziu pe la Dennis. Poate știe el ceva, iar noi nu.

– Poți fi sigură că știe ceva ce noi nu știm, replică sumbru Cameron. Se zvonește că a avut o discuție lungă cu clientul, după audierea de ieri, și că a plecat din închisoare, arătînd ca un om bolnav.

– Tocmai pierduse un client și o șansă pentru multă publicitate, sublinie Rudy.

Cameron se abținu să comenteze, fixîndu-și înșă privirea asupra lui Ellen.

– Voi afla ce pot, spuse ea. Dar cît de mult îmi poate spune, fără a încălca etica profesională?

– Cît de mult poate păstra pentru sine fără a încălca omenia?

– Anunță-mă ce afii, o instrui Rudy. Cu *muniția* pentru înfățișarea asta cum stăm?

– Avem declarația lui Mitch și pe cea a lui Megan O'Malley, despre răpire și toată drama, răspunse Cameron. Nu vom avea rezultatele testelor A.D.N. ale sîngelui de pe cearceaful cu care a înfășurat-o Wright în noaptea aia, dar avem deja grupele sangvine: una, aceeași cu a lui O'Malley, iar a doua, corespunzătoare cu a lui Josh.

– Cu privire la situația lui O'Malley, interveni Ellen, cum știți, Wright a fost arestat fugind de la locul faptei. Ca s-o parafrazez pe Megan, îl avem de fapt și de drept.

– Dar cazul băiatului? Pînă una alta, avem o victimă care nu vorbește.

– O avem pe Ruth Cooper, martora care l-a identificat din șir pe Wright, ca fiind omul pe care-l văzuse la Ryan's Bay¹ în ziua cînd s-a găsit acolo canadiana lui Josh Kirkwood, preciză Cameron.

Rudy scoase din gît un mîrșit care ar fi putut însemna nemulțumire sau flegmă.

– Am fost de față. Aliniații purtau scurte și ochelari de soare. Un apărător bun poate s-o demonteze ca pe un joc de Tinkertoys.

– S-ar putea ca proba vizuală să fie neconcludentă, consimți Ellen, dar dacă-ți aduci aminte, doamna Cooper a făcut și o identificare vocală. Amîndouă la un loc vor fi cam greu de eliminat.

– Mai avem și depoziția agentei O'Malley cu privire la ceea ce i-a mărturisit Wright în legătură cu Josh, atrase atenția Cameron.

– El a zis, ea a zis, bombăni Rudy.

– E agentă de poliție.

– E victimă. Nu prea imparțială ca martor în instanță.

Ellen înclină capul într-o parte.

– Poate că da, poate că nu. Presupun că acreditările ei își vor spune cuvîntul.

– Wright cunoaște familia Kirkwood, continuă Cameron. Și are un alibi subțire pentru momentul dispariției lui Josh. Susține că în seara aia lucrase în birou, dar pînă acum nu avem decît cuvîntul lui.

– Și care e motivația? Întrebă Rudy.

– N-avem nici una, în afară de aceea că juca cine știe ce joc bolnav, răspunse Ellen. Tot ce ne trebuie, pentru moment, ca să-l legăm. Pînă la proces, n-avem nevoie de nici o motivație. Trebuie să reținem că Wright n-a fost nici măcar suspect, pînă sîmbătă seară. Ancheta nu face decît să înceapă.

Rudy se deplasă pînă la fereastră pentru a vedea primul schimb de protestatari ce se adunau pe trotuar.

– Se pare că ai totul sub control, Ellen, spuse el, privind-o cu coada ochiului.

De luni de zile circulau zvonuri că yuppies¹-ii din

---

1. Tineri în ascensiune socio-profesională.

Park County căutau să-l scoată din funcție, înlocuindu-l cu Ellen North. Odată cu mutarea lui în locul lui Franken, avea să i se elibereze și ei calea: Ellen și partizanii ei nu prea vedeau în acel caz o șansă de a ieși în luminile rampei, dar nu numai la rampă avea să apară.

Inspiră adânc, purificator, imaginându-și jilțul său de judecător atît de aproape, încît își simțea deja noile robe negre drapîndu-i trupul.

– Știi, în adîncul inimii nu-s decît un bătrîn avocat de țară, spuse el. Cînd am venit în postul ăsta, nu existau așa-zisele cazuri de înalt-profil. Oamenii de prin partea locului nici nu-și încliau ușile caselor. Își lăsau copiii să se zbenguie prin tot orașul, fără a-și face griji. Deer Lake era genul de oraș, cum ar trebui să fie toată America.

Ellen recunoscuse imediat discursul. Și-l folosisese cu un an și jumătate în urmă, în declarația de încheiere din cadrul procesului unui traficant de droguri. Rudy oftă exagerat, schimonosindu-și trăsăturile într-o expresie de clovn trist.

– Fă tot ce poți, Ellen, îi ceru el. Electoratul să știe întotdeauna că te-ai străduit.

– Rudy, ți-am spus de o sută de ori, nu am intenția să candidez pentru funcția ta.

Și, tot pentru a o sută și una oară, Rudy n-o ascultă. Era o ironie prea mare. Apogeul ambițiilor ei fusese atins. Nu avea aspirații politice, crezuse că plecarea din Hennepin County fusese o afirmație clară în acest sens. Și totuși, în locul unde ajunsese să-și găsească o nișă confortabilă, era privită încontinuu cu ochi suspicioși, ca o femeie ambițioasă, cu fapte mai mari în colimator.

– Da, mă rog... spuse el, îndepărtîndu-se țanțoș.

În momentul cînd deschise ușa, apăru Phoebe, cu cafetiera în mîină.

– Garrett Wright are un nou avocat.

Fața îi radia de emoție. Puse vasul pe masă, incapabilă să facă anunțul, cu direcția convenită, fără a-și folosi și mîinile.

– Un ștab mare, *mare*, își zăngăni ea brățările. Anthony Costello.

Cameron fluieră încetîșor.

– Mamă! De unde are Wright atîția bani? Onorariul lui Costello e mai mult decît cîștigă un profesor de la *Harris* într-un an de zile.

– Asta mă-ntrebam și eu, replică Phoebe, așezîndu-se pe scaunul de lîngă el, gata pentru o rundă de speculații savuroase.

– Nu contează cine-i e avocatul.

Falsa încredere țîșnea din Rudy ca dintr-o fîntînă arteziană, făgăduiala jîlțului judecătoresc făcîndu-l să fie mărinos.

– Avem echipa cu care să-l batem. Nu-i așa, Ellen? Ellen?

Ellen își smuci capul în direcția lui Rudy, simțînd că o lua cu leșin.

– Da, desigur.

Își auzea în urechi propria-i voce ca de foarte departe, parcă răsunînd de undeva din hol. Mîinile i se încleștaseră pe spătarul unui scaun, cu vîrfurile degetelor înfipite în tapiserie.

– Wright își poate aduce mahărul ăsta de avocat din Orașe. Noi o avem pe Ellen, declară Rudy, în timp ce ieșea pe hol, mulțumind lui Dumnezeu că aruncase cartoful fierbinte în poala lui Ellen.

– Te-ai ciocnit vreodată de Costello cînd erai în Hennepin County? o întrebă Cameron.

– De cîteva ori.

Bănuia că, dacă se privea într-o oglindă, ar fi văzut un chip palid, cu ochi mari, dar nici Phoebe și nici Cameron nu păreau să observe ceva ciudat în înfățișarea sau comportamentul ei. Trase scaunul de sub masă și se lăsă pe el. Trupul părea să-i funcționeze independent de creier, și slavă Domnului pentru asta. În minte, se clătina, se zbătea, doborîită de o lovitură orbească.

Numele lui Tony Costello era unul pe care nicio-dată nu se așteptase să-l audă prin acele birouri. Era costisitor, stilat și glorios, unul dintre cei mai buni avocați ai apărării din Orașele Gemene, făurindu-și rapid reputația pe o scară mult mai amplă. Ceea ce, desigur, va fi făcut și cu Garrett Wright. Absorbea publicitatea ca un burete, pozînd în fața camerelor de luat vederi și predicîndu-și propaganda justiției pentru omul de rînd.

De-asta acceptase cazul lui Garrett Wright, își spusese Ellen. Nu avea nici o legătură cu faptul că ea era procuror și, fără-ndoială, nici cu acela că fuseseră cîndva amanți. Garrett Wright n-avea cum să fi știut despre trecutul ei cu Tony Costello. Era o simplă coincidență că îl alesese pe singurul avocat al apărării din tot statul, care o cunoștea mai bine decît oricare altul, cel care se strecurase pe sub garda ei și o înjunghiasese în spate. Chiar în timp ce căuta să se calmeze, valul de neliniște, care o urmărea de luni noapte, se întetî și mai mult înlăuntrul ei. *Am calculat toate mișcările, toate variantele, toate posibilitățile, îi șoptise Garrett Wright lui Megan. Nu putem pierde.*

– Nu putem pierde, spuse Anthony Costello, cu glasul limpede și puternic, privind camerele de televizi-

une. Doctorul Wright este un om nevinovat, acuzat pe nedrept și închis pe nedrept.

Obturatoarele țacăneau. Motoarele camerelor sffrăiau. Obiectivele îi iubeau chipul pătrat, aspru, absolut masculin, încontinuu bronzat. Ochii lui aveau culoarea cafelei *Expresso*, adânciți sub stînjenu sprîncenelor. Își perfecționase de mult o privire pătrunzătoare, care putea face martorii să se fărîmițeze, iar jurații să se clatine.

Stătea pe treptele din fața sălii Fiilor Norvegiei din Campion, cu părul negru ca pana corbului fluturîndu-i în vînt. Camerele trebuia să-l filmeze în raccourci, unghi care-l făcea să pară mai înalt de un metru șaptezeci și cinci de centimetri, accentuîndu-i soliditatea pătrătoasă a constituției și croiala excelentă, de comandă, a paltonului de lînă neagră. Ar fi preferat să-și facă primele declarații de presă, cu privire la noul său client, în fața tribunalului din Park County, căci îi plăcea imaginea simbolică de a răvăși furtunos sălile de judecată, însă reporterii se aflau în Campion, luînd date despre a doua răpire, așa că aplicase Planul B. Era un semn al bunului avocat apărător, acela de a fi flexibil, adaptabil. Trebuia să poată schimba viteza din mers, să gîndească pe picioare.

Începuse să formuleze o strategie de apărare din momentul cînd acceptase cererea lui Garrett Wright. Dorea să lovească mass-media rapid și dur, să le atragă atenția și s-o mențină asupra lui. Răpirea lui Dustin Holloman era o tragedie cumplită, dar Costello o mai văzuse și ca pe o mare ocazie. Evident, compătimea familia, în felul în care poți simți compasiune pentru personajele fictive dintr-un film.

Nu-și putea îngădui că sentimentul să devină mai personal de-atît. Era esențial să le plaseze tragedia

Într-o perspectivă care să fie, potențialmente, benefică pentru clientul său.

– Clientul meu stă în pușcărie, cu reputația afectată tot mai mult, ceas de ceas, în timp ce un dement pîndește copiii din Park County, continuă el. Investigarea răpirii din Deer Lake a fost prost organizată din capul locului. Prin urmare, s-au produs decese inutile, un om nevinovat a fost încarcerat, iar acum o altă familie este sfîșiată de tragedie.

Reporterii se întreceau să-i capteze atenția, lătrînd întrebări, repezindu-și în sus, spre el, microfoanele. Costello dădea răspunsul pe care-l dorea, fără să-i pese ce întrebare îi fusese pusă.

– Mă aflu aici, în Park County, pentru a veghea să se facă dreptate.

Extraordinară formulă.

– Am venit în Champion ca emisar al clientului meu, pentru a transmite familiei micuțului Dustin Holloman cea mai profundă îngrijorare din partea lui. Știu că doctorul Wright ar dori să exprim o rugămintă personală pe adresa răpitorilor pentru a-l elibera pe Dustin nevătămat.

Evident, habar n-avea de-așa ceva. Încă nu discutasese direct cu Garrett Wright. Era improbabil ca Wright să fi aflat despre răpire.

Din cîte știa Costello, Wright era un ticălos cu inima de gheață, căruia nici o secundă nu i-ar fi fost milă dacă toți copiii din Champion ar fi fost smulși din sînul familiilor și expediați în lagăre de concentrare. Nu conta. În acel moment, presa îi privea clientul ca pe un om milostiv, cu un profund și nobil respect pentru familie, pentru lege, pentru America.

– Pe cine învinuiți de compromiterea anchetei Kirkwood?

Se încruntă în direcția generală a reporterului care strigase întrebarea.

– Cred că avem destui pe care să-i învinuim, nu?

Fără ca inițial să fi dat prea multă atenție cazului, în noaptea trecută stătuse șase ore parcurgând tăieturi din ambele cotidiene majore din Minneapolis și St. Paul. Privise înregistrări video ale buletinelor de știri și ale interviurilor, asimilînd cît putea de mult despre actorii principali, deși încă nu era gata să-l desemneze pe nici unul pentru oprobriul public.

Agentă B.C.A. era amanta șefului poliției. Un pedofil condamnat lucrase la pationar, după care se sinucisese, fiind în stare de reținere. Un cadavru mumificat fusese găsit în garajul unui diacon de la biserică, iar acesta scăpase două zile de capturare, după care căzuse și murise, înainte de a putea fi arestat. Existau destule lovituri de teatru pentru o melodramă; exact lucrul care atrăsese atenția Televiziunii și a ziarelor de scandal. Imune față de crima de zi cu zi, căutau senzaționalul, genul de materiale pentru care erau plătiți scenariștii de la Hollywood. Era cu atît mai ieftin să le extragă din realitate.

– Dar, cu toate că s-a produs o grosolană eroare judiciară, urmă Costello, doresc să fie clar că doctorul Wright, personal, nu poartă rachiună nimănui. Încă mai are încredere în sistemul nostru justițiar și credința că adevărul va ieși la iveală, el fiind exonerat, la fel cum, noi toți, nu trebuie să ne îndoim că răpitorul lui Dustin Holloman și al lui Josh Kirkwood va fi găsit și pedepsit; că justiția va fi rapidă și sigură.

Pe această notă de glorie, Costello coborî de pe podiumul improvizat și trecu repede prin mulțime spre *Lincoln Town Car*-ul său negru, care-l aștepta, în timp ce subalternii săi îi eliberau drumul. Își adusese cu el

un asociat, un asistent legal și un asistent personal, care mai îndeplinea și rolul de șofer.

Altul dintre asociați fusese trimis înainte la Deer Lake, în scopul de a închiria un sediu. Avea să fie nivel inferior birourilor sale din turnul I.D.S., aflat în centrul orașului Minneapolis, dar convenea scopului. Costello considera că era important să-și impună prezența, ca o demonstrație musculară înainte de luptă. De asemenea, îi era mai ușor să aibă o bază de operațiuni în oraș, decît să încerce să facă totul de la distanță. Spre seară, cabinetul din Deer Lake urma să aibă o zestre completă de aparatură, iar una dintre secretarele lui avea să se fi apucat serios de treabă.

– Excelentă prezentare, domnule Costello, spuse Dorman. Fost absolvent la Purdue, Dorman avea douăzeci și șapte de ani, era inteligent dar nu ambițios, mai preocupat de securitate decît de faimă; în-văța confortabil sub aripa lui Costello, muncea ca un câine și nu-și revendica deloc creditul; toate însumate constituiau calități care-l făceau ideal pentru acea slujbă.

Costello își alegea oamenii cu grijă, exact pe baza acestor criterii. Nu accepta asocieri cu absolvenții din aristocrație, căci nici el nu-și putuse permite asemenea studii, și nu dorea copii mucoși de bani gata care să se simtă superiori lui. Nici nu voia ca biroul lui să proiecteze o imagine de elitism. El însuși era produsul unei creșteri muncitorești, de clasă medie, cu care se mîndrea.

Alegîndu-și colaboratorii, angaja, în primul rînd, familiști, nici unul mai înalt decît el. Sensibil la actuala manie socială pentru corectitudinea politică, își condiționase personalul cu o gamă variată de femei și minorități etnice. Levine, asistenta legală, care stătea

pe fotoliul de lângă șofer, în fața lui, marca un punctaj triplu: femeie, negresă și evreică. Avea grijă să-și selecționeze femei nici urâte, nici frumoase.

Totul, în birourile lui Anthony Costello – de la plante pînă la personal – fusese ales de Costello pentru a-l avantaja pe Costello. Astfel se creează imaginea, iar în lumea de azi, imaginea e totul. Imaginea echivalează cu succesul. Succesul generează și mai mari succese. Succesele deschid ușile ocaziilor care duc spre celebritate. Ocaziile trebuie prinse și stoarse de tot ce pot da.

Levine se întoarce în scaun, predîndu-i un exemplar, împăturit cu grijă, din *St. Paul Pioneer Press*.

– Aveți aici un articol despre moartea judecătorului Franken, domnule Costello.

Materialul era situat direct sub continuarea reportajului de pe prima pagină, privitor la audierea lui Garrett Wright, ca și cum un eveniment l-ar fi determinat pe celălalt.

O fotografie cît un timbru poștal îl portretiza pe Franken, în robă.

Arăta ca o păpușă cu capul făcut dintr-un măr, care începuse să putrezească.

O a doua fotografie, mult mai mare, înfățișa haosul din tribunal la moartea lui Franken: un grup de oameni înghesuiți asupra unei forme neclare căzută pe podea. Punctul de atenție al imaginii era un chip familiar, care se întorsese încruntat spre obiectiv. Jay Butler Brooks.

Costello fredonă un laitmotiv. Un zîmbet ca al pisicii din Cheshire îi încreții colțurile gurii.

– Trebuie să vorbesc cu grefierul districtual despre numiri, spuse Dorman, ca să văd la ce amîinare ne putem aștepta.

– Nu fi pasiv, Dorman, îl mustră Costello. Nu ne

așteptăm la o amînare. Vom cere să nu fie nici una.

Sprîncenele asociatului său se ridicară ca o pereche de cratime bej, abia distincte pe fondul pielii.

– Timpul suplimentar ne-ar putea fi de folos pentru pregătiri.

– Acuzarea va folosi timpul suplimentar pentru pregătiri, îl lămuri Costello. Wright a fost arestat sîmbătă noapte. Anterior arestării, nu fusese suspect. Îți pot garanta că procuratura de comitat se zbate să-și completeze dosarul. Le lăsăm timp suplimentar ca s-o facă, domnule Dorman?

– Nu, domnule.

– Nu, domnule, repetă Costello, cu privirea abătîndu-se afară pe geam, iar memoria abătîndu-se înapoi în timp. Arde-i tare, arde-i iute, murmură el. Vom lichida cazul ăsta înainte ca Ellen North să se poată întoarce în loc.

CAPITOLUL 11

– *Dar, cu toate că s-a produs o grosolană eroare judiciară, urmă Costello, doresc să fie clar că doctorul Wright, personal, nu poartă rachiună nimănui. Încă mai are încredere în sistemul nostru justițiar și credința că adevărul va ieși la iveală, el fiind exonerat, la fel cum, noi toți, nu trebuie să ne înđoim că răpitorul lui Dustin Holloman și al lui Josh Kirkwood va fi găsit și pedepsit; că justiția va fi rapidă și sigură.*

Jay stinse televizorul color cu diagonala de patruzeci și șapte de centimetri, care stătea pe cutia în care îl adusese. Costello dispăru, dar mirosul jocului său rămase, ca un gaz păturos. Jay cunoștea destul de bine planul jocului.

El însuși îl aplicase, în scurta sa existență de avocat al apărării. Costello avea să atace unde și când putea, la nevoie creîndu-și singur prilejurile. Avea să zugrăvească un portret luminos al clientului, purtînd doar o asemănare pasageră cu omul, și să lovească opoziția cu toate acuzațiile care-i treceau prin minte. Era un joc al diversiunilor care, întîmplător, se conjuga perfect cu cel al răpitorilor. Frumoasă coincidență că făceau cu toții parte din aceeași echipă.

Trase un ultim fum, adînc, din țigară și azvîrli chiștocul în șemineul plin de praful cenușii măturate de mult.

Neașteptatul său pelerinaj în Deer Lake îl lăsase fără prea multe posibilități în privința confortului. Cale de kilometri întregi nu se găsea nici o cameră de hotel; toate erau pline de reporteri. Apartamentele mobilate erau domeniul studenților de la *Harris College*, care tocmai se întorceau la cursuri după vacanța de iarnă. Nerăbdător și fără să-l intereseze costul, se instalase în casa aceea.

Avea nevoie să lucreze, să se cufunde într-o lume fără legătură cu viața pe care o părăsise atît de brusc în Alabama. Nu conta cît îl costa, în bani. Ar fi plătit oricît pentru a face amintirile recente să se piardă în uitare. Lobotomia și alcoolismul, deși i-ar fi amorțit cu siguranță durerea, nu erau niște alternative viabile.

Munca era cea mai bună soluție pe care o putea găsi. De ce alesese tocmai acel caz în care să se piardă, era o întrebare pe care prefera să n-o ia în seamă.

Și asta nu ți se pare cîtuși de puțin anormal? Să evadezi în tragedia din viața reală a altcuiva?

E doar o poveste. Și-o repeta pentru a zădărnici răspunsul pe care i-l dăduse lui Ellen, știind că nu era

numai atât. Totuși, se agăța de minciună ca să-și păstreze mintea întreagă.

Cazul era fascinant și apăruse tocmai la timp. Să scrie despre el era meseria lui, la care se pricepea al dracului de bine. Așa că venise la Deer Lake...

Într-o grabă atât de orbească și disperată, încît nu-și împachetase decît un singur schimb de lenjerie. Alungînd tentația autoanalizei, reveni cu atenția spre mediul înconjurător. La un preț mult prea mare, pentru standardele din Deer Lake, casa fusese scoasă pe piață de destul timp pentru ca proprietarii să fi acceptat, recunoscători, exorbitanta chirie pe trei luni, pre-dînd cheile și povara încălzirii locuinței.

Pînă acum, încă nu reușise s-o încălzească. Chiar și cu termostatul pus pe valoarea șaptezeci, camerele păreau înfrigurate, de parcă le-ar fi trebuit mobilă și o familie ca să rețină căldura, în loc de a o lăsa să se înalțe prin acoperiș spre a fi absorbită cu lăcomie de frigul de-afară. Jay se instalase cu toate în *living-room*, fiindcă enormul șemineu de piatră măcar *sugera* căldură. Din păcate, proprietarii găsiseră de cuviință să ia cu ei toate uneltele și accesoriile căminului, inclusiv grătarul. Nu se găsea nici măcar o surcea sau un chibrit de bucătărie, necum o stivă frumoasă de bușteni falși, gata să se aprindă la o apăsare pe comutator.

Se ridică în picioare, încercînd să-și destindă cîrceii din spate, rămași de pe urma somnului într-un sac de dormit, pe jos. Privirea lui cutreieră încet camera, comparînd-o, instinctiv, cu living-ul comod al lui Ellen. Aici, nu se vedea decît goliciune și provizorat. În locul fotoliilor moi, avea scaune de grădină cu corzile stricate, pe care le găsise în garaj.

În locul unei măsuțe joase, din lemn de cireș, avea

două mese pliante, cu placă din imitație de lemn pentru toate întrebuințările. În locul operelor de artă și a ghivecelor cu flori, închiriasse echipamente de birotică: o imprimantă laser, un copiator, un aparat robot cu fax. Mesele erau pline de dosare și decupaje din ziare. Computerul laptop stătea deschis, pregătit, cu display-ul gol, așteptându-l să-l umple cu cuvintele care aveau să-i trezească povestea la viață pentru sutele de mii de oameni care-i citeau cărțile.

Îi întoarse spatele, ducându-se la bucătărie să-și ia o ceașcă cu cafea proaspătă din filtrul ce stătea lângă cutia de la magazin. Umpluse dulapurile cu farfurii și pahare de carton, frigiderul cu bere, congelatorul cu pizza și alte apentive înghețate.

De la divorț, cu cinci ani în urmă, lăsase bucătăria în șeama bucătarilor-șefi de la restaurante. Prepararea unei mese pentru sine însuși nu făcea decât să-i amintească faptul că nu avea cu cine s-o împartă. Nu că i-ar fi fost dor de Christine. Uneori, deplîngea pierderea fetei de odinioară, drăguță, dulce, nepretențioasă. Soția care-l părăsise era cu totul altcineva.

Privind retrospectiv, fuseseră nepotrivii de la bun început. Christine avea o adînc înrădăcinată nevoie de stabilitate; el era impetuos și nepăsător.

Dragostea flerbinte și orbitoare, care se înfiripase între ei, se răcise rapid, acrindu-se în frustrare, aceasta generînd resentimente. Resentimentele aduceau durere. Odată cu durerea, apăruse și deziluzia.

Și ura. Probabil că m-a urît. Probabil că încă mă mai urăște.

Gîndurile pe care încercase să și le țină în frîu, pe parcursul ultimei săptămîni, se furișau înapoi. Cînd era obosit, nu rămîneau niciodată prea departe de suprafață. Își blestemă fosta soție, pentru că revenise în

viața lui, săptămîna trecută, pentru cîteva zile, oricît de accidentală fusese întîlnirea. O lăsase de mult în urmă pe Christine, dar nu știa dacă avea să treacă vreodată și peste ceea ce-i făcuse, fără consimțămîntul sau cunoștința lui.

Cu ochiul minții, îl văzu pe băiat, stînd lîngă ea, cu ciuful des de păr castaniu și ochii albaștri precum cerul.

Probabil că m-a urft. Că încă mă mai urăște.

Sorbînd din cafeaua destul de tare, ca să dizolve lacul dulapurilor din bucătărie, trecu agale prin sufrageria goală, înapoi spre baza de operațiuni.

Cu patru dormitoare, trei băi și un living cu plafon de catedrală, înalt cît două nivele, casa îi depășea, cu certitudine, necesitățile, dar nu și deprinderile. Locuința lui de la periferia orașului Eudora era de două ori mai mare, reproducerea unui conac din epoca plantațiilor, pe lîngă care casa strămoșească a familiei Brooks părea o colibă dărăpănată. O construisese pentru a impresiona, a inspira invidie și a se făli cu succesele sale în fața celor ce-l încondeiaseră întotdeauna ca oaia neagră a generației lui din neamul Brooks, destinat degradării și alcoolismului. Locuia într-o mică fracțiune din casă, iar ostentativitatea locuinței nu însemna nimic pentru el, la nivel personal. Ar fi fost la fel de mulțumit să trăiască într-un apartament cu două dormitoare.

Nu era sigur ce însemna asta, ținînd seama de faptul că niciodată în viața lui nu se simțise mulțumit. Avusese în el o anume neliniște, încă din copilărie și mai dinainte. Toată viața, mama lui se distrase enorm, plîngîndu-se ce bebeluș agitat fusese, atît de nerăbdător să se nască, încît apăruse cu două săptămîni mai devreme, fără a se mai osteni să aștepte doctorul..

– Ai venit pe lume în fuga mare, băiete, spunea adeseori unchiul Hooter.

Din păcate, cu toată înțelepciunea lui de Johnnie Walker, unchiul Hooter nu-i indicase niciodată încotro sau după cine și ce ar fi trebuit să fugă. Consensul general era *belelele*, iar Jay alergase după ele destul de conștiincios. Fusese o povară și un blestem pe capul numelui Brooks de atâtea ori, că le pierduse numărul, dar totuși reușea întotdeauna să iasă basma curată, transformînd mereu catastrofa în ironie.

El era acel Brooks care spărgea geamuri, încălca legi minore și tradiții majore. Cel care refuzase Auburn – alma mater a familiei Brooks încă de pe vremea cînd și Christos fusese student acolo – în favoarea unei burse de baseball la Purdue. Era cel care strîmbase din nas la adresa venerabilei practici judiciare a familiei Brooks, singurul pe care-l părăsise nevasta. Dar mai era și acel Brooks care-și făcuse o avere și un nume, acel Brooks căruia îi făceau curte New York-ul și Hollywood-ul, avînd chipul pe coperta sau în interiorul tuturor revistelor cunoscute din America.

Era oaia neagră, căreia familia îi critica încîntată faptele, îi accepta, morocănoasă, gloria, îi lua fără a clipi din ochi banii.

Se găsea pe-aici pe undeva un subiect de carte, dar nu simțea deloc dorința s-o scrie. Prefera să scormonească după schelete prin debaralele unor oameni complet străini, încercînd să găsească un sens în întortochelile și fundăturile vieților acestora. Așa că venise la Deer Lake.

...ești un mercenar profitor, cu nimic mai onorabil decît un vampir... un scrib căutînd să fure viețile și suferințele victimelor ca să compenseze lipsa adevăratei imaginații.

Cuvintele lui Ellen îi reverberau tăioase prin minte. Își spuse că nu contau, că părerea ei nu avea nici o importanță pentru el, întrucît nu-și putea permite să se încurce cu ea. Venise acolo într-un scop anume, care nu era acela de a avea relații sexuale cu Ellen North.

Se opri la fereastra cea mare ce se înălța spre o ogivă, în peretele principal al living-ului, privind priveștiștea albă și aspră de afară. Ryan's Bay, cum o numise agentul imobiliar, deși nu era deloc un golf, ci o întindere de bălți în marginea pustiului, la vest de cartierul din Deer Lake, cunoscut localnicilor ca Dinkytown. Secretul „golfului”, care-o mai fi fost și acela, stătea ascuns sub dunele de zăpadă, un deșert înghețat, mohorît și neatrăgător. Printre troiene se înălțau buruieni blonde și tulpini de mărăcine, legănîndu-se în vîntul tăios.

Cea mai apropiată locuință se afla la patru sute de metri spre nord, ascunsă după un pîlc des de brazi. La est, se vedeau ultimele case din Deer Lake, răzlețite pînă la marginea mlaștinilor și a parcelelor agricole, construcții mici și pătrate, cu fumul ieșind pe coș, spre cerul plumburiu al iernii. Turlele Bisericii Catolice St. Elysius se înălțau deasupra acoperișurilor, ca două lănci repezite către paradis. Din locul unde stătea Jay, păreau să se afle foarte departe, deși bănuia că pînă acolo nu era decît cel mult un kilometru. Domnea un sentiment de izolare care avea foarte puține legături cu distanța.

Aici fusese găsită canadiana lui Josh Kirkwood, îndesată în bălării lîngă o pîrtie folosită la snowmobilm și schi-fond. O femeie vîrstnică, pe nume Ruth Cooper, își scosese cîinele la plimbare, cu toate că vîntul rece din ziua aceea cobora temperatura la zece

grade sub zero. Labradorul scosese haina de sub bu-rueni, iar Ryan's Bay devenise punctul de interes al anchetatorilor și al presei.

Jay își amintea foarte clar imaginea de la actualități cu Paul Kirkwood căzînd în genunchi pe zăpadă, strîngînd în mîini canadiana fiului său și suspinînd: *Doamne Dumnezeule, Josh! Josh! O, Doamne! Nu!*

Încă îi mai auzea chinul din glas, îl simțea străpungîndu-l ca o suliță. Preț de-o secundă fugară, se puse în pielea lui Paul Kirkwood și-și imagină panica nebunească și arzătoare care l-ar fi sfîșiat pe el, dacă nu i-ar mai fi rămas de la fiul său decît o haină și mesajul pervers al unui descreierat.

Emoția îl lovi cu forță fizică, ca o pedeapsă zdrobitoare. De nouă ori mai acută decît durerea pe care o adusese cu el acolo. O alungă, blestemîndu-și masochismul. Nu avea nevoie să simtă ceea ce simțeau acei oameni, tot ce trebuia era să capteze totul pe hîrtie.

Cu acest gînd pe primul plan al minții, abandonează cafeaua, își luă haina și porni spre ușă.

Firma de contabilitate *Christianson și Kirkwood* se afla într-o clădire, nouă și pătrată, din cărămidă, cu două etaje, care purta grandioasa denumire de *The Omni Complex*. Conform listei din hol a locatarilor, clădirea mai găzduia o agenție imobiliară, o companie de asigurări și două mici firme de drept. *Christianson și Kirkwood* se afla la etajul întîi.

Jay urcă scara, găsi ușa din lemn de stejar cu inscripția căutată și intră în anticamera care arăta la fel ca o mie de alte anticamere: pereți albi, cu decorațiuni pseudo-sud-vestice, necesarul palmier în hîrdău, mobilier anonim de stejar, cu tapiserie în culoarea păsatu-

lui de ovăz. O secretară cu părul roșu ca flacăra ridică întrebătoare privirea de la terminalul de computer, tresărind ușor când îl recunosc.

– Domnul Kirkwood este? întrebă Jay, cu un zîmbet strălucitor. Mă numesc Jay Butler Brooks. I-aș răpi un minut sau două, dacă e liber.

Secretara inspiră scurt, sufocat, cu ochii albaștri, rotunzi ca doi dolari de argint pe fața ei pistruiată. Părînd să-și fi pierdut graiul, sări de pe scaun pentru a dispărea în biroul lui Paul Kirkwood. Jay aruncă o privire spre mica sofa care părea a fi fost aleasă mai mult pentru decor, decît pentru confort și rămase în picioare.

Propriu-i chip îl privea de pe coperta unei reviste *People*, vechi, rămasă pe măsută de cafea. „*Tar(c)ul crimelor: Criminalitatea e înfîe/orată de condelul lui Jay Butler Brooks, cîștigîndu-și (in)existența în cadrul procesului*”. Tendința spre calambururi idioate a revistei *People* nu înceta niciodată să-l scîrbească.

– Domnule Brooks! exclamă Paul Kirkwood, ieșind din birou, cu gura arcuită într-un zîmbet răpitor. Ce plăcere să vă cunosc.

Jay parcurse distanța ce-i despărțea.

– Am regretabilul obicei de a da buzna peste oameni. Sper că nu e un moment nepotrivit.

– Nu, deloc. Kirkwood îi strînse mîna automat, dar cam nesigur. Pofțiți în biroul meu. Doriți o cafea, domnule Brooks?

– Nu, mulțumesc, răspuse Jay.

În timp ce Paul îi dădea secretarei instrucțiuni să nu fie deranjați, Jay profită de răgaz pentru a studia încăperea, căutînd indicii despre tatăl lui Josh. La fel ca în anticameră, mobila era din lemn de stejar, cu linii discrete, rotunjite.

Pe un perete verde-închis stătea agățat un tablou cu rațe. Alt perete etala diplome și certificate. Cabinetul era ordonat și îngrijit, pedant chiar. Dacă nu exista dosarul deschis de pe birou, ar fi crezut că intrase într-o expoziție de mobilă. Singurul semn al faptului că Paul Kirkwood locuia acolo era pătura verde, cu carouri, împăturită grijuliu pe canapea.

– Am citit în ziar că i-ați aplicat C.P.R. judecătorului Franken, spuse Paul, intrînd în birou și închizînd ușa după el; era proaspăt bărbierit, avea cămașa albă, cu dungi subțiri, călcată, iar dunga pantalonilor cafenii impecabilă. Ce întîmplare ciudată și neplăcută trebuie să fi fost.

– Vă imaginați ce părere o fi avut judecătorul, replică sec Jay.

Îi atrase atenția o fotografie înrămată, din bibliotecă: Josh, într-o uniformă de baseball, prea mare pentru el, alături de Paul, îngenuncheat lîngă el cu un zîmbet mîndru, prostesc, pe chipul slab și frumos. Imaginea îl luă pe nepregătite.

– Josh e un adevărat atlet, mm? întrebă el, arătînd cu capul spre fotografie. Baseball, hochei. În seara răpirii fusese la hochei, nu?

– Da. Joacă pe flanc în echipa *Squirts*. Hannah ar fi trebuit să-l ia în seara aceea, dar a fost reținută la spital...

Vorbea cu grijă, încercînd să-și stăpînească tonul acuzator, dar o nuanță a acestuia dăinuia, ca urma unei pete de cafea care nu mai iese de pe o cămașă. Sentimentul se impregnase în țesătura răspunsului.

– Îmi pare rău pentru suferința dumneavoastră, spuse Jay. Nu pot decît să-mi imaginez efectele asupra dumneavoastră și a soției. Și apoi, faptul că autorul a reieșit ca fiind un om cunoscut, în care aveți

Încredere... Probabil a fost un șoc îngrozitor.

– Nici nu vă puteți imagina, murmură Paul.

– Permiteți-mi să vă spun cu ce ocazie sînt aici, domnule Kirkwood.

Jay ocoli pînă în spatele biroului, privind afară pe fereastra îngustă cu vedere spre parking-ul plin de mașini mînjite cu zloata iernii.

– Ceea ce s-a întîmplat aici, ceea ce se va întîmpla odată cu judecarea cazului, a atras interesul întregii națiuni, spuse el, întorcîndu-se. O asemenea crimă, într-un oraș mic, atinge multe puncte sensibile. Dacă se poate întîmpla așa ceva aici, în Deer Lake, Minnesota, atunci se poate întîmpla oriunde. Oamenii doresc să înțeleagă cîte ceva din motivul pentru care s-a întîmplat și ceea ce ar putea face pentru a preveni repetarea situației.

– Vreți să scrieți o carte despre răpirea lui Josh?

– Posibil. Probabil. E o poveste care mă intrigă. Complicată. Impresionantă. Îmi închipui că va deveni cu atît mai mult astfel, pe măsură ce se va desfășura procesul.

– Și ați dori să încheiem un fel de tîrg?

Jay ridică privirea de la examinarea obiectelor aranjate meticolos pe birou. În ochii căprui-deschiși ai lui Paul Kirkwood, adînciți în cap, se recunoșteau simboluri ale dolarului.

– Un tîrg? Întrebă Jay, făcîndu-se că plouă.

Kirkwood ridică din umeri.

– *Inside Edition* mi-a oferit o sută de mii.

Și aștepți ca eu să supralicitez, spuse Jay în sinea lui.

Mai trecuse prin așa ceva. Uneori, victimele îl dădeau afară din casă, scandalizate de simpla idee a unei cărți despre nenorocirea lor, iar alteori îi cereau

să le compenseze suferințele, ca și cum el însuși ar fi comis crima, cu unicul scop de a pregăti acțiunea cărții.

Iar apoi, mai existau și Paul Kirkwood-ii lumii. Lăcomia lui Paul Kirkwood emana prin toți porii, ca sudoarea. *Iar Ellen crede că eu sînt profitorul.*

– Nu închei tîrguri, domnule Kirkwood. Ceea ce scriu eu nu este o biografie. Povestirea va implica multe persoane. Dacă-i dedic uneia dintre acestea o porțiune din carte, atunci apare riscul de a subiectiviza relatarea, reflectînd respectivul punct de vedere. Contrar părerii unora, am și eu o etică profesională și o aplic.

– Iar „etica” dumneavoastră nu include împărțirea milioanelor pe care le cîștigați din cîte o carte? se încruntă Paul, cu o expresie mai mult artăgoasă decît amenințătoare. Nu prea înțeleg cum puteți publica o carte despre un eveniment din viața altcuiva, fără a recompensa persoana.

– Iată cum merge, domnule Kirkwood: crima, procesul, totul e informație publică. Dacă hotărîți să vorbiți cu mine, atunci s-ar putea să includ punctul dumneavoastră de vedere. Dacă preferați să n-o faceți, atunci voi fi obligat să-mi formez opiniile pe baza mărturiilor celorlalți și a documentelor despre evenimentele care au avut loc. Dumneavoastră decideți.

– E viața mea, se răsti Paul. Merit...

Jay își îngustă ochii.

– Josh e fiul meu, se bîlbîi celălalt, grăbit să dreagă gafa. Merită ceva din toată povestea asta.

Jay își formase părerea asupra acestui aspect încă înainte de a se fi urcat în avionul de Minnesota. Avea să înființeze un cont de depozit pentru Josh, la fel ca pentru alte victime ale căror povestiri le publi-

case. În cont urma să intre o parte apreciabilă din avansul și dividendele cărții. Era o procedură standard, practică pe care o ținea absolut confidențială față de presă, din motive evidente.

Preferă să-i ascundă informația și lui Paul Kirkwood. Paul nu trecuse proba. *E viața mea... Merit... „Inside Edition” mi-a ofenit...*

– Ei bine, să vă spun ceva, domnule Kirkwood, răspuse el, rar. Josh merită cu siguranță mult mai mult decât atât cât are.

Lăsînd afirmația suspendată în aer, străbătu încet camera, punînd mîna pe clanță.

– Las numărul meu de telefon la secretara dumneavoastră. Puteți să vă gîndiți și să mă căutați, dacă vreți, dacă cumva vă găsiți timp, între *Hard Copy* și *Orpah*.

Paul îl privi cum ieșea, turbînd de mînie. Ticălosul. Putea să dea din gură pe tema eticii și integrității pozeștii, dar bani nu știa să dea. Urma să radă cinci milioane și încă mai avea tupeul să se strîmbe la omul ale cărui suferințe urmau să facă parte integrantă din ceea ce-l îmbogățea pe el.

Merit... Paul refuza să se simtă vinovat pentru acest gînd. Și totuși *merita* ceva. Și el era o victimă.

Exact în timp ce o parte din el insista asupra drepturilor, o alta se gîndea la Josh aflat în spital, iar o a treia era plină cu imagini ale nopții aceleia, din urmă cu două săptămîni. Toate se ciocneau înlăuntrul lui, pînă ajunse să se simtă prins într-un vârtej care-l absorbea în jos, ca să-l înece în panică și remușcări.

Strigătele înnebunite de „Nu!” ale lui Josh îi răsunau în urechi. Își apăsă mîinile peste ele. Chiar închizînd strîns ochii în calea imaginilor, continua să-și vadă fiul dînd din picioare, în patul de spital, simțînd

fiecare lovitură ca și cum ar fi primit-o drept în abdomen.

Cu un țipăt subțire scăpîndu-i printre buze, se lăsă pe scaunul de la birou, încovoiindu-se. Trupul îi era zguduit de fiori. Gura i se căscă, schimonosită; haosul din creier i se condensa spre un singur gând: *fiul meu, fiul meu, fiul meu, fiul meu...*

Abia apoi venea vinovăția. Ca un zid. Vinovăția îl făcu să deschidă sertarul de jos al biroului. Vinovăția îl făcuse să păstreze banda magnetică a robotului telefonic, din seara aceea fatidică.

O ținea într-un microcasetofon, pe care și-l cum-părăse ca să dicteze scrisori, dar nu-l folosea nicio-dată.

Puse micul dreptunghi negru pe birou, apăsînd butonul play. Iar glasul lui Josh îi vorbi de la răspîntie care le îndreptase tuturor viețile pe un drum întunecat.

CAPITOLUL 12

Mă aflu aici, în Park County, pentru a veghea să se facă dreptate.

Ellen rumega cuvintele lui Tony Costello, în timp ce-și conducea mașina prin oraș.

— De parcă, în afara zonei metropolitane, statul ăsta ar fi o țară de la frontieră, fără legi, se plînsese Cameron. Iar el e Wyatt Earp, venind să ne aducă dreptatea.

— Totul face parte din spectacol, murmură Ellen, cotind pe Lakeshore Drive.

— Nu te deranjează?

— Categorie că da. Se folosește de răpirea lui Holoman ca să-și facă publicitate. Nici n-em cuvinte să

spun ce obscen e. Dar nu-l poți lăsa pe Tony Costello să-ți vină de hac, la fel cum nu-i poți lăsa nici pe Denny Enberg sau pe Fred Nelson, Cameron. Nu e decît un mercenar ca oricare altul.

– Un mercenar în costum *Armani*.

– Asta-ți aduce succesul în marele oraș, Cam. Dacă ești dispus să plătești prețul.

– Nu mă interesează să devin următorul Anthony Costello.

– Mă bucur s-aud. Lumea are mai mulți Tony-i Costello decît e nevoie.

– Nu mă impresionează.

– Ei, ar fi cazul, replică Ellen, intrînd pe aleea familiei Kirkwood. E extrem de priceput la ceea ce face. Nu-l subestima și nu-l lăsa să ți se vîre sub piele.

Opri motorul *Bonneville*-ului și stătu un moment pe loc, privind casa Kirkwood. O construcție cu mai multe niveluri, cu lemnărie de cedru, care se integra elegant în împrejurimile împădurite. Clădită pe ultimul teren întins al străzii, avea vedere nestingherită spre lacul de la apus.

La nord și est, numeroșii copaci din Quarry Hills Park învăluiau proprietatea într-un simțămînt de izolare care trebuia să fi costat bani frumoși. În curtea din față, o cetate din zăpadă, parțial construită, stătea ca o mărturie a normalității vieții din acel cămin înainte ca un răpitor s-o fi distrus.

Ochii lui Ellen stăruiră asupra casei familiei Wright, aflată cu două curți mai departe.

Oftă:

– O.K., să-i dăm drumul.

Hannah răspunse la ușă, palidă și slăbită. Îi invită înăuntru, cu un zîmbet fals și scurt.

– Hannah, el e asociatul meu, Cameron Reed, îl

prezentă Ellen în timp ce-și scotea mănușile, îndeșindu-le în buzunarele paltonului.

– Da, cred că ne-am cunoscut vara trecută, cu ocazia unei accidentări la soccer, răspuse Hannah, dînd mîna cu Cameron.

Acesta surîse cu căldură.

– Mi-em revenit complet, deși cicatricea mă ajută clar să *sparg* gheața.

Zîmbetul i se șterse.

– Nici nu vă pot spune cît de rău îmi pare pentru tot s-a întîmplat cu familia dumneavoastră, doamnă doctor Garrison.

– Mulțumesc, răspuse mașinal Hannah. Dați-mi voie să vă iau hainele.

– Ce face Josh? Întrebă Ellen.

Zîmbetul cel fals apăru și se șterse.

– Mă bucur că-l am acasă.

– A spus ceva? A indicat cumva cine l-a luat și unde a fost dus?

Hannah privi în camera familiară. Ochii lui Ellen îi urmăriră privirea, căutînd. Josh nu se vedea nicăieri.

– Nu, răspuse Hannah în sfîrșit. N-a scos o vorbă despre asta. Pofțiți. Vă pot oferi o cafea, dacă vreți.

O urmară prin confortabila cameră de distracții, cu mobilierul său masiv, country-colonial, și cu jucăriile împrăștiate ale fetei, urcînd cele trei trepte pînă în bucătăria spațioasă.

– Am auzit despre băiatul acela din Campion, spuse Hannah, în timp ce efectua ritualul de a pregăti cînila și a turna cafeaua. Nimănui nu i-aș fi dorit un asemenea infern. Sînt alături de ei din toată inima.

– Un stimulent în plus pentru noi ca să alcătuim un dosar puternic, răspuse Cameron. Cu cît îl vom supune pe omul nostru la presiuni mai mari, cu

atît vom avea mai multe șanse să ne divulge complicele.

Hannah făcu ochii mari. Mîinile îi tremurau cînd puse pe masă cînila cu cafea.

– Doar nu-i veți propune un tîrg? După tot ce-a făcut?

– Nu, o asigură Ellen. Nici un tîrg. Totul sau nimic. Sperăm că Josh ne va ajuta să-l incriminăm. Așa cum v-am explicat la telefon, vrem ca Josh să privească o aliniere fotografică, după cum o numim noi. Dacă îl identifică pe omul nostru, vom dori să continuăm cu o aliniere reală, la secția de poliție. Am considerat că ar fi mai puțin traumatizant pentru el dacă începem cu fotografiile. Nu vrem să-l tulburăm pe Josh, dar capacitatea lui de a-și identifica răpitorul va reprezenta, cu certitudine, cheia acuzării.

– Va trebui să depună mărturie în instanță?

– Depinde de cît de mult își amintește sau dorește să spună, răspunse Cameron.

– Dacă Josh e capabil să depună mărturie, vom face tot posibilul pentru a-l pregăti, ca să nu se sperie, explică și Ellen.

Hannah ridică mîna, începînd să se joace nervoasă cu un cercel.

– N-ar putea depune mărturie pe bandă video? Am văzut așa ceva la televizor.

– E posibil, spuse Ellen. Precedentul există. Voi vorbi cu judecătorul, la momentul potrivit, dar deocamdată tot ce dorim cu toții e ca Josh să se uite la fotografii. L-ați putea aduce aici?

În timp ce Hannah ieșea din bucătărie, Cameron își deschise servieta, scoase o folie cu buzunărașe de plastic dintr-un album fotografic și o depuse pe masă.

– Nu se prezintă prea bine, murmură el.

– Sînt convinsă că nu putem nici măcar să ne imaginăm prin ce-a trecut, replică Ellen, atentă la întoarcerea lui Hannah. Am auzit că mariajul lor e pe ducă.

– Garrett Wright are multe de care să dea socoteală.

Hannah îl aduse pe Josh în bucătărie. Băiatul îi privi prudent. Părea un impostor al băiatului din afișele cu „dat dispărut“, unde zîmbea cu gura știrbă, în forma de mic cercetaș.

Asemănarea fizică se observa, dar nimic din bucuria de-acolo, din scînteierea ochilor care acum păreau ai unui bătrîn de o sută de ani.

– Bună, Josh. Pe mine mă cheamă Ellen, se aplecă ea la nivelul feței lui. Iar el e prietenul meu, Cameron. Îi place să joace soccer, vara. Mergi și tu la soccer?

Josh o privi lung, tăcut. Mama lui îi flutură părul cîrlionțat.

– Vara, Josh joacă baseball. Nu-i așa, iubitele?

Băiatul se uită de la Ellen la Cameron, apoi se întoarse spre frigider, cufundîndu-se în studiul fotografiilor și a lucrărilor de la școală prinse pe el cu magneti. Hannah îngenunche alături.

– Josh, Ellen și Cameron vor să te uiți la niște fotografii pe care le-au adus cu ei. Vîr să vadă dacă omul care te-a răpit e printre cei din fotografii. Poți face asta?

Josh nu răspunse, neavînd nici un fel de reacție. Mama sa îl întoarse ușurel de umeri, spre masă.

– Ia uită-te puțin la astea, Josh, îl instrui Ellen, împingînd spre el folia cu fotografii. Nu te grăbi, privește toți oamenii. Dacă-l vezi pe cel care te-a răpit, nu trebuie decît să-l arăți cu degetul.

Își ținu respirația, în timp ce capul băiatului se apleca peste fotografii, privind un chip, apoi altul. Toate erau fotografii de dosar, unele cu delincvenți, altele cu polițiști din Deer Lake. Cea a lui Garrett Wright ocupa colțul din dreapta-sus. Josh îi privi pe toți, zăbovind cu privirea la chipul lui Wright, pentru a trece însă mai departe.

– Nu e nevoie decît să-l arăți cu degetul, Josh, murmură Ellen. N-o să-ți faci nici un rău. Ne vom asigura că n-o să-ți mai faci niciodată nimic rău, nici ție și nici altor copii.

Încet, privirea lui Josh lunecă din nou peste fețele oamenilor; apoi se răsuci și reveni la frigider să privească un om de zăpadă din hîrtie.

– Josh, ești sigur că nu l-ai văzut? Întrebă Hannah, cu o nervozitate disperată în voce. Poate-ar trebui să vii aici și să te mai uiți. Haide...

Ellen se ridică, apucînd-o ușurel de braț, înainte de a-l putea trage pe Josh înapoi spre masă.

– Nu-i nimic, Hannah. Poate că încă nu e gata să le privească. Vom mai încerca, în altă zi.

– Dar... săgetă privirea lui Hannah de la fiul ei la fotografia lui Wright.

– E-n ordine, insistă Ellen, dorindu-și să se fi simțit la fel de nonșalantă pe cît arăta. Cînd va fi pregătit, va vorbi el. Încă nu e gata, atîta tot.

– Și dacă nu va fi niciodată? șopti Hannah.

– Vom cîștiga, îi făgădui Ellen.

Dar, în timp ce se îndepărtau de casa Kirkwood, se întrebă dacă își putea ține această promisiune.

Josh era singurul martor care-i putea identifica pe Wright și pe complicele lui. Numai el văzuse persoana care-l luase de la patinoar. Martora, Helen Black, se uitase în seara acéea pe fereastră și văzuse un băiat,

care nu putea fi decît Josh, urcînd de bunăvoie într-un furgon. El trebuia să fi văzut cine era la volan.

– Poate l-a luat complicele, presupuse Cameron. Poate că nu l-a văzut niciodată pe Wright.

– Poate.

Cameron tăcu un timp, cît trecură prin fața unui Kwik Trip și a unei băcănii vietnameze.

– Și dacă nu-l putem convinge pe Josh să ia atitudine, Costello va spune că nu l-a putut identifica pe Wright, fiindcă nu Wright a făcut-o.

– Iar atunci ne vom repezi toți la Costello ca la un ticălos fără inimă, ripostă Ellen. Vom spune că nu-l scoatem pe Josh la bară, fiindcă a fost destul de traumatizat și victimizat. Nu vrem să treacă prin chinul contrainterogatoriilor, ca să nu mai spunem de necesitatea confruntării cu Wright în sala tribunalului.

Cameron dădu din cap, în timp ce coteau pe Oslo, urcînd colina spre tribunal. Trecură de grupul protestatarilor de pe trotuar și intrară în parcare de la departamentul șerifului, ocolind pînă în spatele clădirii.

– Bietul copil, spuse Cameron. Numai noi putem să-i facem dreptate.

Ellen găsi puterea de a-i zîmbi vag, în timp ce lua cheile.

– De-asta te îngroapă în parale, domnule Reed.

– *Judecător Rudy Stovich*, rosti Rudy titlul cu voce tare pentru a-i verifica sonoritatea. Suna bine.

Doisprezece ani ocupase biroul acela din colțul etajului doi al tribunalului din Park County. Scrinul de stejar era plin cu dosare și cărți de drept, pe care nu le consulta niciodată. Biroul era plin de resturi, balanța decorativă a justiției, pusă într-un colț, înclinîndu-se sub greutatea teunilor de golf. Într-un loc întunecat al

Încăperii stăteau rezemate cîteva crose *Ping*, în așteptarea turneului anual din februarie, la Phoenix. Un turneu pe care l-ar fi amînat bucuros, în scopul de a se muta în cabinetul bătrînului Franken.

– Judecător Rudy Stovich, repetă Manley Vanloon. Culese din fructiera de pe masă o alună și o sparse cu un instrument în formă de rățoi înfuriat. Firimiturile fine ale cojii căzură ca niște fire de tutun pe pieptul puloverului său de lînă bej.

Vanloon era clădit ca un Buddha, numai burtă și față rotundă, zîmbitoare. Sprîncenele îi stăteau înclinate deasupra ochilor mici.

– Poate-ar trebui să-ți spui Rudolph. Sună mai demn.

Rudy își învîrți scaunul într-o parte și-n alta, ca și cum forța centrifugă a mișcării ar fi separat hotărîrile bune de cele rele.

– Sună cam pretențios. Oamenilor le place imaginea mea de avocat de țară.

– Bine zis.

Manley își ronțai aluna, cu o privire speculativă, imaginîndu-și colegul în robă de iu lecător. El și Rudy erau prieteni de cînd lumea, susținîndu-se reciproc în investiții de afaceri și în campanii politice.

– Cît mai e pînă se hotărăște guvernatorul?

– A, va trebui să aștepte un interval cuviincios, după ce este înmormîntat Franken. Vreo săptămînă, cred. Apropo, vizitarea se face mîine, la Oglethorpe. În mormîntarea, vineri la trei jumate, la Grace Lutheran.

– Grace Lutheran? Tot timpul am crezut că era metodist. Mi se părea un metodist tipic.

Își scutură de pe cardigan schijele cojii de alună și întinse mîna după un pecan.

– După înmormîntare, mergem să luăm cina? Peș-

tele cel de toate vinerile, la Scandia House.

– Mda, sigur, mormăi Rudy visător, imaginându-și cum avea să țină o cuvîntare funebră emoționantă în fața unei adunări, incluzînd judecători, avocați și politicieni din tot statul. Franken trăise mult, adunînd o lungă listă de colegi și prieteni puternici. În mormîntarea părea o ocazie ideală pentru ca Rudy să-i impresioneze pe toți cu elocvența și sinceritatea lui.

Interfonul sună, iar vocea lui Alice Zymanski se răsti din difuzor ca o lovitură de trăsnet:

– A venit Ellen. Eu plec.

– Trimite-o.

Rudy se ridică greoi în picioare, deși părea o oră cam tîrzie pentru bunele maniere. Odată ce se va instala ferm în postul de judecător, avea să abandoneze manierele.

Ellen intră, fabricîndu-și un zîmbet pentru Manley Vanloon. Acesta adunase o mică avere funciară în timpul crizei agricole din anii '70, cumpărînd ferme de la marginea orașului Deer Lake și împărțind pămîntul în diviziuni costisitoare pentru influxul de yuppies din Orașe. Apoi, cumpăraseră trei firme de comerț cu mașini și făcuse din nou avere, ademenind cumpărători din Orașe cu imaginea sa de om simplu, după care le golea buzunarele.

– Hei, salut Ellen, se săltă Manley din scaun nu mai mult decît ca pentru a se băși, revenind apoi la munca scoaterii pecanului din coajă. Cum îți merge *Bonneville*-ul ăla? Mișto a dracu' mașină.

– De minune, Manley, răspuse Ellen, revenind apoi cu privirea la șeful ei. Tocmai am primit un telefon de la grefierul cu repartizările. I-l dau pe Garrett Wright judecătorului Grabko. Mă gîndeam că poate vrei să știi.

– Și-ți convine alegerea asta?

Ellen ridică din umeri.

– Se putea și mai rău.

– Ai să-l recuzi?

Și să-i dea prilejul lui Tony Costello să facă o criză în public, pentru că acuzarea amîna, refuzînd dreptul clientului său la un proces rapid, fără a mai vorbi despre aluziile că manevra ar fi fost o tactică datorată dosarului slab? Făcuse deja valuri în ambele privințe la conferința sa de presă de la ora patru, în rotonda tribunalului.

Ellen o trimisese pe Phoebe la conferința de presă, ca spioană, refuzînd să se prezinte personal și să-i ofere lui Tony ocazia ideală de a o angaja în vreun duel improvizat. După aceea, cînd Costello urcase la etaj spre procuratura de comitat, cu cîrdul de reporteri după el, o pusese pe recepționeră să spună că era plecată, în unicul scop de a-i strica marele moment al confruntării.

Acea mică victorie fusese dulce, dar faptul că-l lăsa pe Costello să-i afecteze luarea deciziilor o irita extrem de mult. *Strategie*, își spunea ea. Trebuia să gîndească în termeni strategici, nu să se considere manipulată. Să privească întotdeauna posibilitățile negative într-o lumină pozitivă. Control era numele jocului.

– Nu, nu-l recuz pe Grabko. Își cunoaște meseria. E cinstit. N-am avut niciodată vreo plîngere importantă împotriva lui, decît că tinde spre prefăcătorie.

Rudy îi aruncă o privire cu sensul de „ți-am spus eu” lui Manley, care își țuguie buzele, ca și cum și-ar fi stăpînit o rîgîială.

– Încă mai sînt uimit că Wright l-a ales pe Costello ca să-l reprezinte, spuse Rudy.

– Aș vrea să știu ce s-a întâmplat, replică Ellen. Cine l-a chemat? Wright nu are permisiunea să dea telefoane interurbane din închisoare. Mă îndoiesc că Denny Enberg a fost atât de serviabil, încât să-și contacteze propriul succesor. Cine mai rămîne?

– Soția lui Wright.

– Care abia se mai ține pe picioare. Am văzut-o personal, alaltăieri seară. Dacă nu cumva juca teatru, n-ar fi putut să discute coerent cu Costello mai mult decît poate ogarul meu auriu. Astfel, ne rămîne numai complicele lui Wright.

– Ceea ce ar putea însemna că Tony Costello a avut un contact cu răpitorul băiatului din Campion, deduse Rudy.

– Și mari șanse mai avem să scoatem de la el ceva.

Rudy scoase un sunet grav, aranjîndu-și trăsăturile într-o expresie pe care o credea judicioasă.

– Da, bine, fă ce poți, Ellen. Am încredere că poți să te descurci cu Costello.

Ellen luă platitudinea așa cum era, adică egală cu zero. Îl lăsă pe Rudy cu planurile lui de a ocupa jilțul lui Franken și porni înapoi spre biroul ei. Personalul plecă acasă, după ziua de muncă. Sig Iverson și Quentin Adler ieșeau pe ușă, cu capetele aplecate unul spre altul, discutînd vreo problemă de drept sau puțină bîrfă. Phoebe își trăgea poncho-ul de *llama* peste rochia cu margarete și colanții groși. Capul îi ieși prin deschizătură, și-și eliberă masa de bucle.

– Ți-am pus pe birou un teanc de mesaje, spuse ea, îndreptîndu-și ochelarii. Domnul Costello a telefonat iarăși. A sunat și Mitch, ca să spună că vestea cea mai proastă e absența oricăror vești și că diseară se duce la Minneapolis.

Ca să vadă ce făcea Megan. Gîndul o încălzi pe Ellen, făcînd-o totodată să simtă și un mic gol pe dinăuntru. Rezemîndu-se cu umărul de ușa biroului, își lăsă mîna pe clanță.

– Mulțumesc, Phoebe. Ne vedem mîine.

Secretara se încruntă la ea.

– Să nu stai prea mult. Pari obosită.

– N-am nimic.

Phoebe nu înghiți gălușca, dar o lăsă pe-a ei. Ellen intră în birou, luîndu-și vraful de fișe roz.

Remarcă faptul că nu avea nici un mesaj de la Jay Butler Brooks și-și spuse că-i părea bine. Totuși, se pomeni gîndindu-se la momentul de-aseară cînd, chiar înainte de a ieși din casă, se apropiase puțin cam prea mult de ea și îi susținuse privirea o idee cam prea îndelungat.

– Nu mă poți evita la nesfîrșit.

Se răsuci pe călcîie, aproape așteptîndu-se să-l vadă pe Brooks stînd în ușă, dar înregistră timbrul glasului cu o fracțiune de secundă înainte ca ochii să i se fi fixat asupra omului ce intrase pe ușă. Lumina din anticameră îl contura, lăsîndu-i chipul într-un întuneric amenințător, ce părea foarte potrivit. Tony Costello era o umbră din trecutul ei, revenind s-o bîntuie. Întinse mîna în spate și aprinse lampa de pe birou, pentru a risipi vraja.

– Te evit, Tony? Că de obicei, orgoliul tău exagerează. Nu ți-a trecut nici un moment prin minte că sînt o femeie ocupată cu lucruri mai importante în program decît să joc cuminte un rol în spectacolul tău mass-media?

– Mă contrazici ca întotdeauna, nu-i așa? replică el amiabil, închizînd ușa în urma lui. Mă temeam că viața la țară să nu te fi domesticit.

Ellen se așeză pe scaun, punându-și ochelarii și prefăcându-se că era atentă la hîrtille cu mesaje pe care le măi avea de pus în ordine.

– M-a domesticit, îi aruncă ea o privire, peste ramele ochelarilor. Dacă te-ai fi apropiat de mine pe furiș, ca acum, cînd lucram în Hennepin County, ți-aș fi spart nasul. Mi-am lăsat talentele de autoapărare să se anchilozeze complet.

– Norocul meu.

Îi zîmbi cu surîsul pe care Ellen știa că-l considera cel mai fermecător din arsenalul său. Și-l amintea bine: drept și alb, contrastînd cu tenul oacheș. Un zîmbet pe care și-l adjudecase contra sumei de cincisprezece mii de dolari, ipotecînd casa rămasă moștenire de la părinți pentru a-și achita îmbrăcarea dinților în porțelan. O considera o investiție de afaceri.

Arăta la fel de perfect îngrijit și în formă ca un cal de paradă. Costumul din ziua în curs era o idee mai albastru decît culoarea bleumarin, croit spre a-i evidenția constituția cizelată într-o sală de sport privată; cu antrenorul personal.

Își descheie dezinvolt nasturii sacoului la două rînduri, așezîndu-se ca acasă în scaunul pentru vizitatori.

– Ce pot face pentru tine, Tony? îl întrebă Ellen, exact cu atîta indiferență cît să-l irite.

Costello nu mușcă momeala, rămînînd cu privirea fixată asupra ei.

– Nu ne-am văzut de mult.

– Nu de destul de mult.

Regretul părea sincer, dar, în fond, la fel păruseră și sentimentele lui de odinioară pentru ea.

– Încă mă mai acuzi pentru ceea ce s-a întîmplat cu Fitzpatrick, spuse el. Speram ca timpul să-ți fi creat, eventual, o oarecare perspectivă.

– Perspectiva mea asupra intervenției ilegale într-un dosar, nu prea are șanse să se modifice în viața asta.

Costello clătină din cap, încruntându-se.

– Cum ai fost în stare să mă crezi capabil de așa ceva, Ellen? Lăsînd la o parte etica, cum ai putut crede că te-aș fi atacat într-un asemenea fel, după tot ceea ce însemnaserăm unul pentru celălalt?

– Lăsînd etica, rîse ea aspru, ridicîndu-se din nou, cu furia vibrîndu-i prin mușchi, în timp ce pornea să se plimbe prin spațiul înghesuit dinapoia biroului, cineva îi servește lui Fitzpatrick informații colaterale, virtualmente, furate de pe biroul meu. Cazul e compromis, iar imediat după aceea te vād pe tine bătîndu-te pe burtă cu avocatul lui Fitzpatrick...

– Luam cina împreună. Legea n-o interzice.

– Categoriec, legea *ta* n-o interzice.

– Of, lisuse, Ellen, mîrîi el, ridicîndu-se în picioare. Era o cină de afaceri...

– Sînt convinsă, înaintă Ellen spre el. Ți-a strecurat cei treizeci de arginți pe sub masă sau a pus chelnerul să ți-i aducă pe tavă?

– Existau destule persoane, în propriul tău cabinet, care aveau acces la informațiile alea. Fitzpatrick putea plăti pe oricine.

– Mda, dar știi, Tony, nici unul dintre ei n-a apărut deodată la volanul unui *Porsche*, nici n-a-nceput să se învîrtă pe la *Goodfellows* cu Gregory Eagleton...

– Și, firește, nu ți-a trecut prin minte că ai ratat cazul, pentru că Fitzpatrick era nevinovat, replică el. Nu ți-a trecut prin minte că fata mințea, depunînd acuze penale, după ce Fitzpatrick refuzase să-i accepte șantajul.

Argumentul atingea un punct sensibil, care-i aco-

peri lui Ellen vederea cu o ceață roșie.

Nu-i nega acuzațiile; îi devia atenția, încerca să arunce vina pe altcineva. Îndreptarea reflectorului spre victimă întrecea măsura. Ellen se opri drept în fața lui, împungându-l revoltată cu degetul.

– Art Fitzpatrick a violat-o pe fata aia, fiindcă se aștepta ca banii și poziția lui să-i dea dreptul de a face ce-i trăsnea prin minte. Iar ceea ce mă scîrbește cel mai mult e că a avut dreptate. Și-a cumpărat scăparea de condamnare, iar tu te-ai vîndut ca să-i intri în grații.

– Dovedește-o! strigă Costello.

N-o nega. Niciodată n-o negase.

Refăcuseră de-atîtea ori același drum, încît îl to-ciseră complet. Ellen știa că nu putea dovedi nimic împotriva lui. Nu avea decît niște piese de puzzle și o presimțire care o sfredelea pînă-n adîncul sufletului. Nici o dovadă materială. Nimic ce să poată prezenta la procurorul de comitat sau la barou. Pe-atunci, își stor-sese creierii încercînd să găsească o cale de a-l pe-depsi, de a-l țintui în public la stîlpul infamiei, a face să fie exclus din barou, aruncat în închisoare. Pînă la urmă însă nu se alesese decît cu înțelegerea că orice asemenea efort ar fi plesnit-o în față. Ea avea să fie cea umilită în public, disprețuită și ruînată profesional. Ea era procurorul care fusese atît de neghiob, încît să se încurce cu un avocat al apărării prea ambițios.

Începuse legătura amoroasă cu prudență, con-vinsă că avea destulă minte ca s-o stăpînească. Ieșise din ea cu respectul de sine însăși terfelit. Tony o atră-sese, fermecînd-o, spre a-l crede un om integru. Și, de cum îi coborîse garda, o trădase.

Trecuseră aproape trei ani, iar Ellen încă mai do-rea să-i smulgă inima din piept. Nu fiindcă îl iubise, ci pentru că se folosise de ea, o făcuse de rîs, batjo-

corise sistemul pe care ea îl prețuia atât de mult.

Îi întoarse spatele, frecându-și fața cu mâinile, într-o încercare de a-și risipi ceața stăruitoare a emoțiilor. Nu dorea să simtă așa ceva. În special, nu dorea să le simtă în fața lui. Control.

Nu-și predicase sieși chiar adineaori acel cuvânt? Nu-i spusese lui Cameron să nu-l lase pe Costello să i se bage pe sub piele? Și poftim, iat-o explodînd ca o bombă, imediat ce respectivul pusese piciorul în biroul ei.

– Am ținut la tine, Ellen, murmură Tony.

– Da, la trecut, nu? replică ea, așezîndu-se la loc pe scaun. Istorie veche.

Tony își reluă locul din scaunul vizitatorilor. Ca doi boxeri retrăgîndu-se fiecare în colțul lui, își spuse. Tensiunea scăzu la un nivel suportabil.

– Categorie, n-am vrut nici un moment să te alung din oraș, spuse el.

– Nu te automăguli, Tony, i-o întoarse Ellen. Nu ești decît un simptom al unei probleme mult mai grave. Am plecat din Hennepin County pentru că mă săturasem pînă-n gît de tot jocul de-a îndrugat baliverne. Evident, nu te-ai mulțumit să contaminezi doar districtele judiciare metropolitane. Te-ai hotărît să pornești cu trupa la drum.

– Îl reprezint pe Garrett Wright.

– Am auzit, îl țintui Elien cu o privire dură. Și cum s-a întîmplat asta?

– E un caz fascinant.

– De înalt profil, vrei să zici. Ceea ce vreau să știu, este *cum* ai ajuns tu să fii avocatul lui Garrett Wright. Cine te-a contactat? Sau ai venit după nas?

– Mă acuzi că am solicitat un client? Întrebă el, cu o sănătoasă demonstrație de indignare.

– Nu, n-ai fi niciodată atât de nerușinat. Deci, cine te-a chemat? Știi că n-a făcut-o Wright personal, nici Dennis Enberg.

– Mai știi și că nu voi discuta asta cu tine, răspunse Costello, cu un chip de nepătruns. E confidențial.

Ellen se aplecă spre el, cu brațele rezemate de tăblia biroului.

– Așa crezi? Dacă te-a contactat complicele lui Garrett Wright... Dacă ne poți dezvălui identitatea celui care l-a răpit pe micul Holloman și n-o faci, am să-mi înfig dinții în acuzațiile de obstrucție și am să te zgâlții ca pe-un șobolan mort.

Costello zîmbi în stilul unui amant, cu un licăr în ochii săi întunecoși.

– Ah, tot Ellen a mea ai rămas în adîncul inimii sau să spun mai bine în adîncul beregății mele?

– Nu ți-am aparținut niciodată, Tony, replică ea rece. M-am culcat doar cu tine. Ai încredere-n ce-ți spun, n-a fost mare scofală.

– Au, se strîmbă el. Lovitură sub centură. Ce nefiresc din partea ta.

– Ce pot spune? Mi-ai scos răutatea la iveală. O vei descoperi pe propria-ți piele, dacă ajuți și tăinuiești un răpitor.

– Mergi pe prezumția-de vinovăție a clientului meu, declară el sobru. Eu îl presupun inocent, prin urmare nu pot avea cunoștință de nici un complice. Cu siguranță, n-am nici o cunoștință despre răpirea Holloman.

– Așa să-ți ajute Dumnezeu dacă mă minți, Tony, spuse crispată Ellen. S-ar putea să fie în joc viața unui copil.

– Știu ce e în joc, Ellen. Eu știu *întotdeauna* ce e în joc.

Își deschise servieta *Louis Vuitton*, din piele de vițel, pe scaunul alăturat și scoase din ea un teanc de documente.

– Cerere de Prezentare. Din moment ce nu ai, virtualmente, nimic pe ce să-ți bazezi cazul, mă aștept ca dezvăluirea să aibă loc foarte curînd.

– Avem prea destul pentru înfățișare, răspunse ea. Micul tău truc cu „justiția neîntîrziată” nu va reuși decît să-ți gripeze eforturile, ție, Tony, nu mie. Trimite-ți mîine după-amiază un acolit să ia hîrțile.

– Voi trece personal, spuse el, luîndu-și paltonul. Judecătorul Grabko îmi va asculta petiția de reducere a cauțiunii. E admirabil cum se străduiește districtul să țină în mișcare roțile justiției, nu?

– Cred că încerci să-ți arogi creditul pentru munca grefierului nostru de repartiții, se strădui Ellen să pară plictisită. De parcă i-ar putea păsa mai puțin cuiva din districtul ăsta cine ești,

Costello își îngustă ochii. Avea un aspect crud, iar Ellen știa că îi deținea și potențialul.

– Cred că ție ți-ar putea păsa mai puțin, Ellen, spuse el, cu glas scăzut. Să sperăm, spre binele cazului, că nu vei lăsa spiritul răzbunător să-ți întunece judecata. Nu vreau ca vreo persoană să spună că n-a fost o luptă dreaptă.

Îi venea să ia *presse-papiers*-ul și să i-l arunce-n cap, dar se afla prea departe, iar stăpînirea de sine îi dicta o reacție mai calmă.

– De ce nu-ți inviți orgoliul la o cină bună, Tony? Pesemne că-ți consumă zdrobitor de multă energie.

Gura lui se strîmbă într-un zîmbet subțire.

– Că tot veni vorba, tocmai mergeam să mînc. Te-aș invita și pe tine cu noi, dar...

– Am alte planuri.

Costello înclină capul.

– Pînă mîine...

Ieși în holul slab luminat, răsucindu-se pentru a o mai privi o dată.

– Știi, Ellen, spuse el încetișor, făcînd abstracție de împrejurări, zău că mă bucur foarte mult să te revăd.

Ellen nu răspunse nimic. După plecarea lui, își trecu mîinile prin păr, slobozind un oftat, pe cînd tensiunea i se risipea din mușchi. O evaluare logică a discuției o înștiința că nu fusese un eșec total. Marcuse cîteva puncte, se ținuse tare. În afara logicii, se simțea goală și vulnerabilă.

Mai găsise și înainte căi de a o răni, cînd ea se crezuse invulnerabilă. Preferase să plece, iar iată-l din nou, invădîndu-i viața.

Nici un argument logic nu-i putea tocî tăișul neliniștii.

Și, în miezul acelei neliniști se afla nu Tony Costello, ci Garrett Wright.

De ce îl alesese pe Costello? Cum putuse să afle cine era singurul om cu care Ellen dorea cel mai puțin să se confrunte, în instanță sau în afara ei? Cine îl contactase pe Costello în numele lui?

Cine erau ceilalți dintre noi?

„Că tot veni vorba, tocmai mergeam să mînc. Te-aș invita și pe tine cu noi...”

Posibilitățile îi răsăreau în cap precum ciupercile. Putea să fi vorbit despre membrii echipei lui, dar s-ar fi putut referi și la persoana care îl contactase din partea lui Garrett Wright.

Înhățîndu-și paltonul și servieta, Ellen ieși în grabă din birou. Slujbașii justiției închiseseră prăvălia pentru noapte, iar prin holurile întunecoase răsunau ecourile

reverberate și singuralice ale unei unice perechi de tocuri. Coborî repede scările, o tăie prin rotondă și ajunse la ușa laterală cea mai apropiată de parcare. Se încordă în așteptarea frigului, când împinse ușa, după care se opri pe treaptă.

Scrută parking-ul, uitându-se după Costello, în speranța de a-l zări plecând. Nu văzu însă pe nimeni. Bombănind o înjurătură printre dinți, porni spre mașina ei. Spera să fi trecut mai întâi pe la birou. Dacă reușea să-l prindă acolo și să-l urmărească pînă la restaurant...

– Domnișoară North?

Silueta întunecată păru să se materializeze din umbre ca un strigoii. Ellen sări într-o parte, își rupse un toc, își suci glezna. Poticnindu-se, scăpă servieta din mînă. Adam Slater se opri încremenit, cu ochii mari, privind-o cum se clătina. Vîntul îi sufla părul în ochi, iar tînarul și-l dădu pe spate nervos.

– Vai de mine, domnișoară North, n-am vrut să vă sperii. Îmi pare extrem de rău.

Ellen se uită urît la el. Își culese tocul amputat al pantofului și și-l îndesă în buzunar.

– Domnule Slater, spuse ea, încercînd să nu-și piardă răbdarea. Zău că nu e nevoie să te repezi la un subiect, cînd ești singurul reporter din apropiere.

Chipul lui slab se schimonosi într-o succesiune de expresii spășite.

– Sincer îmi pare rău. Voiam doar să vă prind înaintea să... în fine... să plecați.

– De ce nu ești în Campion, cu restul găștii?

– Acolo nu se mai întîmplă mare lucru. Vreau să zic, se caută, dar n-au găsit nici copilul, nici altceva. Cîțiva au venit aici la conferința de presă a lui Anthony Costello, dar apoi au plecat înapoi la Campion, pentru

priveghiul cu rugăciuni. M-am gândit să mai rămîn, poate reuşeam să obţin un comentariu de la dumnea-voastră.

– E mai mult decît nimic, mm?

– Mda... adică... tot e ceva. Vreau să zic, ce părere aveţi că doctorul Wright şi-a adus un mercenar cum e Costello?

Îşi scoase carnetul din buzunarul hainei, pregătindu-şi pixul.

Respiraţia lui Ellen se rostogolea ca un nor transparent, învolburîndu-se în întuneric. Felinarele cu vapori de sodiu, din jurul parcajului, erau aprinse. Unul îi lumina *Bonneville*-ul, scoţîndu-l în evidenţă ca fiind singura maşină pe o distanţă de douăzeci de metri în ambele direcţii. Sentimentul de grabă i se dezumflă.

– Garrett Wright are dreptul la apărător, răspunse ea formal. Domnul Costello este foarte bun în meserie.

– Credeţi că indică vinovăţia lui Wright? Că simte necesar să aibă un avocat mai bun decît ar fi putut găsi în Deer Lake, ca să-l scape?

– Nu-i citesc gândurile. Aş dori-o şi eu. Mi-ar uşura mult munca.

Se aplecă şi-şi ridică servieta, ţinîndu-şi echilibrul pe piciorul drept, în lipsa tocului de la stîngul.

– Am convingerea că Garrett Wright e vinovat. Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a o dovedi şi a-l condamna. Pentru mine nu are nici o importanţă cine e avocatul lui.

– Costello nu vă intimidază?

– Cîtuşi de puţin.

– Chiar dacă v-a învins cam de două ori din trei cînd v-aţi confruntat cu el ca procuror în Hennepin County?

– De unde ştiţi asta?

Slater ridică din umeri.

– De la sursa mea din sistem.

– Cazurile sînt individuale, spuse Ellen, șchiopătînd spre mașină. Am încredere în dosarul nostru contra lui Garrett Wright. De asemenea, voi face tot ce pot ca să contribui la capturarea și inculparea compicelui său.

– Aveți vreun indiciu cîne ar putea fi? întrebă Adam Slater, mergînd grăbit pe lîngă ea. Vreun semn cu privire la motive?

– Nu am libertatea să comentez.

– N-am să vă folosesc numele, promise el. Vă voi numi „o sursă de încredere din procuratura de comitat”.

– Personalul conține numai cinci procurori, domnule Slater. O asemenea formulă nu mi-ar asigura tocmai bine anonimatul.

Slater rîcoșă cu neabătuta tenacitate a tinereții, repezindu-se cu următoarea întrebare:

– Nu s-a spus nimic despre motive. Ce credeți că e la mijloc? Crima urmărește întotdeauna un scop: sex, putere, bani, droguri. Sau, conform viziunii existențiale, cosmice, este într-adevăr vorba numai de bine și rău?

Ellen îi privi lucirea avidă din ochi, în timp ce-aștepta răspunsul, o declarație zemoasă și senzațională, pe care cititorii din Grand Forks s-o înghită odată cu fulgii de cereale la micul dejun.

Văzuse diverse grade ale binelui și ale răului, pe tot parcursul odiseei: nuanțe și degradeuri ale întunericului, mici pete luminoase de speranță pentru omenire.

Chiar dacă Brooks se înșela în toate celelalte privințe, avea dreptate într-un anume sens – că drama ce se derula în jurul lor era, din multe puncte de ve-

dere, o metaforă a timpurilor. Ellen însă n-avea nici un chef de discuții filozofice cu un reporter care crescuse cu reluări din *Brady Bunch* și care era prea tânăr ca să-și mai amintească de Beatles.

– Nu sînt existențialistă, domnule Slater, spuse ea. Sînt realistă. Cred, la modul cel mai realist, că pot cîștiga acest caz. N-o să mă sperie un avocat care cheltuiește pe costume mai mulți bani decît cîștig eu într-un an și nici de noțiunea ridicolă că luptăm cu o entitate diabolică al cărei geniu rău e mai puternic decît noi toți cei ce-l înfruntăm. În esență, Garrett Wright nu e decît un delincvent ca oricare altul. Nu-i voi acorda mai mult credit decît merită.

Era o declarație reușită, își spuse ea în timp ce ieșea cu mașina din parcare. Mare păcat că n-o credea întru totul.

CAPITOLUL 13

Hannah se plimba singură prin casa tăcută, avînd doar compania muzicii discrete de la stereo. Lily dormea în pătuțul ei: Josh adormise pe canapea, uitîndu-se la „Înapoi în viitor”.

Hannah ținuse video-ul în funcțiune tot timpul, din seara trecută. Nu voia ca Josh să vadă actualitățile. Își spunea că se temea să nu-l tulbure, dar adevărul era că reacția lui față de știrile de la actualități despre răpirea lui Holloman o tulburase pe ea. Încercase să discute cu el despre asta, dar, după primul comentariu, atît de înfricoșător, fiul ei nu mai avusese nimic de spus.

– Josh, știi cine ar putea să-l fi luat pe băiatul acela de lângă familia lui?

Josh ridică din umeri, indiferent, revenind cu atenția la cutia de carioci, pentru a le scoate pe fiecare și a le supune unui studiu atent.

– Iubitule, familia băiețelului trebuie să fie groaznic de îngrijorată pentru el, la fel cum am fost și noi pentru tine. Și probabil că și el e speriat, la fel cum ai fost și tu. Dacă ne-ai putea ajuta să-l găsim, ai face-o, nu-i așa?

Băiatul scoase o carioca purpurie din cutie și o ridică la o lungime de braț, plimbînd-o încet prin aer, ca și cum și-ar fi închipuit că era un avion.

Se retrăsese din nou în imaginația lui. Hannah habar n-avea cum să-l smulgă de-acolo, sau dacă să încerce măcar. Poate era mai bine să-l lase să se împace de unul singur cu situația, oferindu-i doar sprijinul și răbdarea ei. Apoi, se gîndea la mama lui Dustin Holloman, cunoscînd toate spaimile prin care trecea femeia aceea, și-și spunea că ar fi trebuit să insiste, să-i telefoneze lui Mitch și să-i comunice ce spusese Josh, de altfel și lui Ellen North ar fi trebuit să-i spună, că trebuia să-l ducă imediat pe Josh înapoi la psihiatrul infantil, care-l examinase în aceeași zi și să-și declină răspunderea.

Argumentele i se rostogoleau la nesfîrșit prin minte, prin conștiință. În ultimă instanță, știa că nu avea să facă nimic, simțindu-se egoistă, slabă și răscolită din această cauză. În adîncul inimii însă dorea cel mai mult și mai mult să-l protejeze pe Josh, să-l țină lîngă ea, în siguranță, sperînd că toată hidoșenia avea să treacă de la sine.

Îl privi cum dormea adînc, simțind că o durea fiecare părticică din trup. Deja fusese o dată incapabilă să-l apere. Nu voia să fie din nou nedemnă de el, dar acționa orbește și se simțea deprimant de singură.

Avea senzația că fusese scoasă din lumea pe care o cunoștea, unde era sigură pe rolul și priceperile ei, și azvîrlită într-o lume străină, unde nu înțelegea limba și obiceiurile.

Pînă la răpirea lui Josh, niciodată nu se confruntase cu o adversitate reală în viața personală. Niciodată nu dobîndise capacitățile necesare pentru a face față. Chiar și acum, în timp ce și le forma împotriva voinței ei, le folosea stîngaci, nesigur. Se simțea dezechilibrată și știa că ceea ce-i lipsea era sprijinul soțului ei. Ea și Paul formaseră multă vreme o echipă, înainte ca balanța să fi început să se încline. Fără el, însemna să devină prea brusc o invalidă.

Dincolo de bucătărie, ușa dintre garaj și antreu se deschise, apoi se închise la loc. Hannah se răsuci în loc, intercalîndu-se, instinctiv, între intrusul nevăzut și fiul ei. Apoi, ușa bucătăriei se deschise și apărură Paul.

– Puteai să dai un telefon mai întîi, spuse furioasă Hannah, intrînd în bucătărie.

– Încă mai e casa mea, răspunse Paul defensiv.

Hannah își trase răsufierea pentru un nou atac, apoi se opri brusc. Devenise o obișnuință fandările și eschivele războiului verbal. Nici măcar nu-și mai pierdeau vremea cu formulele de salut. Trăiseră împreună zece ani din viață, aduseseră pe lume doi copii și iată la ce se redusese.

– M-ai speriat, recunosc eu.

– Iartă-mă, se scuză Paul, morocănos. Cred c-ar fi trebuit să mă gîndesc mai bine. Nu credeam că te vei obișnui atît de repede cu lipsa mea.

– Nu despre asta e vorba.

Paul își arcui o sprînceană, sardonice.

– A, deci pînă la urmă ai ajuns la concluzia că ai avea unele motive să te temi de mine?

– O, Christoase, îşi apăsă Hannah podurile palmelor peste ochii închişi. Încerc să mă port civilizată, Paul. N-ai putea cel puţin să-mi ieşi în întâmpinare la jumătate?

– Tu eşti cea care m-a dat afară.

– Ai meritat. Poftim. Acum eşti fericit? Ne-am purtat destul de urât unul cu altul.

Paul îşi mută privirea spre frigider, cu biletele, fotografiile şi desenele ce-i încărcău uşa. Semne ale vieţii lor de familie.

– Am venit să-l văd pe Josh, spuse el calm.

– Doarme.

– Atunci, nu pot să-l sperii, nu-i așa?

Hannah îşi muşcă buza, ca să nu-i răspundă. Nu era sigură că Paul voia ca ea să înţeleagă sau doar ce-ar fi *trebut* să înţeleagă. Nu dorea să creadă că Josh avea vreun motiv să se teamă de tatăl lui. Logica îi spunea că nu exista nici unul, că vinovatul era Garrett Wright. Dar acesta se găsea în închisoare.

Dar fusese răpit încă un copil.

Şi Paul era cel care îl făcuse pe Josh să reacţioneze atât de violent.

– A adormit pe canapea, spuse ea, întorcându-se şi intrând în cameră.

Paul o urmă, cu mâinile în buzunare, picioarele părînd să se tîrască peste covorul berber. Îşi privi fiul peste spătarul canapelei, cu o emoţie fără nume încordîndu-i trăsăturile.

– Cum se simte?

– Nu ştiu.

– Vorbeşte?

Hannah ezită o fracţiune de secundă, dorind să-i mărturisească, dar dîndu-şi seama că nu dorea să i se confeseze lui Paul.

– Nu. Nu prea.

– Când mai merge la psihiatru?

– Măine. Azi au trecut pe-aici Ellen North și Cameron Reed, de la procuratură, să-i prezinte o aliniere foto, ca să vadă dacă îl identifică pe Garrett Wright.

Expresia lui Paul deveni nerăbdătoare.

– Și?

– Și nimic. S-a uitat la poze și a plecat. Pare să-și blocheze toate amintirile. Doctorița Freeman spune că s-ar putea să treacă mult, pînă va privi adevărul în față. Trauma a fost prea puternică pentru el. Probabil i s-a spus să nu vorbească despre asta. L-ar fi amenințat. Dumnezeu știe.

– Dumnezeu și Garrett Wright.

Paul se aplecă, atingînd părul lui Josh. O șuviță răzleață i se încolăci în jurul degetului arătător, iar ochii i se umplură de lacrimi. Hannah rămase pe loc, știind că nu de mult s-ar fi apropiat de el, l-ar fi îmbrățișat și i-ar fi împărtășit durerea. Faptul că n-avea s-o mai facă, îi trezea o profundă tristețe. Cum se putuse stinge atît de complet dragostea lor? Ce-ar fi putut face pentru a o împiedica să moară?

– Aș vrea să ne putem întoarce, șopti Paul. Aș vrea... aș vrea...

Cîntecul îi era la fel de familiar ca bățiile proprii ei inimi. Hannah pierduse numărul dorințelor goale, al rugăciunilor fără răspuns. Cea mai importantă se adeverise – revenirea lui Josh –, dar adusesese cu sine o serie întreagă de noi necesități, doruri și întrebări ale căror răspunsuri nu era sigură că le dorea.

Aș vrea să ne putem întoarce... În acel timp din viețile lor care părea un basm de departe. Odată ca niciodată, fuseseră atît de fericiți. Acum, nu mai exista decît amărăciune și durere. Fericirea pînă la adînci

bătrîneți le era la fel de inaccesibilă ca stelele.

– Îl duc în pat, murmură Paul.

Hannah dădu să spună nu, îngrijorată ca Josh să nu se trezească, odată mutat din loc, și să intre în panică la vederea tatălui său. Dar își ținu respirația, cerîndu-i lui Dumnezeu doar acel mic favor. Indiferent ce o luase razna între ei, nu dorea să-l vadă pe Paul rănit în acest fel. Nu voia să creadă că o merita.

Îi urmă pe cele cîteva trepte, oprindu-se în ușa camerei lui Josh, în timp ce tatăl său îl culca pe patul de jos și-l învelea bine. Paul își sărută vîrfurile degetelor și le apăsă ușurel pe obrazul lui Josh, după care traversă holul și privi în odaia lui Lily.

– Întreabă de tine, recunosc Hannah.

– Și tu ce-i spui?

– Că stai în altă parte, pentru un timp.

– Dar nu e doar pentru un timp, nu-i așa, Hannah? Întrebă el, mai mult acuzator decît cu speranță. Nu mai ai nevoie de mine.

– N-am nevoie de *astă*, replică ea tăioasă, în timp ce coborau. Pînda continuă, remarcile răutăcioase, senzația că trebuie să umblu prin jurul orgoliului tău, călcînd ca pe coji de ouă. Aș da orice ca să putem lăsa totul în urmă, de dragul lui Josh, dar nu pari capabil de așa ceva...

– *Eu?* se bătu Paul cu pumnul în piept. Mda, *eu* sînt de vină. Palavre. Numai *tu* ești aia care...

– Încetează imediat! îl întrerupse Hannah. N-am de gînd să mai ascult. Mă înțelegi, Paul? M-am săturat să mă tot acuzi. Mă acuz eu destul pentru amîndoi. Fac tot ce pot. În numele tău, nu pot vorbi; nu știu ce faci. Nici măcar nu mai știu cine ești. Nu mai ești omul cu care m-am măritat. Nu ești cel cu care vreau să trăiesc.

– Perfect, mie îmi convine, mîrîi Paul. Am plecat de aici.

Și astfel, cercul vicios se închidea la loc, își spusese Hannah, în timp ce se trîneau ușile. Făcuseră dansul acela de-atîtea ori, încît numai gîndindu-se o apucau amețelile. Extenuată, se prăbuși într-un fotoliu și întinse mîna spre telefonul portativ de pe gheridon. Avea nevoie de o ancoră, de un prieten, de un om pe care să-l poată iubi, chiar dacă el n-o putea iubi niciodată la rîndul lui.

Telefonul de la celălalt capăt al firului sună o dată, de două ori.

– Brigada lui Dumnezeu. Livrare gratuită.

Pe buzele lui Hannah trîmura un zîmbet.

– Astă-seară avem o ocazie specială de penitență: trei rozarii la preț de două.

– Dar niște umeri de plîns pe ei? Întrebă ea.

Tăcerea era caldă și plină.

– Unul de cumpărat, unul pe gratis, răspunse încet părintele Tom.

– Pot să-l trec în cont?

– Oricînd, Hannah, șopti el. Oricînd.

Paul își croi drum pe la marginea pădurii ce înconjură Quarry Hills Park. Luna lumina intermitent, aprinzîndu-se și stingîndu-se, după cum îi treceau pe dinaintea nori negri ca niște șomoioage de funingine pe cerul nopții. Cunoștea destul de bine drumul. În ultimele zile, cărarea destinată schiorilor de fond fusese bătută de nenumărate încălțări, cînd polițiștii căutasera probe pe panta colinei. Panglicile de plastic galben pentru delimitarea perimetrului infracțiunii rămăseseră agățate de trunchiurile copacilor, ca niște tulpini de kudzu sintetic.

Karen era acasă. O sunase de la un telefon public, închizînd cînd îi răspunsese, temîndu-se ca telefonul ei să nu fie interceptat. Nu exista nici o mașină pe aleea casei, nici un semn că ar fi avut vizitatori.

Prudența, lașitatea și vinovăția îl țineau acolo, la marginea pădurii. În cele din urmă, necesitatea îl împinse înainte.

Trecu prin curtea din spate, spre ușa garajului, și intră, ca de-atîtea ori în trecut. *Saab*-ul lui Garrett fusese sechestrat de poliție și luat, lăsînd *Honda* lui Karen să ocupe doar o fracțiune din spațiul pardoselii. Acela era locul unde îl arestase Mitch Holt pe Garrett Wright. O secundă, Paul aproape că auzi zgomotele încăierării, timbrul scăzut al glasului lui Holt în timp ce recita avertismentul Mirandei.

Paul îl cunoștea doar vag pe Garrett Wright. Erau vecini, dar nu de genul acelor care petreceau împreună serile de vară, cu fripturi la grătar, în grădină. Wright se ținea la o parte, superior. Își dedica toată viața muncii la colegiu și privea oamenii din jur, ca și cum ar fi fost niște specimene pe care să le studieze și să le disece. Paul simțea o anume plăcere amară, gîndindu-se că acum zăcea în pușcărie. Ce se mai alesese de superioritatea lui?

– Paul?

Karen stătea dincolo de ușa exterioară, cu o înfățișare surprinsă și fragilă. Părul blond-sandr, fin îi încadra fața.

Un trandafir roz îi înflorea pe pieptarul puloverului voluminos. Feminină. Delicată. Tot ce-și dorise el de la o femeie.

– Paul, ce cauți aici?

– Trebuia să te văd. Pot intra?

– N-ar trebui.

Se retrase totuși în spălătorie.

– Voiam să văd ce faci. Nu te-am mai văzut de când Garrett...

– A fost o greșeală, clătină ea din cap, fără să-l privească. Garrett nu trebuia arestat. N-a mai fost arestat niciodată.

– L-a luat pe Josh, Karen.

– E o confuzie, îngăimă ea, răsucindu-și un deget prin păr. Niciodată n-ar fi... nu mi-ar fi făcut un asemenea rău.

– Nu te iubește, Karen. Garrett nu te iubește. Eu te iubesc. Să ții minte:

– Nu-mi place ceea ce se întâmplă.

Cuvintele se rostogoliră ca un scîncet tremurător.

– Cred c-ar fi mai bine să pleci, Paul.

– Dar trebuie să-ți vorbesc, insistă el. Nici nu-ți poți imagina prin ce-am trecut, întrebîndu-mă... întrebîndu-mă dacă ești bine, dacă nu te-a interogat poliția. Mi s-a făcut rău de îngrijorare.

Ridică o mîină, atingînd-o pe obraz.

– Mi-a fost dor de tine.

Gingașă. Era atît de delicată. Nevoia îl chinuia. Îi trebuia mîngîiere. Merita mîngîiere.

– În fiecare noapte stau treaz, dorindu-mi să te am lîngă mine. Mă gîndesc la noi doi împreună, cu adevărat împreună. S-ar putea întâmpla acum. Hannah și cu mine am terminat-o. Garrett va intra în închisoare.

– N-aș crede, murmură ea.

– Ba da. Oricum, Karen, nu-l iubești. Nu-ți poate oferi ceea ce-ți trebuie ție. Tu pe mine mă iubești. Spune-mi că mă iubești, Karen.

Karen își trase răsufierea, întretăiat, cu lacrimile revărsîndu-i-se peste gene.

– Te iubesc, Paul.

Paul își coborî gura s-o sărute, dar Karen întoarse capul. Îl împinse la o parte, întinzându-și mîinile mici pe pieptul hainei lui.

– Karen? șopti el, nedumerit, zdrobit. Am nevoie de tine.

Ea clătină din cap, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și cu buza de jos tremurînd.

– Îmi pare atît de rău. Totul a fost o greșeală...

Se lăsă să lunece încet prin fața uscătorului, așezîndu-se pe dușumea. Își înfășură picioarele cu brațele, rezemîndu-și obrazul pe genunchi și plîngînd încet.

– ...o greșeală îngrozitoare.

Am făcut o greșeală. Cuvintele se aprindeau și se stingeau în capul lui Denny Enberg ca o firmă de neon. Stins, aprins, stins, aprins, neconținut, ca picătura chinezească.

– Ar trebui să fii fericit, Denny, mormăi el, turnîndu-și încă o porție de Cuervo. Ai ieșit din combinație. Ai scăpat din cîrlig.

Nici nu se așteptase, de la bun început, să se lase agățat. Deer Lake nu era un loc al intrigilor. Avea în genere clienți banali, cu cazuri neieșite din comun. Ducea o viață liniștită, decentă, din multe puncte de vedere plicticoasă. Avea practica lui legală, vînătoarea și pescuitul, pe Vicky, soția lui. Lucra noaptea la casa de odihnă și urma cursurile colegiului *Harris*, pentru a deveni învățătoare de școală elementară. Discutau despre adoptarea unui copil, dar se hotărîseră să aștepte pînă își termina Vicky studiile.

Cuevro-ul i se prelingea pe gît ca un fum lichid. Privind în jur, prin cabinet, văzu că marginile începeau să se înceteșeze. Grota Bărbatului Viril, cum îi spunea

Vicky. Locul unde avea voie să-și agațe trofeele vânătoarești, să-și țină armele și să joace poker cu amicii, o dată pe lună. Pereții erau din brad noduros, cu podeaua acoperită de un covor aspru, în culoarea pământului. Sanctuarul lui interior. Aici nu primea nici un client. Secretara îi lăsa aspiratorul de praf la ușă, în fiecare vineri. Îl folosea o dată pe lună.

Clădirea care găzduia modestul său birou se afla la marginea parking-ului unei piețe și fusese cândva spălătorie automată și chimică. Acum, cealaltă jumătate era ocupată de un dentist care-i oferea clienți ce-și distruseseră dantura în accidente de circulație și încăierări prin baruri. Genul de clienți care-i conveneau cel mai mult – necomplicați.

Am făcut o greșală.

– Las-o baltă, Denny, croncâni el, privind prin cameră spre cerbul de zece puncte agățat deasupra panopliei cu puști. Nu le poți câștiga pe toate.

Așa îi spusese și lui Ellen North când îl vizitase să afle informații. *N-am fost destul de agresiv. Mi-am nemulțumit clientul. M-a concediat. Se mai întimplă.*

Cazul i-ar fi putut aduce niște bani, i-ar fi făcut un nume, dar acum se dusese, și călătorie sprâncenată. N-avea nevoie de presiuni, nu dorea să știe secretele.

– *Pari îngîndurat, Denny, spusese Ellen.*

– Mda, bine, a fost un caz greu. Îmi prindeau bine clienții pe care mi i-ar fi adus. Dar, ce naiba. Cui îi trebuie bătăi de cap?

– Nu păreai preocupat de caz.

– Nu? Da, mă rog... Lui Vicky nu-i plăcea ideea că-l apăram pe Wright.

– Îl consideră vinovat?

– Grea întrebare.

– Retractivez, dăduse Ellen din cap.

– Oricum, telefoanele anonime deveneau foarte enervante.

– Ce telefoane?

Denny ridicase din umeri.

– Genul obișnuit, „băi avocat împuțit”. Unii oameni îl cred vinovat. Acum, să-i rămână lui Costello grija asta. Eu m-am retras.

Ellen dăduse să plece, dar în ușa se răsucise din nou spre el, cu o expresie gânditoare.

– Știi bine că nu ți-aș cere niciodată să-ți compromiți etica, Denny. Dar am încredere în tine că faci ceea ce e drept. Dacă Garrett Wright este monstrul pe care-l credem noi, trebuie să fie oprit. Și complicile lui trebuie oprit. Dacă ai putea să-i oprești cumva, știu că ai face-o. Ai face ceea ce trebuie. Nu-i așa, Denny?

Să faci ceea ce trebuie.

Am făcut o greșală.

Înclină sticla de Cuevro peste pahar, golind-o pe toată.

Josh stătea așezat în pat, privind cadranul luminos al ceasului de pe noptieră. Douăsprezece noaptea. Mămica lui îi lăsase veioza aprinsă, deși era mult prea mare ca să mai doarmă așa. Acum era bătrîn, în sensuri pe care mămica nu le-ar fi înțeles niciodată, în feluri ce nu se puteau explica.

Se tîrî afară de sub pătură și merse la fereastra cu vedere spre lac. În lumina lunii, semăna cu un deșert alb sau cu suprafața unei planete îndepărtate. Colibe pescarilor la copcă, îngrămădite într-o zonă de pe mal, ar fi putut să fie satul unor forme de viață extraterestre.

leși din cameră, pornind pe culoar pentru a vedea

ce făcea mama lui. Ușa camerei ei stătea deschisă. Femeia stătea culcată în pat, dormind, deși Josh știa că o putea trezi cel mai slab sunet.

N-avea să scoată nici unul. Putea fi ca o fantomă, putea să circule peste tot, să fie pretutindeni, fără ca nimeni să-l vadă sau să-l audă. Liniștea se afla în mintea lui, s-o făcă să devină la fel de mare ca el, trăgînd-o în jur ca pe un balon uriaș.

Se retrase de la ușă pentru a o lua pe culoar spre baie, unde era o fereastră cu vedere în curtea din spate.

Se urcă pe coșul de haine murdare și trase perdelele.

Zăpada era argintie, cu copacii din spatele ei ca o dantelărie neagră, iar luna, aci apărînd, aci dispărînd, strălucitoare printre crengile golașe ale coroanelor desfrunzite. Tabloul avea o calitate mistică, vrăjită, care-l chema. Sentimentul îl speria puțintel, dar îl trăgea ca o pereche de mîini mari, invizibile.

Dorea să plece acolo singur, unde nimeni nu-l privea, ca și cum s-ar fi așteptat din partea lui să explodeze, și unde nimeni nu-i puneă întrebări la care nu avea voie să răspundă.

În antreu, încălță cizmele și-și puse canadiana nouă, pe care i-o cumpăraseră mama lui, peste treningul *Vikings* nou, purpuriu, de la Natalie Bryant.

Oamenii îi cumpăraseră o mulțime de cadouri, ca și cum ar fi fost Crăciunul sau altă ocazie. Numai că, atunci cînd i le dădea, mama lui părea tristă și neliniștită, nu fericită.

Josh știa că el era cauza acelor sentimente. Dorea să-i fi putut vindeca inima rănită. Își dorea să poată îndrepta lumea la loc, dar nu putea.

Ce-i făcut, e bun făcut, dar nu e gata.

Nu-i plăcea să se gîndească la asta, însă ideea era acolo, în capul lui, înfiptă de çineva căruia nu îndrăznea să i se împotrivescã.

Cel-Ce-la. Cel-Ce-la spusese cã nu avea voie sã spunã, altfel urmînd sã se întîmple lucruri rele, așã cã nu vorbea, cù toate cã lucrurile rele pãreau sã se întîmple oricum.

Josh rămînea înãuntrul minții lui, deși era un loc singuratic. Dar era cel mai sigur în care putea sã stea.

Tãcut ca un șoarece, ieși din casã.

Telefonul sunã la orele 02:02 a.m., smulgînd-o pe Ellen dintr-un somn agitat.

Se ridicã în capul oaselor, împrãștiind dosarele și documentele pe care le citea cînd adormise. Biblioraftul gros, cu trei inele, çare era pentru ea biblia cazului Wright, se rostogoli la podea cu o bufniturã. Probabil cã era un apel în legãturã cu serviciul.

Un polițist avînd nevoie de un mandat. În Park County se desfășurau și alte cazuri, pe lîngã rãpirea lui Holloman.

Sau poate cã era privitor la cazul Holloman. Poate era Karen Wright, dornicã sã mãrturiseascã pãcatele soțului ei.

Totuși, nu se putea îndura sã ridice receptorul. Harry își sãltã de pe saltea capul masiv, scoțînd un sunet nemulțumit cã fusese deranjat din somn.

– Ellen North, rãspunse ea.

La capãtul firului, domnea o tãcere grea.

– Alo?

Cînd se auzi, vocea era înceatã ca o șoaptã, an-droginã, care-i strãbãtea pielea cu fiori ca niște valuri de apã rece ca gheața.

– „Înainte de toate, sã omorîm toți avocații.”

Telefonul amuți, dar cuvintele rămaseră plutind cu ecouri și cuprinzându-i beregata în degetele lor osoase.

Ellen trase în sus plapuma și rămase tremurând, întrebându-se, așteptând, în timp ce în jurul ei noaptea își ținea respirația.

Consemnare în jurnal

26 ianuarie 1994

Aleargă în cerc, să-și prindă coada.

Jucăm alba-neagra cu minți iuți ca fulgerul.

Unde e Dustin? Unde e Răul?

Cine e rău?

Cine nu e?

CAPITOLUL 14

– A murit Denny Enberg.

– C-ce?

Ellen fusese, efectiv, în drum spre ușă. Avea mantoul pe jumătate încheiat. Scăpă mânușile din mână.

– ...pare sinucidere, continuă Mitch. ...În cabinetul lui... azi-noapte, cândva...

Frazele ajungeau la ea fragmentate, ca și cum ar fi fost o legătură telefonică proastă.

Înainte de toate, să omorîm toți avocații...

– O, Doamne, șopti ea, cu greața rostogolindu-i-se în stomac ca un bulgăre, răscolindu-i micul dejun frugal.

Chiar și după ce raportase telefonul anonim și fusese asigurată că ofițerul de serviciu avea să trimită o

mașină de patrulare prin apropierea casei sale, dormise tot prost. Coșmaruri diavolești și înfricoșătoare o urmăriseră din adâncurile subconștientului, făcînd-o prizonieră.

– Grozav mod de a începe ziua, mîrîi Mitch. Denny era un băiat bun, pentru un avocat.

Ellen încercă să tragă aer în piept, vag conștientă că se sufoca. O peliculă de sudoare rece îi acoperea pielea.

– Conservați locul faptei, spuse ea, deznădăjduită.

– Ce?

– Conservați locul. Vin imediat. Cred că e posibil să fi fost asasinat.

Un torent constant de trafic pietonal șiroia între Donut Hut, din colț, și biroul lui Denny Enberg, pe marginea centrului comercial din sudul orașului. Reporterii, roind ca albinele, se mișcau înapoi și-ncolo, nerăbdători să afle veștile ce le erau blocate de uși închise și polițiști mătăhăloși. Cîțiva recunoscură mașina lui Ellen și se repeziră spre ea, cînd coti în parcare.

Se prefăcu a nu-i vedea, făcîndu-i să sară în lături, speriați pentru viața și membrele lor, în timp ce mașina vuia pe lîngă ei, intrînd în cercul interior de vehicule ale poliției, verzi cu alb. Smuci schimbătorul de viteză pe staționar, deschise portiera și porni grăbită spre clădire, de parcă încă ar mai fi putut opri ceea ce se întîmplase deja.

Anticamera era plină. Secretara lui Denny și Vicky, soția acestuia, stăteau îmbrățișate, suspinînd, cu durerea amestecîndu-li-se într-un duet sfișietor. Plutea un fum gros de țigări și mirosul acru al sudorii trupurilor îmbrăcate gros.

Ellen agăță mîneca unei scurte verzi-închis, fără a se osteni să rețină chipul.

– Unde-i Mitch?

– În spate. N-ar fi bine să mergi acolo.

– E meseria mea, se răsti Ellen, îndepărtîndu-se. Altceva însă o împingea pe holul scurt, spre biroul privat al lui Denny. *Înainte de toate, să omorîm toți avocații...*

Mirosul o izbi, rostogolindu-se ca un val, la patru metri distanță de ușa deschisă. Moarte violentă. O miasmă putredă de sînge, conținut al intestinelor și al vezicii urinare. Ellen încercă să respire pe gură. Oprindu-și imboldul de a icni, intră în birou și se uită după Mitch.

Încăperea era călduroasă și mult prea aglomerată. Animale moarte priveau în jos de pe zidurile lambrișate, cu ochi de sticlă ce nu clipeau; un cerb, un pește gigantic cu dinți feroci, ochind momeala care avea să-i vină de hac, în vreun lac din nord; un sortiment de păsări încremenite în plin zbor, pentru eternitate. La un radio se transmiteau melodii country, în timp ce aparatele portative ale polițiștilor trosneau de paraziți și mesaje bălmăjite. Glasurile celor prezenți să investigheze și să caște gura se amestecau într-o rumoare indescifrabilă.

Gura lui Marty Wilhelm era strînsă boț, iar chipul avea paloare bolnăvicioasă, perlată. Un ofițer în uniformă stătea așezat pe canapeaua joasă, de vinilin negru, cu capul între gînunchi, avînd o băltoacă de vomă la picioare. Ellen întoarse privirea, cu fierea ridicîndu-i-se în gît. Mitch o văzu.

– Poftim, îi aruncă el un borcănel de Mentholatum. Ești sigură că vrei să participi, Ellen? A tras cu pușca de vînătoare. E destul de hidos.

– Am mai văzut, spuse ea hotărâtă, ungîndu-se cu mentol sub nări.

– Mda, dar probabil că nu era un om pe care-l vedeai zilnic la tribunal.

– O să rezist.

– Cazi de pe picioare, murmură el.

– Cine l-a găsit?

– Nevastă-sa. A venit acasă de la muncă, azi-dimineață pe la șapte și-un sfert. Denny nicăieri, nici un semn că ar fi venit aseară. L-a sunat aici și nu i-a răspuns nimeni. S-a îngrijorat, așa că a venit înapoi.

– Șeful Holt spune că ai motive să crezi că Enberg a putut fi asasinat, interveni Wilhelm în conversație, aflat destul de aproape pentru ca toată lumea să-și dea seama că era unul dintre spectatorii care-și pierduse micul dejun la vederea priveliștii. Ellen înghiți în sec, culegînd încă un deget de Mentholatum.

– Am primit azi-noapte un telefon, spuse ea, concentrîndu-și atenția asupra lui Mitch. Un glas pe care nu l-am putut recunoaște.

– Bărbat sau femeie?

– Nu-s sigură. Bărbat, cred.

– Ce-a spus?

– A citat din Shakespeare. „Înainte de toate, să omorîm toți avocații.”

Îi reverbera prin cap glasul fără trup, sinistra tonalitate mătăsoasă a comunicării.

– La ce oră a fost? întrebă Mitch.

– Pe la două și ceva. Am raportat, dar ce s-ar fi putut face? M-am gîndit că putea fi o amenințare adresată mie. Comandantul de noapte a trimis o mașină. Nu m-am gîndit... nici nu mi-a trecut prin minte...

– N-aveai de unde ști, Ellen, o liniști Mitch. Și nici acum nu poți ști.

– Prezintă toate semnele unei sinucideri, spuse Wilhelm. Nu există urme de intrare prin forță, nici de luptă. Pușca provenea din propriul lui arsenal. A legat trăgaciul cu sfoară.

– Abia aseară l-am văzut, spuse Ellen. Era îngîndurat, cam deprimat, poate, dar nu ca un sinucigaș.

– Tocmai pierduse un client într-un caz de înalt profil, aminti Wilhelm.

– Dar nu i-a stat nici un moment inima la caz, insistă ea. Cred că era pe cît de dezamăgit, pe atît de ușurat. Mi-a spus că primise telefoane anonime.

– Amenințări? Întrebă Wilhelm.

– Le-a descris ca fiind de genul „băi avocat împutit”.

– Oameni oftecați fiindcă-l apăra pe Wright, comentă Mitch. Atunci, de ce să-l fi omorît vreunul dintre ei după ce abandonase cazul?

Wilhelm clătină din cap.

– N-ar fi făcut-o. Ce rost avea?

– Ai dreptate, dar a putut fi înțeles greșit. Nu știm, poate a primit același telefon ca mine.

– Nu-mi pot baza o anchetă pe o ipoteză atît de vagă, domnișoară North.

Mitch ignoră jocul de-a autoritatea al agentului.

– Deci, ce părere ai? Că Wright l-a expediat pentru treaba prost făcută, iar complicele l-a lichidat ca să nu vorbească despre unele informații proprii relației avocat-client?

– Un avocat nu poate dezvălui genul ăsta de informații, argumentă Wilhelm. Nu e etic. L-ar zbura din barou.

Mitch îi aruncă o privire nervoasă.

– N-ai auzit niciodată despre ponturi anonime? Iisuse, Wilhelm, cînd ai ieșit din ou? Ieri?

Agentul B.C.A. se înroși de furie.

– Wright l-a concediat pe Enberg marți. De ce ar aștepta douăzeci și patru de ore, ca să-l elimine? Nu se leagă, iar dovezile nu susțin ipoteza.

– Fiindcă pentru ei e un joc, mormăi Mitch. Lui Wright și amicului său le place să încurce mințile oamenilor. Wright i-a putut mărturisi orice lui Enberg înainte de a-l concedia, numai pentru plăcerea de a ști că omul își va face conștiința praștie, încercînd să se decidă ce avea de făcut. Ca și cum ar fi smuls aripile muștelor, ticălos bolnav la cap ce e.

Ideea o fulgeră pe Ellen prin vene cu un fior de gheață. Dar se strădui să-și adune resturile armurii dure pe care și-o formase lucrînd în oraș și o lepădase acolo cu doi ani în urmă.

– Să ne apucăm de treabă, murmură ea.

Mitch înclină din cap, cu respect.

– Dacă zici tu...

O conduse în direcția biroului lui Denny Enberg. *Fii calmă, fii detașată!* își comandă ea, chemîndu-și vechile talente, ruginite de nefolosință. Asta era cheia, nu aceea de a se gîndi la cadavru ca la o ființă ome-nească a cărei soție stătea în anticameră. Nu era decît un trup neînsuflețit, probă într-un caz de crimă, nu un om cu care vorbise aseară, chiar în încăperea aceea.

Știi bine că nu ți-aș cere niciodată să-ți compromiți etica, Denny. Dar am încredere în tine că faci ceea ce e drept. Dacă Garrett Wright este monstrul pe care-l credem noi, trebuie să fie oprit. Și complicele lui trebuie oprit. Dacă ai putea să-i oprești cumva, știi că ai face-o. Ai face ceea ce trebuie. Nu-i așa, Denny?

N-aveau să știe niciodată. Conștiința lui Denny Enberg nu mai exista, la fel ca partea cea mai mare a capului său. Trupul era prăbușit în scaunul de la birou,

avînd arma care-l ucisese rezemată între picioarele desfăcute, cu țeava în sus. Materia cerebrală, fragmentele de os și stropii de sînge explodaseră în sus și înapoia trupului, lipindu-se de lambriurile din brad noduros și de faianța acustică a plafonului, într-o stropitură oribilă.

Stuart Oglethorpe, reprezentantul parchetului Park County și director al Pompelor Funebre Oglethorpe, privea rămășițele pămîntești ale lui Denny Enberg.

– Ei bine, s-a sinucis, anunță el, dezgustat.

– Poate.

Oglethorpe ridică spre Mitch o privire încruntată prin ochelarii cu ramă groasă și neagră, de Baga.

– Ce spui? E simplu și clar!

– Nimic nu e simplu.

Wilhelm pufni zgomotos.

– Ascultă, șefule, stă pe scaun la birou, nu se vede nici urmă de luptă. Crezi că s-a uitat la ucigaș cum intra și a deschis cuminte gura ca să-i bage țeava puștii?

Mitch îi întoarse spatele, ascultînd doar pe jumătate.

– Nu există nici un mesaj de sinucidere, bombăni el; scoase un creion din suportul plin, aflat lîngă mapa pătată de sînge, și bătu cu el în sticla goală de Cuervo. Băuse. Nu știm cît de mult.

– Cînd am fost eu aici, sticla era pe jumătate plină, spuse Ellen.

– La ce oră a fost asta?

– Șapte, șapte și jumătate.

– Iar aici nu este decît un singur pahar, continuă Mitch. A fost cam multă tequila. Toxicologul ne poate spune exact cîtă. Dacă a băut destul ca să adoarmă, s-ar explica lipsa luptei.

– Și sfoara de pe trăgaci? contraatacă Wilhelm. Pușca a fost pregătită...

Mitch se încruntă la el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Wilhelm, dacă tu ai vrea ca un omor să pară sinucidere, n-ai avea atîta minte ca să trucezi nenorocita de pușcă?

Ridică o mîină, dîndu-și ochii peste cap.

– Stai, nu-mi răspunde.

Și, întorcîndu-se spre Oglethorpe.

– Imediat ce se termină expertiza la locul faptei, îl împachetăm și-l puteți transporta la H.C.M.C. Cu cît ajung mai repede la laborator mostrele de țesuturi, cu atît mai bine.

– Autopsie? gemu Oglethorpe. Odată ce un cadavru era transportat la *Hennepin County Medical Center*, nu mai exista nici o garanție că avea să se întoarcă la Pompele Funebre Oglethorpe, ca să fie pregătit pentru lumea de apoi și, prin urmare, nici garanția profitului.

– Chem laboratorul mobil, răspuse Wilhelm, pe un ton care dădea de înțeles că îl considera un deranj inutil.

– Cu ocazia asta, cheamă-ți și o nouă atitudine! ordonă Mitch. Dacă-ți închipui că asasinatelor trebuie să se comită în ordine, una cîte una ca să se potrivească-n programul tău de futu-i mă- sa, ți-ai greșit meseria, *agent* Wilhelm.

Schimbul de replici abia dacă se înregistrează în mintea lui Ellen. Atenția ei era atrasă de mîna lui Denny Enberg, încremenită de *rigor mortis* pe brațul scaunului. Palmă lată, cu degete scurte, boante. Verigheta simplă, de aur de pe inelar lucea.

Un om obișnuit, cu o practică legală decentă și o soție care lucra noaptea. O viață comună, liniștită, ba-

nală, care-i fusese răpită cu forța. Dacă bănuielile ei erau întemeiate, fusese folosit ca pion, jucat și distrus, de parcă n-ar fi fost mai mult decît o piesă a partidei.

– Vorbesc eu cu secretara, spuse Mitch, conducînd-o spre ușă. Vezi dacă a avut vreo vizită programată seara tîrziu. Nŭ m-aș aștepta ca un ucigaș să-și lase scris numele, dar poate reușim să restrîngem intervalul de timp. Cu puțin noroc, putem găsi chiar și un mărtor. Nu ți-a menționat pe nimeni, nu, Ellen?

– Nu. Și nici eu n-am văzut nimic ieșit din comun. Eram cu gîndurile la caz. Dar fă-mi hatîrul și vezi cu ce se ocupau aseară Todd Childs și Christopher Priest, bine?

– Îi am pe listă.

– Și Paul Kirkwood, adăugă Wilhelm.

Maxilarele lui Mitch se strînseseră.

– Nu-l putem trece cu vederea, Mitch, murmură Ellen, cu o expresie de scuză.

– Mda, știu, replică el, trosnind de sarcasm. Este de la B.C.A.

– La Kirkwood se referea, mîrîi Marty.

Ellen se uită la ceas, pe cînd ieșea în hol.

– Trebuie să ies de-aici. Am o întîlnire la ora zece, dar dacă nu fac un duș și nu-mi schimb hainele, judecătorul Grabko mă poate acuza pentru lipsă de respect.

Ridică spre Mitch o privire de recunoștință.

– Îți mulțumesc că m-ai ascultat, șefule. Mă tem că, dacă rămînea după agentul Wilhelm și stimatul nostru Oglethorpe, azi după-amiază Denny ajungea pe masa de îmbălsămare.

– Cred că Wilhelm s-a întins ceva mai mult decît îi era plapuma, cu detașarea asta pe teren. A venit aici

în toiul unei răpiri. Pînă să treacă săptămîna, a mai avut loc una, iar acum, o posibilă omucidere. Înainte de-a fi gata treaba, își va dori să-i poată da misiunea înapoi lui Megan.

– Ea cum se mai simte?

Mitch își mută privirea, strîngînd din dinți.

– Pe cît de bine ar fi de așteptat. Din păcate, nimeni nu speră prea mult, în afară de Megan însăși. E prea încăpățînată pentru binele ei propriu.

– E o luptătoare.

– Mhm. Nu mă îngrijorează decît ce-o să se-ntîmple dacă nu cîștigă lupta asta.

Cruzimea jocului lui Wright continua să se întindă ca o pată de cerneală, înnegrind cariera lui Megan, inocența lui Josh, viitorul lui Dustin Holloman, viața lui Denny Enberg. Atinsese și propria viață a lui Ellen, la fel de simplu și ușor ca un apel telefonic.

Înainte de toate, să omorîm toți avocații...

– Îți punem sub urmărire telefonul de-acasă, spuse Mitch, înapoiindu-se pe culoar, cînd cineva îl chemă din nou în biroul lui Denny. Vorbim mai tîrziu.

Ellen dădu din cap, făcîndu-i cu mîna semn să plece. Un moment, rămase singură, la jumătatea distanței dintre locul faptei și persoanele îndurerate. Trebuia să se oprească, în drum spre ieșire, și să-i prezinte condoleanțele sale soției lui Denny, iar apoi să-și croiască drum cu forța prin mulțimea reporterilor, pînă la mașină.

Tot ce-și dorea era o viață frumoasă, calmă, ordonată... ca a lui Dennis Enberg... ca a familiilor Kirkwood și Holloman. Deodată, simți nevoia de a respira aer fără miros de moarte, să-și limpezească mințile cu aer curat. Coti spre dreapta, străbătu holul scurt și ieși prin spatele clădirii.

Un vînt tăios o izbi în față. Deschise gura, absorbind aerul. Rezemîndu-se de clădire, își îngădui să deplîngă pierderea unei vieți și a unui lucru mai puțin tangibil. Pacea și siguranța, sentimentul de imunitate în care oamenii de-acolo se înfășuraseră ca într-o pătură caldă de lînă.

Plecase din Minneapolis, dar fără să fugă de-acolo, indiferent ce credea Tony Costello. Hotărîse de bună-voie să plece, alesese acest oraș și viața de-aici. Dacă trebuia să lupte pentru asta, avea să lupte din răsuferință.

Ellen mai trase o dată aer în piept și reveni înăuntru pentru a se întîlni cu văduva unui coleg și cu voyeurii care aveau să aducă la cunoștința lumii această ultimă tragedie.

CAPITOLUL 15

Gorman Grabko avea o vastă colecție de papioane. Ca student în anul doi la drept, i se întipărise în minte ideea că fiecare om memorabil își creează propria imagine. În același an, începuse să poarte papion.

Acum, le purta de treizeci și trei de ani. Mereu discrete și de bun-gust. Niciodată de tipul celor cu agrafă.

În ziua aceea, își alesese o panglică sobră, gri pe gri, completînd culoarea ca de oțel a bărbii sale cărunte, tunse scurt, pe care o purta pentru a-și ascunde craterile unei acnei rebele din adolescență. Părul de pe laturile capului îi era mai închis, cu stegulețe argintii la tîmple. În creștet nu avea nici un fir de păr. Chelia era de veacuri o trăsătură distinctivă a oamenilor ca Grabko. Și-o purta la fel de mîndru ca roba

judecătorească și costumul *Brooks Brothers*, închis la culoare, de dedesubt.

Grabko era pe deplin conștient că în districtele rurale existau judecători care acordau foarte puțină atenție stilului. Își acceptase misiunea de a ridica standardele. Avea diplome de la Northwestern, predase la Drake Law, era un ocrotitor al artelor și aspira să ajungă cîndva la Curtea Supremă a statului.

Spera ca ziua aceea să nu se afle prea departe în viitor, deși unui judecător îi era greu să se distingă într-un loc ca Park County. În majoritate, infracțiunile de acolo erau meschine, procesele simple, avocații neinspirati. Șansa de a judeca un caz ca *Statul versus doctor Garrett Wright* era o ocazie rară. Gorman Grabko se pregătise în conformitate cu asta.

Stătea așezat la imaculatul său birou, cu aerul unui monarh binevoitor, zîmbindu-i cald lui Anthony Costello.

– Domnule Costello, este 'o plăcere și o onoare, spuse el. Nu primim oricînd un avocat cu reputația dumneavoastră în tribunalul Park County, nu-i așa, Ellen?

Aceasta făcu o mișcare mărunță cu buzele. Nimeni nu i-ar fi putut spune zîmbet. Ar fi vrut să-i răspundă lui Grabko că trebuia să fie recunoscător, dar, în fond, nu acesta era comentariul pe care dorea el să-l audă.

Oricum, întrebarea era retorică. Judecătorul continuă fără a-i aștepta opinia, în esență excluzînd-o din micul lor ritual între masculii. Sau poate nu ținea atît de individ, cît de celebritate. Ar fi stăpînit mai bine situația dacă lîngă ea ar fi fost și Cameron, dar acesta avea o audiere de competență în completul judecătorului Witt, așa că rămăsese singură.

– Sînteți absolvent la Purdue, am auzit, continuă Grabko.

Costello rînji.

– Sper că, în calitatea dumneavoastră de absolvent la Northwestern, nu-mi veți purta pică pentru asta.

Grabko zîmbi radios, flatat vizibil că avocatul avea informații despre el.

– Ambele sînt școli bune, din Big Ten. Fără-ndoială, i-ați făcut cinste celei a dumneavoastră. V-ați făurit un mare nume. Țineți piept procedurilor din tribunalele metropolitane, continuă el plin de importanță, ca și cum ar fi fost numit s-o facă de vreo putere mai suspusă, neavînd ca motivație doar simpla invidie.

– Mă mențin ocupat.

Ellen făcu un efort să nu vomeze la adresa falsei modestii a lui Costello.

– Doctorul Wright a avut noroc că l-ai putut îngheșui între procesele de asasinat.

– Da, situația din Orașe a devenit într-adevăr febrilă, îi aruncă Tony Costello o privire. Dar, în fond, ai cunoscut-o și tu odinioară, nu-i așa, Ellen? Este de înțeles că poate deveni copleșitoare pentru unele persoane.

Vorbea cu sensul că Ellen cedase presiunii și fusese surghiunită la țară, să trăiască acolo în taină și rușine.

Grabko înclină capul într-o parte, privind-o cu un licăr de suspiciune. Ellen își îngustă ochii spre Costello.

– „Grețoasă” e un cuvînt mai potrivit, deși pe unii nu pare să-i deranjeze bălăcăreala prin haznale. Însă n-ar trebui să-i răpim timpul judecătorului Grabko cu amintirile noastre, spuse ea, cu un zîmbet numai

lapte și miere. Are un program foarte încărcat.

– Mă preocupă orarul, după foarte recenta dumneavoastră sosire pentru a prelua cazul, domnule Costello, spuse Grabko. Pot presupune că veți dori să se amâne înfățișarea pentru toți?

– Nu, Onorată Instanță. Apărarea va fi complet pregătită de acțiune. Ba chiar, nerăbdătoare. Fiecare zi în care aceste acuzații atîrnă peste capul doctorului Wright nu e decît încă o zi de întinare inutilă a caracterului său.

Grabko îl lovi pe Grabko în plin cu stilul său de joc dur, direct, intens.

– Onorată Instanță, prima mea datorie față de clientul meu este aceea de a rectifica nedreptatea care i s-a făcut săptămîna asta, cînd regretatul judecător Franken a fixat cauțiunea la o sumă mult prea inaccesibilă pentru el.

– Inculpatul a fost arestat în timp ce fugea de la locul faptei, interveni Ellen.

– Presupus.

– A bătut brutal o agentă B.C.A...

– Presupus.

– Și a încercat să scape..Prezintă un factor de risc evident...

Costello se ridică brusc, atrăgînd după el privirea lui Grabko.

Se îndreptă spre ferestre, unde lumina lăptoasă se infiltra prin jaluzelele venețiene groase.

– Doctorul Wright are dreptul la prezumția de nevinovăție, spuse el. Este, de fapt, nevinovat. Sub statutele acestui stat, are dreptul la o cauțiune rezonabilă. O jumătate de milion de dolari, cash, nu mi se pare deloc rezonabil.

Grabko își mîngîie barba.

– Nici răpirea unui copil de opt ani sau torturarea unei femei...

Costello se răsuci pe călcâie.

– Ei, haide, Ellen. Doar nu poți crede că Garrett Wright a făcut așa ceva. E un profesor respectat...

– Știu exact ce este Garrett Wright, *domnule* Costello. Ellen se ridică, venind spre el, cu mâinile proptite în șolduri. Este un om acuzat de infracțiuni multiple și care a făcut toate eforturile să scape de arestare.

– Nu te contrazic că *agresorul* a fugit de la locul faptei. Susțin că clientul meu nu e agresorul.

– Curios, atunci, cum de a fost singurul luat în custodie.

– E evident că este omul capturat, dar nu el a fost autorul crimelor.

– Probele dovedesc contrariul.

– Mai vedem noi, domnișoară consilier, replică liniștit Costello. Dacă ajungem pînă acolo.

Ellen își încrucișă brațele pe piept, rămînînd pe loc, în timp ce Tony se așeza din nou pe scaun, picior peste picior, îndreptîndu-și cu grijă sacoul costumului cu dungi, ca să nu i se șifoneze.

Arăta mult prea calm, ca un cartofor cu un as ascuns în mîneacă. Ellen cîntări ideea de a-i divulga ca-cealmaua.

Tăcerea ei dură destul de mult ca să-l forțeze mîna.

Costello îl privi pe Grabko.

– Onorată Instanță, declar din capul locului că plănuim să completăm o moțiune de suspendare, în temeiul arestării ilegale. Al Patrulea Amendament interzice ca poliția, în absența circumstanțelor exigente sau a consimțămîntului, să execute o pătrundere, fără mandat, în casa unui suspect, cu scopul de a efectua

o arestare pentru crimă. Vedeți cazul Payton versus New York.

– Of, te rog, se strîmbă Ellen, postîndu-se într-o parte a biroului lui Grabko. Individul fugea de arestare, înarmat și periculos. Găsești că acestea nu sînt circumstanțe exigente? Situația întrunește toate criteriile.

Începu să le enumere unul cîte unul, pe degete.

– Era vorba de un delict grav, suspectul era considerat a fi înarmat, se punea probabilitatea evidentă a scăpării; nu numai că existau motive de a crede că se afla în incintă, dar Mitch Holt, virtualmente, l-a urmat pe ușă înăuntru!

– Virtualmente, însă nu actualmente, își îndreptă Costello atenția spre judecător, preferînd să nu-și irosească energia contrazicîndu-se cu Ellen; pe Grabko trebuia să-l înduplece. Adevărul situației este acela că suspectul pe care-l urmărea șeful Holt purta o mască de schi. N-a văzut nici un moment fața individului, nu avea nici un motiv să presupună că omul pe care-l fugărea ar fi fost doctorul Wright. Conform propriei sale mărturisiri, șeful Holt l-a pierdut pe suspect din vedere de nenumărate ori în timpul urmăririi, inclusiv în momentul dinainte de a năvăli în garajul doctorului Wright.

Argumentul nostru este acela că șeful Holt a pierdut suspectul din ochi pentru o perioadă de timp prea îndelungată pentru a continua urmărirea în garajul doctorului Wright, fără mandat de percheziție.

Ellen nu făcu nici un efort să-și stăpînească rîsul sarcastic.

– Asta-i cea mai ridicolă grămadă de...

– Ellen, e destul, o întrerupse ferm judecătorul Grabko.

Ellen strînse din buze și se așeză.

– Hotărîrea îmi revine mie, continuă Grabko. Înregistrați-vă cererea, domnule Costello. Argumentele dumneavoastră au merite. Se cuvine să fie analizate.

– Dar, Onorată Instanță...

– Vei avea ocazia, domnișoară North, o întrerupse Grabko, făcînd o înseminare. Am impresia că arestarea a depășit anumite limite. Convinge-mă de contrariul. În orice caz, este o chestiune pentru audierea *omnibus*, și cred că acum ne aflăm aici ca să discutăm despre cauțiune.

Odată ce marcase un punct, Costello trase aer în piept, înviorîndu-se, și se aplecă înainte, cu expresia sa gen „așa-te-vreau” bine întipărită pe față.

– Onorată Instanță, ținînd seama de legăturile doctorului Wright cu comunitatea, lipsa cazierului și dovezile împotriva lui, care nu pot fi calificate altfel decît firave, cerem reducerea cauțiunii.

Grabko se întoarse spre Ellen, cu sprîncenele înălțate.

– Cred că judecătorul Franken a fost mai mult decît corect și rezonabil, avînd în vedere gravitatea acuzațiilor.

Judecătorul se rezemă de spătar, învîrtindu-și scaunul și trăgîndu-se de un smoc alb al bărbii.

– N-ai zice, Ellen, începu el, cu glasul său de profesor la drept, că o cauțiune în valoare de o jumătate de milion de dolari, cash, echivalează, oricum ai lua-o, cu refuzul cauțiunii?

Ellen nu spuse nimic. Bineînțeles că era un refuz al cauțiunii. Se gîndi la Josh Kirkwood care abia dacă rostise o vorbă de la întoarcere. Se gîndi la Megan, bătută, frîntă, bîntuită, cu cariera probabil încheiată de bestiala brutalitate a lui Garrett Wright. Se gîndi la Dennis, cu mirosul morții lui strecurîndu-i-se prin trup.

Se gîndi la Wright însuși, imaginîndu-și că-i simțea privirea sfredelind-o, ca în ziua aceea, în camera de interogatoriu.

– Mie mi se pare cam exagerat, urmă judecătorul. Sînt familiarizat cu reputația doctorului Wright și cu programul său pentru delincvenții minori, iar din cîte știu despre el ca om, mi-e dificil să-l văd, în acest moment, ca pe un element de risc.

– Dar, Onorată Instanță, tocmai asta e problema, nu înțelegeți? insistă ea. Nu profesorul de colegiu este omul cu care avem de-a face aici. Avem de-a face cu o latură a lui Garrett Wright, care poate fi capabilă de orice. Omul este rău.

– Nu ți se pare că ești cam melodramatică; Ellen?

– N-ai crede asta, dacă azi-dimineață ai fi intrat în biroul predecesorului tău.

Tony Costello avu tupeul de a-și condimenta surprinderea cu amuzament.

– Îl acuzi pe clientul meu de moartea lui Enberg? Grozavă scamatorie ar mai fi, dacă ne gîndim că în momentul respectiv se afla în închisoare.

Grabko o privi încruntat, frecîndu-și bărbia.

– O sută de mii de dolari, cash sau prin obligațiune.

– Domnule Brooks, din ce unghi urmăriți să abordați povestirea?

Jay se încruntă spre reporterii adunați în jurul lui. Se strînseseră în sala de judecată pentru a prinde cea mai recentă întorsătură a cazului. Anthony Costello urma să ceară reducerea cauțiunii. Vedetele spectacolului însă nu intraseră încă în scenă, iar ziaristii deveniseră la fel de neliniștiți ca niște ținci în biserică. Un grup îl înconjura pe Paul Kirkwood, care se pozițio-

nase în primul rînd, în spatele băncii acuzării. Cu talentul scriitorului de a trage cu urechea și a conversa în același timp, Jay prinse esențialul declarației lui Paul: justiție, drepturile victimei, modul american de viață.

– Nu știu dacă va exista vreo carte, spuse Jay, clătîniînd din cap. Mă aflu aici doar în calitate de observator. Voi sînteți cei care lucrează acest caz.

Le-ar fi putut spune la fel de bine că venise să se declare dictator și conducător absolut al statului Minnesota. Auzeau ceea ce doreau să audă și ignorau restul.

– Veți colabora cu familia sau vă interesează povestea doctorului Wright?

– Nu comentez, băieți, le aruncă el un zîmbet. Acum, ascultați, m-ați făcut să vorbesc ca un avocat. Mai vreau să fac unele treburi.

Ochii li se aprinseră ca becurile de Crăciun, iar Jay știu că făcuse o gravă greșală. O blondă cu un microfon se aplecă spre el.

– Ca fost avocat al apărării, domnule Brooks, ce părere aveți despre concedierea lui Dennis Enberg, care se presupune că s-a sinucis azi-dimineață, și despre sosirea înlocuitorului său, Anthony Costello?

Un om își zburase creierii, iar blondina îl înscrisa în restul lucrurilor, ca și cum n-ar fi fost decît un oarecare punct de interes minor în articolul ei. Ideea îl dezgusta. Iar dezgustul îl amuza, într-un mod sucit. Ellen ar fi spus că nu era cu nimic mai de soi decît femeia aia, hămesită să-și scrie reportajul. Și el venise acolo, aparent, din același motiv. În realitate, avea motive mai profunde, dar, de fapt, puteau să fi fost mai grave:

Dezgustul de sine îi strămbă gura într-un zîmbet amar.

– Dudaie, n-am mai fost avocat de foarte mult timp, spuse el. Și, la naiba, dacă m-aș fi priceput cât de cât, poate că aș mai fi făcut-o și acum, nu? Nu-mi dau seama de ce părerea mea despre toate astea ar valora mai mult decât o ceapă degerată.

– Și totuși, în cărți nu ezitați să luați poziții partizane, refuză ea să se lase descurajată de un simplu „Ei, pe naiba!” și un zîmbet celebru. Criticii dumneavoastră – printre care și câțiva remarcabili avocați ai apărării – spun că aveți un ochi foarte ager pentru lege, iar analiza dumneavoastră asupra proceselor e vecină cu chirurgia laser.

În partea din față a sălii, ușa cabinetului judecătoresc se deschise și, instantaneu, atenția tuturor celor prezenți se îndreptă înainte. Mai întâi apăru Ellen, părînd furioasă. Jay își dădu imediat seama că făcea eforturi să rămînă inexpresivă, dar tot trupul ei părea încordat ca un pumn strîns, iar ochii îi scînteiau într-un foc asemănător cu acela pe care i-l adresase lui, o dată sau de două ori.

Costello o urmă agale, relaxat, încrezător. Privi direct spre reprezentanții presei. Eroul cuceritor. Campionul omului de rînd, cu condiția ca omul de rînd să poată scoate paralele pe interval.

Judecătorul, onorabilul Gorman Grabko, se urcă la masa lui și se așeză. Spilcuit, era primul adjectiv care-i veni în minte. Părea genul de om care ar fi folosit ghetre și și-ar fi uns cu ceară chelia.

Zvonurile de pe holuri indicau că ținea la formalism și tindea să încline spre apărare, fiind mult mai exigent cu acuzarea. După cum se arăta, Ellen avea de furcă.

O ușă laterală se deschise și două ajutoare de șerif îl aduseră pe Garrett Wright, instalîndu-l la masa apărării.

Totul se termină în câteva minute. Răfuiala avu-
sese loc în cabinet, la fel ca de cele mai multe ori.
Acest spectacol era pentru presă și pentru spectatorii
care se așezaseră să asiste la derularea dramei.

Costello își declară formal cererea. Ellen argu-
mentă împotriva. Grabko era hotărît dinainte.

– Cauțiunea se fixează la suma de o sută de mii
de dolari, cash sau prin obligațiune, anunță Judecă-
torul.

– Rușine! strigă Paul Kirkwood, sărind de la locul
său; se înroșise la față ca sîngele uscat, iar pe-o parte
a gîțului îi ieșise în relief o venă. Animalul ăla mi-a
furat fiul, iar acum îi dați drumul!

Un ajutor de șerif, buhăit, alergă pe culoar și îl
prinse. Paul își propti în el un umăr, făcîndu-l să se
clatine cu un pas spre jumătatea apărării.

– Ne-ai distrus viețile! urlă el, agitînd pumnul în
direcția lui Wright.

Grabko lovi cu ciocănelul. Se ridicase în picioare și
chema alte ajutoare. Tribunalul răsuna de strigăte, țî-
pete și zgomote de încăierare.

Năvăliră încă vreo câteva ajutoare de șerif. Trei îl
apucară pe Paul Kirkwood, trăgîndu-l spre cea mai
apropiată ieșire.

Acesta se răsuci, în timp ce-l trăgeau spre ușă.

– Vreau dreptate! Vreau dreptate!

Reporterii se repeziră buluc după el. Ajutoarele ră-
mase îi scoaseră pe Wright și Costello pe o ușă late-
rală.

Grabko clătină din cap, bătu cu ciocănelul și de-
clară ședința suspendată. Sala se goli în câteva mi-
nute, toți năvălind în hol pentru a prinde continuarea
spectacolului lui Paul. Toți, cu excepția lui Ellen.

Stătea la masă, cu un braț petrecut împrejurul mij-

locului și cu bărbia proptită în cealaltă mână. Privea spre masa goală a judecătorului, de parcă ar fi încercat ca printr-un efort de voință să smulgă banderola de pe ochii Zeiței Justiției.

Jay rămăsese în urmă, cu privirea spre Ellen. Ar fi trebuit să iasă în hol. Tendința spre teatralisme a lui Paul Kirkwood îl intriga. Reprezentațiile acelea aveau ceva cam deplasat, frapându-l pe Jay ca părînd calculate, nesincere. Dar nu se simțea în stare să se întoarcă și să iasă.

În schimb, deschise portița și trecu dincolo de bară. Fiindcă dorea să audă părerea lui Ellen, își spuse el. Atîta tot. Nu fiindcă ea arăta mică și melancolică, stînd acolo de una singură. Nu fiindcă îl afecta în vreun fel, cît îi era de greu să îndure înfrîngerea.

– E doar o cauțiune, spuse el.

– Asta zi-i-o lui Paul Kirkwood, murmură Ellen. Du-te la Lakeside și dă-i vestea asta mamei lui Josh. Sau poate vrei să-i telefonezi lui Megan O'Malley la spital și s-o anunți? „E doar o cauțiune”, ridică ea din umeri, chipurile cu nonșalanță, răsucindu-se pe scaun cu fața spre el. De ce n-ar fi Garrett Wright lăsat liber să umble pe străzi, liber să comunice cu complicele lui, care e posibil să fi comis asasinatul de azi-noapte? Care, chiar în clipa asta, cine știe ce-i face lui Dustin Holloman?

Jay se apropie, cu mîinile înfundate în buzunarele *Dockers*-ilor mototoliți, de culoarea ardeziei. Își lăsase sacoul pe undeva. Cravata de mătase, strălucitoare îi atîrna ca o fișie de pictură modernă peste pieptarul cămășii de doc, uzate. Avea nodul lărgit, nasturele de la guler descheiat, și totuși se simțea îndemnat să se comporte, măcar simbolic, formal.

– Ai pierdut o rundă, nu tot meciul, spuse el, re-

zemîndu-se cu un șold de masa grea din lemn de stejar. Coapsa lui îi atinse dosul mîinii.

Contactul avu calitatea unui șoc electric. Ellen încercă să-și camufleze reacția involuntară, schimbîndu-și poziția, ridicînd mîna să-și înlătore o șuviță rebelă de păr, ce i se desprinsese din coadă.

– Nu e un joc.

– Ba, cum să nu fie? L-ai jucat de o mie de ori. Cunoști regulile. Cunoști strategiile. Ai cedat cîteva puncte. Nu-i sfîrșitul lumii.

Ellen îl privi încruntată, cu furia arzîndu-i prin ceața înfrîngerii.

– Azi-noapte, un om și-a dat viața. Asta cîte puncte merită? Întrebă ea înverșunată, ridicîndu-se în picioare. Cît valorează pentru tine? Încă un capitol? O pagină? Un paragraf?

– Nu eu l-am ucis și nu-l mai pot aduce înapoi. Nu pot încerca decît să-l înscriu în context. Nu asta vrei să faci? Să găsești un sens, să înțelegi?

– A, dar înțeleg. Acum lasă-mă pe *mine* să-l înscriu într-un context pe care îl poți și *tu* înțelege. E un joc, nici vorbă, domnule Brooks. Dennis Enberg era o piesă de care nu mai aveau nevoie, iar acum a murit, iar înlocuitorul lui tocmai a tras cartea cu *Eliberarea Din Închisoare pentru clientul său ticălos și pervers*, și n-am reușit să-l împiedic!

Mînia și durerea clocoteau în ea, revărsîndu-se peste marginea autocontrolului. Îi întoarse spatele, apăsîndu-și fața cu mîinile, furioasă pe sine însăși. Crezuse că, în toată nebunia aceea, își putea stăpîni măcar propriile ei emoții, dacă nu și altceva. Jurase să poarte acea luptă însă, cumva; nu întrezărise posibilitatea unei înfrîngerii atît de rapide. Gîndindu-se la amenințarea lui Costello de a obține anularea arestării, simți

că i se făcea rău. Dacă putuse pierde această luptă, o putea pierde și pe aceea. O atât de mare vulnerabilitate era crudă și înfricoșătoare.

Jay o privi cum se străduia să-și țină în frâu sentimentele. Avea spatele drept ca un vătrai, cu umerii încordați împotriva îmboldului de a tremura. Deși lucra de atât timp în cadrul sistemului, reușise să-și păstreze un simț al dreptății și al onoarei. Lupta din greu și-și suporta pierderile și mai greu. Cinismul nu-i tocise lancea justiției, ca în cazul atîtora alții. Ca în cazul lui. Părea doar s-o fi făcut-o și mai acut-conștientă de locul ei în mersul lucrurilor.

– N-ai crezut că se putea întîmpla și aici, așa-i? murmură el, făcînd un pas în spatele ei.

– Nu trebuia să se întîmple aici, șopti Ellen. Copiii ar trebui să fie în siguranță. Dennis Enberg ar trebui să fie viu. Garrett Wright și celălalt nebun care joacă împreună cu el jocul ăsta ar trebui opriți pentru totdeauna.

– De-asta ai plecat din oraș?

Ajunsesese destul de aproape pentru ca mirosul parafumului ei să-i pătrundă în nări, trăgîndu-i capul în jos. Ceafa lui Ellen se afla doar la o răsuflare distanță. Ispititoare, prea ispititoare.

O dorea și știa că nu trebuia să cedeze acelei nevoi seducătoare. Și ea făcea parte din poveste. Pentru poveste venise acolo; ca să se îngroape în ea, să se piardă, să fugă de propria-i durere disecînd-o pe cea a altcuiva.

Amintirea îi aduse în gură gustul amar al silei de sine însuși.

Furia îl făcea să fie crud.

– De-asta ai plecat, Ellen? Fiindcă n-ai vrut să mai porți lupte de soiul ăsta? De asta ai fugit?

Ellen se răsuci spre el, dar o prinse de brațe înainte de a fi apucat să-l pălmuiască.

– N-am fugit de nimeni.

– Te aflai pe scurta listă a celor în ascensiune, la Minneapolis, continuă Jay, întărîtînd-o anume. Și-apoi, dintr-o dată, zgîlții niște bețivi și ghinioniști de niçi-unde.

– Am plecat. Îmi doream o viață mai sănătoasă. Am făcut o alegere și fii sigur că nu față de tine trebuie să mi-o justific.

– Sînt sigur doar că acum nu mai e nimic sănătos în ceea ce se întîmplă aici, mîrii el.

Ellen nu știa dacă se referea la caz sau la fierbințeala care creștea între ei în acel moment. Era prea aproape, cu mîinile prea strînse pe brațele ei, cu gura la doar cîțiva centimetri de a sa.

– Dă-mi drumul! se răsti, smulgîndu-se din strînsoare.

Ușa de la hol se deschise și apăru Henry Forster, reporter vechi al ziarului *Minneapolis Star Tribune*. Prin lentilele bifocale, permanent mînjite, ale ochelarelor săi groși, privirea lui o izbi pe Ellen cu o forță amplificată.

– Ellen, avem un comentariu și de la tine? Iătră el. Sau ne rămîne doar să tragem singuri concluziile?

– Vin acum, răspunse ea.

Fără a-l mai învrednici pe Jay cu o privire măcar, își luă servieta și ieși.

Jay o urmă de la distanță, așteptînd-o să capteze complet atenția reporterilor, înainte de a ieși și el în hol. Așteptarea îi mai oferi și un moment pentru a-și limpezi creierul. La naiba, de data asta intrase rău la înghesuială.

Așa-i trebuia, dacă se apucase să amușineze un

caz încă activ. De obicei, avea destulă minte să vină după consumarea faptelor, când emoțiile cele mai puternice și imediate se șterseseră, iar părțile implicate dobândiseră o oarecare perspectivă asupra crimelor care le afectaseră viața. Aici, nu exista nici o perspectivă. Cazul era încins ca un cablu neizolat... și întru totul la fel de primejdios.

Se zvonea că trupul neînsuflețit al lui Dennis Enberg fusese dus să fie examinat de medicul legist. Ellen mersese pînă la a spune că suspecta un asasinat, deși oficial se vorbea despre o sinucidere.

Jay, care auzise convorbirile pe lungimea de undă a poliției, ajunsese la centrul comercial și trăsesese de timp în căldura relativă a mașinii, pînă cînd reporterii își pierduseră interesul pentru locul faptei și se împrăștiaseră în căutare de surse, pe care să le citeze. În fața clădirii fusese lăsat de gardă un singur polițist în uniformă.

Jay se apropiase agale, îi oferise o țigară și se oprise la taifas, ca și cum n-ar fi avut altceva mai bun de făcut cu timpul lui. Polițistul, tînăr și nedepins cu imaginea morții violente, îi înșirase pînă la urmă toate amănunțele de la fața locului. Mîinile îi tremurau atît de puternic, încît abia putea duce țigara la buze.

– Dom'le, adică, vezi chestii de-astea-n filme, da' aceea era *pe bune*, îngăimă puștiul.

Departe, peste drum, o jumătate de duzină de mașini stăteau parcate în fața farmaciei lui Snyder.

Oamenii intrau să cumpere tablete contra răcelii și remedii pentru durerile de cap, neștiind că la o sută de metri de ei un om își împrăștiase creierii pe tot perelele biroului.

– Cade greu la stomac, comentă Jay. Ca s-o spun p-a dreaptă, am văzut destui oameni puternici, văr-

sîndu-și mațele pe loc. Și nu-i nimic rușinos, dacă mă-n-trebi pe mine. Un tablou ca ăsta face orice om civilizată să-i vină rău.

– Păi... mie mi-a făcut-o, recunosc tu tînarul. Îl privi pe Jay cu coada ochiului. Cred c-ați văzut multe. Am citit „Întorsătura sorții”. Groaznic a mai fost.

– Destul de adevărat. Nu încetează să mă uimească violențele de care sînt capabili oamenii.

– Mda... Polițistul trase din Winston pînă la filtru, după care aruncă mucusul, cu jarul sclipind roșu; avea în ochi o expresie îndepărtată, din adîncul sufletului, unde oamenii își țineau cele mai negre temeri, fără să le privească decît rareori. Nu-mi pot imagina că poți să-i bagi unuia țeava puștii pe gură și să apeși pe trăgaci.

Omor. De parcă acel caz n-ar fi fost din capul locului destul de sinistru.

Acum, Jay își plimbă privirea peste mulțimea strînsă la conferința de presă improvizată a lui Ellen. Bătrînul veteran, cu sprîncene ca două vrăbii și părul adus stîngaci peste chelie, cel care intrase peste ei, striga cel mai tare dintre toți.

– Domnișoară North, care e reacția dumneavoastră față de eliberarea lui Garrett Wright, în funcție de achitarea obligațiunii?

– E de la sine înțeles că sînt extrem de dezamăgită.

Își recăpătase controlul, ca și cum cele cîteva momente de rătăcire din sala tribunalului nici nu s-ar fi întîmplat.

– Oricum, judecătorul Grabko a ascultat ambele părți înainte de a lua hotărîrea, așa că o acceptăm. Astfel funcționează sistemul nostru.

Ceea ce însemna, în esență, că de data asta nu funcționase.

– Doctorul Wright se va întoarce acasă, în cartierul Lakeside – practic la câțiva metri de locuința familiei Kirkwood?

– Nu știu, răspuse Ellen. Sper că nu, spre binele familiei.

– Ce ne puteți spune despre zvonurile că trupul lui Dennis Enberg a fost transportat la *Hennepin County Medical Center* pentru autopsie?

– Domnul Enberg a avut o moarte violentă și neașteptată. Agențiile orășenești și de comitat sînt obligate să ancheteze acest deces pentru a determina, mai presus de orice îndoială, dacă a fost sau nu sinucidere.

– S-a găsit vreun bilet de sinucigaș?

– Nu comentez.

– Garrett Wright fiind în închisoare la momentul respectiv, nu aveți nici o posibilitate de a suspecta că a fost implicat în moartea domnului Enberg sau în răpirea lui Dustin Holloman, nu-i așa?

– Nu am nici un comentariu cu privire la investigațiile în curs.

Zidul de piatră se ridicase. Își exprimase punctul de vedere despre eliberarea lui Wright; restul era doar spectacol. Ellen demonstra lumii că acea mică înfrîngere nu o descuraja. Nici unul dintre reporteri nu-i văzuse lacrimile, nici nu auzise autoreproșul din vocea ei.

Jay însă da. Iar acest lucru conta pentru el într-un mod patentat de neînțelept.

Își desprinsе privirea dinspre ea, continuînd să scruteze mulțimea. Salariații tribunalului se învîrteau pe la marginile grupului de ziariști, curioși să-și vadă în acțiune procurorul adjunct de comitat, presupus ambițioasă.

Pînă la prima răpire, conferințele de presă fuseseră o raritate prin partea locului.

O văpaie de păr roșcat îi atrase atenția. Jay porni încet în lungul holului, ocolind gloata, ca un vînător apropiindu-se de o pradă atentă.

Todd Childs își concentrase atenția asupra lui Ellen, cu o privire opacă și rece înapoia ochelarilor de modă retro. Stătea, parțial ascuns, după o coloană de marmură, îmbrăcat într-un pardesiu lung, de culoare olive, ce părea să fi stat ani de zile la naftalină în podul vreunei case. Student de-al lui Wright la *Harris*, Childs fusese menționat în buletinele de știri, ulterioare incidentului de sîmbătă cu O'Malley. Un post local de televiziune transmisesse un reportaj cu el, comentînd asupra inocenței doctorului Wright.

Jay se strecură lîngă el, aplecîndu-și conspirativ capul.

– Mișto gagică, nu? murmură.

– O curvă, replică printre dinți Childs. Își desprinse privirea de la Ellen, întorcîndu-se spre Jay, parcă simțînd că fusese ademenit să-i răspundă. Ești reporter?

– Eu? N-n. Curios, doar. Da' tu?

Tînărul își scărpină bărbîța rară, trăgîndu-și nasul.

– Mda... Și pe mine mă interesează. Doctorul Wright mi-e mentor, într-un fel. Sclipitor, omu'.

– Da, dar o fi vinovat?

Childs se încruntă la el, cu pielea palidă întinsă peste chipul osos. Cu toate că lumina din acea parte a holului era slabă, pupilele îi erau comprimate ca două vîrfuri de ac, sugerînd că se delectase și cu altă substanță în afara tutunului pe care îl fuma, al cărui miros i se impregnase în haina răpănoasă la fel de intens ca al naftalinei.

– Omu-i deștept de futu-i mă-sa, repetă, pronun-

ținând răspicat fiecare cuvânt. Cazul împotriva lui e o gogomănie.

Aruncă o privire dușmănoasă spre Ellen.

– O să-și dorească să nu fi-nceput niciodată asta.

Se retrase de lângă stîlp, răsucindu-se spre scara din capătul îndepărtat al culoarului. Amestecul brusc de glasuri vorbind toate o dată îi indică lui Jay că scurta conferință de presă luase sfîrșit.

Nu se uită după Ellen, ci își potrivește pasul în urma lui Todd Childs.

Ținînd capul în piept, coboară grăbit primul tronson de scară, ajungînd în rînd cu Childs pe palierul de la etajul întîi.

– Deci participi la pichetul de protest de-afară? Întrebă el, în timp ce străbăteau parterul.

– Mhm, îi aruncă studentul o privire piezișă. Pui cam multe întrebări. Cine ești?

– James Butler, minți Jay fără ezitare. Fac niște cercetări independente pentru oficiul revizorului de comitat. Cred că ți-ai dat seama, nu-s de pe-aici. Am cam nimerit peste toată povestea asta, ca atunci cînd intri la mijlocul unui film, știi?

– Mda, bine, știi vorba aia, dom'le, bombăni Childs, în timp ce-și cobora lentilele negre ale ochelarelor. Adevărul e mai ciudat decît orice ficțiune.

leși printr-una dintre porțile principale grele, coboară rînd treptele în diagonală, cu părul rar săltîndu-i ca o coadă de vulpe pe spinare. Jay îl privi din ușă, cu al șaselea simț fremătîndu-i nervos.

– Hei! se auzi lîngă el un glas. Sînteți Jay Butler Brooks! Adam Slater, *Grand Forks Herald*. Vă pot pune cîteva întrebări?

– Mda, sigur, bombăni Jay resemnat. Rămase cu ochii spre Todd Childs care se apropia de micul grup

de studenți protestatari ce sărbătoreau acum eliberarea mentorului lor... și trecu pe lângă ei, ca și cum nici n-ar fi existat.

CAPITOLUL 16

Vestea eliberării pe cauțiune a lui Garrett Wright s-a răspândit prin Deer Lake, pînă la Campion, ca o furtună viscolită.

Telefoanele de la tribunal și centrul de aplicare a legii au fost blocate de apelurile revoltate ale acelei părți din populație care îl considera pe Wright vinovat.

În Campion, căutarea lui Dustin Holloman continua fără rezultate, iar reporterii își pierduseră interesul de a mai consuma banda video pe voluntarii cu chipuri sumbre, care se trudeau prin zăpadă.

Vestea că Anthony Costello avea să dea în fața tribunalului Park County o declarație oficială despre eliberarea lui Wright îi făcuse să-și strîngă bagajele.

Trotuarul din fața tribunalului dobîndise atmosfera de carnaval a unei campanii politice pe drumul spre victorie.

Studenții de la *Harris College*, care protestaseră față de încarcerarea doctorului Wright, începeau să intoneze cîntece sărbătorești. *Sci-Fi Cowboys*-ii, eliberați de un profesor de serviciu din sistemul școlar metropolitan, instalaseră o tonetă rulantă pe trotuar și vindeau tricouri, ca să adune bani pentru fondul de eliberare al lui Wright.

Dintr-o boxă urla muzică rap, cu teme puternice despre nedreptăți și opresiuni. Localnicii din Deer Lake urmăreau cu ochi prudenți festivitățile, prin vitrina cafenelei *Scandia House*. Conform tipicei mode rurale

din Minnesota, toate manifestările prilejuite de emoții erau considerate suspecte.

Ellen urmărea evenimentele de la fereastra sălii de conferințe. Vîntul bătea în favoarea lui Wright. Cu doar cîteva zile în urmă, fusese stăpînă pe situație. Acum, mîinile îi erau desprinse de pe hături, deget cu deget.

– Crezi că au autorizație ca să vîndă tricourile alea? întrebă Cameron.

– Au, răspuse Phoebe, ținîndu-și ochelarii pe nasul mic și cîrn, în timp ce privea în jos. M-am interesat. Și nici pe domnul Costello nu-l putem opri să vorbească pe treptele tribunălului.

– Dacă am încerca-o, n-ar face decît s-o folosească împotriva noastră, mormăi Ellen.

Se întoarse de la fereastră, spre echipa ei. Mitch se așezase la un capăt al mesei. Steiger era postat în capătul opus, în picioare, cu o gheată murdară proptită pe scaun. La jumătatea distanței dintre ei stătea Wilhelm, părăind speriat de bombe, cu ochii sticloși.

Zîmbetul idiot pe care-l afișase la Deer Lake cu o săptămînă în urmă se descompusese rău în ultimele cîteva zile. Printre evoluțiile cazului Kirkwood, răpirea lui Holloman și moartea lui Denny Enberg, orele trecuseră ca în iad, sub o presiune imensă, fără nici o pistă.

– Sînt familiarizată cu tacticile lui Costello, spuse Ellen. Consideră că atacul e cea mai bună apărare. Va face tot ce poate ca să ne pună într-o lumină proastă.

– Vrei să zici c-o să azvîrle în perete cu cît de mult căcat poate, sperînd că o parte din el se prinde? întrebă brutal șeriful.

– Sînt convinsă că nu s-ar exprima chiar așa, dar asta-i esența. Joacă dur, în stil mare.

– E un scortșos din afara orașului, pufni Steiger. Numai pentru că vine din Orașe, ar trebui să facem toți pe noi la vederea lui. Nu-i decît un avocat de mîna a doua.

Cameron își dădu ochii peste cap.

Phoebe îi aruncă șerifului o privire care sugera că mirosea ca și cum deja l-ar fi văzut pe Costello și i-ar fi confirmat declarația.

– Avocatul ăsta de mîna a doua e ca un rechin alb, mare, în lacul nostru, șerifule, spuse Ellen. Să *nu* îl subestimăm.

– Are propriul lui detectiv particular, interveni Mitch. Raymond York. Azi, tipul adulmea pe la St. Elysium. A telefonat părintele Tom, să se plîngă.

Steiger se încruntă la el.

– Și?

– Și, d.p.-ul ăsta o să caute zi și noapte tot ce l-ar putea discolpa pe Wright, în timp ce noi ceilalți încercăm să rezolvăm cazul, să-l găsim pe Dustin Holloman, să aflăm dacă Denny Enberg s-a sinucis sau nu și să ne mai lămurim și problemele cotidiene, de tip grădină.

– Cazul Holloman și moartea lui Denny ne complică situația, recunosc Ellen. Dar dacă mergem pe supoziția că au legătură cu cazul lui Josh Kirkwood, că jocul e continuat de complicele lui Wright, atunci încă ne mai concentrăm pe inculparea lui Wright.

– Supoziția asta ar putea fi periculoasă, dacă e greșită, declară Wilhelm.

– Dar nu e greșită, insistă Mitch. Știm că răpirile au legătură între ele. Aspectul de care nu putem fi siguri e Enberg. Autopsia este programată pentru luni. Dacă

avem noroc, tot luni vom primi și raportul despre amprente.

– Secretara lui Denny știa ceva de vreo întâlnire seara târziu? Întrebă Ellen.

Mitch clătină din cap.

– A zis că fusese o zi ușoară. Trei întâlniri cu clienți și vreo doi reporteri care au trecut pentru comentarii. Nu avea nimic programat după ora cinci, dar i-a spus că mai rămînea să lucreze la niște hîrtii. Am pus oamenii să interogheze clienții, să-ncerce să afle cîte ceva despre starea lui de spirit. Barb, secretara, spune că era abătut din cauza cazului Wright, dar n-a vrut să-i vorbească despre asta.

– Nici un martor din jurul centrului comercial? Întrebă Cameron, bătînd cu capătul stiloului în blocnotes, nerăbdător să ia o pauză.

– Încă nici unul, dar n-am reușit să dăm de urma personalului de noapte de la *Donut Hut*. Azi s-au dus la Mankato, să schieze.

– Mă rog, știm un lucru, spuse Wilhelm. Nu Wright l-a omorît. Pe- atunci, încă mai ședea în celulă.

– A remediat-o Grabko și pe asta, mormăi Mitch.

– S-ar putea ca eliberarea lui Wright pe cauțiune chiar să fie în folosul nostru, propuse Cameron. Dacă-l putem pune sub supraveghere, ne-ar putea duce la complice, la Dustin Holloman, legînd totul la un loc, frumos și cu fundă.

– Nu știu de ce, nu cred că va fi atît de serviabil, replică Mitch. Dar i-am repartizat deja o echipă în civil, în caz că la urma urmei există totuși un Dumnezeu.

– Am trimis și eu un agent în echipa de supraveghere, adăugă fără prea mare entuziasm Marty Wilhelm.

– Presupun că la percheziția casei lui Wright nu s-a găsit nimic? Întrebă Ellen.

– Absolut nimic ieșit din comun. Ai putea crede că e nevinovat.

Mitch îi aruncă o privire care ar fi putut îngheța și focul.

– Eu *nu* cred că e nevinovat, agent Wilhelm. Nici predecesora dumatăle nu credea. Și ai face bine naibii să n-o crezi nici tu.

– I-ascultă, am în Campion o situație în curs de desfășurare...

– Garrett Wright e o situație în curs de desfășurare, îl întrerupse tăios Ellen, atrăgându-i din nou atenția spre ea. Avem o audiere de cauză probabilă în mai puțin de-o săptămână și un judecător care și-a brodat pe lenjerie „nevinovat pînă la dovedirea vinovăției”. Îmi trebuie cea mai mică fărîmă de muniție pe care o pot găsi, ca să-l condamn pe Wright. Azi, Costello a tras primul foc; acum, va încerca să anuleze arestarea.

– Dumnezeule! sări Mitch în picioare. A fost o arestare legitimă!

Ellen ridică mîna.

– Am spus că va încerca. N-o să reușească, dacă avem și noi un cuvînt de spus pe tema asta. Nu cred că-l va convinge pe Grabko, dar între timp își va servi teoriile presei, influențînd posibilitățile jurați.

– Lua-l-ar dracu' de jigodie, mormăi Steiger.

Ellen se întoarce din nou spre Wilhelm.

– Spune-mi că ai pus pe cineva să lucreze la echipamentele de computer pe care le-ai confiscat din casa lui Wright.

– Da, dar nu vor găsi nimic. O știm cu toții.

– Mesajele de la răpirile lui Josh și Dustin Holoman erau redactate pe computer, și listate pe im-

primanta laser. Știți că Garrett Wright are o imprimantă laser.

– Da, dar imprimanta nu are memorie. N-avem de unde ști dacă mesajele s-au scris cu imprimanta *aia*, argumentă Wilhelm. Și pînă acum n-am găsit nici o dischetă de computer cu eticheta „Amenințări teroriste și poezie sinistră”. Wright nu-i atît de prost, încît să fi păstrat ceva ce l-ar incrimina.

– Ei, oi fi știind tu despre prostie mai multe decît noi ceilalți, Wilhelm, dar eu știu un lucru: tipii ca Wright sînt încrezuți! Iar cînd se umflă prea mult în pene, devin neglijenți.

– I-a spus lui Megan că mai făcuseră și-nainte așa ceva, interveni Ellen. I-a spus că omorîseră oameni. Dacă e adevărat, trebuie să fi lăsat o urmă pe undeva. Iar dacă e mîndru de faptele lui, nu-mi vine să cred că n-a păstrat nici un fel de suveniruri. Cu căutarea vreunei alte proprietăți în zonă am avut mai mult noroc?

– Pe numele lui Wright, nu. Nici pe-al nevestii-sii. Nimic pe numele Priest sau Childs.

Ellen îl privi pe Wilhelm.

– În trecutul lui n-ai găsit nimic?

Wilhelm căută printre hîrțile, în dezordine, dintr-un dosar pus pe masă, în fața lui, și scoase un raport dactilografiat.

– A activat la micii cercetași.

– Vreo insignă de merit pentru comportament crud sau neobișnuit?

– Am citit raportul, răspunse Wilhelm. Nimic ieșit din comun. Părinții lui s-au despărțit cînd el era mic. L-a crescut maică-sa, funcționară la fabrica de pantofi din Mishawaka, Indiana. Societatea de Onoare Națională în liceu, absolvent cu laude la Ball State, și-a dat

masterul și doctoratul la Ohio State, recită el istoricul cu un glas plictisit și monoton, uitându-se pe furiș la ceas. Aici a venit de la Universitatea din Virginia, iar înainte de asta a fost la Penn State.

– Umblă cam mult pentru o profesiune unde vechimea în funcție e cea mai importantă, comentă Cameron.

– La N.C.I.C. ai verificat? întrebă Ellen. Îți pot cerceta baza de date pentru crime similare în alte zone ale țării.

– Omul nu are cazier, domnișoară North.

– Ceea ce nu înseamnă decât că n-a fost prins niciodată, preciză Mitch. Începu să se plimbe prin încăpere. Iisuse Christoase, Wilhelm, dacă nu vrei să-ți faci treaba, delegă-n mă-sa pe altcineva. Pot să telefonez și singur la N.C.I.C.

Wilhelm se încruntă, cu ochii spre masă și obrajii înroșindu-i-se.

– Îmi fac treaba, șefule Holt. Nu le pot face pe toate în același timp.

– Încep să mă întreb dacă ești în stare să umbli și să mesteci gumă în același timp...

– Pauză! strigă Ellen, ridicându-se de pe scaun. Cei doi o priviră mirați și nemulțumiți că le întrerupsese cearta. Avem de rezolvat un caz. Sfișiați-vă beregățile în timpul liber.

– N-are nici un rost, bodogăni Steiger, agitând spre ci o mână.

Înainte de a-și putea lua piciorul de pe scaun, se auzi un pager. Toți, în afară de Phoebe, își duseră mîinile la aparate.

– E al meu, anunță Steiger; întinzînd mîna spre telefonul de pe masă.

Tensiunea trosnea prin aer ca electricitatea sta-

tică, în timp ce șeriful forma numărul și aștepta. Nimeni nu vorbea. Ellen știa că toți se gîndeau la același lucru, temîndu-se de ce era mai rău și sperînd ce era mai bun.

– Steiger! lătră șeriful.

Un mușchi îi palpita pe obraz, punctînd trecerea timpului, în timp ce asculta vestea. Patru secunde... cinci secunde... Aerul îi şuieră printre dinți, luînd cu el și culoarea din obraji.

– Nu scoateți o vorbă. Nu faceți nimic. Vin chiar acum.

Trînti receptorul.

– De la Campion era. Au găsit cizma băiatului, cu un bilet înăuntru. „Răul vine la acela care-l caută.”

Cei trei polițiști își înșfăcăară scurtele și porniră spre ușă, tăcuți, cu chipuri sumbre.

– Ajung și eu, de îndată ce pot, promise Ellen.

Cameron închise ușa după ei și se apucă de cap cu mîinile.

– Rahat!

Phoebe își ridică ochelarii în păr, acoperindu-și ochii cu degetele. Ellen se prăbuși pe scaunul ei.

– Observați sincronizarea, spuse ea, prinzînd privirea lui Cameron. Exact cînd Costello se pregătește să-și înceapă conferința de presă cu Garrett Wright stînd lîngă el, se găsește un indiciu într-un caz identic, la douăzeci de mile distanță.

– Crezi că Costello știe?

Tony mai arătase de ce-i era în stare pielea, dar putea oare fi atît de rece, de necruțător? Putea să știe numele omului care ținea în mîini soarta lui Dustin Holloman și să nu li-l spună?

– Nu știu, șopti Ellen.

– Bietul băiețaș! chițai Phoebe printre mîini.

– Tot ce putem face pentru el e să ne facem meseria, continuă Ellen, cu un efort de a-și alunga nesiguranța și oboseala psihică. Cameron, vreau să scrii cel mai bun raport din istorie pe tema circumstanțelor exigente și a cauzelor probabile, cu privire la Al Patrulea Amendament. Nu-l lăsăm pe Wright să ne scape printre degete numai cu un chițibuș tehnic.

– Îl ai.

– Mai vreau să te ții de agentul Wilhelm. Bate-l la cap să scormonească prin trecutul lui Wright. Ar trebui să aibă un om căre să se ocupe numai de asta. Dacă nu-l pot prinde pe complicele lui Wright, atunci singura salvare pentru noi e trecutul lui.

– Dau niște telefoane, spuse Cameron, începînd să facă însemnări.

– Phoebe, sarcina ta e să oprești intervențiile. Ellen apucă fata de încheietura unei mâini, coborîndu-i-o cu blîndețe de pe fața umedă. Mă ascuți?

– D-da.

– Știu că obișnuiai să le acorzi avocaților apărării acces liber la dosare și informații. Întotdeauna am aplicat o politică a ușilor deschise. Ușa asta i-o vei trînti lui Tony Costello în nas. Dacă vrea ceva din biroul ăsta, trebuie să solicite în scris. Creează-i toate inconveniențele posibile. Ori de cîte ori mă caută, nu-s aici. Nu intră la mine fără audiență fixată dinainte. Ne-am înțeles?

Phoebe dădu din cap, cu ochelarii săltîndu-i prin păr. Și-i împinse la loc, își trase nasul și se îndreptă de spate, afixînd cea mai vitează expresie pentru a-și accepta însărcinarea.

– Acum, dă televizorul ăla mai tare, ordonă Ellen, arătînd cu capul spre aparatul portabil, pe care-l cocotasera pe un dulap de dosare; știrile de pe canalul unsprezece prezentau în prim-plan fața chipeșă a lui

Costello. Parafrazînd cuvintele șerifului Steiger, să vedem acum ce căcat mai aruncă în perete.

– Un om nevinovat e liber, începu Costello.

Din rîndurile studenților adunați pe trotuar, în spațele presei, se ridicară urale.

– Revăzînd circumstanțele și faptele acestui caz, judecătorul Grabko a găsit de cuviință să-i acorde doctorului Wright cauțiunea și să remedieze nedreptatea impusă anterior de către acuzare și regretatul judecător Franken.

După-amiaza se întuneca, anunțînd căderea nopții și noi ninsori. Pe treptele tribunalului fuseseră instalate reflectoare portative, pentru a-i lumina pe actorii melodramei.

Cameramanul era postat pe treptele de jos, filmînd în contre-plong. Se obținea un efect dramatic, cu coloanele tribunalului în fundal.

Costello părea puternic, umerii săi umplînd prim-planurile, iar chipul arătînd masculin și clasic ca o sculptură romană. Garrett Wright stătea lîngă el precum o umbră palidă, contrastul dintre staturile și colorațiile lor dîndu-i un aer de delicatețe și rafinement.

Hannah îl privea cu ochi mari, în timp ce obiectivul transfoca spre chipul lui. Urmărea conferința de presă la televizorul din bucătărie, care stătea vîrît pe un colț al bufetului. Ingredientele pentru tăiței erau împrăștiate prin jur. În sufragerie, Lily dansa pe melodia sfeșnicului vorbitor din „Frumoasa și Bestia”.

Josh nu lua în seamă video-ul, așezat pe un taburet în fața ferestrei mari, cu privirea spre lac. Luase obiceiul de a-și duce cu el rucsacul prin jurul casei, ca și cum ar fi simțit nevoia de a-și ține asupra lui artico-

lele strict necesare, pentru eventualitatea că era răpit din nou.

Rucsacul zăcea pe jos lângă scaun, purpuriu-pestriț și umflat cu cine știe ce obiecte.

– Doctorul Wright e nevinovat, spuse Costello. Are dreptul constituțional la prezumția de nevinovăție.

– Și cum rămîne cu drepturile *noastre*? murmură Hannah, încruntîndu-se spre televizor.

Ellen North îi telefonase pentru a-i da vestea despre reducerea cauțiunii. Judecătorul cel nou nu numai că scăzuse suma, ci îi dăduse lui Wright și posibilitatea de a-și asigura o obligațiune, ceea ce însemna că nu trebuia să achite decît zece la sută din cauțiune. Pentru zece mii de dolari, Garrett Wright putea ieși din închisoare. Nici o sumă de bani nu-l putea elibera pe Josh din pușcăria în care Wright îi încuiase mințile.

– Ancheta asupra răpirii lui Josh Kirkwood a fost efectuată defectuos de la început și pînă la arestarea doctorului Wright care nu fusese nici un moment considerat suspect. Nu fusese nici măcar interogat. Ba chiar își oferise ajutorul și fusese consultat în calitate de expert. Nu a fost *niciodată* suspect, continuă Costello.

– Cum explicați capturarea doctorului Wright? strigă un reporter.

Costello îl fixă cu un ochi de vultur.

– Doctorul Wright nu a fost *capturat*. A fost *atacat*. În propriul lui garaj, pe proprietatea sa particulară. Acesta e adevărul situației. Departamentul poliției din Deer Lake era disperat să execute o arestare. Șeful Holt l-a pierdut din vedere pe suspect, în timpul urmăririi de sîmbătă noapte, și a înhățat primul om pe care a putut pune mîna. Nu putea lăsa să-i scape ocazia, după ce un suspect murise deja, aflat în custo-

die. Trebuia să aresteze pe cineva. Iar doctorul Wright i-a venit cel mai la îndemână. Esențialul însă este acela că un suspect mult mai viabil rămîne liber. Răpirea lui Dustin Holloman a dovedit acest lucru.

– Ce aveți de spus despre teoria existenței unui complice?

Costello păru dezgustat.

– Doctorul Wright nu are *complici*. Doctorul Wright are colegi, studenți și prieteni.

Din rîndurile fanilor se înalță încă o ovație.

Fierbînd de furie, Hannah împunse cu degetul butonul de închidere a aparatului. Costello îngheță la mijlocul unui cuvînt; apoi tubul păru să-i sugă imaginea, lăsînd în urmă numai întuneric.

Știa că avocatul nu-și făcea decît meseria. Știa că acușării îi revenea sarcina de a dovedi vinovăția lui Garrett Wright. Însă o apuca greața și furia văzîndu-l pe Wright portretizat ca victimă. Josh era victima. Familia lor fusese victimizată, viețile lor erau sfîșiate în bucăți.

Nu credea nici un moment afirmația lui Costello că Garrett Wright fusese pur și simplu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Costello era plătit pentru a-și face clientul să pară inocent. Hannah îl cunoștea pe Mitch Holt din ziua cînd el și fiica lui se mutaseră în Deer Lake, cu doi ani în urmă. Mitch nu putea fi cumpărat. Dacă Mitch spunea că Garrett Wright era omul, atunci Garrett Wright era acela. În noaptea arestării, Mitch venise la ea acasă, rănit și epuizat, și explicase toate detaliile urmăririi și capturării.

Reluă scena în minte, pe cînd pregătea cina copiilor, cu mîinile tremurîndu-i atît de tare, încît vărsă suc de roșii pe bufet. Stropi faianța, roșu ca sîngele, culoarea violenței și a mîniei.

Un lung moment, nu făcu decît să stea nemișcată, privindu-l. Se gîndi la Megan O'Malley, bătută, cu sîngele carierei scurgîndu-se din ea. Se gîndi la noaptea aceea cînd venise Mitch, noaptea cînd ea îi spusese lui Paul că între ei totul se sfîrșise. Ultima picătură de sînge a căsniciei lor se terminase. Se gîndi la Josh și la sîngele care-i fusese extras din braț.

Hannah nu știa dacă vreunul dintre ei mai putea primi vreodată înapoi ceea ce pierduseră. Și totuși, Garrett Wright putea face o plată în rate, răscumpărîndu-și libertatea.

Dacă dorea, putea să se întoarcă acasă, pe aceleași stradă. Își putea relua traiul în Lakeside, fără pic de considerație pentru viețile celor din capătul străzii, pe care le distrusese. Părea capabil să-și șteargă tabla conștiinței la fel de ușor, pe cît ștergea ea sucule vărsat pe bufet. Fără consecințe. Cureți murdăria și uiți totul.

N-o să scape.

Ellen o asigurase că procuratura de comitat lucra neobosit să aducă dosarul în instanță și să-l condamne pe Garrett Wright. Mitch îi spusese că toate agențiile de aplicare a legii implicate în cazul Dustin Holloman se concentrau să-l captureze pe complicele lui Wright. Trebuia să aibă încredere în sistem. Credea în el, credea că funcționa în majoritatea situațiilor. Trebuia să creadă în justiție.

N-o să scape.

Introduse tăiței în cuptor, își șterse mîinile pe un prosop de vase și trecu în sufragerie. Filmul continua să ruleze, dar nimeni nu părea să-l urmărească. Lily cînta o compoziție proprie, în limba ei, învîrtindu-se în jurul cufărului din lemn de cireș, care servea drept măsuță pentru cafea. Își pusese o pereche de ochelari

roz de soare, enormi, din cutia cu jucării, purtându-i într-un unghi cochet. Hannah luă o șapcă de baseball aruncată și i-o trase fetei pe cap, oblic, găsindu-și un zîmbet care devenise prea rar în ultimele săptămîni.

– Hei, Lily-gîndăcel, faci dansul scutecelor? întrebă ea, lăsîndu-se pe vine și dînd din fund, pentru ca Lily să înceapă un chicotit frenetic.

Hannah rîse, uimită cît de bine se simțea. Apoi, privirea i se abătă spre Josh și rîsul i se stinse.

Nu se clintise din dreptul ferestrei, nici expresia nu i se schimbase.

Nu părea să fie cu ele. Izolarea lui emoțională dobindea proprietăți fizice magice – un cîmp de forță invizibil în jurul lui, care nu-i permitea să vadă, să audă sau să între în contact cu oamenii ce-l iubeau.

Ideea îi veni cu un junghi de durere, iute și ascuțit ca acul. Un cîmp de forță ar fi fost un subiect despre care Josh ar fi creat o poveste... Înainte.

Era fascinat de science fiction, plăcîndu-i să inventeze propriile lui scenarii, după ce vedea „Star Trek: Generația următoare”.

Din toamnă, purtase asupra lui pretutîndeni un caiet – „Blocul de gîndire”, cum îi spunea el – pentru a desena nave spațiale și mașini de curse. Umpluse paginile cu gîndurile și ideile lui.

Acum nu mai avea caietul, căci fusese predat la laboratorul criminalistic al statului. Răpitorul îl folosise ca mijloc de intimidare, punîndu-l pe capota camionetei lui Mitch Holt. Încă o bucată din copilăria lui Josh pierdută.

Chiar în timp ce se gîndea la asta, privirea lui Hannah se opri asupra blocului de schițe, pe care consultanta infantilă de comitat i-l dăduse lui Josh. Zăcea pe podea, împins în lături, nefolosit, alb. Se înfioră la gîn-

dul că și mintea lui Josh putea fi la fel de goală. Nu avea de unde ști, atîta vreme cît el refuza să-și destăinuiească simțămintele.

În după-amiaza aceea, mai petrecuse cincisprezece minute cu psihiatra, privind acvariul femeii, urmărind peștii care înotau încoace și-ncolo.

Singurul său comentariu fusese rostit la sfîrșitul sesiunii. Întorsese capul spre doctorița Freeman, spunînd: „Sînt prinși, nu-i așa? Pot vedea afară, dar nu pot ieși niciodată afară.”

Așa cum stătea acum, privind pe fereastră, Hannah nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva și el se simțea la fel.

Pradă unui impuls, se întoarse și reveni prin bucătărie, spre imaculatul cabinet de la domiciliu al lui Paul. Încă nu evacuase camera, deși Hannah bănuia că avea să sosească ziua cînd împacheta jumătatea lui din căsnicie și o ducea cu el.

Hannah găsi ceea ce căuta pe un raft din debara, unde Paul își ținea rezervele; un caiet albastru cu spirală, nou-nouț. Alese din suportul de pe birou pixul cel mai exotic la înfățișare pe care-l putu găsi; roșu și gros, cu o agrafă albastră fantezistă și capac.

Ieși din birou și trecu în spălătorie, unde se afla un sertar de dulap plin cu hîrtie de împachetat cadouri, bandă adezivă, șnururi și colițe cu abțibilduri. Căutînd printre toate, găsi un sortiment de abțibilduri care știa că aveau să-l atragă pe Josh și decoră cu ele coperta caietului. Scrise cu un dermatograf de rufe, atentă: „Noul Bloc de Gîndire al lui Josh”, în mijlocul copertii, iar jos adăugă: „Pentru Josh, de la mama” și încheie rîndul cu o inimioară.

Cînd Hannah reveni în living, băiatul continua să stea lîngă fereastră. Lily își pierduse tot interesul pen-

tru film și era ocupată să scoată jucării din cutie.

– Josh, iubitele, spuse Hannah, punându-i o mână pe umăr, am ceva pentru tine. Vii să stai cu mine pe canapea ca să ți-l dau?

Josh o privi, abandonând fereastra și priveliștea lacului întunecat, după care își luă rucsacul și veni spre canapea. Se așeză într-un colț, cu rucsacul în poală și brațele împrejurul lui, ca și cum ar fi fost ursulețul său favorit.

Hannah profită de ocazie pentru a trage draperiile, deși lăsă la loc taburetul unde stătuse. Așezându-se lângă el, își înfrînă dorința de a-l strînge la piept.

Doctorița Freeman îi expusese clar necesitatea de a-i lăsa lui Josh puțin spațiu de respirat, cu toate că ceea ce dorea Hannah cel mai mult era să-l țină în brațe douăzeci și patru de ore pe zi.

– Mai ții minte Blocul de Gîndire și cum s-a pierdut? Întrebă ea.

Josh dădu din cap, deși părea să fie mai atent la șapca de baseball pe care Lily o aruncase pe jos.

– Mi-amintesc cum obișnuiai mereu să scrii și să desenezi pe el. Toate imaginile acelea frumoase pe care le făceai, cu nave spațiale și altele. Și m-am gîndit că probabil încă mai ți-e dor de el. Vreau să spun, blocul ăla de desen pe care-l ai e destul de drăguț, dar e cam mare, nu? Nu prea poți să-l porți cu tine peste tot. Nu-ți încape în rucsac. Așa că... ta-daaa! ridică ea în fața lui caietul cel nou. „Noul Bloc de Gîndire al lui Garrett”.

Hannah își ținu respirația, în timp ce băiatul îl privea. La început, nu schiță nici un gest de a-l lua, dar privirea lui cuprinse coperta de sus și pînă jos, observînd abțibildurile cu nava *Enterprise*, căștile de fotbal și Batman. Încet, își desprinsese un braț de pe

rucsac și întinse degetul arătător. Atinse un abțibild, apoi încă unul. Ajunse sub titlu, după care își coborî vârful degetului pînă în josul copertii. „Pentru Josh, de la mama”. Desfăcu mîna și mîngîie cuvintele, cu o expresie nostalgică și tristă.

– Haide, iubitele, șopti Hannah, prin jurul nodului din gît. E al tău. Numai pentru tine. Poți scrie în el tot ce vrei: povestiri, secrete sau vise. Nici măcar nu trebuie să-l arăți altcuiva, dacă nu vrei. Dar dacă mie vrei să-mi spui, știi că am să te ascult. Tot ce vrei, mie poți să-mi spui, și va fi bine. Putem rezolva orice, fiindcă ne iubim. Nu-i așa?

Ochii băiatului se umplură de lacrimi, în timp ce privea caietul, apoi încuviință, încet, fără tragere de inimă. Hannah își dori să fi știut care parte din declarația ei îl făcuse să ezite.

Nu credea că-i putea spune sau nu credea că puteau rezolva situația? N-avea de unde ști. Tot ce putea era să-i ofere sprijin și încurajare, sperînd pe toți sfinții că promisiunile pe care i le făcea nu erau goale.

În timp ce Josh îi lua caietul din mîini, Hannah îl strînse în brațe și-i sărută creștetul capului.

– O vom rezolva, Josh. Oricît de mult ar dura. Nu contează, șopti ea. Sînt atît de fericită că te am acasă, ca să-ți pot spune cît de mult te iubesc.

Se îndepărtă puțin de el, făcînd o mutră comică.

– Și să m-apuce plînsul cu tine.

Un mic zîmbet de jenă arcui colțul gurii lui Josh, iar băiatul își dădu ochii peste cap. Ca Josh cel de altădată, Băiatul căruia îi plăcea să glumească cu ea.

– Nu-i nimic, mami, spuse el cu voce mică.

– Ar fi cazul, glumi Hannah. Fiindcă, știi, chiar cînd vei fi mare, șef de echipă în Super Bowl, tot mămica ta am să fiu și-am să plîng.

Josh strîmbă din nas, revenind cu atenția la caiet. Pipăi unul cîte unul abțibildurile, botezîndu-le în minte pe fiecare. Le recunoștea pe toate de dinainte, cînd fusese un copil normal, cînd viața era simplă și cel mai mare secret al lui era acela că o sărutase pe Molly Higgins pe obraz.

Își dorea să se fi putut *întoarce*. Nu-i plăceau secretele, nu-i plăcea felul cum îl făceau să se simtă pe dinăuntru. Dar acum trebuia să le păstreze. Nu avea voie să spună. Fusese prevenit.

Așa că prefera nici să nu se gîndească la secrete. Avea să se gîndească la alte lucruri, ca de pildă noul său pix și asemănarea acestuia cu un obiect pe care l-ar fi putut folosi astronautii și la noul Bloc de Gîndire. Pagini goale, numai pentru el, fără să le arate străinilor, nimănui. Pagini goale care erau ca o parte din imaginația lui: spațiu de gîndire și depozitare a gîndurilor. Îi plăcea ideea – să-și scoată gîndurile din cap și să le adune acolo unde nu trebuia să le mai gîndească.

Își strecură caietul în rucsac și îl duse în camera lui.

CAPITOLUL 17

Ellen își scoase ochelarii și-și frecă fața cu mîinile, fără să-i mai pese de machiaj. I se ștersese de mult. Oricum nu mai era nimeni prin birou, s-o vadă.

^ Pînă și femeile de serviciu veniseră și plecaseră. Ellen făcuse contrariul; se dusese la *Campion* și se întorsese.

La *Campion*, le aruncase mînușa reporterilor, stînd în parcare a bătută de vînt a *Grain and Ag Ser-*

vices, la marginea oraşului, unde fusese găsită cizma lui Dustin Holloman, în cabina camionetei unui angajat.

– Acest fapt nu confirmă nevinovăţia doctorului Wright?

– Veţi încerca să amînaţi înfăţişarea de săptămîna viitoare?

– E adevărat că Garrett Wright nu a fost nici un moment suspectat înainte de arestare?

– E adevărat că Wright intenţionează să vă dea în judecată pentru rea-voinţă în acuzare?

– Proprietarul camionetei este interogat? E suspect?

Întrebările se repezeau asupra ei ca nişte sulite. Reporterii forfoteau în jur, cu ochi sclipitori şi feroci.

Parking-ul era o mare aspră de gheaţă, scobită şi lustruită de roţile maşinilor. Avea o strălucire perlată, sub lămpile de serviciu cu vapori de sodiu. Clădirile şi enormele containere metalice ale lifturilor pentru cereale alcătuiau un fundal auster, simplu şi funcţional, întunecos, neprimitor.

Norii acoperiseră repede lumina zilei şi începuse să ningă. Fulgi mici şi ascuţiţi cădeau năvalnic din cer, pe aripile unui vînt îngheţat, neiertător.

Laboratorul criminalistic mobil de la B.C.A. era parcat în unghi oblic, la şapte metri de camioneta şhnguratică.

Tehnicienii roiau în jurul maşinii, lucrînd în lumina puternică a lămpilor portative cu halogen.

– Procedează încet, spuse Mitch. Nu vor să le scape nici un fir de păr, ceea ce e bine şi frumos, dar proprietarul camionetei creşte vite, şi-şi duce cîinele cu el în cabină. Toată noaptea vor sta aici, pigulind de păr afurisita de husă a banchelei.

Ellen miji ochii împotriva ninsorii și a luminii reflectoarelor.

– A cui e camioneta?

– A lui Kent Hofschulte. Lucrează aici, la birouri.

– Vreo legătură cu familia Holloman?

– Cunoștință vagă, am auzit. Dacă vrei detalii, trebuie să vorbești cu Steiger.

Ellen se apropie de camionetă, în momentul când un tehnician criminalist se dădea la o parte de lângă portiera deschisă a șoferului. Cizma lui Dustin Holloman stătea pe fotoliu, în centrul scenei, sub lumina cu halogen.

O singură cizmă de iarnă, cu nailonul carîmbilor prea viu colorat, purpuriu cu galben, în decorul acela sumbru. Se întorsese la birou, pentru că avea în program și alte cazuri decât al lui Garrett Wright.

Avea de rezolvat piste rămase în aer, plus nesfîrșitele întrebări ale lui Quentin Adler despre cele două dosare pe care i le predase.

Dar nu avea apetit nici pentru munca pe care trebuia s-o termine, nici pentru sandvișul cu curcan, cumpărat din Subway pentru cină. Toate sistemele cedau datorită lipsei de combustibil, dar gîndul la mîncare îl întorcea stomacul pe dos.

Lipsă de practică. Pe vremea când lucra în Minneapolis, ajunsese la faza în care putea merge de la locul unei crime să ia masa, fără a sta prea mult pe gînduri. Minte omenească este o mașinărie uimitoare, capabilă să-și formeze orice mijloace defensive necesare. Trecuse prea mult însă de când avusese nevoie de arme defensive.

– Să zicem că am terminat, murmură ea, uitîndu-se la ceas. Nouă și un sfert. Bietul Harry nu-și prea vedea stăpîna, în ultima vreme. Cel puțin, îl avea pe Otto.

Vecinul ei iubitor de cîini, care nu se supăra să vadă de Harry, cînd Ellen era nevoită să întîrzie seara.

Căută prin teancul de dosare din fața ei, alegîndu-le pe cele privitoare la Wright și la alte două cazuri cu care avea de-a face a doua zi: o spargere pentru care se aștepta ca inculpatul să obțină o excepție și un D.U.I.¹ căruia intenționa să-i scoată un termen de închisoare cît mai lung.

Dosarele dispărură în servietă; apoi, își începu ritualul zilnic de a aranja într-o ordine desăvîrșită tot ceea ce rămăsese pe birou. Învățase de mult că biroul era singurul loc din viața ei profesională unde putea avea oricînd garantate ordinea și controlul. Îndeplinea ritualul cu religiozitate și îl găsea mult mai calmant decît greblarea fără rost a unei grădini Zen.

Mulțumită de rezultat, își împinse scaunul în nișa lui și-și căută prin buzunare mănușile. Minteța îi ajunsese deja la jumătatea distanței spre ieșire, întrebîndu-se cît ninsese în cele două ore trecute de la întoarcerea ei.

Se anunțaseră între zece și cincisprezece centimetri de zăpadă. La înapoierea din Campion, drumul începuse deja să se troienească pe alocuri.

Scoase cheile din poșetă, își agăță geanta pe umăr și porni spre ușă, chiar în clipa cînd începu să sune telefonul.

– Ce mai e? murmură ea cu un geamăt, temîndu-se de tot ce putea fi mai rău, pe sub paravanul nemulțumirii. Ellen North, spuse în receptor.

---

1. Driving Under Influence = conducere sub influența alcoolului.

Nimic.

– Alo?

O luase de la capăt la fel ca luni noapte. Senzația grea a unei prezențe la celălalt capăt al firului, o tăcere care părea amenințătoare. Simți un gol în stomac, pe când prin minte i se derula apelul din noaptea trecută. *Înainte de toate, să omorîm toți avocații.*

– Dacă ai ceva de zis, atunci zi! se răsti ea. Am lucruri mai importante de făcut cu timpul meu.

O respirație. Înceală și prelungă. Părea să iasă din receptor, încolăcindu-i-se pe după gît ca un șarpe.

– Ellen...

Șoaptea era puțin mai sonoră decît un gînd. Androgină. Subțire ca o pojghiță.

– Cine e?

– Lucrezi tîrziu, Ellen?

Trînti receptorul. Mitch îi montase un dispozitiv de reperare pe telefonul de-acasă, dar aparatele de la birou nu aveau nici unul, iar Ellen se îndoia de legalitatea instalării oricăror mijloace de urmărire.

Apelul sosise pe firul direct, număr care nu figura în nici o carte de telefon publică. Însemna că individul era un cunoscut sau cineva care intrase în birou fără cunoștința ei? Orele de program se terminaseră de mult. Oare o sunase acolo întîmplător sau știa că singura lumină aprinsă din clădire era cea a biroului ei?

Înainte de toate, să omorîm toți avocații.

„Lucrezi tîrziu, Ellen?”

Aruncă o privire spre fereastră. Chiar cu storiurile trase, de-afară lumina trebuia să fie vizibilă. Îndepărînd de geam o margine a storului, încercă să privească afară, dar nu avea nimic de văzut, în afara amestecului straniu de noapte și ninsoare învolburată.

Șeful tău trebuie să aibă o vorbă cu cineva despre

pază. Cazul ăsta e foarte volatil. S-ar putea întâmpla orice...

Ellen... ești o țintă probabilă...

Înainte de toate, să omorăm toți avocații...

Storul căzu la loc peste geam, clănțănind. Ellen înhăță receptorul și formă numărul de la departamentul șerifului, în clădirea învecinată. Timp de doi ani lucrase în sediul acela, fără teamă.

Niciodată nu simțise nevoia unui gardian, nu i se zbîrlise nici un fir de păr când circula singură, noaptea, pe coridoare.

Acel sentiment de calm era unul dintre lucrurile în căutarea cărora venise acolo. În Deer Lake, își putea plimba singură câinele noaptea pe malul lacului, putea lăsa deschisă fereastra dormitorului, adormind cu o adiere răcoroasă de toamnă, mîngîindu-i fața.

Acum, chema un ajutor al șerifului ca s-o escorteze pînă la mașină.

Ajutorul care apărură peste cinci minute în ușa biroului era Ed Qualey. Spre șaiszeci de ani, avea un trup slab și vînos, păr sur ca de cositor, tuns perie, și ochi albaștri, pătrunzători.

Depusese mărturie în instanță pentru Ellen, de cîteva ori. Un polițist bun, de nădejde.

– Sper că nu te-am luat de la ceva prea important, spuse ea, în timp ce porneau împreună pe coridorul slab luminat.

Qualey clătină din cap.

– Nnț, doar niște rapoarte vechi. În seara asta, nu circulă decît îndoitori de bare. Oricum, am un serviciu ușor. Mi-am lovit un genunchi, la hochei. Cred că în noaptea asta toată acțiunea s-a mutat la Campion, nu?

– Mmm.

– Mă rog, nu te-acuz că vrei să te conduc la mașină. În ultimă vreme, toți sînt nițel cam nervoși. Nu mai știe omu' la ce să se aștepte.

– Aveam cîndva o deviză, răspunse Ellen. „Așteaptă-te la ce-i mai rău, speră la tot ce-i mai bun.”

Qualey se încruntă, în timp ce începeau să coboare scara.

– E clar că-n ultima vreme avem parte mai mult de una, decît de cealaltă. Ai parcat în margine?

– Da.

Trecură prin rotondă, cu sunetul pașilor înălțîndu-li-se cale de două etaje. Dinspre unul dintre coridoarele întunecate răsună o trosnitură puternică, iar Ellen tresări, după care se dojeni singură. Clădirea avea un secol întreg de trosneli și gemete.

– Mare păcat de Denny Enberg, spuse Qualey. Era un tip civilizată, ca avocat al apărării. Toată lumea zice că arată a sinucidere.

– Așa se pare. Vom vedea ce are de spus medico-legalul.

Qualey fredonă o melodie disonantă. Pe Ellen o frapa gîndul că oamenii preferau ca Dennis să-și fi vîrît o armă în gură, scurtîndu-și singur zilele, oricît era de îngrozitor.

Le convenea mai mult să fi fost atît de strivit de greutatea propriilor lui probleme, încît să nu mai fi găsit nici o altă ieșire, fiindcă atunci nebunia se restrîngea la un singur om.

Motiv de lamentație, dar nu contagios. Cealaltă variantă era vulnerabilitatea, de care nimeni nu voia să aibă parte.

Bonneville-ul lui Ellen era singura mașină din parcajul tribunalului. La șaiszeci de metri în cealaltă direcție, lîngă departamentul șerifului și închisoarea de

comitat, vreo duzină de vehicule stăteau strînse ca o herghelie de cai, cu zăpada acumulîndu-li-se pe spinări. Vîntul sufla de la nord-vest, înfășurîndu-se pe după contururile clădirilor, formînd mici cicloane de pulbere albă, care patinau peste parcarea nemăturată. Trotuarul dispăruse. Felinarele de stradă ardeau cețos ca niște mici luni. Străzile însele erau complet pustii. Locatarii preferaseră să se vîre în casă pentru seara aceea, așteptînd știrile de la ora zece și prognoza meteo pentru drumurile de dimineață, spre muncă și spre școală:

– Mulțumesc, Ed, spuse Ellen, făcîndu-i cu mîna, cînd se apropiară de mașină.

– Nici o problemă. Stai la căldurică.

Cocoșîndu-și umerii, Qualey porni pe ușoara pantă spre intrarea la departamentul șerifului.

Ellen apăsă butonul telecomenzii care debloca portierele și aprinse lumina din interior. Privirea ei cutreieră zona, văzînd-o într-o lumină mult mai critică decît în urmă cu două ore, cînd parcase acolo, pe locul personal al lui Rudy. Locul aflat aproape de clădire, atît de la îndemînă, scurtîndu-i mersul pe jos prin vremea urîtă, i se părea acum foarte prost ales. Mai bine și-ar fi lăsat mașina pe rîndul al doilea, mai departe de clădire – unde umbrele și boscheții puteau oferi ascunzișuri – și sub o lampă de pază.

Totuși, din întunericul de lîngă clădire nu se rezezi nici o siluetă ucigașă. Aproape începuse să se relaxeze, cînd ocoli portbagajul și ajunse lîngă portiera din stînga a *Bonneville*-ului.

Destinderea momentană făcu brusca explozie de frică să pară cu atît mai zdrobitoare. Un țipăt i se opri în gînd, și sări înapoi, zăpada proaspătă, adîncă, absorbîndu-i cizmele ca o mlaștină de gheață.

În vopseaua portierei de lângă volan era scrijelit, cu litere mari și neregulate, un singur cuvânt, hîd: *CURVO*.

CAPITOLUL 18

Arma folosită era un cuțit cu lamă mobilă – lăsat cu bunăvoință la locul faptei – înfipt pînă la prăsele în cauciucul din față, stînga.

– Țsta nu se mai peticește, spuse ofițerul Dietz. Lonnie Dietz era un ofițer competent, în vîrstă de cincizeci de ani, cu un moț rebel la Moe Howard, pe care și-l acoperise în seara aceea cu o căciulă de blană sintetică, astfel încît parcă i s-ar fi cuibărit pe cap o familie de nevăstuici. Ai una de rezervă?

– Doar pe-aia micuță, cît o gogoasă, răspunse Ellen, strîngîndu-și trupul în brațe, cu ochii spre cuțit.

Înainte de toate, să omorîm toți avocații.

– Aveți idee cine-ar fi putut face astă, domnișoară North? Întrebă ofițerul Noga. Acesta avea cam proporțiile unui urs grizzly. Originar din Samoa, venise în Minnesota cu o bursă fotbalistică și rămăsese chiar și după ce o lovitură la genunchi îi spulberase speranțele sportive.

Ellen ridică din umeri.

– Concret? Nu. Dar am primit cîteva telefoane bizare.

– Legate de cazul Wright?

Dădu din cap.

– Chiar înainte de a coborî aici, l-am primit pe ultimul. De-asta i-am cerut lui Ed să mă conducă.

– Ce-a spus individul? Întrebă Noga, cu creionul și carnetul pregătite.

– Mult timp, nu s-a auzit nimic, apoi mi s-a adresat pe nume, întrebându-mă dacă lucrez târziu.

Cei trei polițiști se uitară unul la altul fără expresie, iar Ellen simți în piept un nod de neputință. N-ar fi trebuit să-i condamne că o bănuiau de a exagera. Declarat simplu, apelul își pierdea toate calitățile sumbre și tulburătoare.

– Azi-noapte, după ora două, când m-a sunat, a spus: „Să omorîm toți avocații,” adăugă ea, strângându-se și mai puternic cu brațele. Avea senzația că ar fi fost despăcată în două, pe jumătate profesionista calmă, iar cealaltă jumătate, o ființă în panică.

– Că-aaaat, murmură Noga, înțelegînd ideea. Toți cei din breaslă aflaseră detaliile oribile ale morții lui Dennis Enberg.

– Dar n-ai idee cine dă telefon? întrebă Dietz.

– Nu recunosc glasul. E prea încet, neclar. Nu-nici măcar sigură dacă e bărbat sau femeie.

– Și nu te-a amenințat nimeni de-a dreptul? întrebă Qualey.

– Există o droaie de oameni supărați pe mine, pentru că l-am inculpat pe Wright, dar nici unul dintre ei nu m-a amenințat în față.

Îi înșiră lui Noga numele, în timp ce chipurile îi pluteau prin minte ca niște piese de puzzle. Wright ieșise pe cauțiune, dar niciodată n-ar fi riscat personal un gest atît de necugetat, și se îndoia că Tony Costello îl scăpase din vedere.

Apoi, mai erau Todd Childs, Christopher Priest, Karen Wright, Paul Kirkwood care o acuza pentru hotărîrea lui Grabko cu privire la cauțiune și studenții care susținuseră cauza lui Wright, în pichetul din fața tribunalului.

Cel mai viu îi apărea în minte confruntarea cu Sci-

*Fi Cowboys-ii. „Ei, mata ești curva aia de avocată...”
Curvă de avocată... CURVĂ. Revedea chipul furios al
lui Tyrell, cu ochii fierbînd de ură.*

Nu voia să-i acuze pe *Cowboys*, fără probe. Tot rostul programului era acela de a demonstra că acei tineri aveau potențialul de a deveni cetățeni productivi.

Ellen însă lucrase în cadrul sistemului și știa prea bine de ce violențe și distrugerii erau capabili adolescenții aceia. Văzuse prea mulți fără conștiință și respect pentru nimeni și nimic.

– Cu siguranță, programului i s-a făcut multă presă, spuse Qualey.

Dietz își dresese glasul și scuipea un cocoloș de flegmă în zăpadă.

– Nu-mi pasă ce spune lumea. Sînt o gașcă de putregaiuri de la oraș. I-ați văzut azi aici, cu nenorocita aia de muzică rap pusă la maximum? N-avem nevoie de belelele pe care le fac ei. Dacă-ăș vrea să-mi fie frică pentru viața mea umblînd prin oraș, m-aș duce la Minneapolis și aș face o plimbare pe Lake Street, după căderea întinericului.

– Vom verifica, domnișoară North, spuse Noga. Să vedem ce putem afla despre oricare dintre ei.

Se lăsă pe vine și făcu două fotografii Polaroid ale stricăciunilor, introducînd apoi clișeele nedezvelopate în haină.

Ellen privi lung cuvîntul săpat pe portiera mașinii. O mîzgăleală furioasă, scrisă cu un tăiș destul de ascuțit ca să ucidă. Mînerul cuțitului înfipt în pneu eră un semn de exclamare pus în alt loc. Se cutremură cu gîndul la ceea ce s-ar fi putut întîmpla dacă ieșea din clădire de una singură și-l surprindea pe vandal în activitate.

– Va trebui să se ocupe cineva de cauciucul ăla,

spuse Dietz. Nu în seara asta. Te duc acasă?

– O iau eu, domnule ofițer.

Ellen întoarse capul la auzul glasului. Brooks stătea în spatele ei, cu umerii aduși și cu gulerul ridicat. Își mijeia ochii în vînt, contra frigului și a privirii ei iscoditoare.

– Ce cauți aici?

Nemulțumirea din tonul lui Ellen nu-l împiedică pe Jay să-și pună aceeași întrebare. Avea de revăzut și pus în ordine însemnări, de dat telefoane pentru a scormoni prin trecutul lui Garrett Wright și al discipolului său, Todd Childs, și, cu siguranță, s-ar fi simțit mult mai bine în casa lui cu chirie, folosind uneltele de sobă, pe care le cumpăraseră după-amiază, decît să stea afară în viscol. Dar n-avea ce face.

– Am auzit apelul prin radio.

Îl trecuse un fior. Încercase să-și spună că era adrenalina, emoția noii piste, a unui unghi inedit. Apoi, a încercat să îl pună pe seama faptului că nu-i mai fusese cald de cînd coborîse din avion, în nordul întins și alb.

După care, s-a gîndit la Ellen, ducînd o bătălie fiindcă avea o cauză în care credea, stînd dreaptă sub povara ei, cu grație și curaj. Ellen, singură, victimizată pentru că-și făcea datoria.

Deși nu dorea să-l aibă acolo.

Îi aruncă o privire piezișă.

– Și altă treabă mai bună de făcut n-aveai decît să verifici un simplu act de vandalism?

Jay aruncă o privire cu subînțeles la cuțitul ce ieșea din cauciuc.

– Mie nu mi se pare chiar atît de simplu, domnișoară consilier.

Ostilitatea ei nu-i putu ascunde prea bine licărul de

frică din ochi, cînd rămase cu privirea spre cuțit. Lipsa unei replici prompte spuse restul adevărului. Era speriată, pur și simplu. Putea fi mai mult decît strălucită într-un duel cu spade verbale, dăr cînd interveneau armele materiale, începea un cu totul altfel de joc.

Noga privi de la Ellen la Jay și înapoi.

– Domnișoară North?

Genunchii începuseră să-i tremure, în timp ce privea cuțitul. *Înainte de toate, să omorîm toți avocații...* Trupul lui Dennis Enberg, cu capul sfărîmat ca un do-vleac stricat... *Înainte de toate, să omorîm toți avocații...* Garrett Wright în libertate... Cizmulița lui Dustin Holloman, lăsată să-i hărțuiască...

CURVO... CURVO... Înainte de toate, să omorîm toți avocații...

– Haide, interveni Brooks, apropiindu-se îndeajuns ca s-o cuprindă cu un braț pe după umeri, amical. Să turnăm în tine niște cafea fierbinte.

– Sună ca lumea, își auzi Ellen propria voce spunînd, profesionista încă încercînd să funcționeze, încă insistînd că putea face față tuturor acelor nebunii în același timp.

– Terminăm noi aici, domnișoară North, spuse Noga. Vă telefonăm imediat ce aflăm ceva.

Se întoarse spre Jay cu un zîmbet timid, întinzîndu-i mîna.

– Sînt onorat, domnule Brooks. Îmi plac foarte mult cărțile dumneavoastră.

– Îți mulțumesc, ofițer Noga. Și dă-mi voie să-ți spun că e întotdeauna o bucurie să aud asta de la oamenii din instituțiile legii.

Chipul pe care Ellen i-l considera cel public se luminează de un zîmbet larg, de băiat de la țară. Avu impresia că putea, efectiv, să simtă nivelul energiei din

el și din jurul lui crescînd cu o mie de volți.

Mare minune că nu i se topea sub picioare zăpada. Uluiitor!

Dietz interveni, repezindu-și înaintea carnetul de rapoarte.

– Ați vrea să-mi dați un autograf? „Întorsătura sorții” e favorita mea.

– Mulțumesc. Auzi, Ellen? Întrebă el, în timp ce-și scria numele pe hîrtie. Acestor domni chiar le place ceea ce fac eu.

– Gusturile nu se discută, bombăni Ellen.

– Hai, domnișoară North, o chemă Brooks, punîndu-i pe umăr o mîină mare; înmănușată. Știu locul ideal ca să te încălzești.

Îi aruncă o privire feroce, în timp ce mergeau prin zăpada afînată spre *Cherokee*-ul lui.

– Reține ce gentleman sînt. Aș fi putut spune că sînt exact omul potrivit.

– Tocmai ai spus-o.

– Și, cît o fi de adevărat, sînt mult prea bine crescut ca să profit de o femeie vulnerabilă.

– Mda, sigur, înțepeni Ellen, înfruntînd încă un acces de tremurături. Trebuia să se gîndească. Se concentrează asupra lui Brooks, încercînd să-și ațîțe iritarea pentru a se încălzi și a-și focaliza gîndurile. Aș paria ultimii zece cenți că ai profita pînă și de maică-ta, dacă te-ar ajuta să obții povestirea pe care o vrei.

– Vorbele astea mă rănesc, Ellen. Iată-mă aici, salvîndu-te la ceas de restriște, iar tu îmi pui la îndoială motivele.

– Ți-ai exprimat motivele foarte clar, replică ea, în timp ce Jay o ajuta să se urce pe locul din dreapta al camionetei. Și, citez: „Am venit aici după un subiect. Alerg după lucrul pe care-l vreau și îl obțin.”

– Excelentă memorie. Pesemne că, la Facultatea de drept, colegii te urau.

Ocoli capota mașinii și se urcă la volan.

– Știi, acolo de unde vin eu, oamenii cel puțin se prefac recunoscători, chiar dacă în realitate nu apreciază ce faci.

– N-am nevoie să fiu salvată. Sînt perfect capabilă să-mi port singură de grijă.

– A, fentezi în fiecare zi cuțitari maniaci, nu?

– N-am nevoie să fentez pe nimeni.

– Mda, mă rog, noaptea abia a început, mîrîi el.

Ămbreie și execută încet o întoarcere în U pentru a ieși din parcare. Caloriferul camionetei funcționa din plin. Ștergătoarele loveau cu furie zăpada care cădea. Strada era o panglică albă și lată, roasă de urmele mașinilor.

O noapte numai bună ca să te ghemuiești lîngă foc, cu o carte reconfortantă și o ceașcă cu ciocolată fierbinte, își spuse Ellen privind pe geam, cu dorința de a face exact acel lucru, convinsă că l-ar fi și făcut, dacă nu exista Garrett Wright și partenerul lui fără chip.

În schimb, o aștepta încă, o noapte de pregătiri pentru lupta cu Costello.

Încă o noapte cu încercări de a asambla faptele ca să întrunească un soi de teorie asupra motivelor pentru care un om ca Garrett Wright ar fi răpit un copil, țînînd o întreagă comunitate în ghearele fricii.

Încă o noapte de cernere a crescîndei clăi de informații, în căutarea unui indiciu despre posibila identitate a complicelui lui Wright... și a torționarului ei.

Erau unul și același?

Ei îl omorîseră pe Denny Enberg? Aveau să încerce s-o ucidă și pe ea?

CURVO.

Înainte de toate, să omorăm toți avocații.

Avea senzația că purta bătălii pe toate fronturile în același timp, că era înconjurată.

Se rezemă cu spatele de portieră, întorcându-se spre improbabilul ei salvator.

– Unde mergem?

– Într-un loc liniștit, intim. Mai bine-zis, mergem la tine acasă.

Îi aruncă o privire, studiind-o în lumina clarobscură a instrumentelor de bord.

– Te-aș invita la mine, dar lipsa totală a mobilei tinde să descurajeze musafirii.

– Unde stai?

– Am închiriat o casă pe Ryan's Bay.

– Ryan's Bay? Acolo a fost găsită haina lui Josh.

– O coincidență macabră, o asigură el. Sincer.

– Sînt convinsă că ești vinovat de multe, probabil, domnule Brooks. Dar cred că te putem elimina liniștiți de pe lista posibililor complici.

– Ai o listă?

– Vorba vine.

– Mmmm. Ai teorii, murmură el. Și eu am vreo două.

Ambală motorul, angajîndu-se pe panta aleii ei.

– Îți mulțumesc pentru amabilitate, spuse Ellen politicoasă, cu privirea ațintită asupra casei întunecate, teama întetîndu-i-se în suflet la gîndul de a intra de una singură.

Coborî însă înainte ca Brooks să fi ocolit botul mașinii.

– Nu sînt neajutorată, insistă Ellen, în timp ce el îi lua cheile din mîină. Să răsuci în partea opusă, cînd Jay încercă să-i ia și servieta.

– Nu, nu ești neajutorată. Ești o afurisită de țintă, mîrîi el, tropăind prin zăpadă pînă la ușă. Colegul tău, Enberg, zace-n noaptea asta pe o lespede de marmură, mai scurt cu un cap; cineva îți folosește mașina drept tăbliță de desen și-ți lasă cadou un șîș. Dacă-ți închipui că te las să intri singură în casa asta, te înșeli de moarte – scuză-mi expresia.

– Și cine te-a numit în rolul de paznic? Întrebă Ellen, intrînd în antreu și scoțîndu-și cizmele.

– Nimeni. Fac ce-mi place.

– Ei bine, mie nu-mi place.

– Nici mie nu-mi prea place cazul ăsta, o contră Jay în timp ce se descălța și își scotea canadiana.

Ellen păși într-o parte, privindu-l cum aprindea luminile și focul din șemineu.

– Norocul tău că poți să pleci oricînd, spuse ea. Nu-i decît un subiect ca oricare altul. Lumea e plină de ele, am nefericirea s-o spun.

– Nu plec nicăieri.

– De ce?

– Fiindcă din ceea ce nu-mi place mie personal, ies niște cărți al naibii de bune.

– Și de ce tocmai cazul ăsta, dintre atîtea altele?

Jay rămase privind spre foc, cu chipul ca o mască de nepătruns, fără a mai păstra nici urmă din seducătorul fără scrupule care-și folosea farmecul pentru a trece barierele, făcînd cu ochiul și zîmbind.

– Am motivele mele, răspunse el tenebros.

– Și anume...?

– Nu te privesc.

– A, perfect. Tu ai voie să dai buzna în viețile altora, să le descrii suferințele pe hîrtie, să le vinzi pentru cîștig, dar viața ta e sacrosanctă?

– Exact, se apropie Jay de ea. Deși s-ar putea să

fiu într-adevăr vinovat de multe fapte, nici unul nu e delict penal. Prin urmare, viața mea personală rămîne exact așa – *personală*.

– Ce dublu-standard comod.

Jay nu-i luă în seamă înțepătura, cuprinzîndu-i în mîna un braț.

– Vino lîngă foc. Ai nevoie să te-ncălzești. Chris-toase, tremuri ca un ciine tuns, într-un congelator de carne.

Conducînd-o prin cameră, agăță cu piciorul un taburet scund și îl tîrî pînă în fața focului.

– Șezi, îi apăsă el umărul cu o mîna. Ai ceva de băut?

– În lada din sufragerie. Aduc eu.

– Tu stai jos! ordonă Jay, cu o expresie ce făgă-duia consecințe cumplite.

Ellen îi dădu mîna la o parte.

– Știi, zău că n-am nevoie să năvălești în casa mea, făcînd-o pe șeful, Brooks. Ziua asta a fost și-așa destul de-mpuțită. Nu ți-am cerut să...

Telefonul de pe masa din spatele ei sună. Ellen se răsuci, privindu-l, și puțina bravură care-i mai rămă-sese se evaporă, lăsînd în urmă-i o frică aspră, rece. O detesta. Sanctitatea casei sale fusese violată de un fapt atît de simplu ca un telefon.

Întinde mîna și atinge pe cineva.

Înainte de toate, să omorîm toți avocații...

– Ellen? Jay păși în cîmpul ei vizual, aplecîndu-se puțin s-o privească în ochi. Ellen, o întrebă el cu blîndețe, nu răspunzi la telefon?

Robotul țacăni înainte ca Ellen să poată răspunde. O voce de femeie, plăcută, dar îngrijorată se auzi:

– Ellen, iubito, mama la telefon. Voiam doar să vedem ce mai faci. Am citit despre reducerea cauțiunii.

Tăticul spune să nu pui la inimă; jocul încă nu s-a sfârșit. Telefonează-ne când ajungi acasă, iubito. Vrem să ne întâlnim cu toții de ziua ta.

Părinții ei doreau să știe ce făcea. Era obosită, cu inima frântă, prea speriată ca să răspundă la propriul ei telefon de-acasă.

– E a-atît de nedrept! șopti ea.

Închise ochii, ținîndu-și lacrimile. Nu-și putea permite să plîngă. Jocul nu se sfîrșise.

A spus că era un joc.

Un joc – cu miza în vieți, minți omenești, perspective, cariere. Un joc fără reguli și fără opreliști, cu jucători fără fețe și cu agende ascunse.

Jay îi văzu eforturile. Se implica prea mult, lupta prea înverșunat, prea puneă totul la suflet. Cîtă vreme el încetase să mai creadă în ceva, ocoala luptele, nu lăsa nimic să-i atingă inima... în afară de imaginea acelei femei plîngînd.

Dacă ai un dram de minte, cară-te de-aici, Brooks.

În schimb, întinse mîinile spre ea și o îmbrățișă, călăuzindu-i capul spre umărul lui. Ellen rezistă tuturor mișcărilor, ținîndu-se țeapănă ca o scîndură. Jay înclină capul, atingîndu-i tîmpla cu obrazul său.

– Nu-i nimic, șopti. Orice port, pe timp de furtună, se clatină, domnișoară consilier. Dă-i drumul și plîngi. Îți promit, rămîne confidențial.

Lacrimile îi năvăliră ca un torent năprasnic, imbibîndu-i cămașa. Ellen își încleștă pumnii pe pieptul lui, dar nu încercă să-l mai respingă. Cuprinzîndu-i în brațe umerii zvelți, Jay simți pentru prima oară, într-o veșnicie, îndemnul de a ocroti, cu toată ironia situației. Dorea s-o apere, în timp ce ea își dădea toată silința să se apere de el. Nu avea încredere în el; existau toate motivele ca să *nu* aibă încredere în el.

Nătărău afurisit ce ești, Brooks.

El era un observator doar în trecere prin viața ei. Așa dorea. Îi plăcea să lunece ca o umbră de la o imagine la alta, privind, absorbind, interpretînd, mergînd mai departe, fără a lăsa niciodată ceva să-l atingă prea adînc, fără a-și lăsa inima să se implice. Era mai inteligent, mai sigur, mai ușor.

Motiv pentru care evita cazurile neelucidate, preferînd să apară după trecerea furtunilor cu trăsnete fizice și emoționale. Ca o hienă.

Și totuși, iată-l cu brațele împrejurul unui procuror-femeie, cu o parte a minții gravitîndu-i spre holul care trebuia să ducă spre un dormitor.

Un nătărău și un ticălos.

Acuzele însă nu-l făceau să-i dea drumul. Nu-l opreau să-i inspire mirosul gingaș, nici să aplece capul, atingîndu-i cu buzele pielea delicată a tîmplei. Căldura ce se întetea înăuntru, foamea după acel contact, nu erau decît parțial sexuale, făcîndu-l să se întrebe, vag, care dintre ei se simțea mai consolată în îmbrățișarea aceea. Avea senzația că fusese flămînzit de contacte omenești și știa că abținerea era atît un act de autonegare, cît și unul de autoconservare.

Vai, ce suflet amărit ești, Brooks...

Amărit și singur.

Nevoia îi învinse glasul lăuntric. O sărută pe obrazul umezit de lacrimi. Îi sărută gura, fină și tremurătoare. Buzele i se mișcau încet, senzual, peste ale ei. Cu blîndețe, cu ezitări, avînd nevoie de mai mult decît îndrăzneala să ia.

Avînd nevoie de gustul ei proaspăt ca de aer, ca de apă. Gura lui Ellen se deschise sub a lui, iar el îi prinse respirația și i-o înapoie. Încet, își trecu limba peste dulcea umflătură interioară a buzei sale de jos,

apoi se aventură mai adînc, în căldura satinată a gurii. Cu o mîină, îi cuprinse capul, prefirîndu-și degetele prin părul mătăsos.

Îi încadră fața cu cealaltă mîină, vîrfurile degetelor urmîndu-i conturul obrazului, pipăind cu papila degetului mare colțul gurii. Un sunet slab, de dorință, scăpă de pe buzele ei, iar nevoia se învăpăie în el ca o flacăară.

Nevoie. Nevoie fierbinte, arzătoare. O luă pe Ellen prin surprindere, dar se agăță și se ținu cu disperare. Altfel, nu-i rămînea decît frica și slăbiciunea.

Acela era un impetuos simț al vieții; vital, fragil și puternic totodată. Avea senzația că absorbea întregul moment: atingerea buzelor lui pline peste ale ei, fierbinți și umede; gustul lui, neguros și erotic; senzația limbii lui peste a ei, căutînd, mîngîind, imitînd ritmul sexului. Jay o trase mai aproape, și mai aproape, lăsîndu-și mîina să lunece în josul spatelui ei, apăsîndu-i șoldurile înainte spre ale lui, făcînd-o să-i simtă erecția, fierbințeala *lui*, nevoia *lui*.

Nebunia a ceea ce făcea o izbi, îndemnînd-o să întoarcă fața.

– Nu pot face asta, șopti ea, sufocată. Nu pot să mă încurc cu tine. Dumnezeuule...

Clătină din cap, năucită de gîndul că-l lăsase s-o sărute, s-o atingă. Amețită de ceea ce o făcuse să simtă sărutul acela.

– Nu-i deloc o idee bună. Mă gîndesc că...

– Asta-i problema cu tine, dulceață, replică Jay, pe un ton scăzut, primejdios. Gîndești prea mult.

Cuprinzîndu-i bărbia în palmă, îi întoarse capul înapoi spre el, coborîndu-și din nou gura peste a ei. Momentul însă trecuse, noul sărut fiind inert și lipsit de patimă.

Deschise ochii pentru a-i vedea pe ai ei, cenușii și precauți, privindu-l. Lui Ellen i se opri respirația în gât, la vederea emoției de pe fața lui. Doar o întrezărire fugară, un moment, apoi dispăru. Durere și dor. De fiecare dată când credea că îl încolțise, își schimba culoarea în fața ei. Era mai ușor și mai sigur să-l considere un mercenar, însă Brooks avea straturi și umbre, dimensiuni care o ispiteau să cerceteze mai profund. Nu-și putea permite să se lase atrasă într-o relație. Deja era afundată într-o mlaștină pîn-la gât.

– Merg să aduc băutura aia, murmură el, cu glasul scăzut, mai aspru decît fusese înainte.

Se răsuci, urcă treptele spre sufragerie și scoase o sticlă plină de *Glenlivet* din bar. Ellen îi urmărea mișcările, îi studia expresia întunecată de pe chip, întrebîndu-se despre ce era vorba, 'cu el' despre ce era vorba. Care Jay Butler Brooks era cel adevărat? Seducătorul? Mercenarul? Omul cu chip bîntuit?

N-o apuca pe calea asta, Ellen...

Avertismentul sosi în timp ce urca treptele. Jay turnă scotch-ul în două pahare scunde, cu fund gros.

– Trebuie... trebuie să văd ce face Harry, spuse ea stîngace, trecînd pe alături.

Străbătu grăbită bucătăria, spre spălătorie, iar uriașul ogar o salută entuziast. Îl scoase în curtea împrejmuțată din spate, unde cîinele își petrecea cea mai mare parte a timpului, și rămase un moment în ușa deschisă, inspirînd aerul rece al nopții pentru a-și limpezi capul. Continua să ningă.

Harry își făcu treaba, apoi o luă nebunește la goană în jurul curții, surescitat de pulberea proaspătă. Ellen îl lăsă să se joace, știind că aveau s-o regrete amîndoi mai tîrziu, cînd Harry urma să revină în casă ud și mirositor, trebuind să fie alungat de la locul său obiș-

nuit din pat. Când reveni în living, își scoase haina și o agăță în debara. Jay stătea cu spatele spre foc, privind-o, într-o mână cu paharul de scotch, iar cu cealaltă înfundată în buzunarul pantalonilor.

Mult prea conștientă de privirea lui, Ellen își luă paharul de pe masuță și sorbi. Alcoolul i se prelinse pîrjolitor pînă în stomac.

– Ce zi a mai fost și asta, spuse ea, instalîndu-se în colțul canapelei. Își trase picioarele sub trup, atentă să-și mențină poalele fustei împrejurul genunchilor.

– De ce n-ai răspuns la telefon? întrebă Jay. Deși vorbea pe un ton indiferent, ochii aceia albaștri și reci se ațintiseră asupra ei ca o pereche de lasere.

Ellen își cumpăni răspunsul. Se simțea îndemnată să păstreze secrete apelurile, pentru a se apăra de o nouă avalanșă de publicitate. Desigur, Brooks n-ar fi avut nici un chef să informeze presa. Se afla acolo în propriile lui scopuri. Avea motive să creadă că păstra cu strășnicie taina. Iar dacă nu i-o încredința, avea să scormonească el singur ca s-o afle.

– Anonime, răspuse ea, cu un aer nepăsător. Am primit vreo cîteva. În momentul ăsta sînt cu nervii prea întinși ca să le mai suport.

Un adevăr pe jumătate, conchise Jay. Mai bine așa decît o minciună. Mai puțin decît o dovadă de încredere. Nu s-ar fi putut aștepta la mai mult.

– Secretara lui Enberg mi-a spus că primise niște telefoane urîte, spuse el. Crezi că au vreo legătură?

– N-ar fi logic. Eram în tabere opuse.

– Totul depinde din ce punct de vedere. De unde stau eu, bătrînul Denny părea nerăbdător să abandoneze partida.

Înainte de toate, să omorîm toți avocații...

Ellen își mută privirea spre foc, încleștîndu-și mai

strâns degetele în jurul paharului. Dennis primise telefoane, iar acum Dennis era mot. Ea primea telefoane și... În flăcările din cămin, putu revedea cuțitul ieșind din roata mașinii și cuvântul zgîriat pe vopsea. *Curvo*.

– Se zvonește că după părerea ta, Enberg a fost ajutat întrucîtva cu pușca aia, spuse Brooks, îngustîndu-și ochii, atent să-i prindă reacția.

– De unde-ai auzit asta?

– De ici, de coló.

– Dacă transpiră ceva despre cazul ăsta...

– Nu mi-a vîndut-o nimeni, o întrerupse el. N-am nici o cîrțiță în oficiul tău, dacă așa ceva te îngrijorează. Orașul e mic, Ellen. Oamenilor le place să vorbească. Știi cum să ascult.

– Nu sînt paranoică, se apără Ellen. Corupția nu face diferențieri geografice. Acum o săptămînă, șeriful Steiger oferea informații contra sex.

Rînjetul piratului reveni, chiar în timp ce Jay se prefăcea șocat.

– Faci vreo aluzie, domnișoară North?

– Visezi.

– Mmm... nu te-aș contrazice, replică el alene, mîngîindu-i din privire piciorul dezgolit.

Se îndepărtă de foc, încet, cu ochii fixați asupra ei. Din nou în rolul lupului singuratic, al cotoiului sexual, maestrul seducțiilor:

– Problema e... începui Ellen.

– Problema e că nu plătesc informațiile nici în bani, nici în natură, i-o reteză Brooks, apropiindu-se de ea; coapsa lui dură, musculoasă, i se frecă de piciorul gol. Și pînă acum, singurul care a făcut valuri e Paul Kirkwood.

– Paul ți-a cerut bani?! exclamă Ellen, surprinsă. Ei... pentru Josh, cred, judecă ea.

Jay clătină din cap.

– Am impresia că Paul se gîndește mai întîi la Paul, iar restul lumii poate sta la coadă, inclusiv fiul său.

– A suferit mari presiuni, răspuse ea, cu neutralitate forțată.

Brooks răspuse cu un sunet îndoielnic, scoțînd o țigară din buzunarul cămășii. Ellen i-o luă dintre degete și, ignorîndu-i privirea încruntată, o puse pe gheridon, unde n-o putea ajunge.

– A fost suspect o vreme, să știi, sublinie ea.

– Dar nu mai e.

– Nu există nici o probă contra lui.

Chiar în timp ce o spunea, își aminti noaptea reîntoarcerii lui Josh. Paul, imposibil de găsit ore întregi, pentru ca apoi să apară la spital, agitat. Povestea relatată ulterior de către Mitch, cu reacția violentă a lui Josh față de intrarea tatălui său în cameră.

– A existat amănuntul ăla cu furgonul, propuse Jay.

– N-a dus la nimic.

Wilhelm ar fi trebuit să caute legăturile dintre Paul și Wright. Începuse să-l suspecteze pe Kirkwood cu cîteva zile în urmă, dar de-atunci nu mai spusese o vorbă.

Ellen nu putea să nu se întrebe dacă se răzgîndise sau dacă nu cumva îi distrăseseră toată atenția celelalte cazuri.

– Și Todd Childs? întrebă prevăzător Jay, privind-o printre gene.

Ellen ridică vag din umeri.

– Ce-i cu el? Îi vom trimite o citație ca să depună mărturie la proces. Nu-l prea încîntă, dar viața e grea.

– Poate s-a hotărît să ți-o plătească.

– Mi-e greu să mi-l imaginez adunându-și atîta energie pentru o asemenea criză de furie.

O curvă, auzi Jay glasul lui Todd Childs, revăzîndu-i veninul din ochi, cînd o privise pe Ellen vorbind cu presa.

– Furia poate fi ajutată pe cale chimică. Aș îndrăzni să deduc că le cam știe în sensul ăsta. Am avut o mică șuetă cu Todd, azi-dimineață.

Mai luă o înghițitură de scotch, privind-o pieziș.

– Suficient, ca să-mi vină pandaliile.

– Of, nemaipomenit, gemu Ellen. Asta-mi mai trebuia – să-ți bagi nasul peste martorii mei.

Își coborî picioarele de pe canapea și se așeză cu coatele rezemate pe genunchi și fața în mîini.

– Nu-mi băgam nasul, răspunse Jay. Pot conversa cu cine vreau. Sînt cetățean particular.

– Cu pile la procurorul general al statului și mașina parcată pe aleea mea.

Trebui să-și înfrîneze pornirea de a se ridica să privească pe fereastra din față, în căutarea reporterilor pîndindu-i casa. Avea proaspătă în minte publicitatea nedorită și neavenită, pe care o atrăsese relația dintre Mitch și Megan.

Indirect, o costase pe Megan postul de pe teren, iar ea și Mitch se aflau de aceeași parte a baricadei. Ellen se cutremura la gîndul posibilelor ramificații ale prezenței lui Jay Butler Brooks în casa ei. El, căuta informații confidențiale. Ea, era procurorul acuzării în proces. Se răsuci spre el, privindu-l.

– N-am nevoie și de alte complicații în viața mea.

Complicații. Cazul. Implicarea lui. Atracția care scăpăra între ei, indiferent că lui Ellen îi convenea sau nu. Îl frapa într-un mod curios, sucit și amar, că venise acolo pentru a scăpa de complicațiile din viața lui, de-

venind o complicație în viața altcuiva. Iar Ellen venise la Deer Lake ca să scape de complicațiile vieții ei din Minneapolis, pentru ca acum să se pomenească în centrul pînzei de păianjen a unui nebun.

O privi lung. Luminată din spate de foc, părul îi strălucea ca aurul brunat. Barierele coborîseră. Ar fi putut folosi momentul în avantajul lui. În schimb, dădu pe gît ultimele picături de scotch și puse paharul deoparte.

– Nu, spuse el. Ai nevoie de o pauză. În caz, și față de caz. Așa că, vorbește-mi despre mama ta.

– Mama mea?

– Înțelegi, femeia care ți-a dat naștere. Femeia care a telefonat ca să vadă ce faci.

Suspiciunea îi coborî sprîncenele.

– De ce?

Jay își rezemă ceafa de spătarul canapelei, dîndu-și ochii peste cap.

– Cred că a telefonat fiindcă te iubește, dar asta nu-î decît o speculație din partea mea. Dacă vrei să știi de ce te-am întreat, se cheamă a face conversație. Sau, dacă rămii hotărîtă să mă distribui în rolul negativ, zi că vreau să-ți scormonesc trecutul.

Asta era problema cu el, își spuse Ellen, nu putea ști care definiție i se potrivea.

– Mama mea e avocată, răspunse. Și tatăl meu. Și sora mea, Jill. De drept fiscal.

– Aha, un cuib de avocați, zîmbi el cald, tachinînd-o. Iar tu ești oaia albă.

Termenul îi aduse lui Ellen o surpriză plăcută. Și tatăl ei o numise oaia albă, mereu cu un licăr de mîndrie în ochi.

– Tata spune că am moștenit gena recesivă a justiției, din familia North. Bunicul lui era judecător de

circumscripție, în timpurile de frontieră. Îl numeau Noose¹ North.

Jay rîse. Ellen simți că se relaxa vag, bucuroasă de diversiune. Indiferent de motive, trebuia să fie recunoscătoare. Avea nevoie de o recreație, de o posibilitate ca să-și coboare pavezele un moment, două. Se întoarse spre el, ghemuindu-se din nou în colțul canapelei.

– Oricum, au o activitate fructuoasă în Edina – suburbia unde am copilărit eu.

– Iar tu ești pe-aproape.

– Mda, zîmbi Ellen pentru sine.

Ridicînd privirea, întrezări o umbră de tristețe în ochii lui Brooks. Și-o ascunse clipind.

– Și tu provii dintr-o familie de avocați, spuse ea.

Jay se aplecă spre ea, confidențial.

– Eu sînt oaia neagră.

– Mare surpriză. Totuși, ai fost avocat, sublinie Ellen. De ce nu lucrezi în firma familiei?

– Merg pe drumul meu. Îmi fac singur regulile. Am fost prea rebel pentru o veche firmă de drept din Sud, oricît de contradictoriu ar putea să-i pară lucrul ăsta unui yankeu.

– E părerea ta sau a lor?

Jay își îngustă ochii, neplăcîndu-i expresia iscoditoare a privirii ei.

– Vorbeam despre tine.

– Iar acum, vorbim despre tine. Te deranjează cu ceva, domnule Brooks?

– Oooh, ce întrebare cu tîlc, zîmbi el, înclinînd

capul. Abia aștept să te văd conducînd un contrainterogatoriu. Știi ce mi-am spus cînd te-am avut prima oară înaintea ochilor? Mi-am zis așa: *Jay, fetița asta arată ascuțită ca un cuișor și dură ca oțelul de tungsten. Ce naiba crezi c-o fi făcînd aici?*

– Ai întreat și ți-am răspuns.

– Părei cam evazivă.

– Nu prea. Pur și simplu nu am mai mult de spus.

– Atunci, plecarea ta din Minneapolis n-a avut nici o legătură cu procesul de viol al lui Art Fitzpatrick?

Scuturile i se ridicară din nou.

– Ce te face să întreb asta?

– A fost ultimul proces de reală importanță în care ai participat acolo.

– Un număr de victime ale altor delikte ar putea cere să te contrazică. După Fitzpatrick, am mai instrumentat destule cazuri.

– Dar nici unul atît de ilustru. Un proeminent om de afaceri, acuzat de o crimă hidoasă. Știe toată lumea că ai suportat greu înfrîngerea.

– Un violator a rămas liber. Normal că am fost nefericită. Și, mai la obiect, n-am fost eu principala acuzatoare a lui Fitzpatrick. Era cazul lui Steve Larsen. Eu eram adjuncte lui. Pot să te-ntreb de ce și cum ai dezgropat informațiile astea?

Ce știa, exact, despre cazul Fitzpatrick? Aflase de relația ei cu Costello? Despre legătura dintre Costello și Fitzpatrick?

– Face parte din meserie, explică el. Știu că mă crezi leneș ca oftatul unui sărăntoc, prea indolent și fără imaginație ca să-mi inventez intrigi proprii; intru și eu valsînd în toiul unei povestiri și păstrez tăieturile din ziare. Dar realitatea este că-mi fac lecțiile, Ellen, la fel ca oricare bun jurnalist.

– Atunci de ce nu-ți faci lecțiile și cu Wright? De ce sondezi prin trecutul meu plicticos, cînd ai putea dezvălui ce monstru e omul ăsta? Chiar ai putea să faci o faptă bună.

– Doar nu vrei să mă amestec în caz... decît, spre cîștigul acuzării. Asta e?

– Să te asociez cu oficiul meu și să risc respingerea sentinței la un apel? Nu, mulțumesc. Aș prefera să cred că poate vrei să cîștigi din povestea asta ceva mai mult decît banii.

– Ca de pildă?

– Justiție.

– Țasta-i țelul tău, domnișoară consilier. Eu nu-s decît un observator.

– Iar scuza asta ar trebui să te absolve de orice răspundere, omenie, compasiune, emoție? Cum poți să te uiți la Josh, la părinții lui, și să nu simți nimic?

Simțea destule. Milă, compasiune, simpatie... din fericire, cam confuze. Venise acolo pentru a scăpa de propriile lui pierderi sfîșietoare. Venise deliberat ca să studieze oameni ce pierduseră mai mult, prin urmare consolîndu-se și pedepsindu-se în același timp.

– Nu știi ce simt, spuse el calm.

– Și nu vrei să-mi spui.

– Nu în seara asta.

Trase adînc aer în piept, forțîndu-și un zîmbet obosit, și se ridică în picioare.

– Cred că ai servit destule intrigi și drame întortocheate ca să-ți ajungă. Ceea ce-ți trebuie acum e un somn bun.

Îi întinse o mîină pentru a o ajuta să se ridice. Ellen o privi nehotărîtă.

– Asta-i o uvertură, domnule Brooks? Întrebă ea sec, acceptînd totuși gestul.

– Pe naiba, o trase Jay spre el, aplecîndu-se pentru a o privi pătrunzător în ochi. Nu eram decît galant. Cînd te culci cu mine, iubito, numai de somn nu ai parte.

În mod remarcabil, Ellen se surprinse zîmbind de îndrăzneala lui.

– Ești incorijibil, domnule Brooks, murmură ea. Printre altele.

Îl conduse la ușă, unde Jay își încheie șireturile bocancilor și fermoarele canadienei.

– Nu pot înțelege cum trăiesc oamenii în statul ăsta, se plînze el. Au atîta de lucru.

– Iarna e modul naturii de a-i cununa pe cei slabi de inimă, replică Ellen. Îți mulțumesc încă o dată că m-ai condus acasă.

– Ar trebui să postezi un polițist în față, îi recomandă el.

Ellen clătină din cap.

– Cu cîte se întîmplă, nu mai sînt oameni și pentru dispozitivele la domiciliu. O mașină patrulează prin cartier și am un aparat de urmărire pe telefon. Și pe Harry. Dacă încearcă să intre cineva, îl trîntește la pămînt și-l linge pe față pînă sosesc ajutoarele.

– Aș putea rămîne toată noaptea, se oferi el, cu un zîmbet lasciv.

– Nici nu mă gîndesc.

– Cum spuneam, mai murmură Jay, ridicîndu-i bărbia cu un deget, gîndești sau prea mult, sau deloc.

Ellen își ținu respirația, așteptîndu-se s-o sărute. Aproape sperînd c-o va face.

El însă se întoarse și ieși. Lăsînd-o singură, să se mustre pentru cît de proastă era.

CAPITOLUL 19

Vineni dimineată, Mama Natură așternuse cincisprezece centimetri de zăpadă proaspătă peste Minnesota de sud, iar dinspre Saskatchewan sosise o rafală de vînt pentru a o răscoli într-un nor înălțat deasupra solului, care limita vizibilitatea la o fracțiune de kilometru. Temperatura, înainte oscilînd la limita suportabilului, se prăbușise năprasnic, trăgînd după sine și moralul oamenilor.

Școala s-a suspendat. Drumurile de ieșire din Deer Lake erau închise. În Campion, căutarea lui Dustin Holloman a trebuit să se conțrmandeze, datorită pericolului pe care-l înfruntau voluntarii. Nimeni nu vorbea despre pericolul ce-l păștea pe Dustin.

Se spera că răpitorul îl ținea într-un loc sigur și călduros, că în cele din urmă avea să fie găsit sau înapoiat teafăr, la fel ca Josh. Sperau să aibă noroc. Ideea că toți se bazau pe generozitatea și bunăvoința unui psihopat îl înjunghia pe Mitch în piept ca un tăiș de secură. Nu aveau de unde ști care urma să fie proxima manevră a jocului. Nu puteau ști cînd îi părăsea norocul. Tensiunea îi întinsese nervii la limită, așa că, încă de la ora nouă dimineata, cota zilnică de răbdare i se consumase aproape complet.

Neluînd în seamă scaunul oferit, se plimba în lung și-n lat prin micul cabinet al lui Christopher Priest, o încăpere plină de dulapuri pentru dosare și rafturi de cărți. Mici turnuri de manuale, volume de referință și teancuri de lucrări ale studenților stăteau aliniate în ordine pe suprafața biroului vechi și zgîriat. Un computer sfîrșia încetișor de unul singur, cu cursorul clipind

nerăbdător lîngă un *prompt sign* de pe display.

– Deci, *Sci-Fi Cowboys*-ii au petrecut noaptea în Deer Lake? Întrebă Mitch.

Priest îl privi cu ochii lui de bufniță și cu o expresie de nepătruns.

– Da. Ieri și azi, școlile din Minneapolis au fost închise pentru serviciu interior. Am aranjat ca băieții să-și petreacă weekend-ul în Deer Lake, ocupîndu-se de colectarea de fonduri pentru eliberarea lui Garrett.

– Și au locuit unde?

– La căminul de tineret din campus.

– Supravegheați?

– Am fost cu ei aproape toată seara. S-a organizat o cină sărbătorească, împreună cu Garrett și avocatul lui, adăugă profesorul cu o unďă de înfumurare, lăsîndu-și privirea să lunece spre Ellen.

– La ce oră ați terminat? Întrebă ea.

– Petrecerea a început să se spargă pe la ora opt.

– Și în restul serii? Puteți raporta poziția fiecăruia dintre băieți?

O tușă de roșeață îi pătă obrajii. Își trase manșetele prea scurte ale puloverului negru pe gît.

– Nu sînt prizonieri, domnișoară North. Relațiile bazate pe încredere sînt esențiale pentru succesul programului nostru.

– Mda, bine, poate că încrederea nu e întotdeauna meritată, mormăi Mitch.

Priest scoase un mic pufnet jignit.

– Dar despre ce e vorba, șefule?

– Aseară, cineva a zgîriat mașina domnișoarei North cu un cuțit.

– Și presupuneți automat că acel *cineva* este unul dintre *Cowboys*? E o nedreptate și o discriminare patentată.

– Cîtuși de puțin, profesore, replică Mitch, încordîndu-și mîinile pe spătarul scaunului refuzat. Cu tot respectul convenit pentru programul dumneavoastră – și știți că în trecut i-am fost un admirator – puștii sînt niște studenți de nota A la căcaturile de soiul ăsta. Au cazier. Au motive. Sînt, prin urmare, suspecti *logici*. Dumneavoastră, în special, ar trebui să înțelegeți asta.

– *Cowboys*-ii nu sînt singurii oameni din oraș, nemulțumiți de domnișoara North, atrase atenția Priest.

– Așa este, consimți Mitch. Iar oficiul meu va urma toate căile posibile. Ceea ce mă aduce la următoarea întrebare: unde ați fost aseară în jurul orei nouă?

Priest rămase cu gura căscată, într-o manifestare de emoție spontană ce părea sinceră.

– Doar nu puteți crede că m-aș preta la ceva atît de... atît de...

– Infantil?

Înroșindu-se la față, sări în picioare de pe scaun.

– După atîtea ore petrecute de mine și studenții mei la centrul de voluntari... După ce m-am dat peste cap să ajut la investigație... M-am supus detectorului de minciuni, pentru numele lui Dumnezeu! Nici nu vă pot spune cît de tare m-ați înfuriat.

Mitch se îndreptă de spate, împingînd scaunul în fața biroului vechi de stejar al lui Priest, cu un scrîșnet și o bufnitură.

– Bun-venit în club, profesore. Lucrez la cazul ăsta zi și noapte, din prima zi, și nu face decît să se încurce tot mai mult. Nu-mi mai pot permite să fiu politicoș. Nu-mi pot permite să-mi fac griji dacă oamenii pe care îi chestionez se simt sau nu jigniți. N-am timp să cruț orgoliile. Iată esențialul: Garrett Wright rămîne acuzat. Dumneavoastră sînteți prleten și coleg cu Garrett Wright. Asta vă face să fiți suspect.

– Șeful Holt nu-și face decît datoria, profesore, interveni Ellen, cu un efort de a demonstra puțină diplomatie, deși începeau s-o lase și pe ea nervii. Trebuie să înceapă ziua aranjînd să-i fie tractată mașina din parking-ul tribunalului, pînă la garajul lui Manley Vanloon, pentru reparații și revopsire. Coborîndu-se pînă la ceea ce considera ea a fi un abuz de funcție, îi telefonase personal lui Manley, cerîndu-i ca unul dintre mecanicii săi de serviciu să-i trimită acasă o mașină de împrumut, înainte de a răspunde la apelurile tuturor oamenilor muncii care aveau nevoie de dezghețarea bateriilor.

Ellen continuă:

– Vă înțeleg atitudinea protectoare față de *Sci-Fi Cowboys*. Rămîne însă faptul că însăși existența lor îi face să fie suspecti de vandalism.

Priest o privi cu o infimă crispare iritată a gurii late, fără buze.

– E o procedură standard ca victimele să participe la interogarea suspectilor de către poliție?

– Nu este un interogatoriu, profesore, răspunse ea, deși Mitch sau unul dintre oamenii lui va trebui să discute cu toți băieții, la fel ca și cu oricare alți suspecti posibili. Motivul pentru care am venit aici este acela de a vă cere să predați la biroul meu o listă cu numele și adresele tuturor *Sci-Fi Cowboys*-ilor, actuali și din trecut.

– În ce scop? întrebă scurt Priest. Pentru ca poliția să-i hărțuiască pe toți cei ce l-au cunoscut vreodată pe Garrett? E o rușine!

– În cadrul verificărilor curente asupra trecutului, răspunse Ellen, ridicîndu-se. Trebuie să vorbim cu cît mai mulți oameni care au colaborat îndeaproape cu doctorul Wright. Nu e nimic ieșit din comun, profesore.

Mă mir că agentul Wilhelm n-a prezentat deja cererea.

– E o invazie a vieții private.

– Ba nu e.

Îl măsură cu o privire de oțel pe omulețul cu pullover intrat la apă, ochelari prea mari și indignarea morală fisurându-i fațada, altminteri, lipsită de emoții. Cu două săptămîni în urmă, îl considerase un om intuitiv, generos și înțelegător; un cetățean vrednic, care se avîntase în eforturile centrului de voluntari pentru Josh Kirkwood, oferindu-se să ajute poliția cu talentele lui pe còmputer. Azi, nutrea bănuieli că Priest putea proteja un criminal sau, mai rău, că el însuși era un participant în jocul pervers al lui Garrett Wright.

Megan îl suspectase pe Priest. Olie Swain, pedofiful condamnat, care se sinucisese în închisoare, urmasese cursurile de informatică ale lui Priest. Asocierea lor putea să fi avut rădăcini mai adînci. Megan investigase această posibilitate în momentul cînd fusese atacată în curtea din față a casei izolate de la țară a lui Priest. Putea foarte bine să fie mai mult decît o simplă coincidență. În orice direcție se întorcea Ellen, realitatea se transmuta în ceva monstruos.

– Se numește muncă meticuloasă, continuă ea. Și dacă nu v-ar atinge în mod direct, ați fi foarte mulțumit că o facem.

Luîndu-și servieta, îl salută din cap.

– Vă mulțumim pentru timpul acordat, profesore. Dacă puteți să alcătuiți astăzi lista aceea și să mi-o trimiteți prin fax, v-aș fi recunoscătoare. Dacă preferați să rămîneți îndărătnic, pot obține un mandat, dar zău că nu cred că ați dori să ajungem pînă acolo. Publicitatea n-ar putea avea decît un efect rău asupra Cowboys-ilor. Știu că nu doriți așa ceva.

– Într-adevăr, n-o doresc, pufni el prelung. Brațele

Îi căzură pe lângă trup, cu umerii osoși adunându-i-se a înfrîngere. Privi de la Ellen la Mitch, cu emoțiile, nefirești pentru el, risipindu-i-se de pe chip, lăsându-l opac. Deloc n-o doresc. Îmi cer scuze că mi-am pierdut firea, dar programul acesta înseamnă foarte mult pentru mine. Și, încercînd să ajutăm la cercetarea dispariției lui Josh, pentru ca pe urmă aceste suspiciuni să se întoarcă asupra mea și a *Cowboys*-ilor... nu știu, murmură el, clătînînd din cap. Am un anume sentiment de trădare.

– Vă înțeleg, profesore, îl asigură Ellen. Cred că amîndoi vă înțelegem.

Mitch reuși să se apropie de o scuză doar sucindu-și gura. În timp ce se întorcea spre ușă, intrară doi adolescenți slăbănogi.

– Hei, uite-o pe Zeița Justiției! exclamă Tyrell Mann, cu un rînjit larg întinzîndu-i chipul; trecu țanțoș pe lângă Ellen. Omul nostru, Costello, ți-a dat un șut în funduleț, Tanti Justiția!

Ellen împrumută atitudinea lui Brooks.

– Nu-i decît o cauțiune.

– Lasă-te păgubașă, polițisto, mîrîi Tyrell, aplecîndu-se spre ea. N-ai nici o șansă.

Ellen se ținu tare, privindu-l drept în ochi, neimpresionată de flacăra lor bătăioasă.

– Mai vedem. Știi cum se spune: nu-î gata pîn' nu-î gata.

Urmări vreun licăr de recunoaștere sau de alarmă, dar nu văzu nimic. Buza tînărului se răsfrînse în derîdere.

– Nu-î apuci tu boașele doctorului.

Mitch păși între ei, proptindu-i lui Tyrell o mînă în piept și împingîndu-l înapoi.

– Fii respectuos cu doamna.

Tyrell se încruntă la el.

– Tu cine futu-te-n cur mai ești?

– Tyrell, interveni Priest, dumnealui este șeful poliției, Holt.

– Copoi! Trăsăturile lui Tyrell se strîmbară disprețuitoare. Trebuia să ghicesc.

Celălalt băiat păși înainte, cu zîmbetul de plastic al unui comis-voiajor, întinzînd mîna.

– J.R. Andersen, șefule. Tyrell e cam nervos. Trebuie să-l scuzați.

– Nici nu mă gîndesc, declară plat Mitch. Dar n-am timp acum pentru de-astea. Vorbim noi mai tîrziu, Tyrell.

– Pe naiba...

– Vorbim.

Se întoarse spre Priest.

– Pregătesc ceva pentru azi după-amiază. O să vă telefoneze cineva.

Priest părea resemnat și nefericit.

– Am putea cel puțin s-o facem aici, în biroul meu?

– Ce să facem? Întrebă Andersen.

Dînd din cap, Mitch o conduse pe Ellen în hol și închise ușa după ei.

– Sînt dezolat că trebuie să mă ocup de ei, spuse el, în drum spre scară. Este într-adevăr un program bun, dar există și potențialul pentru probleme. Vreau să zic, dacă stai să te gîndești, ce-i mai rău: copii sub medie, fără conștiință, sau copii deștepți fără conștiință? Și nu încerca să-mi spui că Tyrell are o conștiință care pîndește ascunsă sub toată ostilitatea aia. E un baton de dinamită cu fitil scurt.

Întrebarea era: oare Garrett Wright scăpăraseră scînteia, declanșînd un act violent împotriva ei? Din mers, Ellen analiza posibilitățile în minte.

Biroul lui Priest se afla la etajul trei al Cray Hall-ului, o clădire umedă și veche ca un mausoleu, fiecare nivel fiind cîte un labirint de coridoare înguste și birouri cît niște cutii de chibrituri. Nici măcar pereții de culoarea muștarului nu puteau alunga atmosfera morhorită a locului.

– Nu încape nici o îndoială că Tyrell mă acuză pe mine pentru ce i s-a întîmplat lui Garrett Wright, spuse Ellen. Dar profesorul a avut dreptate. *Cowboys*-ii nu sînt singurii din colțul lui Wright.

– Știm că Wright are un alibi pentru aseară, răspunse Mitch. După cină, a fost cu Costello în biroul acestuia, pînă aproape de ora zece și jumătate. Apoi, Costello l-a dus cu mașina acasă.

– Acasă... în Lakeside?

Mitch răspunse privirii ei șocate cu o expresie înțelegătoare.

– Face parte din spectacol, cred. Dacă e nevinovat, de ce nu s-ar simți liber să locuiască în propria lui casă?

– Fiindcă demonstrează o desconsiderație crasă față de sentimentele familiei Kirkwood, răspunse ea enervată. Dar, i-auzi, cui îi pasă de ei? Nu lui Tony Costello, îți gărantez.

Întoarcerea lui Wright acasă nu era numai un afront față de familia Kirkwood, dar le compromitea complet și orice șansă de a fi atras-o de partea lor pe Karen Wright.

– Wright nu plătește o sumă cu cinci cifre ca să fie sensibil, spusa Mitch.

– Dacă Wright îi plătește banii ăștia, aș vrea să știu de unde-i are. Păcat că nu avem un motiv temeinic ca să-i cercetăm conturile în bancă. *

Se opri pe palier, cu ochii luminîndu-i-se, în mo-

mentul când proverbialul bec i se aprinse deasupra capului.

– Dar *ar trebui* să-i putem afla convorbirile lunii curente de la compania telefonică. În caz că punem mîna pe astea, vom putea afla dacă vreunul dintre telefoanele ciudate din timpul răpirii lui Josh a fost dat de la postul lui Wright – cum, evident, nici nu poate fi vorba, pentru că n-ar fi fost nici în ruptul capului atît de neglijent –, dar mai putem descoperi și dacă a fost sau nu Karen Wright cea care l-a chemat pe Costello. Dacă n-a fost ea, mi se confirmă suspiciunile că pe Costello l-a contactat complicele. Și dacă găsesc o cale de a eschiva argumentele de confidențialitate ale lui Costello și-i trîntesc o acuzație de complicitate... Mamăăă, dar ce *duuulce* ar fi!

– Amintește-mi să nu te calc niciodată pe coadă, își arcui Mitch o sprînceană, în timp ce porneau pe ultimul șir de trepte. Încă n-am reușit să-l găsim pe Todd Childs, continuă el. Nu răspunde la telefon, nu pare să fie acasă și nu e programat că lucreze la Șobolanul de Haită pînă luni. Nimeni nu pare să știe unde naiba s-o fi dus pe-o vreme ca asta, dar n-a mai fost văzut de ieri după-amiază.

Și, de atunci, se găsisse cizma lui Dustin Holloman, iar cineva scrijelise mașina lui Ellen.

La parter, au trecut prin încă un culoar gol, ieșind în foaiet, unde ușile duble, încadrate între felinare, lă-sau să se vadă vremea oribilă de afară. Zăpada se vîntura prin campus ca niște cearceafuri albite, smulse de pe sfoară.

În pofida ușilor închise, sunetul vîntului se auzea ca un muget amenințător. Copacii mici se aplecau în calea lui ca niște siluete din bețe, făcînd plecăciuni.

Peste drum, alerga cineva, într-o canadiană de cu-

loare roșie-cardinal, zburînd spre sud ca o hîrtie colorată suflată de vînt.

– Lua-o-ar dracu' de vreme, mormăi Mitch. Nu-mi displace iarna, da' asta-i ridicolă.

– Cu siguranță, nu pare să țină cu noi.

Ellen își puse servieta la picioare și începu să-și înfășoare fularul gros peste cap și gît.

– Anunță-mă de îndată ce vorbești cu Childs, îi ceru ea. L-am trecut pe lista de martori pentru audierea *omnibus*. Dacă reiese că e implicat, vom arăta ca niște idioți.

– Am pus pe cineva să-l caute.

– Și salariații de la *Donut Hut*? E posibil să fi văzut cineva ceva în noaptea morții lui Denny?

– S-au blocat în Mankato, dar nu sîntem siguri că rămîn acolo. Mitch își puse o pereche de apărători peste urechi, ridicîndu-și gluga groasă a canadienei. Am vorbit cu Vicky Enberg. Spune că a auzit de la Dennis că voia să nu se fi amestecat niciodată în cazul ăsta, dar nu voise să spună dacă Wright îi mărturisise sau nu ceva. Nu crede că s-a sinucis, dar trebuie să avem în vedere sursa.

– Tu *crezi* că s-a sinucis? Întrebă Ellen.

Mitch privi peisajul înzăpezit și pustiu.

– Ca să-ți spun adevărul, domnișoară consilier, nici nu mai știu ce naiba să cred.

– Nu cred că e necesar, Ellen, spuse Rudy, mișcîndu-se neliniștit la birou; împinse în lături un teanc de hîrtii și scotoci printr-o grămadă de tăieturi din ziare, toate identice, reprezentînd o fotografie cu el însuși angajîndu-se înverșunat, ca în ancheta pe care i-o pasase lui Ellen să se facă dreptate. Departamentul șerifului e alături.

– Ceea ce nu ne folosește la nimic, dacă necazul este în tribunal, insistă Ellen. Sîntem într-o situație foarte volatilă, Rudy, și începe să devină personală. Vom pierde cu ea multe ore, în următoarele cîteva zile dinaintea înfățișării preliminare. Nu vreau să trebuia-scă să mă tem pentru viața mea în timpul procesului. Vreau să zic, mașina poate fi revopsită, dar... data viitoare s-ar putea să se decidă să mă scrijelească pe mine.

Încruntîndu-se, Rudy scoase o foaie de hîrtie de sub o mapă legală galbenă, pentru a descoperi o listă de cumpărături de mult uitată.

– Nimeni nu poate intra noaptea în clădire, fără cheie.

– Pot să vină ziua și să se ascundă într-o debara cu măhuri, pînă cînd se înnoptează. Sau pot să forțeze o broască, ori să intre pe fereastră. Și atunci?

Rudy mototoli lista de tîrguieli, o aruncă în coșul de gunoi, dar nu nimeri. Bombănind, se aplecă s-o ridice și făcu ochii mari, cînd văzu ceva ce aruncase mai-nainte.

– Ha! exclamă el, desfăcînd ghemotocul.

Ellen îl privi cu un amestec de dezgust și neîncredere.

– Știi, îmi pare foarte rău că-ți tulbur gîndurile cu așa ceva, Rudy, dar aș prefera să nu sfîrșesc ca Dennis Enberg.

– S-a sinucis.

– Nu cred, și dacă ai mai fi atent și la altceva decît la a ocupa locul judecătorului Franken în jilțul de magistrat înainte de-a apuca să se răcească, nici tu n-ai crede.

– Ellen! Nu înțeleg despre ce vorbești. Cum poți sugera așa ceva? Judecătorul Franken încă nici n-a

intrat în pământ. În mormântarea e azi. Hîrtia pe care o țin acum în mînă e o parte din panegiricul lui.

Ceea ce însemna că a doua zi, după ce cuvîntarea era rostită în fața unei mulțimi de ortaci din tribunal și ștabi mărunți, cînd judecătorul era depus permanent la rece, avea să se cuvină să abordeze deschis problema numirii.

– Perfect, spuse ea. Ești un băiat de zahăr, Rudy. Acum, îmi primesc și eu garda personală?

– Nu-i atît de simplu. Nu pot angaja pur și simplu pe cineva. Trebuie să discut cu comisarii de comitat.

– A, perfect. Poate vor aproba finanțarea pentru mai-nainte de paștele cailor. Nu poți aranja ceva cu Steiger?

– Poate, dar au destule pe cap, să știi. Nu cred că lui Russ i-a mai rămas vreun om disponibil.

Ellen răsufală zgomotos.

– Bine. Abia aștept s-aud ce are presa de zis despre chestia asta. Park County nu-și poate apăra copiii, nu poate să-și apere nici măcar propriii avocați... Cred că vrei să fac o declarație. Spune-le ziariștilor că te depășește. Fă obișnuitele valuri cu „dacă depindea de mine”.

Înapoia ochelarilor săi strîmbi, ochii lui Rudy se îngustară, tăioși.

– Au aflat despre mașină?

– Sună telefoanele de sar din furci, răspunse ea, cu o expresie nepătrunsă. Încă mai avea de consultat mesajele, neavînd idee cîte telefoane de la presă primise. Rudy nu păru să observe că nu-i răspunsese la întrebare. Perspectiva publicității negative îi atrăsese complet atenția.

– Cum rămîne cu telefoanele alea sucite pe care le-ai primit? Au aflat și despre ele?

– Pînă acum, am reușit să păstrez tăcerea, dar știi cum e. Trăim într-un oraș mic.

Rudy își țuguie buzele și-și trecu o mîna lată peste părul dat cu briantină, rămînînd cu palma la fel de grasă ca și cum ar fi mîngîiat o găleată cu papricaș de pui. Pe negîndite, își folosi drept șervet pantalonul de la costum. Începu să se plimbe înapoi și-ncolo prin dreptul ferestrei. Afară, vremea și eliberarea lui Garrett Wright pe cauțiune își combinaseră efectele, alungînd protestatarii din stradă.

– Crezi că-i unul dintre puștii ăia de la science-fiction? Întrebă el.

– Habar n-am. S-ar putea.

– S-ar putea. Dar tu crezi că da, așa-i?

– Nu știu.

Rudy se încruntă puțin, întrebîndu-se ce ar fi avut de cîștigat dacă-i smulgea această mărturisire.

Programul era popular și corect politicește, aducînd orașului Deer Lake multă publicitate pozitivă. Sig Iverson, pe care Rudy îl alesese ca să-i succeadă în postul procurorului de comitat, se asociase deja cu Christopher Priest în toamna trecută, acționînd ca însoțitor în două excursii ale *Sci-Fi Cowboys*-ilor la competiții și tîrguri de știință.

Dacă Ellen lua atitudine împotriva grupului și reieșea că într-adevăr tinerii erau autorii incidentelor, dobîndea un avantaj față de Sig.

Între timp, dacă Rudy nu lua măsuri și Ellen era atacată, l-ar fi pus, cu siguranță, pe el într-o lumină proastă.

– Voi vedea ce pot face, spuse el în cele din urmă. Îi forțez puțin mîna lui Russ. Am eu grijă. Nu vrem să pățești nimic, Ellen. Știi că, pentru mine, oamenii din oficiul ăsta sînt ca o familie. Categorie, nu vreau ca

vreuna dintre fiicele mele din procuratură să pățească vreun necaz.

Ellen se sili să surîdă, gîndindu-se că pînă acum probabil și-ar fi vîndut „fiica” la țigani, dacă asta n-ar fi însemnat publicitate proastă.

– Mulțumesc, Rudy.

– Te duci la înmormîntare?

Revenise deja cu atenția la notele pentru discursul funebru.

– Desigur.

Nu avea timp de pierdut, dar se simțea oarecum obligată, fiind una dintre persoanele care acționaseră la reanimarea judecătorului. Se întreba dacă și Brooks simțea vreo obligație sau dacă avea să participe, în căutarea unor comentarii colorate pentru carte.

– Cu cazul cum stăm? Întrebă Rudy.

– Nimic nou. Sîntem la discreția laboratorului criminalistic, așteptînd informații asupra probelor. Analizele A.D.N. ale sîngelui de pe cearceaf vor fi gata abia peste o lună.

– Dar a corespuns cu grupa sangvină a lui Josh.

– Da. Și din moment ce trebuie doar să arătăm cauza, cred că sîntem în siguranță. Vorbind la figurat, Costello ar sfîșia cearceaful ăla în zdrențe, în fața unui juriu, dar pînă să ajungem acolo, îi va avea de înfruntat pe experții A.D.N.

Dacă ajungem pînă acolo.

– Avem destule ca să ne prezentăm în proces, declară ea, atît pentru a-și contracara propriile îndoieli insidioase, cît și ca să-l convingă pe șeful ei.

I-ar fi plăcut să discute pe îndelete problemele cu el, așa cum făcuse pe vremuri, cu cel din Hennepin County; să dezbată strategii, teorii, s-o facă pe avocatul diavolului.

Rudy însă nu fusese niciodată genul de confident. Tot ce putea face era să găsească în Cameron o placă de rezonanță și să se încreadă în propriile ei instincte.

Își trase mîneca blezărului și se uită la ceas.

– Trebuie să mă duc sus. Succes la panegiric.

Ellen porni spre biroul ei, unde telefoanele continuau să sune aproape fără încetare. Între timp, trebuia să se fi dus vestea despre vandalismul suferit de mașina ei. Devenise în sens oficial o țintă.

Phoebe se ridică de la birou, cu fața proaspăt spălată, roșie de panică.

– Îmi pare rău, Ellen, spuse ea, împreunîndu-și mîinile peste corsajul puloverului gri-cazon.

– Îți pare rău?

Dintr-o parte, Quentin Adler interveni în conversație:

– Ellen, trebuie să vorbim despre cazul ăla de spargere.

– Într-un minut, Quentin.

– Am încercat să-l opresc, dar mă sperie, chițai Phoebe. Știi, e leu. Nu mă pot înțelege cu lei.

– Ce?

– Știi, se plînsese Quentin, cu fața puhavă, pătată de sudoare. Spargerea aia pe care mi-ai aruncat-o în cârcă – Herman Horstman. Nu găsesc depoziția pe care ai luat-o de la prietenă lui, iar acum ea a plecat pe neașteptate în Mexic și...

– Domnul Costello, recunosc Phoebe, închizînd strîns ochii ca și cum s-ar fi așteptat la o lovitură. E în biroul tău. Îmi pare *foarte* rău!

– ...și tare-aș mai vrea să știu de unde a găsit o vagaboandă ca aia bani ca să zboare la Cancun, dar nu asta contează. Îmi trebuie depoziția, Ellen.

– Quentin! zise tăios Ellen. la un număr și așteaptă.

Întinse mîna pe lîngă el, apucînd-o pe Phoebe de mîneacă.

– Tony Costello e în biroul meu? Singur?

– Îmi pare *îngrozitor* de rău! miorlăi Phoebe. Am *încercat*. Doar că telefonul nu se mai oprește din sunat și... și... Am auzit că ai fost a-a-at-ata-atacată ș-ș-și mă sp-sperie!

– Of, Phoebe, nu plînge! o rugă Ellen.

Phoebe se rezemă de marginea biroului, acoperindu-și fața cu mîinile.

– Î-Î-Î-Înce-ce-ce-cerc!

– Ellen, trebuie să spun că atitudinea ta mă nemulțumește, se îmbufnă Quentin. Mi-ai trîntit pe cap cazul ăsta...

Ellen se răsuci spre el, abia rezistînd pornirii de a-l înhăța de revere.

– Quentin, nu-s maică-ta, și nu ți-s nici secretară. Ți-am dat dosarele mele asupra cazului. Dacă nu găsești ceva, descurcă-te. Acum, te rog, scuză-mă pînă mă duc să-l eviscerez pe domnul Costello.

Intră ca o furtună în birou, trîntind ușa.

– Cum îndrăznești! se răsti ea. Cum îndrăznești să vii aici, să-mi bruschezi secretara și să intri în biroul meu privat, fără invitație? Ar trebui să chem paza și să pun să te dea afară din clădire!

– Așa să faci, Ellen, replică el. Nu vei reuși decît să adaugi veridicitate variantei mele, cînd voi povesti presei cum ai încercat să mă respingi. Cum nu-mi răspunzi la telefon și refuzi să-mi programezi întîlniri. Am lăsat nu mai puțin de cinci mesaje, numai în dimineața asta.

– A, iartă-mă dacă viața mea nu se rotește numai

În jurul tău, Tony. Crezi c-ar trebui să las totul baltă și să-ți răspund ție, numai fiindcă am fost odată atât de năvingă încît să mă încurc cu tine?

El se apropie, dar Ellen refuză să bată în retragere.

– Nu, răspunse el calm. Cred că mă respingi ca să mă pedepsești, și dacă ăsta e adevărul, atunci poate ar trebui să renunți la cazul ăsta și să i-l predai cuiva fără bagaje emoționale.

– Ți-ar conveni, nu? rîse fără chef Ellen. Sînt pe de parte cel mai bun procuror din oficiul ăsta și-o știi foarte bine. Crezi c-am să renunț la caz pentru ca tu să poți doborî în instanță un procuror mai slab? Bagă-ți mințile-n cap!

Cu această replică, se îndepărtă de el, așezîndu-se la birou. Scrută rapid încăperea, căutînd ceva mutat din loc, vreun semn că Tony Costello profitase de timpul cît stătuse acolo singur.

– Îți dai seama că pui bazele unui apel? Întrebă el, așezîndu-se din nou pe scaun, stăpîn pe situație. Părea aproape dezinvolt, deși Ellen știa că și în această stare de spirit era la fel de periculos ca în iureșul furiei, dacă nu chiar mai mult.

Ellen își arcui o sprînceană.

– Plănuiești deja apelul? Semn de rău augur pentru clientul tău. Pe mine, în orice caz, nu mă privește. Dacă încerci să-mi tîrăști în discuție trecutul meu, pînă la urmă tu vei intra în colimator, Tony. Nu cred că ți-ar plăcea să fii starul spectacolului ăstuia anume.

Tony se rezemă, cu un zîmbet arcuindu-i gura.

– Ai rămas aceeași, Ellen. Dură ca oțelul și de două ori mai ascuțită, la nevoie. Cît îmi plăceau debaterile cu tine. Pasiune la o apăsare pe buton.

Dorea, fără îndoială, să-i amintească faptul că nu-

meroase din dezbaterile lor avuseseră loc sau se încheiaseră în pat. Ellen însă n-avea de gând să-i dea această satisfacție.

– Să nu ne îndepărtăm de subiect, spuse ea, rezemându-și brațele pe mapă. Dintre toți oamenii, ție ți se interzice cel mai mult să intri la mine în birou fără permisiunea mea.

– Doar nu crezi că am venit aici ca să fur ceva, nu? Întrebă amuzat. *Biata Ellen, paranoica de ea.* În primul rând, știu că n-ai lăsa la îndemână nimic de reală valoare pentru un caz. Știu cum operezi. Porți absolut toate informațiile pertinente strânse în mica mapă cu trei inele din servietă, pe care n-o scapi niciodată din ochi. În al doilea rând, n-am nevoie să te jefuiesc ca să câștig procesul. Clientul meu e nevinovat.

– Păstrează-o pentru judecător.

– Cu care avem întâlnire peste cinci minute, replică el, consultându-și Rolex-ul de platină.

– Cum?

Costello înclină capul.

– Am încercat să te sun, Ellen. Trebuie să mă văd cu Grabko, și fii convinsă că nu vreau să fiu acuzat că am încercat să am o conversație ex-parte cu el.

– Peste cinci minute, am eu întâlnire, cu altcineva.

– Nu mai ai. Regula numărul unu din cartea supraviețuirii în tribunal: nu-l șucări pe judecător.

– Și ce e atât de presant că trebuie să ne prezentăm chiar acum?

– Voi cere Curții eliberarea fișelor medicale ale lui Josh Kirkwood, răspuse el senin.

– Cum? De ce?

– Fiindcă am motive să cred că băiatul a fost agresat fizic... de către tatăl lui.

CAPITOLUL 20

– Dintre toate trucurile de gang, murdare, obscene, pungășești, ăsta-i absolut cel mai nerușinat! tuna și fulgera Ellen, prea furioasă ca să se mai stăpînească. Umbla prin spatele fotoliilor pentru vizitatori din cabinetul judecătorului Grabko, cu blezărul roșu descheiat și mîinile proptite în șolduri.

Costello stătea picior peste picior, privind cu o expresie de îndelungată suferință spre judecător.

– Este o cerere legitimă, Onorată Instanță. Clientul meu are dreptul la prezentarea unor fapte care îl exonerează, inclusiv probe îndreptate asupra altor suspecți.

– Legitimă? repetă Ellen. Este o minciună sfruntată!

Se răsuci spre Grabko.

– Onorată Instanță, domnul Costello nu pregătește aici o apărare. Se pregătește să monteze o campanie de mînjire a părinților lui Josh Kirkwood, în scopul de a distra atenția dinspre clientul său și de la dovezile concludente care-l incriminează. O faptă atît de josnică, încît nu-mi vine să cred că nici chiar domnul Costello nu e dezgustat de simpla idee.

Judecătorul Grabko își atinse cu degetul papionul cadrilat, cu ridurile de pe frunte îndoite de felul cum se încrunta.

– la loc, Ellen. Să discutăm problema ca niște adulți raționali.

Ellen făcu un efort să se conformeze, zbîrlindu-se în sinea ei la adresa atitudinii dominante a lui Grabko.

Părea înclinat s-o trateze ca pe o studentă în anul

doi la drept, știind că spectacolul îi era destinat lui Costello. Mai știa însă și că trebuia să-și țină în frâu enervarea. Nu-l putea lăsa pe Tony s-o descumpănească.

Se așeză în fotoliu, îndreptându-și jacheta și apropiindu-și picioarele, după care își culese o scamă de pe pantalonul negru, azvîrlind-o subtil în direcția lui Tony.

– Onorată Instanță, începu ea, cu un calm forțat. Fișele medicale ale lui Josh Kirkwood nu au nici o relevanță în problema răpirii sale.

– Ba au, dacă Paul Kirkwood este vinovat de infracțiune, replică Tony Costello. Într-o atare eventualitate, se înscriu printre motive. În timpul anchetării și a interogării potențialilor martori ai apărării, asociaților mei li s-au menționat câteva incidente. Copilul a fost văzut cu vînătăi, leziuni, la un moment dat cu un braț rupt...

– E un băiat de opt ani, interveni Ellen. Aștia cad de pe biciclete și din copaci. Practică sporturi dure...

– Și cad victimă părinților brutăli. Paul Kirkwood este cunoscut pentru temperamentul său inflamabil, supus schimbărilor bruște de dispoziție...

– Nu Paul Kirkwood este judecat aici...

– Poate că ar trebui să fie.

– Poate că ar fi fost, dacă pe el l-ar fi urmărit și arestat poliția, spuse ironică Ellen. Ce motiv posibil ar fi avut Paul să-și răpească propriul copil și apoi să joace jocuri intelectuale perverse cu poliția? Dar hai să zicem, prin reducere la absurd, că Paul și-a răpit propriul copil și a lansat poliția într-o vînătoare bizară. De ce, atunci, a făcut calea-ntoarsă și l-a adus pe Josh acasă? Nimic din toate astea nu se supune nici unei logici, și-o știți foarte bine.

Costello își arcui sprânceană stufoasă.

– Complicele ăla infam exista doar în teoria ta. Însă ne îndepărtăm de subiect, Onorată Instanță, decretă el, nemailuînd-o în seamă pe Ellen, îndreptîndu-și atenția spre Grabko. Fișele medicale ale băiatului...

– Intră sub regimul confidențial medic-pacient, argumentă Ellen. Sînt private și în afara problematicii acestei audieri.

– Asta-mi revine mie s-o hotărăsc, domnișoară North, o admonestă Grabko.

Cu coatele rezemate pe brațele scaunului, își împreună degetele lungi în fața lui, privind de la un avocat la altul.

În fundal răsuna încet un concert de Vivaldi.

Judecătorul închise ochii un moment și inspiră adînc, lăsînd puritatea muzicii să-i limpezească mințile.

– Ellen, spuse el, cu glasul său de profesor de drept, i-ai nega unui inculpat dreptul de a prezenta o apărare, sub motiv că acea apărare implică un alt suspect?

Litera legii. Toate emoțiile înlăturate. Nici o părținare.

– Nu, Onorată Instanță, firește că nu. Face parte din sistemul de adversitate.

– Obiectezi pur și simplu ca Paul Kirkwood să fie identificat ca fiind celălalt suspect?

Justiția trebuia să fie oarbă, imparțială, nesentimentală.

– Poliția a anchetat posibilitatea implicării domnului Kirkwood și a eliminat-o, răspunse ea. Nu s-a găsit nici o probă concludentă împotriva lui...

– Dacă am putea obține fișele acelea... încep Costello.

– Familia a trecut și așa printr-un adevărat iad, Onorată Instanță.

Costello îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– Putem solicita fișele, cu citație.

– Aveți tot dreptul să încercați, domnule Costello, spuse Grabko. Oricum, și familia are dreptul de a cere un ordin de protecție pentru a vă împiedica s-o faceți.

Își țuguie buzele, lăsându-și ochii să se închidă din nou, când a doua parte a concertului crescuse spre final. Ellen își ținea respirația, așteptând, cu mușchii încordați.

Nu-i trecuse prin minte că tendința lui Grabko spre prefăcătorie implica și teatralisme. Acela era marele lui caz, momentul lui de strălucire, de a-și vedea numele în ziare. *Distinsul judecător Gorman Grabko.*

Vivaldi se înălța de pe un raft încărcat cu tratate erudite despre distinsul meșteșug al pescuitului cu musca.

– Curtea va solicita fișele, spuse în cele din urmă Grabko. Le voi analiza personal, pentru a determina relevanța față de caz, și vom proceda în consecință.

Costello zîmbi.

– Vă mulțumesc, Onorată Instanță.

Ieșiră din cabinetul lui Grabko peste o jumătate de oră, trecînd în sala goală a tribunalului, unde Ellen avea o condamnare pentru D.U.I. programată la orele două. Rumoarea conversațiilor din hol pătrundea vag înăuntru. Avocații se învîrteau prin preajmă, bătîndu-i la cap pe adepții bunăstării de comitat sau încheind tranzacții cu procurorii, în timp ce așteptau să le fie chemate cazurile pe rol în instanța judecătorului Witt.

Prin mulțimea obișnuită mișunau reporteri, așteptînd ca niște leoparzi gata să se repeadă și să-și do-

boare prada. Erau deja destui, cînd urcaseră ea și Costello. Între timp, trebuia să fi umplut tot coridorul. Între propriul ei potențial de subiect ca victimă a unui act de vandalism și bomba senzațională a lui Costello, fără-ndoială că le lăsa gura apă de nerăbdare.

Deloc grăbită să se arunce între rechini, Ellen se opri în fața mesei judecătorești, rezemîndu-se de ea, cu mîinile încrucișate pe piept.

– Te-așteaptă marionetele mass-media.

Costello păru amuzat.

– Ce te face să crezi că eu i-am chemat aici?

– De mult timp nu mai sînt o inocentă, Tony. Ori de cîte ori se adună doi sau mai mulți reporteri, le oferi un spectacol. Iar pe-ăsta au să-l devoreze: *tu*, dînd vina pe familie. Materia din care sînt făcute ziarele de scandal. E dezgustător.

– Este un argument valid, răspunse Costello, încordîndu-și o mîină lîngă umărul ei. Știi la fel de bine ca și mine că povestea lui Kirkwood e plină de nepotriviri.

– Lungă-i calea de la „puteți dovedi că mîncăți un burger la *drive-troiugh*-ul lui Hardee în timp ce fiul dumneavoastră era răpit?” pînă la „nu-i așa că v-ați răpit singur propriul fiu?” sublinie Ellen; în același timp, alungă mica voce a adevărului care-i amintea că nici ea însăși nu se simțise vreodată prea liniștită de scuzele lui Paul. Clientul tău a fost prins asupra faptului.

– Are un alibi pentru seara răpirii lui Josh.

– Care-i la fel de fals ca bronzul tău. N-are nici un martor care să coroboreze...

– Aici va trebui să te coractez, Ellen.

Cu un licăr răutăcios de nerăbdare în ochi, își duse servieta pe masa apărării, o deschise și scoase un vraf de documente.

– Divulgare, în conformitate cu Legea 9.02. Lec-tură plăcută!

Ellen parcurse prima pagină, unde unul dintre asis-tenții lui Tony dactilografiasse o explicație amănunțită a faptului că încă nu aveau nici o declarație scrisă sau înregistrată din partea martorilor.

Ce mai glumă. Tony n-ar fi luat niciodată o de-claratie scrisă, înaintea procesului, din motivul expres că legea l-ar fi obligat s-o predea și acuzării.

A doua pagină declara alibiul lui Wright pentru mo-mentul răpirii lui Josh.

După cum afirmase în repetate rînduri, arăta că se afluase în clădirea Cray, la *Harris*. Ceea ce nu mai spusese niciodată era faptul că lucrase în compania unui student – Todd Childs.

Inima lui Ellen se opri un moment. Întoarse pagi-nile pînă la lista martorilor și un fior de teamă îi încreți pielea brațelor, străbătîndu-i spatele.

În capul listei figura Todd Childs, Strada 10 N.W. 996, apartamentul B.

– Cînd ai vorbit cu Todd Childs? Întrebă ea prevă-zătoare.

– Are vreo importanță?

– Are importanță faptul că poliției i-a declarat că în seara aia nu fusese cu doctorul Wright.

– Va declara sub prestare de jurămînt că a fost.

– Minte.

– Dovedește.

– Asta și am de gînd, replică ea, zguduită de furie. Poate i-ai observat numele pe lista martorilor *mei*.

Costello înălță sprîncenele, chipurile neștiutor.

– Era acolo? S-au întîmplat atîtea săptămîna asta... A fost citat?

– Sînt convinsă că vei fi uimit să auzi că n-am

reușit să-l găsim. Întîmplător, nu știi cumva unde locuiește?

Costello devie întrebarea cu subînțeles, rîzînd fără haz.

– Ellen, paranoia ta atinge noi culmi, dacă-ți închipui că ascund de tine un martor.

Ellen încasă lovitura verbală și insistă, imună la tentativele lui de a o leza.

– Cum ai reușit să vorbești cu el, cînd poliția nu e în stare să-l găsească?

– Poate are vreo legătură și calibrul copoilor cu care colaborezi.

– Îi subestimezi, Tony. Și cred că mă subestimezi și pe mine, ceea ce mă aranjează perfect. Voi fi cu atît mai satisfăcută cînd îți trag șutul, săptămîna viitoare.

– Tu îți supraestimezi dosarul, Ellen. Și te agăți de paie, căutînd convorbirile telefonice ale lui Wright. Nu poți crede că vei găsi ceva care să-l pună pe doctorul Wright în legătură cu răpirea, ceea ce înseamnă că de fapt cauți altceva. Sînt surprins că judecătorul Grabko nu ți-a cerut explicații.

– De fapt, nu mă aștept să găsesc nimic, recunosc eu ea cu răceală. Nu mă aștept să găsesc numărul tău de telefon înscris pe lista apelurilor din douăzeci și cinci, de pildă. Ceea ce va însemna că nu te-a chemat Karen Wright, în numele soțului ei. Iar dacă nu Karen Wright te-a chemat, atunci cine-a făcut-o?

– Deci, ne-am întors la teoria aia cu conspirația. Știi, poate ai nevoie de ajutor, Ellen. Deși sînt sigur că prietenul nostru comun, domnul Brooks, va găsi în tertipurile tale psihologice o fațetă suplimentară, interesantă, pentru carte.

– Prieten comun? întrebă Ellen, cu dezinteresul rece din glas contrazicînd complet ceea ce simțea.

Abia l-am întâlnit, minți ea. Tu de când îl cunoști?

Ce știa? Știa despre legătura lui Jay cu procurorul general?

Pusese un detectiv particular să investigheze cazul. Știa că Brooks o condusese acasă în seara trecută? Avea să încerce să profite de asta?

– L-am cunoscut cu ani în urmă, de fapt, răspunse el nepăsător. Amîndoi am studiat la Purdue, deși la cîțiva ani interval. Mică e lumea, nu-i așa?

Ellen simți podeaua fugindu-i de sub picioare. Brooks îl cunoștea pe Costello. Învățaseră la aceeași facultate. Ei nu-i spusese nici o vorbă.

– Ellen? Te simți bine? Întrebă Costello. Pari cam palidă.

– Nu-ți face griji, Tony, se mobiliză Ellen să se miște, să se întoarcă, să-și ferească fața. Nu e nimic pe care să nu-l vindece adevărul.

Își săltă servieta pe altă masă a apărării și îndesă divulgarea în dosarul corespunzător.

– Nu e nevoie să te preocupi de starea mea mintală... decît, desigur, dacă am dreptate și dacă complicele clientului tău te-a sunat ca să-ți ofere cazul, prin umare făcînd din tine un accesoriu în răpirea lui Holoman.

Închise cataramele, aruncîndu-i adversarului ei o privire finală, provocatoare.

– Ca funcționară a Curții, sînt convinsă că nu trebuie să-ți amintesc obligația de a raporta la poliție unde se află Todd Childs, dacă *întîmplător* îl vezi. Cine știe? Poate doborîm doi iepuri dintr-un foc: ne cităm martorul și prindem un complice. N-ar fi frumos și economic?

– Numai doi iepuri? se miră Costello. Credeam că și capul meu umbli să-l rezezi.

– A, sigur că da, Tony, zîmbi cu răutate Ellen. Vei fi suplimentul meu special.

Costello se apropie suficient pentru ca Ellen să-i simtă mirosul *after-shave*-ului scump, aplecînd capul ca pentru a-i împărtăși un secret, și murmură:

– E atît de plăcut să aflu că încă mă mai consideri special.

Dumnezeule, nu-i putea suferi convingerea că putea s-o manipuleze cu amintiri și sex-appeal.

– Nu *special* te consider, Tony. Te afli tocmai în capătul opus al spectrului adjectivelor.

– Asta-nseamnă că nu vei lua cina cu mine, de dragul timpurilor trecute, după ce se termină totul? Întrebă el, pe același ton intim, cu o expresie flămîndă și amuzată.

– Mai bine-mi rod singură membrele.

Costello avu nesimțirea să rîdă și tupeul de a-i deschide ușa cînd ieșiră din sală.

Gloata îi înconjură din clipa cînd apărură în hol, o duzină de voci strigînd întrebări în același timp. Trupuñle îi înghesuiau, mîinile se repezeau înainte cu microfoane și reportofoane.

Ellen se pomeni imobilizată lîngă Costello, cu umărul frecîndu-i-se de brațul lui. În timp ce era îmbrîncită, trebui să se sprijine punîndu-i o mîină la baza spațelui. Detesta nevoia de a-l atinge.

Prietenul nostru comun, domnul Brooks...

– Domnișoară North, este adevărat că ați fost amenințată?

Amîndoi am studiat la Purdue...

– Domnișoară North, există suspecti pentru actul de vandalism?

Mică e lumea, nu-i așa?

– Domnule Costello, doctorul Wright are de făcut

vreun comentariu asupra posibilei implicări a *Sci-Fi Cowboys*-ilor în atacul asupra domnișoarei North?

– Domnule Costello, e adevărat că insistați ca ancheta să se orienteze spre Paul Kirkwood?

– Clientul meu este nevinovat! strigă Costello, fixându-și privirea de vultur imediat la stînga unui proiector portativ. Poliția a fost neglijentă față de urmărirea unor piste care puteau duce ancheta într-o direcție care nu se dorea avută în vedere. Detectivii mei au investigat *toate* pistele. Vă pot garanta că, săptămîna viitoare cînd va începe procesul, doctorul Garrett Wright nu va fi singurul judecat.

Declarația avu efectul unei canistre de benzină turnată peste foc. Nivelul sonor crescînd într-un vacarm asurzitor. Nedorind altceva decît să scape, Ellen își ridică servieta ca pe un scut și totodată berbece de asalt, pornind în contra curentului mulțimii.

– Domnișoară North, aveți vreun comentariu?

– Domnișoară North, putem auzi o declarație?

Cu capul aplecat în piept, Ellen se împinse înainte, trîntind servieta în genunchii cuiva. Mai încolo, ușa de la completul judecătorului Witt se deschise și bătrînul aprod, Randolph Grimm, năvăli în hol, cu chipul roșu ca o pătlăgea, strigînd să se facă liniște:

– Terminați cu gălăgia! Curtea e în ședință! N-aveți nici un pic de bun-simț?

Fără a aștepta răspunsul, își ridică bastonul și îl lovi de perete, scoțînd un sunet ca de împușcătură.

Oamenii se feriră, cu mici exclamații, răsucindu-se spre el. Cameramarii își întoarseră aparatele în funcțiune.

Ellen profită de diversiune pentru a fugi, ocolind un eșafodaj de schele și luînd liftul de serviciu pînă la etajul întîi.

Costello avea de gînd să îndrepte atenția asupra lui Paul. Teoretic, subterfugiul nu putea avea nici o influență față de înfățișarea pentru cauzele probabile.

Grabko trebuia să-și bazeze pe probele prezentate hotărîrea de a-l traduce sau nu pe Wright în instanță, iar Tony nu avea nici o dovadă concludentă cu privire la Paul Kirkwood. Însă n-avea să existe nici un potențial jurat în district care să nu fi reținut o poveste atît de senzațională ca aceea.

– Trebuie ca mai întii să ai un juriu, Ellen, murmură ea, în timp ce ascensorul se oprea și ușile se deschideau.

Phoebe stătea în fața ușii grefierului de comitat, cu un maldăr de hîrtoage strînse la pieptul ei slab și un zîmbet sfios pe față, absorbită în conversație cu băiatul minune de la *Grand Forks Herald*. Cînd Adam Slater o văzu pe Ellen, ochii i se măriră de surpriză. Se întoarse dinspre Phoebe, scoțînd un carnet din buzunarul blugilor săi largi.

– Ei, domnișoară North, vă pot pune vreo două întrebări despre cele întîmplate aseară?

– Mă mir că nu ești sus, cu restul haitei.

Slater clătină din cap.

– Așa nu ajungi nicăieri. Toți vor avea aceeași poveste. Dacă vreau să ies în evidență, trebuie să obțin ceva proaspăt. Știți, cum se spune în baseball: lovește-i acolo unde nu-s.

– Fermecătoare analogie, remarcă Ellen, dar nu vreau să-ți agiți bîta pe lîngă secretara mea. Ne-am înțeles, domnule Slater?

Zîmbetul tînarului se turti. Lîngă el, Phoebe stătea cu gura căscată și obrajii înroșindu-i-se.

– Nu am nici un comentariu pentru reportajul dumitale, continuă Ellen. Va trebui să te folosești de alt-

cineva ca să ieși în evidență. Phoebe, să mergem. Avem treabă.

Pomi spre ușă, dar se întoarse când constată că Phoebe n-o urma.

Fata lăsase capul în piept, zdrobită de jenă.

– Doamne, ce rău îmi pare, Adam! N-am vrut să...

– Phoebe! o chemă tăios Ellen.

– Băi, ce porcărie, se plînsese Slater, dînd din brațe.

Vorbeam și noi...

Phoebe rămase cu capul plecat, în timp ce pornea pe lîngă Ellen.

Nici una din ele nu vorbi. În anticamere sunau telefoanele, iar Kevin O'Neal, comandantul S.W.A.T. de comitat, stătea de vorbă cu Sig Iverson și Quentin Adler.

– Hei, Ellen! strigă O'Neal, zărind-o. A.T.F.-ul i-a prins pe amicii tăi, băieții Berger, în Tennessee.

– Cu pac-pac? Întrebă Ellen, cu speranță sadică.

– S-au predat fără luptă și cu o dubă plină de țigări furate. A.T.F.-ul vrea să-i țină pe rol federal. Ce vrei să faci cu extrădarea?

Ellen clătină din cap.

– Călătorie sprîncenată. Să mai economisească țara niște bani.

Se întoarse, exact când Phoebe se așeza la birou.

– Aș vrea să-ți vorbesc în cabinetul meu.

Fata nu răspunse, urmînd-o, ca și cum s-ar fi dus la moarte.

– De unde-l cunoști pe Adam Slater? Întrebă Ellen, de îndată ce ajunseră în birou.

– L-am întîlnit aseară la *Leaf and Bean*, răspunse calmă Phoebe, continuînd să-și țină în brațe hîrtille. Am băut o cafea și am ascultat muzică. Marțea e seara microfoanelor deschise.

– Știi că e reporter?

– Da. Mi-a spus el. N-am vorbit despre caz, Ellen. Am atîta minte.

– Știi că n-ai intenționat să spui nimic, Phoebe, dar omul e reporter. Aștia au căile lor de a smulge informațiile de la oameni. Crede-mă, că știu ce zic.

Prietenul nostru comun, domnul Brooks...

– Am fost foarte categorică, o asigură Phoebe. I-am spus de la bun început că nu voi vorbi nimic despre caz, și n-a avut nimic împotriva. Poate voia doar să bem o cafea împreună. Poate mă place doar, ca ființă omenească. Psihicurile noastre sînt pe aceleași lungime de undă.

Ellen își dădu ochii peste cap.

– Of, te rog, Phoebe. E un reporter care caută să-și facă un nume. Va fi în stare de orice ca să obțină ceea ce vrea. Asta fac reporterii. Încurcă viețile oamenilor, pentru propria lor glorie.

Am venit aici după un subiect... Alerg după lucrul pe care-l vreau și îl obțin.

– Ei, îmi pare rău că nu sînt ca tine... cinică și paranoică, bolborosi Phoebe, lacrimi îmbrobonindu-i genele. Și-mi pare rău că nu ai încredere în mine, Ellen.

– Nu se poate spune că n-am încredere, răspuse Ellen încetîșor, lăsînd să se reverse aerul care i se adunase în piept și încercînd, fără succes, să-și alunge tensiunea din umeri. În restul lumii n-am încredere, inclusiv în Adam Slater.

Dumnezeule, ce încurcătură blestemată. Își chema secretara la ordine, pentru că vorbise cu un reporter-ucenic de la un ziar de nimic, dintr-un oraș al lui pește din North Dakota, în timp ce Jay Butler Brooks, haimana și scriitor renumit, fost coleg de facultate cu

arhinemesisul ei, se simțise ca acasă în casa ei, bîndu-i scotch-ul... sărutînd-o, atingînd-o, depășindu-i barierele.

În cine ai încredere?

În Phoebe? În Adam Slater?

În Costello? În Brooks?

Să n-ai încredere în nimeni.

– *Se zvonește că după părerea ta, Enberg a fost ajutat întrucoțva cu pușca aia.*

– *De unde-ai auzit asta?*

– *De ici, de colo.*

– *Dacă transpiră ceva despre cazul ăsta...*

– *Nu mi-a vîndut-o nimeni. N-am nici o cîrțită în oficiul tău, dacă așa ceva te îngrijorează...*

– *Nu sînt paranoică.*

Dacă era paranoică, asta nu însemna că nu umblau să-i facă de petrecanie.

Se duse la fereastră și privi afară. Deer Lake era un oraș-fantomă, pustiu și bătut de vînt; un loc dintr-un film science-fiction, unde totul fusese abandonat într-un moment necunoscut, din motive necunoscute. „Abandonat” – era un cuvînt potrivit pentru cum se simțea ea. Abandonată de siguranța, încrederea și securitatea pe care le îmbrățișase acolo.

– Nu putem risca, spuse, revenind spre Phoebe. Uită-te ce s-a întîmplat cu Paige Price și Steiger, și ce încurcătură a ieșit. Cazul ăsta e prea important. Nu ne putem permite să greșim. Josh și Megan contează pe noi.

– Și Dustin Holloman, adăugă cu voce mică Phoebe. Își roase un moment buza, un moment de tăcere pentru victime, după care își șterse o lacrimă de pe obraz. Îmi pare r-rău. N-n-aș v-v-v-vrea să...

Ellen ridică o mîină.

– Știi că nu, Phoebe. Doar ai grijă. Te rog.

Fata dădu din cap, își trase nasul și-și împinse ochelarii mai sus.

– Cameron, Mitch și agentul Wilhelm te așteaptă în sala de conferințe.

Ellen îi informă despre întâlnirea din cabinetul lui Grabko. Mitch reacționează cu furie, Cameron cu dezgust. Marty Wilhelm părea tulburat și nedumerit.

– Există posibilitatea violenței? Întrebă el.

– Categorie nu, răspunse Mitch. Îi cunosc pe Hannah și pe Paul de când m-am mutat aici. Nici pome-neală.

– Dar Costello are dreptate, insistă Wilhelm. Paul Kirkwood e un om nervos. Am văzut cu toții.

– Hannah nu i-ar fi permis niciodată să-l lovească pe Josh. Nici o clipă n-ar fi acceptat o asemenea porcărie.

– Atunci de ce s-a măritat cu canalia aia? Nu mi se pare genul de femeie care să înghită defectele lui Paul Kirkwood, și totuși asta e. S-ar putea ca în căsnicia lor să fie multe pe care nu le știm.

– Paul s-a schimbat, spuse Mitch. Se mai întâmplă. Cameron își arcui o sprâncenă.

– Întrebarea poate fi: cât de mult? A întrecut măsura? Știm că mariajul lor e aproape terminat. Paul nu mai stă acasă. Știm că Josh a reacționat foarte ciudat când a apărut Paul, ca să-l vadă la spital.

– Și crezi că a fost violent cu copilul, iar Hannah o știe, dar n-a anunțat, declară sec Mitch.

– S-au dovedit lucruri și mai stranii, ca fiind adevărate.

Cu chipul întunecat, îndărătnic, Mitch se încruntă de la Cameron la Wilhelm și înapoi.

– Folosiți-vă capetele. Spunem că Dustin Hoffman a fost răpit de complicele lui Wright. Nimic, din tot cazul, nu-l indică pe Paul.

– Poate sînt trei, sugerează Wilhelm.

– Mhm, făcu Mitch. Poate că orașul Deer Lake e o întreagă comunitate subterană de psihopați violenți cu copiii, și cu toții încearcă să abată suspiciunile dinspre amicul lor Wright.

– N-are nici un rost să ne certăm între noi pe tema asta, interveni Ellen. Costello forțează nota. Dacă îl anchetează pe Paul, atunci ar fi bine s-o facem și noi, măcar simbolic, altfel ne vom trezi c-un ou spart în mustră.

– A fost și furgonul... începuse Wilhelm.

– Și, toată lumea, ridică Mitch brațele, ca un dirijor de orchestră. Furgonul care nu ne-a dezvăluit nimic.

– Mitch are dreptate, spuse Ellen. Să nu ne pierdem vremea cu furgonul. Vorbiți cu oamenii din preajma lui Paul. Vorbiți cu secretara. Cu partenerul lui.

– Țsta n-o să ne ajute în nici un fel să reconstituim mișcările lui Paul, răspunse Cameron. Îl cunosc pe Dave Christianson de la clubul sportiv. În ultimele trei luni, a lucrat exclusiv la domiciliu. Soția lui are o sarcină dificilă, gemeni.

– O.K., atunci vorbim din nou cu secretara, spuse Wilhelm. Și cu paznicul de la complexul administrativ. Cu vecinii. Să vedem cu ce-l putem pune în legătură. Poate nu e înhăitat cu Wright. Poate încearcă să-l înfunde pe Wright.

– Iisuse Christoase, cît i-ar mai plăcea asta lui Costello. Am venit aici ca să discutăm despre noile probe împotriva clientului său, și cînd colo dăm peste teorii de conspirație. Țsta nu mai e un caz, e-un împuțit de film de Oliver Stone.

– Probe? Întrebă Ellen, îndreptîndu-se de spate. Care probe?

Wilhelm împinse spre ea, pe masă, un fax făcut sul.

– Am tras niște sfori și i-am cerut unui prieten de la laborator să-mi trimită un raport preliminar despre alte cîteva dintre probele fizice: mănușile, masca de schi și cearceaful cu care a fost înfășurată agenta O'Malley în noaptea atacului.

– Și?

– Mănușa are pete de sînge din aceeași grupă cu a agentei O'Malley. Știm deja despre petele de sînge de pe cearceaf. Acum ne uităm la firele de păr recuperate de pe cearceaf. Patru tipuri distincte. Unul, neidentificat. Unul, corespunzător cu al agentei O'Malley. Unul, corespunzător cu al lui Josh. Și unul corespunzător cu al lui Garrett Wright.

– În sfîrșit, ajungem undeva, spuse Ellen, cuprinsă de un sentiment de ușurare.

– Privitor la fesul tricatat, continuă Wilhelm, au găsit două tipuri distincte de păr: unul corespunzător cu al lui Wright și unul care se potrivește cu părul neidentificat, găsit pe cearceaf.

Întrebarea, conchise el, este: cui aparține celălalt fir de păr? Și, dacă prelevăm o mostră de la Paul Kirkwood, vor corespunde?

CAPITOLUL 21

Părintele Tom stătea într-o strănă, spre fundalul bisericii. În stînga naosului, vizavi de locul unde murise în cădere, cu șase zile în urmă, fostul lui diacon, Albert Fletcher.

Diacon, slujbaș devotat al Domnului, cu credința transformată în fanatism și nebunie; iar nebunia îl împinsese la moarte, aici, în locul pe care-l iubea. Tom nu se putea decide dacă era o situație poetică sau ironică. Știa că era tristă. Și îi părea crudă, ca atâtea altele, în ultima vreme.

Stătea singur. Vremea îi împiedicase pe cei câțiva credincioși să vină la slujba de dimineață. Executase ritualul pentru el însuși, sperînd că avea să simtă ceva, vreun soi de afirmare profundă, angajată, a faptului că încă mai putea să poarte odăjdiiile. Dar nu simțea decît o deznădejde găunoasă, ca și cum ar fi fost cu adevărat singur, total, spiritual, abandonat de același Dumnezeu care îngăduise ca Josh să fie răpit, Hannah să sufere și Albert să moară.

Se gîndise să-și mărturisească sentimentele, dar cunoștea deja platitudinile goale care aveau să i se ofere ca răspuns. Era pus la încercare. Avea nevoie de meditație, de rugăciuni. Trebuia să-și păstreze credința.

O mîngiere pe cap și o sută de Bucură-te Marie. Cel mult, aveau să-l trimită în refugiu pentru o săptămînă sau o lună, într-unul dintre locurile acelea izolate, unde-și ascundea Biserica inconvenientele: preoții alcoolici, pe cei epuizați, fragili mintal, suspecti sexual. Timp de reflecție printre epave, dar nu prea mult, pentru că arhidioceza ducea o jalnică lipsă de preoți, preferînd să aibă la post unul care-și pierduse credința, decît nici unul. Cel puțin, putea simula ritualurile.

Politica bisericească îl dezgusta dintotdeauna. Se îndreptase spre preoție din alte motive, mai nobile. Motive care se îndepărtau de el. Își înclină capul pe spate, privind spre plafonul înalt, cu delicatele sale

arcade aurite. St. Elysium fusese construită în perioada când încă mai erau accesibile financiar minicatedralile, iar enoriașii cotizau la biserică, nu la societățile de asigurări. Exteriorul era din gresie nativă. Turlele gemene se repezeau spre cer ca niște lănci ale soldaților Domnului.

Ferestrele erau adevărate opere de artă a vitraliului, mozaicuri în tonuri de nestemate înfățișând viața lui Christos. Înăuntru, pereții erau zugrăviți în albastru ca ardezia, cu frize de dantelărie albă, roz și aurită. Stranele erau din lemn de stejar, avînd genuncherele tapisate cu catifea roasă.

Un gen de loc merit să inspire respect și alinare. Un loc pentru ritualuri și mistere miraculoase. Pentru minuni.

I-ar fi prins bine o minune, în acel moment.

De-a lungul peretelui de la miazăzi, un șir de urne votive din sticlă albastră de cobalt adăposteau lumînările a trei duzini de rugăciuni, umplînd aerul cu mirosul gras al cerii topite.

Pe peretele de lîngă stativalele cu lumînări, afișele manuale scrise la cursurile de catehism, rugîndu-se pentru siguranța lui Josh, fuseseră înlocuite de rugăciuni pentru Dustin Holloman.

Rugăciuni pe care copiii n-ar fi trebuit niciodată să le facă, temeri pe care viețile lor nu trebuia să le cunoască nicicînd.

În tăcere, auzi amintirea vocii tatălui său, citind ziarul din Billings la trei zile după consumarea faptelor, fiindcă atîta dura pînă ajungea poșta la mica lor fermă de lîngă Red Lodge, Montana. În fiecare dimineață, Bob McCoy venea în casă de la treburile și citea ziarul în timp ce lua micul dejun, clătînd din cap și spunînd: „Lumea se duce dracului, cu sania.”

Lui Tom i se păru că auzea scîrțitul tălpicilor. Însă bufnitura care răsună în biserică îl readuse la realitate, așa cum era. Intrase cineva prin poarta principală din fund, cu ușile mari care aveau nevoie de ulei la bala-male. Se răsuci în strană, mijind ochii pentru a-l recunoaște pe omul care se apropia de el din umbrele întunericului de sub balcon.

– Îl caut pe părintele Tom McCoy.

– Eu sînt părintele Tom, răspunse el, ridicîndu-se.

– Jay Butler Brooks.

– Aha, scriitorul despre crime, zise preotul și îi întinse mîna.

Jay i-o apucă într-a lui și o strînse.

– Îmi cunoașteți cărțile, părinte?

– Numai după reputație. Gusturile mele de lectură se îndreaptă mai mult spre ficțiune. Primesc destule doze zilnice de realitate. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Brooks?

– Aș dori să-mi acordați cîteva momente, dacă se poate. Nu v-am întrerupt de la nimic, așa-i?

Tom McCoy aruncă o privire ironică prin biserica pustie, dar emoția care-i făcu să-i tresară colțurile gurii părea autocritică. Nu arăta ca nici un preot văzut sau imaginat de Jay. Era prea tînăr, prea chipeș, clădit athletic și îmbrăcat șleampăt, în blugi negri cu dungă și o cămașă groasă, verde, decolorată, de la Universitatea Notre Dame. Gulerul clerical se combina discordant cu cizmele de cowboy. Un om contradictoriu. Un spirit înrudit.

– Azi nu se prea îmbulzește lumea la mîntuire, spuse el.

– Pe-o vreme ca asta, bănuiesc că oamenii preferă să riște, medită Jay. Ce mai contează o zi sau două în purgatoriu, plus minus?

– Știți despre purgatoriu, domnule Brooks? Sînteți catolic?

– Nu, domnule. M-am născut baptist, iar mai târziu m-am convertit la cinism, dar știu totul despre purgatoriu.

În glas i se strecura oboseala, împotriva voinței lui.

– N-ați cucerit toată piața infernului și a suburbiilor. Părintele Tom înclină capul a consimțire.

– Așa se pare. Doriți să mergem în biroul meu?

Jay clătină din cap. Privirea lui scrută interiorul grandios al bisericii, observînd ferestrele, statuile și basoreliefurile prinse la intervale regulate pe perete.

– E bine aici. Grozav interior.

Altarul era tradițional, drapat în pînză de in, cu policandre de alamă, un potir lucitor și o enormă carte veche, cu semne din panglici ieșind dintre pagini.

Conform articolelor de ziar, din urmă cu o săptămîină, diaconul dement îi făcuse părintelui McCoy un cucui cu unul dintre sfeșnicele de alamă ale altarului. Jay se întreba dacă rămăsese la locul lui, absolvit de orice vină, sau dacă îl ridicase poliția, drept corp delict. De pe enormul crucifix suspendat înapoia altarului, chipul delicat sculptat al lui Christ îl privea încruntat, dezaprobîndu-i gîndurile.

Părintele Tom se retrase cu cîțiva pași în lungul banchetei. Jay se așeză alături, cu canadiana foșnindu-i ca un ziar. Își descheiase fermoarul, ca o concesie față de faptul că se afla înăuntru, dar frigul părea să-l fi pătruns pînă la oase în cele zece minute ale drumului pînă acolo, navigînd cu *Cherokee*-ul pe drumurile nedegajate și prin troienele de un metru.

În orice caz, biserica nu părea la fel de călduroasă ca interiorul camionetei. Probabil că termostatul intra în funcțiune numai pentru enoriași.

N-avea nici un sens să încâlzească grajdul în lipsa turmei.

– Ați venit aici ca să scrieți o carte, spuse simplu părintele Tom.

– Nu sînteți de acord.

– Nu am căderea să fiu sau nu de acord.

Pe chipul lui Jay se întinse un zîmbet.

– Mă rog, n-am auzit ca asta să fi oprit pe cineva.

– Hannah și Josh au trecut prin destule, spuse McCoy, fără menajamente. Nu vreau să-i văd suferind mai mult decît pînă acum.

Jay arcui o sprînceană, remarcînd omisiunea.

– Și Paul?

Preotul își mută privirea.

– Paul a dat foarte clar de înțeles că nu dorește nimic de la mine, nici de la Biserică.

– Și îl puteți acuza?

– Pentru asta, nu.

Candoarea preotului era surprinzătoare, dar, în fond, nimic la Tom McCoy nu părea comun. În funcție de cei pe care-i întrebai prin oraș, părintele McCoy era un rebel, un om înviorător, un afront la adresa tradițiilor Bisericii. Nu se definea nici prin uniformă, nici prin convenții. Enoriașii fie îl iubeau, fie îl tolerau. Dincolo de lentilele ochelarilor cu ramă de aur, în ochii lui albaștri se citea cinstea.

– Nu mă interesează să exploatez victimele, părinte.

– Le veți consemna suferințele, le veți diseca viețile, le ambalați întîmplările ca pe o distracție și cîștigați o grămadă de bani. Cum ați numi asta?

– Modul cum merge lumea. Se întîmplă destule. Oamenii vor să le cunoască. Cunoașterea lor nu schimbă cele întîmplătoare. Nimic nu le poate schimba.

Ceea ce caut eu e adevărul. Logica. Motivele. Vreau să știu de unde își găsesc oamenii obișnuiți puterea de a înfrunta tragedii ieșite din comun. Vreau să aflu ce putem învăța de la ei, noi, ceilalți.

– Și să câștigați cât mai mulți bani.

– Și să câștig bani, recunosc Jay. Cei săraci pot fi bogăți în împărăția lui Dumnezeu, dar eu îmi prefer bogăția acum, mulțumesc.

– Hannah nu e o femeie de rînd, spuse părintele Tom; expresia i se împlânzi vag, cu subînțeles. Întrebați pe oricine. E mai puternică decît crede ea însăși. Generoasă. Bună. Nu vă pot spune nici pe departe ce a însemnat ea pentru comunitatea asta, ca medic, ca model.

– Trebuie să fi fost greu s-o vedeți trecînd prin atîtea, comentă Jay, urmărindu-i îndeaproape reacția reală. Furie. O clipă, apoi dispăru. Camuflată rapid de ceva mai acceptabil. Dar nu-i urmă nimic din înțelepciunea preotească, nici o lozincă magică precum o pătură de banalitate pentru a acoperi toate suferințele.

– A fost un infern, spuse franc McCoy. Sînt preot de peste zece ani, domnule Brooks. Încă-mi mai rămîne să înțeleg de ce li se întîmplă lucruri rele oamenilor buni.

– Voința Domnului? Încercă Jay.

– Sper cu certitudine că nu. Ce scop ar avea să-i pedepsească pe cei credincioși și inocenți? Eu aș numi așa ceva sadism, ce credeți?

Jay se rezemă de spătarul stranei, cu brațele încrucișate pe piept, privindu-l întrebător și nedumerit pe Tom McCoy.

– Sînteți sigur că sînteți preot?

Părintele Tom rîse fără haz, cu privirea în altă parte. Cuvîntul „nu” reverbera prin aer, în jurul lui.

– După ultimele două săptămîni, cred că nici unul dintre noi nu mai poate fi sigur de nimic.

Răspunsul atingea un punct sensibil. *Adevărul*. De genul pe care nimeni nu voia să-l audă.

– Dar dumneavoastră trebuie să vedeți așa ceva tot timpul, continuă McCoy. E munca dumneavoastră să circulați de la un grup de victime la altul. Vă afectează sau sînteți imun?

– Nu imun, ci atent. Păstrez distanța. Nu mă implic personal. Sosesc, pun întrebări, caut răspunsuri, adun totul la un loc și plec mai departe.

Chiar în timp ce-și înșira răspunsul stas, o văzu cu ochiul minții pe Ellen. O simțea în brațe, îi simțea teama, lacrimile îmbibîndu-i cămașa. Halal distanță.

– Nu mă privește pe mine.

Și asta era tot o minciună.

Poate că numea sosirea la Deer Lake fugă, dar nu putea scăpa de faptul că afundarea în cazul acela anume, îl implica și pe el, cu propriul lui sentiment de singurătate. O făcea pentru a se autopedepsi și a se îmbărbăta cu ajutorul perspectivei, ceea ce-l făcea să devină atît egoist, cît și oportunist. De ce nu se putuse repezi la bordul unui avion spre Barbados, după ce o văzuse pe Christine? Acum ar fi putut să se prăjească la soare, bînd rom, în loc să înghețe bocnă și să-și dezgroape emoții nedorite din cele mai adînci cotloane ale sufletului.

– Nu fac decît să consemnez povestirea, declară, ca și cum cuvintele ar fi putut face să fie așa.

– Nimic personal, spuse părintele Tom. Ochii i se îngustaseră, pătrunzînd mult mai adînc sub scuzele superficiale și sub fațada publică. Aveți copii?

Depinde pe cine întrebați, răspunse Jay în sinea lui, păstrînd însă răspunsul pentru sine..Confesiunile le

erau rezervate enoriașilor de la St. Elysium, nu scribilor mercenari și dibaci la vorbă, din afara orașului.

McCoy interpretează tăcerea ca pe un răspuns negativ.

– I-ați cunoscut pe Hannah și Josh?

– Încă nu, răspunse Jay.

– De ce? Este vorba despre viața lor.

– Sînt implicate și alte persoane. Am fost ocupat să studiez trecutul, să fac cunoștință cu participanții.

– Serios?

– Dacă vă așteptați să spun că nu mi s-a părut corect s-o abordez, aveți mult de așteptat, părinte, replică Jay, întrebîndu-se cîte lovituri avea să-i treacă Dumnezeu la răboj pentru că mințise un preot.

O evitase pe Hannah Garrison sub scuza că povestirea era mai mult despre fiul ei. Era despre sistemul judiciar și despre polițiști, despre Garrett Wright și despre Dennis Enberg. Dar, în esență, era despre un băiețel, de opt ani, a cărui viață fusese smulsă din rădăcini. Alesese acel subiect pentru paraielele existente, pentru a se forța să examineze durerea și să sondeze întrebările, menținîndu-și distanța, de obicei sigură... și ocolise tocmai nucleul. Copilul. Josh, care avea opt ani, pistrui pe față și dinții lipsă. Căruia îi plăcea să joace hochei și Little League. Își aminti fotografia din biroul lui Paul. Josh în uniforma de baseball, cu Paul, mîndrul tată, lîngă el. Pumnul dorului se încleștă și mai strîns.

Ce naiba cauți aici, Brooks?

Părintele Tom se ridică în picioare.

– Haideți să facem o plimbare, domnule Brooks. Cred că ar trebui să cunoașteți pe cineva.

Au mers cu mașina pe Lakeshore, pe lîngă casa lui Garrett Wright, în fața căreia stăteau la post cîțiva

reporteri vajnici, pînă la casa familiei Kirkwood, unde coti pe alee. Jay mai parcuse o dată în fața acelei case, numai pentru a se retrage și a pleca din nou. În cele cîteva zile trecute de-atunci, nu se schimbase nimic.

Cetatea de zăpadă din curte era tot neterminată. Se întrebă dacă Josh avea s-o mai termine, sau dacă cele prin care trecuse îl schimbaseră atît de mult încît un lucru simplu și copilăresc, ca de pildă, o cazemată din zăpadă, avea să i se pară întotdeauna lipsit de importanță.

Părintele Tom coborî din *Cherokee*. Jay aruncă o privire trecătoare reportofonului, pus pe consola dintre fotolii, și îl lăsă acolo.

Parcurseră împreună aleea, Jay absorbind în tăcere starea locului, detaliile. Casa era ultima din cvartal.

Părea confortabilă, genul de cămîin unde să întemeiezi o familie. De pe treapta de la intrare, vederea spre stradă și spre restul cartierului era limitată, blocată de garajul adăugat, ieșit în fața casei propriu-zise. Era o priveliște spre lac, cu copacii de pe maluri. Prin dantelăria crengilor golașe ale întinderii înghețate se distingeau vag clădirile colegiului *Harris*.

Pe acea treaptă fusese lăsat Josh Kirkwood, cu patru nopți în urmă. Singur. Într-o pijama în dungi. Mama lui nu văzuse pe nimeni, nici măcar o mașină. Casa lui Garrett Wright se afla pe aceeași stradă, dar încă nu se găsisese vreo dovadă care să sugereze că Josh fusese înăuntru. În noaptea aceea, Karen Wright stătuse sub pază, la hotelul *Fontaine*.

Cine îl adusese înapoi? Todd Childs? Christopher Priest? Sau oare complicele lui Wright era o persoană atît de anonimă, încît putea circula prin oraș fără pro-

bleme, necunoscut, nevăzut, nebănuț? Și care era legătura cu Wright? Sau poate avea legătură cu oamenii ce locuiau în această casă?

Hannah Garrison deschise ușa, cu un zîmbet luminîndu-i fața cînd îl văzu pe părintele Tom.

– Iarăși ți-ai uitat mănușile, îl muștră ea. Mare minune dacă nu-ți degeră mîinile.

– Ei, o minune mi-ar ameliora fără-ndoială relațiile cu episcopul.

Hannah fusese cea mai puțin vizibilă în tot timpul calvarului, rămînînd în umbră, pe cînd soțul ei se alăturase echipelor de căutare și vorbise cu presa. Jay însă îi urmărise singurul interviu, dat la televiziune, de suficiente ori pentru a-i fi memorat deja timbrul vocii, cadența pronunției, albastrul de cicoare al ochilor. Știa că se învinuia singură, pentru că nu venise la timp să-l ia pe Josh, în seara aceea. Îi văzuse durerea pe față, îi auzise deruta din voce. Avusese o viață perfectă și dintr-o dată i se sfărîmase totul în jur.

Și dorea să scrie o carte pe tema asta.

– Jay Butler Brooks, doamnă, se prezentă el, întinzînd mîna.

Surîsul drăgălaș și fragil se strepezi, iar privirea îi fulgeră spre prietenul ei, părintele Tom.

– Credeam că e ceva important, se mulțumi ea să spună.

– Nu sînt reporter, doamnă, continuă Jay.

Hannah ridică bărbia, cu o expresie rece.

– Știu ce sînteți, domnule Brooks. Intrați.

Îi conduse, nu în sufragerie, unde televizorul era deschis și podeaua plină de jucării risipite, ci într-o încăpere simplă, cu mobilă ce părea să nu se mai fi folosit de la Crăciun. Îl îndepărta de adevăratul ei cămin, de copii. Jay acceptă subtila ostilitate ca o parte

din întreg, din ansamblul povestirii, o parte din cea care era Hannah Garrison.

Femeia se așeză în capul mesei. Cu toate că părea să fie bolnavă – slabă, palidă, cu cearcăne negre sub ochi – avea o atitudine regală. Părul auriu-ondulat îi era tras înapoi din jurul feței, accentuând genul de structură osoasă, care îmbogățise fotomodelele, dar nu purta machiaj, nici bijuterii.

Bluza era o relicvă îndelung purtată, de la alma mater, Duke University. Pe lângă ea, pînă și un sac de iută ar fi arătat șic.

– Soțul meu mi-a spus că a vorbit cu dumneavoastră, zise ea.

– Oare de ce mă face asta să cred că sînt privit cu ostilitate?

– Sînteți, cu siguranță, de către Păul. Eu îmi formez singură opiniile.

Jay dădu din cap.

– E mai corect așa. Mi s-a spus că sînteți o femeie remarcabilă, doamnă doctor Garrison.

Hannah făcu un gest de lehamite cu mîna ei prelungă, elegantă.

– Prin forța împrejurărilor, atîta tît. Motiv pentru care ați venit aici, nu-i așa?

– N-am să vă mint, doamnă doctor Garrison. Sînt scriitor. Vi s-a întîmplat un lucru îngrozitor. Aș dori să am posibilitatea de a-l relata.

– Și dacă refuz, îl veți relata oricum?

– Probabil. Aș vrea să vă pot include punctul de vedere, dar dumneavoastră hotărîți dacă doriți sau nu să participați.

– Ei bine, este simplu. Răspunsul meu este nu. Mi-ajunge că am trăit o dată coșmarul ăsta. Nu doresc să-l iau de la capăt, spunîndu-vă povestea sau

gîndindu-mă la miile de oameni care o vor trăi indirect, citindu-vă cartea.

– Chiar dacă ar putea ajuta pe cineva să înțeleagă...

– Să înțeleagă ce? Nimic din toată povestea asta nu e de înțeles. O știu. Am petrecut fiecare noapte, fiecare zi, încercînd să înțeleg. Nu m-am ales, după atîta efort, decît cu și mai multe întrebări.

– Va ieși totuși o sumă considerabilă de bani pentru Josh.

Găsea foarte grăitor-faptul că Hannah nu scosese o vorbă despre plată, cînd fusese, practic, primul gînd care-i trecuse prin cap soțului ei.

Femeia îi aruncă o privire înghețată.

– Nu-mi voi prostitua fiul, nici pe mine însămi, domnule Brooks. Nu avem nevoie de banii dumneavoastră. Tot ce vrem e să scăpăm din coșmarul ăsta, să ne distanțăm de el emoțional și să ne ducem viața mai departe. Orice bani asociați cu ceea ce s-a întîmplat n-ar însemna decît să tîrîm trecutul după noi. Ar fi ca niște bani mînjiți cu sînge. Se ridică, netezindu-și cu mîinile poalele largi ale bluzei.

– Nu. Acesta e răspunsul meu. Doriți o cafea?

Odată lichidat subiectul, revenise la îndatoririle obligatorii de gazdă. Jay avea senzația că, dacă ar fi venit acolo cu o lună în urmă, Hannah ar fi fost mai blîndă, mai amabilă, mai puțin obtuză, mai elaborată în materie de bune maniere.

Calvarul îi înlăturase tot ceea ce era de prisos, desprinsese falsitatea ceremoniei sociale, lăsînd numai adevărul, esențialul. La fel ca atîtea persoane pe care le intervievase, oameni care trecuseră prin experiențe chinuitoare, Hannah constatase cît de mult din viață e vorbărie goală, doar un ritual fără sens, căruia i

se dădea importanță pentru a ajuta omenirea să se prefacă a fi puțin mai bună decât restul animalelor de pe planetă.

În altă parte a casei, sună un telefon. Hannah se scuză ca să răspundă.

– Fondul de depozit va fi înființat, îi spuse Jay părintelui Tom. Pot face ce vor cu banii. N-au decât să-i dea altora, din partea mea.

Preotul ridică din umeri, alene.

– Pentru dumneavoastră, nu contează. Sînteți absolvit, v-ați jucat rolul, v-ați achitat taxa.

– Orice-aș zice, tot în pierdere ies, mormăi Jay. Dacă păstrez banii pînă la ultimul cent, sînt un ticălos avar. Dacă-i dau, încerc să cumpăr conștiințele oamenilor.

– Și nu asta faceți?

Jay rîse, ca un lătrat, mutîndu-și privirea. La ce naiba-i trebuia lui o conștiință? Nu era decât un bagaj excesiv, încă o piatră legată de gît să-l tragă în jos. Dacă avea conștiință, ar fi trebuit să creadă că totul era din vina lui, inclusiv faptul că Christine îi ținea de-atîția ani fiul departe de el, că nu era doar o pizmă feroce din partea ei. Și-așa îl durea destul de tare. Gîndul că el, cu mîna lui, își răpise opt ani de viață departe de băiat, nereușind nici măcar să-l cunoască, ar fi fost prea greu de suportat.

În ușa dinspre sufragerie apăru deodată un ciuf blond-închis și o pereche de ochi mari, albaștri. Ochii erau întunecați, cu privirea fixă.

– Salut, Josh, spuse părintele Tom cu glas nepăsător. Vrei să stai cu noi?

Băiatul își scoase la vedere și restul trupului, rămînînd însă cu o mîină pe tocul ușii. În cealaltă, strîngea toarta unui rucsac de nailon, umfiat.

Purta o pereche de blugi largi și un pulover de hochei al echipei *Blackhwaks*, mai mare cu câteva numere. Nu schiță nici o mișcare de a se apropia.

Jay se răsuci pe jumătate în scaun, rezemîndu-și coatele pe genunchi.

– Salut, Josh, îi spuse el calm. Mă numesc Jay. Tăticul tău mi-a spus că ești un jucător de baseball excelent.

Expresia lui Josh nici nu tresări. Nu se zări nici o destindere, auzind referirea la tatăl său, absolut nici un răspuns. Avea o față croită pentru un zîmbet ștregăresc. Jay și-l aminti din fotografia văzută în cabinetul lui Paul – ochi strălucitori și mîndrie sfoasă – și cea de pe afișele cu „dat dispărut” – un zîmbet știrb și o uniformă de mic cercetaș.

Încet, Josh traversă holul și intră în sufragerie, ocolind toată încăperea, cu ochii spre Jay. Cînd ajunse în dreptul părintelui Tom, se opri, scoase din rucsac un caiet cu spirală, îl deschise și rupse din el o pagină.

– Cred că hocheiul e acum sportul la modă, continuă Jay, făcînd conversație pentru a risipi tensiunea ce umplea camera, cu speranța că atingea coarda potrivită și îl smulgea pe băiat din muțenie. Acolo de unde vin eu, nu prea jucăm hochei. N-avem iată cu adevărat.

Josh nu-i dădu nici o atenție, în timp ce îngenunchea pe podea, împăturind cu grijă coala de hîrtie, o dată, apoi încă o dată. După ce termină, se ridică, își săltă rucsacul pe un umăr și traversă covorul în linie dreaptă, ca și cum ar fi mers pe sîrmă. Ajungînd la masă, îi întinse părintelui Tom hîrtia.

– Pentru mine? Întrebă preotul, primind darul.

Josh dădu din cap.

– Dar n-o deschide acum.

– Bine, promise el, introducînd hîrtia în buzunarul de la piept. O păstrez pentru mai tîrziu.

Băiatul încuviință din nou, se retrase în spatele părintelui Tom și ocoli iarăși camera pînă la ușă, privindu-l pe Jay cu ochii aceia mari și umbriți.

Hannah reveni, oprindu-se să-și atingă fiul pe cap. Josh se feri de sub mîngîiere, dispărînd în altă cameră.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse ea. V-ați hotărît în legătură cu cafeaua?

Jay se ridică.

– Nu, mulțumesc, doamnă. Trebuie să plec.

Scoase, dintr-unul dintre numeroasele buzunare ale canadienei, o carte de vizită și i-o întinse.

– În caz că vă răzgîndiți.

– N-am să mă răzgîndesc, răspuse ea ferm, temperîndu-și însă răspunsul cu o expresie de scuză.

Se deosebea enorm de soțul ei. Jay bănuia că mariajul lor era o poveste în sine.

Care dintre ei se schimbase, în bine sau în rău? Cît timp ar mai fi rămas împreună, dacă nu-i despărțea răpirea lui Josh?

– Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Hannah, spuse el. Părintele Tom are dreptate. Ești o persoană extraordinară. Indiferent că vrei să accepți sau nu.

O adîncă tristețe întunecă ochii femeii.

– Tocmai despre asta e vorba, domnule Brooks. Nu vreau să fiu o eroină. Vreau doar să ne trăim viața ca înainte.

Nu părea să-și poată împlini dorința prea curînd, își spuse el cu milă, cînd ieși pe ușa din față, iar un fotograf îl immortaliză din geamul unei Toyota parcată în stradă.

– Nu merită ceea ce i s-a întâmplat, spuse părintele Tom, odată ajunși în *Cherokee*.

Nu aveau preoții rolul de a-și asculta credincioșii, cugetînd la cruzimile lumii? se întrebă Jay. Tom McCoy părea să aibă mai multe întrebări decît răspunsuri, povară ce părea să-l apese greu.

– Din experiența mea, părinte, spuse Jay, viața e plină cu acte de cruzime arbitrare. Încercările de a le desluși fie ne mențin umani, fie ne scot din minți.

Părintele Tom nu spuse nimic, scoțînd doar din buzunar biletul lui Josh și despăturindu-l.

Desenul era simplu: un chip trist, cu ochi negri și goi, în mijlocul unui pătrat înnegrit. Titlul îi frînse inima. *Cînd eram pierdut.*

Josh nu era singurul care se pierduse în cursul acelei drame. Vieți pierdute, iubire pierdută, încredere pierdută... credință pierdută. Tom încercase să înțeleagă, se rugase pentru puțină încurajare, dar nu simțea decît teama că acea credință care-i ancorase viața în loc, aluneca tot mai departe, iar el nu dorea să se mai țină decît de soția altuia.

Cînd eram pierdut...

Împături hîrtia și o vîrî înapoi în buzunar.

Înmormîntarea se prelungea interminabil. Victor Franken acumulasе zeci de cunoscuți în cei șaptezeci și nouă de ani ai săi, dintre care nici unul nu se sfîia să se folosească de moartea lui pentru a-și demonstra talentele oratorice.

Vremea îi împiedicase pe cei de departe să vină, lucru pe care localnicii îl interpretau ca însemnînd mai mult timp la tribună pentru ei înșiși.

Ellen stătea spre fundalul bisericii Grace Lutheran, făcîndu-și vînt cu programul și întrebîndu-se dacă tot

aerul acela fierbinte provenea de la cuptor sau nu era decît un produs secundar al tuturor acelor avocați adunați la un loc.

Nartexul era plin de reporteri, așteptînd să asalteze oamenii cu întrebări, în drum spre ieșire. Rudele lui Franken stăteau în stranele din față, inclusiv strănepotul din L.A., care deschisese ceremonialul interpretînd un dans liturgic ce-i făcuse pe localnici să se foiască în loc. Oamenii din Minnesota își foloseau rareori trupurile pentru interpretare, și niciodată în combinezon negru.

Viața din Deer Lake dobîndise toate calitățile bizare ale unui film de Fellini, cu Rudy Stovich în rolul clovnului trist. Stătea la pupitru, glasul înălțîndu-i-se și coborînd la fel de dramatic ca expresiile feței.

Mike Lumkin, un avocat din Tatonka, se aplecă spre Ellen, șoptindu-i:

– Dacă la fel e și în instanță, eu mă apuc de afaceri imobiliare.

– Bate în lemn, îi șopti și ea. Poate-l descoperă Televiziunea. S-ar putea să fie viitorul Wapner.

– Și rolul lui Rusty cine-o să-l joace?

– Manley Vanloon.

– Parc-ar fi un episod din *Hœe-Haw*, se strîmbă Mike. Ascultă, trebuie să discutăm despre disponibilizarea lui Tilman. Ce zici despre sentința pe care a executat-o?

– Cred că visezi. Sentință executată și optzeci de ore în serviciul comunității.

– Ochii lui Mike ieșiră din cap.

– Optzeci?

– Nouăzeci?

– Șaizeci.

– O sută.

– Optzeci pare normal, consimți el rezonabil, rezemîndu-se de spătar, în timp ce Rudy se lansa în ultimul act al omagiului.

Ellen își stăpîni un căscat. Încerca să-și alunge totul din minte, în scopul de a-i aduce judecătorului Franken propriul ei omagiu. Scurt și la obiect. Fusesse un om cumsecade, un judecător bun, avea să i se simtă lipsa.

Înmormîntarea trebuia să se amîne pînă la un dezgheț serios. După ultima rugăciune și trei versuri din „Rămii cu mine”, toți se buluciră spre subsolul bisericii, la prăjiturile și jeleul aduse de doamnele lutherane, precum și pentru conversațiile centrate nu în jurul judecătorului Franken, ci în legătură cu Garrett Wright și cu răpirile. Ellen făcu o rundă obligatorie prin încăpere și evadă pe o ușiță laterală, puțin folosită, care dădea în parcare.

Cînd ajunse înapoi la tribunal, cei rămași pe loc să lucreze, plecau pentru weekend. Paltoanele erau pe ei, computerele și mașinile de scris închise, pantofii intrau în sacoșe, înlocuiți de șoșoni. Quentin Adler stătea de vorbă cu Martha, recepționera procuraturii, care avea servieta în mîină.

– M-aș fi dus să-mi prezint condoleanțele, dar sînt cufundat în treburi pînă peste urechi, declară el plin de importanță. Știi, Rudy mi-a cerut să preiau cîteva dintre cazurile lui Ellen.

Ellen își dădu ochii peste cap, strecurîndu-se pe lîngă el, spre biroul lui Phoebe. Secretara ei stătea cu poncho-ul de lînă în poală, avînd o expresie de elevă reținută la școală după cursuri.

– Am vreun mesaj? Întrebă Ellen, prefăcîndu-se a nu-i observa mimica bosumflată.

– Corespondența este pe birou. Cineva ți-a trimis

trandafiri. Pete Ecklund vrea să ajungă la o învoială cu Zimmerman. Te-au căutat un gazilion de reporteri. Agentul Wilhelm zice că toxicologul a găsit urme de triazolam în sângele lui Josh Kirkwood, recită ea, împingînd fișele spre Ellen. Trebuie să mai rămîn?

– Ai o șustă? Înălță Ellen din sprîncene, încercînd o atitudine de camaraderie ca între fete.

– N-o mai am.

– Nu, nu e nevoie să rămîi. Ellen coborî privirea asupra biletului de la Wilhelm, încercînd să nu se simtă ca o mamă vitregă. Dar s-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău, mîine după-amiază.

Neluînd în seamă oftatul prelung, intră în birou. *Triazolam*. Se duse direct la bibliotecă și scoase un volum de referință, care cuprindea, virtualmente, toate produsele farmaceutice, legale sau nu, cunoscute omenirii. Triazolam, cunoscut și ca halcion. Un calmant al sistemului nervos central, prescris cîndva pe scară largă ca somnifer și folosit, de asemenea, în spitalele de psihiatrie. Parcurse lista efectelor secundare, care includeau pierderea memoriei și halucinații. *La întreruperea bruscă a administrării, pot interveni schimbări bizare de personalitate (psihoze) și paranoia.*

Asta putea să explice comportamentul lui Josh, își spuse ea. O doză destul de puternică l-ar fi putut menține pe Josh în stare hipnotică pe parcursul captivității, timp în care Wright îi putea implanta în minte orice, inclusiv amenințări. Oprirea bruscă a tratamentului putea să fi declanșat o ușoară psihoză.

Formă numărul lui Wilhelm și observă pentru prima oară buchetul de trandafiri roșii din vaza verde, cu scopuri multiple, de pe birou. Brooks, îi veni în gînd primul.

Ticălosul credea că-i putea ocoli garda, cu flori și cu zîmbetul ăla blestemat. El și Costello probabil că rîseseră pe săturate, pregătindu-și strategiile la un păhărel.

Cu receptorul proptit între umăr și ureche, scoase cartea de vizită dintre tulpinile spinoase și rupse plicul.

– Agent Wilhelm.

– Aici Ellen. Îți mulțumesc că m-ai anunțat despre raportul toxicologic. S-ar putea să ne răspundă la cîteva întrebări.

– Am pus oamenii să caute rețete de halcion, onorate pe plan local, răspunse el. S-ar putea să avem noroc. Dar, lă o adică, e posibil și să-l fi cumpărat din Minneapolis, unde sînt vreo două sute de farmacii:

– Tre' să-ncepem de undeva, spuse Ellen. Ai primit vreun raport despre analizele sangvine ale lui O'Malley? Credea că Wright îi injectase ceva, în timp ce era leșinată. Dacă am putea merge pe urma ambelor droguri...

În receptor, foșnetul hîrtilor răsună ca niște paraiziți.

– Așteaptă.

Ellen deschise plicul. Căzu o hîrtie împăturită. Cartea de vizită propriu-zisă era goală. Ciudat. Ellen o puse deoparte și desfăcu hîrtia.

răul vine la CEA care-l caută

caută P de la PĂCAT

vezi pe unde ne-am aflat

Ellen lăasă biletul să cadă și sări de pe scaun, retrăgîndu-se de lîngă birou. Receptorul telefonului se rostogoli peste sertare, rămînînd atîrnat.

– Domnișoară North? Mai sînteți acolo? Alo?

caută P de la Păcat... vezi pe unde ne-am aflat...

– O, Doamne, șopti Ellen, privind înnebunită prin birou. Sanctuarul ei. Singurul loc, din viața sa profesională, unde se simțea complet stăpână. Privirea i se opri asupra dulapurilor cu fișiere.

caută P de la Păcat...

Tremurînd, smuci sertarul și răsfoi dosarele. Unul dintre acestea ieșea în evidență: mai curat, mai rigid, nefolosit. Cuvîntul „PĂCAT”, cu majuscule groase, pe cotor. Fusese în biroul ei. Ticălosul intrase în biroul ei.

Depuse dosarul deasupra celorlalte din dulapul tras în afară și deschise coperta. Din micul pătrat al unei fotografii Polaroid, cu ochii goi și lipsiți de expresie, o privea Josh Kirkwood.

CAPITOLUL 22

Ziua păruse să dureze o veșnicie și totuși, s-a înnoptat prea devreme. Contradicția, își spuse Hannah, nu era decît o reflectare a propriului ei tumult interior. Plecase de la spital în urmă cu două săptămîni. Nici nu se putea gîndi să-i părăsească pe Josh și pe Lily, deși îi era un dor cumplit de munca ei.

Îi lipseau colegii, pacienții, prietenii, normalitatea rutinei cotidiene, truda muncii la hîrtii. Mai presus de orice, îi lipsea persoana care era ea însăși la serviciu. Forța intelectului și a voinței, care o ajutau în acel rol, părea s-o fi părăsit-o odată cu halatul alb, de laborator, și cu plăcuța din imitație de alamă cu numele ei.

N-ar fi trebuit să spună niciodată că se definea prin munca ei. Nu conta cine era, ci cu ce se ocupa. Dar, fără sistemul de referință pe care i-l oferea meseria, se simțea pierdută.

Și, odată cu acest sentiment, apărea și vinovăția. Nu era numai doctoriță; era și mamă. Copiii ei aveau nevoie de ea. De ce nu se putea defini pe sine însăși în acești termeni?

Blestemul femeii din anii '90, își spunea ea, străduindu-se să facă haz de necaz. O luptă zadarnică. Ziua îi oferise puține motive de rîs și situația n-avea decât să se înrăutățească.

Vremea o obligase să contramandeze întâlnirea lui Josh cu doctorița Freeman. O prietenă de la spital o sunase și-i spusese că doctorul Lomax începea să facă valuri la administrație pentru a fi numit temporar director al secției E.R., funcție pe care apoi avea să lupte pentru a și-o permanentiza. Funcția de director al E.R.-ului aterizase drept pe umerii lui Hannah, cu o lună în urmă, avansare care-i trecuse pe sub nasul doctorului Lomax. Era îngrijorată că puteau chiar să-l asculte, după care se dojeni singură că lăsase o altă situație, în afară de cea a lui Josh, să treacă pe primul plan.

Ellen North îi telefonase ca s-o anunțe că avea încă o probă fizică împotriva lui Wright, dar și că avocatul lui Garrett Wright solicita accesul la fișele medicale ale lui Josh, șiretlic destinat să distragă atenția dinspre Wright, asupra lui Paul.

Iar Jay Butler Brooks dorea să scrie o carte despre toate acestea. O zi îngrozitoare.

Acuzația lui Costello îi ocupase mintea ca un șobolan negru și mare, rozîndu-i nervii. Implicația era aceea că Paul îl agresase pe Josh, acuză pe care o respinsese din capul locului. Paul nu le-ar fi făcut nici odată un rău intenționat copiilor săi. Nu credea nici măcar în bătăile la fund. Și totuși, de câte ori, în ultima vreme, n-o frapase oribila senzație că devenise un

străin? O mințise, mințise poliția, se eschivase întrebărilor și transformase nonrăspunsurile în îndreptățită indignare.

Își amintea prea bine cum o chestionase Megan O'Malley în legătură cu Paul, după ce canadiana lui Josh fusese găsită pe Ryan's Bay.

– *Cînd ați început să observați la el schimbări?... Recent, a părut mai retras?... Își ignoră în mod normal robotul telefonic, cînd îi telefonați seara la birou?*

– *De ce îmi puneți aceste întrebări? Doar nu puteți crede că Paul are vreo legătură cu cele întîmplate.*

– *Sînt doar chestiuni de rutină... Chiar și Maica Tereza ar avea nevoie de un alibi, dacă s-ar afla aici. Cînd îl prindem pe individ, probabil că avocatul lui va încerca să incrimineze pe altcineva... Dacă e destul de nesimțit, vă va întreba unde ați fost... și unde a fost Paul.*

– *Nu știu unde a fost Paul. Lipsa cînd m-am trezit eu din somn. A spus că ieșise de unul singur, circulînd cu mașina prin oraș, căutînd...*

Nu știa unde fusese în dimineața aceea, nici de ce nu-i telefonase în seara dispariției lui Josh, sau de ce mințise poliția despre faptul că avusese cîndva un furgon de culoare deschisă. Nu știa de ce se ferise Josh de el, în seara aceea la spital.

Încă un val de vinovăție i se ridică în gît. Nu pentru că l-ar fi crezut pe Paul capabil de așa ceva, ci fiindcă nu putea fi sigură că nu era.

Știa că urma să vină la cină. Că avea să sosească în cîteva minute.

Reușise să prepare mîncarea, cu toate că era cu atenția împrăștiată. Salata era gata. Mirosul de pui cu rozmarin și cartofi prăjiți umplea toată casa.

În dormitor, Lily clădea din cuburi un turn precar.

Josh își construise un fort din scaune, taburete și perne de pe canapea, creînd un spațiu în care să poată intra, izolîndu-se de toți ceilalți.

Hannah îl scosese afară din dormitor în fiecare zi, pentru a-l împiedica să facă tocmai acest lucru – s-o respingă, să se închidă cu amintirile pe care refuza să le împărtășească.

Fortul îi amintea că băiatul putea ține la distanță restul lumii, fără pereți, numai cu ajutorul propriei lui tăceri.

Petrecuse aproape toată ziua în noul său bîrlog, cu rucsacul și cu Blocul de Gîndire cel nou. Hannah fusese ușurată să-l vadă că folosea caietul. Poate că amintirile și sentimentele aveau să-nceapă a inunda paginile, revărsîndu-se apoi afară din el, iar Josh începea să vorbească despre întîmplările prin care trecuse.

Ellen întrebuse despre el dacă părea sau nu să-și revină. Hannah știa că ar fi ajutat acuzarea contra lui Garrett Wright, dar nu-l putea forța pe Josh, oricît de mult o tenta. Doctorița Freeman spusese că Josh trebuia să-și revină în ritmul lui propriu, orice încercare de a-l sili să vorbească despre ceea ce se întîmplase putîndu-i declanșa o traumă din care să nu-și mai revină luni sau chiar ani de zile. Avea nevoie de timp.

Înfățișările pentru cauzele probabile aveau să înceapă marți.

Hannah coborî din bucătărie, în dormitor.

– Josh, e timpul să te speli pentru cină. Tata trebuie să apară din clipă-n clipă.

Josh ridică privirea spre ea, de sub perna ce servea drept acoperiș colibeii. Nu spusese nimic, în nici un sens, despre apropiata vizită a tatălui său.

Paul telefonase în cursul dimineții. Dorea să vadă

copiii, în special pe Josh. Întotdeauna fusese atât de mîndru de Josh, atât de bucuros că avea un fiu. Propriul lui tată nu arătase prea mult interes față de studiosul său fiu mai mic, preferînd compania fraților mai mari ai lui Paul. Faptul că Josh îl respinsese, trebuia să-l fi durut insuportabil de mult.

– Haide, îl chemă ea, ridicînd perna.

Josh își închise brutal Blocul de Gîndire, strîngîndu-l la piept. Hannah se aplecă, trecîndu-și o mîină peste buclele lui blonde.

– Zău că tătîcul abia așteaptă să te vadă, spuse ea. Îi e dor de tine și de Lily.

Josh nu răspunse nimic. Nici măcar nu întrebă de ce tatăl său nu mai locuia acasă. Lipsa lui de curiozitate o irita îngrozitor.

Dincolo de bucătărie, o ușă se deschise, apoi se închise din nou. Paul, intrînd din garaj. Josh făcu ochii mari și o zbughi din loc ca un cerb, sărînd afară din fort și fugînd spre holul care ducea la baie și dormitoare. Lily își dărîmă cuburile și se repezi într-un cerc nebunesc prin jurul living-ului, țîpînd:

– Tati! Tati!

– Am uitat înghețata, anunță Paul, intrînd în bucătărie. Vorbea pe un ton provocator, defensiv. De fapt, n-o uitase deloc. După ce anunțul lui Costello fusese transmis prin toate buletinele de știri, nu se mai putuse îndura să între într-un magazin. Oamenii aveau să se uite lung la el, spunîndu-și cine știe ce. Aveau să uite complet despre toate orele pe care le petrecuse cu căutarea, despre rugămințile rostite la televizor. Aveau să revină cu gîndul la ziua cînd Mitch Holt îl chemase să i se ia amprente. Aveau să-și amintească aiurelile lui O'Malley despre nenorocitul ăla de furgon.

Lily alergă pe trepte spre bucătărie, cu toată fața ei mică învăluită în zîmbete:

– Tati! Tati!

Se aruncă spre picioarele lui, iar Paul o culese în brațe, rezemînd-o pe îndoitura cotului.

– Ei, măcar e cineva bucuros că mă vede.

– Nu-ți face griji cu desertul, spuse Hannah. Oamenii încă ne mai aduc de mîncare. Avem destule prăjituri cu ciocolată, ca să ne ajungă pînă în mileniul viitor.

Lily îl cuprinse cu brațele pe după gît și-și lăsă capul pe umărul lui.

– Tati acasă. Acasă, acasă. Tati *meu!*

Paul îi aplică pe frunte un sărut absent și o coborî pe dușumeaua bucătăriei.

– Unde-i Josh? Întrebă el, deschieldu-și paltonul lung și ducîndu-se să și-l agațe în cabinet.

– Se spală, răspunse Hannah, ducînd salatierea pe masă, prin jurul lui Lily, care se așezase pe jos în mijlocul bucătăriei, cu buza de jos tremurînd alarmant.

– A spus ceva?

– Nu.

– Ce naiba face psihiatra aia? Pe lîngă că ne taxează cu-o sută cincizeci de dolari ora.

Ochii lui Hannah fulgerară de nervozitate; în timp ce se întorcea spre aragaz.

– Este psihiatră, nu instalatoare. Nu poate să-i lipească memoria cu lampa de sudură. Este nevoie de timp.

Se aplecă s-o ridice pe Lily. Fetița se smulse din mîinile ei, începînd să suspine:

– Ta-a-t-ti!

– Între timp, Anthony Costello va face din mină un fel de violator de copii. Despre asta ai auzit?

Hannah își stăpîni observația care-i ardea pe vârful limbii. Încă o dată, Paul reușise să se aducă pe sine în centrul discuției.

Ce-avea să creadă lumea despre el? Cum avea să-l afecteze pe el întârzierea vindecării lui Josh?

– Da, am auzit. Mi-a telefonat Ellen North.

– Sigur, își dezveli colții Paul. Nu-i în stare s-o împiedice, dar se pricepe să dea telefoane ca să răspîndească vestea proastă. Știi, mă irită îngrozitor că nu instrumentează cazul procurorul de comitat, personal. Ce-i cu el? Nu sîntem niște oameni destul de importanți ca să se deranjeze cu noi? Am nimerit, în sfîrșit, peste cineva care n-o adoră ca pe-o zeiță pe marea doamnă doctor Garrison?

– Pîn-aici, Paul. Încetează, îl întrerupse ea cu voce tăioasă. Ai venit ca să vezi copiii. În seara asta, vom fi o familie. Nu-mi pasă cît ne costă, dar cel puțin ne vom preface că n-am ajuns să ne urîm unul pe altul. Fără răutăți. Fără sarcasme. Fără bietul Paul cel nedreptățit.

Înțelegi ce-ți spun? M-am exprimat destul de clar? Astă-seară, o să fim o familie! declară ea. Acum, ia-ți fiica în brațe și acordă-i puțină atenție, pînă merg să-l aduc pe Josh.

Îi întoarse spatele, și inima i se opri în loc. Josh stătea la baza treptelor. Cu fața spălată, părul umed, ochii albaștri, mari și gravi, și rucsacul strîns la piept.

Lily slobozi încă un vaiet. Paul o abandona, răsucindu-se în schimb spre fiul său, cu un zîmbet strepezit întinzîndu-i-se pe chip, ca o crăpătură în tencuiala unui zid.

– Ura, Josh. Ce faci, barosane?

Cînd Paul coborî treptele, Josh bătu în retragere. Hannah îi privi, încremenită lîngă bufetul din bucătărie.

Împetele plîngărețe ale lui Lily îi străpungeau creierul cu un piolet de spart gheața, dar nu se putea îndura să se ocupe de fetiță. Privirea i se fixase spre scena din fața ei.

– Mi-a fost dor de tine, fiule, continuă Paul, cu glas înmormurător. Nu-l lași pe bătrînul tău tată să te îmbrățișeze?

Josh scutură din cap, făcînd încă un pas înapoi, cu brațele și mai strînse în jurul rucsacului.

– Paul, nu-l forța, spuse Hannah, cu blîndețe deznădăjduită. Știa deja că n-avea s-o asculte, că urma să întrecă măsura, distrugîndu-și toate șansele și frațelele ei speranțe de a petrece o seară normală în familie.

Paul înaintă spre Josh, aplecîndu-se, cu brațele întinse.

– Josh, vino aici.

– Nu.

– Josh, te rog...

– Nu.

– La naiba, Josh, sînt tatăl tău! Vino aici!

Se repezi să-l apuce de braț. Josh se smulse din loc, căzu pe podea și se tîrî în forțul de mobilă, trăgîndu-și rucsacul după el.

Hannah se năpusti în living, înhățîndu-l pe Paul de braț pentru a-l împiedica să-și urmeze fiul. Paul o privi, cu fața ca o mască schimonosită de suferință și neîncredere.

– E fiul meu, șopti el, torturat. De ce-mi face asta?

Hannah închise ochii, lăsîndu-și capul pe umărul lui, într-o îmbrățișare, căci cîndva așa fusese firesc, să-și ceară scuze pentru lucruri pe care nu le înțelegea pe deplin.

În spate, Lily plîngea de parcă ar fi fost sfîrșitul

lumii, iar Hannah se întrebă, în acel moment, dacă nu era într-adevăr așa.

Clipa însă trecu și se auzi soneria, făcînd-o să se desprindă de omul care fusese soțul ei. Simți ochii lui Josh urmărind-o, în timp ce traversa camera, din adăpostul acoperișului de perne.

Mitch stătea în prag, cu o înfățișare obosită și jenată. Cînd îi întîlni privirea, sprîncenele i se îmbinară, iar Hannah nu putu decît să presupună că arăta îngrozitor.

– Hannah? Scumpo, ce este? S-a-ntîmplat ceva?

Hannah își forță o imitație de zîmbet.

– Nimic, doar încă o seară plină de distracții în casa Kirkwood. Cu ce te pot ajuta, Mitch?

– Îl caut pe Paul. E pe-aici?

– Ce mai e? Paul apăru în spatele lui Hannah, rezemîndu-se cu o mîină de tocul ușii, pentru a bloca, subtil, calea lui Mitch. Te-ai hotărît să îmbrățișezi cauza lui Costello?

Mitch lăasă lovitura să treacă pe-alături.

– Avem de vorbit ceva. Te-ar deranja să vii pînă la biroul meu?

– Acum? Da, m-ar deranja foarte tare. Dacă ai ceva de spus, spune-mi aici.

Mitch privi de la Paul la Hannah și înapoi.

– Bine. E în legătură cu Dennis Enberg. Trebuie să știu ce-ai căutat în biroul lui miercuri seară și dacă era mort sau viu cînd ai ajuns acolo.

– Vînzătoarea de la „Bobocul înflorit” zice că a fost o comandă prin poștă, spuse Wilhelm, răsfoindu-și carnețelul de buzunar. Fără nume, fără adresă de retur, doar o comandă pentru doisprezece trandafiri roșii, cu instrucțiuni pentru includerea mesajului, plus

banii, inclusiv un bacșiș pentru curier.

– Și vânzătoarei nu i s-a părut ciudat? Întrebă Cameron.

– I s-a părut romantic. Un admirator secret.

– Și mie la fel, recunosc Phoebe, cu voce mică; îi aruncă lui Ellen o privire vinovată. Am crezut că erau de la... În fine, știi că Jay Butler Brooks transmite vibrații sexuale foarte puternice, horoscopul tău prezice o chestie cu magnetism și...

Lăsă fraza neterminată, căci Wilhelm o privea de parcă tocmai ar fi luat-o pe arătură.

– Nu e vina ta, Phoebe, spuse Ellen. N-ai făcut nimic rău. Ceea ce vreau să știu e când a intrat ticăloșul ăla în biroul meu.

Nici un străin n-ar fi putut intra în timpul zilei fără a atrage atenția, ceea ce însemna că reușise cumva să se strecoare noaptea.

Atît despre ideea lui Rudy că n-aveau nevoie de o pază mai bună. Gîndul că putea să se fi întîmplat, într-un fel, cu cîteva zile în urmă, o tulbura. Îi sporea sentimentul de vulnerabilitate, sugerînd o anume omnipotență a adversarului.

Putea întinde mîna, atingînd pe oricine dorea, ori-cînd voia, oriunde s-ar fi aflat.

– N-ai observat să lipsească nimic? Întrebă Wilhelm.

– Nu.

– Poate că a căutat dosare despre caz.

– Îmi țin însemnările la mine. Evident, aici nu păstrăm nici o probă fizică. Avocatul lui Wright are acces legal la tot ceea ce rămîne în birourile ăstea. Ce rost ar fi avut să fure?

Clătină din cap.

– Nú e decît tot o parte din joc. Încă o hărțuală.

Wilhelm își introduse carnetul în buzunarul cămășii și-și încheie fermoarul scurtei.

– Vom vedea ce putem afla. Am reținut cartea de vizită și mesajul. Cei de la amprente ar trebui să termine peste vreo oră.

Plecă, lăsându-și în urmă pulberea neagră, însemnând toate suprafețele, asigurându-se că Ellen n-avea să uite prea curînd că sanctuarul ei fusese violat.

– Deci, acum încerci să mă acuzi pe mine pentru sinuciderea lui Enberg? Paul tuna și fulgera în sufragerie. Sau poate crezi că eu l-am omorît, din cine știe ce motiv smintit?

Mitch își înfundă mîinile sub betelia pantalonilor.

– Nu spun nimic din toate astea, Paul. Dacă ai lăsa în pace histronismele doar cinci minute, am putea să terminăm.

– Intri în casa mea, mă acuzi de Dumnezeu-știe-ce... Cred că am tot dreptul să mă supăr!

– Perfect, dar știi că în camera de alături sînt copiii, Paul. Și pe ei ai dreptul să-i tulburi și să-i sperii? Asta vrei? N-au suferit destul?

– N-am suferit cu toții?

– Doi vînzători de la gogoșeria *Donut Hut* spun că au văzut un *Celica* absolut identic cu al tău.

Paul păru lovit de trăsnet.

– Vînzători de gogoși. Vin unii să-ți vîndă gogoși la cîteva zile după consumarea faptului, iar tu faci pași pînă la ușa mea.

– Au fost plecați din oraș, se apropie Mitch, cu degetul arătător pregătit să se repeadă spre Paul. Abia azi după-amiază i-am găsit. Ce-au văzut, aia au văzut. Puțin îmi pasă dacă vînd gogoși sau cariciuri de măgar. Amîndoi au văzut în parcare laterală, de lîngă

sediul lui Enberg, o mașină care seamănă remarcabil cu a ta. Acum, te întreb cu frumosul, Paul. Îți dau o șansă să-mi spui și varianta ta. Nu te mai ascunde după deget, că mă enervez și te duc pe sus la secție.

Tăcere.

– Dă-i drumul, Paul! ordonă Mitch. Și nu-ncerca să-mi spui că n-ai fost acolo, dacă ai fost. Amprețele ne sosesc luni.

Paul se prăbuși pe scaunul din capul mesei.

– M-am dus să-l văd... într-o problemă personală. Era beat. Am plecat.

– Te-ai dus să-l consulți pe avocatul care-l reprezentase înainte pe răpitorul fiului tău? Interesant mod de a-ți alege avocații.

– Mai întâi, a fost avocatul meu.

Iar acum, acel avocat era mort.

Hannah auzise totul, din ușă, iar peste câteva ore, cu ceasul ticăind secunde spre miezul nopții, încă se mai simțea sleită. Își dorea să fi avut vreo ocupație banală, dar aruncase cina neînchepută, cu tot cu resturile de pizza congelată. Jucăriile lui Lily erau în cutăr, casetele video ale lui Josh puse în ordine.

Copiii se culcaseră, Lily cu scandal, peste măsură de obosită și scoasă din fire. Hannah intră tiptil în camera ei. Veioza răspîndea o aură roz, blîndă, care abia atinge fața fetiței. Dormea adînc, cu buclele aurii umezite de sudoare și fruntea mică, încrețită crunt.

Ce impact aveau toate acelea asupra ei? se întrebă Hannah. Nu era decît o copiliță. Avea să țină minte ceva? Avea să dăinuiască totul în memorie, bîntuind-o la nesfîrșit?

Josh adormise și el, culcat pe spate, complet nemîșcat. Întotdeauna fusese și în somn la fel de activ ca atunci cînd era treaz, răvășindu-și pătura, dormind în

toate pozițiile posibile de-a lungul și de-a latul patului, tîrînd după el animale de pîslă, scăpîndu-le de pe patul de sus, între ora de culcare și cea a deșteptării. De cînd revenise, se culca numai în patul de jos, și numai cu o maimuță veche, favorită, strînsă lîngă el.

Hannah se strecură în odaie și se așeză pe jos la picioarele patului, unde-l putea privi dormind, unde putea să stoa în apropierea lui măcar fizic, dacă altfel nu. În lipsa lui, petrecuse mult timp în camera aceea, fiindcă o ajuta să se simtă mai aproape de el, în sens spiritual, iar acum, cînd se întorsese acasă, simțea între ei o barieră de netrecut.

Dorea să-l strîngă la piept și, numai prin forța iubirii, să alunge întunericul ce se așternuse peste el ca un strat de funingine. Se mulțumi însă să stea așezată, cu o senzație de neputință și singurătate. Pentru o femeie care întotdeauna fusese stăpîină pe viața ei, parcă ar fi plutit în derivă, naufragiată pe un ocean:

Se gîndea la toate celelalte prilejuri cînd o făcuse, stînd cu el în întuneric, veghindu-l, visînd în locul lui. Înainte de a se naște Josh, cînd dificultățile sarcinii o ținuseră trează, petrecuse ceasuri îndelungate și tăcute în noapte, stînd cu mîna pe burtă și cu gîndurile la viitor. Cum avea să-l iubească, să-l învețe, să-l apere. Ce tînră fermecător urma să devină, cu conștiinciozitatea ei și sensibilitatea lui Paul, și o temelie solidă de iubire și stabilitate.

Privi prin cameră, catalogînd elementele familiare. Un prieten zugrăvisese pe fiecare perete fresce reprezentînd diferite sporturi. Micul birou dintre ferestre era plin de cărți, figurine de personaje și cu albumele foto pe care le adusese acolo în absența lui Josh, ca și cum concentrarea asupra amintirilor fericite l-ar fi putut readuce ca pe un spirit dintr-o altă dimensiune.

Rucsacul stătea rezemat de noptieră, cu clapeta ridicată pentru ca să încapă și noul Bloc de Gîndire, alături de tot ce-și mai împachetase Josh înăuntru. Hannah se apropie de el, cu un ochi la băiat. Nu l-ar fi atins, n-ar fi cedat copleșitoarei dorințe de a vedea ce scrisese în caietul primit de la ea.

Îi promisese că era al lui, că nu trebuia să-l dezvăluie nimănui pînă nu se simțea pregătit. Tot ce dorea era să arunce o privire în sac, să vadă dacă putea afla ce-și luase cu el. Poate că, dacă știa ce anume îl făcea să se simtă în siguranță, reușea să facă și ea ceva ca să-i ofere acea siguranță, să-i dăruiască un soi de încurajare.

Lumina veiozei era prea slabă ca să vadă bine. Se mută în genunchi și înclină capul, într-un unghi mai favorabil, dar nu putu distinge decît Blocul de Gîndire și pixul, unul din aparatele walkie-talkie, pe care le primise de Crăciun, și o bucată de tricotaș viu colorat îndesată în spate. Un fes croșetat sau o mănușă, sau portocaliul-aprins al unei haine vîntorești.

Ciudat. În casă nu mai existau asemenea echipamente de cînd își ieșise Paul din faza de vîntor viril, cu doi ani în urmă. Se debarasaseră de toate materialele și de toată îmbrăcămîntea, la o vînzare de obiecte folosite, pentru ajutorarea clubului ecologic. Josh însă purta cu el un articol. Îl ținea, ca și cum ar fi fost un obiect neprețuit de care nu putea să se despartă.

Ciudățenia o deranja. Se chinuise ca totul în casă să pară cît mai normal, cît mai familiar posibil pentru Josh. Iar acum, găsea ceva deplasat, ca loc, ca timp... Mai fură o privire spre Josh. Băiatul oftă în somn și întoarse capul spre perete.

Călcîndu-și pe conștiință, Hannah întinse mîna spre rucsac. Putea fi important să afle... Și putea dis-

truge încrederea lui Josh în ea, dacă se deștepta și o vedea.

De-ar fi putut numai să aplece rucsacul, să vadă mai bine...

Walkie-talkie-ul se mută din loc. Josh se foi, mormăi ceva, se întoarse pe-o parte, ghemuindu-se sub pătură în poziție foetală. Hannah își ținu respirația, numărând pînă la zece, apoi trase sacul ceva mai aproape de veioză.

Modelul în spic al tricotajului deveni clar, împreună cu marginea unui petec cusut; ceva în formă de insignă, o denumire de marcă sau de club, arcuindu-se peste silueta unui cerb. Hannah putu desluși doar o parte din litere: P I O N.

Campion.

O străbătu un fior de spaimă, încolăcindu-i-se în gît, strîngîndu-i inima. *Campion.*

– O, Doamne.

Mintea ei alcătui cuvintele, dar nu știu dacă le rostise cu voce tare. Băgă o mîină tremurîndă în rucsac și apucă între degete materialul.

Un fes croșetat. Mic și înăsprit de prea multă folosință. Îl scoase din sac, pe cînd repulsia se răzvrătea în ea. Tremurul îi străbătu brațele, spre piept, pînă cînd tot trupul începu să-i palpitate spasmodic, ca și cum niște uriașe mîini nevăzute ar fi apucat-o de umeri.

Îi venea să arunce bonetă, s-o azvîrle din casă precum o mortăciune colcăind de viermi. În schimb, o ridică la lumină și citi eticheta:

Campion Sportsmen.

Întoarse căciulița pe dos.

Pe eticheta de la spălătorie era înscris un nume, cu litere groase.

DUSTIN

Însemnare în jurnal

Vineri, 28 ianuarie 1994

Am gîndit un plan viclean conceput.

Profund și tenebros.

Negru și strălucit.

Nu ne pot învinge.

Fiindcă sînt atît de înguști la mine.

Îi disprețuim.

CAPITOLUL 23

Josh stătea așezat, ghemuit strîns, cu brațele cuprinzîndu-i genunchii și spatele rezemat de colțul patului. Ținea capul în piept, ridicînd doar din cînd în cînd privirea. Erau prea mulți oameni în camera lui. Nu voia ca ei să fie acolo. Camera era spațiul *lui*, nu al lor. Lucrurile erau ale *lui*; nu voia să fie atinse de străini.

Mama sa stătea în picioare lîngă ușa, plîngînd. Josh detesta acest lucru. Nu putea suferi să-i audă plînsul și să știe că totul era din vina lui.

Rareori își văzuse mama plîngînd, isterizată, cum se întîmpla uneori cu mamele altor copii – pînă în ultima vreme. De cînd tata începuse să se înfurie tot mai mult și se certau mereu. Atunci însă plîngea numai cînd era singură. Asta era altceva. Era din cauza lui.

Niciodată n-ar fi trebuit să-i umble în rucsac. Nici nu se gîndise că ar fi făcut-o. Mama ținea la respectarea discreției altora. Îi dorea faptul că se uitase. Îl

durea și mai mult că nu- i putea răspunde la întrebări. Nu-i putea spune despre Cel-Ce-la, altfel s-ar fi întâmplat lucruri rele.

Mai rele decât cele care deja se întâmplau. Ideea îl speria atât de rău, încît voia să plîngă și el, dar nici asta nu îndrăznea s-o facă.

– Josh? Ne poți spune cît de cît cum a ajuns fesul ăsta în rucsacul tău?

Șeful Holt stătea așezat pe marginea patului, privind-l cu un chip foarte serios. Josh ridică ochii spre el; apoi privirea i se abătu spre uriașul ofițer de poliție, care stătea lîngă dulap. La centura lată din piele neagră îi luceau cătușele. Poate că polițiștii aveau să-l aresteze și să-l arunce în pușcărie. Poate credeau că din vina lui se *Pierduse* celălalt băiat. I se puse un nod de frică în gît și încercă să și-l înghită.

– L-ai văzut vreodată pe băiatul ăsta, Josh?

Celălalt polițist în haine civile întinse o foaie cu fotografia băiatului *Pierdut*. Josh își acoperi fața cu mîinile, privind prin crăpăturile înguste dintre degete. Acest polițist semăna puțin cu Tom Hanks, numai că nu părea să fie deloc comic. Arăta mai degrabă nervos.

– Ți-a dat cineva căciula, Josh?

– Ai găsit-o undeva?

– E foarte important să ne spui.

– S-ar putea să salvezi viața aceluia băiețel.

Nu înțelegeau. Nu știau despre Cel-Ce-la, nici ce însemna să fii *Pierdut*. Erau atîtea lucruri de care habar n-aveau. Josh închise strîns ochii. În minte, deschise ușa locului secret și intră, acolo unde nimeni nu putea să-l atingă, să-l sperie sau să-i pună întrebări la care i se spusese să nu răspundă.

Wilhelm se întoarse dinspre pat, plesnindu-se cu

brațele peste umeri, frustrat. Mitch se ridică încet, greoi, ca un om foarte, foarte bătrîn.

– Nu putem face *nimic*? șopti înnebunit Wilhelm. Hipnoză? Pentothal de sodiu?

– Bravo, Marty, mormăi Mitch. Sînt convins că e-n regulă să drogăm copiii mici, ca să le smulgem răspunsurile cu forța.

Se răsuci spre Hannah. Femeia tremura, cu ochii roșii și sălbăticiți. Nu l-ar fi surprins deloc s-o vadă desfăcîndu-se în bucăți, dar se ținu bine, din răsuputeri, deși nu putea să-i mai fi rămas decît foarte puțină forță. Trecu pe lîngă el, spre Josh, pe care îl lua în brațe legănîndu-l, probabil pentru a-l încuraja atît pe el, cît și pe sîne însăși.

Cel puțin, reușiseră să țină presa la distanță, își spusese Mitch. Deocamdată. Întrucît Hannah îi telefonase acasă, putuse să ordone tăcere pe frecvența de radio a poliției și să-și adune oamenii pe căi mai greu de depistat. N-avea să țină mult, desigur. Cînd plecau din casă, probabil că aveau să găsească reporteri instalați în curte. Pentru moment însă scăpaseră de belea.

O altă pacoste absentă era Paul. Nu-l chemase nimeni. Ar fi argumentat că avea dreptul să fie prezent, și probabil că îl și avea, dar era o complicație de care nimeni n-avea nevoie. Și cu atît mai puțin Hannah, mai ales după performanța lui din timpul serii. Avea nevoie de o ancoră emoțională, un om care s-o calmeze, și în acest scop îl chemaseră pe părintele Tom. Preotul stătea în ușa camerei, arătînd ca un vagabond: neras, cu părul șaten, ciufulit.

– Dacă ai vreo trecere la Al De Sus, părinte, ne-ar prinde bine o mică pauză, spuse Mitch.

– Dacă aveam trecere, nu ne-am afla aici.

Cu privirea spre Hannah și Josh, traversă micul dormitor și se aplecă s-o atingă pe umăr, murmurându-i ceva la ureche.

– Ce părere aveți? întrebă Ellen North, retrăgându-se în hol.

Mitch o urmă. Îl simți pe Wilhelm în urma lui și-și dori să fi fost Megan în locul lui.

– Hannah spune că nu l-a scăpat din ochi pe Josh nici un moment, de când s-a întors. Nimeni nu i-ar fi putut da obiectul, fără ca ea să-l vadă. Iar Josh n-a scăpat nici *el* din ochi rucsacul, așa că...

– A intrat în casă cineva, în puterea nopții, și l-a plantat în sacul lui Josh? Fără ca Hannah să știe? Mi se pare cam tras de păr.

– Dacă ai tu vreo altă explicație, s-o auzim.

– Wright e acasă, cu două numere mai încolo, spuse Wilhelm.

– N-ar risca niciodată să se apropie de casa asta, insistă Mitch. Dar vom avea nevoie de o listă cu toți cei care au trecut pe-aici în ultimele câteva zile.

– Băiatul e cheia, continuă Wilhelm. Are răspunsurile, la toate întrebările noastre, încuiate în cap. Eu zic să încercăm cu hipnoza.

Mitch o privi pe Ellen.

– S-ar admite în instanță ceva obținut sub hipnoză?

– Ar ieși cu scandal. Chiar dacă prezentăm dezvăluirile, apărarea le-ar desființa cu surle și tobe. În general, mărturiile copiilor mici nu sînt considerate concludente. Copiii sînt foarte influențabili, susceptibili la a li se implanta idei în minte, pe cale conștientă și subconștientă. Dar dacă Josh ar putea să dezvăluie ceva care ne-ar pune pe pista găsirii lui Dustin Holloman, sau să ne spună cine e complicele, ori să ne

îndrepte spre dovezi mai solide, atunci cu siguranță că ar merita, indiferent că e admisibil în instanță sau nu.

Mitch cîntări argumentele pro și contra.

– Am să vorbesc cu Hannah despre asta.

– Altceva ai mai găsit în rucsac? Întrebă Ellen.

– Da, e în sufragerie.

Sacul zăcea deschis, cu obiectele, scoase din el, etalate pe masa din lemn de cireș, ca măruntaiele unui animal spintecat. Pieptul lui Ellen fu apăsător de tristete, cînd privi lucrurile pe care și le împachetase Josh, ca și cum s-ar fi temut că putea fi răpit din nou; de astă dată voia să aibă cu el cîteva fragmente din viața lui. Se găseau acolo cîteva jucării mici, vizibil prețuite de băiat, și un briceag de mic cercetaș.

O lanternă, ca să alunge întunericul. Un walkie-talkie cu care să vorbească acasă. O periută de dinți pentru copii, de voiaj, cu o Testoasă Ninja pe mîner.

O fotografie cu el, cu mama și cu surioara lui, la botezul fetiței, el într-un costum albastru, miniatural, cu părul lins și un zîmbet mîndru pe față, ținînd copilul în brațe.

– Bietul puști, bîgiful Wilhelm, trecîndu-și degetul peste cusătura unei mingi vechi de baseball, pătată cu grăsime.

– De parcă nu stăteau destul de prost lucrurile, a mai trebuit și să-i intrăm în casă și să violăm bruma de intimitate pe care o mai are, bodogăni Mitch.

Ellen privea caietul cu spirală. „Noul Bloc de Gîndire al lui Josh. Pentru Josh, de la mama”. O inimă desenată cu grijă ilustra sentimentul. Mitch avea dreptate.

Avea senzația că-și băgau mîinile murdare în copilăria lui Josh, întinînd-o pentru totdeauna. Acele lucruri erau bunurile lui private, părți din viața lui de

băiat. Iar ei aveau să le ștergă luciul inocenței, denu-mindu-le probe.

Scoase din poșetă un pix *Cross*, subțire, și îl folosi ca să ridice coperta caietului. Proceda astfel dintr-o veche obișnuință pentru a nu-și amesteca amprentele cu posibilele dovezi, dar în sinea ei o mai considera și ca pe o măsură împotriva murdăririi caietului într-un mod mai intim. Acela fusese un cadou deosebit, de la o mamă pentru fiul ei. Nimeni n-ar mai fi trebuit să-l atingă, niciodată.

Știa ce dorea să găsească: numele răpitorilor lui Josh, desene ale locului unde-l sechestraseră. Ceea ce găsi erau imagini mici, reprezentând pătrățele negre, chipuri triste și linii subțiri, ondulate. Pe o pagină, scrisese *Cînd eram Pierdut*, iar sub cuvinte, minuscule puncte de cerneală alcătuiau ochi și o gură. Nu existau mărturisiri, nici revelații, numai gândurile fragmentate ale unui copil răscolit.

– Nu văd nici un rost să reținem lucrurile astea, spuse ea. Pudrați pentru amprente ce puteți, la ce ne-o mai fi folosind.

Ușa din față se deschise, lăsînd să intre un val de aer rece și agitație. Glasul șerifului Steiger scrișni ca șmirghelul pe asfalt:

– Unde-i Holt?

– Șeful e în sufragerie, șerifule.

Mitch scoase un sunet printre dinți.

Ellen își strînse paltonul pe trup.

– Eu m-am dus. Telefonați-mi dacă aveți nevoie de mine.

Steiger aproape că o răsturnă, năvălind în cameră, cu furia întipărită pe chipul colțuros. Ellen îl evită, nevrînd să ia parte la ciorovăiala pe tema jurisdicției care urma să aibă loc. Cazul Holloman aparținea comitatu-

lui Park, nu orășelului Deer Lake. Mitch îl ocolise pe Steiger, chemîndu-l pe Wilhelm în schimb, sub motivul că B.C.A.-ul superviza toate investigațiile. Russ Steiger nu vedea la fel lucrurile.

– Plecați, domnișoară North? întrebă Noga, întinzînd mîna să-i deschidă ușa. Polițistul cel masiv se strîmbă, cînd în sufragerie începură să latre glasuri ca niște rafale de mitralieră.

Ellen clătină din cap.

– Mda, nivelul de testosteron de-aici devine cam prea ridicat pentru mine. Noapte bună, Noogie.

leși în frig, scoțîndu-și din buzunar cheile mașinii de împrumut. Buiestrașa lui Manley Vanloon, cum o numea ea, Nescăpînd niciodată ocazia de a investi, Manley îi dăduse o reclamă ambulantă cît toate zilele: un enorm *Cadillac* alb, pictat cu flăcări care se arcuiau din jurul roților.

Portierele din față purtau blazonul: „Motoarele Vanloon! Un tîrg ca focu' de la *Nebunu' Vanloon*“. Penibilul era aproape suficient, ca s-o transforme într-un pieton.

Cu coada ochiului, observă că o altă mașină blocase *Cadillac*-ul pe alee. Se opri locului cînd văzu cine era.

– Încă o noapte lungă, domnișoară consilier, o întîmpină Brooks, coborînd din *Cherokee*. Încă o noapte lungă și *rece*. Trebuie s-o recunosc, pentru vremea de la voi: mai mult ca sigur că favorizează nopțile lungi de încălzire a așternutului cu un partener. Niciodată n-am crezut că voi privi sexul ca pe o tactică de supraviețuire. Oare asta îi răpește tot hazul?

– N-am de unde ști, își continuă Ellen drumul spre *Cadillac*.

– Putem afla, spuse el tărăgănat.

Gluga canadienei îl încadra chipul, dîndu-i lui Ellen impresia unui lup ce o pîndea din vizuină. Interesul pe care i-l prezenta lui Brooks era egoist, idee destul de degradantă cînd se aplica la capacitățile ei profesionale. Faptul că s-ar folosi de ea și pe plan sexual, îi atingea toate butoanele roșii ale flinței.

– Mai degrabă aș muri de hipotermie, dar prefer să n-o fac aici, așa că ești bun să-ți dai naibii camionul din drumul meu?

Jay se retrase surprins, ca și cum pumnul ei verbal l-ar fi lovit drept în gură.

– Și-n fond, ce cauți aici? Întrebă Ellen. Pe-asta n-ai prins-o prin nici un radio.

– L-am urmărit pe Steiger. Tocmai beam un pătărel împreună la *Gîsca albastră*.

– Ce drăguț. Dacă vrei să te bagi în patul cuiva, am auzit că nu-l deranjează să se reguleze pentru oarece informații.

– Mulțumesc, nu-i genul meu.

– Ei, am o veste pentru tine, Brooks. Nici eu nu sînt. Sau ți-a spus altceva amicul tău, Costello?

– Costello?

– Da, Costello.

– Ce naiba are el de-a face cu noi?

– Asta tu să mi-o spui. Nu, ridică ea o mînă, oprind răspunsul. Am fost destul de mințită și manipulată în ultima vreme.

– Nu te-am mințit.

– Semantică. Nu mi-ai spus adevărul, deși mă doare-n cot ce faci. Mută camionul. Mă duc acasă.

Se așeză la volanul *Cadillac*-ului și trînti portiera, sperînd să-i prindă și cîteva degete. Jay însă reveni nevătămat la camionetă și o scoase în stradă. Farurile care se apropiau dinspre sud anunțau sosirea primelor

hiene din mass-media. În câteva momente, strada avea să fie plină. Zgomotul urma să trezească vecinii. Aveau să iasă din case pentru a afla ce se întâmplase și ca să se vadă la actualitățile de dimineață.

Ferestrele casei lui Wright erau întunecate. Oare dormea, nepăsându-i de ultimele evenimente, sau stătea ascuns în întuneric, zîmbind?

– Pînă la urmă vei face o greșeală, murmură Ellen. Nu trebuie decît să te aduc în instanță.

Cînd coti pe strada ei, văzu că farurile din spatele *Cadillac*-ului o urmau.

Brooks! Prin minte îi străfulgerară imagini de omucidere rutieră. Putea să-l încolțească și să-i distrugă dintr-o lovitură mașina aia oribilă.

Era obosită, deprimată, deziluzionată – momentul ideal pentru o confruntare.

Dă-i drumul și termină odată. Scoate-l din viața ta, pînă n-o încurci din nou.

Nu spuse nimic, lăsîndu-l să intre. Harry apărură în bucătărie să-i salute, dar aruncă o singură privire spre fața ei și fugi în dormitor.

– Nu-ți scoate haina, că nu rămîi, spuse Ellen, dezbrăcîndu-se de palton.

– Ajung și eu s-aud de ce sînt acuzat, sau sărim direct la pronunțarea sentinței?

Se rezemă de perete, destins, ca și cum n-ar fi contat de ce anume îl acuza. Probabil că nici nu-i păsa, își spuse Ellen. Își exprimase clar scopul, de la bun început. Nu se putea spune că n-o prevenise.

Ea era cea care se păcălise, crezînd că n-ar fi comis de două ori aceeași greșeală, se amăgise să spere că era prea deșteaptă, prea învățată, la fel cum i se întâmplase și cu Costello.

– Te-ai dus la Purdue cu o bursă de baseball,

începu, recitînd informațiile pe care i le confirmase articolul din *Newsweek*.

– Asta nu e considerată o crimă, în majoritatea statelor, chiar dacă n-am putut lovi o minge rapidă și înaltă pe interior.

Ellen nu-i luă în seamă încercarea de glumă.

– Ai urmat la *Purdue Law*.

– Spre marea dezamăgire a familiei. Abia dacă mai puteau scoate capul la solemnitățile absolvenților de la Auburn.

– Tony Costello și-a făcut studiile la Purdue.

Jay nici nu clipi.

– Ce mică e lumea.

– Apari în oraș, interesat de cazul ăsta. Apoi, deodată, Wright își concediază avocatul și-l aduce pe Costello, un avocat pe care n-are nici o șansă să-l poată plăti din salariul lui de profesor.

La aceste cuvinte, ochii lui Jay se măriră, amuzamentul lor ațîțînd enervarea lui Ellen.

– Insinuezi că eu l-am chemat pe Costello? Întrebă el. În ce scop?

– Ai venit aici ca să scrii o carte. Poate aveai în minte un final anume. Poate obișnuiești să manipulezi oamenii. Poate că nu ești cu nimic mai bun decît Wright, iar totul nu e decît un joc pentru tine.

– I-auzi, am ajuns și un geniu al crimei!

Ellen îl fulgeră din priviri, apropiindu-se, cu tot trupul rigid de furie.

– Să nu-ndrăznești să faci haz pe seama mea. Mă doare-n cur ce urmărești. Nu trebuie să știi decît că eu nu-ți mai fac jocul. S-a terminat cu accesul în biroul acuzării. Du-te și spune-i-o lui Bill Glendenning dacă vrei, dar nu cred c-o să mai fie chiar atît de cooperant, după ce se va gîndi la toate ramificațiile implicării tale

În afacerea asta. Vrea să candideze pentru postul de guvernator. Oamenii din Minnesota nu prea înghit ideea că a negociat dreptatea cuvenită unui copil, ca să se desfete în lumina unei celebrități dubioase.

Brooks se strîmbă.

– Au. Ascuțită limbă mai ai, păpușă. Ar trebui să ți-o înregistrezi ca armă albă.

Privirea îi coborî spre gura ei, iar Ellen își dădu seama că de data asta ea era aceea care se apropiase prea mult.

Dacă Jay se desprindea de perete, aveau să se atingă. Refuză însă să dea înapoi.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că nu știu să-l deosebesc pe Costello de un sac cu tărîțe pentru porci?

– Aș zice că n-am nici un motiv să cred nimic din ce-mi spui.

– Hmm... Avem o mică problemă cu încrederea, Ellen.

– Nu poți avea probleme cu ceva ce nu există, replică ea. N-am încredere în tine și fii sigur că n-am încredere nici în Costello.

Privirea lui Jay se luminează de curiozitate.

– Și de ce oare? Ce-a făcut ca să-ți cîștige animozitatea?

– E un rechin. Este capabil de orice ca să cîștige un caz, sau orice altceva se întîmplă să dorească.

– Și te-a dorit și pe tine? Întrebă el. Despre asta e vorba de fapt, Ellen? Costello te-a futut la figurat și la propriu...

– Ieși afară din casa mea! ordonă ea. Am spus ce-aveam de spus. Știi unde e ușa. Găsește-o. Folosește-o.

Jay o apucă de braț, cînd Ellen vru să se întoarcă. Dintr-o singură mișcare amețitoare, Ellen se pomeni

cu spatele la perete și cu Brooks aplecat asupra-i, la câțiva centimetri de fața ei.

– N-aș crede, domnișoară consilier, spuse el. Nu înainte de a fi avut șansa să mă apăr.

– Nu sîntem la un proces. Aici n-ai nici un drept. Nu sînt obligată să te ascult. Nici să am de-a face cu tine.

– Ai să mă *ascuți*, dracului, mîrîi el. Am fost acuzat de multe la viața mea. Pe naiba, de majoritatea am fost și vinovat. Dar nu-l cunosc pe Costello mai intim decît în termeni de salut. L-am întîlnit o dată la un dineu al absolvenților. A încercat să mă agațe, să scriu o carte despre un caz în care era implicat. Am refuzat. N-am nici un interes să-i construiesc cariera lui Anthony Costello. N-am venit aici căuțînd să reînnoiesc cunoștința, și poți fi sigură că nu eu l-am adus.

– Și vrei să cred că nu-i decît o coincidență că sînteți amîndoi aici?

– Crede ce vrei. Eu mi-am spus cuvîntul. Am venit să urmăresc desfășurarea evenimentelor; să aflu o poveste, nu să născocesc una.

– Ei, și ce-ai căutat, ai găsit, nu? șopti Ellen, cu amărăciune.

– Și ceva pe deasupra.

Îi susținu privirea, cu un aer încordat, intens. *Periculos*. Cuvîntul îi revenea lui Ellen în minte iar și iar, cînd se gîndea la el. Reprezenta o amenințare. Pe plan profesional. Și sexual.

– Tu ești prin tine însăși o poveste, Ellen. Jay coborî o mînă de pe peretele din spatele ei, mîngîind-o cu degetul mare pe bărbie și în josul gîtului. Vreau să știu mai mult despre tine. Vreau să știu totul. La naiba, te vreau pe tine, pur și simplu.

Mărturisirea îi declanșă în trup o accelerare auto-

mată, care-i aduse o străfulgerare de jenă și rușine. Nimic nu se schimbbase. Continua să nu aibă încredere în el. Brooks nu avea nimic de câștigat recunoscînd combinația cu Costello, dar avea în schimb o mulțime de pierdut. Avea totul de câștigat, seducînd-o.

– Te-aș poseda chiar acum, chiar aici, șopti el, potrivindu-și degetul mare în V-ul claviculei sale, cu vîrfurile celorlalte degete frămîntîndu-i subtil zona gingașă de deasupra sînului. Dacă mă lași.

Ellen își găsi graiul cu mare greutate. Cuvintele ieșiră subțiri:

– Nu te las.

– Nu! În ochii lui apăru o expresie obosită. *Nu*. Ești prea deșteaptă, prea atentă, prea ordonată și prea organizată. N-ai loc în agendă pentru un factor de risc ca mine. Nu sînt un foc mecanic pe care-l poți aprinde și stinge într-o clipă, printr-o apăsare pe buton. Dacă te apropii prea mult de mine, poți să te arzi. Ferească Dumnezeu să riști, să comiți o greșeală.

– Nu-i vorba numai despre mine.

– Nu? Dacă nu exista cazul ăsta, în acest moment aș fi fost în patul tău? Întrebă el, cu gura prea aproape de a ei, cu ochii prea albaștri. În clipa asta, aș fi în tine, Ellen?

Gura lui Ellen se uscăse.

– Dacă nu era cazul ăsta, n-ai fi fost aici!

Aceasta era concluzia. O pronunțase fără ezitare. Nu putea s-o contrazică. Adevărul cuvintelor ei nu reușea să-i potolească nicidecum dorința dureroasă. Nesocotința de a o dori tocmai pe acea femeie anume, nu schimba cu nimic faptul că o dorea.

Nu era vorba numai de sex; acesta putea fi rezolvat cu ușurință. Femeile veniseră întotdeauna de bunăvoie în patul lui. Dar nu de asta avea nevoie.

Tinjea după *această* femeie care era în toate felurile cum nu fusese el: devotată, bună, o campioană a justiției, care-și sacrifica propriile necesități din datorie față de ceilalți. El își petrecuse întreaga viață scăpînd de obligații, urmărindu-și propriile scopuri, justificînd toate mijloacele. Putea arbora orice chip dorea, dar în ultimă instanță era exact așa cum îl numise ea de la bun început – un mercenar, și unul al dracului de bun, valorînd milioane de dolari. Faptul că, în final, acest lucru îl costase familia, sufletul lui, nu era un sacrificiu de sine, ci o ironie a sorții.

– Nu, spuse el, într-un tîrziu. Dar acum sînt aici. Vei încerca să mă mîntuiești, Ellen?

Avea vreun rost să încerce? Nu-l întrebă, temîndu-se de răspuns. Expresia apărută pe fața lui era puțin cam golașă, cam bîntuită, ca și cum el însuși s-ar fi temut de consecințe. O emoționa într-un mod pe care nu-și putea permite să-l accepte. Nu acum. Nu cînd o apăsau atît de multe pe umeri. Iar după ce procesul va lua sfîrșit, el avea să plece, cu misiunea îndeplinită, spre tragedia altcuiva.

– Dacă vrei mîntuirea, vorbește cu un preot, răspunse ea calmă. Nu răspund de soarta ta și nu-s atît de proastă, încît să cred că ar trebui.

– Nu. Nu ești proasta nimănui.

Se îndepărță de ea, întorcîndu-se spre barul din lemn de cireș, unde-și ținea proviziile de băutură. Se servi cu două degete de scotch, pe care îl bău dintr-o înghițitură.

– Și nici eu nu-s paravanul nimănui. Am venit aici din propriile mele motive. Am venit în căutare de răspunsuri.

Ellen avea senzația clară că întrebările nu aveau aproape nici o legătură cu Josh Kirkwood sau Garrett

Wright. Că, poate, erau mai mult personale decît profesionale.

– Și le găsești?

Jay zîmbi trist, în timp ce răsucea la loc capacul sticlei de *Glenlivet*.

– Nu. Întrebările nu fac decît să devină tot mai grele. Eu sînt cel păcălit.

Îl urmă la ușă, sfîșiată între nevoia de a-l întreba adevărul și înțelepciunea de a renunța. În cele din urmă, nu spuse nimic, iar Jay părea să știe mai bine decît ea de ce.

– Ai dreptate. Urmează calea dreaptă și îngustă, domnișoară consilier, spuse el. E mai bine așa. Nu-s de folos nimănui. E un fapt confirmat.

Se aplecă și o sărută de noapte bună, sărut tandru, cu gust de dor și de scotch, după care ieși în noapte.

Pe străzile din Deer Lake nu se zărea nici un semn de viață. Pînă și cîinii vagabonzi aveau atîta minte să nu umble creanga în toiul nopții, cînd temperatura cobora spre minus cinci grade, iar factorul eolian dubla gerul.

O noapte pentru proști și sticleți. Patrulele rămîneau pe drum, pentru a-i salva pe idiotii care nimereau în șanțuri. Detectivii căutau cele mai recente indicii ale cazului ce se întortochea la nesfîrșit.

Jay stătea în colțul căii Lakeshore, cu motorul în relanti, întrebîndu-se dacă să se întoarcă la casa Kirkwood. Descinsese însă presa, și știa că orice posibilitate de a afla informații confidentiale se pierduse.

Constată că acum nu mai avea nici un chef. Valul de adrenalină, pe care-l stîrnise apelul către Steiger, la *Gîsca albastră*, trecuse. Nu mai simțea decît o neli-

niște și o goliciune care-l făceau să evite casa de pe Ryan's Bay.

Pomi îndepărtându-se de Lakeside, coti la dreapta pe Oslo și se îndreptă spre Dinkytown, unde magazinele păreau abandonate, iar clădirile în descompunere.

Un vânzător de noapte privea prin vitrina luminată țipător a unui magazin cu mărfuri la mîna a doua, ca o oază care nu chema pe nimeni.

Încă mai ardeau luminile în ferestrele cîtorva dormitoare din campusul *Harris*, dar clădirile cu sălile de clasă erau întunecate. Chiar și în puterea nopții, *Harris College* dădea o impresie de tradiție și de bani. Construcțiile erau solide, substanțiale, înălțate într-o perioadă cînd colegiile însemnau mai mult decît o cale spre cîștiguri mai mari.

Incinta arăta ca un parc, presărată cu copaci înalți, de esență tare, și conifere.

Garrett Wright susținea că lucrase acolo, în Cray Hall, în seara răpirii lui Josh, la fel ca și Christopher Priest. Dacă erau parteneri în toată acea nebunie, atunci de ce nu-și ofereau unul celuilalt alibiuri? Putea să facă parte din joc, presupunea Jay. Putea fi o frîntură de adevăr, pentru a-l ajuta pe Priest să păcălească detectorul de minciuni.

Din ce în ce mai curios cazul acela, își spuse el, părăsind campusul prin spate, pentru a porni încet spre sud, pe Old Cedar Road. Secretele și păcatele, ascunse sub suprafața vieților aparent banale, îl fascinaseră întotdeauna. Dincolo de fațadele de normalitate ale decorurilor gen carte poștală ilustrată, ca acela al orașelului Deer Lake, se petreceau lucruri pe care nu le bănuia nimeni.

Jay lăsă *Cherokee*-ul să încetinească, oprind în

mijlocul drumului pustiu. Își aprinse ultima țigară și rămase privind pe geamul din dreapta. O bucată de lună strălucea peste peisajul hibernal, așternînd peste zăpadă o lumină argintie și transformînd copacii desfrunziți în siluete negre pe fundalul cerului înstelat, albastru-închis. Pămînturile ce se întindeau la vest de colegiu erau cultivate și împădurite, coline unduitoare și cîmpii unde cioturile cocenilor de porumb ieșeau pe ici pe colo, prin locurile cu zăpadă mai subțire. Un decor de pace aparentă.

Spre sud, drumul ajungea să mărginească latura răsăriteană a Golfului lui Ryan, unde fusese găsită scurta lui Josh, cu nouă zile în urmă. Conform teoriei agentei O'Malley, acolo se pusese jocul în mișcare, pe acea fișie de drum singuratic. Acolo avusese loc accidentul de mașină, cel care o reținuse pe Hannah Garrison la spital. Christopher Priest trimisese un student cu un comision.

Tînărul ieșise prin spatele campusului, așa cum procedau adeseori studenții. Mașina lui trecuse peste o porțiune cu gheață, neașteptată, dar, așa cum specula O'Malley, *pregătită*, care o făcuse să se abată în calea unui vehicul ce venea din sens contrar. Femeia cea vîrstnică de la volanul celeilalte mașini murise pe loc; un pasager din mașina ei decedase de inimă, la sosirea în *Deer Lake Community Hospital*. Alți doi pasageri fuseseră duși cu elicopterul la *Hennepin County Medical Center*, în Minneapolis, unde zăcea, actualmente, și studentul, în stare critică, după ce contractase o infecție bacteriană, care-i amenința viața.

Atît de multe vieți răpite sau afectate de acel joc. Și dacă O'Malley avea dreptate, acolo începuse, în locul acela liniștit și plăcut din marginea opusă a orașului. Ca în cazul unei pietre aruncate într-un lac, efec-

tele se întinseseră în cercuri tot mai largi. Cauze și efecte. Reacția în lanț a evenimentelor. Jay se întreba cât de mult prevăzuse coordonatorul acelui joc, cât de mult știuse că se întâmpla și cât fusese rodul unui hazard pervers. N-avea de unde să fi știut că Ellen North avea să primească rezolvarea cazului, sau că povestea avea să atragă un scriitor din Eudora, Alabama, ca formă de evaziune și autoexaminare. Și totuși, alesese un avocat care avea legături, oricât de oblice, cu amîndoi: Anthony Costello!

Sentimentul că era pîndit de niște ochi tenebroși și scilpitori, dintr-o dimensiune și mai întunecată, îi trimise un curent de neliniște pe șira spinării.

Nu mai era un simplu observator, ci un jucător. Încă unul, prins în țesătura acelor crime.

E munca dumneavoastră să circulați de la un grup de victime la altul. Vă afectează sau sînteți imun?

– *Nu imun, ci atent. Păstrez distanța. Nu mă implic personal.*

Mincinosule.

Un fior îi crispă umerii și întinse mîna să deschidă caloriferul, numai pentru a-l găsi deja reglat la maximum. Frig al dracului. Iar el stătea ca un prost, cu camioneta în plină pustietate. Mai mult ca sigur, ar fi preferat să fie în pat... cu Ellen care credea nu numai că era implicat în caz, ci și că juca vreun rol sinistru. Ellen care nu avea încredere în el și nici nu-l respecta. Care își luase pe umeri povara de a face dreptate unui copil, unei familii, unei polițiste, unui oraș.

– Nu ești decît un prinț al dracului de banal, Brooks, murmură el.

Dădu să mai ia o țigară și găsi pachetul gol. Alungîndu-și din minte inevitabila realitate a unei nopți nedormite, cu noi introspecții, întoarse *Cherokee*-ul și

porni înapoi prin campusul *Harris*, luînd-o pe drumul cel mai scurt spre magazinul „Tom Degețel”. Vînzătorul, un tînăr gras, cu chipul roșu ciuruit de acnee, îi dădu un cartuș de Marlboro, făcînd obișnuitul comentariu, obligatoriu și obosit, despre frig. Sătul de nimicuri, Jay răspunse cu un mormăit și ieși pe ușă.

O mașină singuratică, mîergînd spre sud, îl făcu să se oprească la marginea parcurii. Exact vizavi se afla, înghesuit, magazinul de ocazii „*Haita de șobolani*”, unde lucra cu normă parțială Todd Childs, cînd nu scomea alibiuri pentru mentorul lui.

Nimeni nu-l mai văzuse de cînd fusese vandalizată mașina lui Ellen. Se zvonea că se ascunsese într-un hotel din Orașele Gemene, prin bunăvoința echipei lui Costello, care lăsase să transpire informația despre iminenta lui depoziție la proces. Dar părea la fel de posibil ca acesta să stea pitit, undeva, într-o fermă, păzindu-l pe Dustin Holloman și punînd în aplicare planurile demente ale lui Wright, în timp ce autorul stătea acasă, făcînd pe nevinovatul.

Jay își scoase camioneta în stradă, traversînd în diagonală banda ce mergea spre nord, cu atenția atrasă spre ceva ce se întîmpla la „*Haita de șobolani*”. O reflexie în vitrină. O lucire ciudată, provenind dinăuntru. Lumină. O rază slabă, ca fasciculusul unei lanterne.

Ciudată oră din noapte, ca șă te tocmești pentru chilipiruri într-un magazin de ocazii.

Dădu colțul și se întoarse pe alee, oprind motorul și stingînd farurile, în timp ce trecea silențios prin spațele magazinului. Lumina de serviciu era stinsă, dacă exista așa ceva, dar peste acoperiș răzbătea destulă lumină de la felinarul din colțul străzii pentru a se putea distinge locurile. O scară cu trepte de ciment roase și balustradă de țevă îndoită ducea la singura ușă din

spate. Într-o parte a treptelor stătea un *Dumpster*. La picioarele scării aștepta un *Crown Victoria*, gri și murdar, de la sfârșitul anilor '80. Avea motorul în relanti, cu gazele de eșapament ieșind pe țevă, gata să fugă pe drumul blocat acum de către *Cherokee*.

Cine naiba să jefuiască o dugheană de mîna a doua? Ce era acolo de furat? Probabil că în tot magazinul nu se găsea nici un obiect mai valoros de zece dolari, iar Jay nu-și putea imagina că în casă s-ar fi adunat prea mulți bani. Poate că exista un seif. Salariații ar fi știut. Ca de pildă, Todd Childs. Sau poate că Childs lăsase ceva de importanță crucială în clădire, un lucru după care nu putea risca să se întoarcă la lumina zilei.

Jay formă 911 la telefonul celular și raportă o spargere în curs de desfășurare, după care coborî din mașină, vîrînd în buzunar cheile, atent să nu lase portiera să se trîntească. Aveau să treacă minute prețioase, pînă la sosirea unei mașini de poliție. Făptașul n-avea să mai scape cu mașina, dar dacă reușea să iasă din clădire, încă mai putea fugi pe jos. Dacă era Childs, dacă Childs era complicele lui Wright, aceea era ocazia de a-l prinde asupra faptului și, probabil, a grăbi rezolvarea cazului.

Iar dacă prinzi tu însuși un suspect, gîndește numai din punct de vedere publicitar, își spuse Jay sarcastic. Asta ar fi fost prima reacție a lui Ellen. Nu că-și găsisese vreo fărîmă de noblețe în suflet, ajutîndu-i să-l prindă pe răufăcător, ci că dorise să se servească singur. În fond, părerea ei nu prea conta pentru Jay.

Pomi spre clădire, cu zăpada scîrțîindu-i sub picioare. Spera ca duduțul motorului mașinii să-i mascheze pașii, ori ca vizitatorul nocturn să fie prea concentrat la ceea ce făcea, ca să audă. Ținîndu-și respirația, urcă o treaptă, apoi încă una.

În momentul cînd Jay ajunsese sus, ușa se deschise brusc, lovindu-l cu putere, făcîndu-l să-și piardă echilibrul și să cadă înapoi. Apăru o siluetă în negru, împingîndu-l, legănînd un obiect scurt, întunecat. Îl lovi pe Jay într-o latură a capului, retezîndu-i orice gînd. Simți cum se prăbușea pe spate, de pe trepte, dînd din brațe, cu o explozie de culori învolburate în cap. Se lovi dureros de gheața denivelată a parcării.

Făcu un efort să se orienteze, să distingă susul și josul. O portieră de mașină se trînti, în timp ce motorul era ambalat, huruind. Reuși să se întoarcă în patru labe, pe cînd farurile *Crown Vic*-ului se aprindeau, orbindu-l. Mașina vui, repezîndu-se înapoi, cu pneurile scrîșnind pe gheață. Trosnetul hidos de metal pe metal îl anunță pe Jay că nici *Cherokee*-ul n-avea să fie mai cruțat decît el. Apoi, nu mai avu timp să se gîndească la nimic, căci mașina demară în trombă, drept spre el.

Sări într-o parte, cu picioarele alunecîndu-i de sub trup, lovindu-și rău cotul stîng de cimentul scării. Se agăță de bara din oțel, înfiptă strîmb în ultima treaptă, și se trase în sus. Bara de șoc a mașinii *Crown Victoria* trecu imediat prin spatele lui, metalul scrîșnind pe cimentul celei de-a doua trepte.

Urînd din motor și saboți, mașina se retrase din nou, ciocnind încă o dată *Cherokee*-ul, împingîndu-l cu botul într-o parte și făcînd destul loc pe alee pentru a fugi spre nord.

Ticălosul avea să scape. Dacă polițiștii nu apăreau în următoarele zece secunde, se termina cu el.

Furia îl împinse pe Jay de pe trepte. Se clătină ca un om beat spre *Cherokee*-ul avariat, încercînd să fugă și să se țină drept pe picioare. Portiera din dreapta era blocată, turtită ca mutra unui boxer de

mîna a doua. Pierdu cîteva secunde, ocolind pînă lîngă volan. *Crown Vic*-ul trecu înainte, spre stradă și libertate, cu coada lunecîndu-i lateral în timp ce cauciucurile se roteau nebunește să prindă aderență pe suprafața alunecoasă.

Cu un șuvoi de înjurături, Jay dădu cu cheia spre contact de cîteva ori, vîzînd ca prin ceață, dublu, triplu. Nimeri. Răsuci. Motorul se însufleți vîind, o curea de transmisie zbierînd ca o banshee datorită rănilor ce-i fuseseră pricinuite. Băgă în viteză și apăsă pe accelerație. Dubla tracțiune se activă, iar camioneta se repezi înainte, lovind din spate *Crown Vic*-ul, dar, în același timp dîndu-i impulsul necesar pentru a ajunge pe strada degajată.

Mașina se năpusti spre vest, pe strada rezidențială lăturalnică. Jay scoase *Cherokee*-ul de pe alee, volanul pîrînd să se rotească prea mult, prea ușor. Camioneta se clătină într-o parte, își reveni, iar Jay apăsă pedala. Luminile de frînă ale *Crown Vic*-ului se aprinseră, la două intersecții distanță, cotind către sud. Pornind în aceeași direcție, *Cherokee*-ul șterse un microbuz, traversă diagonal strada și mușcă din botul unei *Honda*, zgomotul parbrizului spart acompaniind ascuțit trosnetul de oțel.

Se înscriseră pe linia dreaptă a Mill Road-ului. Jay trase cu putere de volanul *Cherokee*-ului, întorcînd botul mașinii exact cînd roțile din față săriră peste bordură. Camioneta se afundă prin zăpada adîncă de pe marginea bulevardului, rată pe-aproape un copac și reveni clătinat pe carosabil.

Drumul asfaltat fu înlocuit de pietriș. Felinarele de stradă se terminară, iar negrul catifelat al nopții rustice îi învălui, risipit doar de lună și faruri. Drumul trecea printre loturi agricole, urca și cobora odată cu colinele,

după care se repezi în jos, arcuindu-se printr-o vale întunecată, plină de scheletele hibernale ale unei păduri de foioase. La fiecare cotitură, direcția *Cherokee*-ului slăbea tot mai mult. Cu fiecare curbă și hurducătură, creierul maltratată al lui Jay se clătina tot mai necontrolat. Prea repede, își spusese. N-o mai stăpînea. Pocnetele pietrișului sub roți răsunau ca niște artificii. Pe alocuri, drumul era înghețat, scobit și accidentat. Nu se pricepea deloc să conducă în asemenea condiții. *Crown Victoria* se îndepărta de el, distanțîndu-se la fiecare hop al drumului.

Dispăru peste o creastă. Jay o urmări, lăsîndu-se cu toată greutatea pe accelerator. *Cherokee*-ul se desprinse de sol, cînd drumul coborî din nou în pantă accentuată. N-avea cum să-l coboare, să-l țină în frîu, să cotească în unghi drept.

M-am futut, își spusese, strîngînd volanul și încordîndu-se pe cît putea de bine. Mașina căzu cu botul într-un desiş și ricoșă violent, azvîrlindu-l pe Jay prin cabină ca pe o păpușă de cîrpă. Farurile își aruncau fasciculele în unghiuri nebunești, odată ce *Cherokee*-ul derapă, săltînd peste pantă, improșcînd cu zăpadă în trîmbe orbitoare și oprindu-se violent, cînd se lovi cu latura de un copac.

Jay căzu peste portiera din dreapta, avariata, izbindu-și dureros capul de geamul crăpat. Mintea i se îndepărtă și mai mult de trup, legătura dintre cele două subțîindu-se ca un fir de păr. Radiatorul camionetei începu să fisîie. Lumina radioului poliției strălucea roșie în cabina întunecată. Aparatul pîrîi, recepționînd transmisia mașinii de patrulare care sosise, în sfîrșit, la locul raportat, lîngă „*Haita de șobolani*”.

Ultimul gînd conștient al lui Jay fu: *Ai căcat-o, cap sec.*

CAPITOLUL 24

– Spune-mi ce-ți amintești.

Jay închise ochii, strîmbîndu-se. Toată partea dreaptă îl durea, de parcă un ciocan i-ar fi cîntat la xilofon pe coaste. Doctorul Baskir, un omuleț cu nas enorm și accent indian, melodios, îl examinase amănunțit, la internarea în *Deer Lake Community Hospital*, adresîndu-se tuturor vînătăilor și loviturilor de pe trup, de parcă fiecare ar fi avut o conștiință proprie. Le spunea coastelor că nu erau rupte și încerca să-i liniștească verbal mușchii, anunțîndu-l pe Jay, într-o șoaptă confidențială, că aveau șanse să fie „furioși” în următoarele zile. Îi cususe, abil, două tăieturi din latura capului, scoțîndu-i cu penseta cioburile de sticlă din păr și murmurîndu-le flăcilor tari de os ale craniului.

Partea bună era aceea că avea să trăiască pentru a povesti despre aventura prin care trecuse. Partea proastă era că polițiștii aveau să-i ceară să le-o repete iar și iar. Îi relatase deja detaliile ajutorului de șerif, care auzise prin radio urmărirea de pe Mill Road, ajungînd la locul accidentului după doar cîteva minute de cînd se întîmplase. Agentul din patrulă, care primise apelul la „*Haita de șobolani*”, sosise următorul, iar un alt ofițer de patrulă fusese chemat de proprietarul uneia dintre mașinile accidentate în urmărire.

Acum, nesfînta treime a lui Steiger, Wilhelm și Holt stătea în semicerc împrejurul mesei de examinare din camera de urgență. Toți trei arătau posomorîți și acri, adjective care i se puteau aplica și lui la fel de bine. Stătea pe masă, în pantalonii kaki, mototoliți și pătați de sînge, fără cămașă, pe care i-o tăiaseră în bucăți

voluntarii de la ambulanță, din exces de zel. Doctorul Baskir îi înfășurase coastele într-un bandaj strâns, neînduplecat, care-l împiedica să inhaleze mai mult decât cu lingurița. Avea bărbia tăiată și senzația că îl lovise cineva cu un ciocan de zece kilograme în cap, și-i era al dracului de frig.

– V-am mai spus de două ori, mîrîi el printre dinți.

– Nu l-ai recunoscut pe tipul care a ieșit din magazin? Întrebă Holt.

– Purta o mască de schi. M-a lovit și a continuat să alerge. Nu știu cît de înalt era. Nu știu cum arăta.

– Și-atuncea ce știi, deșteptule? se strîmbă Steiger. Uvertura de amicitie pe care o legaseră de cu seară în saloon-ul „*Gîsca albastră*” era de mult uitată, acum cînd îi fusese stricat somnul și gloria.

– Cu ce te-a lovit? Întrebă Wilhelm.

– Cu un fel de baston. Scurt. Negru. M-a durut de mama dracului.

Holt schimbă o privire cu omul de la B.C.A.

– Pare să fie același cu care a lucrat-o Wright pe Megan.

– Așa s-ăr zice. Dar putea să fie doar o lanternă.

– Sau vreo porcărie din gaura aia de șobolani, comentă ursuz Steiger. Cine să jefuiască o dugheană din-aia? Ce rost ar avea?

– Bună întrebare, răspunse Mitch. Proprietarul zice că niciodată nu ține mai mult de cincizeci de parai în magazin, iar vinerea seara îi ia cu el acasă.

– Poate nu banii îi căutau, sugeră Ellen.

Stătea chiar lîngă ușă, rezemată de toc, sperînd să arate relaxată, nu moartă de-a-mpicioarele. Bărbații își despărțiră puțin cercul, privind-o destul de nemulțumiți. Le răspunse cu o expresie asemenea, neavînd deloc chef de politețuri.

Privirea ei se opri asupra lui Brooks, iar la vederea lui simți că o străpungea o așchie ascuțită de îngrijorare. Se sili să întoarcă ochii spre Mitch.

– Dacă a fost Childs, poate că avea ceva ascuns acolo, spuse ea. Dacă-i încurcat cu Wright, ar putea fi dovezi.

Wilhelm căscă enorm.

– În momentul ăsta, prăvălia e întoarsă pe dos. Ar fi cazul să fie rost de ceva. Ar dura o veșnicie pînă să le scotocească pe toate.

– Nu există nici o garanție că n-a luat obiectul cu el, spuse Mitch. Și sînt toate șansele ca „obiectul” să n-aibă nici o legătură cu cazul.

– S-a aflat ceva despre mașină? întrebă Ellen.

– Childs are un *Peugeot* vechi, răspunse Mitch. Nu știm nimic despre *Crown Vic*-ul ăsta...

– Nici măcar numărul, se plînsese Steiger.

– Era murdar, își aminti Jay. Și întuneric.

– Mda... De ce-am presupune că a fost Childs, sau că pătrunderea asta nenorocită are vreo legătură cu răpirile? Dacă mă-ntrebi pe mine, nu-i decît încă o pierdere de timp, distrăgîndu-ne atenția de la ceea ce-ar trebui să facem, numai fiindcă nea Truman Capote, aci de față, s-a hotărît să se joace de-a Inspectorul Harry.

Jay arcuri o sprînceană.

– Bine te mai descrii.

Șeriful se uită urît la el.

– Oamenii mei au descrierea mașinii. Dacă o văd, o vor opri. Și cu asta gata. Eu plec acasă.

Jay încercă să se ridice puțin mai sus în capul oaselor, regretînd imediat.

– Dar n-ar trebui să începeți o căutare casă cu casă sau garaj cu garaj, sau cum vreți să-i ziceți?

Dacă ăsta este individul pe care-l căutați? Dacă e cel care l-a răpit pe micul Holloman?

– Avem vreun element să credem că e? Există vreun motiv să nu fie doar vreun puști drogat, umblînd să împuște cîțiva dolari?

– Dar dacă era Childs...

Steiger îi întoarse spatele, pornind spre ușă.

– Mă duc la culcare. Nimeni nu mă sună decît în caz de infracțiune gravă.

– Bă nene, spuse Wilhelm, nimănui anume. Cînd ai de numără bobocii au să vadă cîte ore suplimentare am făcut cu comedia asta, or să mă halească de viu.

Mitch se încruntă la el.

– Zi-le să vîndă bilete. Le-o trece cît ai clipi.

– Ce-am mai rîs.

În timp ce agentul dispărea în hol, Mitch o privi pe Ellen.

– Credea că glumesc?

Clătinînd din cap, se întoarse iarăși către Jay.

– Cu asta, am pus punct, domnule Brooks. Trebuia să ne lași pe noi s-o rezolvăm. Noi sîntem copoii, mata scriitorul, preciză el, pe un ton exagerat de autoritar. De-acum încolo, să îți minte! Avem destule belele și fără civilii cărora li s-a urît cu binele, încercînd să ne facă treaba. Dacă ajutorul ăla nu te vedea, la ora asta erai un țurture. Și dacă ar fi fost cineva în mașinile alea pe care le-ai bușit, te duceam pe sus la secție. Puțin îmi pasă cine ești. Așa cum stă treaba, ai să primești o citație zdravănă.

– Voi plăti despăgubirile, murmură Jay. Străduindu-se să-și adune puțin umor, aruncă o privire plină de speranță spre Ellen. Poate scap cu vorba dulce de amenda aia.

Megan rîse lătrător.

– Mda, cînd o zbura porcu'. Încearcă aici, unde un personal medical complet, care să lipească la loc cioburile.

Se întoarse spre Ellen.

– M-am dus. În noaptea asta nu mai avem ce face. Așteptăm să vedem cu ce ne vin băieții lui Wilhelm.. Da' să știi, Steiger s-ar putea să aibă dreptate măcar o dată în viața asta a lui nenorocită și cu atrofie de creier, s-ar putea să nu fie nimic. Merg să trag un pu de somn. O scot pe Megan din H.C.M.C. la amiază.

Ellen dădu din cap. Cînd Mitch ieși, își dădu dintr-o dată seama ce nebunie făcuse venind acolo. Ce-i tre cuse prin cap?

Putea să-l fi trimis pe Cameron ca rezervă; răspunsese deja la un apel pe noaptea aceea. Sau ar putut să aștepte pînă dimineață. Brooks nu le oferis nici o dezvăluire, nici o dovadă, nimic decît o pre simțire scriitoricească, în sensul că omul urmărit de ei putea fi cel pe care-l căutau.

– În ceea ce te privește, ce ai de zis? Întrebă ea.

– Că aș vrea să-mi fi asigurat jeep-ul închiriat?

Se mulțumi să-l privească.

– Deci, continuă el, a sosit momentul în care-n spui că am înscenat totul ca să sporesc interesul cărții?

– Nu cred că ai merge pînă la a risca să-ți scurtezi zilele. Așe, ai cam compromite scopul, nu? Și-apo sala de așteptare e doldora de reporteri gata să te răsfețe ca posibil erou.

Jay răspunse cu un rîs aspru, ce se sfîrși într-un șuierat de durere, și se culcă la loc pe masă, scrîșnind din dinți. Nu se putea spune că nu-l credea capabil să scorească totul ca acrobație publicitară, seu destul de calculat pentru a profita de pe urma unei întîlniri

autentice cu moartea. Dar îi dăduse el vreodată motive să creadă altceva? Îi dăduse vreodată motive să creadă în ceva?

– Crede-mă, domnișoară consilier. Nu-s eroul nimănui. N-am avut intenția să-l prind pe ticălos, pînă n-a încercat să mă omoare. Asta m-a șucărit.

– În primul rînd, ce căutai acolo?

– Mă plimbam și eu, meditănd la nemuirea sufletului. Ce ironie, că am ajuns al dracu' de-aproape să mi se taxeze biletul, nu-i așa?

– Nu face pe deșteptul!

– Oooh, ce ordin dubios, scumpete. Poți la fel de bine să-i ceri unei pisici să-și schimbe dungile.

Ellen refuză să se arate amuzată. Cum mai era în stare de bancuri?

În clipa aia, ar fi putut foarte bine să se afle într-un sac de plastic, putea să fi fost omorît într-o mie de moduri, conform relatării lui. Iar dovezile îi confirmau povestirea.

– Ai idee cît timp îți trebuie ca să mori înghețat, într-o noapte ca asta? Întrebă ea.

– Nu, dar aș spune că mă apropii.

Începu să deschidă și să închidă sertarele din baza mesei, căutînd ceva ce să poată folosi drept cămașă.

– Christoase, ăștia aici n-au căldură? Ce v-a apucat – omorîți microbii prin îngheț?

– Fă cîte glume vrei, dar eu personal consider că au fost maltratați sau loviți destui oameni în jocul ăsta afurisit! Nu-i nimic de rîs!

Îi întoarse spatele, blestemîndu-se în sinea ei pentru că lăsase să-i scape controlul.

– Nu era nici locul, nici momentul. Nu el era omul pentru care să și-l piardă.

Trebuia să se țină bine, să fie tare. Procesul începea marți. Nu-și putea permite să se lase învinsă de presiuni.

– Trebuie să plec, șopti ea.

Jay o privi cum pornea spre ușă, spunându-și s-o lase să plece. Se simțea destul de jenat și singur. Apoi, întinse totuși mâna și o apucă de umăr.

– Ellen, stai.

Se opri, dar nu se întoarse. Jay văzu, peste umărul ei, că închisese ochii.

– Nu era nevoie să vii aici, spuse el.

Se bucura că venise; trebuia să fie semnul unei crăpături a armurii, una pe care o putea vrăji să se deschidă în calea lui.

– Ai fost îngrijorată pentru mine?

– Pesemne că n-aveam somn.

– Pesemne.

Ocoli pînă în fața ei, îi vîrî nodul unui deget sub bărbie și-i ridică fața. Pielea ei arăta prea palidă, accentuată de cearcănele vineții ale extenuării, și brăzdată cu riduri fine, de încordare.

– Oricum, îți mulțumesc, îi șopti.

Ellen îl lăsă să-și coboare gura peste a ei. Nu era decît un sărut. Un lucru pe care îl puteau lăsa amîndoi cu ușurință în urmă, cum și aveau s-o facă.

– Dormi puțin, murmură el.

Apăru zîmbetul piratului.

– Ai să mă visezi?

– Dacă mi-a mai rămas măcar puțină minte, nu, răspunse ea cu tristețe și ieși.

Paul stătea în mașina împrumutată, la capătul căii Lakeshore. N-ar fi îndrăznit să rămînă prea mult, de teamă să nu treacă vreun polițist și să-l piseze, după

care presa iarăși s-ar fi repezit. Cu două săptămîni în urmă, o căutase el. Acum, se pomenea umblînd pe furiș, cu mașina altcuiva, ca să nu fie recunoscut. Îl făcea să se simtă ca un infractor.

Nu avea pe nimeni căruia să-i poată cere sprijinul. Familia lui, din St. Paul, nu fusese niciodată decît o povară și un motiv de jenă. Nu era de-ai lor – muncitori în salopete, băutori de bere. Luați la un loc, aveau profunzimea intelectuală a unei băltoace de noroi. Nu avea nici un prieten adevărat, constata Paul acum. Oamenii care-l căutaseră ca să-și exprime simpatia la începutul aceluși calvar îl priveau acum cu o subtilă rezervă în ochi. O vedea, simțea barierele emoționale pe care le înălțau.

Nici unul dintre ei nu-i oferise mașina s-o folosească. Nici unul nu i-ar fi înțeles bruscă nevoie de anonim. Pe aceasta i-o împrumutase un reporter, la schimb: comentarii în exclusivitate, contra folosirii *Sedan*-ului murdar și fără identitate.

Karen era persoana la care voia să se ducă. Încercase s-o sune în seara aceea, numai pentru a-i auzi vocea răspunzînd la telefon, dar își schimbaseră numărul, iar cel nou nu era trecut pe lista de informații. Acasă la ea nu putea merge, acolo fiind Garrett. Karen n-ar fi venit la el, căci se temea.

Nu putea spune că nu-l iubea. Știa că da. Reveni cu gîndul la ultima ocazie cînd făcuseră dragoste, după o săptămîină de la începerea căutării lui Josh. În ziua cînd fusese găsită haina băiatului, pe Ryan's Bay. În seara aceea, se certase cu Hannah. Se certase cu Mitch Holt. Acesta considera că ar fi trebuit să fie mai apropiat de Hannah, să n-o mai acuze. Hannah, Hannah, Hannah.. Ripostase în modul lui propriu, refugiindu-se la Karen. Karen îl înțelegea.

Karen îl iubea. Karen nu-l învinuia de nimic. Rareori se întâlneau la ea acasă, fiindcă riscul era prea mare.

În noaptea aceea însă se dusese acolo. Îl primise în dormitorul pentru musafiri și făcuseră dragoste pe cearceafurile curate, de culoarea piersicii.

Ea făcuse totul, excitându-l, înfierbîntîndu-l, mîngîindu-l, călărindu-l pînă o înhățase, o răsturnase dedesubt și o futuse de-i ieșiseră ochii. Ea primise tot ce i se oferea, iar după aceea se agățase de el.

– *Aș vrea să rămîi.*

– *Nu pot.*

– *Știu. Dar aș dori să poți.*

Înălță capul, privindu-l.

– *Aș vrea să-ți pot dărui toată dragostea și sprijinul de care ai nevoie. Aș vrea să-ți dăruiesc un fiu... Aș naște copilul nostru, Paul. Tot timpul mă gîndesc la asta. Mă gîndesc și cînd sînt în casa ta, cînd o țin în brațe pe Lily. Îmi închipui că e a mea – a noastră. Mă gîndesc de fiecare dată cînd sîntem împreună, de fiecare dată cînd jusezi în mine. Aș vrea să fac un copil cu tine, Paul. Aș face orice pentru tine.*

Desigur, nu putea face pentru el lucrul de care acum avea cea mai mare nevoie. Nu putea fi cu el, nu-l putea susține, nu putea să-i alunge din cap grijile, din cauza lui Garrett.

Curva aia de North era de vină că Garrett Wright ieșise pe cauțiune.

Ar fi trebuit să rămînă în închisoare pînă la proces. După proces, avea să dispară pentru totdeauna din calea lui.

Partea asta n-avea să se schimbe. Nu se putea. Totul trebuia să iasă în folosul lui, își spusese Paul. O merita.

CAPITOLUL 25

Sîmbăta, tribunalul era închis oficial, ceea ce însemna nu numai că aveau birourile la dispoziție, ci și că presei îi era interzis accesul în clădire. Slavă Domnului pentru micile avantaje, își spuse Ellen.

Noaptea trecută, fuseseră ca turbați, după ce se descoperise fesul lui Dustin Holloman, iar apoi la spital, după goana în pustiu a lui Brooks. Crezuse că nici n-aveau s-o lase să iasă din spital întregă, sfișiind-o cu întrebări, făcînd un tărăboi mai potrivit pe un stadion de soccer decît într-o sală de așteptare la spital. Și, în frigul parcării, o aștepta ca un ciine vagabond Adam Slater.

– Sînt dispus să-mi înghete *testiculele* pentru un comentariu, spuse el cu un zîmbet, dansînd de pe un *Nike* scîlciat pe celălalt.

– N-am nici un comentariu, spuse Ellen, ocolindu-l.

– Of, haide, Ellen, se smiorcăi zianstul. Doar o bucățică pentru băieții din *Grand Forks*. Numai o propoziție scurtă despre inteligența deviantă a răului.

– Ce-ai zice despre devierile perverse ale presei care face mascaradă în chip de serviciu public? replică ea. Trebuie să-mi fac meseria, domnule Slater, dar mi-e o silă de moarte că trebuie să mă împiedic de voi ori de cîte ori mă-ntorc în loc. Nu-ți datorez nici un comentariu, și *nu-ți* dau voie să mă numești Ellen.

Nu-i plăcuse. Nici un comentariu, după ce că-i mai stricase și relația cu secretara ei. Fără-ndoială, avea s-o prezinte ca pe Regina Curvelor din Nord, în *Grand Forks Herald*. Mare scofală. Fusesse numită și mai urît, și supraviețuise.

Opiniile personale ale reporterilor erau ultima grijă pe capul ei. Intră în birou, unde petrecu o oră făcînd curățenie, ștergînd praful de amprentare, punînd lucrurile așa cum le voia și încercînd fără succes să înlătore senzația de invazie.

Cum naiba intrase acolo fără știrea ei?

Cum putuse ajunge căciulița lui Dustin Holloman în rucsacul lui Josh Kirkwood?

Phoebe sosi, cu volubilitatea ei nativă vizibil înăbușită încă, după incidentele de vineri. Avea ochii încercuiți de cearcăne negre. Pîină și coama ei sîrmoasă părea pleoștită, atîrnîndu-i pe spate ca o funie neagră și moale, legată la jumătate cu o panglică de catifea neagră. Își trînti pe scaun ranița de piele neagră și se duse glonț la filtrul de cafea.

Cameron apăru ultimul, aducînd o cutie de fursecuri cu ciocolată, drept scuză că întîrziase.

– Am ocolit pe la centrul de aplicare a legii, spuse el, depunîndu-și servieta pe masa de conferințe și dezbrăcînd canadiana de schi. Fesul tricotat aparține, indiscutabil, lui Dustin Holloman. L-au identificat părinții lui.

– Știu. Am vorbit deja cu Steiger.

Phoebe se încruntă în cana de cafea irlandeză cu lapte, aburindă.

– E așa de sinistru că era la Josh.

– Sticleții tună și fulgeră, continuă Cameron. Au s-apară ca niște nătărăi totali, în presă. Ala răul a trecut în pas de vals pe lîngă ei, pîină în casa Kirkwood, și a plantat obiectul. Incredibil!

– Nici noi nu vom arăta prea deștepți, îi aminti Ellen. În afară de cazul că are un tunel pe sub cartierul Lakeside, Garrett Wright nu poate fi cel ce a pus acolo obiectul.

– Jocul de alba-neagra continuă. Cameron scoase din servietă trei dosare, punându-le pe masă; începu să explice, arătînd spre fiecare: telefonul de-acasă al lui Wright, cel de la birou și celularul. Să vedem dacă găsim vreun cîștigător într-unul dintre astea.

Nici una dintre liste nu conținea apelurile stranii și sîcîitoare adresate lui Hannah, lui Mitch, lui Ellen. Nu apărea nici un număr neobișnuit care să se repete. Nu găsiră nimic, ceea ce, pentru modul de gîndire al lui Ellen, însemna *ceva*.

Nici una dintre înregistrări nu oferea vreun telefon dat la biroul lui Tony Costello, ceea ce însemna că nu Karen Wright îl chemase. Iar dacă nu-l chemase Karen Wright, nu mai rămînea decît un singur răspuns evident.

Ellen știa că Tony Costello era capabil de un egoism atroce. Ceea ce făcuse în cazul Fitzpatrick o dovedea destul de clar. Acesta însă era un pas înainte. Continua să lipsească un copil. I se făcea rău gîndindu-se că putea să aibă cunoștințe despre crimă și criminal, și să nu ia nici o măsură.

În afară de a apela la el ca la o ființă omenească, nu mai avea nici o soluție. În sens tehnic, nu comisese nimic ilegal. Avea să întindă pătura confidențialității pînă-i acoperea și lui fundul. Acuzațiile de ajutor și favorizare aveau să fie întoarse pe dos și jonglate ca niște farfurii la circ. Dacă Ellen aducea chestiunea în atenția presei, nu se îndoia că Tony urma să lupte murdar pentru a o discredita.

– Dar dacă ar pune altcineva problema? reflectă ea cu voce tare, bătîndu-se cu pixul peste buza de jos. Dacă l-am convinge pe Wilhelm să asmută cîinii asupra lui Costello?

Cameron pufni, cu un licăr răutăcios ivindu-i-se în

ochi la gândul de a-l arunca pe Wilhelm în troacă.

– Mhm, roagă-l pe Marty. Ar zice orice, cîtă vreme crede că a fost ideea lui.

– Nu trebuie decît să facă puțin tărăboi, să vorbească despre încercarea de a obține un mandat pentru convorbirile telefonice ale lui Costello. E timpul ca Tony Costello să aibă presa pe urme, în loc să-i mai stea la degetul cel mic.

Se întoarse spre Phoebe.

– Vezi dacă poți da de agentul Wilhelm. Cere-i să treacă pe-aici, mai tîrziu.

Phoebe dădu din cap și se strecură afară, ca o stafie în negru, tăcută.

Cameron își arcui o sprînceană:

– Poartă doliu, sau ce?

– După moartea unei romanțe îmbobocite. Unul dintre vulturii mai mici o luase în colimator. L-am cosit pe sub genunchi și l-am trimis tîrîndu-se.

– Mamă. Grozavă mămică ai mai fi, Ellen.

Ellen îl privi cu răutate.

– Asta-i o cerere în căsătorie?

– O observație. Ești fermecătoare, dar mă sperii.

Reuși să rîdă de tachinăria lui.

– Îți mulțumesc, Cameron. Ești frățiorul pe care nu mi l-am dorit niciodată.

– Știi, și surorile mele zic la fel!

– Ca să vezi.

Cameron redeveni serios, privind-o cu îngrijorare.

– Cum te simți după noaptea trecută? Ce naiba, Ellen, mă puteai chema pe mine să merg la familia Kirkwood. După ce s-a întîmplat aici...

– Oricum nu dormeam, răspuse ea. De fiecare dată cînd închideam ochii, vedeam fotografia aia a lui Josh.

– Poate că vracii de la laborator vor putea scoate ceva din ea. Să găsească în fundal ceva care să ne indice unde a fost sechestrat.

Imaginea era cum nu se poate mai clară în mintea lui Ellen. Josh, în pijamaua vărgată, cu chipul la fel de gol ca fundalul.

Culoarea pielii albită bolnăvicios de blitz; un contrast brutal cu întunericul din spate. Părea să privească într-un vid negru.

– Poate, murmură ea, fără speranță.

– Deci, Grabko va găsi ceva în fișele alea medicale?

Ellen clătină din cap, recunoscătoare că schimbase subiectul. Aveau de lucru. Era mai bine să se concentreze asupra a ceea ce trebuia să facă, decât a lucrurilor pe care nu puteau să le schimbe sau să le țină sub control.

– Costello face fum, spuse ea, sperînd că presa va țipa „foc”.

– Și, cu ocazia asta, strecoară îndoiala în mintea lui Grabko.

– Grabko trebuie să decidă pe baza probelor. În felul ăsta, e de așteptat ca balanța să încline în favoarea noastră.

Bătu cu degetul în copia faxului ce cuprindea rezultatele analizelor preliminare de laborator.

– Pe cearceaful ăla era sîngele lui Josh. Și părul lui Josh. Și al lui Garrett Wright. Asta e prima noastră probă materială care îl pune pe Wright în legătură cu Josh.

– Te face să te întrebi ce naiba a avut Wright în minte, că a înfășurat-o pe O'Malley cu cearceaful, în noaptea aia.

– Credea că avea să scape. Credea că era invinci-

bil, că fie și dacă ne oferea proba aia, tot n-ar fi contat, fiindcă nu-l puteam prinde.

Era o hărțuială, la fel ca fotografia aceea a lui Josh. Oare dosarul se afla în dulapul ei de o zi sau de o săptămână? Când deschisese ultima oară acel sertar anume?

Își puse pe nas ochelarii de citit, privindu-și peste ramă colegul.

– Cum se-anunță dosarul ăla? Îl vom avea pe Garrett Wright, nu?

Cameron îi răspunse cu un zîmbet fudul, scoțînd un document din servieta deschisă.

– Anthony Costello și-ar dori ca și neprețuiții lui asociați să poată întocmi un dosar la fel de bun. N-are nici un fundament, cînd vine vorba să conteste arestarea pe baza drepturilor din Al Patrulea Amendament.

Ellen îi luă documentul dintre degete, parcurgîndu-l cu privirea. Era pe deplin încrezătoare că Grabko avea să decidă în favoarea lor. Argumentele lui Cameron erau ferme, dar, în afară de asta, cazul era prea grav ca să respingă arestarea pe baza unui chițibuș tehnic dubios.

Costello trebuia să fi știut și el la fel de bine acest lucru. Nu era decît încă un exemplu a ceea ce Ellen numea apărare a „chiuvetei de bucătărie”, cînd avocatul arunca la bătaie tot ce putea găsi – inclusiv proverbiala chiuvetă din bucătărie –, într-o tentativă de a tulbura apele și a încețoșa chestiunile. Și pentru a devia energiile acuzării. Cameron lucrase ore întregi cu acel dosar, construind o argumentație împotriva a ceea ce, în esență, era doar un bluff din partea lui Costello. Ar fi trebuit să se folosească de timpul acela prețios pentru a ajuta la fortificarea poziției împotriva lui Wright.

– Ai auzit rapoartele toxicologice asupra sîngelui lui Josh? Întrebă ea. Urme de triazolam, cunoscut și ca halcion.

– Dacă-l putem lega pe Wright de o farmacie care a onorat rețeta...

– Am fi prea norocoși ca s-avem cuvinte, încheie Ellen.

– Pariez că Todd Childs ne-ar putea face rost de puțin halcion, dacă l-am ruga frumos.

– Dacă reușim să-l găsim.

– Sau cineva care-i cumpără bunătăți farmaceutice.

– Ne trebuie mai mulți oameni. Resursele noastre sînt răsfire și-așa prea subțire, fără a mai trimite oamenii să-i vîneze și pe cumpărătorii lui Childs. Nu știm nici măcar dacă face trafic de droguri, ci numai că le consumă. Ați aflat ceva de la omul lui Wilhelm cu privire la trecutul lui Wright?

Cameron își dădu ochii peste cap.

– Mda, o droaie de scuze jalnice. Mi-au faxat aceleași informații, două zile la rînd.

– O, grozav.

– Mitch a trimis o cerere la N.C.I.C. pentru cazuri de tip similar, consemnate în toate zonele pe unde a locuit Wright începînd din 1979, dar încă n-a ieșit nimic. A mai cerut și informații despre omoruri nerezolvate din aceleași regiuni geografice.

– Facem o claie de fin ca să găsim acul, mormăi Ellen, răsfoind dosarul subțire, pe care i-l dăduse Cameron.

– Iar problema e, desigur, că n-avem timp. Chiar dacă N.C.I.C.-ul ne răspunde înainte de proces, nu vom avea decît conjuncturi și supoziții. Nu va fi timp să investigăm. Nici un argument admisibil în instanță.

– Nu, dar trebuie să gîndim mai departe de prima înfățișare. Ați găsit ceva, voi singuri?

– Toate sînt aici, așa cum se prezintă. Am început de la *Harris* și am luat-o de-a-ndăratelea. Înainte de a veni aici, Wright a predat scurt timp la Universitatea din Virginia; înainte de asta, la Penn State, unde în aceeași perioadă a predat și Christopher Priest.

Își săltă sprîncenele.

– Drăguță coincidență, mm?

Nervozitatea o înțepă pe Ellen pe șira spinării.

– Nu cred în coincidențe. De unde ai aflat informația asta?

Cameron făcu o mutră spășită.

– Am citit-o în *Pioneer Press*.

– Dumnezeu, gemu ea, presa are mai mult acces decît noi la informațiile despre suspectul nostru.

– Au avut un avantaj din start. Multe dintre cele pe care le-au scris despre Wright provin din materiale vechi despre *Sci-Fi Cowboys*, de-acu' cîțiva ani. Le-am căutat pe toate la bibliotecă și am făcut c"pii după ele. Sînt acolo și astea.

Ellen frunzări paginile cu însemnări dactilografiate, pînă la tăieturi. Una conținea o fotografie a lui Christopher Priest, împreună cu un *Cowboy*, aplecați peste un roboțel care ar fi trebuit să culeagă mingile și să le depună într-un coș. În fundal stăteau Wright și alți trei băieți, cu chipurile neclare, datorită slabei calități a copiei.

– Paul a trimis lista de *Sci-Fi Cowboys*, trecuți și actuali, spuse ea. Fără tragere de inimă, pot s-adaug.

– Crezi că s-ar putea să găsim ceva?

– Nu știu. Am impresia că nu vrea să-i iscodim. O fi vorbind el despre puștii ăia de parcă ar fi materiale de la Societatea Națională de Onoare, dar știe al naibii

de bine că oricare dintre ei îmi putea trata mașina cu cuțitul.

Începu cu articolul intitulat „Delincvenții minori în drum spre onoruri”.

– Oricum, am telefonat unor cunoscuți din Hennepin County, ca să văd dacă ne pot ajuta să luăm urma câtorva dintre foștii membri, pînă la contactul cu Wright, și am pus mîna pe foile matricole ale actualilor membri. Vreau să știu cu cine avem de-a face.

– Priest ar putea face mare scandal dacă va considera că depășim limitele dreptului-la-discreție, o preveni Cameron. Are relații, să știi, *Sci-Fi Cowboys* e o populară contribuție neimpozabilă, cu cîțiva jucători politici importanți.

– E la un pas de a fi considerat accesoriu. Nu-mi pasă nici dacă are relații cu Papa.

– A trecut prin detectorul de minciuni, îi aminti Cameron.

– Mare lucru. Toate astea nu înseamnă decît că poate fi lipsit de emoții cînd îi vine la socoteală. Nu-i nici un efort de imaginație. În cea mai mare parte a timpului, ar putea trece drept android.

Reveni la raportul dactilografiat inițial, care înșira fostele posturi de profesor ale lui Wright, bătînd cu degetul sub „Penn State”.

– Wright și Priest au fost la Penn State în aceeași perioadă. Are sens să cerem mai întîi raporturile N.C.I.C. asupra asasinatelor și răpirilor nerezolvate din acea zonă geografică.

– S-a făcut.

– Perfect.

– Dar dacă Wright a mai comis așa ceva și în trecut, spuse Cameron, și-a acoperit urmele al dracului de bine. N-am găsit nici o umbră tulbure în toate

antecedentele lui. A copilărit în Mishawaka, Indiana. Părinții lui s-au despărțit când el avea unsprezece ani. Tatăl s-a recăsătorit și s-a mutat în Muncie. Wright și sora lui au rămas cu mama lor, care a murit de embolie cerebrală acum câțiva ani.

– O soră? ridică Ellen capul. Unde-i sora asta? Ai vorbit cu ea?

– Nu știu nimic despre ea. Probabil că s-a măritat în alt oraș. Nu-l putem întreba decît pe Wright însuși, dar nu-l prea văd dîndu-ne o asemenea informație din bunătate sufletească. Aș zice că sora nu ne-ar duce nicăieri, deși s-ar putea ca acum să iasă din anonimat, ca să joace în *The Ricki Lake Show* episodul cu rudele-criminalilor-în-serie. Să schimbăm puțin subiectul, propuse Cameron, agitînd o copie xerox după alibiul oficial al lui Wright, consemnat în scris. Wright declară că în data de sîmbătă, 22, a venit acasă să ia prînzul, cu întîrziere, după care s-a întors la *Harris*, pe la două și jumătate. Au un martor care susține că, la ora aia, a văzut *Saab*-ul lui Wright trecînd pe *Lakeshore*, spre sud. Desigur că nu credem că la volanul mașinii era Wright, deoarece cam pe la ora aia a fost atacată O'Malley. Mai știm însă și că Christopher Priest era în St. Peter. Deci, cine am crede că mergea cu *Saab*-ul? Childs? Soția?

Ellen își scoase ochelarii, împinse scaunul înapoi și se ridică încet, strîmbîndu-se din cauza tensiunii care-i înțepenea spatele.

– Știm că Priest a stat sîmbătă noaptea în St. Peter, spuse ea. Avem pe cineva care poate confirma că a fost acolo sîmbătă după-amiază?

Cameron își consultă însemnările.

– A luat prînzul cu un prieten, profesor la *Gustavus Adolphus*. Ora, neprecizată. Voi verifica.

– Dumnezeule, ce nod gordian, murmură Ellen, întorcându-se spre fereastră.

Parcul de vizavi era gol. Centrul orașului se prezenta pustiu și bătut de vânt. Panglicile galbene, legate de toți stîlpii ca simbol al speranței pentru întoarcerea lui Josh Kirkwood, fluturau acum în numele lui Dustin Holloman. Afișele și apelurile lipite pe vitrinele magazinelor și ale restaurantelor fuseseră înlocuite cu o serie nouă.

– Nu ne trebuie decît să-i infiltrăm lui Grabko în minte îndoiala că Wright era la volan, propuse Cameron, ocolind capătul mesei și rezemîndu-se cu un șold de scrin. Tot ce avem de făcut e să-l aducem în instanță. Polițiștilor le rămîne să-i prindă complicele.

– Știu. Nu pot scăpa de sentimentul că Tony Costello are un iepure mare și gras, pe care să-l scoată din pălărie.

– Childs:

Fruntea lui Ellen se încreți, încruntată.

– Jigodia aia nespălată. Abia aștept să-l iau la întrebări și să-l încui ca pe-un căcățel mincinos ce e. Deși, trebuie să spun, sper să-l găsească poliția mai întîi – cufundat pînă peste urechi în probe incriminatoare.

Se opri puțin, ca pentru a-și trage sufletul.

– Nu, continuă ea. Nu e numai Childs. Îl cunosc pe Costello. Tot timpul e țanțoș, dar are o anume calitate... l-am citit raportul de dezvoltare pînă l-am învățat pe de rost și nu văd nici un steguleț roșu, dar totuși, este... ceva.

– Muncești prea mult, îi atrase atenția Cameron. Iar ei se străduiesc la fel de mult să te scoată din minți. După vandalizarea mașinii și povestea de azi-noapte, ai toate motivele să fii nervoasă. Însă avem destule

ca să-l agățăm pe Wright la audiere. Costello nu poate schimba probele de care dispunem.

Îi zîmbi.

– Nu ești tu cea care-a spus: „Nu-l lăsa să-ți vină de hac?”

– Eu am spus? se sili ea să rîdă. Ce-oi fi avut în cap?

Se gîndise că-l cunoștea pe Tony Costello, îi știa toate trucurile, toate secretele. Acum însă pămîntul își schimbase poziția sub picioarele ei – sau, poate, Costello îi trăsese covorul de dedesubt. *Prietenui nostru comun, domnul Brooks... Mică e lumea, nu-i așa? Cu ochiul minții, imaginea lui se metamorfoză în cea a lui Jay, cu ochii întunecoși devenind de un albastru diafan. Atunci, plecarea ta din Minneapolis n-a avut nici o legătură cu procesul de viol al lui Art Fitzpatrick?... Îmi fac lecțiile, Ellen...*

Sau, poate, îi fuseseră predate gata.

Își spunea că n-ar fi trebuit să conteze. Avea atîta minte ca să nu se încreadă în nici unul din ei. Să nu-și coboare garda.

Atunci, de ce te-ai dus azi-noapte la spital, Ellen?

Ridică o mînă și-și trecu degetele peste buze, cu amintirea sărutării lui fremătînd, caldă și neliniștită în-lăuntrul ei.

– Să ne apucăm de treabă, spuse. Vreau cît mai multă frînghie în lațul ăsta metaforic.

Se așezară la loc pe scaune. Cameron scoase un fursec din cutie și mușcă din el, privind peste lista cu dovezi.

– Deci, în afară de arestarea propriu-zisă, ai idee ce va mai contesta Costello?

– Nu, recunosc Ellen. Și va aștepta pînă în ceasul al unsprezecelea ca să ne spună, de-asta putem fi

siguri. Să speculăm, însă. De ce credem că va încerca să se descotorosească?

– De mănuși. N-au fost descoperite zile în șir. Va susține că puteau să fi fost plantate. Va argumenta că pot aparține oricui, că n-avem nici o probă că ar fi ale lui Wright.

– Bine zis. Deci, nu înscriem mănușile drept corp delict la înfățișare. Le păstrăm pentru proces. Până atunci, ar trebui să putem dovedi că *sînt* ale lui. Dacă avem și mai mult noroc, pînă atunci zăpada se va topi și vom găsi și pistolul, pe care să-l asociem cu mănușile. A apărut ceva cu privire la vreo înregistrare de armă făcută de Wright în statul ăsta?

– Nada. Mare surpriză. Controlez în Virginia, Pennsylvania, Ohio și Indiana, dar criminalii maniaci în serie tind să se considere mai presus de asemenea formalități mărunte.

Ellen acceptă zădărnicia ideii.

– N-ar fi fost niciodată atît de neglijent încît să lase o urmă de hîrtii. Altceva?

Cameron ridică din umeri.

– Avem masca de schi, cearceaful însîngerat, mărturia lui Mitch, mărturia lui Megan, identificarea făcută de Ruth Cooper...

– Care s-a întîmplat Î.C. – Înainte de Costello.

– Și? Wright așea un avocat. A mers ca la carte. Nici o problemă. Avem mult mai multe decît Costello. Pe lista martorilor sînt Childs, pe care-l putem întoarce pe dos ca pe-o mănușă, vecinul care a văzut *Saab*-ul lui Wright sîmbătă și Karen Wright. Ea ce-o să spună? Tot ce s-a putut smulge de la ea pînă acum, e că arestarea soțului ei nu e decît o enormă greșeală.

– Bună întrebare. Nimeni n-a susținut vreodată că e o martoră de alibi. Dacă Wright lucra, la orele cînd

s-au comis crimele, cum declară el, ce-ar putea ea să spună?

– *Că a sunat-o la telefon!* răspunseră într-un glas.

Amîndoi se repeziră din nou la listele convorbirilor telefonice.

Ușa se deschise, iar Ellen ridică privirea, așteptîndu-se să fie Phoebe, numai pentru a face ochii mari cînd o văzu pe Megan O'Malley, cu Mitch lîngă ea.

– Megan! exclamă ea cu sinceră surprindere. Cît mă bucur că te văd pe picioare, cu noi!

– Și, mai mult sau mai puțin, întregă! replică sec Megan.

Arăta ca dracu'. Vîntăile de pe față ajunseseră la stadiul de fructe putrede. Semilunile de sub ochii verzi, vibranți, avea culoarea vinetelor. Intră șchiopătînd, rezemîndu-se greoi într-o cîrjă. Avea mîna dreaptă în ghips, pînă la vîrfurile degetelor.

Cameron dădu să-i tragă un scaun, dar Megan îl refuză cu un gest.

Mitch îi aruncă o privire nervoasă, pe care ea i-o ignoră cîmplu.

– Ați găsit vreo comoară? întrebă, privind hîrțiile întinse pe masă.

Ellen închise dosarul și se ridică, blocîndu-i vederea.

– Vînam doar mărunțișuri, spuse ea într-o doară. Știi, telefoane, chestii de-astea. Materiale uscate. Ești pregătită să depui mărturie?

Gura lui Megan se arcui într-un zîmbet aproape feroce.

– Desigur, abia aștept.

– Nu rămînem, spuse Mitch, înțelegînd limbajul corporal al lui Ellen. Voiam doar să vă anunț că am vorbit cu Hannah despre încercarea de a-l hipnotiza

pe Josh. Am consultat-o amîndoi pe psihiatră, care nu e entuziasmată, dar a aprobat să încercăm.

– Cînd?

– Mîine. La ora patru. În cabinetul ei din Edina. Vom înregistra ședința pe video, pentru orice eventualitate.

– Vreau să fiu de față.

– Știam c-ai să vrei.

– Ați găsit ceva în trecutul lui Wright? Întrebă Megan. Vreo legătură cu Priest sau Childs?

– Căutăm, îi răspunse Ellen. Priest și Wright au predat la *Penn State* în aceeași perioadă. Verificăm. În ce-l privește pe Childs, nimic. Știm că a făcut liceul în Oconomowoc, Wisconsin, și este dispus spre sperjur. Știm că pe moment nu poate fi găsit nicăieri. Știm că cineva a pătruns prin efracție azi-noapte la „*Haita de șobolani*”; poate să fi fost Todd, poate să fi fost oricine. Ar trebui ca în momentul ăsta să fie Wilhelm acolo. Tehnicienii criminaliști examinează locul. Desigur, nu știm ce-ar trebui să caute, deci cum ne-am putea aștepta să găsească ceva?

Megan se încruntă.

– Din partea lui Wilhelm, nu m-aș aștepta să-l găsească nici pe Waldo.

– Problema e, interveni Cameron, că poate fi doar o nouă diversiune. Încă o exhibiție care să-l facă pe Wright să pară nevinovat.

– Dar de ce să aleagă un loc unde merge alibiul fals al lui Wright? Privirea lui Megan se ascuți în timp ce roțițele creierului i se puneau în funcțiune. Și de ce-ar face figura la o oră atît de tîrzie din noapte, cînd doar printr-o anomalie ar fi putut să treacă cineva prin apropiere și să vadă?

– Deci, speculă Ellen, poate că a fost Childs și s-a

strecurat înăuntru fiindcă avea ceva ascuns acolo... droguri, de exemplu, pe care le-a înhățat și a fugit cu ele. În care caz, băieții tăi de la B.C.A. cheltuiesc mult timp și energie pe degeaba.

– Așa merge treaba, replică Megan. Deși n-aș vrea să fiu în pielea tînărului Marty cînd va trebui să explice povestea asta la sediu.

Phoebe reveni pe nesimțite în încăpere.

– Agentul Wright vine încoace.

– E momentul să plec, spuse Megan. Dacă Wilhelm mă prinde aici, o să-i sară muștarul și voi ajunge să-i dau cu cîrja-n cap.

Ellen îi conduse pe amîndoi la ușă, cuprinsă de milă la vederea șchiopătaturii lui Megan și a poziției mîndre în care își ținea ridicată bărbia.

– Știi despre adunarea de binefacere pentru Wright, din această seară? îl întrebă ea pe Mitch.

– O am acoperită. Stăm cu ochii pe Wright, să vedem cine-l abordează. Dacă apare Childs acolo, punem mîna pe el.

– Bun. Vă mulțumesc că ați trecut pe-aici. Ne vedem mîine, Mitch. Să ne rugăm ca Josh să ne lămu-rească totul. Între timp, continuăm să scormonim.

– Trecutul lui Wright e cheia, insistă Megan. Aș vrea să pot ajuta și eu la vînătoarea asta.

– Știi că nu te pot implica, Megan. Nu mai ești agenta însărcinată cu cazul, ești o victimă.

Ochii fetei se învăpăiară de-o ură pe care Ellen abia putea s-o bănuiască.

– Știu exact ce sînt. Și lui Garrett Wright trebuie să-i mulțumesc pentru asta.

– Ellen e legată de mîini, Megan, spuse Mitch. Știi bine.

În dimineața aceea, trecuse pe la domiciliul ei, îi hrănise cele două pisici și deschisese termostatul pentru ca apartamentul să semene mai mult cu un cămin, decît cu o mansardă friguroasă, unde trăgea curentul. Aflată la etajul doi a unei case victoriene, mare și veche, de pe Ivy Street, probabil că era locuința cea mai greu accesibilă din oraș. Două tronsoane de scară, care să fie urcate cu un genunchi vătămat și o cîrjă. Trebui să strîngă din maxilare pentru a nu-i mai comenta încă o dată îndărătnicia.

Megan stătea lîngă fereastra living-ului său roz, mîngîind pe cap, cu mîna sănătoasă, pisicuța cenușie cealaltă mîna strîngîndu-și-o la piept. Își ținea gura strînsă, ca o întruchipare a îndărătniciei.

– Nu mai ai cazul, Megan, îi aminti el.

Ocoli o pereche de cutii. Încă nedespachetate. Josh fusese răpit în prima zi a detașării ei acolo.

– Oficial, spuse ea morocănoasă. Dar asta nu înseamnă că nu pot lucra puțin neoficial...

– Și să riști respingerea cazului la apel? Nu judeci limpede. Vino-aici o chemă el, întorcînd-o încet spre vechea canapea cu spătar ondulat. Trebuie să stai jos, altfel genunchiul ăsta o să ți se umfle ca un balon meteorologic.

Faptul că nu se împotrivi îi dădu de înțeles că era pe atît de epuizată, pe cît arăta. Se așeză pe canapea, rămînînd liniștită, în timp ce Mitch trăgea o cutie cu cărți ca să-i rezeme piciorul pe ea.

– Mă simt așa de-al naibii de neputincioasă, Mitch, recunosc Megan, în timp ce el îi potrivea o pernă sub genunchiul lovit. Auzindu-și micul tremur din voce, știu că și el se simțea la fel.

– Știu, iubito. Știu prea bine.

Fusese în aceeași barcă, nu? se întrebă Megan.

Pe mări mai agitate ca aceea. Lucrase ca detectiv în poliția din Miami, pe vremea când fuseseră împușcați soția și fiul lui. Megan știa al dracului de bine că nu i s-ar fi îngăduit accesul nici la o sută de metri de anchetă. Iar pe Mitch continua să-l apese vinovăția.

– Mi-e atât de greu, șopti, punându-și mîna sână-toasă peste a lui. Sîntem polițiști. Am fost instruiți să gîndim într-un anumit mod, să acționăm, să-i urmărim pe răufăcători. Faptul că ni se răpește dreptul ăsta atunci cînd avem cea mai mare nevoie de el... E îngrozitor.

Mitch se așeză pe canapea alături, cuprinzînd-o pe după umeri cu brațul drept. Friday, motanul negru, sări pe o boxă stereo și-și încovrigă labele sub el, privindu-i prin întunericul tot mai dens al după-amiezei tîrzii.

– Încă nu mi-ai spus ce-a avut de zis ieri chirurgul.

Megan privi în altă parte. Dacă se uita la pisică, nu la Mitch, îi era mai ușor să-l mintă, și asta dorea – să mintă, pe Mitch, pe sine însăși.

– Ce știe el? murmură.

Mitch își reținu un oftat. Vești proaste. Vești care o dureau și o speriau, deși n-ar fi vrut s-o recunoască pe nici una, nici să se declare învinsă.

– Mda, o trase Mitch mai aproape, rezemînd-o de el. E prea devreme ca să știe ceva cu certitudine.

– Este, confirmă Megan, cu voce crispată. Își cui-băni obrazul în adîncitura umărului său, iar Mitch îi simți bărbia tremurînd. Încă nu pot ști.

Încă nu voia s-o audă. Nu era gata s-o primească, n-avea de gînd să se lase înfrîntă fără luptă. Oricît de mult îi admira curajul, Mitch știa că în ultimă instanță n-avea decît să-i îngreuneze situația. Cunoștea deja prognoza. Îi telefonase medicului ei, mințindu-l și spu-

nîndu-i că era fratele lui Megan, Mick. Spitalul nu oferea informații decît familiei, iar pe familia lui Megan o durea-n undeva de ce se întîmpla cu ea.

Cel mai fericit lucru pe care-l avusese de spus chirurgul ortoped era acela că nu trebuise să-i amputeze mîna. Urmau alte operații și luni în șir de fizioterapie, dar era improbabil să-și recîștige vreodată mobilitatea deplină.

Mitch l-ar fi trimis pe Garrett Wright în cea mai neagră hrubă a iadului, pentru ceea ce le făcuse lui Megan, lui Josh, lui Hannah, orășelului Deer Lake. Cu un dram de noroc, putea ajuta să fie aruncat în temniță. Justiția și legea erau doar rareori una și aceeași. Învățase această lecție pe pielea lui, cu mult timp în urmă.

– Trebuie să-i venim de hac, Mitch, îngăimă Megan la pieptul lui, unde lacrimile i se infiltrau în cămașa de flanelă. Trebuie să plătească.

– Va plăti, scumpo. Mitch o cuprinse cu brațele, sperînd pe toți sfinții ca promisiunea să nu sune și în urechile lui Megan la fel de găunoasă ca într-ale lui.

Megan își trase nasul și înălță capul, chinindu-se să-și arcuiască în sus un colț al gurii.

– Nu-mi spune scumpo.

– Ba am să-ți spun, dacă așa vreau, mîrîi Mitch, acceptînd bucuros jocul care devenise deja o veche glumă între ei. Ce-ai să faci, O'Malley? Mă bați?

– Mda. Cu-o mînă-n ghips.

– Ce-o să mă fac, Mitch? Toată viața n-am vrut altceva decît să fiu polițistă.

Mitch îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– Dar nu asta e tot ce ai, Megan. Mă ai pe mine. Vei găsi o cale ca să treci de obstacole. Iar eu îți voi fi alături, ținîndu-te de mîna cea bună.

– Phii, Holt, șopti ea, întinzându-se să-l sărute. Pe asta ar trebui s-o scrii în Cartea de Aur.

CAPITOLUL 26

Muzica nu era nici pe departe proastă; un amestec de blues și rock, pe versuri ale unui absolvent la engleză. Formația era un grup din campus, autointitulat HarriSons. Solistul era un lungan ciolănos, cu blugi rupți și tricou transpirat. Îmbrățișa o chitară *Stratocaster* veche și roșie, ținându-și ochii strâns închiși sub cozorocul unei șepci de baseball murdare, în timp ce și storcea muzica din suflet.

Jay trase o dușcă prelungă din berea de trei dolari, petrecînd încet locul cu privirea. Discipolii lui Wright ocupaseră sala de bal Pla-Mor, amplasată chiar lângă campus. Pla-Mor părea să fi atins apogeul în anii '40, iar de-atunci nu se schimbaseră nici cu-o cîtime. Ringul de dans era ros de deceniile de picioare tîrșite. Lumina rămînea scăzută, în dublul scop de a stabili atmosfera și a ascunde faptul că de pe pereți se cojiseră enorme plăci de tencuială.

Localul era ieftin, la îndemîină și-și satisfăcea destul de bine rostul. Conținea destule mese și scaune pentru două sute cincizeci de oameni, toate ocupate. Mai existau numai locuri în picioare. Se părea că toți locuitorii din Deer Lake, care credeau în nevinovăția lui Wright, se simțiseră îndemnați să-și tîrască pașii prin seara geroasă pentru a-și aduce contribuția. La cinci dolari biletul de intrare, și cu prețurile umflate ale berii și ale celorlalte produse, plus tricourile de cincizeci de dolari ale *Sci-Fi Cowboys*-ilor, probabil că suporterii lui Wright aveau să

cîştige destul în seara aceea pentru a plăti vreo două zile din timpul lui Anthony Costello.

Personajul stătea la masa de onoare, cu clientul său alături, amîndoi domnind ca doi monarhi. Soția lui Wright și lacheii lui Costello ocupau restul scaunelor. Un șuvoi constant de studenți și, probabil, angajați ai facultății, treceau să-și exprime prietenia și sprijinul. Expresia lui Wright era senină. Nu avea aroganța țanțoșă și falsă a avocatului; ci un calm sticlos, ca și cum ar fi știut un lucru necunoscut de toți ceilalți.

Vreau să-i intru în minte, își spuse Jay, știind însă că mai avea de așteptat.

Dacă Tony Costello îi permitea bunului doctor să spună ceva înainte de înfățișare, nu puteau fi decît cuvinte de propagandă.

Totuși, experiența unei prezentări era utilă în sine și, astfel, cînd orchestra anunță o pauză, Jay se desprinse din colțul întunecat unde-și stabilise postul de veghe și porni cu pas vioi spre masă.

Zări nu mai puțin de trei polițiști în civil. O mașină cu însemne stătea în parking.

Dacă apărea complicele, cu Dustin Holloman după el, s-ar fi rezeptit la el ca muștele asupra unui animal călcat pe șosea.

Dacă însă șosea la fel ca toți ceilalți, cu un aspect normal, discret, oferindu-i doctorului Wright nimic mai mult decît o strîngere de mîină și un zîmbet, cine să-l poată ști?

Nu exista nimic care să-l distingă pe Wright din mulțime, nici ochi strălucitori, nici semnul satanei întipărit pe frunte.

Asta-i fascina și speța cel mai mult pe oameni – faptul că monștrii umblau printre ei, necunoscuți, nebănuți. Stăteau în spatele lor, făcînd coadă la bancă,

ciocnindu-și cărucioarele în magazine. Exact acesta era factorul care-i atrăgea cititorii, Jay știa – nevoia de a demonta cazurile, într-o încercare de a recunoaște semnele care ar fi trebuit să le fie evidente celor implicați. De prea multe ori, nu era nimic de văzut.

Costello îl zări înainte de a ajunge la masă, pe chipul său întinzându-se un rînjit lătăreț, fiămînd. Se ridică să-i strîngă mîna, cu pompări și palme aplicate pe spate, într-un mod care lui Jay i se părea exagerat de familiar. Îl îndură, cu un zîmbet chinuit.

– Jay, mă bucur că ai reușit să ajungi la mica noastră serată! Îl întîmpină Costello, pe post de amfitrion binevoitor, deși nu contribuise cu nimic la organizarea petrecerii. Am auzit că ai avut o mică aventură azi-noapte.

– I s-ar putea spune și așa, îi răspunse Jay, rotindu-și discret umărul drept, îndurerat, pe care i-plesnise Costello. Se tîrîse din sacul de dormit, după-amiază, simțindu-se ca și cum l-ar fi călcat în picioare o herghelie de cai Clydesdale. Numai un tratament constant cu doze mici de medicament din categoria Jack Daniel's reușise să-i mai atenueze durerile.

– Și, firește, copoii încearcă să asocieze cumva spargerea aia cu doctorul Wright, făcu Costello o mustră la adresa in justiției. Nivelul de incompetență de-aici e incredibil.

Obișnuitul avocat al apărării trombonist. Polițai sînt niște încurcă-lume, iar procurorii niște tocilari gre de cap, incapabili să distingă ansamblul. Jay cunoștea lecția. Împroșcase și el cu aceleași mizerii, odinioară. Le lăsă să-i intre pe-o ureche și să iasă pe cealaltă, în timp ce se întorcea spre Garrett Wright care îl privea fix, cu ochi întunecoși și un semizîmbet placid.

– Doamne Brooks, se ridică el, întinzîndu-i o mînă

ce părea aproape delicată. Anthony mi-a spus că vă interesează cazul, în scopul scrierii unei cărți.

– Posibil. Depinde de felul cum se va rezolva în cele din urmă.

Zîmbetul lui Brooks deveni amuzat.

– Vreți să spuneți că depinde de vinovăția mea? Interesant comentariu asupra societății noastre, nu? Oamenii nu vor să citească despre nevinovăție. Vor lovituri de teatru, trădări, sînge.

– Nu e o noutate, doctore Wright. Cîndva, oamenii obișnuiau să dea bani ca să asiste la spînzurări, ba își luau și copiii cu ei.

– Într-adevăr, consimți Wright, înclinînd capul. Poate că, de-a lungul atîtor secole, omenirea nu a evoluat decît spre o sălbăticie mai scilpitoare, mai aerodinamică.

– Ceea ce, desigur, ar explica situația criminalilor în serie, nu-i așa? comentă Jay. S-ar putea să aveți aici un subiect pentru următorul dumneavoastră proiect academic, gen îl-public-sau-mor, doctore Wright.

– Nu, nu. Domeniile mele de specialitate sînt învățatul și percepția. Nu mă pretind a fi expert în comportamentul criminal.

În fond, poate că nici nu avea nevoie să se prefacă a fi așa ceva. Jay își reprimă comentariul, reținîndu-l pentru a-l folosi ulterior, în scris. Își lăsă privirea să lunece spre soția lui Wright, care stătea alături, palidă aproape pînă la a deveni străvezie.

Femeia îi aruncă o privire nervoasă, iar cînd își mută ochii, pe buze îi tresări un surîs fugar. Arăta vizibil nefericită, cînd pe scaunul de alături se așeză Christopher Priest.

Într-un efort de a părea la modă, profesorul îmbrăcase un pulover negru pe gît, cu un număr mai mic.

I se lipea de umerii osoși ca un costum de scafandru, cu efectul de a-i face capul să pară gigantic. Se aplecă prin fața lui Karen Wright, pentru a-i capta atenția lui Garrett.

– Ne-am vîndut toate tricourile. Băieții sînt în extaz.

– Ar trebui să fie mîndri, interveni Costello. Se întoarse spre Jay, cu o expresie vicleană, mutîndu-se discret spre a-i acoperi pe Wright și pe profesor. Știi, Jay, povestea asta s-ar putea spune dintr-un număr de perspective. Nevinovăția doctorului Wright, ralierea prietenilor lui, a colegilor, studenților...

– Strălucirea avocatului, își forță Jay un zîmbet. Să mă ia dracu' dacă nu sună ca o vînzare la licitație, Tony.

Costello nu se osteni să se prefacă indignat.

– Aș fi indolent dacă n-aș cultiva toate căile posibile pentru a exprima inocența clientului meu.

– Mda, și-am auzi cu toții ce pățesc avocații care nu-și apără cu vigoare clienții, replică Jay sec, mimînd un pistol cu degetul mare și arătătorul, și ridicîndu-și-l la tîmplă.

Costello se înroși la față.

– Doctorul Wright era încă în închisoare, la vremea morții lui Enberg. Ar fi trebuit să fie altfel de ființă, nu omenească, pentru a fi implicat.

Jay își arcui spîncenele numai pentru plăcerea de a vedea tensiunea sangvină a lui Costello sărînd în sus cu o măsură. Spre lauda lui, avocatul își înfrînă nervii, înainte de a apuca să aibă și alt efect în afară de o crispare a zîmbetului.

– Jay, spuse el, plesnindu-l din nou peste umărul îndurerat. Îți irosești talentele. Ar trebui să-i dai lui Lee Bailey o lecție plătită în materie de contra-interogare.

– Mda, dar asta ar însemna să lucrez, răspunse moale Jay. Prefer să asist. Vă las treburile dure ție și lui Lee.

Ellen urmări schimbul de zîmbete și strîngerii de mîini, chiar de lîngă ușa.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că nu știu să-l deosebesc pe Costello de un sac cu tărîțe pentru porci?

Că ești un mincinos, domnule Brooks.

Dorise să-l creadă, iar el o trădase. Un hohot de rîs, un zîmbet, o palmă pe spate.

Brooks și Costello, absolvenții Facultății de drept. O pereche de rechini complementari: Costello, fiara formală, în costum Versace gri-fer; Brooks, personajul yuppie-luptător-de-stradă, în Dockers cu dungă și cu chipul brăzdat și neras. Iar lîngă Costello, Garrett Wright, care întoarse capul drept spre ea, privind-o de-a latul sălii. Zîmbi încet, complice.

Ellen se mișcă, încercînd să se ascundă după un grup de studenți înalți, în timp ce se blestema că cedase imboldului de a veni acolo. Ea și Cameron lucraseră pînă la ora nouă. Phoebe o rugase să-i dea drumul la ora opt, fiind urgentă nevoie de ea în locuri necunoscute.

Apoi, ei se duseseră să ia o cină tîrzie în „Podul Bunicii”. Ar fi trebuit să se ducă acasă, după plăcinta cu mere fierbinte a Bunicii. Ar fi trebuit, chiar în clipa aceea, să fie dusă de pe lumea asta, în pa.

Tentația însă fusese prea mare. Dorise să se strecoare înăuntru doar pentru cîteva momente, să vadă cu ochii ei ce gen de oameni participau, cum arăta mulțimea și în ce stare de spirit era. Petrecerea începuse la ora șapte. Pe la nouă, presa avea să fi plecat de mult, cu declarațiile înregistrate și imaginile imortali-

zate. Se putea strecura înăuntru, să observe. La vremea când încasatorii de la ușă dădeau sfoară de prezența ei, Ellen avea să fi văzut destul și să se strecoare afară. Părea să merite cinci dolari, chiar dacă banii intrau în fondul pentru apărarea lui Wright.

Acum, privind retrospectiv, fusese o idee prostescă. Wright însuși o depistase. Avu senzația că toți cei prezenți se întorceau s-o privească. Curentul mulțimii părea să curgă împotriva ei, absorbind-o și mai adânc în mijlocul rîndurilor inamice, când ea nu dorea decît să se retragă spre ieșire.

– Ei, ce mai caută și asta aici?

– Aia nu-i Ellen North?

– Da' ce tupeu are.

Comentariile erau însoțite de priviri ostile și degete îndreptate spre ea. Ellen nu răspunse nimănui, simu-lînd calmul, în timp ce bătăile inimii i se accelerau. Porni în contratexturii, atentă la indicatorul de ieșire din fundalul sălii. Ar fi putut să-l trimită pe Cameron, ca iscoadă. S-ar fi putut baza pe rapoartele oamenilor lui Mitch. Dar, nu. Trebuise să vadă cu ochii ei. N-ar fi avut încredere în percepțiile nimănui altcuiva. Trebuise să se cufunde pînă la gît în povestea aia. Acum, avea senzația că se îneca toată.

O mîna i se încheștă pe cot. Încercă să se smulgă, dar strînsoarea se întări și mai mult.

– Ce naiba faci aici? Întrebă Brooks, cu glasul ca un mîrșit gros.

– Ți-aș pune aceeași întrebare, dar se vede și cu ochiul liber.

Căută din nou să scape, însă Jay era prea aproape, mișcîndu-se odată cu ea – ba nu, mînînd-o chiar. Direcția se schimbase fără consimțămîntul ei, ieșirea rămînea în dreapta.

Ei, în schimb, înaintau către holul întunecos, unde se afla garderoba.

– Te repezi să tragi concluzii fără a ști faptele, domnișoară consilier, spuse el, în timp ce treceau pe lângă mica oază de lumină a garderobei, ajungând la marginea zonei întunecate.

Ellen se rezemă cu spatele de perete, lângă leșirea de urgență, aruncându-i o privire furioasă.

– Și așa fi o idioată să accept versiunea ta asupra faptelor, domnule Brooks. În plus, înțelesesem că nu-ți pasă ce cred sau nu cred.

– Iar eu înțelesesem că nici ție nu-ți pasă ce fac sau nu fac, ripostă el.

– Îmi pasă că m-ai mințit. În afară de asta, poți să te duci dracului.

– Nu te-am mințit.

– Ha! Îmi zici că nu-l cunoști pe Tony Costello, că nu ai nimic de-a face cu prezența lui în cazul ăsta. Apoi, eu intru aici și, hip, hip, ura, toată gașca-n păr, toată echipa buluc în jurul mesei, zîmbind, glumind; bătîndu-se pe spate. Iartă-mă dacă îmi-e cam greu să cred un singur cuvînt ieșit din gura ta dragălașă, Brooks; dar nu-s născută de azi de ieri. Acum, dacă mă scuzi, așa vrea să plec. Am văzut tot ce aveam nevoie să văd.

Ellen putu distinge privin curioase îndreptate spre ei și speră că avusese dreptate să presupună că toți reporterii, cum veniseră, așa plecaseră. Ce bombă ar fi fost o asemenea fotografie: procurorul acuzării într-un *tête-a-tête* cu Jay Butler Brooks, la o întrunire în sprijinul acuzatului.

Unul dintre oamenii în civil ai lui Mitch trecu de cei cîțiva gură-cască, strecurîndu-și discret mîna dreaptă sub sacoul sport, de tweed, pe care-l purta.

– E totul în regulă, domnișoară North?

Brooks îi eliberă brațul, retrăgându-se în umbră.

– Da, mulțumesc, Pat, răspunse Ellen, netezindu-și mîneca paltonului. Tocmai plecam.

– Ați dori să vă escortez afară?

– Nu, nu te deranja. Am mașina parcată în apropiere. N-am să pățesc nimic. Ai treburi mai importante aici.

Trecu pe lîngă el, găsind un culoar liber spre holul din față. Orchestra revenise pe estradă, după pauză. Atenția mulțimii se îndreptă spre formație, în timp ce chitaristul-solo ataca un acord sălbatic, tînguitor.

Ellen se dojeni în sinea ei, tot drumul pînă la poarta principală. *Nu contează ce face, ce spune, ce gîndește. Ai atîta minte ca să nu te încrezi în nimeni. N-ai timp să-ți pese de el.*

Oamenii care veneau de la pauza de-o țigară o ocoleau pe departe, cu priviri piezișe.

N-au decît să creadă ce poftesc. Ce mai contează, dacă tot cred în Wright? Tu știi adevărul.

Desigur, nu-l știa. Nici unul dintre ei nu știa adevărul, în afară de Josh care îl ținea ferecat cu strășnicie în mintea lui.

Acea parte din adevăr, pe care o cunoștea, avea s-o folosească marțea viitoare, ca pe un baston, iar dacă discipolii lui Wright se pomeneau cu iluziile spulberate și strivite, nu era vina ei. Ocolind o pereche de studenți la *Harris*, care soseau, ieși în noaptea rece. Parking-ul din fața sălii de dans era plin.

O mașină verde cu alb a poliției din Deer Lake era parcată în colțul îndepărtat, așteptînd niște incidente care nu păreau pe cale să se producă. Ellen merse spre latura estică a vechii clădiri de scînduri. Avusese noroc să-și lase mașina pe o stradă rezidențială,

parcînd-o în locul pe care tocmai îl elibera un *Lincoln Town Car*:

– Ei, ia uități acolo, băieți. E don'șoara Curvă Avocată.

Glasul o opri în loc. O greșeală decisivă din partea ei, căci Tyrell Mann și cohortele lui profitară, ieșind din umbra mai densă de lîngă clădire, pentru a păși în calea ei. O apreciere rapidă a situației o înștiință că putea să fi dat de belea. Se aflau în afara vederii din parcare. La est, un gard viu tăia cîmpul vizual dinspre casa vecină. Cea mai apropiată clădire de vizavi era cufundată în întuneric. Buiestrașa lui Manley Vanloon se afla lîngă bordură, la vreo patru metri distanță. Atît de aproape, atît de departe. Muzica din sala de dans răzbătea în lumea de afară, suficient de sonoră pentru a acoperi sunetele unei încăierări.

Zîmbetul lui Tyrell fulgeră sclipitor pe chipul oacheș, cînd își aruncă țigara.

– Ești neobrăzată de futu-i mă-sa, să vii aici, cu-coană.

– Mi-am plătit privilegiul, replică Ellen. Altceva n-ar trebui să vă mai intereseze.

– Ne interesează doctorul. E omul nostru, spuse J.R. Andersen.

– Mhm, îi ținu isonul Speed Dawkins. E omu' nostru. El e *omu'*...

– Iar tu încerci să-l înfunzi la pîrnaie, îl întrerupse Tyrell, fără să mai zîmbească.

Imaginea cuțitului lăsat în cauciucul *Bonneville*-ului îi reveni limpede în minte. Petrecuse o parte din seară revăzînd dosarul despre *Sci-Fi Cowboys*, atentă la posibilitii suspecți în problema atacului asupra mașinii ei. Andersen era un infractor de elită, care fura bani pe cale electronică.

Dawkins avusese probleme, în legătură cu drogurile: Tyrell era un adaos destul de recent în grup, un puști inteligent, cu un cazier care friza limitele unor delikte grave: acuzații de agresiune, rezolvate prin înțelegere, jafuri, cu circumstanțe atenuante, fiindcă nu fusese principalul făptuitor, iar închisoarea de comitat pentru minori plesnea la cusături de prea plină ce era, și o reclamație de viol, retrasă ulterior.

La șaptesprezece ani, Tyrell ajunsese deja un delincvent inveterat. Vandalismul ar fi fost o nimica toată pentru el.

Era discutabil unde ar fi tras linie. Ellen văzuse prea mulți adolescenți exact ca el, care nu făceau absolut nici o distincție, puști ce nu ezitau să scoată pistolul și să împuște pe cineva pentru geaca de starter sau să-i dea una-n cap ca să-i fure banii din buzunare.

– Nu e nevoie să-ți explic eu cum funcționează sistemul, Tyrell, spuse Ellen. Și n-ar trebui să-ți spun nici că hărțuindu-mă pe mine, nu ajuți cu nimic cauza doctorului Wright.

– N-am chef să-mi spui nimic, curvo.

– Sînt convinsă că n-ai chef, dar mai bine ascultă.

– Cu mîna în buzunarul paltonului, alege cea mai mare cheie de peinel, pentru a o folosi ca armă de apărare, iar pe celelalte le strînse în pumn.

– Tu și cu amicii tăi o cacarisiți aici, intrați la pușcărie, și s-a zis cu *Sci-Fi Cowboys*. Ce părere crezi că ar avea despre asta doctorul Wright, profesorul Priest și restul susținătorilor voștri?

Încerca să facă uz de rațiune. Tyrell nu înțelegea decît că-l provoca.

Se apropie cu o jumătate de pas.

– Asta-i o amenințare, don'șoara Curvă Avocată?

– E un fapt. Și tu și eu știm că singurul motiv pentru care nu-ți tocești în clipa asta fundul pe-un țambal în Hennepin County îl reprezintă *Sci-Fi Cowboys*. Vrei să-i calci în picioare, Tyrell?

– N-n. Nu p-ăia vreau să-i strivesc în picioarele mă-tii.

Ellen aruncă o privire rapidă spre ceilalți doi. Dawkins îl observa pe Tyrell, gata să prindă semnalul. Andersen stătea puțin mai înapoi, cu o expresie goală, imposibil de descifrat. În unele privințe, era un factor de risc și mai arbitrar decât Tyrell. I.Q.-ul său se plasa în gama geniului, iar comentariile eliberării pe cuvânt îi erau garnisite cu aluzii la tendințe antisociale patologice bine camuflate. Putea să aplaneze spiritele cu mult farmec sau, la fel de bine, să fie maestrul care oferea o cale perfect sigură de a se debarasa de trupul ei.

– Dansul e înăuntrul clădirii, băieți.

Ellen făcu un mare efort să-și ascundă oftatul de ușurare la auzul glasului lui Brooks.

Ochii lui Tyrell sclipiră de nervozitate.

– Tu cine ești? Călărețu' Singuratic?

– Mai degrabă Martoru' Singuratic, îi răspunse Jay, trecînd în fața lui Ellen, după care se retrase pentru a mări distanță dintre ei și tînărul furios în scurtă *Bulls*. Cu telefonu' celular singuratic și degetul pe butonu' firului scurt la poliție. Înțelegi ce-ți spun?

Glasul l se înălța cu fiecare cuvînt. Ieșise ca să se confrunte cu Ellen. Acum, se pomenise în improbabilul rol de salvator, ținînd telefonul celular în mîină ca pe-o grenadă amorsată.

– Haidem, Tyrell, spuse Andersen, apucîndu-și prietenul de umăr. Îmi îngheață scula aicea. Hai înăuntru.

Porni spre clădire. Dawkins ezita. Tyrell se ținu tare.

– Hai, îl chemă nerăbdător Andersen. Până nu i se arde vreun circuit profesorului.

Tyrell își rezezi bărbia spre Jay.

– Te bag în mă-ta, nene. Vorbeam și noi cu cucoana, atîta.

Trioul plecă agale spre lumina galbenă a parking-ului.

Ellen îi privi cum se îndepărtau, lăsînd să i se reverse încet aerul din plămîni.

– Mulțumesc, îi spuse ea lui Brooks. Țasta-i un tun dezasigurat din arsenalul lui Wright. Nu eram sigură ce-ar fi putut face.

– Mda, bine, aș cam fi arătat de rîsu' lumii dacă scotea un pistol și-l descărca în mine. Tot ce poate face mai rău telefonul ăsta e să-i curgă acidul din baterii.

Îl întinse.

– Vrei să raportezi întîlnirea asta?

– N-au încălcat nici o lege. Nu vreau decît să mă duc acasă.

Și să zăvorăsc de două ori ușile, și să mă cufund într-o baie fierbinte, și să beau un pahar mare cu brandy.

– Noapte bună, domnule Brooks, încheie ea, pornind spre *Cadillac*.

– Ba pîn-acum nu-i deloc bună. Pașii lui începură să scîrțîie pe zăpadă, în urma ei. Am venit aici din același motiv ca și tine. Să observ.

– Atunci, cred că ar trebui să cauți cuvîntul în dicționar. Se pare că încurci observarea cu participarea.

– Costello face parte din povestea asta la fel de mult ca tine, Ellen. Era normal să vorbesc cu el.

– Nu vreau s-aud.

Ellen se urcă în mașină. Apăsă butonul de blocare a portierelor, cu toate că Brooks venise și el pe bordură.

Răsuci cheia în contact, dar motorul cel mare nu scoase absolut nici un sunet, nu făcu nici un efort de a porni, nici măcar nu mîrîi a refuz. Buiestrașa lui Manley Vanloon murise.

– La toți dracii! Înjură Ellen, lovind cu pumnul înmănușat în volan.

Fierbînd, deblocă închizătoarea capotei, își scoase din poșetă lanterna de buzunar și ieși din mașină. Motorul *Cadillac*-ului era mare cît o țărișoară, dar piesele tot piese erau mai precis, în acel caz, piesele nu mai erau nicăieri. Distribuitorul dispăruse.

– Drace!

– Domnișoară North... țistui Jay din limbă. Ce limbaj!

Ellen îl pironi cu o privire feroce.

Ridică telefonul ca pe un premiu sportiv.

– Vrei să chem un taxi?

– Nu fi bou.

– Să chem un polițist?

Ce rost ar fi avut?

Sala Pla-Mor era plină de suspecți pînă-n tavan. Posibilitatea de a se prezenta cineva ca martor era rizibilă.

Deși Tyrell, Andersen și Dawkins se aflaseră în imediata vecinătate, n-ar fi fost atît de naivi încît să se agațe de distribuitor.

Era o ofensă prea meschină pentru timpul și energia pe care le-ar fi consumat.

– Haide. Brooks vîrî telefonul în buzunar, scoțînd cheile. Te fac o plimbare.

– Cred că deja m-ai luat la o plimbare, replică ea uscat.

– Te duc direct acasă. Pe cuvînt de cercetaș.

O duse direct acasă la el.

Ellen îi aruncă o privire iscoditoare, în cabina Jimmy-ului G.M.C., pe care îl închîriase de la Manley.

– N-ai fost niciodată cercetaș, este?

Jay zîmbi:

– Nu, duduie, niciodată.

– Aș putea folosi acum telefonul ăla, bombăni ea, ca să raportez propria mea răpire.

– Sau ai putea să te relaxezi și să te desfeți cu faimoasa mea ospitalitate sudistă.

– Pînă acum, nu „desfătător” e cuvîntul pe care l-aș folosi cu privire la relația noastră.

– Și ce cuvînt ai folosi?

Neliniștitor. Îi veni în minte pe dată, dar îl păstră pentru sine. Știa, instinctiv, că l-ar fi încîntat. Îi plăcea s-o dezechilibreze, folosind acest lucru în avantajul lui, la fel ca acum.

– E timpul să stăm de vorbă, spuse el. M-am gîndit că e mai bine s-o facem într-un loc, de unde nu poți să mă dai afară și nici tu să pleci.

Cotiră de pe Old Cedar Road, spre zona în construcție din jurul Golfului lui Ryan.

Luna strălucea aproape plină, lumina ei scaldînd golful în nuanțe albe și argintii ca de pe altă lume. Ellen parcursese de multe ori cu bicicleta cărările de acolo, pe-o vreme mai caldă, găsind întotdeauna în regiune un anume confort, ca într-un parc. Acum, de fiecare dată cînd trecea pe lîngă locul acela de la marginea drumului, se gîndea la mica scurtă de schi a lui Josh, depusă în stufăriș, cu un bilet vîrît în buzunar.

– „Spectrul meu prin juru-mi noapte și zi, ca o fiară sălbatică îmi păzește calea. Efluviul meu departe în adânc, neconținut îmi plînge păcatul,” murmură ea versurile poemului lui William Blake, cu privirea spre trestii înghețate ce ieșeau din troiene. Țasta ęră mesajul lăsat în buzunarul hainei lui Josh.

– Știu, răspunse încet Jay.

– De unde? Pe-asta n-am dezvăluit-o presei.

– Nu lucrez în presă.

Înscrise *Jimmy*-ul pe o alee și apăsă telecomanda pentru a ridica poarta unui garaj cu trei locuri. Casa era enormă, după standardele din Deer Lake. Și la un preț scandalos, conform aceluiași standarde. Ellen văzuse anunțurile în ziar. Bănuia că Jay plătea o chirie exorbitantă, dar probabil că pentru el banii-nu însemnau nimic. Adunase o avere apreciabilă, transformînd criminalitatea în distracție. Avea să procedeze la fel și cu acel caz, iar ea urma să facă parte din povestire.

Avea banii necesari pentru a-l angaja pe Tony Costello, banii necesari pentru eliberarea lui Garrett Wright pe cauțiune.

Iar ea dorise să aibă încredere în el.

Fără un cuvînt, îl lăsa în bucătăria *Gourmet* și trecu prin *living-room*, pînă la glasvandul cu vedere către peisajul înghețat de-afară. Îl auzi turnînd de băut, apoi, mai aproape, aprinzînd un foc în șemineul de piatră. Cînd veni lîngă ea, văzu că se dezbrăcase de canadiană.

– Whisky cu sifon, anunță el, oferindu-i un pahar de carton.

Pe-al său și-l puse pe pervaz, rezemîndu-se cu umărul de cerceveaua ferestrei. Nu aprinsese lumina în cameră, lăsa focul și luna să le rezolve toate necesitățile. Întunecimea părea să-i stimuleze melan-

colia. Rînjetul ca al pisicii din Cheshire și manierele de băiat bun de altădată se desprinseseră ca o mască.

– Am un fiu, spuse, fără preambul.

N-o privi pe Ellen pentru a-i observa reacția, concentrîndu-și eforturile spre a și-o controla pe a lui proprie. Luă o înghițitură de whisky și scoase o țigară din buzunarul cămășii, în timp ce alcoolul îi luneca în stomac ca aurul topit.

– Bomba e că n-am știut, și nici el *nu știe*.

Aprinse țigara, trase cu sete din ea și suflă fumul în sus, spre lună.

– Are opt ani. Exact ca Josh. Mama lui – fosta mea soție – mi l-a luat încă înainte de a fi știut că exista. E o ciudățenie a dracului, să afli, după consumarea faptului, că o parte din tine îți lipsește de aproape un deceniu.

– Deduc că era însărcinată cînd te-a părăsit, spuse Ellen liniștită.

– Atîta lucru am dedus și eu în timpul războiului cu divorțul, dar nici o clipă n-am visat că era al meu.

Rîse vag, amar.

– Pe-atunci, urmăream ambulanțe, mușceam ca un cîine, nefericit ca dracu'. Christine și cu mine... În fine, totul era aproape gata, în afară de urlete. Și-a găsit un avocat aflat mai sus pe lanțul trofic, un telecomandat, genul de om care nu vrea altceva decît un parteneriat și cîte un *B.M.W.* nou în fiecare an... Am presupus pur și simplu că era copilul lui. N-am crezut-o în stare să mă urască atît de mult. M-am înșelat.

Îl surprindea să vadă cît de aproape de suprafață se afla tristețea. Probabil din cauza whisky-ului; la nivel istoric, scotea la iveală deznădejdea latentă a bărbaților din neamul Brooks. Îi veni în minte unchiul Hooter, așezat pe verandă, într-o seară caldă de vară,

suspînînd cu gîndul la un cîine pe care-l pierduse în copilărie.

În timp ce Jay lăsa tăcerea să se prelungească, Ellen îi privi chipul, fără expresie în lumina lunii, lovit și umbrat de barbă, crispat de o durere care n-avea nimic de-a face cu rănile fizice.

– Cum ai aflat?

Jarul țigării se aprinse roșu, cînd Jay inhală. Un ciudat punct de culoare printre nuanțele cenușii.

– Bunicul ei locuia în Eudora. Nu-l vizita niciodată, dar au venit la moartea lui. În mormîntarea a avut loc acum zece zile. Probabil nu m-a crezut destul de civilizat ca să-mi prezint condoleanțele, dar am venit, iar ea era cu soțul ei chel, partener senior în firmă, și... cu fiul meu.

Zîmbi într-un mod care-o făcu să i se frîngă inima.

– Al dracului să fiu dacă nu-i bucățică ruptă...

– Ai întrebat-o?

– Mi-a spus: „Carter Talcott e singurul tată pe care l-a cunoscut în viața lui. E un băiețel fericit. Avem o viață frumoasă. Nu i-o distruge, Jay.”

Bărbia îi tremura puțin. Clătină din cap,

– Christoase, ce-a crezut că aveam să fac? Să-i spun unui băiat de opt ani, atunci și acolo, că omul căruia-i spusese tăticele toată viața nu e tatăl lui? Că eram un asemenea ticălos, încît mămica lui găsise de cuviință să păstreze secretul față de mine atîția ani? Dumnezeuule!

Trase un ultim fum din țigară și strivi cu grijă chiștocul pe geamul rece.

– Și ce-ai făcut?

– Am venit aici, răspuse el simplu. Urmărisem cazul la actualități, în ziare, peste tot. În aceeași seară, am luat avionul de Minneapolis. Am fugit. Am

venit să văd despre ce-i vorba în suferințele reale. Să încerc să găsesc vreun sens, să capăt o anume perspectivă. Știi, fiul meu e viu și... și trăiește cu niște oameni care-l iubesc. Iar eu nici măcar n-am știut că-mi lipsea, așa că...

Mărul lui Adam îi tresări în gît, cînd se întrerupse și înghiți.

– Nu-i ca în cazul familiilor Kirkwood și Holloman, nu mi l-a furat un maniac, rezervîndu-i Dumnezeu știe ce soartă. Nu-i ca la Mitch Holt, al cărui copil a fost împușcat de un toxicoman. N-am nici un drept să mă plîng numai pentru că nu-s eu ăla care-mi duc fiul la Little League.

Și totuși, avea, își spuse Ellen. Avea toate motivele să sufere. Faptul că tragedia lui nu era pe aceeași scară cu a familiei Kirkwood, n-o făcea să fie mai puțin tragică. Cu toate acestea, îl vedea încercînd să urmeze acest raționament, să-și diminueze durerea. Întrezări o undă de vulnerabilitate despre care n-ar fi suspectat niciodată că se ascundea sub straturile de farmec și cinism. Și avu sentimentul că și pe el îl surprindea la fel de mult. Brusc. Orbindu-l. Făcîndu-l să se tîrască în căutarea unui teren familiar.

– Nu vei încerca să rezolvi cumva? îl întrebă. Vreun soi de custodie în comun? Recunoașterea ca tată biologic al băiatului, cel puțin?

Jay clătină din cap.

– E fericit. Are o viață frumoasă, normală. Ce fel de ticălos aș fi, să dau buzna și să întorc totul cu susu-n jos?

– Dar dacă ești tatăl lui...

– Carter Talcott e tatăl lui. Eu n-am făcut decît să furnizez materia primă.

Își dădu pe gît băutura, ștrivi paharul în pumn și se

întoarce spre ea, cu o expresie mai rece, mai dură, în timp ce se lupta să-și regăsească stăpînirea de sine.

– Nu cer nici sfaturi, nici compătimire, spuse el scurt. Ai vrut să știi de ce am venit aici, de ce am ales povestea asta. Poftim. N-are nici o legătură cu Anthony Costello. Mă cac pe banii pe care am să-i cîștig. Am venit aici ca să mă pierd în nenorocirea altora.

Dacă vrei să mă crezi o canalie, dă-i-nainte, fiindcă sînt, cu siguranță. Sînt destui oameni care ți-ar spune-o cu bucurie. Vreau doar să mă urăști din motivele potrivite, atîta tot. Dacă-i vorba să fiu acuzat de ceva, prefer să fie un păcat pe care l-am comis într-adevăr.

Se îndepărtă de ea, prin cameră, aruncă paharul gol în cămin și privi cum îl înghițeau flăcările.

– Termină-ți whisky-ul, mormăi, fără s-o privească. Te duc acasă.

Ellen lăsă paharul pe pervazul ferestrei, lîngă țigara lui stinsă, și se apropie încet de el. Casa era rece, în ciuda focului. Un gen de frig pe care ea îl asocia cu goliciunea, cu singurătatea. Rezemîndu-se cu spatele de piatra de lîngă șemineu, privi mobilierul „locuinței” lui: aparatură de birou, scaune de grădină, un pat de campanie și un sac de dormit, gros, din puf. O locuință de tranzit.

– Nu te urăsc, șopti ea. Urăsc cazul ăsta. Efectul lui asupra orașului. Efectul asupra mea. Mi-a amintit despre lucruri pe care prefera să nu le cred despre firea omenească, inclusiv a mea.

– A ta? Dar tu ești eroina poveștii.

– Nu-i adevărat. Îmi fac doar meseria, o meserie de care am fugit acum doi ani, fiindcă n-am putut să suport în ce mă transforma. Cinismul te uzează, te arde complet. N-am vrut să nu mai tin la oamenii care

aveau nevoie de dreptate. Am crezut că dacă veneam aici, n-aveam să mai pierd atîta din mine, că-mi rămînea și mie ceva. Iar acum...

– Iar acum, îi ai pe Garrett Wright și pe Tony Costello, un avocat mort și un copil dispărut... și pe mine.

Din cine știe ce rezervă, pe care nu știa c-o avea, își găsi un zîmbet asemănător cu al lui.

– Și pe tine. Ei, poate că nu ești chiar atît de rău. Cel puțin, ești o diversiune, îl tachină. Deși nu-mi prea pot permite să fiu distrasă.

– O diversiune? Încercă Jay cuvîntul pe limbă, ca și cum ar fi fost o îmbucătură dintr-un fruct necunoscut; vechea scînteiere drăcească i se aprinse iarăși în ochi. Ai milă, domnișoară North, mă faci să mă simt ca un gigolo.

– Ți s-à spus și mai urît decît așa.

– De către tine, fără-ndoială.

– Fără-ndoială.

Nu-și dăduse seama că era atît de aproape, destul de aproape ca să ridice mîna și s-o atingă pe obraz. Destul de aproape ca s-o atragă spre el doar cu o privire, doar cu dorul din ochii lui palizi. Se aplecă și o sărută, cu buzele calde și mirosind a whisky.

– Doamne, cît te mai doresc, Ellen, șopti.

– Nu pot. Cazul...

– Asta n-are nimic cu cazul.

Strecurîndu-și o mîină în părul ei, îi desprinse agrafa care îl ținea legat. I se revărsă liber peste umeri.

– Sîntem numai noi, murmură el, apăsîndu-i o sărutare pe tîmplă. Numai... că am... nevoie să te ating. Lasă-mă să te ating, Ellen.

Vulnerabilitatea lui o emoționa. Dorul din glasul lui ca fumul, o mișca adînc. Atracția ce scăpărase în ea

din primul moment, se învăpăie la fel de fierbinte și strălucitoare ca fiăcărilor din cămin. Nu era deloc ceea ce căutase. Nici ea nu era o femeie dedată acceselor pasionale. Nu-și cobora garda. Însă, chiar în timp ce buzele lui îl mîngîiau obrazul, simți cum logica îi scăpa printre degete.

Făcu o ultimă încercare, neconvinsă, de a o reține, trăgîndu-și respirația în numele rațiunii. Jay păru să simtă cuvintele înainte ca ea să fi apucat să le formuleze. Îi atinse buzele cu degetul arătător.

– Nu gîndi, șopti el. Nu în noaptea asta. Te rog.

Te rog. Puteau avea noaptea aceea, puteau trece acea linie. Era foarte probabil să urmeze regrete, dar acestea se aflau în cețurile cenușii ale viitorului, și nu întreceau nevoia de a se lega, de a se atinge, de a alunga restul lumii pentru cîteva ore.

Ellen închise ochii, în timp ce Jay îi încadra fața între mîini și o săruta din nou, mai profund, mai încet. Își lăsă gura să se deschidă sub apăsarea gurii lui, îngăduindu-i accesul, înfiorîndu-se cînd el și-l în-suși. O desprinse de perete. Paltonul îl căzu la podea. Își urcă mîinile peste cămașa lui și le coborî la loc, descheind nasturii din butoniere.

Nerăbdător să-i simtă mîinile pe piele, Jay își scoase cămașa și o aruncă în lături, scoțîndu-și apoi tricoul peste cap pentru a-l azvîrli și pe acesta. Lumina focului îi juca peste planele și adînciturile mușchilor de pe piept. Avea umerii lați, în genul oamenilor care depun o muncă fizică.

Ellen îl atinse pe abdomen cu vîrfurile degetelor, simțîndu-i mușchii vibrînd sub bandajul strîns, care-i lega coastele.

– Va fi în regulă? Întrebă. N-o să te doară...?

– Nu acolo mă doare, șopti el.

Încovoiindu-și degetele peste încheietura ei, îi ridică mână și și-o apăsă pe inimă.

Sinceritatea gestului o surprinse. Răsfirîndu-și degetele, îi simți bătăile inimii. Nu era decît un om care suferea și dorea să petreacă acel timp cu ea pentru a scăpa de durere. Și ea suferea, în felul ei, din propriile ei motive. Dorea aceeași scăpare. Nimic mai simplu, nimic mai complicat.

Rezemîndu-se de el, depuse o sărutare în locul unde-i stătuse mîna. Apoi, gura lui Jay se lăsă din nou peste a sa, mai fierbinte, mai flămîndă.

Îngenuncheară împreună. Degetele lui se poticniră în șirul de nastuți ai bluzei. Îi trase de pe umeri bluza și cardiganul, fără a le termina de descheiat, prea înnebunit de nevoia s-o vadă, să- i simtă gustul.

Ellen nu se deranjase să-și pună sutien. Sîinii ei, de culoarea untului, cu textura mătășii, mari cît să- i umple perfect palmele, îl așteptau să- i ia. Îi cuprinse pe amîndoi, frecîndu-le cu degetele mari bobocii trandafirii din mijloc, iar nevoia plesni în el ca un bici cînd se întăriră sub atingere. Aplecînd-o înapoi peste brațul lui, își pogorî capul pentru a apuca între buze un vîrf încordat:

Senzația fu electrică. În gîtul lui Ellen se opri un icnet. Îi se agăță de umeri, apol de cap, scurmînd cu degetele prin părul lui scurt, lipindu-l și mai strîns de ea. Nevoia acelu act, a acelu om, o ardea pe dinăuntru, sălbatică, fierbinte, mult prea intensă. Niciodată nu știuse cum era să-și abandoneze complet autocontrolul, dar acum îi simțea îndepărtîndu-se de ea. Era un sentiment înfricoșător și înviorător în același timp.

Jay înalță capul, privind-o, cu buza de jos lucind umedă; cu pupilele ochilor imense, mărginite de un albastru ca de neon. Arăta necivilizat, ca și cum ace-

lași foc din ea ar fi nimicuit subțirele strat de maniere pe care-l purta în public, dezvăluind ceea ce simțise Ellen tot timpul că se afla în nucleul lui: ceva periculos, neîmblânzit, crud.

Se retrase un moment de lângă ea, iar brusca absență a trupului său o lăsă cu o senzație de înfrigurare. Își trase bluza peste sîni, privindu-l cum înhăța sacul gros de pe pat și-l așternea în fața căminului. Apoi, îi întinse mîna.

Ellen stătu pasivă în timp ce o dezbrăca. Îi eliberă brațele din bluză și pulover, mîngîindu-i umerii, spatetele, pîntecul. Agăță cu degetele mari betelia colanților și i-i trase încet în jos peste șolduri, îngenunchind la picioarele ei pentru a-i scoate. Toate gîndurile că-i era frig se evaporară, cînd Jay ridică mîinile și-i coborî chiloții, urmînd cu gura mișcarea lor.

Apăsă un sărut fierbinte, cu buzele deschise, pe locul gingaș de sub ombilic, în timp ce-și strecura mîinile împrejur pentru a-i cuprinde fesele, după care trase sărutarea mai în jos, spre zona delicată de deasupra deltei de bucle blond-închise, și mai jos.

Ellen scoase un mic țipăt sub atingerea buzelor lui, sub îndrăzneța sondare a limbii. Încercă să se retragă, dar Jay o ținea cu ușurință, degetele lui mîngîind-o, frămîntînd-o, trăgînd-o mai aproape, înclinîndu-i șoldurile în șocanta intimitate a sărutării. Intensitatea voluptății o amețea, o speria, o purta spre o prăpastie fără fund pentru a o lăsa suspendată deasupra.

Îi scăpă un involuntar scîncet de frustrare cînd Jay o coborî pe podea și o trase puternic spre dînsul. Îi împărtăși gustul propriei ei dorințe. Ellen își trecu mîinile peste mușchii încordați ai spatelui, ai brațelor lui, simțindu-i puterea. Nerăbdarea lui părea s-o alimenteze pe a ei.

Cînd se ridică în genunchi pentru a-și scoate pantalonii, se săltă și ea odată cu el, dîndu-i mîinile la o parte de la centură, pentru a i-o desface singură. Degetele îi tremurau cînd îi descheie nasturele și trase fermoarul în jos. Îl atinse prin mătasea fină a chiloților de boxer, savurînd senzația tăriei lui pe sub subțirimea foșnitoare a țesăturii.

Jay îi îndură delicata ațîțare, scrișnind din dinți, stăpînindu-se, pînă nu mai putu suporta. O dorea, avea nevoie de mai mult decît nesigurele atingeri ușoare pe care i le dăruia ea.

– Iisuse, Ellen, atinge-mă, gemu el aspru, închizîndu-i mîna peste trunchiul lui, călăuzindu-i-o încet în sus și-n jos pe toată lungimea. Simte ce-mi faci... ce mult te doresc.

Cu un simțărînt de putere feminină întetîndu-se înlăuntrul ei, Ellen îi urmă poruncile, savurîndu-i senzația în mîna ei. Fierbinte, tare, gros, pulsînd. Trecu cu degetele peste vîrf și găsi un loc care-l făcu să inspire acut, printre dinți. Cu mîna lui încă arcuită peste a ei, și-o coborî cuprinzîndu-l, și un fior îl cutremură din tot trupul.

Jay se retrase doar atît cît să-și împingă chiloții în jos și să smulgă un prezervativ din portofel. Reveni la ea, pregătît, dornic, cu mușchii brațelor tremurînd, în timp ce se rezema încordat deasupra.

Ellen se arcui în întîmpinarea lui. Ochii i se închiseră încet cînd o penetră. Trupul ei se strînse în jurul său ca un pumn.

– Dulce cerule, bîigui Jay, învingîndu-și îmboldul instinctiv de a poseda, de a se îngropa dintr-o singură mișcare. Relaxează-te pentru mine, iubito, mai șopti, trăgîndu-i încet piciorul de-a lungul coapsei lui.

Își potrivi o mîna sub șoldul ei și o ridică în el, lăsîndu-se să se afunde mai adînc, mai aproape de

uitare. Ellen își ținu respirația, după care lăsă să-și scape un oftat de plăcere senzuală pură. Încet, erotic, începură să se miște împreună, fără cuvinte, cu văpaia focului aurindu-le trupurile.

Ellen abandonează reținerea care făcea atât de mult parte din ființa ei, tremurând lăuntric la gândul propriei sale vulnerabilități.

Jay avea senzația că sufletul i se afla la doar un deget de al ei, chinându-se să se contopească într-un mod primordial, mai mult decât fizic, mai adânc decât tot ceea ce de multă vreme cunoscuse. Mai mult decât se așteptase, venind în acel loc. Dorise să se piardă, iar acum nu dorea nimic mai mult decât să se țină de momentul acela, de noaptea aceea, de femeia aceea. Ideea îl speria îngrozitor.

După care, ajunseră amîndoi dincolo de gânduri. Nu mai exista decât nevoie și nerăbdare, goana spre o explozie de extaz.

Ellen țipă, cînd orgasmul îi veni valuri-valuri. Îl ținu pe Jay strîns, în timp ce juica la rîndu-i, imediat după ea. Continuă să-l țină și cînd tensiunea începu să se risipească, dintr-o dată temîndu-se cum avea să se simtă, cînd se desprindeau, singură.

Ciudat, ea, care întotdeauna se simțise comod cu sine însăși, autosuficientă, bazîndu-se numai pe ea, capabilă să împărtășească o relație sau să-și urmeze propria cale.

Niciodată nu se definise în raport cu poziția ei față de un bărbat. Din pricina cazului, bănuia. Îi simțise greutatea apăsînd-o ca un morman de bolovani.

Pentru scurt timp, povara se ridicase. Pentru timpul cît putea să zacă acolo lîngă Brooks, cu brațele lui în jurul ei, se simțea... În siguranță.

Siguranță.

Cu un om pe care abia îl cunoștea, în care abia dacă avea încredere.

La orele 04:06 a.m., o explozie zgudui cartierul Dinkytown.

Unda de șoc sparse ferestrele pe un cvartal întreg, inclusiv toate geamurile sălii de bal Pla-Mor. La ora 04:08, Alvin Underbakke telefonă la 911 pentru a anunța incidentul și a cere să vină pompierii să stingă focul care cuprinsese un *Cadillac* mare și alb, vizavi de casa lui.

CAPITOLUL 27

– Unde ai fost azi-dimineață la ora patru? Întrebă Mitch, cu mâinile proptite de spătarul scaunului pe care er fi trebuit să se așeze.

Tyrell Mann îi înfruntă arogant privirea.

– Sforăiam ca să-mi refac fașonul. Unde vrei să fi fost, șefule? Ce-ncerci să-mi agăți de curul ăsta negru?

– Să lămurim un lucru, Tyrell, replică Mitch. Mă doare-n cot de culoarea curului tău sau a oricărei-alte părți, și, sincer să fiu, sînt ca și gata să-ți dau nasul ăla fudul nițel mai jos și să ți-l bag unde nu luminează soarele. Nu mă interesează decît să-mi dai un răspuns clar. Unde-ai fost?

– Cum ziceam, am dormit. Ne-am dus la petrecerea pentru Doc, apoi am soilit-o.

– La cămin sau în campus?

– Și, și.

Mitch se îndreptă de deasupra scaunului, apropiindu-se de el.

– Bine, la cămin, cedă Tyrell. De ce?

– Azi-dimineată, cineva a aruncat în aer mașina domnișoarei North.

Trăsăturile lui Tyrell se despicară într-un zîmbet plin de răutate.

– Și curva era-năuntru?

Mitch se aplecă în fața lui.

– Știi, Tyrell, atitudinea asta-i cea care-o să-ți bage curu' la răcoare pe tot restul zilelor, azi-mîine. Credeam c-ai avut măcar puțin creier, ca să intri la *Cowboys*.

– Am destul creier ca să știu că pot avea un avocat, dacă vreau.

– De ce-ai avea nevoie de-un avocat, Tyrell? Nu ești arestat. Ar trebui să fii?

– Du-te-n pizda mă-tii, Holt.

Ellen urmărea dialogul din hol, unde o oglindă unidirecțională prezenta spectacolul ca pe un ecran de televizor. Șansele ca un *Cowboy* să-l demaște pe altul erau egale cu zero. Șansele de a se împiedica în propriile povești erau reduse. Nimeni n-avea să scoată ceva de la Tyrell. Pe același culoar, agentul Wilhelm și J.R. Andersen dansau pe aceeași melodie. Andersen făcea pe inocentul, cu falsa îngrijorare mustind din el ca rășina.

Dacă unul dintre *Cowboys* incendiase *Cadillac*-ul, era nevoie de un martor ocular pentru a-l indica, iar oamenii din Deer Lake erau în pat duminica la ora patru dimineată. Nimeni nu văzuse nimic. Nimeni nu-i văzuse pe Tyrell Mann, J.R. Andersen, Speed Dawkins, Todd Childs sau pe altcineva:

Își pierdeau timpul. Din nou. Ellen se întrebă dacă în acel moment Garrett Wright era acasă, rumegînd ziarul *Star Tribune* de duminică și zîbind pe sub

mustată. Se uită la ceas și clătină din cap. Psihiatra îi aștepta la ora patru. Trebuia să-i telefoneze lui Cameron pentru a-i spune s-o ia de la centrul de aplicare a legii. Nu aștepta cu nerăbdare drumul lung de-o oră.

Fără-ndoială, Cameron avea pentru ea la fel de multe întrebări ca reporterii care așteptau în fața clădirii. Vestea incendierii mașinii o găsisese acasă la Jay, prin pager. El o dusesse la fața locului, făcînd să se înalțe niște sprîncene de-ale polițiștilor prezenți. Noroc că, pînă atunci, vizita reporterilor se încheiase. Din păcate, porniseră în căutarea ei.

Zvonul că epava carbonizată putea să-i fi aparținut, îi pusese pe fugă mîncînd pămîntul. Cînd o găsiseră, făceau spume la gură, turbați după răspunsuri. Nu le oferise nici unul. Brooks le retezase interesul față de el, cu explicația că explozia aproape îl răsturnase naibii din pat.

Faptul că singura explozie ce prezenta vreo importanță pentru oricare dintre ei doi era de natură sexuală, nu privea pe nimeni, dar reporterii și l-ar fi însușit în numele meseriei, iar Ellen o știa. O văzuse întîmplîndu-li-se lui Mitch și Megan.

Iar dacă hotărau să procedeze la fel cu ea și cu Brooks, cît timp mai trecea pînă să înhațe faptul că Brooks și Costello erau foști colegi la Purdue, sau că Brooks se bătuse pe umeri cu Costello la recepție? Presa avea puterea de a transforma un proces într-un circ, cu tot cu spectacole colaterale. Nu dorea să asiste la așa ceva, spre binele lui Hannah și Josh, în fond, și pentru binele ei propriu.

Intră pe ușă în sala secției și merse spre un birou gol. Christopher Priest se ridică de pe scaunul unde fusese lăsat să aștepte, cu obraji palizi, înroșiți de furie.

– E un scandal, domnișoară North. Cît timp vor mai fi interogați băieții fără sprijinul unui consilier?

– Nu sînt interogați, domnule profesor. Sînt chestionați.

– Am chemat un avocat.

– Aveți acest drept.

– V-am spus că băieții nu au nici un amestec. Se aflau la cămin. I-am verificat.

– Mi-ați spus. În jurul orei patru dimineața. Curioasă coincidență.

Privirea lui deveni tăioasă ca un brici, deși nu ridică glasul nici cu un decibel.

– Condamn aluzia. Mai întîi, mă acuzați că nu-i supraveghez destul de atent. Acum, mă faceți mincinos cînd îi *controlez* temeinic.

– Nu v-am făcut mincinos, domnule profesor, replică ea calmă. Am spus că e o coincidență ieșită din comun. Întocmai la fel ca prezența lui Tyrell, Andersen și Dawkins în apropierea mașinii mele, aseară, urmată de dezafectarea motorului și ulterioara aruncare a mașinii în aerul lumii de apoi.

– Sînt niște țapi ispășitori comozi... încep Priest.

– Nu. Nimic din toată situația asta nu e comod. Știu că aveți un interes legitim față de nevinovăția lor, domnule profesor, dar cineva trebuie să fie vinovat, și s-ar putea foarte bine ca băieții dumneavoastră să fie aceia.

Luă receptorul telefonului, dar ținu furca apăsată cu degetul, privindu-l curioasă pe Priest.

– Atîta vreme cît stați aici, domnule profesor, îmi puteți spune dacă ați fost cu cineva sîmbăta trecută după-amiază, după ce ați luat masa cu prietenul dumneavoastră din Gustavus?

Furia din ochii lui fu emoția cea mai puternică pe

care i-o văzuse vreodată, dar totuși și-o stăpîni.

– Vă faceți dușmani, domnișoară North, spuse el încet. Veți dori să n-o fi făcut.

Cel-Ce-la îl prevenise că avea să se întîmple acest lucru. Josh stătea așezat pe scaunul albastru și moale din cabinetul doctoriței Freeman, privind pe lîngă ea, spre acvariul cu pești fixat într-un perete. I se spusese că cineva avea să încerce a-i pătrunde în minte și a deschide toate ușile.

I se spusese să nu lase niciodată acest lucru să se întîmple. Știa cum s-o facă. Era de o simplitate prostescă. Își imagina că trupul lui era o scoică și-și trăgea Eul înăuntru, ca un duh, în minte, unde închidea bine de tot ușile și ferestrele.

Nu era fericit s-o facă. La început, crezuse că locul acela din mintea lui era special și sigur, dar nu-i plăceau toate lucrurile pe care le băgase acolo Cel-Ce-la. Îl întristau.

Îl speriau. Îi stîrneau o senzație ciudată în burtică. Dar fusese prevenit și se temea să nu asculte. Deja se întîmplaseră prea multe lucruri rele.

Nu-i plăcea felul cum se purta nici unul dintre oamenii mari din jurul lui. În ziua aceea, fusese o ușurare să vină la doctorița Freeman.

Era o doamnă drăguță, cu pielea cafeniu-închisă și zîmbet blînd. De obicei, nu făcea decît să stea de vorbă cu el, foarte ușor. Îi puneă întrebări, dar nu în același mod în care îi puneau întrebări polițiștii.

Niciodată nu vorbea pe tonul acela ca și cum ar fi vrut să-l zguduie, sau pe tonul care-l făcea să creadă că aproape se temea de el.

Nu părea să se supere niciodată cînd el nu-i răspundea.

Astăzi însă începuse să vorbească despre relaxare și să-l întrebe dacă se jucase vreodată de-a hipnotizatul.

Bingo.

Voia să-l hipnotizeze. Încă o șmecherie pentru a încerca să smulgă de la el lucrurile pe care Cel-Ce-la îl avertizase să nu le spună.

Josh îi aruncă doctoriței Freeman o privire enorm de dezamăgită, se ridică de pe scaun și se duse să privească peștii, închiși în acvariul acela la fel cum și el trebuia să rămână închis în mintea lui.

Privind din cealaltă parte a oglinzii unidirecționale, Hannah își apăsă pe obraji mîinile reci ca gheața, impunîndu-și să nu plîngă.

Mitch o strînse de umăr, înțelegător. Agentul Wilhelm slobozi un oftat nervos. Ellen North schimbă o privire cu Cameron Reed.

– E prea devreme, cred, spuse ea.

Wilhelm mormăi:

– S-ar putea să fie prea tîrziu pentru Dustin Hollo-

man.
Un junghi de mînie o smulse pe Hannah din strînsoarea lui Mitch, făcînd-o să se întoarcă spre agentul B.C.A..

– Să nu-ndrăznești să-l acuzi pe Josh! Își dezveli ea dinții, dîndu-i un pumn în umăr, înainte ca Mitch s-o fi putut trage înapoi. E doar un băiețel! Nu-i vina lui că nu vă puteți face treaba! Nu-i vina lui că lumea colcăie de scîrnăvii ca Garrett Wright!

Zgîrie brațul lui Mitch, pentru a-l desprinde, clocotind de furie.

Chiar și pe ea o înfricoșă, dar nu avea nici o șansă să și-o stăpînească.

O simțea în piept ca pe-un acid, ca sîngele țîșnind dintr-o arteră retezată.

– Dă-mi drumul! țipă.

Ellen făcu un pas înainte, trecînd în fața lui Wilhelm.

– Hannah, te rog să te liniștești, spuse ea calmă. Nu-l învinuim pe Josh...

– Îl duc acasă, declară Hannah.

Luase hotărîrea fără a cîntări, ca de obicei, argumentele pro și contra. Izbucnise din ea, voce a instinctului, acum cînd straturile educației, politeței, civilizației fuseseră sfîșiate și ciopîrțite.

Nu-i mai păsa de părerea celorlalți. Știa că nu mai semăna nicidecum cu imaginea de Femeie a Anului, pe care și-o formase tot orașul despre ea, și puțin îi păsa.

Nu-i mai păsa decît de Josh, să-l apere, să lupte pentru a i se face dreptatea meritată, să se bată pentru a-l ocroti.

– Îmi duc fiul acasă, repetă ea, privindu-l peste umăr pe Mitch, care-i adusese cu *Explorer*-ul său.

– Îmi pare rău că n-a mers, Hannah, dar a trebuit să încercăm... spre binele lui Josh, ca și al nostru.

– Nu, murmură ea, îndepărtîndu-se de Mitch, în timp ce strînsoarea mîinii lui pe braț se relaxa. Nimic din toate astea n-a fost spre binele lui Josh. Nu-ți dai seama, Mitch? Nimic din ce se întîmplă acum nu mai poate schimba ceea ce i-a făcut Garrett Wright, lui sau familiei noastre. Nimic. Niciodată. Singurul lucru pe care-l putem spera e răzbunarea.

leși din încăpere, pomînd spre cabinetul doctoriței Freeman. La ușă, își îndreptă puloverul bordeaux și-și împinse părul înapoi peste umăr. Apoi, bătut la ușă și intră.

– Josh, acum mergem acasă! anunță ea, întinzându-i mâna.

Mitch îl fulgeră cu o privire furioasă pe Wilhelm care stătea încruntat, frecându-și locul lovit din adâncitura umărului.

– Iei cursuri de sensibilitate de la Steiger în timpul liber?

– Cu *toții* sîntem stresați, mormăi Wilhelm.

Ellen se întoarse spre fereastra care dădea în cabinetul psihiatrei, privind prin sticla fumurie cum Hannah ingenunchea să-și ia fiul în brațe.

– Cine-o poate acuza? îi murmură ea lui Cameron. Are dreptate. N-am vrut s-o facem de dragul lui Josh; am vrut să ne salvăm pielea. Uneori, urăsc munca asta.

– Din cîte știm, Wright ne-a învins la partea cu hipnoza, răspunse el. Individul e profesor de psihologie, specialist în învățat și percepție. A putut să stoarcă mintea copilului ăstuia ca pe-un burete și să bage înăuntru ce-a vrut el.

– Uite un gând vesel, bombăni Ellen. Crezi că doctorița Freeman ne-ar lăuda colectiv?

Odată sesiunea încheiată, doctorița Freeman intră în camera de dincoace de oglindă. Nu-și ceru scuze și nu le cruță sentimentele. Considerase că era prea devreme pentru a încerca să sfredelească memoria lui Josh și avusese dreptate. Încă nu avea încredere în ea și probabil că, după cele întîmplate, mai era de așteptat pînă să aibă.

Mitch îi conduse pe Hannah și Josh la camioneta lui. Wilhelm urcă singur în mașina sa și porni prin oraș spre St. Paul, unde avea o întîlnire cu Bruce DePalma, agentul său special însărcinat cu cazul.

Ellen traversă parking-ul împreună cu Cameron.

– Crezi c-ar trebui să-mi controlez mașina de bombe, înainte de a intra? Întrebă el, pe jumătate ironic.

– N-a fost o bombă. Numai o cîrpă aprinsă, înfundată în rezervorul de benzină.

– Numai.

Rezultatul fusese același. *Cadillac*-ul era distrus. Bietul Manley rămăsese năuc, învîrtindu-se la nesfîrșit în jurul caroseriei calcinate, deși se îmbătoșase cînd atenția presei se îndreptase spre el, perspectiva unei noi publicități gratuite atenuîndu-i mîhnirea. Mersese chiar pînă la a-i oferi lui Ellen încă o mașină de împrumut, în fața camerelor de luat vederi. Ellen refuzase, spunînd că prefera să-și ia înapoi mașina proprie, de îndată ce lucrătorii lui Grunduiau inscripția de pe portieră.

Cel mai rău era că nu știa dacă constituia o țintă a susținătorilor lui Wright sau a complicelui acestuia. Sau a amîndurora. Și, pe lîngă că o speriasse îngrozitor, vinovatul reușise să-i tulbure și mai mult viața, sporind povara deja copleșitoare a cazului.

Plănuise să-și viziteze părinții după sesiunea cu doctorița Freeman. Locuiau la numai cîteva străzi distanță de cabinetul psihiatrei, dar în săptămîna trecută o sunaseră de două ori, fiind îngrijorați pentru ea. Acum însă le telefonase și contramandase vizita, nedorind să complice seara lui Cameron, așa că acesta coti pe France Avenue, pornind spre autostradă.

Poate că era mai bine așa, medită Ellen, în timp ce treceau pe lîngă centre comerciale și intersecții, unde întrezăreau imagini ale cartierelor suburbane calme. La suprafață, o vizită părea să-i ofere ceea ce-i trebuia: sprijin și înțelegere. Dar ceea ce simțea ea nu se putea vindeca mergînd acasă. La fel cum nu se vinde-

case nici plecînd din Orașe, cu doi ani în urmă, amî-nîndu-se doar pentru un timp.

Acum o înfrunta din nou, pe cînd se ridica la suprafață ca uleiul. Teama că, părăsind sistemul din Hennepin County, fugise nu de politică și deziluzii, ci de conștiința unei lumi și a unui sistem în descompunere, de cunoștința faptului că pe cît de mult o dezgusta problema, pe-atît făcea și ea parte integrantă din aceasta.

Se gîndea la numeroasele victime de viol, ale căror cazuri le instrumentase de-a lungul anilor, la calvarul prin care le pusese sistemul să treacă, făcîndu-le să retrăiască la nesfîrșit crima, în timpul anchetei și al procesului. Cu Josh, lucrurile nu stăteau altfel. Avea să fie victimizat iar și iar, în numele justiției, și din nou, în numele terapiei.

Viața lui fusese violată, iar el și mama sa urmau a trece printr-un infern, datorită oamenilor care ar fi trebuit să-i apere și să-i ajute, în scopul de a obține pronunțarea unei sentințe. Pentru prima oară în doi ani, se simțea dezabuzată și îmbătrînită într-un mod care n-avea nici o legătură cu apropiata ei zi de naștere.

Sentimentul o sîcîia, în timp ce lăsau suburbiile în urmă, iar priveliștea se împlînzea, sub forma păturilor albe denivelate ale cîmpiilor agricole și a văilor hașurate cenușiu de pădurile golașe.

Și, pe măsură ce se apropiau de Deer Lake, o nouă neliniște lugubră începea s-o cuprindă, în timp ce privea peisajele. Ideea că nemesisul lor se afla chiar în acel moment pe-acolo, pe undeva, că ajungea doar să cotească pe drumul potrivit, pentru a trece prin fața casei unde Dustin Holloman își aștepta salvarea.

Cameron intră în Deer Lake pe la popasul de camioane Big Steer, înscriindu-se pe drumul mărginaș

unde se afla „Dealın' Swede's A- 1 Auto“ și cele mai mari două ateliere ale lui Manley, avînd panglici galbene legate de toate mașinile din curte și vitrinele pictate cu sloganul „Aduceți-l pe Dustin acasă“. Pînă și gigantica gorilă gonflabilă, cocoțată pe acoperișul garajului Pontiac, fusese împodobită cu o panglică galbenă, care-i flutura vesel la gît.

Străbătînd străzile orașului, Ellen vedea peste tot aceleași simboluri. Benzile aplicate pe uși urmăreau să exprime sprijinul și, eventual, să înlătore pericolul. Afișele lipite în vitrinele magazinelor. Pe noua traversă, pe care primăria o arborase peste Strada Principală scria: „Apărați-ne copiii!“

Apelul avea un efect personal asupra lui Ellen. Cetățenii căutau instantaneu ajutorul poliției la care, altminteri, nu se gîndeau mai deloc, așteptîndu-se ca delictul să fie rezolvat, fără a le păsa de lipsa indiciilor. Apelau la sistemul judiciar despre care, cel mai probabil, nu știau nimic, cerînd dreptatea cu orice preț. Presiunea solicitărilor lor tăcute o apăsa pe umeri, transformîndu-i mușchii în pietre.

– Voiai să mai treci pe la birou? Întrebă Cameron. Am putea încerca să-i mai contactăm pe cîțiva dintre vechii amici ai lui Wright.

– Mă lipsesc, măcar acum, răspuse Ellen. Cred că am îndurat destule pentru o singură zi. Nu vreau decît să dorm puțin.

– Mda, cred că azi-noapte n-ai prea apucat.
Habar n-ai tu.

I se părea imposibil să-și fi petrecut noaptea cu Brooks. Părea imposibil că-și coborîse atît de mult garda. Și, dintre toți bărbații, tocmai cu Jay Butler Brooks. Dar se apropiaseră unul de altul... și fusese incredibil.

Și era incredibil de complicat.

– Se pare că Manley te crede blestemată, spuse Cameron, oprind mașina pe alea casei lui Ellen, lângă *Bonneville*. Portiera de lângă volan prezenta o pată mare de grund gri, peste locul unde fusese scrijelit cuvântul „CURVO”.

– Poți să-l condamni? Sincer, și eu m-am temut să-mi duc mașina la garajul lui. Nu vreau să fiu responsabilă dacă-i iau foc atelierele.

– Nu tu ești responsabilă, îi aminti Cameron. Tu ești victima.

– Orice-oi fi, se știe că am devenit periculoasă.

– Vrei să vin cu tine în casă?

– Nu. Arată cu capul spre *Sedan*-ul cenușiu párcat la bordură. Mitch mi-a dat un paznic. N-o să am probleme. Îți mulțumesc că m-ai adus.

– Încearcă să nu dai de necaz, măcar cîteva ore, îi oferi Cameron o versiune mai blîndă a zîmbetului său tachinător.

– Mă culc devreme. În ce necazuri aș putea să intru?

În memorie i se iviră viziuni cu rînjetul de pirat al lui Jay, în timp ce introducea *Bonneville*-ul în garaj.

– Doamne, Ellen, mormăi ea, scoțîndu-și servieta din mașină. Cel mai împuțit moment ca să ți se trezească libidoul.

– N-ai să m-auzi plîngîndu-mă.

Se răsuci în loc. Brooks ieși din umbrele garajului. Nu se ostenise să se bărbierească; după cît se părea, nu se deranjase mai mult decît să-și dea cu degetele prin păr.

– La naiba! se enervă Ellen. Nici n-am de ce să mă tem de complicele lui Wright, că mă atacă. O să-mi provoci tu un atac de cord, mai întîi! Ce naiba cauți aici?

– Aveam unele îndoieli cu privire la echipa de supraveghere. M-am hotărît să-i pun eu însumi la încercare.

Întinse mîna și-i luă servieta.

– Au eșuat.

– Văd și eu. Cum ai intrat? Toate ușile erau încuiate.

Jay scoase din buzunarul hainei o cartelă de credit și o ridică.

– Nu plec de-acasă fără ea. Am parcat pe strada alăturată, am tăiat-o pe alee, am sărit gardul...

– Și Harry?

– M-a întîmpinat dînd din coadă. Nu-i tocmai Cujo. Arătă cu capul spre ușa dintre garaj și curtea dosnică.

– Acolo ai nevoie de o încuietoare de siguranță. I-am meșterit zăvorul cu cartela de credit. Orice spărgător de două parale ar putea-o face.

– Liniștitor gînd.

– Privește partea bună, dulceață, replică el, urmînd-o în casă. Cel puțin, eu am fost acela care ți-a demonstrat neajunsurile pazei. Și nu caut altceva decît puțin sex sălbatic și fierbinte.

– A, atîta tot?

– Aseară, n-ai fost la fel de blazată.

Cu o lucire ștregăresc-răutăcioasă în ochi, își propti mîinile de-o parte și de alta a ei, prinzînd-o cu spatele la perete.

– Din cîte țin minte, ai spus ceva mai în sensul de *atît de mult, Jay?*

– Probabil mă refeream la mărimea amorului tău propriu.

Zîmbetul lui deveni și mai vizibil.

– Roșești, domnișoară consilier.

– Din cauza căldurii prea bruște.

– I-auzi, i-auzi!

Își frecă gura de a ei, cu buzele reci și limba caldă, susținându-i privirea. Trupul lui Ellen reacționează, ca și cum ar fi petrecut împreună ani de-a rîndul, nu doar o singură noapte. Era un gând înfricoșător că erau atît de acordați, că putea fi atît de ușor cucerită, că trupul putea să-i amorțească atît de rapid mintea.

Întoarse capul,

– Trebuie să-i dau drumul lui Harry în casă.

Aduse cîinele înăuntru și-i dădu de mîncare. Simțea ochii lui Jay asupra ei, în timp ce-și agăța paltonul în cuier și deschidea termostatul. Calitatea privirii lui o irita – intensitatea, senzația că nu făcea doar s-o privească, ci o și observa, o studia.

Trase adînc aer în piept, întorcîndu-se cu fața spre el. Jay aprinsese focul din cămin și stătea întors cu spatele. În umbrele adînci ale camerei, arăta ca un om de genul căruia nici o persoană întregă la minte nu i-ar fi tăiat calea. Într-un alt timp, în alt loc... nu s-ar fi cunoscut niciodată. Acesta era esențialul.

– M-am gîndit, începu ea, plimbîndu-se nervoasă printre măsuța pentru cafea și fotoliu.

– Ă-ăuu.

– Azi-noapte... azi-noapte a fost... incredibil...

– Dar...

– Nu se mai poate repeta.

– Din cauza?

– Din toate căuzele. Din cauza procesului. Din cauza mea, fiind cine sînt. Din cauza ta, fiind cine ești.

– Toate astea sînt motive ca să fim împreună.

– Știu, spuse ea, clătînînd apoi din cap. N-o să mergă, Jay.

– Azi-noapte a mers destul de bine, se apropie Jay de ea.

Ellen se ținu bine pe picioare.

– Știi ce vreau să zic. Am alte priorități.

– Iar eu nu sînt printre ele.

– Ai vrea să fii? Și tu ai prioritățile tale. Mă-ndoiesc că eu sînt una dintre ele.

– Nu așa se pune problema. Cred că mi-am exprimat foarte clar, de la bun început, interesul față de tine.

– Te interesez ca personaj, clarifică Ellen.

– Încă n-ai încredere în mine.

– Știu în ce poziție mă aflu, ocoli ea miezul problemei. Ai fost avocat, ar trebui să ai atîta minte ca să n-o iei ca pe ceva personal.

– Nu prea am ce face, ținînd seama de toate, rîse el sarcastic. Credeam că am trecut de etapa acoperă-ți-fundul. Știi, deja ți l-am văzut, din cîteva unghiuri foarte intime.

– Îți mulțumesc că mi-ai atras atenția, replică tăios Ellen, ajunsă la capătul răbdării. Ții cumva să-l vezi din nou, ca să-l poți descrie cît mai exact în capitolul nouășpe?

– Iisuse Christoase, ești atît de...

Se întrerupse, strîngînd din dinți pentru a-și păstra calmul și a-și înfrîna cuvintele nepotrivite înainte de a fi agravat și mai mult situația, deja tensionată. La naiba, Ellen, încă nu știi că nu ți-aș face nimic rău?

– Nu, nu știi! ripostă ea. Știu că ești cel care mă tot face să mă feresc și pe urmă mă atrage înapoi, de parc-aș fi o minge de ping-pong. Îți cunosc scopul declarat de a fi venit la Deer Lake și ți-am spus foarte clar că-l detest. Știu că ai urmat aceeași Facultate de drept cu Tony Costello, dar susții că nu-l cunoști. Sus-

ții că mi-ești prieten, după care te ofii cînd nu-ți des-tăinuiesc ceea ce știi al dracului de bine că trebuie să rămînă confidențial. Apari din umbre în viața mea, ca și cum m-ai pîndi, după care declari că vrei să mă protejezi. Ce naiba ai vrea să cred despre tine?

Întrebarea rămase între ei ca o mănușă aruncată. Ellen îl așteptă s-o ridice. Nici unul nu se mișca. Jay stătea cu minile îndesate sub betelia blugilor, cu ochii îngustați și gura strînsă într-o linie fermă.

– Te cunosc de o săptămînă, murmură Ellen. O săptămînă! Una dintre cele mai nenorocite săptămîni din viața mea. Ce te-aștepti să cred? Că ești un erou? Că ar trebui să am încredere în tine? Știi ce s-a întîmplat ultima oară cînd am avut încredere într-un bărbat care susținea că mi-era prieten, care spunea că înțelegea? A luat încrederea asta și s-a folosit de ea, s-a folosit de mine, ca să ciștigel și mai multă putere. Un violator a scăpat liber.

– Fitzpatrick? șopti Jay.

– Victima lui conta pe echipa mea. Art Fitzpatrick i distrusese viața, dar a trăit mai departe, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, fiindcă eu fusesem destul de proastă încît să mă încred în cine nu trebuia. Marți, va trebui să-l înfrunt pe omul ăla în fața instanței, știind că nu se va abține de la nimic ca să ciștigel ceea ce vrea.

– *Costello.*

nchise ochii, murmurînd numele ca pe un blestem. Toate piesele de puzzle cu care se juca de o săptămînă întreagă căzură la locurile lor. Știuse despre scandalul cu Fitzpatrick, desigur, dar nu existase nici o legătură directă cu Costello. Acesta nu-l reprezentase pe Fitzpatrick.

Era însă foarte sigur că îl curtase pe Fitzpatrick,

inclusiv ofertele lui, pentru ocazii viitoare. Și o făcuse prin intermediul lui Ellen. Ticălosul.

– *Este capabil de orice, ca să cîștige un caz sau orice altceva se întîmplă să dorească.*

– *Și te-a dorit și pe tine? Despre asta e vorba de fapt, Ellen? Costello te-a futut la figurat și la propriu?*

Cuvintele schimbate la mînie, vineri seară, îi reveniseră în minte. Costello o trădase pe Ellen, iar acum se afla acolo, ca avocat ales de Wright, alegere făcută după ce primise Ellen cazul, după ce Jay însuși apăruse în decor. Christoase atotputernice, nici nu se mai mira că era paranoică.

– *Și tu ce faci, Brooks? O smucești încoace și-ncolo ca pe-o nenorocită de păpușă de cîrpă.*

Se jucase cu emoțiile ei, o ținuse intenționat în dezechilibru, într-o tentativă de a obține ceea ce dorea – povestea, datele confidentiale... femeia; *această femeie* care stătea acum în fața lui, cu baricadele subțiate și cu mîndria ridicată ca o pavăză.

– Cum ți se pare asta, ca o întorsătură nouă în intriga cărții, domnule Brooks? Îl întrebă ea, cu amărăciune. Poate n-ar strica să scrii povestea. Poate-ar fi bine să-i exploatezi pe oamenii ăștia, deși bănuiesc că magnații corporatiști abuzivi sexual nu se vînd la fel de bine ca și copiii răpiți. Ar fi cazul să captezi filonul ăsta de emoții mult mai profunde, să ne lovești unde ne doare pe toți. Ei bine, Jay, felicitări, cu mine ai reușit să nimerești de două ori ținta. Ai de ce să fii mîndru.

– Ellen... încep Jay, întinzînd brațele spre ea.

Ellen se retrase, ridicînd mîinile în față, pentru a-l respinge.

– Cred că e mai bine să pleci. Noaptea abia a început. Poți să te duci acasă și să scrii scena acestei

mici lupte, câtă vreme ți-e proaspătă în memorie. Poți să-i telefonezi lui Costello și să compari impresiile despre performanțele mele sexuale. Nimic nu se compară cu experiența la prima mână, când e vorba de cercetare, nu-i așa?

– Încetează!

– Nu-mi da ordine la mine-n casă, Brooks. Pot să-l chem pe polițistul de-afară și să-l pun să te-arunce-n pușcărie.

Ar fi *făcut-o*, Jay nu se îndoia mai deloc. Ellen nu emitea afirmații fără suport.

– Ellen, îmi pare rău, încercă el. Am fost un ticălos. Recunosc.

– Și crezi că, într-un fel, asta te autorizează să fii ticălos în continuare, clătină Ellen din cap, nevenindu-i să creadă. Atâta vreme cât avertizezi oamenii din timp, nu prea au de ce se plînge, nu?. Atâta vreme cât le spui în față că ai venit să te folosești de ei...

– N-am venit aici ca să mă folosesc de tine.

– Nu? Mai cunoști diferența, măcar? Azi-noapte mi-ai spus că n-ai avut nici o legătură cu cazul, iar acum o-ntorci și îl folosești împotriva mea, prin... prin amenințări abia voalate.

– Nu-i adevărat. O denaturezi disproportionat.

– Oare? Ia să vedem, replică ea, cu sarcasm tăios. Azi-noapte, ne-am culcat împreună. Azi, mă duc să fiu martoră la ședința de hipnoză asupra victimei. Și seara, iată-te, dornic de-o șuetă de alcov și făcînd urît când eu spun nu. Ce să înțeleg de-aici?

– O grămadă de baliverne, mîrli el, nemulțumit, de părerea pe care și-o făcuse despre caracterul lui, și fuños în adîncul inimii, știind că Ellen nu greșea prea mult. *Dorea* să știe ce se întîmplase cu Josh. Ar fi încercat să-i smulgă o relatare. Dar nu considera cul-

catul cu ea ca făcînd parte din proces, ca un sacrificiu în numele datoriei.

– Dumnezeu, nu ești cu nimic mai grozav decît reportera aia care s-a regulat cu Steiger, spuse ea dezgustată.

– Nu mă prostituez pentru informații, protestă Jay, făcînd un pas spre ea, apoi încă unul, obligînd-o să se retragă pînă o opri în loc un fotoliu. Ți-am mai spus-o: ceea ce se întîmplă între noi, rămîne între noi. Ne-om fi cunoscut noi datorită cazului ăstaia, dar poți fi sigură că azi-noapte numai la caz nu-mi stătea gîndul. Mă gîndeam numai cît de fierbinte erai, cît de moale, cît de strîns mă cuprindeai.

Cu fiecare cuvînt, glasul îi scădea, împlînzindu-se. Se aplecă tot mai mult, pînă ajunseră aproape să li se atingă pîntecele și coapsele.

– Ceea ce-am făcut azi-noapte n-avea nici o legătură cu cazul, murmură el. Știi al naibii de bine că nu.

Ellen aproape își dorea să fi fost așa. Dar nu avea nici un drept să se indigneze. Era o femeie matură, care hotărîse singură. N-o sedusese; avusese nevoie de ea. Și îl dorise și ea. Iar o parte din ea îl dorea chiar și acum.

– Ești femeie, Ellen. Nu ești cazul ăsta nenorocit. Nu-l poți lăsa să te înghită întregă. Nu de el voiai să scapi?

Ba da. Dar oare unde trăgea ea linia... și unde o trăgea el? Unde se sfîrșea cazul, pentru ca să înceapă viețile lor personale? Puteau fi separate una de alta, sau se întrepătrundeau la fel de inextricabil ca toate celelalte din păienjenișul acela?

– Se pare că de data asta nu eu am de ales, spuse ea cu tristețe. M-am îndepărtat o dată, dar răul

m-a urmărit, de data asta, în locul ăsta. Costello a venit aici. Și tu. Și presa. Hannah s-a întors împotriva mea. Și Josh. Și colegii mei. Și cei pentru care lucrez.

Își forță un fel de zîmbet, un rîs cu jumătate de gură.

– M-au înconjurat.

– Nu eu sînt dușmanul, Ellen.

Nu. El era una dintre făpturile acelea mitice – uneori bune, alteori rele, mereu cufundate în umbre și mistere, cu rolul nelămurit pînă la sfîrșitul poveștii.

– Știi cu ce mă ocup, spuse Ellen. Mie îmi revine să le fac dreptate acestor oameni. E cel mai greu caz pe care l-am avut în toată cariera mea. Și m-am anchilozat. Și mă sperii de moarte că ticălosul ăsta ar putea să fie mai deștept decît mine și să scape. Iar tu... tu apari în pragul casei mele, fiindcă vrei să facem dragoste.

– Am venit aici, fiindcă eram îngrijorat pentru tine, Ellen, declară Jay cu încăpățîinare. Și nu plec.

Oțelul din tonul lui îi făcu ochii să se dilate.

– Poftim?

– Iisuse, Ellen, cineva ți-a aruncat în aer afurisita aia de mașină. Ai fost amenințată. Ai intrat în colimatorul dementului ăluia și-al ortacilor lui, și-l ai pe Barney Futu-i Fife parcat în fața casei. Dacă eu am reușit să intru aici fără știrea lui, e-al dracu' de sigur că și nemesisul tău poate. Nu plec. Nu vreau să aflu că ți-a făcut ceva.

Nu voia să aflu că-i făcuse ceva, voia să-i facă *el* ceva. Avea să fie un ticălos, într-un sens sau altul. Avea să scrie despre acel caz, să-l transforme într-un divertisment, pe care oamenii să-l citească, să-l termine și să-l uite prin aioane. Avea s-o reducă la un personaj, la fel pe Hannah, pe Josh, pe Mitch și pe

Megan. Avea să ia ceea ce-și dorea și să plece. Îi dăruise o parte din el însuși, dar tot avea să plece.

– De acord, spuse Ellen. Și-ți apreciez intențiile. Îmi instalez încuietoarea aia cu siguranță, mâine dimineată la prima oră.

– Și-n noaptea asta?

– Îmi asum riscul.

– Nu, o contrazise el. Un risc e ultimul lucru pe care ar trebui să ți-l asumi. E mai inteligent să te ferești, să fii sigură. Dacă te-ai ars o dată, de ce să încerci din nou?

– Și azi-noapte mi-am asumat un mare risc.

– Iar acum, regreti.

– Nu, recunoscui Ellen. Găsesc doar că-i mai înțelept să nu mi-l asum din nou.

Jay îi studie fața un lung răstimp – sinceritatea, hotărîrea, regretul pentru acel moment, dacă nu și pentru noaptea pe care o petrecuseră unul în brațele celuilalt. Poate că ar fi încercat s-o facă să se răzgîndească. Poate că ar fi sedus-o, dar atunci, toate părerile ei proaste despre el s-ar fi adeverit și, pentru prima oară, de mult timp, ținea la părerea altcuiva despre el. Pentru prima oară, într-o veșnicie, se pomenea dorind să fie într-un fel cum nu era. Nobil.

Viața devenise prea al dracului de complicată.

– Te rog, Jay, murmură Ellen. Nu vreau să spun că nu vreau. Pur și simplu nu pot. Nu acum. Îl voi chema pe polițist în casă, să petreacă noaptea pe canapea. Te rog, du-te.

– Preferi un copoi bătrîn și gras, care să-ți mănînce gogoși pe canapea, decît pe mine în pat? Chris-toase.

– Nu, dar e mai bine așa. Îi întinse canadiana, pomînd pe trepte spre sufragerie. Aș vrea ca situația

să fie altfel, dar cazul e caz, eu sînt cine sînt, tu ești cine ești...

– Și nu-s bun de nimic pentru tine, completă Jay. Mă rog, dulceață, nu-i tocmai o știre de pagina-ntîi.

– Poate că, după ce totul se va sfîrși... Începu Ellen, dar se întrepruse. Ce rost avea s-o spună? Petrecuseră o noapte împreună și nu-și promiseseră nimic.

– Spune noapte bună, Ellen! Își ordonă ea singură.

– Noapte bună, Ellen, repetă Jay, coborîndu-și gura spre a ei.

O sărută încet, profund.

– Dacă te hotărăști să-ți asumi riscul ăsta, domnișoară consilier, îi șopti, știi unde mă găsești.

Și se strecură afară.

Ellen rămase în ușa pînă cînd geamul se aburi, iar frigul îi risipi de pe piele fierbințeala dorinței. Dar senzația grea de dor, de regret, rămase, în timp ce-și ducea servieta spre pat.

CAPITOLUL 28

Dimineața de luni aduse cu sine un articol în *Pioneer Press*, despre hărțuirea *Sci-Fi Cowboys*-ilor; telefoane de la primar, doi senatori ai statului și trei congressmeni; și o amenințare cu chemarea în judecată. Rudy întunecă ușa biroului lui Ellen înainte de a i se fi răcit prima ceașcă de cafea.

– N-au nici un temei ca să mă dea în judecată, îl asigură Ellen, ștergînd de pe gîtul de lebădă al lămpii o pată de praf pentru amprente. Priest și-a ieșit din țîțîni, fiindcă ar putea ieși la iveală că favoriții lui sînt, în fond, băieți răi. Mitch a avut toate motivele să-i salte

pe puștii ăia și să-i interogheze.

Rudy reușise cumva să-și înnoade cravata pe deasupra unui capăt al gulerului. Galbenă cu verde, arăta ca un șarpe-jartieră supradimensionat, încercînd să-l sugrume.

– Ellen, programul ăsta a atras atenția întregii națiuni. Ai idee cine-s oamenii care-l susțin?

Oameni cu bani. Oameni cu influență la nivel local și de stat. Oameni de la care Rudy supsesse cu poftă, ori avea s-o facă, într-un moment sau altul al carierei lui.

– E un program de calitate, răspunse Ellen. N-ar fi vina ta, dacă ar reieși cumva că sînt și mere putrede în coș.

– Nu putem admite să dea în judecată procuratura, pentru Dumnezeu.

– Fac valuri, atîta tot.

– Nu poți să dai vreo declarație, de-un fel sau altul? Să-i dezarmezi.

Ellen își înghiți o muștrare pentru lașitatea lui.

– Rudy, am toate motivele să cred că puștii ăștia au dat foc *Cadillac*-ului. N-am să-i dezarmez. Și dacă va reieși că Priest e implicat alături de Wright în răpiri?

– A trecut testul cu detectorul de minciuni. Era în St. Peter cînd a fost atacată O'Malley...

– Știm că Wright este cel care a atacat-o pe Megan. Asta nu-l absolvă pe Priest de vinovăție. S-ar putea ca acum să facă scandalul ăsta, în unicul scop de a ne determina să batem în retragere pentru ca el să aibă spațiu de manevră.

– Doamne ferește.

Ellen îl privi cum își mîngîia părul ca o lînă de culoarea oțelului. Aproape că-i putea auzi roțițele unse ale minții învîrtindu-se, în timp ce încerca să rezolve

dilema într-un mod din care ar fi putut avea și el cumva de câștigat.

– Calmează-te, îi spuse ea. Publicul îi va ține partea lui Priest. Sig Iverson îi va ține partea lui Priest. Tu poți rămîne neutru, în siguranță. *Eu* sînt aia rău. N-ai cum să pierzi, Rudy. Decît, desigur, dacă reiese că Priest e răpitorul și că *Sci-Fi Cowboys*-ii au prăjit mașina aia.

Aproape rîse, cînd chipul lui se contorsionă printr-o gamă completă de expresii, de la ușurare la panică. Nu părea să se poată hotărî pe care s-o afișeze.

– Poți da declarația, continuă Ellen; apropiindu-se de el, îi scoase colțul gulerului de sub cravată. „Nici un comentariu despre investigațiile în curs. Aveți încredere în capacitățile mele” – pe-asta, o spui cu o expresie gravă, care să lase loc de îndoială. Același vechi cîntec și dans, neangajant. Nici Fred Astaire nu s-ar pricepe mai bine ca tine, Rudy.

Se încruntă la ea pieziș, încercînd să-și vadă imaginea oglindită în sticla unui certificat pus în ramă, pe perete.

– Să știi că limba asta ascuțită nu-ți va folosi la nimic, cînd ai să candidezi pentru oficiu, spuse el, strîngîndu-și nodul cravatei.

– Pentru a milioana oară, n-am intenția să conduc oficiul ăsta.

O ascultă la fel de atent ca întotdeauna.

– Unde-i Jay Butler Brooks? Întrebă el iritat. Crezusem că va trece mai des pe la noi. Vreau să-i vînd o idee de carte.

– Povestea vieții tale?

– Cariera unui avocat de țară, răspuse el, perfect serios. Am cunoscut cîteva cazuri fascinante, la vremea mea. Ca atunci cînd frații Warneky au făcut

o vacă să le calce în picioare grăjdarul. *Păruse un accident, dar...*

– Știi, Rudy, îl întrerupse Ellen, bătîndu-și ceasul de mîină cu degetul, sînt convinsă că va sparge piața, dar peste cinci minute trebuie să fiu în cabinetul lui Grabko. Decide asupra fișelor medicale ale lui Josh Kirkwood. Te pun la curent mai tîrziu.

leși grăbită din încăpere, oprindu-se la biroul lui Phoebe doar atît cît s-o instruiască să încuie ușa după plecarea lui Rudy. O luă pe o scară de serviciu pentru a evita reporterii, trebuind să se strecoare pe lîngă schelele muncitorilor și înjurînd printre dinți cînd ten-cuiala fărîmițată se revărsă peste ea, presărîndu-i ca o pudră de talc blezărul bleumarin. Scăturîndu-se de praf, trecu pe lîngă biblioteca de drept și se ascunse după o coloană de granit, pentru a observa care era situația în holul mare.

Curtea de drept familial era în ședință. Holul din fața fostului complet al judecătorului Franken era plin de copii, bărbați și soții privindu-se încruntați, asistenți sociali și avocați, cu toții așteptîndu-și rîndul să compare în fața judecătorului suplinitor, trimis de la district. Dincolo de ei, stimații reprezentanți ai presei forfoteau prin jurul ușii judecătorului Grabko, împrăștiați pe balconul rotondei, așteptînd să audă primul cuvînt al hotărîrii.

Așteptînd să mă prindă pe mine, își spuse Ellen. Erau furioși că Pioneer Press le-o luase înainte, publicînd interviul cu Christopher Priest, și aveau să se răzbune pe ea.

– Îți creez o diversiune, dacă-mi acorzi o exclusivitate.

Ellen se răsuci în loc. Adam Slater se furișase în spatele ei, destul de aproape ca să-l poată atinge.

Îmbrăcat într-o flanelă aspră și o tunică de poștaș, s-ar fi putut topi ușor în mulțimea curții familiale. Părul îi atârna peste ochi, în timp ce-și lungea cu multă ceremonie vârful creionului și îl pregătea deasupra carnețelului de reporter.

– Nu te dai bătut și pace, așa-i?

– E o falsă concepție generalizată că noi, cei din Generația X, nu avem un scop. Deci, chiar te iei de *Sci-Fi Cowboys*? Ei ar trebui să fie subiectul de mare succes. Băieți răi îmbunați, smulși din fălcile sociopatiei și instruiți să-și folosească facultățile spre binele omenirii. Așa crede toată lumea, cu o excepție notabilă: tu.

– E un program minunat, recită Ellen pe de rost. Sper să reiasă că băieții nu au nici o legătură cu explozia.

– Și răpirile?

– Nimeni n-a spus vreodată că ar fi suspectați de răpiri.

Aruncă o privire nervoasă spre ușa lui Grabko și spre mulțimea din fața ei. Localnicii păreau să devină tot mai neliniștiți, și nu se zărea nici urmă de Costello. Fie se strecurase înăuntru mai devreme, fie aștepta să-și facă intrarea. Oricum, Ellen o încurcase. *Ar fi trebuit să aduc cu mine un ajutor de șerif.*

– Se efectuează verificări generale de rutină asupra tuturor prietenilor și cunoscuților doctorului Wright, continuă ea. Acum, trebuie să ajung în cabinetul judecătorului, domnule Slater. Am onorat partea mea din învoială. E rîndul dumitale.

Slater mîzgăli în carnețel un ultim rînd, apoi îl introduse într-un buzunar interior al hainei și-și netezi părul.

– Nici o problemă, domnișoară North.

Pomi vioi spre grupul din fața curții familiale, punând ochii pe Quentin Adler.

– Hei, Crețule! mugi el, repezindu-și acuzator degetul spre fața lui Quentin. Am o vorbă să-ți spun, dom'le. M-ai tras în piept!

Quentin aproape că-și scrînti gîtul, privind într-o parte și-n cealaltă, în căutarea unei ținte mai probabile decît el.

– Eu? chițai el, cu gîtul înroșindu-i-se treptat.

Slater îl împinse cu arătătorul în stern.

– Acuzațiile alea erau așa de gogonate!

Glasul său reverberă din pereți, atrăgînd atenția reporterilor plictisiți. Îl împinse pe Quentin de-a-ndăratelea spre ei, continuînd să turuie zgomotos, pînă în zona mai degajată din jurul balconului, eliberîndu-i lui Ellen un culoar pe lîngă perete.

Porni pe-acolo, cu capul în piept, grăbită spre ușa laterală a cabinetului lui Grabko. Cînd fu zărită, mai apucă să arunce vreo cîteva „fără comentarii” și să dispară în anticameră.

– Totul depinde de încheietura mîinii, domnule Costello, spunea Grabko, demonstrînd cu încetinitorul aruncarea.

Costello stătea lîngă el, arătînd ca o reclamă la GQ, într-un costum gris-perle, care valora cît salariul lui Ellen pe-o lună. Avea cămașa albă ca niște aripi de înger, nodul de la cravată impecabil. Era greu să-ți imaginezi că el și Rudy Stovich aparțineau aceleiași specii.

– La fel ca în atîtea alte aspecte ale vieții, predică Grabko, succesul pescuitului cu musca e o chestiune de concentrare, de logică și de grație.

– Și eu, care nu mi-am adus cizmele de cauciuc, murmură Ellen, cu o privire piezișă spre Costello.

Acesta îi răspunse cu un zîmbet peste măsură de generos.

Cu multă grijă, Grabko își depuse undița într-un rastel de perete, sculptat din lemn de nuc.

– Pescuiești, Ellen?

– Numai în sens metaforic, replică ea, așezîndu-se într-un fotoliu. Ai prins ceva, Tony? îl întrebă printre dinți, în timp ce avocatul se instala în fotoliul alăturat.

– Rămîne de văzut, murmură el.

Judecătorul se lăsă pe pernele moi ale scaunului său de piele, își îndreptă papionul cu dungi roșii și începu imediat să-și mîngîie barba, răsfățînd-o ca pe o pisică. Privirea lui se îndreptă asupra lui Ellen, cu părintească preocupare.

– Am auzit că, spre norocul nostru, te avem printre cei vii, Ellen.

– Nu cred că a fost un atentat la viața mea, Onorată Instanță. Doar un avertisment.

– Doctorul Wright a fost tulburat să afle, spuse Costello.

– Da? Că mi-a sărit mașina în aer sau că eu nu eram în ea?

– Te-ar mira îngrijorarea lui, Ellen.

– Da, m-ar mira, cînd mă gîndesc că sînt pe deplin hotărîtă să-l bag după gratii pe tot restul vieții.

– Mai e îngrijorat și de alegațiile contra *Sci-Fi Cowboys*-ilor. Nu vrea ca programul să aibă de suferit datorită legăturilor pe care le are cu el.

– Dacă programul suferă, cauza e atitudinea indivizilor implicați, replică Ellen. Cred că doctorul Wright și colegii lui și-au supraestimat cîtiva dintre băieți.

– Ai vreo probă împotriva tinerilor? o întrebă atunci Grabko.

– Nimic concret, în momentul de față. Poliția și

B.C.A. fac cercetări, dar în ultimele zile oamenii au fost cam răsfirați. Grație clientului tău și a prietenilor lui, adăugă ea, revenind spre Costello.

Acesta își declină răspunderea, ridicînd din umeri.

– Clientul meu e un om nevinovat. Cauza noastră va vorbi de la sine.

– Ceea ce ne aduce la problema zilei, interveni Grabko, bătînd în coperta unui dosar roșu din mijlocul mapei de birou. Fișele medicale ale lui Josh Kirkwood. Am petrecut mult timp studiindu-le.

Ellen trase aer în piept și-și ținu respirația.

– Violențele părintești față de copii sînt o crimă îngrozitoare. Una pe care o suspectăm cam greu într-o familie ca a lui Josh Kirkwood. Primejdioasă omisiune din partea noastră. Violența nu respectă barierele socio-economice.

– Exact ceea ce afirmam noi, Onorată Instanță, comentă Costello, aplecîndu-se înainte în fotoliu.

– Totuși...

Făcu o pauză, savurînd momentul.

– N-am găsit în fișele lui Josh Kirkwood nimic care să poată fi considerat ieșit din comun sau relevant față de caz.

Ellen eliberă aerul din piept.

– Așa cum ne-am așteptat tot timpul.

Costello ridică subtil din umeri. Mai cîștigi, mai și pierzi. Manevra îi adusese lucrul dorit: atenția presei, ocazia de a sădi sămînța îndoielii.

– Cred că n-ar trebui să mă mir, spuse el. Hannah Garrison este șefa secției E.R. la spitalul unde a fost tratat Josh. Respectată, agreată, genul de femeie care ar putea convinge un coleg sau o soră să vadă un incident așa cum vrea ea.

– Și să-i convingă să falsifice documentele? În-

trebă Ellen. După ce-o văzuse pe Hannah silită să treacă prin atîtea, îi venea să-l strîngă de gît pe Costello, pentru că adopta acea tactică. Fii atent pe unde calci, Tony. Ești gata să-ți bagi mocasinul ăla italian, lucrat manual, într-un maldăr mare și fierbinte.

– Nu încerc s-o portretizez pe mamă ca pe o infractoare, se apără el. Soțul e manipulativ și violent emoțional. A constrîns-o sau a convins-o.

– Și poate că există viață pe Uranus, dar nici speculația ta pe tema asta nu e admisibilă în instanță, răspunse tăios Ellen. Problema în cauză sînt fișele medicale. Te-ai îmfundat, Tony. Să continuăm.

– Perfect. Introduse mîna în servietă, scoțînd un document. Moțiunea de respingere a acțiunii.

– Și argumentul nostru împotriva respingerii. Ellen scoase informarea lui Cameron.

Grabko luă hîrțile, radiind satisfăcut ca un profesor care primește de la elevii favoriți lucrări în afara programei.

– Și, adăugă Costello, scoțînd încă un iepuraș din pălărie, în eventualitatea că totuși continuăm, moțiune de suprimare a identificării din linie.

Ellen se răsuci în fotoliu, privindu-l cu gura căscată.

– Cum? Pe ce bază? A fost o aliniere perfectă, ca la carte!

Se întoarse spre Grabko.

– Onorată instanță, s-au depus mari eforturi pentru a asigura corectitudinea acelei alinieri.

– Ai fost de față, Ellen?

– Nu, n-am fost. Domnul Stovich a supervizat personal procedurile. Dar am discutat cu toate părțile implicate.

Costello îi dădu lui Grabko moțiunea.

– Atunci, ar trebui să fiți informat despre faptul că avocatului doctorului Wright i s-a interzis accesul în camera unde doamna Cooper și-a întocmit raportul scris.

– *Interzis?* repetă Ellen, incredulă. N-aș prea crede. Dennis Enberg a fost prezent la aliniere. Dacă nu era în cameră când și-a scris declarația doamna Cooper, a lipsit din proprie inițiativă.

– Eu nu așa am auzit.

– De la cine?

– De la clientul meu...

– Vai, ce sursă de încredere – un hoț de copii, psihopat.

– ...și de la doamna Cooper personal. Este anexată și atestațiunea ei, Onorată Instanță.

– Aș vrea și eu o copie, dacă nu te superi, se răsti Ellen.

Costello își îngădui un infim surâs.

– Firește, Ellen. Ai *precizat* că oficiul tău dorește totul în scris și predat prin canalele corespunzătoare. Ți-am trimis c"piile prin mesager.

Obrajii lui Ellen se aprinseră de furie. Îl privi încruntată, articulînd mut *ticălosule ce ești*. Înfumurarea din expresia lui o făcea să se sufoce, mai cu seamă că îi cunoștea originea. O lovide cu propriile ei arme. În derularea normală a evenimentelor dintr-un tribunal rural, provocările se făceau prin telefon sau se predau personal. Formalitățile erau ocolite. Îi impusese lui Costello standarde strict regulamentare, ca să-l pedepsească, să-l încetinească, să-l irite. Iar acum, stătea cu mîinile-n sîn...

– Și ce fel de mesager ai trimis? Un atelaj de cîini via Winnipeg? Întrebă ea sarcastică. Ar fi trebuit să fiu anunțată despre asta, cel tîrziu vineri.

Fabricîndu-și o expresie de abjectă inocență, Costello îi adresă explicația lui Grabko.

– N-am reușit s-o contactăm pe doamna Cooper pînă vineri după-amiază, Onorată Instanță. Cu constrîngerile de timp...

– Acceptat cu voioșie de dumneata, domnule Costello, sublinie Ellen.

N-o luă în seamă.

– Ne dăm toată silința, Onorată Instanță. Și sîntem pregătiți meticulos pentru înfățișare. Sperăm că veți fi îngăduitor cu privire la acceptarea acestei moțiuni, ținînd seama de toți factorii.

Judecătorul se trase de smocul alb al bărbii, cu o expresie gravă.

– Nu pot trece cu vederea moțiunea, avînd în vedere gravitatea ei. Și consider, într-adevăr, că circumstanțele pot fi considerate un bun temei pentru a face excepție de la regula generală. Ellen, dacă ești de părere că astfel se dereglează balanța, că ai nevoie de mai mult timp...

– Nu, Onorată Instanță, răspunse ea crispată. Sîntem gata. Numai că mă nemulțumește să fiu ambuscată, mai ales cu un lucru atît de neîntemeiat ca acesta.

– De ce nu-l lași pe domnul judecător să hotărască asupra meritelor moțiunii, Ellen? propuse Costello, vorbind de sus.

Grabko își puse pe nas ochelarii de citit și se aplecă asupra atestațiunii.

– Conform doamnei Cooper, domnul Enberg și-a exprimat interesul de a intra în încăperea unde își întocmea ea declarația, dar unul dintre cei trei ofițeri prezenți, în cameră, l-a întors din drum, apoi l-a escortat afară.

– Nu cred asta, protestă Ellen.

– Nu crezi?

– Care ofițer? Să vină aici.

Costello pufni în rîs.

– Sînt convins că ne va spune adevărul, cînd o să afie cîte depind de relatarea lui. Toți sticleții din oraș vor să-l vadă pe clientul meu spînzurat în piața publică. Doamna Cooper este singura martoră imparțială a celor întîmplate.

– Dennis Enberg însuși n-ar fi permis niciodată să i se blocheze accesul în cameră, dacă voia să fie prezent, argumentă Ellen.

– Totuși, el nu e aici ca să ne-o spună, nu-i așa, Ellen?

– Mda, ce noroc pe capul tău, Tony, replică ea, cu cuvintele mustindu-i de venin. În clipa asta, Denny e pe o masă de inox la *Hennepin County Medical Center*, tăiat în două cu ferăstrăul de un medic legist.

– Ellen, te rog, o mustră Grabko. Voi chema ofițerul și voi vorbi cu domnul Stovich, dar cîtă vreme domnul Enberg nu e capabil să lămurească personal problema, trebuie să-i dau dreptate domnului Costello. Doamna Cooper este cea mai nepărtinitoare dintre toate părțile implicate.

– Dar, onorată instanță, doamna Cooper n-a menționat deloc asta cînd am vorbit cu ea.

– Ai întrebat-o concret?

– N-am avut nici un motiv de a-i pune o asemenea întrebare. Am discutat îndelung despre procedura de aliniere...

– Iar ea n-a avut nici un motiv să creadă că era ceva ieșit din comun, interveni Costello. Nu e avocată. Nu e nici ofițer de poliție. Nu avea de unde să cunoască procedura regulamentară. A avut incre-

dere că polițiștii acționau corect, iar ei i-au trădat această încredere.

– Sînt convinsă că asta ai îndemnat-o tu să creadă, mîrîi Ellen.

– Destul, Ellen.

Grabko puse atestațiunea deoparte.

– Voi vorbi cu toate părțile implicate și am să iau o hotărîre. Mai e necesar să discutăm altceva astăzi?

Costello ridică mîinile.

– Din partea noastră, nimic, Onorată Instanță.

– Nu, domnule, răspunse și Ellen, posomorîtă.

– Perfect, jubilă Grabko, îndreptîndu-și teancul de documente. Vă aștept pe amîndoi aici, mîine dimineață.

– Mare jigodie ești, Tony, murmură Ellen, în timp ce ieșeau în anticameră. Secretara lui Grabko dispăruse, lăsîndu-i singuri.

– De ce? se opri Costello la ușa holului, întorcîndu-se spre ea, destul de aproape pentru a vorbi confidențial. Fiindcă-mi fac datoria? Fiindcă nu cred că clientul meu e vinovat?

– Puțin îți pasă dacă e. Te joci cu sistemul ăsta ca la un meci de soccer. Nu contează nimic, numai să învingi tu. Îmi înșeli martora, să-ți spele ție rufele murdare. Îl faci pe tatăl lui Josh Kirkwood agresor de copii și întinezi reputația mamei lui. Dacă o acuzi în public pe Hannah Garrison că a falsificat fișele alea medicale, sper să te dea în judecată și pe față și pe dos.

Costello se prefăcu lezat.

– Nu-i un sentiment prea caritabil pentru un om preocupat sincer de siguranța ta, Ellen. Puteai să fii omorîtă, în mașina aia.

– Asta-i opinia ta neinfluențată sau știi ceva ce noi, ceilalți, nu știm?

– Da, Ellen, nu numai că încerc să achit un monstru vinovat, ci fac parte și din conspirația de a te asasina pe tine. Christoase, nu poți lua nimic din ce-ți spun așa cum e?

– Faptul că ai cel puțin două fețe, complică problema.

Avocatul clătină din cap.

– Mereu o iei în nume prea personal, spuse el, aproape pentru sine. Munca e muncă, Ellen. Numai pentru că stăm în părți diferite ale sălii de judecată, nu înseamnă că nu putem lăsa totul deoparte după ce ieșim pe ușă.

– A, îmi place s-aud asta tocmai de la tine, Tony, își dezveli ea colții. Niciodată nu faci pauze. În ce te privește, ți se pot Ponta douăzeci și patru de ore pe zi. Nici o situație, nici o relație, nu face excepție. Și nici măcar să nu-ncerci să mă contrazici în sensul ăsta, nici să nu te amăgești, crezînd că mă poți învinge. Știu exact de ce ești în stare.

Trecutul plutea suspendat între ei, dens de fapte complicate, sentimente și temeri care niciodată nu se dovediseră adevărate sau false.

– Ia seama, Ellen, spuse el într-un târziu. În timp ce tu-ți pierzi timpul atentă la mine să nu te lovesc, din altă parte te pîndește un șarpe adevărat.

– Iar numele lui, probabil, e deja înscris în Rolodex-ul tău.

– Complicele tău imaginar?

– În sens tehnic, cred că ar fi mai corect să-l numesc complicele *tău*.

– În iluziile tale răzbunătoare, își încheie Costello sacoul, îndreptîndu-și-l, gata pentru camerele de luat vederi. Frumoasă încercare, să pui B.C.A.-ul pe urmele mele, să-i ceri lui Wilhelm să facă tărăboi cu un

mandat pentru convorbirile mele telefonice. Din păcate, nu e decît încă un exemplu al felului cum se compromite ancheta asta, lucru pe care va trebui să-l aduc la cunoștința presei.

– Eroare, Tony, zîmbi Ellen, subțire ca un tăiș de cuțit. Tot ce-i trebuie presei e o suspiciune de implicare din partea ta, și vor începe să scormonească precum viezurii. Cine știe ce s-ar putea să scoată la iveală? Eu, una, știu că voi fi pe fază, să văd ce se tîrăște afară din bîrlagul tău.

Deschise smucit ușa și ieși în hol, dornică, pentru prima oară, să i-o ia înainte în fața camerelor.

– Nu știu cît de mult vă pot ajuta, domnule Brooks, spuse Christopher Pînest, fără a-și cere scuze. Expresia sa era la fel de neutră ca glasul, avînd chipul precum ovalul opac al unui manechin.

Cabinetul său era exact așa cum și-l imaginase Jay: un mic cub claustrofobic, plin de cărți și dulapuri pentru documente. Pe birou, un monitor de computer înfățișa o nesfîrșită repetiție de explozii stelare. Camera era plină cu materiale universitare – manuale, volume de referință și lucrări studentești, dar nimic din talmeș-balmeșul personal care să emane ceva din aroma omului cu numele înscris pe plăcuța de lîngă ușă. Biroul era prea ordonat, încăperea fiind la fel de lipsită de personalitate ca profesorul însuși.

– Unii dintre studenții mei, împreună cu mine, am participat la efortul voluntar de căutare a lui Josh, spuse el, așezîndu-se cu o precizie scorțoasă. Am instalat posturi computerizate la centrul de voluntari și am intrat pe fir să răspîndim și să recepționăm informații, prin diverse rețele. La alît se rezumă contribuția mea.

Jay își exprimă scepticismul:

– E o simplificare cam prea accentuată, nu credeți, domnule profesor? V-ați oferit să ajutați la cercetări, apoi unul dintre polițiștii implicați a fost atacat în curtea propriei dumneavoastră case, după care cel mai bun prieten al dumneavoastră a fost arestat... Fără-ndoială, vă simțiți de parcă toată afacerea asta v-ar absorbi ca o groapă cu smoală.

– Este cam copleșitoare, da, consimți Priest.

– Iar doctorița Garrison vă e prietenă, nu?

– O cunosc pe Hannah, recunosc eu ei. O admir. E o femeie extraordinară.

Jay observă unda de culoare ce se aprinsese în obraji palizi ai profesorului când vorbea despre Hannah.

– Măi domnule, dacă în jurul meu ar fi fost atîta forfotă, ameam de-a binelea. Acum, poliția îl caută pe studentul acela – Todd Childs – și-i urmărește pe *Sci-Fi Cowboys*. Probabil vă simțiți de parcă *dumneavoastră înșivă* ați fi atacat.

Priest îl privea ca o bufniță, prin ochelarii mari.

– N-am nimic de-a face cu nici o crimă. Și nici *Cowboys*-ii nu au.

– În privința băieților, circumstanțele sugerează altceva.

– Circumstanțele nu sînt întotdeauna ceea ce par a fi. *Sci-Fi Cowboys* ę un grup de tineri foarte atent selecționați, domnule Brooks. Aleși unul cîte unul, pentru talentele și potențialul lor.

– Majoritatea talentelor lor nu contravin cumva legii?

– Talente *academice*, preciză Priest, deloc amuzat. Sînt niște tineri foarte inteligenți, care merită șansa de a dovedi că pot fi membri productivi ai societății.

– Și, neîndoielnic, sînt recunoscători că li s-a dat ocazia, replică Jay. Un asemenea cadou, dăruit unui tînăr, inspiră loialitate. Copiii cu situații ca ale *Cowboys*-ilor și-ar putea exprima această loialitate în moduri, să zicem, *neadecvate*.

– Îi susțin pe *Cowboys*, declară plat Priest. Tot ceea ce am de spus pe această temă am declarat deja la poliție și presei... și dumneavoastră, domnule Brooks. Dacă ați venit aici sperînd vreo recunoaștere a vinovăției, n-are nici un rost să continuăm conversația.

– Nu, nu, cîtuși de puțin...

– Știu că ați vorbit poliției despre întîlnirea cu Tyrell și cu ceilalți doi băieți, sîmbătă seară, continuă Priest cu un glas straniu de scăzut, ca și cum ar fi fost un secret lugubru.

– Nu le-am spus decît ceea ce s-a întîmplat, domnule profesor. Nu iau partea nimănui.

– Oare? se strînseră buzele subțiri ale lui Priest. Nu vă... aliniați cu domnișoara North?

– Ce vă îndeamnă să credeți că aș face-o?

– Ați discutat cu ea la banchetul de binefacere. Ați urmat-o afară.

Iar el îi urmărise de la postul său de lîngă soția lui Garrett Wright. Ideea îi stîrni lui Jay un ciudat sentiment de violare.

– Domnișoara North are obiecții filozofice față de activitatea mea, spuse el, cu un zîmbet sardonice îndelung repetat. A reușit să echivaleze scrisul și publicarea crimelor din realitate cu biletele vîndute de romani pentru a se asista la devorarea creștinilor de către lei.

Priest cumpăni răspunsul.

– O corelație interesantă. Cititorii scrierilor dum-

neavoastră sînt, firește, izolați de oroarea imediată a violenței, dar poate că între cele două *există* un punct de atracție comun.

– Pentru mine, nu.

– Hmm, mă rog, totul ține de percepție, nu? Iar percepția depinde de, ce? Le puteți prezenta același sistem de fapte și împrejurări la cinci persoane diferite, care să vă ofere cinci interpretări diferite – motiv pentru care mulți avocați pledanți cu experiență vă vor spune că nu există nimic mai nedemn de încredere decît un martor ocular. Opiniile pe care ni le formăm se bazează pe percepții individuale, fenomen pe care știința încă mai are pînă să-l înțeleagă pe deplin. Fascinant, nu-i așa?

Clătină ușor din cap, de parcă oamenii ar fi fost pur și simplu o complicație prea mare, și aruncă o privire afectuoasă spre display-ul computerului.

– Minte omenească poate fi infinit de logică și pragmatică sau încăpățînat de irațională. O minte goală, aparent fără speranță, poate deține un grăunte de inteligență. O minte strălucită poate fi tarată iremediabil.

– Și care caz ați spune că i se aplică răpitorului nostru?

Colțurile gurii lui Priest se arcuiește deodată într-un vag surîs.

– N-aș spune. Comportamentul uman e specialitatea doctorului Wright, nu a mea.

– Dar ați lucrat împreună la un proiect, nu?

– Da, *lucrăm* la un proiect comun, tratînd, din întâmplare, cu învățătura și percepția.

– Vă cunoașteți de mult timp, dumneavoastră și doctorul Wright?

– Amîndoi am predat la Penn State.

– Mda, dar vă cunoșteți dinainte, nu?

– Nu știu la ce vă referiți, răspunse prudent Priest. Jay simulă inocența.

– Păi, cum să spun, vedeți, am scormonit și eu puțin. Generalități, una alta. Am vorbit cu un fost coleg de-al dumneavoastră de la Penn State, care a menționat că ați copilărit cu toții în același oraș.

– Eu am copilărit în Chicago.

– Hm, da, știți, am citit asta, se scărpină el în cap. Ciudat, ca un prieten să facă o asemenea confuzie, n-ați crede?

– Totuși, spuse nervos Priest, e posibil să fi vizitat Indiana în copilărie, dar n-am crescut acolo.

– Deci *nu* l-ați cunoscut pe doctorul Wright?

– Ne-am împrietenit la Penn State.

– Prieteni buni. Genul de prieteni care-și folosesc în comun lucrurile, își stau alături unul altuia, se ajută la necaz...

– Are vreun rost acest interogatoriu, domnule Brooks?

Jay ridică din umeri, cu un zîmbet.

– Hoinăresc și eu, domnule profesor. Studiez trecutul. Niciodată nu știu ce voi găsi sau încotro m-ar putea conduce. De pildă, s-ar putea pur și simplu să spuneți că ați face orice pentru Garrett Wright. Cine știe unde ne-ar duce un asemenea răspuns?

– Într-o fundătură. Priest se ridică. Îmi pare rău că vă iau din scurt, dar trebuie să mă pregătesc pentru un curs, domnule Brooks.

Jay se uită la ceas. Conform amabilei domnișoare din cancelarie, Christopher Priest nu avea nici un curs pînă seara.

– Cred că nu-mi rămîne decît să cercetez trecutul ăsta cu mijloace dure, spuse el, sculîndu-se în pi-

cioare. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, domnule profesor.

În ușa, se întoarse pentru a-l surprinde pe Priest privindu-l cu un chip inexpressiv.

– Studentul care a suferit accidentul de mașină, în seara răpirii lui Josh, lucra la proiectul acela comun, împreună cu dumneavoastră și doctorul Wright?

– Da.

– Hmm. Mă întreb care ar fi percepția lui asupra acestei coincidențe.

– Mă tem că nu vom ști niciodată, răspunse Priest. Am fost anunțat că a sucombat azi-dimineață.

Jay simți că vestea îl lovea mai tare decât pe profesor. Moartea – scoasă din mîneacă, parcă la libera inspirație, fără un dram de regret mai mult decât cerea bunul-simț.

Leși în hol, cu capul vîjiindu-i. Accidentul de mașină pusese toful în mișcare; acum, studentul care făcuse un comision pentru Priest era mort. Todd Childs era student al lui Wright și Priest. Olie Swain, principalul suspect pînă la sinuciderea din arest, audiase cursuri ale amîndurora. Megan O'Malley îl suspectase pe Priest. Fusese atacată în curtea casei de la țară, izolate, a lui Priest.

Christopher Priest părea la fel de profund implicat în poveste ca Garrett Wright, dar totuși nimeni nu avea nimic cu el. Era la fel de curat ca teflonul, făcînd eforturi vizibile, mai întîi, pentru a contribui la căutarea lui Josh, iar acum, sprijinindu-și colegul.

Da, lucrăm la un proiect comun...

Trecuse testul detectorului de minciuni.

...totul ține de percepție, nu?

Priest și Wright se cunoșteau de mult. N-ar fi fost necesar un prea mare efort de imaginație pentru a și-i

imagina ca parteneri în mai mult decât un simplu proiect de învățămînt. O pereche de creiere agere, calculate. Wright, chipeș și fermecător; Priest, stîngaci social, cu o slăbiciune pentru Hannah Garrison. Motivația acelei crime fusese, din capul locului, o faptură insesizabilă. Nu se ceruse nici o răscumpărare. Nimeni nu părea să se răzbune pe Hannah sau pe Paul. Probele sîcîitoare, plantate, sugerau că nu era decât o chestiune de superioritate, un joc al inteligențelor. Dar răpirea lui Josh Kirkwood îi oferise lui Christopher Priest și șansa de a ajunge aproape de Hannah, posibilitatea de a-și oferi ajutorul, de a-i atrage atenția asupra lui.

Și al dracului să fie dacă nu făcea cartea să se vîndă, își spuse Jay. Povestea sucită a profesorilor psihopați. Minți strălucite, tarate iremediabil. Dar avusese oare Priest ocazia să-l răpească pe Dustin Holloman, să amplaseze acele indicii? Părea improbabil să-și fi asumat un asemenea risc, știind că poliția stătea cu ochii pe el. Iar apoi, mai trebuia avut în vedere și Todd Childs...

Coti pe un alt coridor. Dacă tot se afla acolo, putea arunca o privire în cabinetul lui Wright, să vadă dacă-i oferea vreo revelație. Probabil că poliția răvășise deja locurile, căutînd dovezi, dar tot era important pentru Jay să dobîndească senzația spațiilor în care trăiau oamenii despre care avea să scrie. Capacitatea de a descrie cabinetul, perfect normal, al lui Garrett Wright avea să accentueze neliniștitoarea idee că oricine putea fi deformat, dincolo de aparențele normale. Fiorii de acest gen atrăgeau iar și iar cititorii. La fel ca pe romani, la Colosseum.

Ușa biroului lui Wright stătea întredeschisă. Jay se oprî brusc, vîzînd interiorul. Încă mai avea proas-

pătă în minte escapada la „*Haita de șobolani*”, sub forma unei dureri de cap surde, care-l sîcîia de la accident încioace. Merse prudent de-a lungul peretelui, hotărît ca de astă dată să nu se mai lase luat prin surprindere. Strecurîndu-se spre ușă, o împinse încet, deschizînd-o cu încă o fracțiune, convins că avea să-l vadă pe Todd Childs.

Încăperea era năpădită de hîrtil. Cărțile fuseseră smulse de pe rafturi și lăsate pe jos. Cabinetul părea răscolit de niște nebuni, iar în mijlocul dezordinii stătea Karen Wright. Arăta complet pierdută, fragilă, copleșită de halul în care ajunsese camera. Iar el urma să profite de acest lucru, ca un ticălos ce era. Nelăsîndu-și timp să-l apuce noblețea, Jay bătu de două ori cu nodurile degetelor în tocul ușii și intră în cabinet.

– Doamnă Wright?

Femeia se răsuci brusc, privindu-l.

– Nu... nu găsesc nimic, spuse ea cu voce moale.

– Mda, doamnă, e o dezordine îngrozitoare. Ce căutați?

– Cărți. Garrett mi-a cerut să-i aduc niște cărți de-ale lui. O să șe supere. Îi place să aibă cabinetul curat și ordonat.

– Aveți idee cine-a făcut asta?

– Poliția. Au spus că umblau după probe.

Umblau după probe și se mai și răzbunau puțin, cugetă Jay. Garrett Wright era acuzat de atac și molestare bestială a unei colege de-a lor. Copoii nu înghițeau ușor așa ceva.

– Trebuia să fi văzut casa noastră cînd au terminat, murmură ea, începînd să facă ordine pe biroul soțului ei. Au scos pînă și scîndurile din podea. Totul, degeaba. Le-am spus că nu vor găsi nimic, dar n-au vrut să mă asculte.

– Așa sînt ei, încăpățînați.

Karen luă o cană de cafea, care fusese trîntită pe jos, și o ridică la piept ca pe o păpușă neprețuită.

– Sînteți scriitorul acela, nu-i așa? Garrett mi-a spus că veți scrie o carte despre acest caz. Nu trebuie să fie judecat. Totul e doar o confuzie enormă.

– Așa să fie? Întrebă calm Jay, privind-o atent.

– Nu l-ar fi răpit pe Josh.

Privirea ei era ca un fluture, poposind și luîndu-și zborul din loc în loc, prin toată camera. Poate că mințea sau poate îi era teamă. Sau putea fi la fel de zdrobită ca porțelanurile bunicii, cum îi dăduse de înțeles Teresa McGuire, coordonatoarea victimelor și a martorilor, la o cafea și o ruladă cu scorțișoară în „Scandia House”.

– Garrett n-ar fi făcut-o, clătină din cap Karen. Nu... N-ar fi făcut-o. Nu mi-ar fi făcut mie una ca asta.

– N-ar fi făcut ce? Întrebă Jay, căutînd să-i rețină atenția îndreptată asupra lui.

– Nu-i plac copiii, îngăimă femeia. Nu i-a plăcut să fie copil.

– L-ați curioscut încă din copilărie?

Un zîmbet subțire îi tremură pe buze, după care Karen se abătu spre unul dintre corpurile de bibliotecă eviscerate. Jay se mișcă odată cu ea, pentru a nu-i scăpa din vedere fața.

– Am auzit că ați ajutat familia Kirkwood, cînd lipsea Josh. Ați avut grijă de fetiță.

Karen putea să fi fost iscoada lui Wright – cu sau fără voie –, informîndu-l din sursă directă despre haosul pe care-l azvîrlise în viețile lui Hannah și Paul.

– Lily, spuse ea; de astă dată, zîmbetul fu mai plin, mai bogat. E-așa de scumpă. Aș da orice ca să am o fetiță drăgălașă ca ea.

– Nu aveți copii proprii?

Zîmbetul se șterse.

– Garrett și cu mine nu putem avea copii.

– Îmi pare rău, răspunse automat Jay. A fost triumf că ați ajutat familia Kirkwood.

– A, nu m-a deranjat deloc. Hannah și Paul îmi sînt prieteni.

Folosea timpul prezent, ca și cum încă ar mai fi fost adevărat, ca și cum n-ar fi perceput magnitudinea acuzațiilor la adresa soțului ei. Ca și cum, spunînd că totul era o greșeală, lumea întregă ar fi crezut-o pe cuvînt și și-ar fi continuat cu toții viețile de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

Puse cana de cafea deoparte, luă cîteva cărți de jos și le așeză la locul lor pe raft.

– Lui Garrett nu-i place dezordinea, spuse ea, cu un ciudat licăr de amuzament în ochi.

– Ei, se pare că a nimerit în mijlocul uneia imense. Karen Wright clătină din cap.

– A, nu. Nu e decît o enormă greșeală.

CAPITOLUL 29

– Alungat din cameră! explodă Mitch. Gogoși!

Cameron se strîmbă. Phoebe tresări. Ellen îl privi drept în ochi.

– Ai fost prezent în cameră cînd și-a completat declarația?

Mitch își împinse o mîină prin păr, ca și cum ar fi încercat să-și desțelenească memoria.

– Nu din primul moment. Stovich m-a reținut să-mi spună ceva, vreo două minute. Cînd am intrat în cameră, nimeni nu mi-a spus nimic. Totul era în regulă.

Dacă cineva încerca să-l oprească pe Dennis să intre, ar fi guițat ca un porc înjunghiat.

– Așa am spus și eu, se plînse Ellen. Iar Grabko ar fi trebuit s-o știe și el. Costello l-a amețit complet. În viața mea n-am văzut mai multă fandosire și prefăcătorie. Azi după-amiază, în timp ce voi erați la autopsie, Grabko i-a chemat pe oamenii voștri ca să le ceară declarațiile, dar am o presimțire că runda asta am pierdut-o deja.

– Fute-m-aș, mormăi Mitch. După cîtă bătaie de cap ne-a dat să pregătim alinierea aia. Iisuse Christoase, trase el adînc aer în piept, suffîndu-l apoi zgomotos. Cît de rău ne afectează chestia asta?

Ellen se gîndi un moment, învîrtindu-și îndelung creionul în mîini.

– Pentru o înfățișare în instanță, nu prea mult. Dar o voiam pe Ruth Cooper la bară, în fața juraților, recunoscui ea. Costello ar fi atacat identificarea prin aliniere, fiindcă Wright era prea înfoclit pentru un el e omul categoric, fără umbră de îndoială. Însă mărturia ei, combinată cu identificarea vocală, ar fi avut mare impact.

– Nu mai poți salva nimic?

– Poate depune mărturie că a văzut un om pe Ryan's Bay în dimineața aia, că a venit la ea acasă, că i-a vorbit. Apoi, Costello o s-o ia la contra-interogatoriu și o s-o-ntrebe dacă respectivul e în sală, dacă ni-l poate indica, iar ea va trebui să spună că nu.

– Căcat.

Stătură un moment tăcuți, deplîngîndu-și pierderea martorei.

– Deci, reluă Ellen, adunîndu-se. Ce vești avem de la medico-legal?

– Rezultatele preliminară ale autopsiei nu arată

nimic care să indice asasinatul, răspuse Mitch. Dacă nu apare ceva ciudat în laborator, se va închide cu concluzia sinucidere.

În adîncul inimii, Ellen știa că Dennis Enberg fusese asasinat. Glasul din umbră, care o bîntuia începînd din noaptea aceea, îi șopti iarăși în adîncul minții: *Înainte de toate, să omorîm toți avocații.*

– Avea alcoolemia de 0,30, ceea ce înseamnă că era beat mort.

– Era prea beat ca să pregătească pușca? Întrebă ea.

– Sînt prea mulți factori pe care nu-i cunoaștem. Putea să fi meșterit pușca la o beție de 0,10, după care a mai băut ca să-și adune curajul. Sau poate să fi leșinat și s-o fi încasat de la un ucigaș. Ucigașul i-a putut zbura creierii, abia apoi înscenînd sinuciderea.

– Vreo opinie de la B.C.A.? Întrebă Cameron.

– N-am primit nici o veste direct de la ei. Wilhelm și Stovich sînt plecați pe urmele unei piste în răpirea Holloman. Mama a primit un telefon, chipurile de la băiat.

Lui Ellen îi trecu un fior pe șira spinării.

– Exact cum s-a întîmplat cu Josh.

– Așa se pare. Au localizat apelul în Rochester. Acum sînt acolo, cercetînd. Nu-i aștept înapoi în seara asta.

Inconvenientul cădea cum nu se putea mai prost. Ellen le ceruse celor trei principali ofițeri din centrul de aplicare a legii să se întîlnească pentru a vedea o ultimă oară, înainte de audiere, tot ce aveau. Voia să-și formeze cea mai clară imagine asupra situației cazului, cu informațiile cele mai recente de la B.C.A. privind analiza probelor. Wilhelm fiind plecat, trebuia să urmărească informațiile prin telefon.

Un proces care lua timp, iar ceasul ticăia. Patru și patruzeci de minute. Nu pentru prima oară, avu senzația că nemesisul lor avea o perspectivă panoramică asupra a tot ceea ce se întâmpla de partea baricadei lor. Tot timpul fusese cu trei pași mai-nainte, jucându-se cu ei ca pisica cu șoarecele.

Nu putem pierde, îi spusese Wright lui Megan. Nu ne puteți învinge. Sîntem foarte talentați la jocul ăsta. Inteligenți și invincibili.

Și dacă erau?

– Raportul asupra amprentelor din biroul lui Enberg e cam așa cum te-ai aștepta, continuă Mitch. Locul era în haos. Peste tot s-au găsit amprente. Numai Dumnezeu știe cînd făcuse ultima oară curățenie.

– Amprente pe armă?

– Numai ale lui Denny.

– Cum e cu ora morții? întrebă Cameron.

– Legistul o plasează în jurul orei unu noaptea, plus-minus o oră.

– Eu am primit telefonul misterios la ora două, murmură Ellen.

– Iar ajutorul de la Donut Hut l-a plasat pe Paul Kirkwood în biroul lui Enberg pe la ora nouă treizeci, spuse Cameron. Asta îl scoate din cauză.

– Dacă nu cumva a revenit mai tîrziu, propuse Ellen.

Mitch clătină din cap.

– Nu-l văd pe Paul în povestea asta. Ce motiv să fi avut? Enberg nu-l mai reprezenta pe Wright, mai ales că, încă dinainte de a fi primit papucii, făcuse o treabă de mîntuială: De ce să-i scurteze Paul zilele?

– De ce să-l fi vizitat Paul? replică Ellen.

– Are sens, dacă Paul era complicele lui Wright, sugeră Cameron.

– Am mai discutat chestia asta, răspunse Mitch. E prea bizară ca s-o punem în cuvinte.

– Ei, Costello ar cumpăra și jumate din ea, își trînti Ellen creionul pe masă. Și-a arătat deja mîna. Va face tot posibilul ca să abată atenția înspre Paul. Grabko s-a pronunțat împotriva lui, în problema fișelor medicale, dar asta nu-l oprește să-și susțină cauza în fața presei.

– Boii de avocați, bodogăni Mitch; se prinse prea tîrziu și îi aruncă o privire lui Ellen: persoanele de față se exclud.

Ellen ridică din umeri.

– Dar *Sci-Fi Cowboys*-ii? Le-a confirmat cineva mișcărilor din noaptea morții lui Dennis?

– Toți, prezenți și neimplicați, cu condiția să le crezi pe persoanele care le-au furnizat alibiuri. Mărți, au fost în Deer Lake tot grupul pentru a se întîlni cu Priest, iar seara s-au întors în Orașe. N-au revenit pînă joi după-amiază.

– Vreo gaură în explicațiile lor pentru sîmbătă noapte? Întrebă Cameron.

Mitch clătină din cap.

– Încă nu. Mi-aș pune pensia la bătaie că Tyrell Mann a dat foc *Cadillac*-ului ăluia, dar n-am nici un martor și nici dovezi. Cu alte cuvinte, în momentul de față avem un căcat cu moț. Simplu ca bună ziua.

Ellen își scoase ochelarii, ștergîndu-și fața cu mîinile.

– În cazul ăsta, nimic nu e simplu.

– Nu-mi spui o noutate, domnișoară consilier, replică Mitch. Dacă se ivește ceva nou, dau telefon. Mă găsiți acasă, dacă aveți nevoie de mine. Jessie face cina pentru Megan și trebuie s-o ajut.

O scînteiere fericită îi luminează ochii injectați.

– Prefer să iau din drum niște antiacid. Copiii de grădiniță nu-s tocmai celebri pentru talentele lor culinare.

Ellen îl urmă pînă la ușa sălii de conferințe. În anticameră, Quentin regala pe cineva cu groaznica lui poveste despre cum fusese acostat în fața Curții de drept familial.

– ...și, exact cînd a venit paza, spuse el, gesticulînd ca un maestro, tipul face un pas înapoi și zice: „Ia, stai, dom'le, nu ești cel care credeam. Scuze!”

Ellen reveni cu atenția spre Mitch.

– Ce face Megan?

– Roade zăbala de nerăbdare să depună mărturie. Știi, nu-i place să stea pe tușă. E polițistă pînă-n vîrfurile unghiilor.

Umbră unei îndoieli îi străbătu chipul, cîntărind înțelepciunea de a-i spune sau nu ceva. Apoi, strînse îndărătnic din maxilare și se avîntă:

– I-am pus în brațe materialele cu trecutul lui Wright, să le studieze.

– Mitch...

– Nici nu vreau s-aud, Ellen. Sîntem prea strîmtoși cu tot ce se întîmplă. Iar ea e prea a naibii de ageră ca s-o lăsăm să se irosească, argumentă el. Am eu grijă să păstrez curată urma de hîrtie.

Apoi, expresia i se îndulci.

– Are nevoie de asta, Ellen. Are nevoie să știe că încă își mai poate face meseria.

– Perfect, cedă Ellen, prea obosită ca să mai lupte și prea preocupată de binele lui Megan. Nu se putea spune că agentei i se permitea accesul la probele fizice. Informațiile pe care le studia erau depășite, fapte consumate de ani de zile. Orice putea găsi, devenise deja parte din istorie și nu putea fi plăsmuit. Dum-

nezeu le era martor că aveau nevoie de orice ajutor posibil.

– Quentin încă își mai retrăiește scurta fricțiune cu suspense-ul, îi anunță ea pe cei din sala de conferințe.

– Șlefuiindu-și rolul pentru amareză, sugerează Cameron, rîzînd răutăcios. Pînă o să i-o povestească lui Jan, o va fi făcut să sune ca o secvență de luptă din *Die Hard*.

– Recreația noastră comică, se așeză Ellen la loc pe scaun.

Phoebe se înfoie ca o mică prepeliță, ridicînd mîndră bărbia.

– Ei, eu aș zice că a fost foarte galant și original din partea lui Adam, cum te-a ajutat.

Cameron făcu o mutră, chipurile îngrozit.

– *Adam?*

Ellen se încruntă spre secretara ei.

– N-a fost nimic nobil în ce-a făcut. Încheiaserăm un tîrg. Și s-a distrat. Devenise enervant și-a mai fost și răsplătit pentru asta. Și ce-i cu atîta tutuială?

– Nimic. Privirea lui Phoebe se abătu oriunde, numai spre fața lui Ellen nu. Așa îl cheamă, atîta tot. Cum vrei să-l numesc?

– O amintire de demult, îi propuse tăios Ellen. Am mai discutat asta, Phoebe. E reporter. Faptul că-i drăguț, nu schimbă situația.

– Nu-l cunoști, replică bătoasă Phoebe.

– Nici tu.

– În veți n-aș ajunge să cunosc pe nimeni, dac-aș fi la fel de paranoică ca tine. Numai pentru că *tu* nu ai încredere în nimeni, nu-nseamnă că oamenii nu sînt demni de încredere.

– Admirabilă atitudine, comentă Ellen enervată. Dar știi ceva, Phoebe? Aici nu sîntem în cartierul lui

Mister Rogers. Țsta-i un caz grav, plin de oameni răi, porniți să apuce ce pot... și la dracu' cu restul lumii. Așa că poate reușești să ne faci o favoare și să-ți bagi mințile-n cap. Poți fi drăguță cu oricine ai chef, după ce se termină.

Phoebe se ridică brusc în picioare, adunându-și caietul și un teanc de dosare în dezordine.

– Dacă ai terminat să mă dăscălești, merg să dau acum telefoanele alea la B.C.A.

– Și după ce telefonezi la B.C.A., sună-i te rog pe ofițerii ăia cu eliberarea pe cuvânt și vezi dacă au ceva pentru mine.

– Ce insensibilă ești! strigă Phoebe. Trîntind dosarele pe masă, ieși în fugă.

– Cred că asta e din cauză c-ai spus tu ceva, propuse Cameron, cu o expresie îndurerată. Te duci după ea?

– Nu, fir-ar a dracului. Nu-s maică-sa. Sînt șefa ei și regina cățelelor, murmură mohorîtă Ellen.

Avea lucruri mai importante cu care să-și cheltuiască energia, decît viața amoroasă a secretarei sale. În fond, ce conta? Ziarul lui Slater nu însemna nimic pentru nimeni care nu trăia în Grand Forks.

Lăsîndu-și capul în mîini, gemu:

– De ce nu le-a făcut Dumnezeu pe toate secretarele post-menopauțice?

– Fiindcă atunci șefii bărbați n-ar mai face deloc mișcare fugărindu-le pe după birou, încercă un răspuns Cameron.

De pe buzele lui Ellen se desprinsese un chicotit slab. Redevenind serioasă, înălță capul privindu-și tînrul asociat, cu ochi sclipitori.

– Am o presimțire rea, Cameron, îi mărturisi ea. E ajunul audierii, iar băiatul nostru face figura cu tele-

fonul dat mamei lui Dustin Holloman. Ce crezi că ne-o fi rezervînd pentru marele eveniment?

– Nu știu, recunosc el încet.

Ellen privi pe fereastră, spre cenușiul amenințător al cerului, simțind cum neputința îngroșa aerul în jurul ei.

– Nu vreau să știu nici eu.

Vechile deprinderi reveneau, ca niște fantome nedorite, nebinevenite, aducînd cu ele o incomodă senzație de *déja vu*. În zilele ei de pe banda rapidă, noaptea dinaintea unei înfățișări importante în instanță devenea un moment ritual, aproape superstițios. Prea activată ca să se relaxeze, prea temătoare că omisese ceva în decursul pregătirilor, Ellen își petrecea seara în birou, revăzînd la nesfîrșit probele, întrebările cărora le dorea răspunsurile, strategia pe care intenționa s-o folosească împotriva oponentului ei.

În cei doi ani de cînd venise la Deer Lake, nu mai avusese asemenea nopți. Pînă acum. În cursul normal al evenimentelor din Park County, o audiere *omnibus* dura douăzeci de minute, fiind programate cîte o jumătate de duzină într-o singură dimineață, dintre care majoritatea nici nu mai aveau loc, fiindcă inculpatul își recunoștea vinovăția. Audierea din cazul lui Garrett Wright avea să fie un circ de cu totul alt soi. Datorită acuzațiilor. Datorită inculpatului. Datorită lui Costello. Avea să fie un miniproces, cu absolut toate elementele dramatice.

Îl dădu pe Cameron afară la ora opt și jumătate, refuzînd scurt, să-l însoțească. Avea nevoie și totodată îi era groază de revenirea la vechile ritmuri. Recunoștea și, în același timp, dușmănea neliniștea iritată care-i zumzăia prin nervi ca un curent electric.

O împinse din scaun, făcînd-o să se plimbe de-a lungul mesei de conferințe, unde-și întinsese toate documentele, toate însemnările pe care le aveau. Temperatura din clădire scăzuse iarăși la un nivel de frigider, comisarii comitatului nedorind să forțeze bugetul de întreținere pentru confortul unui singur avocat. Umbla cu paltonul pe ea, vag uimită că nu-și putea vedea propria respirație.

Aveau destule. Numai declarațiile lui Megan și Mitch ar fi trebuit să fie de ajuns pentru aducerea lui Wright în judecată. În plus, urma să aibă depoziția criminalistului de la B.C.A., asupra descoperirilor preliminare cu masca de schi, pe care se găsisse părul lui Wright, și cearceaful în care Wright o învelise pe Megan, cearceaful ce conținea fire din părul lui Josh și alte fire din cel al lui Wright, precum și pete de sînge corespunzătoare cu grupa sangvină a lui Josh Kirkwood. Totul ar fi trebuit să fie suficient pentru o acuzare confirmată, dar îndoielile continuau să se strecoare, să-i erodeze încrederea, s-o înece. Senzații vechi, familiare.

Așa cum prezisese Mitch, Wilhelm încă nu se înapoiase de la Rochester. Telefonul dat mamei lui Dustin Holloman fusese localizat la un post public dintr-o hală comercială, unde trebuia să fi existat un număr de martori. B.C.A.-ul și polițiștii locali pierduseră ore întregi cutreierînd toate magazinele și holurile, arătînd fotografia lui Dustin, întrebînd oamenii dacă văzuseră vreo persoană suspectă vorbind la telefon, întrebînd dacă văzuseră pe cineva care putuse folosi la telefon vreun magnetofon mic.

Ar fi fost o inconștientță din partea răpitorului să-l tîrască pe băiat printr-un asemenea loc public. Toate ziarele și posturile de televiziune ale statului difuza-

seră fotografia lui Dustin, începînd din seara dispariției. Cel mai probabil, răpitorul înregistrase mesajul lui Dustin și pusese banda la telefon.

Din nou, o atitudine riscantă, își spuse Ellen, făcînd încă un circuit încet în jurul mesei. Îndrăzneată. Obraznică. Se simțea superior, invincibil. Își asumase un risc neglijent, din simplul scop de a angaja forțele B.C.A. Sau, poate, ceea ce urmărise era recunoașterea publică a inteligenței lui. Însă nu era necesar decît un singur martor, un vînzător plictisit, un om așezat pe o bancă în așteptarea soției, un adolescent nerăbdător să folosească același telefon, și i s-ar fi obținut semnalmente.

Perspectiva îi provocă un mic val de adrenalină – încă o senzație veche, familiară. Întotdeauna existase un anume extaz, asociat cu rezolvarea unui caz dificil; o surescitare încordată de a vedea polițiștii strîngînd cercul, știind că rolul următor era al ei.

Fremăta acum în ea, cu gîndul la Wilhelm aducînd o descriere, un portret schițat, o bandă video dintr-o cameră de securitate. Pe cine aveau să vadă? Pe Todd Childs? Sau pe un om total necunoscut?

Întrebarea lui Adam Slater despre *Sci-Fi Cowboys* îi reveni în minte, cînd se opri în dreptul locului de pe masă, unde era depus dosarul lor. Nici unul dintre băieți nu fusese suspectat de răpire, dar acum Ellen avea cunoștințe la prima mîină despre faptele de care erau capabili pentru a-și sprijini mentorul. Dacă erau gata să comită vandalisme, dacă erau în stare de incendieri, ce altceva ar mai fi putut face? Își formase o idee destul de clară, studiindu-le foile de raport: comiseseră jafuri, furturi de mașini, tîlhării, trafic de droguri, tentative de viol. Ar fi exagerat prea mult, dacă includea și răpirile?

Teoretic, poate că nu. Logistic, nu era o variantă realistă. *Cowboys*-ii erau minori, locuiau împreună cu părinții sau cu paznicii. Urmau cursurile, răspundeau în fața ofițerilor de eliberare condiționată. Ieșirea pe furiș dintr-un dormitor de cămin pentru a da foc unei mașini, era una, dar realizarea scenariului complicat, pe care-l urmaseră acele răpiri, necesita o totală libertate de mișcare. Și nu era realist nici să creadă că Garrett Wright și-ar fi pus reputația și viitorul în mâinile unor oameni atât de tineri.

Childs era o variantă mai plauzibilă. Childs, studentul la psihologie, fascinat de mintea omenească.

Învățarea și percepția erau specialitatea lui Wright.

Ce făcuseră cu mintea lui Josh? Ce implantaseră în creierul lui crud pentru a-l face să se autoclaustreze atât de complet?

În timp ce propria ei minte analiza întrebările, Ellen răsfoia încet materialele pe care le adunaseră despre *Cowboys*. Lista membrilor din trecut, c"piile xerox ale vechilor articole din ziare. Un titlu proeminent anunța admiterea unuia dintre primii *Cowboys* la Facultatea de medicină a Universității din Minnesota. Un altul, cîștigase o bursă la M.I.T. Succese după succese.

Parcurse lista numelor, dintre care multe erau bifate sau însoțite cu adnotări despre viața actuală a persoanelor. După cum spunea Wilhelm, foștii *Cowboys*, pe care-i controla, reieșeau a nu fi altceva decît niște tineri care deveniseră membri productivi ai societății și-i mulțumeau pentru asta lui Garrett Wright și colegilor lui. Hoți de mașini, vandali, spărgători, membri de bande, cu toții ajutați de Garrett Wright să se îndrepte. Văzuse vreodată unul dintre ei cealaltă față a lui Wright? Ar fi spus cineva, dacă o vedea?

Pînă acum, răspunsul la întrebare era nu.

Privirea i se opri asupra unui articol pe care-l mai citise. Fotografia îi reprezenta pe Christopher Priest și unul dintre băieți, cel care se dusese la M.I.T., în planul întâi, lucrînd cu un robot. Garrett Wright, cu băieții numiți James Johnston și Erik Evans, stăteau în fundal. Articolul era datat 17 mai 1990, al doilea an de existență a *Cowboys*-ilor. Calitatea proastă a copiei îi conferea lui Wright o înfățișare sinistră. Sau, poate nu-și dăduse seama că obiectivul îl prindea în cadru și-și arăta adevăratul chip, cel care se ascundea sub masca agreabilă.

Ideea îi stîrni lui Ellen un fior de neliniște pe șira spinării. Sentimentele opiniei publice îi deveneau din ce în ce mai favorabile lui Wright. Cu fiecare nouă faptă a răpitorului lui Dustin Holloman, publicul își pierdea tot mai mult răbdarea față de acuzarea – sau persecutarea lui Garrett Wright, eroul local, profesorul respectabil.

– Încep să mă simt ca singurul personaj din film, care știe că fermecătorul conte e vampir, murmură ea.

Trăgînd telefonul cu o mînă, întinse cealaltă mînă spre lista ofițerilor de eliberare condiționată, pe care Phoebe nu-i sunase.

Luă legătura cu doi, amîndoi plictisiți și ieșiți din meserie, în cursul anului trecut, și șterse numele a doi foști *Cowboys* de pe lista de posibile caractere de asasini. Montel Jones, pe care *Sci-Fi Cowboys*-ii îl transformaseră în student politehnist la Universitatea Minnesota, murise într-un accident de avion, în 1993. James Johnston trecuse ca vîntul prin cei trei ani de studenție și, actualmente, își pregătea masteratul. Fostul ofițer îi spuse lui Ellen că motivul era programul lui Garrett Wright. Darrell Munson, ofițerul de eliberare a doi dintre *Cowboys*-ii inițial, își părăsise nu numai

profesia, ci și statul, mutându-se în Florida pentru a conduce o școală de scufundări. Robotul său telefonic răspunse într-o muzică de tobe. Ellen lăsă un mesaj și închise, fără nici un sentiment de împlinire.

Dar, în fond, la ce se așteptase? Ca unul dintre foștii elevi ai lui Wright să dezvăluie dintr-o dată, după atîta timp, o poveste despre violențe bizare? Contactarea foștilor *Cowboys* nu fusese mai mult decît un antrenament de a se agăța de paie.

Un ciocănit în ușa anticamerei îi risipi concentrarea. Putea fi Wilhelm, sosit cu vești, sau ajutorul Quayley, paznicul ei pentru seara în curs, ori Cameron, revenit pentru că avusese o revelație. În hol stătea Brooks, cu un coș de picnic în mînă.

– Oare de ce nu sînt surprinsă? murmură Ellen. De ce-oi crede eu c-ai să mă lași în pace numai fiindcă așa ți-am cerut?

– Pot s-o iau ca pe o întrebare retorică? întrebă el, cu un licăr ștregăresc în ochi.

– Cum ai intrat în clădire? continuă iritată Ellen. Cum ai trecut de paznic?

– L-am mituit cu-o tartă cu ciocolată și un exemplar cu autograf din „Justiție pentru nimeni”. Noroc că nu-s un ucigaș psihopat, mm?

Trecu pe lîngă ea și puse coșul de picnic pe comptoarul recepției.

– I-am spus că tu și cu mine sîntem vechi prieteni, din timpul studenției, și voiam să mă asigur că mănînci de cină, știind cît de nervoasă ești în seara dinaintea unui caz greu, etcaetera.

– Trebuia să mă sune...

– Am spus că voiam să-ți fac o surpriză. I-am făcut cu ochiul, i-am dat un ghiont. Bun băiat, Ed. Puțin cam prea bun.

Deveni serios.

– Nu s-a uitat în coș. Nu m-a percheziționat. Și-a zis că mă cunoaște – ceea ce, desigur, nu-i adevărat – și deci totul e în regulă.

– Nici eu nu te cunosc, răspunse ea încet. Ar trebui să mă tem pentru viața mea?

Jay o privi cum stătea în fața lui, încotoșmănată în palton, cu părul strâns la întimplare într-un coc din care scăpau șuvițe rebele. Avea ochii înroșiți, cu cearcănele de sub ei tot mai vineții cu fiecare zi. Cazul își făcea efectul asupra sa, dar rezista, aceasta fiind datoria ei. Lui Jay îi venea să se ia la palme pentru că insinuase, măcar, că fusese o lașă, că fugise, la plecarea din Hennepin County.

– De fapt, cred că mă cunoști destul de bine, recunosc eu. Mai mult ca sigur că aseară ai nimerit-o în câteva rînduri. Recunosc că sînt un ticălos, dar mă căiesc. Asta nu te face să dorești, pur și simplu, să te măriți cu mine?

– Pentru asta ai venit aici?

– Nu, murmură Jay. Am vrut să mă asigur că ai ce mînca. Știind cît de nervoasă trebuie să fii în seara dinaintea unui caz greu...

Mărturisirea era cinstită, scuza sinceră. Prudența lui Ellen se mai împlînzii.

– Mă mir că te-ai deranjat, spuse ea.

– De ce? Întrebă Jay, apropiindu-se dar cît să-și mute greutatea de pe un picior pe altul; îi prinse între degete o șuviță de păr și i-o potrivea după ureche, mîngîindu-i ușurel pielea delicată. Fiindcă aseară n-am primit ceea ce voiam? Nu renunț atît de ușor.

– Nu-s sigură dacă asta-i o veste bună sau proastă.

– Atunci, poate ar trebui să îndulcesc învoiala. Să

servește cu tot cu tarte, pui fript și informații.

– Informații?

– Cina? Se livrează la pachet, domnișoară consilier. Tre' să mănânci puiul, ca să afli bomba.

Stomacul lui Ellen luă hotărîrea în locul ei. Sandvișul cu ou și salată, pe care și-l luase pentru cină din automatul de la bufet, ajunsese în coșul de gunoi, iar la prînz înfulecase în grabă un iaurt de piersici. Aromele care emanau din coș erau prea apetisante pentru ea. Îl conduse pînă în cabinetul ei, așezîndu-se la birou. Întinseră pe mapă casoletele cu mîncare. Pui fript crocant, salată de varză, cartofi prăjiți, biscuiți cu unt, tartele promise.

– Ești sigur că nu încerci să mă omori? Întrebă Ellen. Asta arată a moarte de colesterol.

– E festinul meu special de Avocat Sudist prăjit, în Ajunul Marelui Caz. Știi, eu sînt din Alabama. Credem cu tărie în puterile grăsimilor. Halește!

Ellen înfipse furculița de plastic într-un piept de pui și desprinse o felie suculentă de carne albă.

– Deci, ce-i cu informația aia tare?

– Am auzit despre telefonul dat mamei lui Dustin Holloman, începu Jay, apropiindu-se de bibliotecă pentru a studia compact-disk-urile. Am auzit că a fost dat azi după-amiază, pe la patru și-un sfert.

– Da. Cei de la B.C.A. l-au localizat în Rochester. Sincer, mă mir că n-ai bătut drumul pîn-acolo, cu turma tîropăitoare.

– Nu-i decît încă o vînătoare în ceață.

– Alt capitol. „Jalnica deznădejde a căutării zadarnice”.

Jay ignoră ironia.

– Eram la *Harris College*, stînd la o mică șuetă cu profesorul Priest, pe la ora două, două jumate. M-a dat

afară, spunînd că trebuia să se pregătească pentru un curs.

– Totuși, este profesor.

Alegînd un C.D. cu Philip Aaberg, Jay îl introduse în player. Din micul difuzor începu să răsunе muzica de pian New Age, cu o subtilă nuanță western.

– Și, după cum aflasem la cancelarie, nu mai avea cursuri pînă seara la ora șapte. Mă rog, poate că nu apreciază marca mea unică de farmec sudist, și gata, dar asta nu explică de ce ieșea cu mașina pe poarta campusului, cînd plecam eu din Cray Hall, la ora trei fără zece.

– De ce ai părăsit clădirea după el, dacă te dăduse afară din birou?

– Făcusem un ocol pe la cabinetul lui Garrett Wright, unde fermecătoarea dar zănateca doamnă Wright încerca să găsească niște cărți, după care o trimisese soțul ei.

Ellen încremeni.

– Ce cărți?

– N-a spus, dar nu-mi imaginez să fi rămas ceva ce l-ar fi putut incrimina în vreun fel. Sticleții răscoliseră camera aia ca pe-o salată *Caesar*.

– Și ce-a avut de spus?

– Că soțul ei n-ar trebui să fle judecat, că totul e doar o mare greșeală. A spus că Garrett n-ar fi răpit un copil, fiindcă nu-i plac copiii, că nu i-a plăcut să fie copil. Am întreat-o dacă îl cunoscuse din copilărie, dar nici la asta nu mi-a răspuns. Fetița aia e un lup care se teme de oaie, dacă vrei să știi părerea mea.

Cu pofta de mîncare dintr-o dată pierită, Ellen se rezemă de spătar.

– Din ce știm noi, Karen și Wright s-au cunoscut în colegiu.

– Și deci el i-a povestit că avusese o copilărie nenorocită. Confesiunile fac parte din cucerirea partenerii, nu?

– Mă-ntreb ce altceva i-o mai fi confiat.

– Nu vei ști niciodată, domnișoară consilier. O soție nu poate fi obligată să depună mărturie împotriva soțului ei.

– Nu. E pe lista lui Costello, ca martoră a apărării. Desigur, o martoră deloc credibilă. Deși asta nu-l va opri pe Tony să-ncerce să tragă niște foloase de pe urma ei, mormăi ea. Deci, ieși din Cray Hall și-l vezi pe Priest plecând cu mașina. Putea să se fi dus oriunde. Putea să meargă la curățătoria chimică. Putea să meargă acasă.

– Dar n-a fost acolo.

– L-ai urmărit?

– Tot drumul, pînă la șoseaua interstatală. A luat-o spre sud.

Spre Rochester, la o oră de mers. Ellen își simți bătăile inimii accelerându-se. Dacă Priest era complicele lui Wright, ar fi fost atît de nepăsător, încît să abandoneze o întrevvedere cu un celebru scriitor de cazuri reale, în scopul de a merge pînă la locul unde se efectua următoarea mișcare a jocului lor bolnav? Chiar atît de invulnerabil se simțea?

– Și a mai fost ceva ciudat la mica mea vizită, continuă Jay. Am discutat cu un profesor de la Penn State, care-i cunoscuse pe Priest și pe Wright, și mi-a spus că toți trei au copilărit în bătrîna Mishawaka. Aveau vîrste diferite și locuiau în diverse cartiere ale orașului. Pe-atunci, nu-l știa pe nici unul din ei, dar i s-a părut o coincidență remarcabilă că toți trei au ajuns la Penn State. Cînd i-am menționat-o lui Priest, a negat categoric. A spus că el a crescut în Chicago.

– De ce-ar minți în privința asta? Registrele școlare sînt destul de ușor de controlat.

– Nu știu. Oricum, cînd am auzit despre telefonul primit de doamnă Holloman, am pus mîna pe agentul Wilhelm și i-am spus. Bănuiam că vrei să știi și tu; nu credeam că ne vom mai vedea astă-seară.

– Mda, și ție ce-ți pică? Întrebă Ellen, cu o privire tăioasă.

– Nimic.

Îl studie bănuitoare, ridicînd furculița.

– Te transformi într-un băiat bun în toată regula, Brooks. Mai bine ia seama, ai să-ți distrugi reputația.

Mai spusese ea și altă dată, își aminti Ellen, că pentru un om care se declara doar un simplu observator, îi era cam greu să înțeleagă conceptul. De cele mai multe ori, amestecul său o frapase ca fiind în interes propriu, dar ceea ce vedea acum pe chipul lui Jay, în aura chihlimbarie a lămpii ei de birou, semăna îngrozitor de tare cu cinstea. Ca și cum ar fi ținut la ea. Și îl durea.

Venise la Deer Lake ca să se piardă în nenorocirea altora, așa spusese. Dar nefericirea părinților lui Dustin și a părinților lui Josh se înrudea chiar prea mult cu a lui proprie. Avea un fiu. Își pierduse acel fiu, încă dinainte de-a fi știut că exista. Îl găsisese, și îi fusese luat din nou, în răstimpul unei singure zile. Ellen simțea imboldul de a întinde brațele spre el.

În schimb, duse mîna la telefon și formă număr de-acasă al lui Mitch. Răspunse robotul, dar imediat ce Ellen începu să lase mesajul, Mitch veni personal la aparat. Îi povesti tot ce aflase de la Brooks, adăugînd și cîteva presimțiri de-ale ei proprii, pentru a i le transmite lui Megan. Lăsînd la o parte tacticile diversioniste, cazul evolua în jurul lui Wright și al cercului său de

cunoștințe; părea să se înscrie pe o spirală spre trecut. O mai făcuse și înainte. O făcuseră și înainte. Christopher Priest pornise spre sud la ora trei. Apelul sosise la patru și ceva. Dacă Megan reușea să dezgroape doar un singur element-cheie...

– Crezusem că lui O'Malley i s-a luat cazul, spuse cu prudență Jay, când Ellen închise telefonul.

Privindu-l cu o expresie nepătrunsă, tăcu un moment, apoi încă unul.

– Ai vrut să am încredere în tine, spuse ea în cele din urmă. Am încredere cu asta: agenta O'Malley caută prin trecutul lui Wright, fiindcă Wilhelm nu face nici o treabă.

Jay fluieră încet.

– E cam părtinitoare, nu crezi?

– Cred că e o polițistă al naibii de bună, și nu poate face nimic ca să schimbe trecutul lui Garrett Wright. Tot ce o să scoată la iveală vor fi fapte coroborate, stabilite clar.

– Totuși, dacă prinde Costello de veste...

– Voi ști de unde a aflat, nu?

– Și-mi vei smulge din piept inima mea neagră, cu un cuțit de tăiat grapefruit.

– Mai rău. Te voi lăsa să răspunzi în fața lui O'Malley. Ea n-o să-și piardă vremea cu cuțitul.

Pe Jay îl străbătu o plăcere nefamiliară. Era o chestiune de încredere. Un lucru pe care Ellen nu avea nici un motiv să i-l ofere pe gratis și toate motivele să nu i-l ofere deloc.

Se ridică de pe scaun și ocoli biroul pentru a în-genunchea lângă ea. Luînd-o de mînă, i-o ridică la gură.

– Buzele-mi sînt pecetluite, spuse el, mîngîindu-i cu fiecare cuvînt degetele.

Ellen încercă să-și retragă mâna, dar Jay i-o ținu strâns și-și trecu printre buze capătul degetului ei mijlociu. Respirația i se întretăie, simțind discreta abraziune a dinților ei pe papila degetului, atingerea limbii, suptul tandru.

– Jay...

El își coborî buzele peste palma ei, zăbovind pe pielea gingașă din interiorul încheieturii mâinii.

– Ai încredere în mine, Ellen? șopti, ridicînd-o în picioare de pe scaun.

Teama nelămurită o făceau să se înfioare.

– Sînt atît de multe în joc, Jay.

– Știu, răspuse el, știind că se referea la caz, știind că era mai mult de-atît. Niciodată n-am fost eroul nimănui, Ellen, continuă. Mi-am trăit viața numai pentru mine, și naiba să-i ia pe toți ceilalți. Niciodată nu mi-a fost greu să justific, să explic rațional sau să mint de-a dreptul, cînd îmi servea scopurile. Dar mă uit la tine și-mi spun: Brooks, n-ai voie s-o atingi, fin'că-i mai de soi decît vei fi tu vreodată. Dar totuși te vreau.

– Și obții întotdeauna ceea ce vrei.

– Așa credeam, murmură el. Acum, stau și mă uit la ce am și nimic nu mai înseamnă o iotă pentru mine. Banii, casa, pizma care mi-era atît de scumpă... Mă uit la Hannah Garrison, o văd luptînd pentru copilul ei... Mă uit la tine, te văd luptînd pentru dreptate... Pentru ce am luptat eu vreodată, în afară de propriul meu cîștig? I-am fost de folos cuiva?

Își forță un zîmbet, uscat și trist.

– Se pare că totuși vei putea să mă mîntuiești.

– Nu, șopti Ellen. Nu-mi doresc responsabilitatea asta. Aici, tu hotărăști. Trebuie să fie ceea ce vrei tu.

– Ce vreau eu, repetă Jay, trăgînd-o mai aproape. Pe tine te vreau.

O sărută încet, profund, iar lui Ellen i se păru că-i putea simți gustul dorului și al derutei care-l învăluia. Îl sărută la rîndu-i, cu propriile ei emoții înrudite spiritual cu ale lui. Cînd Jay ridică puțin capul, nevoia din ochii lui îi tăie respirația. Cerea să-l atingă.

Oricît de tentată se simțea, Ellen știa că nu putea să poarte această luptă în numele lui. Avea de dus propriul ei război, avea dușmanii ei peste tot în jur.

– Trebuie să mă pregătesc pentru mîine, murmură ea.

Jay o ținu mai departe în brațe.

– Trebuie să dormi bine, de preferat cu mine. Te poți pregăti pînă-ți vor sîngera ochii, dar asta nu te va face mai aptă de luptă. Nu poți da mai mult decît ai, Ellen. Ai făcut maximum ce poți.

Maximum. Un barem pe care pînă atunci nu-l măsurase. Închise ochii și îl văzu pe Garrett Wright cu zîmbetul acela de cunoscător, zîmbetul omnipotent care o făcuse să creadă că deja își cunoștea dezno-dămîntul propriului său joc.

– Asta mă sperie cel mai mult, mărturisi ea, în șoaptă. Dacă maximumul meu nu e de ajuns?

Se îndepărtă de el, simțindu-se șifonată și ofilită, încercînd zadarnic să-și netezească o parte din boțiturile bluzei. În Hennepin County, își ținuse un schimb de haine la birou. Dar Hennepin County se afla la kilometri întregi distanță, la propriu și la figurat. Aici, nu avea îmbrăcăminte de schimb. Nu știa să aibă nimic din ceea ce-i trebuia cu adevărat. Agerimea tăioasă, ochiul pătrunzător, iuțeala minții. Nu știa dacă nu cumva le lăsase pe toate în Minneapolis.

Privind-o cum se chinuia, Jay își aminti panica oarbă care lovea în cel de-al unsprezecelea ceas dinainte ca un caz să compară în instanță, cu toate nesiguran-

țele dezgolite. Niciodată nu se ridicase la standardele rudelor lui. Dar dacă acestea aveau totuși dreptate? Dacă, dincolo de toată bravada, de împăunare, de zîmbete, nu exista cu-adevărat nimic substanțial, la care să apeleze cînd avea mai mare nevoie?

Anxietatea era una dintre numeroasele stări ale avocatului pledant, căreia nu-i simțise niciodată lipsa. Nu apărea nici o panică asociată cu ceea ce făcea acum, studiind cazurile după consumarea faptelor. Era mai sigur. Mai puțin dureros. *Poate că tu ești lașul, Brooks...*

Ellen nu dorise acel caz, dar acceptase provocarea nu pentru glorie sau cîștig personal, ci fiindcă știa că ea reprezenta cea mai mare speranță de justiție în comitat.

E prea bună pentru tine, Brooks...

Traversă încăperea spre locul unde stătea ea, privind printre storurile parțial despărțite. Cuprinzînd-o cu brațele pe la spate, îi depuse o sărutare pe păr, șoptind, ca și cum propria lui convingere ar fi fost suficientă ca s-o împlinească:

– Vei învinge.

– Aș vrea să pot fi și eu la fel de sigură, răspunse Ellen.

Dar singurul lucru pe care-l știa cît de cît cu certitudine era că, în jocul acela, unde miza era atît de mare, nu exista nimic sigur. Și avea senzația bolnăvicioasă că echipa cealaltă folosea cărți măsluite.

La ora unsprezece și zece, urcă scara, cu pas greu, pînă la biblioteca de drept de la etajul doi. Mai dispunea de îndoielnicele servicii ale ajutorului de șerif Qualey, încă patruzeci de minute. Timp suficient ca să scoată cărțile de care avea nevoie, la ce i-or mai fi folosit și alea. Dacă Grabko se hotărîse deja în privința

alinierii de identificare, probabil că găsisse precedentul cu care să-și susțină decizia. Era el un bulangiu constipat, dar cotrobăise fără-ndoială prin cele mai obscure texte existente în cazuistica S.U.A. pentru a avea un temei. Ellen îl însărcinase pe Cameron să găsească reglementări în sprijinul poziției lor. Luase cu el acasă un munte de cărți. Ea însă dorea să se familiarizeze temeinic cu cazurile citate în regulamentul general cu privire la încălcarea dreptului la avocat, astfel ajungând pe culoarele întunecoase de la etajul doi.

Se gândise să-l cheme pe Qualey cu ea, dar i se făcuse milă de el și de genunchiul lui lovit la hochei. După plecarea lui Brooks, avusese o discuție despre pază cu Ed care o asigurase că pe altcineva nu mai lăsase să intre. Etajul doi era pustiu, cu sălile de tribunal și materialele de zidărie așteptând să treacă noaptea.

Asigurările logice se ciocneau cu senzațiile sinistre. Muștrându-se că era atât de nevrigoasă, Ellen intră în bibliotecă și aprinse luminile. Era o încăpere cu scop funcțional. Covor de tip industrial, în culoarea supei de mazăre, rafturi de stejar, înnegrite de vreme, mese de bibliotecă, în stil misionar, și scaune drepte, care fuseseră la modă cu mult timp înainte de nebunia decorațiilor retro-misionare.

Căută cu hotărâre prin rafturi, scoțând cărțile necesare și aducându-le pe o masă. Memorase denumirile cazurilor, de stat și federale: „Statele Unite v. Wade”, „Gilbert v. California”, Minnesota: „Statul v. Cob” și „Statul v. Guevara”. Se sili să le răsfoiască, să însemne paginile. N-avea nici un rost să le ducă pe toate acasă numai pentru a descoperi că alesese cărți inutile. Să fle meticuloasă. Să rămână concentrată. Să-și înfrunte nervii.

Primele două cazuri erau vechi de aproape treizeci de ani. „Statul v. Cobb” data din 1979, deși nu conta, dacă se aplica decizia. „Statul v. Guevara” era cel mai recent, 1993, și cel mai pertinent, dacă n-o înșela memoria. Și acela fusese cu o răpire de copil, în Dakota County, la sud-est de zona metropolitană. Un martor îl identificase pe Guevara dintr-o aliniere, dar avocatul lui Guevara obținuse refutarea alinierii. Nervii lui Ellen fură străbătuți de neliniște, când își aminti că procesul se soldase cu o achitare.

Ea instrumenta un caz cu totul diferit, argumenta latura logică a creierului. Guevara fusese inculpat nu numai de răpire, ci fusese judecat de un mare juriu și pentru acuzații de omucidere. Faptul că fetița nu mai fusese găsită niciodată avusese asupra juriului un efect mult mai mare decât toate celelalte aspecte ale cazului.

Dar alinierea aceea ar fi putut înclina balanța în cealaltă parte...

Ellen întoarse foile. Pagină după pagină de jurisprudență, înlemnind când ajunse la „Statul v. Guevara”.

Cineva trecuse pe-acolo înaintea ei și marcaseră pagina cu o fișiuță de hîrtie albă. Întoarse cartea într-o parte și, cu inima bătîndu-i, citi mesajul de pe bilet.

e un PĂCAT să gîndești rău de ceilalți, dar rareori e o greșală

Ceasul de pe noptiera lui Josh arăta un minut după miezul nopții. Hannah stătea turcește pe sacul de dormit întins pe jos, vizavi de patul băiatului. Anticiparea se încorda înlăuntrul ei ca un arc de ceașornic, tensionînd fiecare minut ce trecea, spre nici ea nu știa ce anume.

O luptă, își spuse. O luptă pentru flul ei. Nu numai

pentru justiție, ci pentru Josh însuși. Îi fusese luat. Ea jucase rolul victimei, nimic mai mult. Cu cît se gîndea mai profund, cu atît distingea mai clar provocarea a ceva rău, rolul pe care avea nevoie să-l joace. Confruntarea din instanță avea să înceapă peste cîteva ore, însă bătălia urma să se întindă și în afara sălii de judecată, dincolo de accesul lui Ellen North sau al lui Anthony Costello. Acum o putea vedea limpede.

Închizînd ochii, convocă răul, o entitate fără chip. Cu ochiul minții, se văzu pe sine însăși stînd pe o cîmpie întunecată, cu cerul coborît și acoperit. Îl vedea pe Josh așezat într-o parte, atît cît să nu-l poată ajunge, cu chipul lipsit complet de emoție, de vedere. Și simțea răul, rece și greu.

– Nu mi-l poți lua pe fiul meu. Am să te omor, la nevoie.

– L-am și luat. Deja e al meu.

– Te omor.

Ridică mîna, iar între degetele strînse îi apăru un pumnal. Spintecă în jos prin aerul apăsător, tăind negreala ca pe o pînză care se despică spre a dezvălui un zid de sînge care se revărsă peste ea, doborînd-o, umplîndu-i gura și nasul, făcînd-o să se sufoce, înecînd-o.

Se zbătea să se trezească, dar era trasă în jos ca de un curent, după care nu mai știu nimic.

Josh vișa o mare de sînge. Plutea pe deasupra, ca și cum s-ar fi plimbat cu salteaua pneumatică pe lac. În siguranță, dar nu în siguranță. În siguranță, fiindcă așa spunea Cel-Ce-la, lucru care îl speria, fiindcă nu voia să mai aibă încredere în Cel-Ce-la. O simțea pe mama lui trăgînd de el, întinzînd mîinile din mare ca să-l apuce. Dorea s-o urmeze, însă se temea că, dacă

o făcea, Cel-Ce-la avea să-i înece pe amîndoi. Dar dacă rămînea acolo unde era, Cel-Ce-la urma să fie întotdeauna cu el, iar Cel-Ce-la îl înspăimînta din ce în ce mai mult. În vis, putea să-l vadă pe celălalt Pierdut, ținut deasupra, în mîinile Celui-Ce-la, iar mîinile se strîngeau, tot mai tare și mai tare; băiatul deschidea gura să urle, dar nu ieșea nici un sunet; ochii i se măreau tot mai mult de groază, o groază pe care Josh o putea simți înlăuntrul lui. Nu-i plăcea senzația. Îl făcea să-i vină să plîngă. Să-i vină să verse. Îl făcea să dorească să se întoarcă spre mama lui, dar ea era sub marea de sînge.

În panică, se întoarse în sine însuși, folosind păcăleala Celui-Ce-la pentru a-l păcăli pe Cel-Ce-la. Deschise ușa din minte, intră în camera cea mai mică și mai secretă, și jură să nu mai iasă afară niciodată.

e un PĂCAT să gîndești rău de ceilalți, dar rareori e o greșeală

Ellen vedea biletul pe masă, în fața ei, auzea mesajul... o șoaptă lugubră ce părea s-o înconjure. Îi simțea prezența, îi simțea mîinile cuprinzîndu-i gîtul.

Rău.

Mîinile se strîngeau. Sări din scaun, peste tăblia mesei, răsturnînd cărțile de-a rostogolul prin sîngele ce acoperea podeaua. Căzu ea însăși în sînge, în patru labe, alunecă și începu să gliseze, în timp ce se chinuia să se ridice. Nu putea respira, își simțea traheea strîngîndu-se ca un furtun. Cu un efort, se ridică împleticită și se răsuci. Garrett Wright stătea așezat în scaunul pe care-l eliberase ea, zîmbind. Mîinile din jurul grumazului ei erau invizibile.

Înainte de toate, să omorîm toți avocații.

Replica îi răsuna în urechi, mai tare, și mai tare, pînă cînd cuvintele deveniră indistincte. Gîfîind sufocată, sări în capul oaselor, privind spre telefonul de pe noptieră. Frica i se ridică în gît, pînă crezu că avea s-o înece. Făcu însă efortul de a întinde mîna să ia receptorul.

– Ellen North, spuse ea, cu gura uscată ca nisipul.

Tăcerea dură o fracțiune de secundă, apoi se auzi glasul, morocănos și nesigur:

– Aici Steiger. L-am găsit pe micul Dustin Holoman. E mort.

Însemnare în jurnal

1 februarie 1994

Litania noastră de păcate e-un cîntec clasic de demult

Am început de tineri și am durat mult

Fortificat cu sînge nou, jocul nostru va continua

CAPITOLUL 30

– *Domnișoară North, cum va afecta acest lucru acuzațiile contra lui Garrett Wright?*

– *Domnișoară North, sînteți gata să recunoașteți că acuzați un om nevinovat?*

– *Domnișoară North, vă mai susțineți teoria cu complicele?*

– *Domnișoară North, este adevărat că martora dumneavoastră de la aliniere și-a retractat identificarea lui Wright?*

– *Domnișoară North!*

– *Domnișoară North!*

– *Domnișoară North!*

Glasurile frenetice răsunau cu ecouri prin creierul lui Ellen, tot mai tari, mereu mai tari și mai tari, la fel ca glasul din coșmar, pînă cînd nu mai auzi decît un vuiet nedeslușit.

– Terminați! strigă ea, ridicînd fața spre jetul fierbinte și biciuitor al dușului, încercînd să înjăture imaginile, acute și dureroase, din memorie. Trupul unui copil, cu semnele vinete ale strangulării încercuindu-i gîtul mic. Un trup de copil, cu un petec de hîrtie prins pe pijamaua vîrgată în care era îmbrăcat. Un mesaj ce tăia pînă la os: *unii urcă prin PĂCAT, și unii prin virtute cad*. Un trup de copil aruncat ca un cauciuc spart, pe marginea drumului, abandonat la baza pancartei ce întîmpina nou-sosiții în Campion: *O așezare prietenoasă!*

Umorul macabru, intenția diformă, psihic, de a lăsa cadavrul unde și cînd fusese găsit, o îngrețosau pe Ellen aproape la fel de mult ca omorul propriu-zis. Mesajul exprima aroganță, desconsiderație față de agențiile de poliție implicate; un dispreț cras față de viață, față de civilizație, față de valorile provinciale. La fel cum și biletul din carte fusese o tiflă dată sistemului judiciar, o strîmbătură profanînd sanctitatea și securitatea tribunalului.

Pachetul total de crime care alcătuiau Jocul se număra printre cele mai oribile fapte, cu care `avusese vreodată de-a face. Odată cu descoperirea cadavrului lui Dustin Holloman, situația, deja destul de dificilă pînă atunci, atinsese masa critică.

Încă mai auzea suspinele isterice ale familiei Holloman; glasurile zguduite ale polițiștilor. Pînă și reprezentantul parchetului; irascibilul Stuart Oglethorpe,

lăcrimase, cînd trupul fără viață al lui Dustin fusese închis în sacul negru, mult prea mare, și încărcat în dubă.

Ellen se stăpînise cît putuse de bine, străduindu-se să-și acopere cu bravură emoțiile care o răscoleau. Ea reprezenta justiția. Dacă vreo entitate avea nevoie să dea dovadă de forță în fața răului, justiția era aceea. Oamenii se așteptau din partea ei, dintr-a sistemului, să îndrepte lucrurile, să răzbune nedreptățile. Trebuia să-și păstreze puterea.

O cuprinsese o binecuvîntată amorțeală, izolînd-o. Miraculoasele proprietăți autoprotectoare ale psihicului uman, în acțiune. Efectuase toate formalitățile, se consultase cu Steiger și Wilhelm, în timp ce tehnicienii criminaliști din laboratorul mobil al B.C.A. procesau locul faptei, sub lumina albă și aspră a lămpilor portative cu halogen.

Chipuri individuale din mulțimea înconjurătoare apăreau în vederea periferică. Henry Forster, de la *Star Tribune*. Un corespondent de la *Dateline*. Jay.

Venise acolo pentru povestire. Latura cinică a lui Ellen îi aminti de acest fapt, dar nu putu trece cu vederea expresia lui sumbră, nici sunetul glasului cînd cîțiva dintre reporteri se întorseseră spre el ca să-i ceară opiniile, neputînd obține nici un răspuns de la altcineva.

– E o tragedie, spusese Jay, cu glas scăzut, îngroșat. Altceva nu mai pot spune, ca să pară mai puțin absurd.

Cuvintele lui o urmăreau în timp ce se pregătea pentru ziua de muncă, legîndu-și părul la spate și alegîndu-și cel mai elegant taior negru din debara. Moartea lui Dustin Holloman era o tragedie care n-ar fi trebuit să se întîmple niciodată, nicăieri, dar mai cu

seamă acolo. Era o crimă împotriva comunității din Park County, asasinarea unei nevinovății colective.

Neștiința nu e nevinovăție, ci păcat.

Garrett Wright și umbra lui puteau să fi considerat nevinovăția acelui loc drept neștiință, dar păcatul era al lor, și aveau să plătească. Cu vîrf și-ndesat aveau să plătească. Jurămîntul ardea în mintea lui Ellen, în inima ei. Ea avea să se îngrijească de asta. Nu ceruse bătaia aceea, nu donise să înceapă, dar avea să lupte din răsuputeri.

Fără a-i păsa dacă o urmăreau reporterii, străbătu orașul spre noul complex administrativ de pe Ramsey Drive, unde Costello închiriasse un apartament pentru șederea lui în Deer Lake. Extravaganța gestului o scîrbea. Numai asta era de capul lui Tony Costello – bani, putere, o suită de roboți teleghidați ca să-i facă treaba, o imagine șlefuită pînă la luciul diamantului.

Trecu prin dreptul secretarei, drept spre Costello, care stătea în 'ol, dîndu-i ordine unui asociat de-al său. Ochii lui Dorman se dilatară la vederea ei. Costello își păstră expresia reținută.

– Ai auzit? Întrebă Ellen.

– Despre micul Holloman?

– E mort.

Costello întinse mîna s-o ia de braț.

– Să mergem în biroul meu.

– Nu, se smulse Ellen. Prefer ca oamenii tăi să audă exact pentru ce fel de canalie lucrează, dacă nu știu deja.

În ochii lui negri scăpără furia și făcu un pas spre ea.

– Ellen, întreci măsura...

– *Eu* întrec măsura? Dumnezeule mare! clătină ea din cap, nevenindu-i să creadă. L-ai fi putut salva pe copilul ăla. Ai fi putut cel puțin să fii laș și să dai un

telefon anonim. Dar dacă îl înhățăm pe complicele lui Wright, atunci l-am înhățat și pe Wright, și să te ia dracu' dacă ești dispus să pierzi tu un caz pentru un floac atît de neînsemnat ca viața unui copil.

O vedea pe secretară, cu ochii mari, nesigură. O altă asociată, o negresă afro-americană, ieși în hol dintr-un birou, cu o expresie șocată. Fața lui Costello era o mască împietrită.

– Și-o să te ia dracu', ba bine că nu, mîrîi Ellen. Azi voi depune o plîngere la comitetul de relații profesionale. Dacă găsesc cea mai infimă probă care te pune în legătură cu asasinul aceluia băiat, te distrug, Tony. Ești la fel de vinovat de moartea lui ca și cum tu însuși l-ai fi strîns de gît, sugrumîndu-l cu mîinile tale!

Ieși din birou ca o furtună, aproape așteptîndu-se s-o urmeze, dar Costello n-o făcu. Îl luase prin surprindere, îl aruncase în corzi, și-și putea închipui ce gîndea. Nu era momentul să apară în fața reporterilor care așteptau în hol. Mai bine să nu zică nimic, să-l lase nedumeriți, s-o lase pe ea să se descurce cu ei, ca un ticălos fără inimă ce era.

Se îmbulzi printre reporteri, lăsîndu-i să tragă singuri concluziile cu privire la motivul pentru care făcuse o vizită opoziției, cu nici două ore înainte de a compara în instanță.

Cînd ajunse la tribunal, aterizase tot stolul de vulturi. Locul crimei din Campion fusese procesat și abandonat, despuiat de detalii și metafore, fotografiat din toate unghiurile posibile. Stăteau cocoțați pe treptele principale ale tribunalului, strînși în jurul tuturor intrărilor. Singura cale de a ajunge înăuntru consta în a arunca mînușa, cu privirea drept înainte, pasul hotărît și gura închisă. Începură să azvîrle spre ea întrebările precum niște pietre, urmărind-o pînă în tribunal, ce-

rîndu-i răspunsurile pe care li le refuzase cu doar cîteva ceasuri în urmă.

– Domnișoară North, cum va afecta descoperirea cadavrului lui Dustin Holloman acuzațiile contra lui Garrett Wright?

– Domnișoară North, sînteți gata să recunoașteți că acuzați un om nevinovat?

– Ce făceați la sediul lui Anthony Costello? Veți ajunge la vreun soi de înțelegere?

– Renunțați la acuzații?

– Domnișoară North, vă mai susțineți teoria cu complicele?

– Veți încerca să dați vina pe *Sci-Fi Cowboys*?

– Procuratura din Park County nu are nimic de declarat în nume propriu?

– Ba da, aruncă Ellen o privire peste umăr, fără a încetini pasul. Am de pregătit o audiere pentru un suspect care e vinovat ca păcatul. Dacă lăsați ca această din urmă atrocitate să vă afecteze convingerea, atunci nu faceți decît să-i acceptați jocul bolnav și sînteți la fel de complici ca persoana care a aruncat cadavrul aceluia copil.

Dacă ar fi urmărit ca vorbele ei să-i umilească sau să-i reducă la tăcere, ar fi fost dezamăgită. Astfel stînd lucrurile, creșterea în volum, cînd se repezîră cu toții să vorbească în același timp, n-o surprinse prea mult. *Exact ca pe vremuri*, își spuse ea, în timp ce trecea pe lîngă ajutorul de șerif postat la ușa biroului. *Doar că mai rău.*

Anticamera era într-o stare de haos buimac. Telefoanele sunau neconținut, pîrînd să nu le răspundă nimeni. Una dintre secretarele din Campion stătea așezată la birou, plîngînd. Phoebe îngenunchease lîngă scaunul ei, oferindu-i Kleenex-uri și compătimiri, ea

însăși cu ochii roșii înotînd în lacrimi. Rudy stătea în centru, arătînd ca un căpitan pe puntea navei ce se scufundă.

– E un coșmar absolut, spuse el printre dinți, încruntîndu-se la Ellen, ca și cum a ei ar fi fost ideea de a arunca trupul lui Dustin Holloman în văzul tuturor, cu doar cîteva ore înainte de audierea pentru cauze probabile. Bill Glendenning m-a sunat acasă ca să-mi ceară explicații. A spus că, din poziția oficiului său, se pare că ai scăpat complet situația de sub control, Ellen.

Ai, nu am, remarcă ea, pe cînd intra în birou, urmată de Rudy. Procurorul era gata să taie nodul gordian și s-o acuze pe ea pentru a-și salva pielea și perspectiva judecătoreiei. Se răsuci spre el.

– *Mie mi-a scăpat de sub control? Eu n-am avut niciodată controlul! A trebuit să constituie un dosar și l-am făcut. Nu sînt atotputernică. Dacă eu aveam controlul, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat!*

– Știi ce vreau să zic.

– Da, sigur că știu.

Nu-i păsa că Quentin Adler stătea chiar în spatele lui, în ușa, absorbînd fiecare cuvînt pentru a le regurgita mai tîrziu, la bufet. Frumos te-ai mai aranjat de data asta, nu-i așa, Rudy? Mi-ai aruncat cazul ăsta în cîrcă, fiindcă n-ai avut curaj să te ocupi singur de el. Și acum? Nu cumva, Doamne ferește, să te uiți la probele pe care le avem împotriva lui Garrett Wright și să mă susții.

– Te-am susținut din capul locului, Ellen, protestă el indignat. Ți-am acordat deplina mea încredere. Ți-am lăsat frîu liber.

Îi lăsase frîu cît cuprinde, aproape sperînd că avea să se spînzure cu el, dar nu înainte să se fi ferit el

de picioarele ce i se zbăteau. Niciodată, în toate scenariile intrigilor lui, nu-și imaginase ceva atât de grav ca această ultimă întorsătură a evenimentelor. Dacă se spăla acum pe mâini de ea, ar fi părut slab. Dacă o sprijinea și Ellen eșua, ea ar fi primit în plin focul criticilor, dar cenușa tot lui îi cădea în cap. Capacitățile lui, ca factor de decizie, urmau să fie puse la îndoială. Calificarea ca judecător ajungea sub semnul întrebării. Aproape că simțea robele fugindu-i printre degete.

– E nevoie să-ți amintesc că Mitch Holt l-a arestat personal pe Garrett Wright? Întrebă Ellen. E vinovat.

– Nu și de asasinarea micului Holloman.

– Nu ăsta-i cazul pe care-l instrumentăm. Dar nu-ți faci griji, Rudy, când îi va veni și ăluia rîndul, voi fi prima la coadă. Vreau să-i prind ticălosului pielea pe perete și să mă scobesc în dinți cu oasele lui. Acum, dacă mă scuzi, încheie ea, împingîndu-l înapoi în hol, am o luptă de pregătit.

– Ridicați-vă! Curtea intră în ședință. La prezidiu, Onorabilul Judecător Gorman Grabko.

Aprodul lovi din nou cu ciocănelul, în timp ce mulțimea zgomotoasă sărea în picioare. Jay îl privi pe Gorman Grabko cum ieșea din cabinetul său, cu un teatral aer de demnitate, cu chelia lustruită ca oglinda și barba pieptănată cu grijă. Un papion cu dungi gri stătea cocoțat deasupra gulerului robei, cu discreție cuviincioasă. Urcă la postul său de pe podium și se așeză cu calmă ceremonie, aranjîndu-și de formă teancurile de dosare și cărți înainte de a privi spre gloata adunată, care umplea-ochi sala.

Jay urmări ochii judecătorului, încercînd să-și imagineze scena din punctul de vedere al lui Grabko. Privind dincolo de mesele avocaților, spre galerie, îl va fi

văzut pe Paul Kirkwood, așezat în rîndul întîii, cu o expresie acră. Rudy Stovich stătea imediat lîngă el, cu părul, cărunt și slinos, ridicat într-o parte a capului, ca o bucată de asfalt desprins. L-ar fi văzut pe Mitch Holt, cu costum și cravată, și pe Megan O'Malley purtînd emblemele hidoase ale bătăii: vînatăi ajunse în stadiul pomegranatelor brune, precum și cusăturile ce i se tîrau peste buza de jos ca o scolopendră.

Contingentul de la *Harris College* se dispusese de cealaltă parte a culoarului dintre bănci, în spatele mesei apărării. Christopher Priest și decanul adjunct, cu un grup de studenți, dintre care se remarcă absența lui Todd Childs. Karen Wright, arătînd fragilă și fermecătoare, îmbrăcată în roz ca petalele de trandafiri. Și presa, de jur împrejur.

De pe jilțul său înălțat, Grabko putea privi, literalmente, de sus avocații; suprema bucurie secretă a oricărui judecător. La masa acuzării stătea în picioare Ellen, cu spatele drept, bărbia rigidă, pumnii încleștați lîngă trup. Jay putea să parieze că era furioasă, aproape tremurînd. Și avea sentimentul sumbru că nervozitatea ei se datora în mod direct discuției purtate în cabinet cu cîteva momente în urmă, cînd Grabko le anunțase avocaților hotărîrile sale cu privire la moțiunile pe care le depuseseră în prealabil.

Costello întocmîse două, comunicîndu-le presei cu mare fanfară: o moțiune de lichidare și o moțiune de anulare a alinierii de identificare. Stătea la masa apărării împreună cu asociatul său, gătit fercheș într-un costum brun-tutun, croit de comandă, cu părul negru lucindu-i aproape albăstriu în lumină, și îngăduindu-și o expresie de încredere în sine ce abia depășea măsura.

Christoase, oare Grabko se lăsase așa ușor dus

de nas? Oare vestea morții lui Dustin Holloman îl descumpănise, ca pe atîția dintre reporterii care fuseseră prezenți la fața locului în ceasurile cenușiu-perlate dinaintea zorilor? Decizia lui de lichidare trebuia să se bazeze pe probele privind problema constituționalității arestării, dar asta nu însemna că alți factori nu puteau să-l influențeze, subconștient sau altminteri. Dacă Grabko fusese suficient de orbit de către Costello, dacă deja tinsese către apărare...

Neliniștea îi puneă lui Jay un nod în stomac. Nu reușise să-și scoată din cap imaginile acelei dimineți. În decursul normal al meseriei sale, văzuse sute de fotografii de la locurile crimelor, unele inimaginabil de oribile, dar niciodată nu fusese în carne și oase pe locul unei asemenea fapte.

Nicicînd n-avea să uite imaginea aceluia trup mic, lipsit de viață, niciodată n-avea să uite emoția crudă, fără nume, care-l înjunghiase, nici țipetele torturate ale mamei copilului. Nu existau cuvinte pentru a descrie acel gen de tensiune disperată, care îngroșase aerul geros de pe porțiunea de drum ce intra în Campion. Acru, volatil, ca un nor de chimicale toxice, putînd să se aprindă și să explodeze la cea mai mică scînteie.

Și știa că totul făcea parte din marele plan conceput de către Wright și partenerul lui. O manevră menită să șocheze, destinată să le dea cu tifla adversarilor din joc; *unii urcă prin PĂCAT, și unii prin virtute cad*. Cine reprezenta virtutea mai mult decît poliția, mai mult decît procurorul, mai mult decît un copil? Scopul era acela de a scăpa nepedepsit de omor, de a învinge sistemul justițiar și, cu acest prilej, a-i distruge pe slujbașii aceluia sistem; și, în virtutea învoielii, a mai distruge și două familii nevinovate.

Răutatea pură a jocului era năucitoare.

Și tot mai puțini oameni erau dispuși să creadă că inculpatul de la masă era capabil să întruchipeze acea răutate. Răul ar fi trebuit să fie urît, recongnoscibil pe dată. Nu un respectabil profesor de colegiu, care reabilita delincvenții. Nu un om liniștit și atrăgător, în costum conservator, albastru.

– Luați loc, intonă Grabko. Își puse o pereche de semiochelari pe nas și consultă un document, ca și cum habar n-ar fi avut ce caz intra pe rol. Ne aflăm aici în chestiunea „Statul versus doctor Garrett Wright”. Aceasta este audierea *omnibus*. Pentru aceia dintre dumneavoastră, cei de la galerie, nefamiliarizați cu sistemul nostru, audierea *omnibus* este echivalentul unei înfățișări de cauze probabile, în cadrul căreia statul își asumă povara de a dovedi că inculpatul a putut comite într-adevăr crimele pentru care compare acuzat, și trebuie să fie tradus în judecată. Consilierii apărării, anunță el, vă rog să vă declarați numele pentru consemnare.

Costello și lacheul său se ridicară în același timp.

– Anthony Costello, Onorată Instanță. Mă asistă asociatul meu, domnul Dorman.

– Consilierii acuzării.

– Procuror adjunct de comitat Ellen North, Onorată Instanță.

– Procuror adjunct de comitat Cameron Reed, Onorată Instanță.

– Domnule Costello, continuă Grabko, revenind cu atenția spre apărare. Referitor la moțiunea dumneavoastră de lichidare depusă anterior, în temeiul faptului că în cursul arestării doctorului Wright forțele polițienești din Deer Lake i-au violat drepturile în lumina Amendamentului Patru al Constituției Statelor Unite: v-am analizat cu atenție argumentele și am cîntărit toți

factorii implicați, inclusiv declarația șefului de poliție, Holt, și argumentația acuzării.

Făcu o pauză de efect, mîngîindu-și barba cu o mîină, ca și cum abia acum ar fi ajuns la concluzie. Jay își trase respirația și așa rămase.

– Găsesc că argumentele dumneavoastră au merite. A existat un anume decalaj între urmărire și arestare, cu prilejul căruia șeful Holt a pierdut din vedere suspectul.

Din galerie răsună un murmur colectiv. În rîndul întii, Paul Kirkwood se aplecă înainte, agățîndu-se de balustradă, parcă pregătindu-se să se arunce peste ea.

– Totuși, urmă Grabko, lungimea intervalului este în dispută și sînt convins că s-a aplicat regula circumstanțelor exigente. Prin urmare, moțiunea de lichidare este respinsă.

Un nou val sonor se rostogoli prin sală. Grabko bătu cu ciocănelul, încruntîndu-se spre galerie.

– Cer ca în această instanță să se păstreze ordinea. Audierea este o procedură legală, nu o piesă de teatru. Persoanele de la galerie să păstreze tăcerea, altfel vor fi evacuate.

Odată pronunțată amenințarea, judecătorul se liniști ca un curcan care-și înfoiase penele. Puse cu grijă deoparte documentele referitoare la prima moțiune și luă altele.

– Cu privire la moțiunea apărării de a suprima identificarea prin aliniere. Moțiunea se acceptă.

Ellen se ridică de pe scaun, în timp ce galeria din spatele ei sfida soarta, izbucnind într-o cacofonie de vociferări.

– Onorată Instanță! strigă ea peste tot vacarmul, pe cînd Grabko lovea cu ciocănelul. Onorată Instanță,

solicite prezentarea înregistrării...

– Domnișoară North! se răsti Grabko, uitându-se urît peste rama ochelarilor, v-ați exprimat abundent de clar, în cabinet, opinia despre decizia mea. Dacă nu țineți să fiți servită cu o acuzație de desconsiderare, propun să n-o faceți încă o dată.

Înghițindu-și enervarea, Ellen numără în gând pînă la zece.

– Am înțeles, Onorată Instanță.

– Vă puteți chema primul martor, domnișoară North.

– Statul o cheamă pe agenta Megan O'Malley.

Mitch o strînse pe Megan de mîna sănătoasă. Fata se ridică de pe bancheta de lîngă culoar și intră încet prin porțiță, spre bara martorilor, încercînd să nu se rezeme prea accentuat în cîrjă, pe deplin conștientă de ochii care o urmăreau, scrutători, speculativi. Aprodul se ivi lîngă umărul ei, ca și cum s-ar fi așteptat să leșine. Îl respinse cu o privire înghețată și urcă pe îndelete în boxa martorilor.

Stînd în picioare la masă, în timp ce Megan depunea jurămîntul, Ellen își studie martora, observînd cu amară satisfacție că agenta B.C.A. nu luase nici o măsură pentru a acoperi vătămarile ce-i fuseseră provocate. Nu purta machiaj și își trăsese părul brunet din jurul gîtului, lăsînd să se vadă urmele livite ale strangulării.

– Agent O'Malley, începu Ellen, vă rog să vă declarați, pentru consemnare, ocupația.

– Sînt... am fost... agentul regional pe teren al Biroului de Urmărire Criminalistică Minnesota, pentru orașul Deer Lake.

– Spuneți că „ați fost”. Poziția dumneavoastră în cadrul biroului s-a modificat recent?

– Da, răspunse morocănoasă Megan. Actualmente, sînt în concediu medical.

– Datorită rănilor suferite la data de 22 ianuarie 1994?

– Da.

– Agent O'Malley, ați fost agenta însărcinată cu investigația răpirii lui Josh Kirkwood, nu-i așa?

– Este corect.

– Și în data de 22 ianuarie anchetați acea infracțiune?

– Da.

– Binevoii să spuneți Curții ce s-a întîmplat în dimineața aceea?

– Obiecție, interveni pe un ton plictisit Costello. Relevanța.

Ellen îl fulgeră cu o privire.

– Aparține de motivație, Onorată Instanță. Intenționăm să stabilim o cronologie a evenimentelor care au dus la atacul sălbatic asupra agentei O'Malley.

Grabko își țuguie buzele, dînd din cap.

– Se aprobă.

Ellen ieși de după masă, pornind încet spre bara martorilor, pentru a distra atenția lui Grabko dinspre Costello.

– Vă rog să continuați, agent O'Malley.

– Mi-am oprit mașina pe marginea drumului Old Cedar; am coborît din autovehicul și tocmai examinam un set de urme de derapaj lăsate pe carosabil, în timpul unui accident rutier, care avusese loc în seara răpirii lui Josh Kirkwood, imediat anterior faptei.

– De ce vă interesa locul accidentului?

– Suspectam cauzele și momentul accidentului. Rănile care au rezultat asupra șoferilor și a pasagerilor au întîrziat-o pe mama lui Josh Kirkwood, doctorița

Hannah Garrison, să părăsească spitalul pentru a-l lua de la antrenamentul de hochei. În intervalul de timp dintre accident și sosirea doctoriței Garrison la patinoar, Josh a fost răpit.

– Și, în timp ce examinați urmele acelea de derapaj, ați fost acostată de cineva?

– Da. Doctorul Garrett Wright s-a oprit și și-a exprimat interesul față de scopul prezenței mele acolo. Am răspuns doar că verificam ceva.

– Din câte știți dumneavoastră, doctorul Wright era informat de producerea accidentului?

– Da, știa. Șoferul mașinii care a cauzat accidentul era student la *Harris College*, implicat într-un proiect, coordonat de către doctorul Wright și profesorul Christopher Priest.

– L-ați mai văzut pe doctorul Wright ulterior în cursul acelei zile?

– Da. M-am dus la *Harris College*, să-l caut pe profesorul Priest. Profesorul nu era în cabinetul său, dar l-am găsit acolo pe doctorul Wright, împreună cu un student.

– Cum era îmbrăcat în acel moment doctorul Wright?

– Purta cămașă, cravată și pantaloni de culoare închisă.

– Ați vorbit cu el?

– Da. Doctorul Wright m-a informat că Priest se dusesse la St. Peter și probabil urma să se întoarcă acasă în jurul orei două și jumătate, după-amiaza.

– Doctorul Wright era informat despre intenția dumneavoastră de a-l vizita la domiciliu pe colegul său?

– S-a oferit să-mi dea instrucțiuni.

– Ați mai anunțat pe altcineva despre intenția dumneavoastră de a vă duce acasă la Priest?

– Nu.

– Și unde este amplasată locuința profesorului Priest?

– 10226 Stone Quarry Trail. În afara orașului.

– Într-o zonă împădurită, relativ izolată, corect?

– Da.

– Când ați ajuns în acel loc, profesorul Priest era acasă?

– Nu. Casa era încuiată și întunecată. Nu se vedea nici o mașină. Am început să ocolesc proprietatea, al cărei capăt sudic se învecinează cu Quarry Hills Park. În timp ce mă apropiam de magazia din colțul de sud-est al proprietății, am văzut urme de pași în zăpadă, venind dinspre sud – din parc – pînă în magazie. Mi s-au părut suspecte, așa că am scos arma, m-am prezentat ca ofițer de aplicare a legii și am cerut persoanei din magazie să iasă.

– Persoana a ieșit?

– Nu.

– Și ce s-a întîmplat în continuare?

Megan clipi din ochi, încet, imaginea fulgerîndu-i pe după pleoape în fotograme discontinue, ca un film prost lipit.

O calitate crepusculară stranie a după-amiezei. Cerul plumburiu, ninsoarea grea și deasă. O pădure cu copaci negri, amortiți, înconjurîndu proprietatea.

– M-am hotărît să mă înapoiez la mașină și să chem ajutoare prin radio.

Inima începuse să-i bată puțin mai tare. Mergea pe lângă magazie. Încă zece metri, și avea s-o lase în urmă. Nu apucă să parcurgă mai mult de cinci.

– Cineva a năvălit din magazie.

Prima lovitură o nimeri cu o putere care o trînti pe burtă. Pistolul îi zbură din mînă. Îl vedea, îndepăr-

Înțindu-se, căzînd, dispărînd în zăpadă. Se repezi spre el, dînd din picioare, zbătîndu-se ca un înotător ajuns pe uscat.

– Am... am încercat să iau pistolul. Individul s-a prăbușit peste mine.

Îmbrăcăminte neagră, mască de schi, ochi, și o gură. Un baston scurt, negru, prăvălindu-se spre ea.

– M-a... lovit, continuă Megan, cu tensiunea din piept crescîndu-i. Cu un baston – ăă – ca o tomfă. Tare.

Iar și iar. Lovindu-i umărul. Lovind-o razant într-o parte a capului. Izbîndu-i mîna dreaptă, în timp ce și-o ridica să se apere, cu un șoc atît de sălbatic, încît durerea îi urlă prin umăr, explodîndu-i în creier.

Amintirea durerii îi provocă un val de greață. Trase aer în piept, încet nesigur, adînc.

– Mi-am pierdut cunoștința, încheie ea, cu voce slabă.

– Cînd v-ați revenit, unde vă aflați?

– Legată pe un scaun. Nu cunosc locul.

– Puteți descrie împrejurimile?

– Eram legată la ochi. Nu puteam vedea decît printr-o porțiune îngustă, de sub legătură.

Ellen făcu o pauză, rezemîndu-și mîna pe lemnul vechi și neted al barei martorilor, la fel de blînd ca și cum și-ar fi pus-o peste mîna lui Megan. Ajunsă atît de aproape, putea să vadă că paloarea cenușie a lui Megan nu avea nimic cu calitatea iluminării și, în ciuda frigului din sală, pe frunte i se așternuse o peliculă subțire de transpirație.

– Megan, îmi dau seama că ți-e greu, spuse ea, cu simpatie sinceră. Dar vrei să ne spui ce s-a întîmplat cît timp ai fost captivă în locul acela?

Megan înghiți un nod. Stăpînire. Era polițistă. De-

pusesese mărturie de un milion de ori. Nu fusese nicio dată victimă.

Întoarse ochii îngustați spre Garrett Wright care stătea calm, radiind de falsă inocență, și îl afurisi să ajungă în cel mai crud și mai negru colț al iadului.

– M-a... bătut... repetat, răspunse ea, blestemându-și lacrimile care-i umpleau ochii; a dracului să fie dacă le lăsa să cadă. M-a sufocat. Spunea că avea să mă omoare; poate ar fi făcut-o, poate nu. Vorbea despre răpirea lui Josh. O numea un joc.

– Și a făcut din tine un pion în jocul lui, nu?

– Mi-a spus că aveam să fiu următoarea lor mișcare.

Iar senzația de neajutorare și umilință fusese aproape mai groaznică decât durerea.

– Agent O'Malley, cu toate că nu ați văzut fața agresorului, ați tras o concluzie despre identitatea lui. Cum ați ajuns la această concluzie?

– Numai doi oameni știau că mă dusesem acasă la Priest, Garrett Wright fiind unul dintre ei. De asemenea, mă văzuse examinând urmele de derapaj de la locul accidentului. Dacă era implicat, atunci și-a dat seama că găsiseram o pistă. Mă întâlnisem și vorbisem cu doctorul Wright în mai multe rânduri. Eram familiarizată cu modalitățile lui de exprimare. Îi cunoșteam statura, în raport cu a mea. Mai observasem și că avea obiceiul accentuat de a se legăna pe călcîie. Puteam distinge o parte din podea, lângă scaun. L-am văzut ghetele, l-am văzut legănându-se pe călcîie în timp ce vorbea despre cât de inteligent e el, explică ea, cu înverșunare.

– Și a spus ceva anume care ți-a declanșat vreun semnal?

– Da. L-am întrebat de ce îl alesese pe Josh, de

ce familia Kirkwood? Cu mult dispreț, a spus: „De ce nu? Un familion așa de perfect.” Când vorbisem cu doctorul Wright, în aceeași zi, folosisese aceeași expresie referitoare la familia Kirkwood: „o familie așa de perfectă”.

Ellen se îndepărtă de bară, lăsînd depoziția să plutească în aer, nu numai pentru urechile lui Grabko, ci și pentru presă. S-o privească pe Megan, bătută și plină de vînătăi; să se uite la individul bine îmbrăcat și bine crescut, care era acuzat, și să-nceapă să-și dea seama ce monstru aveau în mijlocul lor. Punîndu-și ochelarii de citit, Ellen alese un raport dintre documentele pe care le întinsese Cameron pe masă.

– Rănile pe care le-ați suferit de mîna acestui om au fost grave, nu-i așa?

– Da.

– Conform fișei medicale, marcată proba materială C, ați suferit o comotie, multiple contuzii grave, lovituri la rinichi, coaste fisurate, vătămarea genunchiului drept. Aproape toate oasele mîinii dumneavoastră dreaptă au suferit fracturi multiple – vătămări extinse, care vor necesita un număr de operații, dacă ar fi vreo speranță să vă recîștigați mobilitatea.

Tăcu, privind-o pe Megan cu compătimire, cu o expresie de scuză.

– Agent O'Malley, ținînd seama de proporțiile vătămării la mîna, puteți spera, în mod realist, că veți mai avea vreodată posibilitatea de a vă relua capacitatea deplină ca agent de teren al Biroului de Urmărire Criminalistică?

Întrebarea o lovi pe Megan ca o cărămidă în plexul solar. Răspunsul era cel pe care-l ocolise, îl negase și îl contemplantese în nopți lungi de insomnie. O speria îngrozitor. Nimic altceva nu-și dorise în viața ei, decît

să fie o bună polițistă. Iar dacă nu mai putea fi polițistă, atunci ce era – cine era?

Lacrimile îi împăienjeniră vederea, dar clipi furioasă, ridicînd mîndră bărbia.

– E improbabil. Nu.

Ellen se încruntă spre Costello.

– Martora vă aparține.

Avocatul se ridică în picioare, cu o expresie rece, neimpresionată, îmbinîndu-și sprîncenele, în timp ce consulta o tăietură din ziar.

– Trebuie să mărturisesc că sînt puțin cam nedumerit, agent O'Malley. Ați spus Curții că în data de douăzeci și doi investigați aspecte ale răpirii lui Kirkwood. Este corect?

– Da.

– Dar, conform unui articol din *Star Tribune*, datat sîmbătă, douăzeci și doi ianuarie, fuseserăți deja eliberată oficial din post, suspendată temporar din serviciul activ. Conform agentului dumneavoastră superior special, Bruce DePalma, fuseserăți înlocuită în regiunea Deer Lake de către agentul Marty Wilhelm, în ziua dinainte, datorită efectuării defectuoase a anchetei.

– E o minciună, răspunse tăios Megan.

Costello își arcui sprînceana.

– Îl faceți mincinos pe agentul dumneavoastră superior special?

– Nu, domnule Costello, spuse ea simplu. Pe *dumneavoastră* vă fac mincinos.

Judecătorul Grabko tresări mărunț în jilț, încruntîndu-se feroce.

– Agent O'Malley, am pretenția unei anumite decențe în completul meu. Mai ales de la cei care aplică legea.

Megan nu făcu nici un efort de a-și cere scuze. Dacă bășinosul ăla bătrîn și pompos avea chef de penitență, nu-i rămînea decît s-o ceară singur.

Costello continuă, nedorind să-și întrerupă ritmul:

– Lucraserăți la caz timp de zece zile, fără nici un rezultat satisfăcător. Un suspect murise în custodie...

– Obiecție! se răsti Ellen, ridicîndu-se. Acest atac nu are nici un rost. Agentă O'Malley nu este judecată.

– Onorată Instanță, considerăm că poziția agentei O'Malley în cadrul B.C.A., precum și starea dumneaei de spirit în ziua de douăzeci și doi, sînt factori foarte importanți...

– Ne afiăm la o audiere, domnule Costello, îl întrepruse Ellen, nu la proces. Aveți dreptul să contraexaminați martorii, nu să-i intimidați.

Grabko lovi cu ciocănelul.

– Sîntem în completul *meu*, domnișoară North. Voi superviza eu implementarea regulilor.

– Da, Onorată Instanță, răspunse ea scurt. Vă rog s-o faceți.

– Obiecția respinsă. Continuați, vă rog, domnule Costello.

Avocatul ieși de după masă, pornind țanțoș prin zona liberă din fața podiumului.

– Agentul superior special DePalma vă instruieste să vă prezentați la sediul B.C.A. în St. Paul, în ziua de sîmbătă, douăzeci și doi?

– Da, recunosc fără tragere de inimă Megan.

– Și totuși, hoinăreați prin Deer Lake, privind urme de derapaj, punînd întrebări – după cum singură ați recunoscut –, continuînd o investigație cu care nu mai aveți nici o legătură. Corect?

– Nu. Încă mai simțeam o foarte puternică legătură cu cazul. Josh continua să lipsească. Mai aveam între-

băni de pus. Mă consideram obligată să încerc a găsi răspunsurile. Prezentarea la sediu nu era mai importantă decât necesitatea de a găsi un copil aflat în pericol și a-l prinde pe ticălosul vinovat de asta.

– Deci, ați sfidat ordinele directe din partea superiorului?

– Le-am amînat.

– Fiindcă nu doreați să renunțați la caz?

– Poate că nu mai eram agentul însărcinat cu investigația, dar rămăsesem polițistă, spuse Megan. Aveam o obligație morală.

– Se făcuse cam mult tărăboi în jurul detașării dumneavoastră în regiunea Deer Lake, nu-i așa? Întrebă Costello, schimbînd pista cu abilitatea unui pilot la Grand Prix.

– Probabil.

– Sînteți modestă. Erați prima femeie din istoria B.C.A., care primise un post de teren. Nu-i așa? Încheie el retoric, cu falsă uimire.

– Da.

– Se aplicaseră asupra dumneavoastră mari presiuni să rezolvați cazul Kirkwood? Mai mari decât dacă ați fi fost bărbat?

– Nu pot ști, răspunse inexpresivă Megan. N-am fost niciodată bărbat.

Prin galerie răpăiră rîsete. Grabko dădu una cu ciocănelul, strîmbîndu-se.

– Presa vă urmărea, literalmente, fiecare mișcare, continuă Costello. Sediul vă sufla în ceafă. Acționați sub o tensiune mare. Ar fi o apreciere judicioasă?

– Da.

– Și doreați foarte mult să rezolvați cazul? De fapt, însăși cariera dumneavoastră depindea de asta?

– Doream să rezolv cazul. Era datoria mea.

– Erați disperată?

– Hotărîtă.

Costello se întoarse cu profilul spre galerie, afișându-și zîmbetul fermecător, larg și alb, și clătînînd din cap.

– Aveți o propensiune îndărătnică spre raționalizare, agent O'Malley.

– Obiecție! se repezi Ellen.

– Se aprobă. Vă rog să vă rezumați la întrebări, domnule Costello.

Avocatul dădu ușor din cap, pornind spre masa apărării. Dorman făcea sluj ca un pudel condiționat, ținînd declarația următoare, pe care Costello o luă și o răsfoi.

– Agent O'Malley, în vreun moment din timpul anchetei, doctorul Wright fusese suspectat de dispariția lui Josh Kirkwood?

– Nu. Numai după ce m-a răpit și m-a molestat pe mine, iar șeful Holt l-a prins.

Lui Costello îi tresări un mușchi pe obraz. Ochii săi negri fulgerară, întorcîndu-se spre Grabko. Judecătorul se aplecă spre boxa martorilor, cu obraji înroșindu-i-se de enervare deasupra bărbii.

– Agent O'Malley, sînt absolut sigur că știți că nu trebuie să răspundeți în acest fel. Dacă o mai faceți o singură dată, s-ar putea să fiți acuzată de sfidare a Curții.

– Am înțeles, Onorată Instanță, înclină Megan capul, într-un mod care lui Grabko îi putea părea supus, dar îl împiedica să-i vadă ochii.

– Nu este adevărat, continuă Costello, că de fapt considerați suspecte un număr de persoane, inclusiv Paul Kirkwood?

– După cum dictează procedurile operative stan-

dard, în cazuri de răpire, membrii apropiați ai familiei erau considerați ca făcînd parte din investigația-duală.

– Ați fost puțin mai riguroasă în suspectarea lui Paul Kirkwood, decît cineva care aplică doar procedurile.

McGuire îl privi cu ochii îngustați.

– Sînt o bună polițistă. Niciodată nu „aplic doar procedurile”.

– Admirabil. Deci, ați fost foarte serioasă cînd l-ați convocat pe domnul Kirkwood să fie amprentat?

– Domnul Kirkwood a fost amprentat numai în scop de eliminare.

– Ați vorbit cu doctorul Wright și cu studentul lui, în data de douăzeci și doi, spuse Costello, schimbînd din nou macazul. Dar, de fapt, vă duseserăți la *Harris College* în căutarea profesorului Priest. Așa este?

– Da.

– De ce?

– Doream să-i pun unele întrebări.

– Îl considerați și pe el suspect?

– Exista această posibilitate.

– I-ați dat doctorului Wright de înțeles că aveți să vă duceți la reședința lui Christopher Priest, mai tîrziu în cursul acelei zile. Puteți spune dacă e posibil sau nu ca doctorul Wright sau Todd Childs să fi vorbit ulterior cu alte persoane de acest lucru?

– N-aș putea spune.

– Este posibil ca discuția dumneavoastră să fi fost auzită de cineva aflat pe hol, în dreptul biroului?

– N-aș putea spune.

– Deci, nu puteți afirma categoric că doctorul Wright era unul din singurii doi oameni care știau că urma să mergeți acasă la profesorul Priest?

– Din cîte știu eu, era.

– La ce oră ați ajuns acasă la Priest?
– Aproximativ la ora unu și patruzeci și cinci după-amiaza.

Costello arcui o sprinceană spre asistență.

– Dar doctorul Wright precizase că Priest n-avea să se întoarcă pînă în jurul orelor două și jumătate. De ce v-ați dus acolo atît de devreme?

Megan înclină capul, într-o atitudine bătaioasă.

– Doream să fiu prezentă ca să-i urez bun venit acasă.

– Agent O'Malley, o avertiză Grabko.

– Îl considerați suspect, spuse Costello.

– Întrebare și răspuns, interveni Ellen obosită, ridicîndu-se. Onorată Instanță, îi putem cere domnului Costello să întrerupă hărțuiala aici? Pur și simplu nu e relevant dacă era vorba de un singur suspect sau de o duzină. Doctorul Wright este omul care a fost arestat.

Chipul lui Grabko se încordă, ca și cum ar fi vrut s-o refuze, dar nu putea.

– Să mergem mai departe, domnule Costello.

Costello nici nu clipi.

– Agent O'Malley, ați văzut fața persoanei care v-a atacat la reședința profesorului Priest?

O lovi dintr-o parte, trîntind-o pe burtă. Pistolul îi zbură din mînă...

– Nu.

– Ați văzut fața persoanei care v-a molestat în timp ce vă aflați în locul acela nedezvăluit?

Durerea venea din toate direcțiile în același timp, lovindu-i umărul, genunchiul, mîna, iar și iar.

– Agent O'Malley?

– I-am văzut picioarele.

Costello se prefăcu indignat.

– Și numai pe baza acestui lucru vreți să judecăm

un membru respectat al comunității pentru niște crime infame?

– Nu! Eu...

– I-ați recunoscut glasul?

– *Crezi c-o să te omorîm, deșteapto? N-ai fi prima, nici pe departe, nici pe foarte departe...*

O șoaptă, înceată, fără corp...

– Nu, dar...

Costello se răsuci dinspre ea.

– Nu l-ați văzut, nu l-ați putut recunoaște, nu și-a spus niciodată numele, enumeră el, vorbind tot mai tare cu fiecare silabă; aruncă pe masă declarația scrisă de Megan și se întoarce către ea. Există ceva ce ne puteți spune, *fostă* agentă O'Malley, care să ne facă să credem că concluzia dumneavoastră că agresorul a fost doctorul Wright este mai mult decât bîjbîiala disperată a unei femei care rasolise cazul și trebuia să facă ceva pentru a-și opri cariera să se ducă la canal?

– Obiecție! strigă Ellen.

Grabko lovi cu ciocănelul să se facă liniște.

Zgomotul incandescent al furiei înecă orice alt sunet în mintea lui Megan. Ultimul fir subțire al autocontrolului i se rupse, iar mînia se revărsă prin ea, dînd pe dinafară.

– Vă spun eu că e vinovat! strigă, ridicîndu-se de pe scaun. Vă spun că e un ticălos bolnav la cap, care crede că e un joc să fure copii și să distrugă vieți, și merită ceva mai rău decît orice-i va face tribunalul ăsta!

– Ordine! zberă Grabko, bătînd cu ciocănelul ca un tîmplar. O parte din coada ciocănelului, zburînd pînă pe masa apărării. Ordine!

Aprodul porni spre bara martoriilor, dar sări înapoi,

la vederea cîrjei lui Megan. Aceasta era concentrată spre Costello care stătea la un pas distanță, cu ochii negri și strălucitori, o infimă undă de zîmbet crispîndu-i colțurile gurii.

O, Doamnă, Megan, i-ai făcut jocul exact cum a vrut. Bravo ție!

Își dădu seama că părea exact așa cum dorise el s-o înfățișeze: obsedată, părtinitoare, necontrolată. Disperată. Revelația o făcu să-i vină rău, să amețească. Se așeză istovită la loc pe scaun și închise ochii.

– Nu mai am alte întrebări, declară Costello și reveni calm spre clientul său.

CAPITOLUL 31

– Statul îl cheamă pe șeful poliției, Mitch Holt, spuse calmă Ellen, ca și cum n-ar fi trecut doar cîteva momente de cînd prima ei martoră fusese evacuată din sală.

N-o condamna pe Megan pentru că-și pierduse firea. Ținînd seama de tot ce-i făcuse Wright, era o minune că nu scosese un pistol să-l împuște, poate și pe Costello, dacă tot avea ocazia. Întrebarea cea mare din mintea lui Ellen se referea la impactul emoționalei mărturii a lui Megan. Presa putea să-i țină partea – sau nu –, dar Grabko era morcovit vizibil. Audierea aceea era spectacolul lui, iar Megan trecuse în avanscenă. Putea el asista la depozitia ei, fără să vadă altceva decît roșu înaintea ochilor?

Cu puțin noroc, Mitch avea să-l liniștească pe judecător și galeria. Era un martor excelent – pragmatic, cu expresia împietrită, necompromițătoare, a detectivului veteran, întipărită pe chip. Se prezentă la bară și

depuse jurământul, cu privirea ațintită spre masa apărâni.

– Șefule Holt, sînteți amabil să vorbiți instanței despre evenimentele care s-au petrecut în seara de douăzeci și doi ianuarie? îi ceru Ellen.

– La aproximativ opt și patruzeci și cinci p.m., am primit un telefon de la agenta O'Malley, răspunse Mitch. Suferea în mod clar. Nu i s-a permis să spună prea multe. Apoi, la aparat a vorbit un bărbat neidentificat, care m-a instruit să mă prezint singur la intrarea de sud-vest a parcului Quarry Hills, la orele nouă și cincisprezece.

– V-a spus de ce?

– A spus că avea un cadou pentru mine, că doreau să cîștige „jocul”.

– Și v-ați dus în parc, conform instrucțiunilor?

– Nu conform instrucțiunilor. Am trimis imediat o mașină fără însemne, cu doi agenți de poliție, la intrarea de sud-est a parcului, o alta la sud-vest, iar eu personal am intrat în parc pe jos, dinspre vest.

– Prin locul unde parcul se învecinează cu cartierul Lakeside?

– Da. Am așteptat la adăpostul copacilor. La orele nouă și cinci, în parc a intrat o camionetă G.M.C. patru-pe-patru, model recent, a parcurs o anumită distanță pe alee și s-a oprit. Șoferul a coborît, a ocolit pînă la portiera din dreapta și a ajutat persoana dinăuntru să coboare, apoi a condus-o aproximativ treizeci de picioare înapoi, spre sud.

Megan, schiopătînd rău, indiscutabil rănită grav. Furia pe care o simțise în acel moment se aprinse din nou, ca un tăciune.

– A urmat o încăierare între ei, declară el simplu. Am ieșit dintre copaci în fugă, cu arma scîoasă, m-am

prezentat ca ofițer de poliție și le-am ordonat să nu mai miște.

– În acel moment, o recunoscuserăți pe vreuna dintre cele două persoane?

– Da. O recunoscusem pe agenta O'Malley. Atacantul purta o mască de schi.

– Era înarmat?

– Da. Avea un pistol semiautomat de nouă metri.

– Și o amenința pe agenta O'Malley?

– Da. La un moment dat, i-a lipit țeava pistolului de tâmplă.

Iar Mitch știuse că o mișcare greșită, o singură hotărîre neinspirată, i-ar fi adus moartea pe loc, acolo, sub ochii lui.

– I-am ordonat să arunce arma și l-am informat că era arestat, continuă el. Agentă O'Malley l-a lovit, făcîndu-l să se dezzechilibreze. A împins-o spre mine, a tras cîteva cartușe și a sărit înapoi în mașina care avea motorul încă pornit. Eu am sărit în bena camio- netei, am tras un glonț prin lunetă pentru a sparge geamul și i-am ordonat să oprească.

– Și a oprit?

– Nu. A răspuns cu foc, după care a pierdut controlul vehiculului.

Camioneta se abătu de pe alee vuind, în gol, ateriză îndesat și derapă lateral, iscînd o trîmbă de zăpadă.

– Am fost aruncat din benă. Mașina s-a ciocnit de un copac.

– Apoi ați urmărit suspectul pe jos?

– Da. A fugit spre vest, în pădure, și pe colina dinspre Lakeside, oprindu-se ocazional ca să tragă în mine.

– N-a nimerit?

– Un glonț mi-a străpuns mîneca hainei și m-a zgîriat pe braț.

– Dar ați continuat urmărirea?

– Da. La un moment dat, a aruncat masca de schi. Am găsit-o căzută pe jos, în drum.

– Ce-ați făcut cu ea?

– Am lăsat-o unde era. Echipa de expertiză a fotografiat-o pe locul unde căzuse, după care a ridicat-o ca probă și a trimis-o la laboratorul B.C.A. pentru procesare.

– Onorată Instanță, i se adresă Ellen lui Grabko, în timp ce Cameron se ridică și-i prezenta grefierei cîteva fotografii. Masca de schi în sine încă se mai află la laboratorul B.C.A., dar statul ar dori să vă prezinte fotografiile de la locul faptei, servind scopul acestei audieri.

– Domnule Costello? Întrebă Grabko, arcuind o sprînceană.

– Nu am nici o obiecție, Onorată Instanță.

Grabko dădu din cap spre grefieră.

– Preluați fotografiile ca probe materiale.

– Încotro părea să se îndrepte suspectul? Întrebă Ellen, revenind spre Mitch.

– Spre subdivizia Lakeside, răspuse el. A fugit prin curțile dosnice ale caselor de pe Lakeshore Drive.

Ălergînd de-a lungul pistei de schi-fond, apărînd și dispărînd printre molizii acoperiți de zăpadă. Aerul rece, ca niște brice în plămîinii lui. Gîndindu-se ce nebunie era să fugărească un profesor de colegiu, care circula cu un Saab și lucra cu delincvenți minori.

– Am urmărit suspectul prin curți, în direcția nord. L-am văzut intrînd într-un garaj pe ușa din spate, l-am urmat înăuntru, l-am doborît la podea și l-am arestat.

– Și era omul prezent astăzi în sala de judecată?

– Da, el este, se încruntă Mitch spre cel al cărui joc zdrețuise ireparabil țesătura vieții din Deer Lake. Doctorul Garrett Wright, acuzatul.

– Vă mulțumesc domnule șef Hoyt, dădu Ellen din cap. Nu mai am alte întrebări.

Mitch îl privi pe Costello ridicându-se și se întrebă dacă avea să adopte aceeași tactică pe care o folosisese cu Megan, apropiindu-se tot mai mult, și mai mult, pînă o făcuse să se repeadă la el. I-ar fi plăcut să aibă posibilitatea de a se repezi el însuși la Costello. Preferabil, într-un gang întunecos, fără martori. Murise de ciudă, stînd neputincios la galerie și privind cum era hărțuită Megan. O femeie-aprod o escortase de la bară, în camera juriului, după ultima izbucnire. Mai mult decît să se ducă la ea, dorea un singur lucru, și anume, să bată în cuie capacul sicriului lui Garrett Wright.

– Șefule Hoyt, începu Costello, stînd relaxat în spațele mesei acuzării. Declarați că suspectul purta o mască de schi cînd l-ați întîlnit prima oară în parc. În acele momente, nu i-ați văzut fața?

– Nu.

– V-a vorbit?

– Nu.

– Camioneta cu care venise era înregistrată pe numele cui?

– Roy Stranberg, care pe atunci se afla în Arizona. Camioneta era furată.

– Și s-au găsit în acea camionetă amprentele doctorului Wright?

– Nu.

– Este o pădure destul de deasă, nu-i așa, șefule Hoyt? Cu mulți copaci.

– Cam asta ar fi definiția unei păduri, da, replică sec Mitch.

– Nu l-ați văzut pe suspect clar și încontinuu, așa-i?

– Nu încontinuu, într-adevăr, dar focurile de armă mă țineau la curent cu poziția lui.

Galeria fu străbătută de încă un val de râsete înfundate, dar Costello se repezi să profite de ocazie.

– Iar când l-ați prins pe doctorul Wright, se afla în posesia unei arme?

– Nu.

– Conform declarațiilor, pe mâinile doctorului Wright s-au căutat ulterior reziduuri de praf de pușcă, iar rezultatul testelor a fost negativ – este așa?

– Da.

Costello își împreună vîrfurile degetelor, aranjîndu-și trăsăturile într-o mină contemplativă.

– Deci, alergați prin pădure. E întuneric. Ninge. Vă ferii de împușcături, ocoliți copacii. L-ați pierdut pe suspect din vedere de mai multe ori, nu-i așa?

– L-am văzut clar cînd a intrat în garajul acela.

– Dar anterior acestui moment, îl pierduserăți din ochi?

– Pentru nu mai mult de cîetva secunde.

– Cîte secunde?

– N-am cronometrat intervalele.

– Cinci secunde? Zece? Douăzeci?

– Mai puțin de douăzeci. Mai puțin de cincisprezece.

– Dar nu aveți nici un mod de a ști cu certitudine?

– Nu.

– Deci, ar fi posibil ca omul pe care l-ați văzut intrînd în garaj nici să nu fi fost suspectul dumneavoastră, așa-i?

– Ar fi improbabil.

– Dar posibil?

– Foarte puțin.

– Înainte de a executa arestarea propriu-zisă, avuseserăți vreun motiv de a crede că suspectul pe care-l urmăreați era doctorul Wright?

– Agentă O'Malley îmi spusese că era doctorul Wright.

– Înțeleg, spuse Costello, dînd exagerat din cap; se întoarse într-o parte, cocoțîndu-se cu un șold pe masă și învîrtind absent un creion în mîină. Șefule Holt, cînd ați primit telefonul acela de la agenta O'Malley și ați auzit că se afla într-o situație dificilă, în pericol, ce ați simțit?

Mitch îngustă ochii, bănuitor.

– Nu vă urmăresc.

– V-ați temut pentru viața ei?

– Bineînțeles.

– Iar cînd ați văzut-o în Quarry Hills Park, și se observa clar că era grav rănită, acest lucru v-a înfuriat?

– Obiecție, interveni Ellen, cu o privire piezișă spre Costello. Ce rost au toate astea?

– Un rost foarte important, Onorată Instanță.

Grabko dădu din cap.

– Continuați. Răspundeți la întrebare, șefule Holt.

– Da.

– V-ați înfuriat. Vă temeai pentru ea. Doreați să prindeți vinovatul. Foarte tare o doreați.

– E meseria mea.

– Dar sentimentele dumneavoastră depășeau preocuparea profesională, nu-i așa? Nu e adevărat că dumneavoastră și agenta O'Malley sînteți implicați în...

– Obiecție! sări Ellen în picioare. Aceste lucruri se exclud complet din scopul audierii! Ne aflăm aici ca să

revedem fapte și probe, nu viețile personale ale ofițerilor de poliție!

Grabko bătu cu ciocănelul cel nou.

– Nu vreau să aud o nouă predică din partea dumneavoastră, domnișoară North! se răsti el. Domnule Costello, poate ar fi mai bine să vă expuneți intențiile instanței.

Ellen trânti creionul și-și încrucișă brațele pe piept.

– Aveți vreo problemă cu sugestia mea, domnișoară North? întrebă rece Grabko.

– Da, am, Onorată Instanță. Îi dă domnului Costello posibilitatea de a-și expune cazul în fața presei, motiv foarte probabil pentru care a pornit din capul locului pe acest drum.

Grabko își răsfrînse buza de jos, ca un copil bosumflat.

– Rezultatul acestei audieri nu se va baza pe opiniile presei, domnișoară North. Hotărîrea îmi aparține mie și numai mie, urmînd s-o iau pe baza probelor prezentate. De asemenea, tot mie îmi revine să decid asupra relevanței liniei de interogatoriu a domnului Costello. Dacă găsesc că are merite, o aprob. Dacă nu, va trece neluată în seamă.

– Și va rămîne neluată în seamă de toți potențialii jurați care citesc *Pioneer Press* sau urmăresc *KARE-Eleven News*? argumentă Ellen. Poate că nu avem un juriu instalat, Onorată Instanță, dar avem o galerie care va acționa ca juriu și ca judecător. Dacă domnul Costello trebuie să aducă aceste argumente jalnice, vă rog, dispuneți s-o facă în subsidiar.

Ochii judecătorului parcurseră chipurile curioase ale celor de la galerie, cu toții pînă la ultimul salivînd la gîndul că aveau să audă ceva ce nu se dorea auzit.

– Subsidiar, declară el, nefericit.

Se înșirară într-o latură a podiumului, Costello și Ellen umăr lângă umăr, încadrați de asociații lor.

– Acum, domnule Costello, spuse Ellen printre dinți, cu o dulceață tăioasă în voce, vă rugăm neapărat să ne lămuriti cu privire la marea dumneavoastră inteligență juridică metropolitană.

Costello zîmbi.

– Trebuie s-o iertați pe domnișoara North, Onorată Instanță. E de înțeles că nu dorește abordarea acestui subiect anume, deci efectul relațiilor personale asupra motivațiilor.

Subtextul lovea drept la țintă. Ellen rămase uluită că pînă și el se aventura lîngă o margine atît de periculoasă. Întorcîndu-se spre judecător, își schimbă imperceptibil poziția trupului, înfigîndu-și tocul escarpinului în oxfordul italian de comandă al lui Costello, pentru a-i strivi degetul mic.

– Onorată Instanță, șeful Holt și agenta O'Malley acționau în capacitatea lor de ofițeri ce aplică legea. Astăzi, se află aici pentru a presta mărturie în aceeași capacitate, spuse Costello printre dinți, încercînd să-și retragă pe furiș piciorul de sub al ei. Dar, cum bine știe domnișoara North, Onorată Instanță, emoțiile se revarsă din viețile noastre personale pînă în cele profesionale. Mai ales într-o situație extrem de încărcată, cum e evident că a fost aceea. Dacă respectivele emoții au afectat judecata șefului Holt, cred că instanța trebuie să știe.

– Asta-l va face pe clientul tău mai puțin vinovat? întrebă Ellen.

– Clientul meu e un om nevinovat, victimizat de împrejurări și de tentativa disperată a agentei O'Malley de a-și salva viața profesională.

Ellen îngustă ochii spre el.

– Onorată Instanță, îmi permiteți să sugerez că singurele „tentative desperate” la care asistăm sînt încercările domnului Costello de a impune o linie de întrebări complet nepotrivite.

– Nu, nu vă permit, răspunse Grabko. Aveți bună-tatea de a înceta să mai luați hotărîri în numele meu, domnișoară North, și amintiți-vă care e locul dumneavoastră în această sală de judecată.

– Locul meu?

Cameron o înghionti înapoi, prevenitor.

– Onorată Instanță, nu am la fel de multă experiență în acest gen de proceduri ca domnișoara North sau domnul Costello, spuse el, cu chipul pistruiat strălucind de umilință, dar credeam că apărarea, dacă are totuși de prezentat un caz, trebuie să aducă probe materiale de o natură disculpativă clară, nu teorii speculative. Greșesc cumva în acest sens?

Expresia lui Grabko se îmblînzi întrucîtva, avînd ocazia s-o facă pe profesorul de drept, iar tensiunea se risipi.

– Nu greșiți, domnule Reed. Totuși, și declarațiile pot fi disculpative, nu?

– Ăă, da, Onorată Instanță.

– Și, teoretic, chiar și declarația unui martor al apărării poate fi considerată ca atare, dacă e cîntărită corespunzător.

Și fertilizată de avocatul potrivit al apărării. Încercarea lui Cameron de a devia diplomatic discuția fusese făcută covrig de dragostea lui Grabko pentru sunetul propriului său glas.

– Continuați cu prudență, domnule Costello, urmă judecătorul. Vreau să aüd un interogatoriu cu scop clar, nu un consilier care smulge o mărturie deghezînd-o în contra-examinare.

Costello dădu din cap.

– Firește, Onorată Instanță. Vă mulțumesc, Onorată Instanță.

Ellen refuză să-i dea satisfacție privindu-l. Nevrînd să riște, Cameron o întoarse cu mâinile lui spre masa acuzării.

– Frumoasă încercare, colega, spuse ea, printre dinți.

Cameron se aplecă spre Ellen, în timp ce se așeza.

– Îl șucărești, Ellen.

– El mă șucărește pe mine.

– Mda, dar soarta lui nu-i în mâinile tale.

– Aș vrea eu.

Costello își reluă locul la masa apărării, păstrînd distanța față de bara martorilor.

– Șefule Holt, este adevărat că dumneavoastră și agenta O'Malley aveți o relație personală?

Mitch strînse din fălci.

– Nu văd cu ce dracu' vă privește treaba asta, domnule Costello.

Grabko se aplecă spre boxă.

– Veți răspunde la întrebare, șefule Holt, și abțineți-vă vă rog de la folosirea vulgarităților în completul meu.

– Am înțeles, Onorată Instanță, răspunse el ursuz, încruntîndu-se spre Costello. Da, avem o asemenea relație.

– Deci, cînd ați văzut că agenta O'Malley era în pericol, în suferință, reacțiile dumneavoastră au depășit simpla preocupare profesională.

– Da.

– Ați dorit să-l prindeți pe vinovat, iar agenta O'Malley v-a spus că vinovatul era doctorul Garret Wright.

– Da.

– Ați crezut că persoana pe care o urmăreați era doctorul Wright. Doctorul Wright locuiește pe Lakeshore Drive. Urmărirea v-a purtat în acea direcție, iar când ați văzut pe cineva intrând în garajul doctorului Wright, l-ați urmărit, cu toate că recunoașteți că pierduserăți din vedere suspectul pentru o perioadă de timp neprecizată. Este corect?

– Cîteva secunde, preciză Mitch. O bătaie de inimă. Unde bați, Costello? Dă pe gură și scutește-ne de circ.

Îi venea să șteargă în pumni micul zîmbet fudul de pe mutra lui Costello, și-și dădu seama că depărtarea pe care avocatul o menținea între ei îl enerva mai mult decît dacă ticălosul ar fi stat la un pas distanță, așa cum prodecase cu Megan.

– Doreați s-o vedeți pe agenta O'Malley păstrîndu-și postul de agent regional aici, nu-i așa?

– Agentă O'Malley e o polițistă excelentă.

– Și iubita dumneavoastră. Iar agenta O'Malley hotărîse, pe baza nici unei dovezi, că doctorul Wright era vinovat. V-a spus că individul era doctorul Wright. L-ați urmărit pe doctorul Wright.

– L-am urmărit pe suspect, îl corectă Mitch, simțind că-i fierbea sîngele la auzul insinuării. L-am arestat pe suspect. Puțin îmi păsa dacă era doctorul Wright sau doctorul Spock.

– Nu v-a trecut nici un moment prin minte că omul pe care l-ați arestat în cele din urmă și suspectul pe care-l urmăriserăți prin pădure, în toiul nopții, nu erau uria și aceeași persoană?

– Niciodată.

– Doctorul și doamna Wright locuiesc pe Lakeshore Drive, la numărul 93, corect?

– Da.

– Îmi puteți spune cine locuiește cu doar două case mai spre nord, pe Lakeshore Drive, la numărul 97.

– Familia Kirkwood.

– Paul Kirkwood?

– Da.

– Nu mai am alte întrebări, șefule Holt.

Ellen îl privi pe Costello în timp ce se așeza pe scaunul său.

– Chiar o s-o facă, nu? șopti Cameron. Va încerca să i-o arunce în cârcă tatălui lui Josh.

– Va face tot ce are de făcut, murmură ea. Garrett Wright și umbra lui nu sînt singurii care se țin de jocuri.

Se ridică din nou, în timp ce Grabko dădea să olibereze martorii.

– Supliment, Onorată Instanță?

Ochii lui Grabko fulgerară nervoși, dar bombăni un „da” și se așeză la loc să-și răsfețe barba.

– Casele de pe Lakeshore Drive sînt numerotate și la spate, șefule?

– Din cîte știu eu, nu.

– Deci, cînd l-ați urmat pe suspect în garajul acela, nu știați dacă vă aflați pe Lakeshore Drive la numărul 93, 95 sau 91.

– Habar n-aveam. Nu conta.

– Suspectul pe care l-ați urmărit prin pădure era îmbrăcat în negru, corect, șefule?

– Da. Pantaloni negri, ghete negre, scurtă neagră.

– Și cum era îmbrăcat doctorul Wright cînd l-ați arestat?

– Purta pantaloni negri, ghete negre și o canadiană neagră de schi.

– Prezenta semne de efort fizic?

– Da. Respira greu și era transpirat.

– Aveți idee ce temperatură era în seara aceea?

– Cam douăzeci de grade, cu un factor de vînt de șase grade.

– Nu era genul de seară în care omul obișnuit să transpire, nu?

– Obiectele.

– Retractez, răspuse Ellen, stăpînindu-și un zîmbet răutăcios. Cu privire la analizele de praf de pușcă efectuate asupra mîinilor doctorului Wright: rezultatul testelor ar fi afectat dacă purta mănuși în momentul cînd a folosit arma?

– Da.

– Nu mai am întrebări, șefule Holt. Vă mulțumesc.

Ultimul martor al acuzării era un criminalist de la sediul B.C.A. din St. Paul. Norm Irlbeck se afiase la fața locului în seara răpirii lui O'Malley, el fiind cel ce ridicase cearceaful însîngerat, cu care fusese înfășurată Megan. Ellen îi arată fotografiile ale cearceafului, realizate la locul faptei și la sediu.

– Acesta este cearceaful, domnule Irlbeck?

– Da, acesta este, dădu Irlbeck din capul său mare și pătrat, care stătea ca un bloc de piatră deasupra trupului masiv și robust. Avea glasul profund și sonor al autorității, atrăgîndu-i lui Grabko atenția și reținînd-o.

Ellen îi dădu grefierii fotografiile.

– Cearceaful continuă să fie supus unor analize de laborator, corect? Întrebă ea, revenind spre martor.

– Da. Testele A.D.N. mai necesită încă patru, cinci săptămîni, pînă vor fi gata.

– Dar s-au tras unele concluzii preliminare, nu-așa?

– Da, au fost. Pe cearceaf s-au găsit două tipuri de sînge distincte. O pozitiv, care este grupa sangvină a

agentei O'Malley, și AB negativ, grupa sangvină a lui Josh Kirkwood:

– Iar testele A.D.N. extensive, efectuate în prezent, vor determina dacă sîngele de grupă AB negativ este într-adevăr al lui Josh Kirkwood, corect?

– Da.

– S-au găsit și fire de păr pe cearceaf?

– Da. Păr confruntat cu mostre recoltate pentru a se constata corespondența cu agenta O'Malley, Josh Kirkwood și inculpatul, doctorul Garret Wright. S-au mai găsit și fire de păr ale unei a patra persoane, neidentificată.

– Ce ce puteți spune despre masca de schi găsită pe traseul urmăririi, domnule Irlbeck? S-au găsit și pe ea fire de păr?

– Da. Păr care corespundea cu al inculpatului și, de asemenea, păr corespondent cu cel neidentificat, de pe cearceaf.

– Vă mulțumesc, domnule Irlbeck. Alte întrebări nu mai am.

– Domnule Irlbeck, spuse Costello, înainte ca Ellen să fi apucat măcar să se întoarcă la locul ei. Analiza firelor de păr este o știință exactă, absolut concludentă?

– Nu, nu este.

– Nu puteți face o identificare absolut categorică, în sensul că părul găsit pe un cearceaf aparține unei persoane anume, strict pe baza părului în sine.

– Nu, domnule.

– Aveți vreun mod de a determina cine e purtat ultimul masca aceea de schi?

– Nu, domnule.

– Și aveți vreun mod de a ști precis *cum* au ajuns firele de păr pe cearceaf?

- Nu, nu avem.
- Ar putea să fi fost depuse intenționat pe cearceaf?
- Posibil.
- Nu mai am alte întrebări.

– Avem destul, spuse Cameron, neluînd în seamă scaunele și așezîndu-se pe scrin. Phoebe îi dădu o pungă albă cu hrană rece, iar pe-a lui Ellen o puse pe masă, fără să se uite la ea.

Ignorînd atît supărarea secretarei, cît și mîncarea, Ellen se plimba în lungul mesei de conferințe. Era prea nervoasă, ca să mănînce. Partea lor din audiere decursese destul de bine, chiar dacă Costello marcase cîteva puncte, dar după-amiaza avea să-i aparțină lui Tony, iar bruma de control pe care îl mai avusese dimineață avea să-i fie luat.

– Avem mai mult decît destul, spuse Mitch, învîrtindu-se prin cealaltă parte a mesei. Chiar dacă Grabko e tentat să înghită gogoșile lui Costello, pe Wright îl apasă mai mult decît destul ca fie dat în judecată. Grabko n-ar avea niciodată curaj să-i dea drumul.

Dar cît de mult curaj era necesar? se întrebă Ellen, cînd presa urla despre toate lucrurile pe care Garrett Wright nu le putuse face? Nu putuse să-l aducă el pe Josh acasă. Nu putuse să-l răpească pe Dustin Holloman, nici să-l ucidă. Acesta era acum centrul atenției publicului: monstrul care umbla liber. Hotărîrea lui Grabko urma să se bazeze pe lege, însă și el era doar un om, la fel de susceptibil ca oricine față de zvonuri și presiuni.

– E destul de clar încotro înclină, spuse ea. N-am mai văzut un judecător care să acorde atîta libertate

În pre-proces, de cînd s-a difuzat *Perry Mason*. Îmi pare rău că l-a lăsat pe Costello să-ți facă ce ți-a făcut, Megan.

Megan stătea așezată în capătul mesei, arătînd mică și învinsă, ca și cum calvarul de dimineață ar fi făcut-o să se închidă în sine.

– Eu sînt cea care trebuie să-și ceară scuze, bîguit ea, cu ochii în jos. Am atîta minte ca să nu las orice cretin de avocat să-mi apese butoanele.

Tensiunea din vocea ei, încordarea maxilărelor, sugerau un torent de emoții acumulîndu-se dincolo de zidurile pe care le înălțase Megan împrejurul ei. Poliștii ajunși victime se prezentau jalnic. Prin firea lor, erau niște monștri ai autocontrolului; victimele erau despuiate de orice control, de toată mîndria și demnitatea.

– Nu e vina ta, Megan, spuse Ellen.

– M-a făcut să arăt ca o dementă în delir, gata să spun orice, să fac orice, numai să-mi trec la activ arestarea aia.

– Sau ca o persoană a dracului de sigură pe ce știe și hotărîtă să condamne un vinovat, ripostă Ellen. Totul ține de percepție. Oamenii văd ceea ce vor.

– Știm ce vor să vadă cînd se uită la Wright, replică Megan.

Nimeni nu dorea să creadă că un om ca Garrett Wright era capabil de ceva rău. Și, odată cu moartea lui Dustîn Holloman, locuitorii din Park County deveniseră și mai puțin dispuși să-l accepte pe Wright ca diavolul lor.

– Deci, trebuie să le dovedim că se înșală, spuse Ellen, cu privirea directă și înțelesul foarte clar.

Megan dădu din cap.

– Da, așa este.

CAPIȚOLUL 32

– Apărarea îl cheamă la bară pe doctorul Garret Wright, anunță Costello, stîrnind o rumoare prin mulțime, zgomot ce se ridică pînă în tavanul înalt al vechii săli de judecată, ca un roi de viespi.

Părea să fie o manevră îndrăzneată, aceea de a juca de la început cu asul, oferindu-și propriul client pentru studiu direct și contra-examinare. Simplul fapt că inculpatul însuși avea să depună mărturie era extrem de neobișnuit într-o audiere de cauze probabile, dar, în fond, nimic din acel caz nu era obișnuit. Jay se rezemă de spătar, cu brațele încrucișate pe piept, analizînd strategia. Dacă Wright era psihopatul antisocial pe care-l prezentase Ellen, atunci era un mincinos cu experiență, un actor într-un rol cu care se delecta – profesorul cu maniere ponderate, binemeritînd simpatia publicului.

Jay trebuia să admită că mai văzuse așa ceva și altădată. Un creier rece ca ghețurile arctice; capabil de șarm, și tot atît de capabil și de crimă. Cîndva, stătuse în fața unui om exact la fel, la vorbitor, în Penitenciarul Angola, într-o vară infernal de caldă din Louisiana. Un om agreabil, la curent cu toate chestiunile politice ale zilei. Citit, inteligent, cu un spirit ascuțit, sardonice. Un om care timp de trei luni ținuse ostatic treizeci și șapte de la un motel, ca sclave sexuale, le torturase pînă la moarte, după care se apucase de taxidermie, împăindu-le capetele și sîni pentru sala lui cu trofee personale. Domnul Rodman Madsen, reprezentant comercial al unei companii de pompe pentru irigații, votat de

două ori comisul-voiajor al anului și trezorier al lojei locale a Elanilor. Dincolo de fațada acceptabilă socialmente, era un asasin. Nimeni dintre cunoscuții lui nu-l bănuise vreodată.

Garrett Wright se prezentă la bară, recitînd calm jurămîntul. În costumul său albastru, cu cravată decentă, inspira aparența tînărului intelectual arhetipic: atractiv, conservator, educat. Jay aproape că putea auzi scrîșnind angrenajele în mințile din jurul lui, speculațiile șirete, contestările, neîncrederea. Pînă și judecătorul îl privea pe Garrett Wright cu incredulitate abia camuflată, ca și cum ar fi fost uimit să găsească în fața lui un asemenea om, ca punct focal al unei proceduri judecătorești.

Costello începu prin a-i cere lui Wright litania de merite profesionale, diplomele, curriculum vitae-ul, după care poposi prin realizările sale civice, înainte de a ajunge la miezul problemei.

– Doctore Wright, unde vă aflați în seara de miercuri, doisprezece ianuarie, între orele cinci-treizeci și șapte-treizeci p.m.?

– Lucram, răspunse moale Wright. Revedeam niște studii de cazuri documentare, despre care consideram că puteau avea importanță pentru un studiu în curs de desfășurare, privind învățătura și percepția, în care sînt implicați cîțiva studenți de-ai mei.

– Și unde făceați aceste cercetări?

– Într-un depozit din subsolul clădirii Cray.

– În campusul Colegiului *Harris*?

Wright zîmbi vag, spășit.

– Da. Mă tem că am mai multe cărți decît încap în cabinetul meu. Am ocupat, mai mult sau mai puțin, o cameră din subsol, ca birou auxiliar.

– Erați singur, în seara aceea?

– Nu. Todd Childs, un student de-al meu, a stat cu mine pînă în jurul orei opt și jumătate.

– Și cînd ați aflat prima oară de răpirea lui Josh Kirkwood?

– An aflat în cursul aceleiași seri. La știrile de la ora zece.

– Îl cunoașteți pe Josh?

– Pe cît de bine îi cunosc pe toți copiii vecinilor, îndeajuns ca să-l recunosc, să ne dăm bună ziua.

– Îi cunoașteți părinții?

– Hannah și Paul, da. Sînt cunoștințe de-ale mele și de-ale soției. Aproape prieteni.

– Au existat vreodată necazuri între dumneavoastră?

– Nu. Niciodată.

– De fapt, ați vorbit cu doctorița Garrison de mai multe ori, după ce fiul ei fusese răpit, nu-i așa? Pentru a vă exprima compătimirea, a-i oferi sfaturi.

– Da. De fapt, i-am telefonat în seara zilei de douăzeci și unu, pentru a-i da numele unui terapeut de familie pe care-l cunosc, din Edina. Era clar că toată drama aceea își impunea un tribut teribil asupra căsătoriei lor.

– Iar presa v-a solicitat de cîteva ori după dispariția lui Josh, în calitate de consultant, așa este?

– Da, cu toate că le-am spus în repetate rînduri că nu sînt expert în domeniul comportamentului criminal.

– Înainte de seara cînd ați fost arestat, fuseserăți vreodată chestionat de către poliție cu privire la dispariția lui Josh Kirkwood?

– Ca suspect, nu. Mi-au pus unele întrebări de ordin general: dacă observasem străini prin cartier, dacă remarcasem ceva diferit la familia Kirkwood în

ultima vreme, cam așa ceva.

– Și ce le-ați spus?

– Că nu le puteam fi de nici un real ajutor. Îmi petrec aproape tot timpul la colegiu sau în cabinetul meu de acasă.

– Și unde erați în după-amiaza de sîmbătă, douăzeci și doi ianuarie?

– Lucram. Noul semestru începea luni. Mă pregăteam.

– Erați singur?

– Todd Childs a stat cu mine pînă în jurul orei unu și un sfert. După aceea, am rămas singur. Am trecut pentru scurt timp pe-acasă, să iau prînzul, cu întîrziere, pe la unu și jumătate, și am revenit în campus peste vreo oră. În rest, am petrecut după-amiaza și seara în clădirea Cray.

– Ajungînd acasă la ce oră?

– Pe la nouă și un sfert, seara.

– Și sînteți amabil să spuneți Curtii, cu propriile dumneavoastră cuvinte, ce s-a întîmplat cînd ați ajuns acasă?

– Tocmai îmi parcasem mașina în garaj și pornisem spre ușa care dă în casă, cînd am auzit în spatele casei ceva asemănător cu niște împușcături. Am ieșit pe ușă și am văzut un om alergînd spre mine. M-am gîndit că putea fi vreun spărgător sau cam așa ceva, un soi de răufăcător. Așa că m-am repezit înapoi în garaj, cu intenția de a intra în casă și a telefona la 911. Ușa a zburat de perete și tot ce știu e că imediat după aceea eram placat și mi se spunea că sînt în stare de arest.

– N-aveați idee ce se întîmplase în acea după-amiază și seară cu privire la răpirea și molestarea agenței O'Malley?

– Firește că nu. Cum să fi știut așa ceva?

– Cum, într-adevăr, repetă Costello, întorcându-se spre galerie. Doctore Wright, aveți o mască de schi ca aceea pe care am văzut-o mai-nainte, în fotografiile acuzării?

– Am avut, cîndva. Eram aproape un fanatic al probei de schi-fond. Obişnuiam să schiez de trei ori pe săptămîină, indiferent de temperatura de-afară, dar n-am mai făcut-o de vreo două ierni.

– Și aveți idee ce s-a întîmplat cu masca dumneavoastră de schi?

Wright clătină din cap.

– Nu știu. Cred că soția mea o fi scăpat de ea, la vreo vînzare de vechituri.

– Aveți armă de foc?

– Nu. Sînt un susținător convins al controlului asupra armelor, că tot veni vorba. Niciodată n-aș ține o armă de foc în casă.

– Și, în sfîrșit, ca să se consemneze, doctore Wright, l-ați răpit dumneavoastră pe Josh Kirkwood?

– Categoriec, nu.

– Ați răpit-o și ați agresat-o pe agenta O'Malley?

– Categoriec, nu.

– Vă mulțumesc, doctore Wright. Nu mai am alte întrebări.

Ellen se ridică încă înainte ca avocatul să fi ajuns la jumătatea drumului spre scaun. Ocoli cu pas vioi capătul mesei pentru a lua scena în stăpînire. Îi urmărise pe Wright și Costello țesîndu-și plasa, atrăgîndu-l pe Grabko, atrăgînd presa.

Își jucaseră rolurile pînă la prăsele. Sarcina ei era aceea de a face asistența să le uite reprezentația, să uite istoricul de devotament altruist față de comunitate al lui Garrett Wright. Era datoare să-și vîre degetele

prin găurile varlantei lor și să sfîșie în bucăți țesătura minciunii.

– Doctore Wright, magazia aceea pe care o folosiți în subsolul clădirii Cray se află în colțul de nord-vest, nu-i așa?

– Da, acolo este.

– Prima cameră de la baza scării?

– Da,

– Și imediat lângă palierul de la parter al acelei scări există o ieșire care duce pe lângă niște tomberoane de gunoi, spre un mic parking al facultății. Corect?

– Da, așa e.

– Un loc foarte la îndemînă pentru a avea un cabinet auxiliar, comentă ea. Ușor de venit și de plecat rapid, fără a fi văzut.

– Obiecție.

– Voi reformula, Onorată Întanță, se oferi Ellen, bucuroasă să-și spună cuvîntul pentru a doua oară. V-a văzut cineva ieșind din clădirea Cray în seara de doisprezece?

– Eu n-am văzut pe nimeni.

– Ne-ați spus că unul dintre studenții dumneavoastră, Todd Childs, vă ținea companie în seara aceea.

– Da, este corect.

– Todd Childs și nimeni altcineva?

– Nimeni altcineva.

– Doctore Wright, ne puteți explica de ce, în rapoartele sale inițiale la poliție, domnul Childs nu a spus nimic despre prezența lui lângă dumneavoastră în seara aceea?

– Obiecție. Conduce la speculații.

– Se aprobă.

– Ce ne puteți spune despre data de douăzeci și

doi? Vă poate confirma cineva declarația că v-ați în-
tors în clădirea Cray după prânzul luat cu întârziere,
sau că apoi ați lucrat pînă după orele nouă ale acelei
seri?

– Am fost singur și nu știam că s-ar putea să am
nevoie de un alibi mai tîrziu.

În ochii lui se citi o infimă undă de amuzament,
cînd îi susținu lui Ellen privirea, o secundă doar. Genul
de expresie care sugera că nu făcea decît s-o lase să
se joace cu comenzile. Ideea se răsuci prin ea ca un
vierme sfredelindu-i încrederea. Imaginea lui Dustin
Holloman îi fulgeră pe dinapoia pleoapelor... *unii urcă
prin PĂCAT și unii prin virtute cad...*

– Și în data de douăzeci și doi, insistă ea. După ce
Todd Childs a ieșit din birou, n-ați văzut pe nimeni, nici
un suflet de om, toată ziua și jumătate din seară?

– Nu, n-am văzut.

Ellen își încrucișă brațele pe piept, arcuind o sprîn-
ceană, în timp ce se plimba încet prin fața boxei mar-
torilor.

– Nu vi se pare ciudat? După cum ați declarat,
semestrul doi începea în luna următoare. Credeți că
sînteți singurul profesor cu un birou în clădirea Cray,
care avea nevoie să se pregătească?

– Nu pot vorbi în numele colegilor mei, răspuse
calm Wright. Poate că erau mult mai bine pregătiți
decît mine. Sau poate că vremea i-a împiedicat să
vină la lucru. Era viscol.

– Da, așa era, spuse Ellen, dînd din cap. Era o
vreme urtă, geroasă. Și totuși, cînd v-a arestat șeful
Holt, vă era cald, transpiraserăți. Nu purtați mănuși.
Puteteți explica asta, doctore Wright?

– Tocmai trecusem printr-o experiență înspăimîn-
tătoare, domnișoară North. Auzisem împușcături, vă-

zusem un om gonind spre mine, un om care apoi a năvălit în garajul meu și m-a atacat. Pare o cauză explicabilă pentru puțină transpirație.

– Și mănușile?

– Le uitasem.

– Într-o seară cu ger atât de amarnic?

– Eram obosit. Se făcuse târziu.

– Factorul de vînt era de șase grade.

– Da, mi-am reproșat-o tot drumul spre casă.

Îi aruncă din nou acea privire. Intimă. Amuzată. Enervantă. Atrăgînd-o într-un moment straniu, în doi, pe care nimeni altcineva nu părea să-l observe. Ellen îi întoarse spatele și se apropie de masa acuzării, sub falsul pretext de a-și consulta însemnările.

– Doctore Wright, agenta O'Malley a depus mărturie că, în aceeași după-amiază cînd vorbise cu dumneavoastră în cabinetul profesorului Priest, erați îmbrăcat cu cămașă, cravată și pantaloni închiși la culoare. În momentul cînd v-a arestat șeful Holt, erați îmbrăcat din cap pînă-n picioare în negru. De ce?

– Mi-am schimbat hainele cînd am venit acasă să mînc, răspuse el, netulburat. Era sîmbătă. Știam că urma să petrec tot restul zilei singur. Am preferat să mă simt mai comod.

– Deci, v-ați îmbrăcat ca un luptător ninja?

– Obiecție! strigă Costello.

– Se aprobă. Grabko o privi încruntat. Domnișoară North, vă rog.

– Am înțeles, Onorată Instanță, răspuse simplu Ellen, întorcîndu-se. Nu mai am alte întrebări.

În timp ce se așeza, galeria fu străbătută de murmure. Ellen știa despre ce se vorbea. De ce nu îl înfruntase? De ce nu-l ciocănise pînă mărturisirea – dacă avea ceva de mărturisit. Aceleași întrebări pe

care le puneau întotdeauna nou-sosiții în tribunal. Aceleași idei pe care profesorii de drept le scoteau din capul studenților în facultate. Garrett Wright n-ar fi mărturisit niciodată la bară. Niciodată n-ar fi recunoscut nimic, într-o confruntare. Avea povestea lui, numărul lui, și urma să se țină de ele. Dacă îl presa, Ellen ar fi sfârșit arătînd ca o neghioabă. N-avea nici un rost să-i pună întrebări, cînd știa că răspunsurile erau niște minciuni, pe care ea nu le putea contrazice.

– Apărarea o cheamă pe Annette Fabrino.

Femeia care se așeză în boxă avea un trup rotofei și fața unui heruvim de Rafael. Privi spre mulțime, ca o căprioară prinsă în lumina farurilor, iritată vizibil la gîndul de a presta mărturie în fața asistenței. Costello se apropie de martoră și încercă s-o destindă, cu un surîs fermecător.

– Am numai două întrebări pentru tine, Annette, spuse el blînd. Nu va dura deloc mult. Înainte de toate, poți declara, ca să se consemneze, care e adresa ta de-acasă?

– Lakeshore Drive 92.

– În apropierea casei doctorului Wright?

– Da.

– Sîmbătă, în douăzeci și doi, te-ai uitat pe feastră în jurul orei două și jumătate?

– Da, m-am uitat. Soțul meu ar fi trebuit să se întoarcă acasă dintr-o călătorie de afaceri, pe la ora două, dar întîrziase și nu-mi dăduse telefon. Eram îngrijorată că nu mai ajungea, din cauza vremii.

– Ce-ai văzut cînd ai privit afară?

– L-am văzut pe doctorul Wright trecînd cu mașina, spre sud.

– Ești sigură la ce oră era?

– Da. Mă uitam la ceas din cinci în cinci minute.

– Îți mulțumesc, Annette, își afișă Costello din nou zîmbetul, vîrîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor. Asta-l tot. N-a fost prea greu, așa-i?

O pereche de bujori înfloriră pe obrajii bucălați ai Annettei Fabrino.

– Doamnă Fabrino, începui Ellen, în timp ce Costello se îndepărta de martoră, casa dumneavoastră se află pe latura de vest a străzii, nu-i așa? Vila în stil Tudor din colț?

– Da.

– Și declarați că ați văzut Saab-ul gri al doctorului Wright, mergînd spre sud. Înseamnă că șoferul se afla în cealaltă parte a mașinii, față de dumneavoastră.

– Ăă... da.

– Iar în după-amiaza aceea ninge puternic, nu?

Femeia dădu din cap.

– A, da. Mare prăpăd. De-asta eram neliniștită. Auzisem că starea drumurilor se înrăutățea.

– Deci, prin ninsoarea deasă, șoferului – aflîndu-se în partea opusă a mașinii, cînd l-ați văzut pe doctorul Wright trecînd –, i-ați distins bine, clar, chipul?

– Păi... șovăi Annette Fabrino. Păi, nu. L-am zărit doar, cred.

– Știați că era mașina lui.

– Da. E singura de acel tip din cartier.

– Deci, pare logic să vă fi așteptat să fie el la volan, spuse netulburată Ellen. Dar puteți spune cu deplină siguranță că *el* a fost?

Annette Fabrino arăta oricum, numai pe deplin sigură nu. Privi de la stînga la dreapta prin sală, căutînd încurajarea cuiva. Încercă să-și oprească ochii asupra lui Costello. Ellen trecu în cîmpul ei vizual, nedorind să-i acorde lui Costello nici o secundă pentru a indica, prin limbajul gesturilor, că martora îl trăda.

– Am crezut că era el, spuse Annette, ezitant.

– Dar ați putea să jurați?

– Nu.

– Nu mai am întrebări, declară Ellen, cu un zîmbet amabil. Vă mulțumesc pentru cooperare, doamnă Fabrino.

– Apărarea îl cheamă pe Todd Childs.

Aprodul deschise ușa sălii juriului, iar Todd Childs își făcu apariția. Costello reușise cumva trucul de a-l strecura pe furiș în tribunal, în pauza de masă. Și nu era singura scamatorie pe care o realizase. Îl luase pe Nea Jeg și-l transformase atît de bine, încît Ellen trebuia să-l privească un lung moment pentru a se asigura că acela era într-adevăr Todd Childs. Coada de cal fusese tăiată la ceafă, iar flanela schimbată cu un oxford încheiat pînă jos și o cravată. Proaspăt bărbierit și cu ochii limpezi, Todd Childs ocupă bara și depuse jurămîntul.

La chestionarea directă, răspunse politicos. Da, domnule. Nu, domnule. Nici o undă de beligeranță. Costello îl prezentă drept candidat al Tineretului Republican. Demn de încredere, vrednic, student bursier, care cîștiga bani de buzunar ca preparator. Profilul și aparențele nu semănau deloc cu ale tînărului pe care-l întîlnise Ellen la *Haita de șobolani*. Costello îl păstrase în mod clar undeva, aranjîndu-l și instruindu-l, și se părea că meritase osteneala.

– Todd, ai fost cu doctorul Wright în seara de doisprezece?

– Mda, am fost, coborî el privirea, prefăcîndu-se că-și culegea o scamă de pe pantalonii cei noi. La subsol, în clădirea Cray. Revedeam niște date, pe care le compilaserăm la cursuri anul trecut, căutînd corelațiile cu alte studii.

– În declarația dată poliției, la data de douăzeci și patru ianuarie, ai spus că în seara aceea fusesseși la cinema.

Childs privi spre Costello, spre Wright, și din nou în jos.

– M-am înșelat. Fusesem, dar la filmul de seară, nu la matineu.

– La ce cinematograful ai fost?

– În piață, la Burnsville.

– Auziseși ceva despre răpirea lui Josh Kirkwood?

– Nu.

– Sîmbătă, în douăzeci și doi, agenta O'Malley a trecut pe la cabinetul profesorului Priest cînd erai și tu acolo, așa e?

– Mda.

– După plecarea ei, doctorul Wright a părut tulburat sau emoționat?

– Nu.

– A spus că voia să se ducă după ea sau acasă la Christopher Priest?

– Nu.

– A spus ceva despre răpirea lui Josh Kirkwood?

Todd dădu din cap, între umeri.

– Mda. A zis că era mare păcat, fin'că era o familie așa de reușită.

Costello se răsuci cu un surîs grațios.

– Martorul vă aparține, domnișoară North.

Ellen porni spre bara martorilor, cu mîinile împreunate în față, ca pentru rugăciune, și o expresie gînditoare.

– Todd, îl cunoști de mult timp pe doctorul Wright, nu-i așa? De cînd ai început să urmezi cursurile la Harris, așa este?

O privi cu coada ochiului, bănuitor.

– Mda.

– Adineauri, ți-ai declarat specialitatea. Dintotdeauna ai dorit să urmezi psihologia.

– Mda.

– Iar doctorul Wright nu era numai un profesor pentru tine, așa-i? Era sfătuitoarul tău, mentorul tău.

– Da.

– Prietenul tău?

O privi dur.

– Îl respect foarte mult.

– Admirabil lucru, Todd.

– Este un om admirabil.

Ellen înclină capul.

– Foarte puțini oameni admirabili ajung acuzați de răpire și violență.

– Onorată Instanță! scînci Costello.

– Domnișoară North, nu mă faceți să vă previn din nou, spuse rece Grabko.

– Îmi cer scuze, Onorată Instanță, replică ea fără pic de remușcare, fără a scăpa un moment din atenție martorul. Îl respect și îl admiri pe doctorul Wright. Cît de mult? Îndeajuns ca să minți pentru el?

– Nu!

– Obiecție!

– Se aprobă.

– Unde ai fost la cinema în seara aceea, Todd? Întrebă Ellen, nepierzînd nici o clipă.

– Am spus – la Burnsville.

Ellen se prefăcu mirată.

– Burnsville! Ai mers cu mașina tocmai pînă la Burnsville, ca să vezi un film de seară într-o miercuri, și asta ți-a scăpat din minte cînd ai vorbit cu poliția?

– Le-am spus că fusesem la cinema.

– Înțeleg. Deci, faptul că fuseseseși cu doctorul Wright

În momentul răpirii a fost acela care ți-a scăpat din minte? Sau faptul de a susține că ai fost la cinema în *Burnsville* ți-a scăpat din minte, fiindcă în declarația ta inițială nu există nici o referire la *Burnsville*.

– Nu mi s-a părut important.

– Până când poliția a încercat să-ți verifice povestea la cinematografele din *Deer Lake*, replică tăios Ellen. Ai un *3.85 G:P.A.* la *Harris*, nu-i așa, *Todd*?

– Da.

– Atunci, cred că pot presupune, cu deplină siguranță, că știi sensul și ramificațiile sperjurului...

Costello își azvârli brațele în sus.

– Onorată Instanță, asta-i hărțuială.

– Schimbați tonul, domnișoară *North*.

– Am înțeles, Onorată Instanță, răspunse ea mașinal, fără să-și ia ochii de la *Childs*. *Todd*, unde ai locuit în ultimele zile?

– Obiecție.

– Se aprobă.

– Știi că poliția din *Deer Lake* te căuta...

– Obiecție. Relevanța, argumentă Costello, ridicându-se în picioare.

– Este relevant pentru credibilitatea martorului, Onorată Instanță. Dacă domnul *Childs* s-a ascuns, evitând...

Grabko bătu cu ciocănelul, înroșindu-se în obraji deasupra bărbii.

– Domnișoară *North*, nu mai continuați astfel.

Ellen desfăcu mâinile.

– Regret, Onorată Instanță, dar martorul a dat declarații contradictorii la poliție și în acest complet. Este extrem de părtinitor în favoarea inculpatului și...

– V-ați făcut înțeleasă, domnișoară *North*, o întreprinde Grabko.

Ellen dădu din cap supusă, retrăgându-se de lângă boxă.

– Nu mai am întrebări.

Childs coborî de la bară, iar dincolo de porțița galeriei îl întâmpinără Mitch Holt și un polițist în uniformă.

– Ce futu-i...? se răsti el, smucindu-și brațul din strînsoarea polițistului.

Costello sări în picioare.

– Onorată Instanță, e un scandal!

Mulțimea sparse tăcerea, în timp ce busculada dintre bănci continua, iar reporterii săreau de pe scaune să vadă mai bine. Aprodul trecu grăbit pe porțiță, în timp ce Mitch și Stevens îl înhățau pe Childs, și-i conduse pe toți trei spre ușă, cu Grabko distrugînd încă un ciocănel în spatele lor. Judecătorul le ordonă din nou avocaților să vină pe podium. Ellen își ocupă locul lângă Costello, simțind cum furia avocatului se revărsa valuri-valuri, în timp ce o acuza că transforma audierea într-un spectacol de bilci.

– Zău așa, domnule Costello, replică ea calmă, nu vi se pare că sînteți paranoic? Poliția îl caută pe Todd Childs de zile întregi, ca să-l chestioneze în legătură cu spargerea aceea. Întrucît n-au avut noroc și n-au primit cooperarea nimănui ca să-l găsească, sînt convinși că au considerat necesar să-l înșface cînd au putut.

– În fața instanței? mugi el, fierbînd de nervi.

– Nu apreciez nici teatralismele, domnișoară North, spuse sever Grabko. Voi discuta cu șeful Holt despre asta.

– Ar trebui să i se ia complet cazul, clocotea Costello. Conflictul de interese e evident.

– Chestiunea nu are legătură cu această înfățișare, domnule Costello, răspuse Ellen.

– Pentru ultima oară, domnișoară North, scrișni Grabko printre dinți, abțineți-vă să-mi faceți treaba în locul meu. Acum, treceți la locurile dumneavoastră și vom relua audierea într-o manieră civilizată. Chemați-vă următorul martor, domnule Costello.

În timp ce reveneau la mese, ușa din fundul sălii se deschise și un bărbat între două vârste, gătit la patru ace, cu părul brunet lins pe spate, străbătu hotărît culoarul central, cu un mic plic de *Manila* în mîna înmănușată. Se aplecă peste balustradă și îi dădu plicul lui Dorman. Schimbară cîteva murmure grave. În ochii lui Costello se ivi o sclipire feroce, pe cînd se întorcea spre podium.

– Apărarea o cheamă pe Karen Wright.

Karen luă loc pe saunul martorilor. Ellen se întrebă dacă pojghița ei subțire de calm era creată cu ajutorul drogurilor. Ochii săi negri, mari, nici nu clipeau. Rămase cu privirea fixată asupra lui Costello, așteptîndu-l să înceapă. Avocatul își ocupă postul de la colțul barei, nedorind s-o ascundă vederii nimănui: drăgălașă, în roz, cu părul blond-sandr lucitor și mătăsos, și gura tremurînd ușor.

– Karen, vreau să-ți mulțumesc că depui mărturie astăzi, începu el cu blîndețe. Știu că ți-e dificil. Tot calvarul ăsta ți-a fost foarte greu, așa-i?

– Nici nu poți ști, ridică ea o batistă cu tivul de dantelă, pentru a-și șterge o lacrimă care încă nu căzuse. A fost îngrozitor. Totul. Niciodată n-aș fi crezut...

Se întrerupse, închizînd un moment ochii.

– E oribil. Urăsc ce se întîmplă.

– Karen, de cît timp ești măritată cu doctorul Garrett Wright?

Un mic surîs nostalgic îi arcui colțul gurii.

– Pare o veșnicie. Șaisprezece ani.

– Și în tot acest timp, Garrett a avut vreo problemă cu legea?

– Nu, clătină ea din cap, răsucindu-și batista în poală. Garrett n-a fost nici măcar amendat vreodată pentru circulație. E un om foarte grijuliu. Nu trebuia să fie arestat. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple.

– A vorbit vreodată de rău familia Kirkwood?

– Nu. Niciodată.

– Dar tu?

– Îi consideram prieteni, răspunse ea, coborînd privirea și volumul vocal.

– De fapt, i-ai ajutat în lipsa lui Josh, nu-i așa, Karen?

– Am avut grijă de Lily.

O pereche de lacrimi îi lunecară pe obraji.

– Ce dulceață mică. Iubesc nespus copilașii, recunosc eu ea. Garrett și cu mine nu putem avea copii, adăugă, lăsînd din nou privirea în poală, ca și cum ar fi fost un motiv de rușine.

– Karen, unde ai fost în seara de doisprezece? Întrebă brusc Costello, îndepărtînd-o de zona posibil periculoasă.

– La serviciu. Lucrez ca secretară cu normă parțială la Asigurările Agricole de Stat Halvorsen, în Complexul Omni.

– Lucrezi adeseori seara?

– Păi... nu.

Închise iarăși ochii, inspirînd subțire, întretăiat.

– Karen, în seara aceea ai *lucrat*?

Un scîncet ciudat îi ieși din piept și începu să se legene înainte și înapoi. Chiar cuprinzîndu-și trupul cu brațele, se vedea clar că tremura. Lacrimile îi se revărsau peste gene.

– Nu e drept, se văietă ea. Nu-i drept...

– Karen, murmură Costello. Te rog, răspunde la întrebare. E foarte important. În seara aceea erai la Complexul Omni. Lucrai?

Îl privi, cu fața ei drăgălașă schimonosită de durere. Ochii ei parcurseră mulțimea, oprindu-se spre cineva din galerie, pentru a trece apoi la soțul ei, care o privea fără expresie.

– – Îmi pare atât de rău, șopti, coborînd privirea în poală. Îmi pare atât, atât de rău. Te rog, nu...

– Karen, insistă Costello. Trebuie să răspunzi la întrebare.

Karen aruncă bomba cu o voce atât de înceată, încît toți cei din tribunal se încordară s-o audă.

– Am întîrziat fiindcă... aveam o aventură cu Paul Kirkwood.

Mărturisirea o izbi pe Ellen ca o explozie sonică. Dincolo de balustradă, sala făcu erupție, glasul lui Paul Kirkwood ridicîndu-se deasupra celorlalte:

– E o minciună! Fir-ai al dracului să fii, Wright! Tu ai pus-o să facă asta! Ai să plătești, ticălosule!

Ellen nu-și putea spune decît că cineva plătise deja – Josh.

– Se înscrie în drepturile consilierului încercarea de a dovedi că altcineva, decît inculpatul, a comis infracțiunea, recită Dorman. Stătea lîngă umărul lui Costello ca un valet mult prea voi.

Costello se instalase într-unul dintre fotoliile lui Grabko, picior peste picior, cu sacoul aranjat spre a reduce la minimum cutele, și plicul de Manila într-o mîină. Ellen îi simțea ochii îndreptați asupra ei, calmi, tăioși.

– Este o campanie de terfelire împuțită și fără

scrupule! se răsti ea, mai presus de circumspecție, de furie. Poate că-i mușcase pînă la sînge pe unii dintre martorii lui, dar el retezase o arteră majoră și aștepta să vadă dacă Grabko îngăduia să sîngereze. Era prea furioasă ca să stea jos, însă rămase înfiptă în scaun, cu Cameron stînd de gardă în spatele ei.

Judecătorul se încruntă spre ea, ostil.

– Domnișoară North, nu permit un asemenea limbaj în cabinetul meu, mai ales din partea unei doamne. Acesta e un loc pentru discuții civilizate.

– Nu e nimic civilizată în ceea ce încearcă să facă domnul Costello, Onorată Instanță. Nu-mi pasă nici dac-o colorează cu citate din Elizabeth Barrett Browning. Pute pînă-ntr-al nouălea cer!

Grabko îi convocase în cabinetul lui înainte ca în sala de judecată să se dezlănțuie definitiv debandada. Cînd ieșiseră pe ușă, vacarmul disonant al galeriei era asurzitor. Acum, Ellen nu putea decît să-și imagineze ce se întîmpla acolo. O nebunie în creștere. Paul Kirkwood, țintuit la balustrada galeriei, în timp ce haita turbată îl sffșia în bucăți. Nici pe ea n-ar fi deranjat-o să smulgă vreo cîteva din el, dacă afirmația lui Karen Wright era adevărată, dar infidelitatea lor era o problemă aparte.

– Succesele sexuale ale lui Paul Kirkwood se află cu totul în afara acestei audieri, spuse ea, întorcîndu-se spre Costello. Deși, dacă sînt adevărate, îi oferă clientului tău un motiv mai presus de simpla răutate.

– Dimpotrivă, replică el rece. Îi oferă motivații lui Paul Kirkwood.

– Și care, mă rog?

– Credem că băiatul a descoperit micul secret necurat al tatălui său, iar Paul a văzut în răpirea copilului o cale de a împușca doi iepuri dintr-un foc: să-i închidă

gura și să-l dea la o parte din drum pe rivalul său pentru afectiunea lui Karen.

– Și de ce să ne oprim aici? Întrebă Ellen sarcastică. Nu crezi că se poate să fi fost pe movila cu iarbă în ziua asasinării lui Kennedy?

– Ellen, te rog, spiritele nu-și au locul aici, o dojeni Grabko.

– Decît dacă se deghizează în apărare, bombăni ea, după care tresări, cînd Cameron o ciupi pe furiș de braț.

– Doamna Wright e gata să depună mărturie că a avut un rendez-vous cu Paul Kirkwood, într-un birou gol din Complexul Omni, în seara dispariției lui Josh, spuse Costello. Că Paul urma s-o întîlnească la orele șase patruzeci și cinci ale acelei seri și n-a apărut pînă la șapte. N-a putut explica întîrzierea și părea extrem de agitat.

– Așa zice nevasta clientului tău, replică Ellen. Pînă și simpla ei prezență la bară e absurdă.

Costello n-o băgă în seamă.

– Depoziția ei clarifică lucrurile, Onorată Instanță. Paul Kirkwood a fost suspectat de la bun început. Nu are nici un alibi pentru momentul răpirii, avea legătură cu furgonul lui Olie Swain – care se poate foarte bine să fi fost complicele său. A mințit în repetate rînduri cu privire la furgon. În declarația dată poliției, martora din Ryan's Bay spune că omul care a venit la ea acasă căuta cîinele fiului său și l-a strigat pe nume. Cine poate spune că nu era Kirkwood însuși?

– Oricine are măcar pe jumătate creier, mormăi Ellen. Dacă mai ții minte, martora aia l-a identificat pe clientul tău, la aliniere.

– A identificat un om cu canadiană și ochelari de soare.

– L-a recunoscut după glas.

– Paul Kirkwood nu făcea parte din șir. Femeia s-a străduit cât a putut. Din câte știm, Kirkwood și-a schimbat vocea. Încearca să arunce vina asupra doctorului Wright...

– Atunci, de ce nu s-a prezentat ca Garrett Wright? Întrebă Cameron. De ce să se implice pe sine însuși în vreun fel? Nu are nici un sens.

– Iar eu spun că există loc de îndoială, declară Costello, ridicînd elegant din umeri. Poliția a mers pînă la a-i lua amprente...

– În scopul eliminării! argumentă Ellen.

Costello îi aruncă o privire.

– Cunoști perfect de bine diferența dintre ce spune și ce gîndește poliția, Ellen.

Aceasta pufni.

– Acum două zile, îi considerai prea proști ca să-și lege singuri șireturile; acum, susții că toate acțiunile lor au la bază un motiv ascuns.

– Și mai rămîne problema arestării propriu-zise... Începu Cameron.

– Ușor de explicat, dacă Kirkwood și-a pus în cap să-l înfunde pe doctorul Wright, îl întrepruse Costello. Firele de păr de pe cearceaf, părul din fes sînt probe ușor de plantat. De fapt, criminalistul a declarat că pe ambele obiecte exista păr neidentificat. Propun ca domnului Kirkwood să i se ceară să predea mostre de păr.

Se întoarse spre Ellen, cu exagerată seriozitate.

– În scopul eliminării, firește.

Ellen își încovoie degetele pe brațele fotoliului, rezistînd impulsului de a lua mostre din părul lui Costello, cu mîinile goale.

Fără-ndoială, ar fi fost încîntat dacă încerca. Din primul moment, scopul lui fusese acela de a o pune

Într-o lumină proaștă în fața lui Grabko, de a obține avantajul în orice fel putea. Iar ea se lăsase atrasă iar și iar în capcanele lui.

Acest adevăr o făcea să-i vină să-și smulgă propriul ei păr din cap. Ar fi trebuit să-l lase complet în urmă, nu doar să se îndepărteze de el și de soiul lui. Ar fi trebuit să-și fi schimbat viața și pe sine însăși, nu numai s-o lase pe vechea Ellen adormită, putînd fi deșteptată din nou.

– Onorată Instanță, spuse ea cu un calm forțat, nu Paul Kirkwood este judecat aici. A fost anchetat și eliminat ca posibil suspect. Se pare că există o legătură directă între răpirea lui Josh Kirkwood și răpirea și asasinarea lui Dustin Holloman. De fapt, cazul Holloman a fost folosit pentru a sîcîi autoritățile astfel încît Wright să pară nevinovat. Dacă Paul Kirkwood e vinovatul, încercînd să-l facă pe Garrett Wright să tragă ponoasele, nu se leagă. Trebuie să mergem înainte cu acest caz, să ne formăm judecățile asupra lui, pe baza dovezilor pe care le avem. Dovezile care îl indică, incontestabil, pe doctorul Wright și pe un complice încă rămînînd a fi găsit.

Grabko își țuguie buzele, scobindu-se cu un deget prin barbă, ca și cum ar fi căutat o căpușă.

– Cazul Holloman se află în afara scopului acestei înfățișări, spuse el. Paul Kirkwood are legătură directă cu cazul nostru. Deși nu mă mulțumește neapărat metoda dumitale de a aduce la lumină posibila implicare a domnului Kirkwood, domnule Costello, sîntem la o audiere, nu la proces, și sînt înclinat să acord mai multă libertate. În fond, adevărul este acela pe care-l căutăm.

– Absolut, Onorată Instanță, spuse grav Costello.

– Uneori, pierdem din vedere acest țel suprem,

În cadrul sistemului nostru de adversități, pontifică Grabko, încălzindu-se, expunând subiectul. Ambiția alungă motivațiile mai pure. Regulile judecătorești sînt ocolite și corupte. Adevărul se pierde în lupta pentru a învinge.

Tăcu, mulțumit de idealurile pe care tocmai le scosese la iveală ca pe niște giuvaeruri scilicet pentru a le arăta micii sale asistențe.

Nu-i trecea nici un moment prin minte să privească dincolo de propria-i strălucire, pentru a vedea care dintre facțiunile din fața lui era vinovată de păcatele pe care le nominalizase.

– Vom auzi cu toții ce are de spus doamna Wright, reluă el, smulgîndu-se din reverie.

Costello așteptă pînă cînd toți ceilalți se ridicaseră pe jumătate, înainte de a vorbi.

– Înainte să reluăm ședința, Onorată Instanță, zise el, ridicînd plicul. Asociatul meu, domnul York, mi-a adus o probă care cred că va spori validitatea apărării noastre.

Lin ca un scamator cu iuțeală de mîină, deschise plicul și scoase o microcasetă audio.

– Aceasta este o casetă din robotul telefonic al biroului lui Paul Kirkwood, cu mesajele din seara cînd a fost răpit fiul lui.

– Și cum de-ai ajuns la ea? Întrebă repede Ellen.

Expresia lui Costello păstră o indiferență precaută.

– Se pare că cineva a introdus-o prin fanta poștală a biroului meu, probabil un anonim.

– Te cred.

– Ai ascultat această bandă, domnule Costello? Întrebă Grabko.

– Nu, domnule. Asistenta mea, domnișoara Le-

vine, a ascultat-o și a considerat-o destul de importantă pentru a ne-o trimite imediat. Propun s-o ascultăm cu toții, adăugă el, punînd caseta pe biroul lui Grabko.

Ellen avea senzația că fusese lovită cu un baros. Pe dracu', n-o ascultase. În veci n-ar fi riscat un moment dramatic, vînzînd pielea ursului din pădure.

Tony Costello știa exact ce se găsea pe acea bandă și putea paria că avea să-i aducă un punctaj mare.

Sări de pe marginea fotoliului, rezemîndu-și o mîină încordată pe birou, cu degetele la cîțiva centimetri de casetă.

– Trebuie să obiectez, Onorată Instanță. În dezvoltarea consilierilor nu figura nimic despre această bandă. N-avem idee de unde provine, nici cum a fost obținută, sau cine se *susține* că ar fi lăsat-o, ori care ar putea fi motivele.

– Domnul York a reușit deja să verifice două dintre părțile care au mesaje pe bandă, Onorată Instanță, răspunse Costello. Confirmă că au dat telefoanele respective, în seara de doisprezece.

– Hai s-ascultăm, spuse Grabko, întinzînd mîna după casetă. Putem auzi cu toții banda acum și, dacă există vreo îndoială cu privire la validitatea sau admisibilitatea ei în instanță, rezolvăm mai tîrziu și chestiunile acestea.

Mereu eficient, domnul Dorman scoase un micro-casetofon din buzunarul costumului său *Brooks Brothers*, extrase caseta din el și îi întinse aparatul lui Grabko.

Primul sunet pe care-l auziră fu zgomotul de fundal, al unui motor; apoi răsună glasul care străpuse inima lui Ellen ca un ac.

– *Tati, poți veni să mă iei de la hocchei? Mami întîrzie și vreau să merg acasă.*

CAPITOLUL 33

– *Tati, poți veni să mă iei de la hochei? Mami întîrzie și vreau să merg acasă.*

Vocea fiului său se derula la nesfîrșit prin capul lui Paul, așa cum o făcea de trei săptămîni încoace. O nesfîrșită buclă de inocență și acuzație, care-i zgîria creierul ca niște gheare.

Și așternut peste ea, glasul lui Mitch Holt, scăzut și încordat.

– *Ce naiba ai avut în minte, Paul? Iisuse Christoase, Josh îți ceruse ajutorul! Nici măcar nu i-ai răspuns. Te-ai prefăcut că nici nu-l auziseși. Ai ținut banda aia nenorocită trei săptămîni și n-ai scos o vorbă! Cum explici asta, Paul?*

Iar pe deasupra, tonul înghețat al lui Ellen North.

– *Apărarea întocmește un dosar împotriva dumneavoastră, domnule Kirkwood. Nu-s atît de sigură că n-ar trebui să fac eu asta. Ați mințit poliția. Ați reținut informații...*

– *Ai acuzat-o pe Hannah, reluă Holt. Tot timpul asta, ai aruncat vina în capul ei. Canalie ce ești. Nicio dată n-ai avut curajul să stai drept și să spui adevărul.*

Adevărul te va elibera.

Adevărul avea să-l distrugă.

Nu-i venea să creadă că lui i se întîmpla așa ceva. După toate prin cîte trecuse. După tot ce suferise. Și acum, asta. Trădarea de către singura persoană despre care crezuse că-l iubea. Karen.

Gîndul că se putea întoarce atît de complet împotriva lui era de neînțeles. Îl iubea. Dorea să aibă copii cu el. Căsnicia ei cu Wright era o fățămicie –

chiar ea o spusese, și nu o dată. Garrett Wright nu-i putea dăruî ceea ce dorea, de ce avea nevoie. Garrett Wright își iubea munca, nu soția.

Paul se cutremura la amintirea aceluî moment din tribunal. Toți ochii se îndreptaseră spre el, avizi, acuzaatori. Presa, pe care o curtase și căreia îi făcuse jocul din prima zi, se întorsese asupra lui. Lua-i-ar dracu' pe toți. Din capul locului o doriseră pe Hannah ca eroină. Mama în suferință, chinuită de remușcări. Hannah, cu cosițele ei blonde și ochii albaștri de tragedie. Hannah, doctorița devotată, femeia anului. Hannah, Hannah, Hannah.

Acum, aveau să se apropie de ea, dînd pe-afară de-atîta compasiune, iar el urma să devină țapul ispășitor. Niciodată n-aveau să-l întrebe ce anume îl alungase din casa lui. Nici un moment nu voiau s-audă că Hannah nu era nici un fel de soție, că-și neglija copiii în favoarea prețioasei sale cariere, că își dăduse toată sliința să-l emasculeze.

Se gîndise să încerce s-ajungă la ea înaintea lor, dar nu-l scăpaseră o clipă, roind în jur, cu întrebări care-i sfredeleau urechile și-i înjunghiau conștiința. Îl urmaseră pînă la mașină, și-i urmăriseră mașina cînd încerca să scape. În cele din urmă, cotise pe interstatală și băgase *Celica* în ultima viteză, lăsîndu-i în urmă, pe cînd vitezometrul sărea spre nouăzeci.

Între timp, se întunecase. Presa trebuia să fi trecut pe-acasă, plecînd de mult. Hannah nu le spusese nimic în trecut. Aveau un singur interviu și o fotografie cînd preotul o ajuta să intre în centrul de voluntari din oraș. Paul trebuia să se aștepte din partea ei să-i refuze din nou, chiar dacă asta însemna să renunțe la o șansă de a-l umili în public. Iar reporterii aveau s-o declare nobilă și nefericită, și s-o prezinte ca pe buna

femeie trădată. Ideea îi întorcea stomacul pe dos.

Furia și anxietatea îl ardeau pe dinăuntru ca niște acizi, ca un virus care-i gonia prin organism, pulsînd chiar pe sub piele. I se răspîndea prin creier ca un fungus, și-l lăsa cu senzația că era febril și bătut.

Conduse mașina pe Lakeshore, prin cartierul pe care el îl alesese, pentru prestigiul său, spre casa pe care el o dorise, cu vederea spre lac și parcul dincolo de ușa din spate. Aceasta era viața pe care o rîvnise încă din tinerețe. Acum, urma să treacă în posesia lui Hannah. Ei avea să-i revină compasiunea, și casa. Era o ironie amară ca fierea.

Trecînd prin dreptul casei lui Wright, își înfrînă imboldul de a intra pe ușă cu mașină cu tot. I-ar fi plăcut să vadă mutra lui Karen cînd apărea în fața ei.

– *Te iubesc, Paul... Vreau să-ți fac un copil, Paul... Aș face orice pentru tine.*

În afară de a minți pentru el în instanță.

I-ar fi putut oferi un alibi. Cînd colo, ea îi trîntise toată lumea în cap. Halal iubire.

Femeile! Niște curve, pînă la ultima. Blestemul existenței lui. Maică-sa, Hannah, O'Malley, Ellen... Karen.

– *Am înfrizat, fiindcă aveam o aventură cu Paul Kirkwood.*

Aveam. La timpul trecut.

– *Te iubesc, Paul... Vreau să-ți fac un copil, Paul... Aș face orice pentru tine... Îmi pare atît de rău... A fost o greșeală...*

O greșeală.

Numai Dumnezeu știa cît de multe făcuse, dintre care nu cea din urmă fusese păstrarea benzii ăleia afurisite.

– *Știm că apelul a sosit înainte de orele șase și un sfert, Paul. Erai acolo? L-ai auzit? Unde te-ai dus cînd*

ni ieșit din birou? De ce nu putem găsi pe nimeni care să confirme povestea? De ce nu ne-ai spus despre telefon, Paul? Cum ai putut-o lăsa pe Hannah să încaseze toată vina?

Fiindcă era vina ei. Cu totul. Dacă și-ar fi făcut datoria... dacă ar fi venit să-și ia fiul... dacă ar fi fost o soție cumsecade...

Vinovăția era ultima emoție pe care dorea Hannah s-o simtă. De săptămîni întregi se îneca în vinovăție. Vinovăția mamei, accentuată de sentimentul de eșec al doctoriței, pentru că și pacientul lîngă care stătuse la spital, în seara aceea, se prăpădise. Dar întîmplarea de astă-seară era cu totul altfel, mai zadarnică, mai nemeritată.

Ar fi putut să fie o soție mai bună, o amantă mai bună, mai de ajutor, mai puțin critică? Ce-i făcuse lui Paul de-o ura așa? De ce se apropiase de Karen Wright?

Întrebările o înfuriau. Existau altele, mai importante. Oare Paul fusese în birou cînd îl sunase Josh, în seara aceea? De ce se temea atît de tare Josh de el? De ce părea atît de străin? Era implicat în toată oroarea ce se întîmpla de trei săptămîni? Poate fiindcă posibilele răspunsuri la aceste întrebări o speriau atît de rău, le lăsa pe celelalte să se strecoare în mintea ei și să-i distragă atenția? Se înfuria contra ei însăși pentru acele gînduri, dar nu ele îi transformaseră soțul într-un monstru.

– Credeți că soțul dumneavoastră l-a răpit pe micul Josh?

– Credeți că el l-a omorît pe micul Holloman?

– Avea acces la un furgon...

– Știați despre aventura lor?

– Să te ia dracu', Paul, șopti ea. Scoțându-și mîinile din apa cu săpun, ridică prosopul de vase și-și îndesă fața în el.

Nu știa cît de mult mai putea suporta. Zorii aduseseră vestea asasinării lui Dustin Holloman și, odată cu ea, teama și o cumplită ușurare că murise copilul altcuiva, nu al ei. Josh părea mai retras ca oricînd, dar tot cu ea era, în sens fizic. Și, cîtă vreme îl avea alături, mai existau speranțe. Iar apoi, primise știrea de la tribunal. Nu prin intermediul lui Mitch sau al lui Ellen North, ci printr-al reporterilor care veniseră acasă la ea, preținzîndu-i răspunsuri, de parcă tot ea le-ar fi rămas datoare după tot iadul prin care o făcuseră să treacă.

– Putem obține de la dumneavoastră o reacție despre legătura ilicită a soțului dumneavoastră cu soția omului judecat, pentru că v-a răpit fiul?

Dacă și înainte tremurase, asta o împinsese dincolo de limită. Și, din nou, apelase la Tom McCoy.

Dumnezeule, Hannah, nici măcar nu-l mai numești „părinte”. Își aminti că folosea titlul cînd stăteau de vorbă, fiindcă nu dorea să-l supere sau să primejduiască prietenia lor. Dar, în adîncul inimii, ajunsese dincolo de a se gîndi la el ca la un preot. Nevoia pe care o simțea, pentru compania lui, sprijinul, alinarea lui, era mult mai puternică.

Iar oamenii cred că Paul e întinat, pentru că mă înșală. Ce-ar crede dacă ar ști că m-am îndrăgostit de un preot?

Desigur, nimeni n-avea să știe vreodată, cu atît mai puțin Tom însuși. Era un prieten prea bun, ca să-l piardă. La primirea veștii de la tribunal, îl chemase. El venise, alungase ziaristii și o obligase să mănînce supă de pui și să le citească povești copiilor. Stătuse

așezat lângă ea, pe sacul de dormit din camera lui Josh, privindu-l pe băiat cum adormea, după care o îndemnase să iasă din odaie, știind că avea nevoie de o pauză, pe care singură nu și-ar fi luat-o niciodată.

Un junghi profund de dor o străbătu, făcînd-o să închidă ochii. Nu îndurase destule, fără a mai trebui și să se îndrăgostească de un om pe care nu putea să-l aibă niciodată?

Zgomotul ușii de la garaj, deschizîndu-se spre spălătorie, o smulse din auto-compătimitate. Un instinct sălbatic, primar, îi apropie mîna de suportul cu cuțite de pe bufet.

Ucigașul lui Dustin Holloman era încă liber. Cine putea spune că nu venise să-l omoare și pe Josh? Dacă copilul putea să-l identifice...

Ușa bucătăriei se deschise, iar Paul aruncă o privire spre cuțitul din mîna ei.

– Cred că pot ghici ce ți-ar plăcea să faci cu ăla, spuse el.

Panica ieși la suprafață, lăsînd în urmă-i o furie groasă, acră. Hannah puse cuțitul deoparte.

– N-ar merita efortul.

Paul rîse amar.

– Și se mai întrebă presa de ce te-am înșelat.

Într-un fel, recunoașterea vinovăției chiar din gura lui Paul o durea și mai mult. Aceași gură care-i jurase iubire și fidelitate. Sărutase gura aceea, în joacă sau cu patimă, îi iubise zîmbetul, se îngrijorase cînd o vedea crispată. Îi spusese minciuni și simțise gustul altei femei.

Îi venea să se arunce asupra lui, să-l pedepsească. Dar, cînd deschise gura să vorbească, îi pieri toată energia.

– Te-am iubit, spuse ea încet, știind imediat că nu

era adevărat; iubise pe altcineva, nu pe omul acesta furios și înverșunat. Ce s-a întâmplat, Paul? Ce s-a întâmplat cu tine?

– Cu mine? repetă el, incredul. Poate dacă ai fi fost atentă și la altceva decât la cariera ta, în ultimii câțiva ani, n-ar mai trebui să întreb.

Hannah clătină din cap.

– Nu, Paul, nu despre munca mea e vorba. În mod excepțional, chiar despre tine e. Te-ai îndepărtat de mine. Te-ai dus la altă femeie. Tu ai ales. Aveam ceva minunat între noi, iar tu i-ai dat cu piciorul.

– Mda, bine, acuză-mă, replică el nervos, privind pe lângă ea.

– Am să te-acuz, spuse tăios Hannah. Aș dori doar să știu pentru câte să te acuz.

Paul se răsuci în loc, cu sprâncenele coborâte.

– Și-asta ce naiba ar vrea să-nsemne?

– Înseamnă că în seara aia Josh te-a chemat și tu n-ai făcut nimic.

– Nu eram în...

– Dar nimeni nu poate spune unde erai. Erai cu ea? Își repezi degetul, acuzator, spre casa familiei Wright. Când eu încercam să-l gădesc pe Josh, să te sun pe tine, înnebunită, tu erai pe același culoar, regulându-te cu Karen Wright? Unde ai fost când Josh a avut nevoie de tine?

– În seara aia, era rîndul tău să...

– Nu! Nu îndrăzni să mă acuzi pe mine. Încercam să salvez viața unui om. Tu, pe-a ta, ți-o futeai – sau, și mai rău. Și ai avut obraz să arunci toată vina în spinarea mea, ca și cum n-ai fi greșit cu nimic, ca și cum nu m-ai fi mințit, pe mine, poliția și... Dumnezeu mai știe ce-ai făcut!

Aluzia îl atinse dureros pe Paul.

– *Apărarea întocmește un dosar împotriva dumneavoastră, domnule Kirkwood...*

– Nu i-aș fi făcut nici un rău lui Josh, insistă el.

În ochii lui Hannah se citea limpede îndoiala.

– Atunci, de ce nu te-a lăsat să te-ai apropii de el?

– Doar nu crezi că eu l-am luat? Întrebă Paul, făcând un pas spre ea, gata s-o zgâlție. Nu poți crede asta!

– De ce n-aș putea? Și despre toate celelalte m-ai mințit!

– *Apărarea întocmește un dosar împotriva dumneavoastră, domnule Kirkwood...*

Presa era pe urmele lui. Acuzarea îl luase la ochi. Acum, și asta. Sfânta Hannah în chip de judecătoare. Și nimeni n-avea s-o acuze. Ea era de aur; el era un nimic, un nimeni. În acel moment, o ura îndeajuns pentru a-i dori moartea.

Controlul îi cedă. Nu mai rămase nici un gând, numai faptele, numai furia.

– Căteea!

Hannah văzu lovitura sosind. Dosul mîinii lui o izbi cu putere în obraz, smucindu-i capul într-o parte. Lumina se înceteșă, se înclină, iar Hannah se împletici înapoi, dezechilibretă de palmă și de simplul fapt. Nici odată în viața ei nu fusese lovită de nimeni, din nici un motiv. Oricît de des văzuse urmările violențelor casnice, la spital, nici în cele mai negre vise ale ei nu-și imaginase că avea să le cadă vreodată victimă.

Paul înaintă spre ea, cu ochii întunecați de mînie și gura schimonosită.

– Paul, nu! strigă Tom McCoy, repezindu-se pe treptele bucătăriei.

Paul se răsuci spre el, luîndu-și avînt cu brațul. Tom blocă pumnul și îl nimeri pe Paul direct în gură,

cu un croșeu de dreapta, care-l doborî în genunchi. Acțiunea fusese automată, instinctivă. Îl năuci pînă-n adîncul sufletului. Rămase privind-l lung pe Paul care stătea așezat pe călcîie, acoperindu-și gura, cu sîngele curgîndu-i printre degete.

– De ce-ai venit aici, Paul? N-ai făcut deja destul rău?

Paul îl sfîșie din priviri, ștergîndu-se la gură cu mîneca hainei, în timp ce se ridica.

– Am venit să-mi iau lucrurile.

Tom clătină din cap:

– Nu ai nimic de luat de-aici. Ieși afară!

– Nu mă poți da afară din casa *mea*.

– Nu mai e casa ta, interveni Hannah; durerea din sufletul ei întrecea pe cea a bărbiei lovite. Tocmai ți-ai lepădat toate drepturile de-aici. Pleacă pînă nu chem poliția.

Paul privi de la ea la părintele Tom, observînd puloverul preotului, blugii și picioarele în ciorapi.

– A, m-am prins, replică el sardonice.

– Nu spune asta, Paul, îl preveni Tom. În momentul de față, nu vād nici un păcat în a te bate pînă-ți dau borșul.

Se lăsă tăcerea. Paul luă prosopul de pe bufet și-și tamponă gura.

– Am să-ți trimit lucrurile la birou, spuse Hannah.

Cînd Paul plecă, se rezemă de frigider, refuzînd să-l privească. Cu coada ochiului însă distingea fotografia lor de Crăciun, încă prinsă pe ușa frigiderului, cu magneti în forma unor bastonașe de zahăr candel. Ușa din dos se închise.

– Ți-e bine? întrebă Tom, apropiindu-se, cu brațele întinse spre ea.

– Nu, șopti Hannah.

O cuprinse în brațe, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, rezemându-i capul de umărul lui lat și mângâind-o pe păr. Iubirea ce creștea în sufletul lui era cea mai pură, cea mai puternică pe care o cunoscuse vreodată. O iubea într-un mod care însemna că ar fi făcut orice pentru ea, ar fi devenit orice pentru ea. Nu înțelegea ce rău ar fi fost în asta.

– Nu înțeleg, murmură Hannah, strângându-l cu brațele. Aveam o viață frumoasă. De ce-a trebuit să se distrugă așa?

Tom nu-i putu da răspunsul care-i venise în minte: *Ca să mă poți iubi pe mine*. Nu știa dacă era voința lui Dumnezeu, sau numai a sa proprie.

Știa ce-avea să-i spună monseniorul: Că i se punea la încercare credința și devotamentul față de Biserică. Ideea că Dumnezeu folosea oamenii astfel, ca pe niște pioni într-un joc, nu-i trezea decât dorința de rebeliune.

– Îmi pare rău, Hannah, murmură el. Aș da orice ca să schimb situația.

– Nu vreau decât s-o las în urmă. Să iau copiii și să mă duc într-un loc nou și curat, unde să ne luăm viața de la capăt.

– Știu.

– Ai veni cu mine? Mi-ar prinde bine un prieten, când ajung acolo, spuse Hannah, prefăcându-se că glumea.

Când însă îl privi, ceea ce văzu în ochii lui albaștri și limpezi nu era o glumă, ci adevărul. Un adevăr care nu avea nevoie de cuvinte. Un adevăr care grăia inimii ei greu lovite.

Un adevăr pe care Tom îl pecetlui cu un sărut. Un sărut atât de tandru, atât de dulce. Plin de făgăduiala pe care ei îi venea s-o prindă cu ambele mâini și s-o

folosească asemenea unei paveze împotriva viitorului nesigur.

În schimb, își lăsă capul la loc pe umărul lui și rămăseră mult timp astfel, întrebându-se fiecare încotro aveau s-o apuce de-acum încolo.

– Deci, încotro o apucăm de-acum încolo? întrebă Cameron.

Se adunaseră în *Sala de Război* din centrul de aplicare a legii, unde banda timpului cu cele întâmplate în ultimele trei săptămîni se întindea pe toată lungimea unui perete.

– Trebuie să-l cercetăm mai atent pe Kirkwood, răspunse Wilhelm. Să vedem dacă-l putem plasa la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Să-i confiscăm înregistrările telefonice. Să verificăm...

– Dar suspectul pe care-l avem? întrebă iritat Mitch. Garrett Wright e omul.

– Dar banda...

– Dovedește un căcat.

– Cum poți zice asta? Băiatul a telefonat...

– Iar Paul avea altă treabă.

– Dar amanta lui nu poate explica intervalul...

– Și de ce-ar fi păstrat banda aia? întrebă Cameron.

– Din vinovăție, spuse Mitch simplu.

– Mda, interveni Steiger, pe lângă scobitoarea pe care o mesteca. De genul care se servește cu o simțință în hotelul statului.

– Nu fi prost! se răsti Mitch. Dacă Paul era vinovat de răpirea lui Josh, prima lui prioritate ar fi fost să scape de casetă. Dacă el răpea băiatul, nici în ruptul capului nu s-ar fi dus acasă la Ruth Cooper, ca să spună că-și căuta naibii propriul cîine.

– Doar dacă nu-i sonat.

Wilhelm era ca un cățeluș cu o nouă jucărie de ros.

– Și mai este și legătura cu furgonul. Și reacția puștiului. Și...

– Și eu am un om care mâine compare în fața instanței! îl întrerupse tăios Ellen. Am întocmit un dosar împotriva lui Garrett Wright. Mitch l-a arestat pe Garrett Wright. Agentă O'Malley l-a identificat pe Garrett Wright. Martora noastră de odinioară l-a identificat pe Garrett Wright. Tu ce naiba faci ca să m-ajuti să-l dau în judecată pe Garrett Wright?

Wilhelm se îmbufnă, privind în ceașca de cafea.

– Wright nu putea să-l răpească pe Dustin Holloman.

– Aici nu e vorba de Holloman, îi reaminti Ellen. Sînt sigură că ți-ar plăcea să strîngi toate crimele într-un singur pachet ordonat, cu un singur autor, și să mergi mai departe, dar nu așa se procedează. Ne-am concentrat asupra jocului lui Wright și al complicelui său. Ai stat vreun moment să te gîndești, agent Wilhelm, că și ei vor să te repezi cu capsă pusă după Paul Kirkwood?

– Trebuie să urmărim toate piste, domnișoară North, replică el. l-am cerut domnului Stovich să obțină mandate de percheziție pentru domiciliul și biroul lui Paul Kirkwood, și pentru un dulap pe care l-a închiriat la *U-Store-It*, în sudul orașului. Vom pune mandatele în aplicare diseară, dacă le primim la timp. În lumina celor de pe banda aia, aș spune că ne-am uitat în altă parte destul timp, în ce-l privește pe Paul Kirkwood.

Ellen nu-l putea contrazice. Oricît de mult detesta deturnarea anchetei în altă direcție, se părea că nu

prea aveau de ales. Costello strecurase presei vestea despre caseta audio. Poliția trebuia să acționeze în consecință.

Îl privi pe Cameron.

– Te duci cu ei?

– Sigur.

Întorcându-se spre Mitch, îl întrebă:

– Ați ajuns undeva cu Todd Childs?

Șeful poliției se încruntă.

– Mda, am fost amenințat cu acționarea în judecată pentru arestare falsă.

Ellen se prefăcu surprinsă.

– Domnul Childs a rămas cu impresia că a fost arestat?

– O simplă neînțelegere, răspunse Mitch, cu gravitate. S-a calmat după ce i-am dat o ceașcă cu cafea decafeinizată.

– Și și-a lăsat amprentele pe ceașcă?

– Au ajuns în St. Paul chiar acum, cît stăm noi de vorbă. Dacă-l putem plasa în biroul lui Enberg, am obține o pîrghie mișto ca să spargem gheața.

– Cît de curînd vei ști?

– În vreo două zile.

– Audierea are loc mîine dimineață, spuse Cameron. Grabko ar putea decide nu mai tîrziu de mîine după-amiază.

– Avem nevoie de o întorsătură, domnilor, răspunse Ellen. Și avem nevoie de ea în seara asta.

Steiger se ridică în picioare. Își dezlipise leucoplastul de pe nas, dar vînația rămăsese, întinsă peste pomeții obrazilor tari ca la un indian vopsit în culorile războiului.

– Grabko respinge, dar pe urmă poți să-l ataci din nou. Nu s-ar zice că-i un risc dublu.

Ellen îl privi lung pe șerif.

– Și dacă nu și-a vîrît bagajele în micuțul lui *Saab*, ca să se piardă în asfințit, poate chiar reușim să-l acționăm în judecată. Nu vreau să-mi asum riscul ăsta. Îl vreau legat. Mîine.

– Am pus oamenii să verifice de două ori toate informațiile care sosesc pe *hot-line* în Campion, spuse Steiger, pornind spre ușă, în semn că el unul declara ședința închisă. Să nu vă faceți prea mari speranțe.

Prinzînd ocazia să scape, Wilhelm se grăbi după el.

– Și... mda... Șerifule, voiam să discutăm despre informațiile alea pe linia fierbinte.

Ellen le privi dezertarea, cu un amestec de furie și deznădejde. Dacă Wright plănuise să dezbine și să cucerească, în seara aceea marca niște puncte serioase. Revelația cu caseta, din robotul lui Paul Kirkwood, acționa ca o pîrghie, despărțind echipa chiar mai decisiv decît o făcuse răpirea lui Dustin Holloman.

– Cameron, du-te să le oferi cîteva sugestii, spuse ea, privindu-l cu subînțeleș.

Cameron își luă haina și ieși.

Mai domni un moment tăcerea, după care Ellen se întoarse spre Mitch.

– Ei, vrei și tu să sari în caravana celor care cred că ar fi trebuit să-i cer judecătorului o amîinare din proprie inițiativă?

– Clubul Retrospectivei Douăzeci-Douăzeci? făcu el o mutră. De ce să merg și eu cu ei? Cerințele pentru înscriere sînt prea joase. Cine-i împotriva ta?

– Păi să vedem, medită ea, bătîndu-se cu un deget în bărbie. Fără să te pun la socoteală și pe tine? Toată lumea. Stovich, procurorul general de stat, presa, jumătate din populația orașului Deer Lake.

- Baliverne fără rost.
- Ușor de zis.
- Uiți scandalul cu Olie Swain?
- Scuză-mă. Nu.

Oftă prelung și se ridică în picioare, cu toată energia unei nonagenare artritice. Privi banda timpului, dorindu-și să-i fi sărit ceva în ochi. Vreun detaliu pînă atunci omis, care să declanșeze Marea Revelație și să-l indice pe Todd Childs sau Christopher Priest. Nimic.

Ba chiar, cuvintele, liniile și săgețile deveneau și mai puțin coerente, ca o învălmășeală de mîzgălituri fără speranță. Singurul nume care-i atrăgea atenția era cel al lui Paul Kirkwood.

El fusese proprietarul furgonului lui Olie Swaine, violatorul de copii condamnat. Furgonul nu le oferise nici un indiciu. Paul avea scuze, în loc de alibiuri. Nu aveau nici o probă materială împotriva lui. Paul își căutase neobosit fiul, pe temperaturi sub zero grade. Pe fiul lui, care nu-l lăsa să se apropie nici la o lungime de braț.

– Ce crezi cu adevărat despre Paul? întrebă ea, încet.

Chipul lui Mitch rămase opac, în timp ce mergea pe lîngă banda timpului, cu ochii oprindu-i-se asupra fiecărei notații referitoare la Paul.

– Am mai spus și-nainte. Cred că oamenilor le-ar conveni ca Paul să fie personajul negativ din toată povestea asta. Nu e celebru, nu e simpatizat. Lumea preferă să creadă că unuia ca el i-a sărit o doagă decît să afle că un om ca Garrett Wright e un geniu al răului.

– Am văzut și eu oameni care aveau părerea asta, cînd lipsea Josh, spuse Ellen. Voiau să restrîngă ma-

lignitatea într-o singură familie. Dar cum se leagă cu Holloman? N-are nici un sens.

– Depinde cum vrei s-o privești, domnișoară consilier. Cine înfundă pe cine?

– Doar nu începi să ai și tu îndoieli, sper?

Mitch își trecu o mână prin păr, nervos, ciufulindu-și-l smocuri-smocuri. Epuizarea i se citea pe față, adâncind ridurile pe care i le săpaseră timpul și necazurile.

– În adâncul sufletului, nu cred că Paul a făcut-o, dar după cum mi-a atras Megan atenția nu o dată, s-ar putea să mă bazez prea mult pe experiența mea personală. Totuși, Wilhelm avea dreptate – va trebui să studiem mai profund posibilitatea asta. Nu ard de nerăbdare să aplic mandatele alea de percheziție, dar trebuie s-o facem.

Alt timp pierdut cu căutările în gol, reflectă Ellen, în timp ce Garrett Wright stătea tolănit, zîmbind, iar complicele lui se strecura prin umbre, nevăzut, necunoscut.

– Ne trebuie un capăt pe care să-l apucăm, spuse ea. Ce-a găsit Megan prin trecutul lui Wright?

– Încă nimic. Merge încet. Dacă Wright n-a fost prins niciodată, pînă în momentul de față, probabil că n-a lăsat în urmă multe firimituri de pîine.

– Nu-l putem lăsa să ne scape, Mitch.

Se opri la consemnarea din data de douăzeci și doi ianuarie. *Agenta O'Malley atacată și răpită. Suspectul arestat, după urmărire pe jos: Garrett Wright.* Pentru el, totul era doar un joc.

– Numai asta îl interesează – să învingă sistemul, să scape din laț. A mers chiar pînă la a ne indica probe, ca să facă jocul mai interesant.

Ideea că Wright putea să cîștige o îngrozea.

– Pe un subiect înrudit, spuse Mitch, am un martor care e posibil să-l fi văzut pe bombardierul tău nebun, în zorii zilei de duminică.

Ellen se luminează la față.

– Un martor? Cine?

– Wes Vogler. E un camionagiu care locuiește în apropiere. Pleca să facă un drum cu mașina, duminică în zori, și a văzut un puști negru, tăind-o prin parcarea de la Pla-Mor. Nu i-a dat mare atenție, fiindcă în cartier s-au mutat recent două familii de negri. Azi, când s-a întors acasă, a aflat despre explozie și momentul când s-a produs, fapt ce i-a trezit bănuielile și s-a hotărât să se prezinte.

– Crezi că l-a văzut pe Tyrell?

– Poate. Sau a văzut o ocazie de a băga vreun puști la apă. Wes le cam trage pe partea roșiilor. Nu-l prea încântă ca Deer Lake să devină „diversificat etnic”.

– Pregătește o aliniere foto. Dacă Vogler îl identifică, îl înhățăm pe Tyrell pentru un spectacol în direct.

– Numai să-l găsim. Se pare că și-a luat tălpășița. Îl caută poliția din Minneapolis.

Ellen se încruntă; adunându-și lucrurile.

– Nu știi dacă ar trebui să fiu ușurată sau să mă tem pentru viața mea.

– Puștiul e o bombă scăpată de sub control, dar prost nu e. După cele de azi, trebuie să știe că balanța înclină în favoarea lui Wright. La ce i-ar folosi să-ți facă vreun rău?

– La nimic, recunosc Ellen. Dar s-ar putea totuși să i se pară distractiv.

Apartamentul lui Megan O'Malley era singurul de la etajul doi. Jay bătu la ușă și așteptă. De cealaltă

parte a ușii, ceva căzu pe jos, cu o bufnitură. Înjurătura care urmă fu scurtă și violentă.

– Cine e?

– Jay Butler Brooks, domnișoară.

Ușa se deschise atât cât îi permitea lanțul de siguranță, iar O'Malley îl privi încruntată.

– Trec direct la subiect, Brooks, spuse ea scurt. Nici un comentariu. Nici un comentariu. Nici un comentariu-n morții mă-sii.

– Nu sînt reporter.

– Știu ce ești. Ce vrei?

– Să-ți fac o propunere.

Ochii ei verzi se îngustară bănuitori.

– Știu că studiezi trecutul lui Garrett Wright. Aș vrea să te ajut.

– Nu știi despre ce vorbești, declară ea simplu. Sînt în concediu medical.

– Ellen North mi-a spus, recunoscui Jay. Mi-a mai spus și că mi-ai smulge inima din piept cu mîinile goale, dacă trădez secretul.

Megan îl privi un moment, în cumpănă.

– Ar fi cam greu, acum, replică ea, fără expresie. Probabil ar trebui să folosesc o săpăligă de grădină.

Bîjbîi cu lanțul, apoi deschise ușa, invitîndu-l în apartament. De jur împrejurul living-ului, care servea atât drept cameră de zi, cât și ca sufragerie, erau stivuite cutii de ambalaj. Pereți de o culoare roz discretă și lemnărie albă. Mobilier antic și obiecte desperecheate de la talcioc. Masa rotundă și veche, de stejar, era plină de hîrtii împrăștiate și c"pii xerox după rapoarte ale poliției. Un motan negru, cu bavețică și labe albe, stătea în mijlocul tuturor.

– Va trebui să mă ierți pentru dezordine, spuse Megan, șchiopătînd spre scaun și așezîndu-se; mîna

dreaptă, în ghipsul ei imaculat, îi stătea legată cu grijă peste mijloc. Bătaia aia măr mi-a decalat programul de decorațiuni interioare.

– Unele lucruri au întâietate, remarcă Jay, luînd loc pe scaunul din fața ei. Motanul își coboară pe jumătate pleoapele și urechile, privindu-l lung.

– Aud că scrii o carte.

Expresia lui O'Malley era reținută, netrădînd nimic, cu ochii atenți, la fel de prevăzători cum văzuse la nenumărați polițiști de-a lungul anilor.

– Ar fi cazul să știi că am o profundă aversiune față de oportuniști.

– Nu de-asta am venit aici.

Megan rîse. La colțurile gurii i se adînciră ridurile fine săpate de durere.

– Vrei informații despre investigație, dar fără nici o legătură cu cartea din care-ai să scoți cîteva milioane? Hai să nu pierdem vremea, domnule Brooks. Știu cum merg treburile.

– Nu mă îndoiesc, agentă O'Malley. O femeie nu ajunge la poziția dumitale din aplicarea legii, cu ajutorul candorii.

– Nu, majoritatea dintre noi ajungem pînă aici cu ajutorul sexului.

– Baliverne, domnișoară, zîmbi el politicoasă. Îți cunosc dosarul. Ești al naibii de bună pe meserie.

– Așa e. Și ce te privește pe dumneata... dacă nu urmărești o poveste?

– Vrei să-l bați în cuie pe Garrett Wright?

– Cu capu-n jos pe cruce. Și?

– Și, te pot ajuta. Am casa plină cu aparatură de birou. Fax, computer cu modem, telefon cu mai multe linii. Ești nevoită să pierzi o grămadă de timp, manevrînd lucrurile cu ajutorul oficiului lui Holt, ca să-ți

menții acoperirea. Eu voi elimina intermediarul. Am să fiu acoperirea dumitale. Picioarele dumitale. Mîinile. Cîștig al naibii de bine, cu capacitatea mea de a face cercetări complete. Nu vād de ce asta ar fi altfel.

– E altfel, prin faptul că dumneata ești civil, iar cazul e în curs de desfășurare. E altfel, pentru că prezența dumitale ar putea compromite totul.

– Prezența *dumitale* ar putea compromite totul, îi atrase Jay atenția. Costello face deja valuri în legătură cu conflictul de interese privitor la Mitch Holt. Imaginează-ți dac-ar afla că femeia pornită ca toți dracii să-i bage clientul în pușcărie pentru tot restul zilelor încă mai e implicată în investigație. Ar lua ce-a mai rămas din cariera ta, ar tăia-o în bucățele mici și ar da-o pe gît cu șampanie.

– Asta-i o amenințare, domnule Brooks?

– Nu, răspunse el, fără a-și lua ochii dintr-ai ei. Nu fac decît să subliniez că implicarea mea nu ar fi cu nimic mai periculoasă, potențial, decît a dumitale. Ba chiar, mult mai puțin. În fond, aparatele sînt ale mele, nu am nici o legătură personală cu cazul. Nu-mi interzice nici o lege să cercetez trecutul cuiva, cu condiția să consultăm documente publice.

Megan se gîndi un moment, privindu-l, citindu-i expresia.

– Ellen știe că ești aici?

– Nu. Are destule probleme în seara asta, spuse Jay, dorîndu-și să-i fi putut rezolva el toate acele probleme.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă Megan. Dacă n-o faci pentru carte, atunci, de ce?

La aceste cuvinte, Jay se ridică, camuflîndu-și stînghereala sub forma unei curiozități neliniștite. Nu voia să-l observe prea îndeaproape, ceea ce-ar fi putut in-

dica o minciună sau un adevăr ce sălășluia mai adînc decît prefera el să se vadă. Megan bănuia cel de-al doilea caz. Jay Butler Brooks o frapa ca fiind genul de om care te privește drept în față cînd minte, cu frumoșii săi ochi albaștri, strălucind de sinceritate. În fond, fusese cîndva avocat.

– Cînd ai văzut primul copil asasinat din cariera ta? o întrebă, privind-o cu coada ochiului, în timp ce se rezema cu șoldul de un vraf de cutii.

– Într-a doua săptămînă de cînd îmbrăcasem uniforma. O fetiță de trei ani, omorîta de concubinul alcoolice al alcoolice de maică- sa.

– În cazul meu, s-a întîmplat azi.

Dustin Holloman! Atinse cu degetul cotoarele cîtorva dintre manualele ei vechi, dar Megan știa că nu vedea titlurile. Vedea trupul unui copil, la fel cum i se întîmpla și ei, ori de cîte ori fetița aceea de trei ani îi revenea în minte, amarnic de limpede, chiar după zece ani de la consumarea faptului.

– Am venit la Deer Lake din motive personale, agentă O'Malley. Motive egoiste, sînt gata să recunosc. Am crezut că pot menține o anume distanță emoțională față de cazul ăsta, dar azi-dimineață stăteam pe marginea drumului și o ascultam pe mama aceluia băiat cum plîngea... Nu vreau să fiu genul de om care poate păstra distanța față de așa ceva.

Glasul i se încordase, emoția sa afectînd-o și pe Megan.

– Vreau să ajut, continuă Jay. Am nevoie.

O privi, fără nici o mască, fără prefăcătorie.

– Știi ce înseamnă nevoia de a te dovedi demn, chiar dacă numai în propriii tăi ochi.

– Da, șopti Megan, cu privirea abătîndu-i-se spre ghipsul de pe mîină. Mda, știu.

– Deci, ce spui? Mă primești?

Din fire, nu avea deloc înclinația de a fi încrezătoare, necum să se mai încreadă și într-un om ca Brooks. Dar îl voia pe Wright după gratii; el putea să ajute la grăbirea procesului. Aveau nevoie de o victorie, și repede. Cheia trebuia să fie îngropată undeva în trecutul lui Garrett Wright, dar după toate celelalte aruncate asupra lor în cursul săptămînii trecute, nici una dintre agențiile implicate nu-și putuse dedica timpul necesar cercetărilor. Ea era singura care căuta cu adevărat, iar rănile provocate de Wright o țineau în loc, încetinind-o. Brooks putea fi picioarele ei, mîinile ei, încă un creier lucrînd la descifrarea enigmei.

Sau, putea să-și netezească drumul spre un best-seller.

Garrett Wright era pe punctul să scape basma curată, după toate relele pe care le făcuse.

– Te primesc, spuse ea în sfîrșit. Să nu mă faci s-o regret, domnule Brooks. Nu vreau să trebuiască să aduc săpăliga aia de grădină.

Au început să execute mandatele de percheziție la ora nouă și patruzeci și trei de minute, prima fiind, la insistențele lui Mitch, casa Kirkwood. S-a străduit să ușureze procesul, pentru Hannah, bucuros că părintele Tom era aproape ca să-i ofere sprijinul și mîngîierea, în timp ce agenții căutau dovezi că soțul ei era acela care-i furase fiul și îi făcuse viața un iad.

Oricît îi plăcea ceea ce făcea, existau momente cînd detesta meseria de polițist.

Se aștepta ca percheziția prin cabinetul lui Paul să fie punctată cu amenințări de dare în judecată din partea acestuia, dar Paul nu era în actuala sa casă-din-afara-casei. Păturile stăteau împăturite ordonat pe un

capăt al canapelei, cu perna deasupra. Biroul era imaculat. Nu se vedea nici un semn că Paul ar fi trecut pe-acolo măcar. Nici o urmă că scutierul lui, York, s-ar fi strecurat înăuntru pentru a se servi cu probe, în vreun moment din ultimele douăzeci și patru de ore. În mod deloc surprinzător, n-au găsit nimic.

Cînd au ajuns la *U-Store-It*-ul de la marginea platformei industriale din sudul orașului, trecuse de miezul nopții. Paznicul de noapte, un bătrînel cărunt, cu dinți stricați și duhnind a bere, a trebuit să fie trezit din somn, căci sforăia adînc pe patul din gheretă. Mormăind la adresa frigului, îi conduse printre șirurile de boxe. Fiecare era mare cam cît un garaj de un loc, cu uși rabatabile portocalii și numere marcate cu spray negru pe blocuri de zgură. Se opriră la numărul treizeci și șapte. Davis îngenunche pe pragul de ciment, bodogănind încontinuu în timp ce descuia lacătul cu cheia luată din birou.

Boxa era plină de obișnuitele resturi ale vieții suburbane. Mobilă de grădină în afara sezonului, o canoe veche. O garnitură de dormitor demodată și cutii cu haine pentru copii mici, vechi, de care Hannah probabil nu se îndurase să se despartă. Deosebirea dintre boxa lui Paul Kirkwood și aproape toate celelalte văzute de Mitch consta în desăvîrșita ordine. Nici un tum strîmb de vechituri îngrămădite la întîmplare. Totul etichetat și aliniat, pedanteria exprimînd clar tendințele obsesive ale lui Paul.

Davis refuză invitația de a asista și-și tîrîl picioarele înapoi spre gheretă, apînzîndu-și o țigară. Cameron Reed stătea la ușă, ca unic martor, cu mîinile în buzunarele hainei și umeni, cocoșați, în timp ce polițiștii își vedeau de lucru. Mitch evită anume amintirile mai personale și se duse în schimb la scrinul vechiului

dormitor. Astfel, el a fost acela care a făcut tocmai descoperirea pe care se rugaseră cu toții să n-o facă.

Vîrîte într-un sertar de jos, împăturite cu grijă și împachetate într-o pungă de plastic pentru gunoi, se aflau o pereche de blugi și un pllover albastru, de băiat.

Hainele pe care le purtase Josh Kirkwood în seara dispariției.

CAPITOLUL 34

În materie de aniversări, numărul treizeci și șase era o porcărie din start.

Gîndul părea egoist la prima vedere, dar Ellen știa că nu era deloc așa. Sperase ceva mai bun de la ziua aceea, pentru Josh, pentru Hannah, pentru Megan, pentru justiție. Sperase un cadou în al unsprezecelea ceas, sub forma unei dovezi. Și, într-un cotlon mărunt și primitiv de superstițios din adîncul creierului, nutrise nădejdea nerostită să primească acel dar, fiindcă era ziua ei. Se simțea prost s-o recunoască, fie și doar față de ea însăși.

Cadoul primit era de la o putere mai înaltă, cu un simț al umorului peste măsură de negru. Dovezi care-l implicau clar pe Paul Kirkwood. Cel puțin, în ochii persoanei care conta cel mai mult – Gorman Grabko.

– În lumina descoperirilor făcute de cînd am suspendat ieri ședința, cred că nu am de ales, Ellen, spuse judecătorul, încruntîndu-se grav la ea dinapoia biroului.

Ellen refuză să privească spre Costello, știind prea bine ce i-ar fi văzut pe chip. Victorie.

– Dar, Onorată Instanță, spuse, nu știm cum au

ajuns hainele acelea în boxa familiei Kirkwood...

– Ușa era închisă cu lacătul, Onorată Instanță, interveni Costello.

– Lacătele pot fi descuiate. Domnul Costello ar trebui să se consulte cu asociatul său, domnul York, în acest sens, replică acid Ellen. Ceea ce avem aici...

– E o mizerie, domnișoară North, declară Grabko. E clar că acuzarea nu era complet pregătită să aducă aceste acuzații în fața Curții.

– Dar, onorată instanță, șeful Holt l-a arestat pe Garrett Wright. Avem probe...

– Ceea ce are acuzarea, o întrerupse Costello, dînd lovitura de grație, sînt niște idei semicoerente, nesustînite de fapte și incomplet investigate. Domnișoara North dorea să marcheze *un slam dunk*¹ cu acest caz, din motive proprii, și a procedat într-o modalitate care depășește hotarele eticii, persecutînd un om nevinovat.

Cuțitul verbal i se înfipse între coaste ca-n unt. Etică. Ambiție. Costello nu avea nici un dram de respect pentru cea dintîi și trăia respirînd-o pe a doua ca aerul. În aceste privințe, ea era însăși imaginea lui într-o oglindă răsturnată, și totuși aruncase totul asupra ei fără a clipi măcar.

Degetele i se încheștară pe brațele fotoliului, ținînd-o locului cu forța.

– Aceasta este o afirmație complet nedreaptă și inexactă, Onorată Instanță. Cazul nu prezintă pentru mine alt interes în afara justiției.

– Și în acest scop, nu văd decît o singură posibili-

---

1. (Baschet) coș direct, înscris prin lovitură de sus în jos.

tate, răspunse Grabko, împreună-și vîrfurile degetelor. Trebuie să-i acord domnului Costello moțiunea de lichidare și să sper că procuratura de comitat și agențiile de aplicare a legii implicate vor face o treabă mai bună pentru a descîlci ițele acestui caz înainte de a fi tradus din nou în instanță.

Ellen auzi în minte un ciocănel căzînd. Caz clasat. Nimic mai simplu, nemesisul ei întorsese jocul. Nimic mai simplu, ca o scamatorie de salon. Iar acum, trebuia să intre în sala de judecată, înțesată de reporteri, cetățeni și polițiști, pentru a sta acolo, în timp ce Garrett Wright era declarat liber.

Trebuia să-i telefoneze lui Hannah Garrison înainte ca presa să ajungă la ea și să-i spună că individul care-i răpise fiul avea să se întoarcă acasă, pe aceeași stradă, ca om liber.

Eșecul era zbrobitor. Abia dacă putea să se ridice, sub apăsarea lui. Făcu însă un efort să-și îndrepte umerii și bărbia, pornind spre ușă.

Cameron și Dorman ieșiră primii. Ellen avea să treacă următoarea. Costello venea după ea, delectîndu-se cu propria-i intrare ca un actor al cărui nume este cap de afiș.

În spate, auzi închizîndu-se ușa băii private a lui Grabko, unde judecătorul se retrăgea invariabil pentru cîteva momente înainte de a ocupa jilțul. Fapt ce o lăsă singură cu Costello. Se răsuci spre el, cu mîna pe clanță, mulțumindu-se să-l privească, în costumul său croit pe măsură, cu satisfacția lui înfumurată.

– N-o lua așa de greu, Ellen, spuse el. Pur și simplu n-ai avut destul ca să cîștigi jocul, de data asta.

– N-ai să înțelegi niciodată, Tony, nu-i așa? replică ea, clătînd din cap. Nici n-ar trebui să fie vorba de cîștig sau de pierdere. Ci numai de adevăr.

Lumina din ochii lui deveni mai dură, mai lucitoare.

– Ba nu, *tu* n-ai să înțelegi niciodată, Ellen. Este vorba numai de a câștiga. Întotdeauna.

Ellen observă chipurile pe cînd intra. Mitch, tras și sumbru. Karen Wright, cu o expresie vidă. Christopher Priest, așezat lîngă ea, fără nici o expresie. Se remarcă prin absență Paul, care încă nu fusese găsit după percheziția în boxă. Nici Brooks nu se afla în puhoiul flămînd după informații. Lipsa lui o frapă mai tare decît îi convenea. N-ar fi trebuit să conteze. Știa ea să nu-și permită alinarea de a se baza pe cineva, și cu atît mai puțin pe el.

Alungînd aceste gînduri, își ocupă locul lîngă Cameron, la masă. Totul se sfîrși în cîteva momente. Mai multe decît era strict necesar, fiindcă lui Grabko îi plăcea să propovăduiască unui public captiv. În tot timpul discursului, Ellen stătu în picioare la masă, conștientă de toți ochii ce-i priveau spatele. Minteă îi gonia înainte, derulînd scenariul celor ce aveau să se întîmple în continuare. Presa urma să-l proslăvească pe Costello, iar pe Ellen o aștepta crucificarea. Rudy avea să dea toată vina pe ea, într-un efort de a rămîne neîntinat. Garrett Wright urma să fie înfățișat ca un martir, iar oamenii din Deer Lake să ceară capul lui Paul Kirkwood.

Scenariul cel mai pesimist. Tot farmecul era că, oricît de mult afirmase că n-o dorea, știa că ar fi acceptat din nou cazul, dacă trebuia să-l ia de la început.

Grabko pronunță clasarea cazului și bătu dramatic cu ciocănelul. Dincolo de balustradă, galeria explodă într-o asurzitoare cacofonie de sunete. Ușile sălii zburară de pereți și jumătate dintre reporterii năvăliră în hol, ca să se rînduiască pentru inevitabila conferință

de presă improvizată, în timp ce jumătatea cealaltă se înghesuia buluc spre balustradă, răcnind întrebări.

– Domnișoară North, se vor emite acuzații împotriva lui Paul Kirkwood?

– Doctore Wright, veți da în judecată procuratura de comitat?

– Domnișoară North, există vreun temei în zvonurile demiterii dumneavoastră din procuratura de comitat?

Costello îi fulgeră pe toți cu privirea lui de vultur al legii, potolindu-i cu promisiuni că avea să le răspundă în rotundă. Ellen refuză să-i ia cât de cât în seamă, rămânând cu spatele spre ei, în timp ce se prefăcea că-și aranja dosarele în servietă. Îl auzi pe Cameron dîndu-*le* replica stas despre o declarație oficială din partea oficiului, mai târziu în cursul zilei.

– Domnișoară North?

Glasul era prea apropiat, prea încet, ca să aparțină vreunui reporter. Ellen smuci capul în sus. Garrett Wright stătea la nu mai mult de un pas distanță, cu o expresie calmă, aproape de scuză. Îi întindea mîna.

– Nu vă port ranchiună, spuse el, ca un gentleman desăvîrșit. Nu v-ați făcut decît datoria.

Și te-am bătut. Noi te-am bătut.

Auzi cuvintele la fel de clar, ca și cum le-ar fi rostit cu voce tare. Le putu vedea, în adîncul ochilor lui, într-un moment aidoma celui pe care-l împărtaşiseră în camera de interogatoriu a închisorii orășenești. Un moment prin care nu mai trecuse nimeni dintre cei prezenți în sală. Simți reporterii privindu-i. Auzea zumzetul motoarelor de la camerele de luat vederi, dar știa că nici o imagine nu putea capta ce se petrecea între ei. Ignoră mîna întinsă și se îndreptă ceva mai mult de spate.

– Continuu să-mi fac datoria, doctore Wright, spuse ea încet. Știți cum se spune: nu-i gata pîn' nu-i gata.

– Ce înseamnă asta? întrebă Hannah buimăcită.

Se lăsă fără vlagă pe canapea, cu genunchii îndoindu-i-se sub trup. Constată că ținea la ureche telefonul portativ cu ambele mîini, de teamă să nu-l scape, căci îi amorțiseră degetele.

– Înseamnă că Wright e un om liber, pentru moment, răspunse Ellen North. Dar, în ce mă privește pe mine, încă nu s-a terminat. Voi face tot ce-mi stă în putere să-l aduc în fața judecății, Hannah. Ți-o promit.

Hannah privi prin încăpere, spre colțul unde Josh se autosechestraseră pentru dimineața aceea. Stătea cu fața la perete, cu genunchii strînși la piept și cu chipul ascuns. Fiul ei era închis într-o temniță mintală, iar omul care-l aruncase acolo umbla liber.

– Ai făcut-o deja, nu? comentă ea, cu înverșunarea slăbită de jalnică dezamăgire.

– Îmi pare rău, Hannah. Ceea ce aveam contra lui ar fi trebuit să fie de ajuns, dar complicele fiind încă liber... și cu dovezile care au ieșit la lumină ieri...

Ellen lăsă fraza în aer. Încerca să fie diplomată, își spuse Hannah. Vestea era și-așa destul de proastă, fără a mai accentua faptul că Paul era căutat pentru interogatoriu, că hainele lui Josh se găsiseră în boxa de depozitare, pe care o închiriasse Paul fiindcă nicio dată nu putuse suporta o pivniță aglomerată.

Mitch îi dăduse știrea în puterea nopții. *Nici nu știu cum să-ți spun, Hannah... Nu sîntem siguri ce înseamnă... Hainele ar putea să fi fost plantate acolo ca să le găsim noi... Trebuie să vorbim cu Paul... Nu știi unde este?*

Nu știu cine este, își spuse ea. *Nu știu ce-a devenit. Nu știu de ce ar fi capabil. Nu știu de ce se teme Josh de el. Nu-mi vine să cred că m-a lovit.*

– Dar Mitch îl prinsese pe Garrett Wright, spuse ea, vorbind mai mult de una singură, decît cu Ellen.

– Știu. Știe și Mitch. Costello a împrăștiat destul fum ca să încețoșeze problema pentru judecător. Ne mai trebuie doar cîtva timp, încă o dovadă concludentă împotriva lui Wright sau o descoperire privitoare la complicele lui. O să vină, Hannah. Ai răbdare. Și, te rog, anunță-mă în clipa cînd Josh va avea ceva de spus despre ce s-a întîmplat.

Hannah rămase mult timp cu telefonul în poală, după ce convorbirea se întrerupsese. Legătura ei cu justiția fusese tăiată, își spunea, iar ea și copiii ei rămăseseră ținîndu-se de capătul destrămat a ceea ce ar fi trebuit să fie o coardă de salvare, care să-i tragă pînă dincolo de acea golgothă.

Dintre toate lucrurile pe care trebuise să le spere, justiția păruse cea mai realistă, cea mai accesibilă. Putea spera vindecarea lui Josh, dar nu exista nici o garanție cu privire la cît avea să dureze acea nădejde, sau dacă în sfîrșit nu cumva avea să fie spulberată. Sperase să se dreagă ruptura din relațiile ei cu Paul, însă asta niciodată n-avea să se mai întîmple. Căsnicia lor se sfîrșise. Așa că, sperase să se facă dreptate. Exista un sistem, instaurat ca s-o realizeze. Existau oameni care țineau cu ea, luptînd de aceeași parte. Dar ironia luptei pentru justiție; era aceea că nu toți jucau cîstit.

Lily se cățără pe canapea lîngă mama ei, întinzînd mîinile spre telefon. Apucîndu-l, începu o conversație animată și incoerentă, punctată de cuvîntul „Tăticu”.

Hannah se gîndi să-i telefoneze lui Tom, dar își

interzise această mîngiere. Pe lîngă toate celelalte, nu-și mai dorea și vinovăția ce însoțea gîndul că-l corupsese.

Știa că existau oameni din afara chinurilor ei, care o priveau și nu găseau că se simțea suficient de vinovată pentru păcatul inițial de a fi întîrziat să-l ia pe Josh în seara aceea, fiindcă nu se prosternase în fața națiunii, suspinînd și cerșind iertare. Nu știau nimic. Durerea era a ei, ca s-o îndure. N-avea să-și îngăduie luxul de a se milogi după mila străinilor. Pedepsa ei consta în a face față, a-și îngriji copiii, a înfrunta fiecare bolovan aparte din avalanșa care le cotopea viețile.

Ca de pildă, eliberarea lui Garrett Wright.

Lăsînd-o pe Lily cu conversația ei imaginară la telefon, Hannah se duse la băiatul său și îngenunche lîngă el. Îl cuprinse cu brațele, sărutîndu-l pe creștetul capului. Josh nu se mișcă. Nu vorbește.

– Nu-l vom lăsa să ne învingă, Josh, șopti ea. Nu-l voi lăsa să mi te ia. N-am să te mai las singur. Îți promit.

Nici chiar cea mai neagră zi din istoria omenirii nu are decît douăzeci și patru de ore. Ellen repetase această maximă cît a fost ziua de lungă. În tot timpul conversației cu Hannah. În timpul ședinței pentru „reducerea pagubelor”, convocată de Rudy. În timpul scurtei dar chinuitoarei conferințe oficiale de presă. Ziua aceea avea numai douăzeci și patru de ore, și avea să le supraviețuiască, pentru a înfrunta o nouă zi. Costello deșteptase tigroaica din ea. N-avea să-și găsească mulțumirea pînă nu-i sfîșia beregata, pînă nu-l eviscera pe Garrett Wright și pe partenerul lui.

Rudy n-o concediase. N-ar fi concediat-o. Avea

nevoie de ea. Era prea infam ca să nu-și dea seama. Avea nevoie de ea acum, drept cal de bătaie, și urma să aibă ulterior, când cazul intra în judecată. Dacă avea s-o pună pe primul loc sau s-o ascundă ca adjunctă pe lângă postul principal de procuror al lui Sig Iverson, rămînea de văzut, dar avea nevoie de ea oricum. Ellen intenționa să profite la maximum.

A doua zi, aveau să se regrupeze. Ea urma să-și cheme polițiștii pentru o ședință strategică. Mîine, amprentele lui Todd Childs poate aveau să reiasă corespunzător cu cele găsite în biroul lui Denny Enberg, oferindu-le astfel pîrghia necesară pentru a forța cazul. Mîine, poate că primeau rapoartele preliminare de la autopsia lui Dustin Holloman, unde-și petrecuseră după-amiaza Wilhelm și Steiger. Dacă legistul le oferea cîteva fire de păr rătăcite, o cojiță de piele de sub unghiile băiatului, o amprentă A.D.N. sub forma unui strop de sînge... își reluau activitatea. Dacă Megan reușea să dezgroape măcar o singură anomalie din impecabilul trecut al lui Garrett Wright...

Înhăță telefonul și formă din nou numărul lui Megan, pentru a-i răspunde robotul. O'Malley lipsise de-acasă toată ziua. Mitch spusese că-și găsisese un loc mai avantajos unde să lucreze, dar nu avea numărul, nici timp să discute. Unii dintre cei mai năvăliți studenți de la *Harris College* folosiseră eliberarea lui Garrett Wright ca scuză pentru a face tîmbălău în campus, declarînd-o sărbătorire a victoriei și aceasta se întinsese pînă în Dinkytown, sub formă de încăierări, vandalism și haos general.

Cu o petrecere oficială programată pentru ora opt și promisiunea apariției respectivului în persoană, poliția se pregătea pentru o noapte agitată.

Ellen se uită la ceas. Nouă și nouăsprezece mi-

nute. Petrecerea începuse demult. Îi ordonase lui Phoebe să participe, dar bănuia că secretara ei, cîndva loială, avea mai mari șanse să petreacă seara dăruindu-i lui Adam Slater un interviu în exclusivitate, decît să fie atentă la ceea ce se întîmpla în jur.

Aveau să fie prezenți și candidații lor pentru titlul de Complicele Anului: Christopher Priest și Todd Childs. *Sci-Fi Cowboys*-ii urmau să vină în păr; oare și Tyrell Mann avea să riște o apariție? Lui Garrett Wright îi revenea centrul scenei, cu soția sa alături. Karen, drogată și absentă, cu secretele căsniciei sale încuiate în mintea-i aparent goală.

Ellen putea paria că aventura lui Karen cu Paul era factorul care pusese jocul în mișcare. Reprezenta motivul ca Wright să-l aleagă pe Josh, să-l înfunde pe Paul, iar Dustin Holloman nu fusese mai mult decît un pion, pentru a-l face pe Wright să pară nevinovat.

Dar cine orchestrase repriza a doua a meciului? Și de ce dispăruse Paul Kirkwood dintr-o dată, dacă nu era vinovat decît de adulter?

Întrebările forfoteau prin creierul lui Ellen. Își îngădui un mic geamăt, cînd se ridică de pe scaun și merse la fereastră. Ora cinei sosise, dar trecuse, fără cină. Lipsa de combustibil îi cobora și mai mult moralul, exact cînd credea că mai jos de-atît nu se putea.

Era singură în birou. Învinsă, flămîndă, înfrigurată, bătrîină și singură.

– Nu uita să-ți fie milă de tine însăși, Ellen, murmură ea, întinzîndu-se, după care își frecă palmele pentru a nu-i degera.

Ca prin minune, dorea ca Brooks să apară nepoftit. Dar, din cîte știa ea, acum schimbase tabăra, cînd Wright scăpase. Povestea unui om „de bine” triumfînd asupra unui procuror pornit să-i vină de hac era mult

mai bună pentru o carte, decît povestea respectivului procuror, cu eșecul de a traduce în instanță un monstru pervers.

Alerg după lucrul pe care-l vreau, Ellen North. Și îl obțin.

Apoi, cu ochiul minții, îi văzu chipul, ca în seara dinaintea începerii audierilor, chiar acolo, în biroul ei.

Niciodată n-am fost eroul nimănui... Ochi umbriți de o durere veche, de veche incertitudine. Vei încerca să mă mîntuiești, Ellen?

Acest gînd îi stăruia în minte, pînă cînd latura ei cea practică se învioră. Pierdea timpul. Avea de parcurs o masă plină cu însemnări și declarații. Din nou. Pentru asta dorise perioada aceea calmă. Nu ca să se simtă bătrînă, singură și să-și plîngă sieși de milă. Nu ca să romanțeze povești cu cavaleri defăimați și suflete rănite. Telefonul sună, făcînd-o să tresară. Îl lăasă să sune, în timp ce număra pe degete posibili interlocutori. Era mama ei. Era Megan, cu mult-doritul indiciu. Era Jay. Era un reporter afurisit, care-l descususe pe Rudy de numărul ei direct. Era...

– Ellen North, răspunse, ridicînd receptorul, cu un efort de a-și învinge teama.

– Ellen, sînt Darrell Munson. Iartă-mă că mi-a luat atîta ca să dau de tine. Tocmai m-am întors acasă după o excursie de scufundări la Key West.

Munson. Numele își făcu încet efectul. Ofițer de eliberări condiționate, devenit fan al plajelor.

– Mulțumesc că m-ai sunat, spuse ea, fără entuziasm. Urma *Sci-Fi Cowboys*-ilor, care nu dusesese nicăieri, decît la fan-clubul absolvenților lui Garrett Wright. Nu prea avea speranță că telefonul acela urma să fie diferit de restul, dar efectua ritualul, explicîndu-i lui Munson situația.

– Cam greu de crezut, răspuse el, cu glasul devenindu-i mai rece pe fir. L-am cunoscut foarte bine pe doctorul Garret Wright. N-am avut decît respect pentru el. Nu-mi pare bine să aud că încerci să-l discreditezi.

– Îmi fac meseria, domnule Munson, îi explică Ellen. Probele sînt convingătoare, altfel n-am acționa. Dacă doctorul Wright e inocent, atunci nu are nici un motiv de îngrijorare. Cu siguranță, nimeni nu l-a ales din capul locului ca suspect.

– Mda, mă rog... replică Munson, morocănos. Ce voiai de la mine?

– Voiam să știu dacă ai ținut urma tinerilor pe care i-ai avut în programul *Sci-Fi Cowboys*. Contactăm membrii din trecut, în cadrul cercetărilor privind trecutul lui Wright.

– Am avut doi, cînd a început programul; apoi, am plecat din Dodge și am venit aici.

– Tim Dutton și Erik Evans.

– Mhm. Sigur, știu unde e Tim. Îmi trimite felicitări de Crăciun. Este ucenic-electrician în New Hope. Lui Erik, i-am pierdut urma. Ultima oară, știu că era la Universitate, studiind computere. Foarte deștept băiat. Extrem de prezentabil. Fiu de pastor.

– Nu prea pare un delincvent minor tipic.

– Cred că nici nu era. A avut unele probleme emoționale, niște probleme acasă. Mama lui cînd intra, cînd ieșea din sanatorii de psihiatrie. Totul data de la afacerea aia cu băiatul vecinilor, cînd Erik avea zece ani. O asemenea traumă ar sminti pe oricine.

– Ce traumă?

– Și-a văzut un tovarăș de joacă spînzurîndu-se.

– O, nu!

– Mda. Urîtă treabă. Mama băiatului l-a acuzat pe Erik. A făcut mare scandal. Pe vremea aia, a apărut

prin toate ziarele. Mă mir că nu-ți mai amintești. Slater, îl chema pe băiat.

Ellen își rezezi capul în sus.

– Poftim?

– Slater. Adam Slater.

Îngheță. *Adam Slater. O, Doamne!*

– Ăă... ăă... mi l-ai putea descrie pe Erik Evans?

– Ultima oară când l-am văzut, avea un metru șaptezeci, șaptescinci, zvelt, blond.

Blond. Partea din creierul ei, specializată în negații, se agăță de acest amănunt.

– Îți mulțumesc. Îți mulțumesc, domnule Munson, se bîlbîi ea. Mi-ai fost de mare ajutor.

Scăpă din mînă receptorul, înainte de a putea să-l așeze la loc în furcă. Erik Evans! Puștiul de lîngă Wright, în fotografia din ziar. Blond, scund.

Băieții cresc. Oamenii își vopsesc părul.

Merse grăbită în sala de conferințe și se aruncă asupra dosarului ce zăcea printre toate celelalte. Mîinile îi tremurau atît de tare, încît abia reuși să sorteze rapoartele și tăieturile. Cotrobăi de la cap la coadă, de la coadă la cap. Articolul dispăruse.

Adam Slater.

Reporter la un ziar neînsemnat. Nimeni nu se ostene să verifice acreditările de presă. Erau prea al dracului de mulți reporteri, ca să se ocupe de toți. În plus, nu umblau decît după știri. Erau enervanți, niște bețele, nimic mai mult.

Poate era doar o coincidență că Adam Slater, reporterul din Grand Forks, avea același nume cu al unui copil mort de unsprezece ani. Un copil care fusese tovarășul de joacă al unui viitor *Sci-Fi Cowboy*.

– Nu crezi în coincidențe, Ellen, murmură ea.

Adam Slater îi făcea curte lui Phoebe, o vrăjea, o

cucerea. Ellen o prevenise că avea motive ascunse. Dumnezeule, niciodată nu visase că putea fi acesta.

Revăzu în minte biletul chiar pe pagina de care avea nevoie a cărții de cazuistică din Minnesota, în bibliotecă de la etajul doi... *e un PĂCAT să gîndești rău de ceilalți, dar rareori e o greșeală...*

Păcat. Multe dintre mesaje includeau referiri la păcat.

Erik Evans era fiul unui pastor metodist.

Răscoliseră sub toate pietrele pe care le puteau găsi, îl vînaseră pe complicele lui Garrett Wright, iar el stătuse tot timpul acolo, lîngă ei, urmărind totul. Se aflase pe marginea drumului, în lumina cenușie dinaintea zorilor, în dimineața cînd fusese găsit cadavrul lui Dustin Holloman. Dacă nu se înșela, el era cel care-l strangulase pe băiat și-l rezemase de stîlpul acela, cu un bilet prins pe piept... *unii urcă prin PĂCAT, și unii prin virtute cad...*

Erik Evans. Adam Slater. Protejatul lui Garrett Wright.

Trebuia să-i telefoneze lui Mitch. Probabil că Slater se găsea la sărbătoarea victoriei, umflîndu-se în pene pe ascuns. Cu Phoebe, probabil. O, Doamne, Phoebe! Dacă petrecerea se terminase și Phoebe era cu el? Dacă Slater ajungea la concluzia că nu-i mai era utilă?

Scăpînd hîrțile pe care le ținea în mîină, Ellen întinse mîna spre telefon și încremeni.

Peste baza telefonului zăcea un singur trandafir roșu, avînd în jurul tulpinei înfășurat cablul care ar fi trebuit să fie cuplat în mufa din perete.

– Sursele mele îmi spun că ai pus prea multe întrebări, domnișoară North.

Stătea în ușa sălii de conferințe, că părul său vopsit căzîndu-i peste un ochi.

– Cred că e timpul să te oprești. Definitiv.

CAPITOLUL 35

– Aprinde-o și ești mort, spuse Megan.

Jay se opri, cu bricheta la jumătatea drumului spre țigara ce-i atârna dintre buze.

– N-am fost destul de maltratată? continuă ea. Am supraviețuit bătăii ăleia numai ca să mor de cancer pulmonar contractat ca fumător pasiv, în timp ce încerc să rezolv cazul?

Jay scoase țigara și o puse pe masă, lângă pachet.

– Îți dai seama că tutunul e o componentă substanțială a economiei sudiste?

– N-n, răspuse Megan, neînțelegătoare. *Toți* puteți încerca să intrați în epoca iluminismului, la un moment dat în secolul ăsta. Pînă în clipa aia magică, poți să-ți duci afară cuiul ăla scîrbos de coșciug și să te omori cu el.

Mai purtaseră aceeași discuție de trei ori. Jay pierduse fiecare rundă. Știa că putea face caz de autoritate – *era* casa lui, în fond –, dar de fiecare dată sfîrșise ieșind pe verandă, în gerul amarnic de futu-i mă-sa, pentru a fuma în dreptul ferestrei, privind încruntat înăuntru, la ea.

– Ai putea să-mi faci și mie pe plac, măcar o dată, se bosumflă el.

– Termină cu smiorcăiala. Aș putea să-ți dau una în cap cu ciocanul, tot măcar o dată.

Ochii i se ațintiră spre dosarul deschis în fața ei.

– Ți-au venit ceva răspunsuri de la tabela aia A.O.L.?

Jay atinse o serie de taste, afișînd pe display iconul respectiv. El propusese să pătrundă în *America*

Online și să acceseze tabelele cu grupuri de absolvenți ai colegiilor, unde predase Garrett Wright. Sperau să apară vreun fost student cu o amintire urîță, de mult moartă, despre cine știe ce incident straniu, care să le ofere un punct de plecare.

– Numai vorbe bune de la U.V.A., spuse el, parcurgînd răspunsurile la inofensiva întrebare: *Ați fost vreodată studentul doctorului Garrett Wright (psiho) și ce părere ați avut despre el?* Sarea pămîntului. Un adevărat prinț.

– I-un dement, futu-l în cur pă mă-sa, se răsti Megan, abandonînd orice ceremonie. Nu pricepe *nimeni* chestia asta?

Jenată că iarăși își pierduse calmul, îi aruncă lui Jay o privire piezișă, încercînd să facă haz.

– I-auzi, scumpule, poate-mi trebuie o excedrină.

Jay nu zîmbi. Expresia din ochii lui eră prea viclană ca să fie liniștitoare.

– Poate o pauză ți-ar trebui. Tragi tare de-atîtea ore, Megan, și știi că nu te țin puterile.

Tandrețea din glasul lui îi ocoli garda. Niciodată nu se putuse apăra de tandrețe. Mutîndu-și privirea, Megan își adună la un loc zdrențele roase ale stăpînirii de sine.

– Îl văd cum ne scapă, spuse ea încet. A spus că va învinge; și nu suport gîndul că se va întîmpla asta. Nu-mi spune că am nevoie de odihnă. De nimic n-am mai mare nevoie decît de capul canaliei ăsteia într-un par.

Jay oftă greu, ignorîndu-și pofta de nicotină. Putea percepe presiunea cazului strîngînd-o pe Megan ca într-o menghină. Era o perfecționistă, mîndră, fanatică a autocontrolului, ca jumătate dintre polițiștii pe care-i cunoscuse la viața lui. Garrett Wright o zdrobise fizic,

iar stresul posttraumatic o spulbera și mintal.

Garrett Wright, care în seara aceea era un om liber.

Ellen avea șanse să suporte vestea doar puțin mai ușor decât Megan. Ellen, prea conștiincioasă, prea concentrată pe ceea ce considera ea a fi răspunderea ei – dreptate pentru toți. Avea să ia înfrîngerea aceea ca pe un afront personal și să se avînte din nou în luptă cu toată hotărîrea.

Dorise să-i fie alături, după ce primise vestea lichidării. I se păruse însă mai important să rămînă aici cu O'Malley, să gîndească mai profund, să sape mai adînc.

El, care patina pe suprafața vieții, fără să se implice niciodată, stînd întotdeauna mai în spate, ca să observe de la distanță.

Fără reținere, privirea i se abătu spre covorul din fața șemineului, unde el și Ellen făcuseră dragoste, atît de dulce și fierbinte, sîmbătă noapte.

– Trebuie să beau ceva, mîrîi, săltîndu-se din fotoliul de grădină. Vrei și tu?

– Oricît de prost merge cu narcoticele pe care le iau, va trebui să aleg o Cola, răspunse Megan. Cu gheață, te rog! mai strigă ea, pe cînd Jay dispărea în bucătărie.

Privi marea de hîrtii pe care le întinsese peste masa lungă. Note, faxuri de la colegiile unde lucrase Wright, faxuri de la o jumătate de duzină de agenții pentru aplicarea legii, din zonele acelor colegii, faxuri de la N.C.I.C. Și, ușa peste alta, nu găsisese nimic.

Nu putem pierde, șopti el. Nu ne poți învinge. Sîntem foarte talentați la jocul ăsta.

O zgudui un fior involuntar. Voința necesară pentru a închide cutia aceea neagră îi sleia toate puterile.

Concentrare. Avea nevoie de concentrare. Doar aceasta o ținea aproape în echilibru. Scoase lista de telefoane și parcurse numele, bifându-le stîngaci pe cele unde avea să sune dimineață. Legături pe care și le stabilise la conferințele de aplicarea legii și în programul de la Quantico al agenților. Nu pentru prima oară, de cînd începuse totul, se întrebă ce fel de viață ar fi dus, dacă accepta postul de teren F.B.I. din Memphis, cu atîția ani în urmă. Orașul Memphis era departe de Garrett Wright. Dar era departe și de Mitch și Jessie, iar la ei n-ar fi renunțat pentru nimic în lume. Nici măcar pentru un climat fără expresia „factor de vînt” în el.

Cererea la N.C.I.C. pentru răpiri de copii nerezolvate, și răpiri/omoruri, în zonele geografice unde predase Wright, le oferise foarte puțin. Nimic care să corespundă jocului macabru ce se derula aici. Abia după ce primiseră de la tribunal vestea proastă a lichidării, îi venise ideea că probabil căutau pe partea complet greșită a coloanei de cîștiguri-pierderi. Nu părea ca Wright să dorească rămînerea aceluia caz nerezolvat. Reieșea că avea intenția categorică de a-l înfunda pe Paul Kirkwood. Dacă-l înfunda pe Paul, cine putea spune că nu mai făcuse același lucru și înainte?

Poate nu aveau nevoie de informații despre crime *nerezolvate*. Poate că trebuia să caute cazuri care se închiseseră. Din păcate, nimeni din instituțiile legii nu era dornic să destăinuiască informații despre cazuri care se bănuiau a fi falsificate, curat și ordonat, pe cît de dispuși erau să ofere informații asupra cazurilor pe care doreau să le lămurească. Megan știa că avea nevoie de zile întregi pentru ca vînătoarea să ducă la un rezultat.

Ziarele erau destinația următoare. Bibliotecarii de

la morga presei și cei de la mesele de referință ale bibliotecilor publice. Începuse să telefoneze imediat, solicitînd ca toate articolele găsite să fie faxate neîntîrziat la numărul lui Jay. Se milogise, implorase, rugase și mințise, agitînd un grad pe care nu-l mai deținea, după care bătuse în lemn și sperase că în cele din urmă povestea lui Josh Kirkwood și a lui Dustin Holloman erau suficiente pentru a convinge niște oameni total străini din alte state să facă o muncă la care nu-i obliga nimeni.

Spre seară, se derulașeră din aparat cîteva faxuri. Nici unul dintre ele nu era materialul de care aveau nevoie. Jay lansase aceeași cerere prin cîteva rețele de computer, folosindu-și ca momeală numele și faima. Încă nu rezolvase nimic.

Decît că-i risipise lui Megan sentimentul de nepuțință și inutilitate. Garrett Wright îi răpise destul de mult, dar nu-i luase cele mai importante calități care făceau din ea o bună polițistă. Creierul ei. Inima. Hotărîrea. Încă mai putea să-și facă meseria. Nu trebuia decît s-o abordeze altfel, atîta tot.

– Christoase, murmură Brooks, privind display-ul computerului. Toată lumea din țara asta nenorocită are cîte o poveste de spus. Uite o femeie din Arkansas, care susține că șoricarul ei galez a fost răpit de extraterestri.

– Mie-mi sună ca o carte, răspunse Megan, ridicîndu-se de pe scaun pentru a se plimba cu atenție, ca să-și dezmoștească membrele îndurerate. Pe altcineva n-ai mai ațras, în afară de nebuni?

Jay parcurse răspunsurile, sărind peste statele din afara regiunilor pe care le cercetau, și poveștile despre regine ale scenei și ale ecranului și vizite din universuri paralele.

Megan privea peste umărul lui, uimită și dezamăgită în același timp.

– Ești un magnet pentru sonați, Brooks. Țasta-i prețul celebrității?

– Nu mă deranjează să-l achit, replică el alene. Cu condiția să fiu rambursat.

Oftă prelung, frecîndu-și ochii.

– Am nevoie de o pauză. Tre' să plec de-aici o vreme.

– Sigur, du-te. Apăr eu fortul.

– Ești sigură că nu vrei și tu puțin aer? o întrebă, îmbrăcîndu-și canadiana.

– Sînt sigură.

Îi zîmbi ștregărește, în timp ce se așeza pe scaunul lui, din fața computerului.

– Unde-s trei, sînt prea mulți. Salut-o pe Ellen din partea mea.

Auzi ușa bucătăriei închizîndu-se, apoi ascultă vag duduitul înfundat al mașinii, în timp ce continua să studieze răspunsurile. Luminile de poziție încă se mai vedeau, îndreptîndu-se spre est, pe Mill Road, cînd lovi aluviunea exploatabilă.

Citi cele cîteva paragrafe privitoare la o crimă ce se rezolvase cu aproape zece ani în trecut. Al șaselea simț – simțul ei polițienesc – începu să zumzăie sub înaltă tensiune. Logica îi spunea că șansele erau forțate, dar erau primele șanse care se iveau.

Proptindu-și receptorul telefonului între umăr și ureche, formă numărul poliției statului Pennsylvania.

– Domnule Brooks, cred că tocmai am prins un fir.

– Nu credeam să sapi atît de adînc, spuse Slater, intrînd nepăsător în cameră, cu mîinile în buzunarele canadienei negre. În fond, ancheta nu e treaba ta.

– Treaba mea e să-mi dovedesc cazul, răspunse Ellen, căutînd cu coada ochiului o armă folosibilă la îndemînă.

Slater clătină din cap, cu un zîbet slab:

– Dacă lăsaî ancheta în seama copoilor, poate nu trebuia să te omorîm.

– Omoară-mă, oricum vei fi descoperit.

Era uimită că putea vorbi atît de calm, de rațional, cînd toate semnalele de alarmă dinăuntru ei urlau.

– N-o să le ia mult polițiștilor ca să adune doi și cu doi. Vor urma aceeași pistă ca mine.

– N-aș crede. Mai degrabă vor urma aceeași pistă din cazul lui Enberg.

Chipurile întristat, adăugă:

– Bietul băiat, pur și simplu n-a mai suportat presiunea.

Scena din cabinetul lui Denny străfulgeră prin mintea lui Ellen. Sîngele, mutilarea. Materia cenușie, lipită de perete, în spatele cadavrului. Capul aproape pulverizat, dispărut. Greața îi puse un nod în stomac.

– Nimeni n-o s-o-nghită, îl provocă ea, strîngîndu-și pe furie degetele în jurul unui stilou de-al lui Cameron; își îndesă mîinile în buzunarele adînci ale paltonului gros. N-am pistol. N-aș avea de unde să iau.

Slater mai făcu un pas în încăpere.

– Nu mai fii așa de literală. Sînt multe moduri în care se poate sinucide cineva. Spînzurătoare. Monoxid de carbon. Pastile. Lame de ras.

Ellen făcu un pas înapoi. Dacă reușea să mențină o distanță suficientă între ei, ajungînd în partea opusă a mesei de conferință... Dacă apuca doar să iasă pe culoar...

– N-am nevoie decît să urlu. Este un paznic...

– Drăguță încercare, domnișoară North, dar, întîm-

plător, știu că domnul Stovich n-a mai găsit necesar, după ce au căzut toate acuzațiile contra doctorului Wright, să pună pază.

Rînji scurt, chicotind.

– Conform bunei mele prietene Phoebe, moș Rudy era cam morcovit pentru cum ai făcut de rîs cazul.

– Ar trebui să fii mîndru de tine, refuză Ellen să muște momeala. A meritat efortul. Să ții poliștii ocupați, alergînd de la un incident la altul. Să plantezi dovada aia în boxa lui Paul Kirkwood. Meritul e al tău, nu al meu.

Slater rînji din nou, aruncîndu-și părul înapoi din ochi.

– Mda. Am făcut treabă bună.

– Ai ucis un copil nevinovat.

– Frumos adaos, nu?

– Nu simți nimic?

Slater ridică din umeri, cu un aer adolescentin, inocent, nepăsător de consecințele faptelor lui.

– Sigur. A fost un fleac să-l sugrum.

– Atunci de ce nu l-ai omorît și pe Josh?

– Fiindcă nu așa era planul, clătină el din cap. Nici acum nu înțelegi? Jocul e mai distractiv cînd acorzi puncte și celeilalte echipe.

– Nu te temi că va vorbi?

– Nu, declară el plat, înaintînd. Mă m-am săturat de vorbăria ta. Hai s-o rezolvăm, domnișoară North.

Ellen ocolise capătul mesei, intercalînd-o între ei, dar Slater se afla mai aproape de ușă. Stătea calm, fără energia zvăpăiată pe care Ellen ajunsese s-o asocieze cu el. Ca și cum și-ar fi retractat acea energie, ținînd-o în nucleul ființei, unde ardea intens, fierbinte. Ochii lui negri străluceau, urmărind-o cu nerăbdarea unui animal de pradă.

– Dacă crezi că te voi lăsa așa simplu să mă omori, nu ești atât de deștept pe cât credeam, spuse ea. Sînt absolut hotărîtă să mă lupt. Rănile de auto-apărare vor trezi suspiciuni.

– Nu va fi nici una.

Ellen se strecura de-a lungul mesei, depășind teancurile de dosare, rapoartele, însemnările, dintre care nici una nu-l indica pe Slater. Avea dreptate. Dacă n-ar fi scormonit ea singură, dacă nu apela la vechile cunoștințe din lumea pe care o lăsase în urmă, nimeni nu s-ar fi uitat la el de două ori. Christoase, nici ea nu-l privise de două ori. Singurul motiv pentru care continuase să caute informații despre *Cowboys*-ii din trecut era acela că deținea legătura și devenise destul de disperată ca să joace la risc.

– Cînd te-a ales Wright? îl întrebă. A aflat despre micul Slater cînd ai intrat printre *Cowboys*?

Mîndria și amuzamentul îi luminară chipul, mult prea tineresc.

– A construit *Cowboys*-ii în jurul meu, se laudă el. Eu sînt motivul pentru care *Cowboys*-ii există. Nu te pocnește în moalele capului? Programul există, fiindcă Garrett m-a vrut pe mine.

Ironia era la fel de sucită ca sîrma ghimpată. Un program salutat pe plan național, fiindcă adusese pe calea cea bună atîtea vieți tinere, luase ființă ca acoperire pentru coruperea absolută a uneia dintre ele.

– Și nu-i decît Wright? întrebă Ellen, cu degetele încleștîndu-i-se și descleștîndu-se pe stiloul din buzunar.

Acum stătea exact vizavi de el. Distanțe egale pînă la ușă. Era cu cincisprezece ani mai tînăr, dar ea avea să fugă pe viață și pe moarte.

– Sau e și Priest înhăitat?

– N-am să-ți spun nimic, Ellen.

– De ce? Oricum voi muri.

– Adevărat, dar nu vreau să mori satisfăcută. Vreau să mori, punându-ți întrebări. Țsta nu-i decît încă un punct pentru echipa mea.

– Ce mai pagubă, comentă Ellen, concentrîndu-se asupra furiei, nu a fricii. Să ia un om inteligent și talentat ca tine și să-l transforme într-un criminal de rînd.

– Nu e nimic de rînd la mine, domnișoară North. Expresia lui Slater împietri. Garrett a căutat mult ca să mă găsească; un copil care înțelegea jocul, un om la fel de superior ca el.

– Superior? arcui Ellen o sprînceană. Nu-i altceva decît un individ brutal, laș și asasin.

Ochii lui Slater se îngustară deasupra pomeților ce se înroșeau. Scoase din buzunarul stîng al canadienei un pistol cu șocuri electrice, dreptunghi de plastic negru, ce nu părea cu nimic mai amenințător decît telecomanda unui televizor.

– Gata cu vorba, curvo.

Ellen se repezi spre ușă. Slater o prinse la capătul mesei, apucînd-o de brațul stîng și trîntindu-i spre piept pistolul cu șocuri. Se răsuci să scape și șaizeci de mii de volți intrară drept în mîneca groasă a paltonului. Zbierînd, scoase din buzunar stiloul și lovi cu el, în furia sălbatică a instinctului de supraviețuire.

Slater urlă cînd penița i se înfipse în față, prin adîncitura obrazului, și sfișie carnea în jos. Sîngele țîșni șiroaie din țesutul moale, spintecat. Ellen nu pierdu vremea privind. Se smulse și o luă la fugă spre ușă, strigînd după ajutor, știind că tribunalul era pustiu, știind că sunetul n-avea s-ajungă niciodată la ajutoarele de șerif din clădirea alăturată.

Îl auzea pe Slater fugind după ea, în timp ce tre-

cea prin anticameră. Aruncînd o privire peste umăr, se lovi cu coapsa de colțul biroului lui Phoebe. Stele negre îi explodară în cap și se întinse peste jumătate de birou, atingînd cu mîna dreaptă aparatul de capsat. Strînse degetele în juru-i și-și reluă goana.

– Futu-te-n cur de curvă! sughiță Slater în urma ei.

Se azvîrli după ea, în timp ce Ellen deschidea ușa, și o placă, apucîndu-i în brațe partea de sus a trupului. Căzură amîndoi pe jos, Ellen lovindu-se cel mai rău, prinsă între pardoseală și atacant. Fruntea i se izbi dureros de podele. Aerul i se revărsă din plămîni cu un foșnet chinuit. Își trase însă picioarele sub trup și încercă să-l răstoarne pe Slater de deasupra.

Se tăvăliră pe jos, Slater apucînd-o de umăr, încercînd s-o întoarcă pe spate sub el. Ellen îl mușcă de degete, în timp ce sîngele se prelingea de pe fața lui în ochi, în păr, pe obraz. Deodată, se răsuci sub el și-l lovi cu capsatorul în tîmplă și pomot, împingîndu-i capul într-o parte, amețindu-l, cîștigînd exact atîta cît să se degajeze.

Se adună pe picioare și o luă la fugă, dîndu-și seama prea tîrziu că pornise în direcție greșită, cea opusă departamentului șerifului. Acum, trebuia să coboare la parter și să pornească înapoi.

Slater o ajunse la scări, apucînd-o de gulerul paltonului și de păr, aproape doborînd-o de pe picioare. Pistolul cu șocuri se ridică, iar Ellen pară lovitura cu umărul. Arma scoase un bîzîit furios, trosnitor. Nici o rană de autopărare, îi promisese el. Dacă ar fi nîmerit-o de prima oară, nici n-ar fi fost. Voltajul ar fi amețit-o complet, iar Slater îi putea apoi tăia venele, în locul ei.

Brațul stîng i se blocase între cele două trupuri. Ellen lovi orbește, apucînd testiculele lui Slater, strîngîndu-i-le

din răspuțeri. Un urlet îi străpunse timpanul, iar Slater o îmbrânci, cocoșat, ținându-se de boașe. Fluierile picioarelor lui Ellen se loviră de trepte, după care căzu în patru labe. Capsatorul i se rostogoli din mână.

Sus.

Căcat. Încotro? Fugi acum, gîndește mai tîrziu.

– De ziua ta, e timpul să mori, curvo.

Ziua ei. Treizeci și șase de ani. Aniversarea pe care Ellen o așteptase cu groază. Dintr-o dată, vârsta de treizeci și șase de ani părea mult prea fragedă.

Se avîntă în sus pe scară, împiedicîndu-se cînd un toc i se agăță de o treaptă. Dădu să apuce balustrada, zgîriind cu degetele tencuiala aspră de pe perete, rupîndu-și o unghie și julindu-și genunchii.

Scara era întunecoasă, absorbînd razele zdrențuite de lumină ale becurilor din holurile de sus și de jos. Lămpi de serviciu. Nu-i erau nimănui de nici un folos. Dintr-un cotlon al minții, auzi un glas scăzut, gros ca fumul. *Șeful tău trebuie să aibă o vorbă cu cineva despre pază. Cazul ăsta e foarte volatil. S-ar putea întîmpla orice.*

Ajunse la etajul doi și coti pe culoar, spre est. Dacă reușea să ajungă la scara de est... Dacă reușea să ajungă în pasajul dintre clădiri... N-ar fi îndrăznit s-o atace în pasaj, la doar cîțiva pași de departamentul șerifului.

– Am pus mîna pe tine, cățea!

În birourile prin dreptul cărora alerga se găseau telefoane. Camerele erau încuiate. Asasinul ei autointitulat o gonea din urmă, rîzînd. Sunetul o străpungea ca o suliță, ca o certitudine că avea s-o ucidă. Poate că urmărirea nu făcea parte din planul lui, dar devenise o componentă a jocului.

Jocul. Insanitatea acestuia era la fel de înfricoșă-

toare ca perspectiva morții. Învingerea sistemului. Distrugerea unor vieți. Răpirea vieților. Nimic personal. Un simplu joc.

Fugi pe lângă pretoriul judecătorului Grabko, ferindu-se după colțul pe unde se ajungea la scara de sud-est. Casa scării era plină de schele, tăindu-i calea de scăpare. Christoase, avea să moară datorită idioatelor ăloră de frize din ipsos.

– Șah mat, deșteapto.

Scara de nord-est părea să se afle la o milă depărtare. La jumătatea distanței se înălța poarta de fier, care bloca pasarela dintre tribunal și închisoare. Se repezi spre alarma de incendiu de pe perete, apucând tubul de sticlă, care trebuia să se spargă, chemînd în ajutor.

Tubul se rupe. Nimic. Nici un sunet. Nici un semnal de alarmă.

– O, Doamne, nu!

Zgîrie cu unghiile panoul nefolositor. Afurisitele de renovări. Alarma nouă nu funcționa. Superb!

– Haide, Ellen. Fii o curvă cuminte și lasă-mă să te omor.

Înhăță mînerul ușii de la hidrantul de incendiu și smuci de el.

– Trebuie să mori, cățea! Trebuie să câștigăm jocul!

Mîna lui îi înșfăcă brațul.

Degetele ei se încheștară pe coada securii.

Slater se aruncă în ușă cu tot trupul, trîntind-o, rupîndu-i un os de la încheietura mîinii. Ellen zbieră, durerea doborînd-o în genunchi.

Suspînînd, lipindu-și de trup încheietura fracturată, îngenunche la picioarele asasinului. Prelatele muncitorilor erau întinse de jur împrejur, acoperite cu praf de

tencuială, gros și fin ca făina, coji de mortar vechi și cutii goale de *Mountain Dew*.

– Haide, Ellen, se lăsă Slater pe vine. Fii o curvă cuminte și lasă-mă să te omor.

Nu-i observă mâna dreaptă decît cînd se deschise, la două degete de fața lui, aruncîndu-i praf în ochi și în rana căscată din obraz.

Ellen se ridică în picioare, smulgînd toporul. Se răsuci, exact în clipa cînd Slater se arunca asupra ei, apucînd-o de glezne, lovind-o în coapsă. Cu pistolul electric.

Curentul o arse prin fustă, pornind furtunos pe căile nervilor. Lovi creierul într-o clipă, lăsînd în urmă-i o uimire buimacă. Într-o fracțiune de secundă, controlul asupra brațelor și a picioarelor i se risipi complet. Căzu ca un bolovan, cu securea lunecînd la cinci pași distanță.

Zăcea pe prelată, cu ochii deschiși, cînd Slater se aplecă peste ea.

– Unii se înalță prin păcat, și unii prin virtute cad, murmură el, cu chipul mutilat la cîțiva centimetri de al ei. Unii prin virtute mor.

Dispecera, o fată durdulie, cu aspect nordic, păr blond, zbîrlit și uniform, deloc avantajos pentru fizic, îl conduse pe Jay prin pasajul dintre departamentul șerifului și tribunal, bătînd din gene și exprimîndu-și opinia că el ar fi trebuit să joace în „Omucidere justificabilă”, nu Tom Cruise.

Jay îi dăruie zîmbetul, gest absent, semigîndit.

– Mulțumesc, Mindy, dar mă simt mai comod ca scriitor. Zău că n-am nimic de-a face cu filmul.

De fapt, scenariul devenise aproape de nerecunoscut, cînd terminase Hollywood-ul cu el. Jay se le-

pădase de acest mic detaliu iritant, în drumul spre bancă. Nu conta. Era doar un divertisment. Oricum, el își încasa banii.

Un junghi îi sfredeli conștiința atrofiată. Oamenii despre care scria erau reali, nu fictivi. Aveau vieți care continuau și după crimele asupra cărora se aplecase el. Erau oameni ca Hannah Garrison, Megan și Ellen.

– Ei, ar trebui să te mai gîndești, turuia Mindy, descuind ușa tribunalului. Arăți mult mai bine ca el. Nici nu prea are bărbie, să știi. Nu că n-ar fi drăguț. Este. Da' ar trebui să stai mult mai sus ca el și pe lista din *People*. Nu știi cine face drăcia aia. Și mai e și scientolog. Știi? Chestia asta mă sperie pur și simplu. E ca un cult, sau nu știi ce.

Deodată, ochii ei mici se rotunjiră.

– Ooh! Doar n-oi fi și tu scientolog?

– Nu, duduie. Aparțin religiei mînuirii șerpilor, declară Jay agale, cu un chip serios, ridicînd mîinile de parcă în fiecare ar fi ținut cîte un mănunchi de crotali viermuitori. Nimic nu e mai spiritual decît să educi șerpilor.

Biata Mindy. Fata bătu în retragere, mascîndu-și cu ajutorul manierelor înnăscute din Minnesota, o grimasă de oroare. Jay îi mulțumi politicos, în timp ce Mindy o zbughea înapoi spre departamentul șerifului.

Pornind prin întunericul adînc, către scară, își tot imagina expresia de pe fața lui Ellen cînd va afla vestea că el o ajută pe O'Malley să caute piste din trecutul lui Wright. Imaginea ce-i apărea în minte exprima mîndria, pe care cinicul din el o alunga. Era un om în toată firea și-și spunea că de mult își consumase nevoia de aprobare din partea oamenilor „respectabili”, ca familia lui, ca Ellen.

Urcă scara pînă la etajul întii, clătînînd puțin din

cap cînd văzu ușa de la birourile procuraturii deschisă, cu lumina revărsîndu-se în holul întunecat. Nici măcar nu se ostenise să treacă pe la Ellen pe-acasă, în pofida orei. Nu s-ar fi dus ea acasă să-și lingă rănile. Precis a revenit direct la muncă, pentru a săpa și mai înverșunată ca înainte.

Se aștepta s-o găsească în sala de conferințe, aplecată peste un maldăr de declarații, cu ochelarii alunecîndu-i spre vîrfurile nasului. Încăperea însă era goală. Nervii lui Jay se încordară, cînd văzu hîrțile împrăștiate pe jos. Hîrtili stropite cu pete vii, mari și groase, de sînge.

Ellen zăcea cu fața în jos pe pînza murdară, ca o păpușă stricată, cu brațele întinse lateral, în unghiuri nefirești. Se chinuia să-și pună creierul în funcțiune, încercînd zadarnic să le impună brațelor să se miște. Auzise pași, știa că mai intrase cineva în clădire. La auzul glasului lui Jay strigînd-o pe nume, încercă să țipe, dar sunetul îi rămînea ferecat în minte. Slater, îngenuncheat călare peste ea, o apucă de beregată, strîngînd-o pînă nu mai putu să respire.

În urmă cu cîteva minute, tăiasse o bucată de frînghie de pe schele și făcuse din ea un ștreang. Tot timpul, Ellen zăcuse neputincioasă, incapabilă să se miște, dar putîndu-l privi. La primul sunet al altei prezențe în tribunal, Slater se chircise deasupra, potrivindu-și, expert, degetele peste lăringe. ei.

Ellen închise ochii ce-i tresăltau, încercînd să-și dirijeze către Brooks puterile mintale risipite. *Te rog, vino să mă cauți, Jay. Te rog, vino sus. Te rog, grăbește-te.*

Pașii se auziră iarăși de sub ei. Mai rapizi. Luînd-o la fugă. Urlă din nou, în minte, dar nici un sunet nu

răzbi peste strînsoarea în care Slater îi ținea gîtul. Dacă Jay nu venea? Dacă ieșea din clădire, întorcîndu-se la departamentul șerifului? Slater ar fi avut timp s-o ucidă și să scape. Chiar dacă pierdea șansa de a o face să pară sinucidere, înlăturînd apoi toate urmele prezenței lui, tot putea s-o omoare și să fugă.

Trebuia să facă ceva. Imediat. Simțirea îi revenea în brațe. La început, sub forma pulsațiilor de durere ale încheieturii mîinii stîngi fracturate, apoi prin mici spasme musculare. Dacă reușea să-și restabilească legătura dintre gîndire și mișcare...

Încet, degetele i se strînseră pumn, adunînd în palmă coji, grăunțe și bucăți de tencuială. Îi rămînea o singură șansă. Dacă rata...

Cu toată concentrarea pe care putea să și-o adune, îi ordonă brațului să se miște, să se rotească, ordonă degetelor să se deschidă. Unele resturi căzură imediat. Altele loviră zăbrelele balustradei și ricoșară. Restul, pluti în spațiu, pentru a cădea la parter. Un efort nevolnic, de care depindea toată viața ei. Dacă Jay nu se uita... Și chiar dacă observa, putea fi prea preocupat ca să i se pară semnificativ.

Slater, pe de altă parte, găsi faptul mult prea semnificativ. Mîna lui îi strînse cu sălbăticie gîtul. Se aplecă la urechea ei, șoptindu-i răgușit:

– Futu-te-*ņ* cur de tîrfă. Curvo! Ești moartă. Chiar acum.

Gura lui îi cuprinse cu sălbăticie urechea, mușcînd cartilagiul.

Cea a lui Ellen se întinse larg, încercînd să tragă aer în piept, reușind numai să-și tîrască limba peste praful de mortar. Vederea i se împăienjeni, cu linii de întunecime ca o pînză de păianjen. Plămîinii îi ardeau, în nevoia disperată de oxigen.

Instinctul de conservare îi propagă o izbucnire de adrenalină prin trup, imprimându-i acțiune. Dînd din picioare, din mîini, întoarse un braț spre înapoi, agățîndu-și un deget în carnea sfișiată a feței lui, și începu să scormonească rana.

Fărîmele de tencuială, ce cădeau pe pardoseala rotundeii, îi atraseră lui Jay atenția, în timp ce se grăbea spre scări. Apoi, răsună țipătul – sugrumat, masculin. Deasupra lui, de unde căzuse și mortarul.

– Ellen!

Îi strigă numele, repezindu-se spre trepte. Dacă era acolo, sus, și nu putea scoate nici un sunet ca să-l cheme, atunci nu mai avea timp de pierdut. Nu dispunea de luxul chemării polițiștilor.

Ajunse pe palierul de la etajul doi și fugi spre culoar fără a avea habar încotro se repezea – într-un cuțit, într-un glonț, într-un trup. Nu se mai gîndea deloc la siguranța lui. Singurul său gînd era Ellen, care se afla în pericol, care avea nevoie de ajutor.

– Ellen!

Slater îi dădu un pumn în cap, o lovi peste mîna ruptă și i-o smulse pe cealaltă din spărtura obrazului său. Sări în picioare exact cînd apăru Jay, în capătul de nord al coridorului. Înșfăcînd securea de incendiu, Slater se năpusti către el.

Ellen se ridică greoi în genunchi, gîfîind sufocată. Cu groază, îl privi pe Slater cum își lua avînt cu toporul, legănîndu-l ca pe o bîtă de baseball.

Jay se feri într-o parte, iar tăișul securii vîjîi prin aer. Prea al naibii de-aproape. Înainte ca Slater s-o poată trage înapoi pentru încă o lovitură, înainte ca Jay să se gîndească la durere, se apropie și-i aplică

un croșeu de stînga în falcă. Slater se clătina lateral, căzînd într-un genunchi.

Se ridică, întorcînd securea să lovească. Jay se aplecă, nimerindu-l îndesat în coaste, de i se tăie respirația. Slater dădu drumul armei. Toporul clănțani pe dușumea, învîrtindu-se, prea departe ca să-l mai ajungă. Cu mișcări repezi, Jay îi trînti lui Slater un bocanc în fluierul piciorului, în timp ce se apleca. Slater însă rezistă șocului, făcîndu-l să se dezechilibreze.

Jay căzu înfundat pe spate. Înainte de a i se limpezi vederea, Slater se prăvălise deasupra, raza palidă a unui bec de serviciu lucind pe lama unui cuțit vînătoresc, pe care-l scosese din haină.

Ellen se săltă împleticindu-se, în vreme ce Jay cădea, cutremurată de frică, de furie și de durere. Slater era cheia răului care-i contaminase limanul. El îi ucisese pe Dennis Enberg și Dustin Holloman. Ar fi omorît-o și pe ea, dacă nu apărea Jay. Iar acum, avea să-lucidă pe Jay.

Jay reuși să se răsucească din calea primei lovituri de cuțit, deși tăișul îi spintecă mîneca, eliberînd un nor de puf care se învolbură în aer, între ei. A doua oară, nu mai fu la fel de norocos, și nici a treia.

Slater înjunghia dement, cu gura deschisă, cu rana căscată absorbînd și suflînd odată cu respirația, sînge și salivă, improșcînd într-o spumă trandafirie. Lama cuțitului de vînătoare lovi antebrațul lui Jay, în timp ce încerca să se apere, sfîșiind mînecă și mușchi, lovînd în os. Dădu un pumn cu mîna cealaltă, abia atingîndu-l pe Slater și lăsîndu-se expus unui nou atac.

Vîrfurile pumnalului se afundă adînc în scobitura umărului său drept, iar prin creier i se împrăștie o

erupție de durere incandescentă, ca un nor gros, tulburându-i vederea. Simțea sîngele țîșnind ca apa dintr-un izvor, pe cînd brațul îi amorțea.

Mișcă, mișcă, mișcă!

Sucindu-se, dînd din picioare, îl răsturnă pe Slater de deasupra, adunîndu-și picioarele sub trup. Se tîrî înapoi, retrăgîndu-se înnebunit, cu Slater agresiv pe urmele lui.

Ajunse la balustrada de deasupra rotondei și-l văzu pe Slater retrăgînd cuțitul, ridicîndu-l la mare înălțime, în ochi cu o expresie de poftă sangvină pur animalică, în nici un fel omenească.

O sută de adevăruri dure și clare îi fulgerară prin minte, cu viteza luminii. Niciodată n-avea să-și cunoască fiul. Pierduse prea mult timp cu pizma. Singurii oameni care aveau să-i jelească dispariția erau cei ce cîștigaseră bani de pe urma lui. Iar ceea ce începuse cu Ellen, starea pe care o trezise ea în sufletul lui, avea să moară în acel moment, neîmplinită.

Urlînd, Slater mai ridică lama cu un centimetru deasupra umărului. Ellen se aruncă în el, lovindu-l în latura gîtului cu pistolul electric, trimițîndu-i șaizeci de mii de volți direct în creier.

Cu ochii mari, căzu pe dușumea, smucindu-se în convulsii din tot trupul, pentru a rămîne apoi complet nemișcat.

Ellen se holba la el, izbită de oroarea ultimelor momente. Forța care o adusese pînă acolo se risipi și fu cuprinsă de tremurături.

– Nu-i nimic, murmură Jay, cuprinzînd-o încet cu brațul stîng și strîngînd-o lîngă el; își apăsă chipul în mătasea răcoroasă a părului ei și o sărută. A trecut, puiule. A trecut.

O amorțeață insidioasă se furișa prin el, atacându-i marginile minții. Simțea că energia care-i comprima ființa se aduna într-o sferă ce iradia slab, lunecînd încet afară din cochilia rănită a trupului. Înfruntă senzația, oricît era de seducătoare. Nu dorea decît s-o țină în brațe pe Ellen, s-o ocrotească.

– O, Doamne, îți curge sînge! șopti ea.

Bijbîi să-și apese mîna pe rana deschisă din umărul său. Sîngele lui Jay i se infiltră printre degete, prelingîndu-se în pîrîiașe pe dosul mîinii ei.

– Nu te speria, îi spuse el. Nu pot muri ca un erou.

Îi adresă umbra palidă a unui zîmbet.

– Ar fi o ironie prea a dracului de mare.

CAPITOLUL 36

În visul său, Josh vedea sînge. Rîuri întregi. Gheizere de sînge. Lacuri netede, uleioase. Era scufundat pînă la bărbie. Curentul subsangvin îl trăgea de picioare. Mîinile Celui-Ce-la îi cuprinseseră gleznelor și încercară să-l tragă în jos. Cel-Ce-la îl alesese. Cel-Ce-la îl dorea. Se temea să nu-l asculte. Intrase în cea mai mică dintre cutiuțele minții lui, ca să se ascundă, și totuși Cel-Ce-la îl prinsese și trăgea de el.

I se spusese să se supună. Aveau să se întîmple fapte rele. Fapte cumplite. Începuseră deja. Josh vedea cum întreaga lui lume se destrăma, întocmai cum îi arătase Cel-Ce-la. Dar totuși se mai agăța de marginile cutiei, țînînd pe loc ceea ce mai rămăsese din lumea lui.

Numai de s-ar fi putut ascunde destul timp... Dacă s-ar fi putut face și mai mic, în găoacea trupului. Dacă se putea întoarce în cutie...

Deja mîinile îi alunecau. Inhală hulpav, în timp ce Cel-Ce-la îl trăgea dedesubt, prin sînge.

Apoi, la fel de repede, fu liber. Ieși la suprafață și se înălță ca din praștie. În lumină. În aer. Putea din nou să respire. Zbura. Iar jos, sîngele se strîngea într-o băltoacă tot mai mică, după cînd dispăru.

Ochii lui Josh se deschiseră. În cameră era întuneric, cu excepția veiozei și a cifrelor de pe cadranul ceasului. Avea senzația că dormise mult, mult timp. Zile, nu doar ore. Mămica lui dormea în sacul de pe jos. Arăta atît de obosită și îngrijorată. Se încrunta.

Din cauza mea.

Din cauza Celui-Ce-la.

Erau atît de multe pe care n-avea să le înțeleagă niciodată. Atît de multe pe care Josh dorea să le poată uita amîndoi și s-o ia de la început, ca și cum nici n-ar fi fost vreodată vii pînă în ziua de azi.

Poate reușeau s-o facă, dacă și-o dorea destul de tare, dacă era destul de bun... dacă-și găsea, numai, curajul.

CAPITOLUL 37

Casa se înălța pe o suprafață izolată, împădurită, din sudul zonei rurale a comitatului Tyler. Cei mai apropiați vecini erau fermieri Amjsh, pe care nu-î interesau treburile „englezilor”. Ellen nu putu să nu-și imagineze că în acea dimineață îi remarcaseră. Mașinile de la departamentele șerifilor din comitatele Tyler și Park, departamentul poliției Deer Lake și B.C.A. umpleau toată curtea, iar carele de reportaj și autovehiculele gazetarilor se înșirau pe drum. Agenți în uniformă țineau presa la distanță, în timp ce detectivii și tehni-

cienii criminaliști își vedeau de treabă. În hambarul pentru mașini stătea parcat un furgon *Ford Econoline* 1984. Se potrivea, ca vechime și stare, cu mașina pe care o avusese cândva Paul Kirkwood și i-o vînduse lui Olie Swain.

Corespundea și cu furgonul văzut de o martoră la patinoarul de hochei, în perioada răpirii lui Josh. Într-o cutie mică de scule, după fotoliul din față, se găsea un rulou de bandă adezivă pentru instalații, petice de cîrpă împăturite – probabil pentru administrarea eterului – ace hipodermice și seringi pentru sedative injectabile. Trusa de uz curent a unui răpitor.

Ellen se retrase din hambar, strîngîndu-și umerii împotriva frigului, și privi prin curtea îngrijită, cu micile sale clădiri împrejmuite de brazi ale căror crengi erau încărcate de zăpada proaspătă ce căzuse în timpul nopții. Se depuseseră mari eforturi pentru ca totul să pară normal. Aleea era curățată de nămeți. O familie de cerbi, din ciment, pōzau în curte, lîngă troaca pentru hrănirea păsărilor. La ferestre atîrnau perdele. De streșini încă mai stăteau agățate lampioanele de Crăciun.

Totul făcea parte din joc.

Slater se afla sub pază la spital, unde i se urmăreau posibilele efecte rămase de pe urma șocului electric. Nu vorbea, dar numele lui oferise cheia necesară. Ellen, cam amețită de analgezicele pe care i le administrase doctorul Lomax înainte de a-i pune încheietura în ghips, îi telefonase din spital, în timpul nopții, lui Cameron; punîndu-l să caute informații pe numele lui Adam Slater. În scurt timp, aflaseră un număr de telefon, iar pe baza acestuia se descoperise adresa.

Zorii tocmai începuseră să lumineze cenușiu orizontul răsăritean. Ellen dormise un somn zbuciumat,

pe apucate și tresărind tot timpul, într-un pat de spital. Coșmaruri ale calvarului trecut o trezeau de fiecare dată când ațipea. Senzația mîinilor lui Slater, strîngînd-o de gît, o urmărea.

Se mutase în Deer Lake pentru a scăpa de violența și cinismul orașului, și totuși în Deer Lake fusese atacată, acolo se pomenise împinsă spre violență, ca să-și salveze propria viață și pe cea a lui Jay. Un punct pentru echipa lui Wright. Încă un val pe apa lacului. Încă o ramificare a jocului, alături de încrederea sfărîmate și un mariaj destrămat, de inocența irosită și viețile pierdute.

Îi mulțumea lui Dumnezeu că Jay nu se înscrisa pe lista morților. Deși pierduse destul sînge, ca să necesite o transfuzie, rănile în sine nu-i amenințau viața. Totuși, ori de cîte ori închidea ochii, Ellen vedea oribilul moment cînd Slater ridicase cuțitul însîngerat, pentru o lovitură finală, și totul în ea se strîngea ca un pumn.

– Ești gata să intri, domnișoară consilier? întrebă Mitch, punîndu-i o mîna pe umăr.

Dădu din cap și porniră spre casă. Cameron argumentase că starea lui Ellen nu-i permitea să viziteze locul, dar ea nu cedase. Îl lăsase să preia rolul oficial, însă trebuia să fie prezentă. Nu conta că o durea tot trupul, nici că abia mai putea vorbi datorită vătămărilor de la gît. Acceptase cazul, și avea să ducă lupta pînă la sfîrșit.

Wilhelm deschise ușa din dos cu o cheie de pe inelul lui Slater și intrară pe rînd, țînîndu-și respirația, la gîndul celor pe care aveau să le găsească. Casa era ordonată și curată, cu broderii pe gheridoane și fotografia unei familii necunoscute pe peretele livingului.

Probabil, familia uneia dintre victime, bănuia Ellen. Poate chiar familia adevăratului Adam Slater. Ar fi trebuit să aprecieze deformatul simț al umorului, își spuse ea. Dacă Slater n-ar fi preluat numele primei sale victime, s-ar fi putut să nu fie descoperit niciodată.

Toate fac parte din joc.

Jocul e mai distractiv cînd acorzi puncte și celelalte echipe.

Unul din cele două dormitoare era decorat ca pentru un băiețel, cu un sortiment întreg de jucării înșirate pe rafturi, fiecare purtînd cîte o etichetă cu un nume și o dată. Trofee din jocurile cîștigate în trecut. Ideea o îngreșoșa. Rămase în hol, rezistînd imboldului de a se rezema de perete, cu riscul să distrugă amprentele latente. Se sprijini, în schimb, de Cameron. Acesta o cuprinse frățește pe după umeri, stînd tăcut, palid la față.

Cu toții afixau același chip, își spuse vag Ellen. Mitch, Wilhelm și Jantzen, șeriful din Tyler County. Pîna și Steiger. Tras, palid, mohorît, cu ochii duși în fundul capului. Într-ai lui Mitch luceau lacrimi, cînd ieși din cameră.

– Acolo e un pantof roșu de tenis, spuse el crispat. Cu numele Milo Wiskow. Este cazul pe care l-a dezgropat Megan, în Pennsylvania. Nu ne mai rămîne decît să găsim o legătură între Wright și casa asta, și s-a zis cu el pentru totdeauna.

Final de partidă.

Au găsit ceea ce le trebuia în pivniță, unde Megan fusese legată pe un un scaun vechi de lemn, cu spătar drept, și torturată. Bastonul scurt și negru, cu care o bătuse Wright, atîrna într-un cui, deasupra unui mic banc de lucru din colț, ca și cum ar fi fost unealta unui muncitor oarecare.

Pivnița era împărțită în trei încăperi, dintre care una închisă pe dinafară cu un lacăt. Din nou, Wilhelm găsi cheia pe inelul lui Slater și intrară în cămăruța unde fuseseră sechestrați băieții. Singurul mobilier era un prici. Singura sursă de lumină, un bec în tavan, cu comutatorul în afara ușii. Pe pereți erau prinse, la înălțime, boxe stereo și o cameră video de supraveghere, cu cablurile conectate la un sistem din atelierul principal. Așezați la pupitru, pe două taburete, Slater și Wright își puteau urmări captivul, îi vorbeau, puneau casetele audio înșirate în ordine lângă casetofon. Manevrînd-o atent, cu mănuși de latex, Mitch introduse în aparat o casetă și apăsă butonul play. Glasul lui Garrett Wright răsună din difuzoare, calm și sinistru.

– Bună ziua, Josh. Eu sînt Cel-Ce-la. Știu ce gîndești. Știu ce dorești. Te pot face să trăiești sau să mori. Îi pot face pe părinții tăi să trăiască sau să moară. O pot face pe sora ta să trăiască sau să moară. Totul depinde de tine, Josh. Faci ce spun eu. Gîndești ce îți spun eu, îți amintești ce îți spun eu. Eu îți controlez mintea. Știu tot ce gîndești.

– Iisuse, murmură Mitch, oprind banda.

Spălare pe creier. Teroare psihologică asupra copiilor. După ce fusese în celula unde ținuse Wright băieții, lui Ellen îi era prea ușor să-și imagineze ce speriați fuseseră, cît de însingurați, întrebîndu-se dacă avea să vină cineva să-i salveze, întrebîndu-se dacă aveau să trăiască sau să moară, întrebîndu-se dacă nu se putea cumva ca, fără voie, să provoace moartea celor dragi.

Eu sînt Cel-Ce-la. Știu ce gîndești. Știu ce dorești...

Se gîndi la Josh, așezat în cabinetul psihiatrei, pe cînd doctorița încerca să-i smulgă cu binișorul răspun-

surile. Nu era de mirare că nu vorbise. Wright îngropase frica atât de adânc înăuntrul creierului său crud, încât puteau fi necesari ani de zile ca s-o extragă de-a-colo. Era posibil să nu se mai poată simți niciodată în siguranță.

– Ticălosul, mîrîi Steiger.

Rafturile de deasupra stației conțineau o adevărată casetotecă audio și video. O privesc oribilă și binevenită în același timp. Experiența de universitar și psiholog a lui Wright, precum și propria lui nemăsurată încredere în sine însuși, aveau să-i vină de hac. Se părea că își înregistrase jocurile, experimentele de control asupra minții... crimele. Nici chiar Tony Costello nu putea să justifice cu vorbe benzile video.

– Credea că nu va fi prins niciodată, șopti cu vocea voalată Ellen. Se crede invincibil.

– Se-nșală amarnic labagiul, mormăi Mitch. Hai să-l săltăm. Putem studia chestiile astea mai târziu. Îl vreau pe animalul ăsta după gratii.

– Șefule? Îl strigă Wilhelm de la un birou aflat cu trei metri mai încolo. Cred că mai întâi ar trebui să te uiți la ăsta.

– Ce-i acolo?

– Vezi și singur.

Wilhelm scosese o copertă cu trei inele, dintr-un șir de coperti similare, și o pusese pe mapă, deschisă la prima pagină. Ellen veni lângă Mitch și privi caligrafia copilărească.

Consemnare în jurnal.

27 august 1968

Azi au găsit cadavrul. Mult mai târziu decât ne așteptaserăm.. Evident, i-am supraestimat. Polițiștii nu

sînt la fel de deștepți ca noi. Nimeni nu e. Noi stăteam pe trotuar, privind. Ce scenă jalnică. Oameni în toată firea, înlăcrimați, vărsînd prin tufișuri. Se tot învîrteau prin colțul acela al parcului, călcînd în picioare iarba și rupînd crenguțe. Îl invocau pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu le răspundea. Nimic nu se schimba. Nu cădea nici o lovitură de trăsnet. Nimănui nu i se vestea cine sau de ce. Ricky Meyers rămînea mort, cu brațele desfăcute și vîrfurile tenișilor în sus.

Stăteam pe trotuar, cînd a venit ambulanța, cu girofarurile rotindu-se, și alte mașini de poliție, plus mașinile oamenilor de prin oraș. Stăteam în mulțime, dar nimeni nu ne vedea, nimeni nu se uita la noi. Credeau că ne situam mai prejos de atenția lor, neimportanti, dar de fapt sîntem mai presus de ei și dincolo de ei și invizibili de către ei. Sînt orbi, proști și mult prea încrezători. Nici nu se gîndeau să se uite la noi.

Avem doisprezece ani.

Avem.

– Eu pun banii pe Priest, spuse Mitch, aprinzînd semnalizatorul.

Explorer-ul său conducea convoiul de autovehicule care coteau pe Lakeshore Drive. Un puhoi de reporteri sosiseră deja și pîndeau peluza lui Wright, ca prin minune folosind și ei la ceva, virtualmente imobilizîndu-l în propria lui casă.

– Megan pusese ochii pe el. Se cunoșteau din copilărie; predaseră împreună la Penn State. Împreună au fondat Cowboys-ii și, după cum spunea Slater, Cowboys-ii s-au format în jurul planului lui Wright de a și-l dezvolta pe post de protejat.

Ellen stătea încordată pe fotoliul din dreapta, cu toți mușchii din trup încordați de nerăbdare.

– Dar dacă au participat amîndoi la jocul ăsta, mormăi ea, atunci de ce nu și-au creat alibiuri reciproce pentru seara dispariției lui Josh? De ce a venit Todd Childs la înfățișare și și-a contrazis declarația dată poliției?

– Ai spus că voia să ne acorde puncte. În plus, dacă-și ofereau alibiuri, aceia dintre noi care-l considerau vinovat pe unul, l-ar fi bănuț automat și pe celălalt.

Întră pe aleea casei Wright și opri motorul. Reporterii năvăliră în jurul camionetei. Neluîndu-i în seamă, o privi pe Ellen cu o expresie aspră. Era chipul lui de vînător.

– Să vedem dacă doctorul Wright ne poate ajuta cu răspunsurile la întrebările astea. Eventual, să ne ofere comentariul, cînd punem benzile video.

Un cu totul alt contingent de întrebări îi asaltară în timp ce mergeau spre ușa din față, azvîrlite de cei flămînzi după știri, ca boabele de orez la nuntă. Steiger lătră ceva, profitînd de ocazie ca să-și dea importanță. Mitch apăsă butonul soneriei, așteptă, apoi sună din nou.

– Doctore Garrett Wright! strigă el cu glas sonor, sîntem de la poliție. Vă rugăm să veniți la ușă. Trebuie să vă vorbim.

Așteptară un moment care se prelungi. Mitch ridică aparatul de emisie-recepție.

– Noogie? Acolo în spate se întîmplă ceva?

– Nimic, șefule, răspunse glasul gros al lui Noga.

Mitch bătu iarăși la ușă.

– Doctore Wright, sînt șeful Holt. Trebuie să vă vorbim.

– Nu se poate să nu fie acasă, murmură Wilhelm. Aseară, a fost la sărbătorirea victoriei. Știm că s-a întors aici.

– Dar a și rămas? întrebă Mitch. Dacă a prins de veste că azi-noapte băiatul lui minune a căzut, poate c-a tăiat-o.

Apăsă din nou butonul radioului.

– Noogie? Bagă un ochi în garaj. Ce-avem în materie de vehicule?

– Avem un *Saab* și o *Honda*, șefule.

– Toată lumea prezentă și confirmată, comentă Mitch. Îi aruncă lui Ellen o privire. Eu zic să intrăm. Avem cauză probabilă.

– Și spectatori, scrîșni printre dinți Wilhelm.

– Atunci scoate-i dracu' din curte, Marty, ordonă Mitch. Fii și tu bun la ceva măcar o dată.

În timp ce Wilhelm se întorcea spre reporteri, Mitch încercă ușa.

– Încuiată.

Ridică din nou aparatul.

– Noogie? Îți ține cineva de urît?

– Nu, domnule.

– Atunci, fă-ți figura.

– Zece-patru.

Noga era berbecele oficial de asalt al poliției. Încă nu se fabricase o ușă de casă pe care Noga să n-o poată smulge din balamale cu umărul. În câteva momente, încuietorile ușii din față se deschiseră, iar ofițerul cel mătăhălos îi primi înăuntru.

Casa era tăcută. Decorată scump și cu gust, în tonuri neutre, cu mobilier de stejar, lucios și deschis la culoare. Mitch scrută camerele vizibile din antreu.

– Doctore Wright? strigă el, scoțîndu-și din teaca de la subsuoară pistolul Smith & Wesson de nouă milimetri și ținîndu-l cu țeava în sus. Poliția! leșiți astfel ca să vă vedem!

Nu-i răspunse decît tăcerea.

– Cred că trebuie să procedăm dur, murmură el, întorcându-se spre Ellen și Cameron. Așteptați afară. Nu vreau să risc apariția unei sechestrări de ostatici. Noogie, acoperă-mă.

Ellen îi puse o mână pe antebraț.

– Fii atent, Mitch. Acum nu mai are nimic de pierdut.

Porniră prin holurile casei, Mitch în frunte, cu spatele spre perete. Fiecare ușă închisă reprezenta o posibilă surpriză urită.

Spațiile strâmte ale unei case nefamiliare alcătuiau întotdeauna un decor periculos. Deschiseră uși care dădeau într-o baie, în odaia de oaspeți, în camera de hobby a lui Karen Wright. Nici un sunet. Nici un lucru mutat de la locul său.

Putuseră foarte ușor să plece în timpul nopții, își spuse Mitch. Odată lichidate acuzațiile, nu-i mai rămăsese decât să retragă echipa de supraveghere, pentru a nu risca reclamații de hărțuire.

Într-un ungher al minții, reținu să se intereseze la serviciul non-stop de mașini care transportau oamenii din Deer Lake la aeroportul din Bloomington. Soții Wright puteau să fi ajuns între timp la jumătatea drumului spre Rio.

Lunecă pînă lîngă ultima ușă de la etaj, întinse mîna și ciocăni.

– Wright, ieși cu mîinile sus! Ești arestat!

Nimic. Apăsă pe clanță și deschise ușa, rămînînd lipit de perete. Nu răsună nici o împușcătură. Apoi, se strecură în dormitorul conjugal și află de ce Garrett Wright nu le răspunsese.

Zăcea pe patul de două persoane, gol, cu membrele desfăcute, cu beregata tăiată de la o ureche la alta și cu un cuțit de măcelar înfipt în piept pînă la

prăsele, privind cu ochi fără viață spre un cer pe care n-avea să-l cunoască niciodată.

– Încă n-a înțepenit, spuse Mitch. E mort doar de câteva ore.

Ellen privi lung rana căscată, care aproape despărțea capul lui Wright de trup, apoi se întoarse, uitându-se prin cameră.

– Nu e nici o urmă de luptă.

– Mare păcat. Ar fi trebuit să vadă moartea în față. Să fi simțit și el ce-au simțit victimele.

– Mașinile sînt aici, iar Karen Wright lipsește, spuse Wilhelm. Fie ea a făcut-o și a plecat pe jos, fie asasinul a luat-o cu el.

– Răzbunarea jurată în public de Paul Kirkwood, le aminti Cameron. Avea o legătură amoroasă cu Karen.

– Scoateți mandate de arestare pentru amîndoi, spuse Ellen.

Reveni cu privirea la omul a cărui viață se scursesese odată cu sîngele. Un ucigaș. Un individ ale cărui minte și inimă fuseseră la fel de întunecate ca sîngele ce îmbiba cearceafurile de culoarea ivoriului din jurul lui. Chinuise, torturase, ucisese, și numise totul un joc. Nesimțitor și crud. Iar jocul, chiar și cu moartea lui, continua. Împinsese și pe altcineva la crimă, iar persoana aceea urma să atingă alte vieți, iar efectele aveau să continue la nesfîrșit, ca un șuvoi de petrol revărsîndu-se în ocean.

– Dintotdeauna mi-am dorit copii, spuse Karen, legănînd fetița în brațe. Garrett și cu mine n-am putut avea copii. Dar Paul și cu mine putem. O putem avea noi pe Lily. Hannah se holba la femeia care-i invadase casa în orele dinaintea zonilor. Karen Wright. Bovina,

inofensiva Karen. Mereu încercînd să ajute, Karen cea dragălașă, cu ochii ei de căprioară. Amanta soțului său. Soția omului care le răpise fiul.

Se trezie auzind vocea care cînta încetișor dinspre capătul culoarului. O voce de femeie, răsunînd din camera lui Lily. Buimacă și confuză, se tîrîse din sacul de dormit, în strechi și cămașă largă, cu părul, desprins din coada împletită slab, căzîndu-i în ochi.

Acum stătea în holul dintre dormitoare, încă mai sperînd că totul nu era decît altul dintre coșmarurile stranii care-o chinuiau de la începutul dramei; dar știind că nu era. Karen Wright stătea în camera fiicei sale, ținînd-o în brațe pe Lily și un pistol.

– Cum ai intrat aici? Întrebă Hannah.

– Cu o cheie, răspuse nepăsătoare Karen, fără a-și lua ochii de la Lily. Am duplicate după toate cheile lui Paul.

Zîmbi, visătoare.

– Pot avea chiar și cheia inimii lui, acum, cînd Garrett nu va mai sta între noi.

Se ridică din fotoliul-balansoar, potrivindu-și-o mai bine în brațe pe Lily și pistolul de nouă milimetri, greutatea părînd prea mare pentru ea.

– Ești atît de dulce, nu-i așa, Lily? gînguri ea. Întotdeauna mi-am închipuit că erai a mea. Am vrut ca Garrett să te ia pentru mine, dar el nu ia decît băieței. Așa a fost mereu. Ura copiii.

– Nu poți s-o iei, declară alb Hannah.

Ochii lui Karen se îngustară și gura i se strîmbă înversunată.

– N-o meriți. Eu, da. Eu dau și tot dau, și niciodată nu primesc nimic în schimb. E rîndul *meu*. I-am spus lui Garrett. N-a vrut s-asculte. I-am spus că-l voiam pe Paul. Îl *iubesc* pe Paul. Paul îmi putea dărui un copil.

Dar, nu. El trebuia să-l facă pe Paul să pară vinovat. Trebuia să distrugă ceea ce doream *eu*. A făcut o foarte mare greșeală.

Brațele ei strînseră fetița, iar Lily se foi, încrun-tîndu-se.

– Zos!

– Nu, nu, iubito, zîmbi deodată Karen, mîngîind obrazul lui Lily cu țeava pistolului. Vei fi fetița mea de-ăcum. Trebuie să plecăm și să ne facem o viață nouă, cu tătutul tău. Vom fi o familie fericită.

– Dar Garrett? întrebă Hannah, înaintînd încet pentru a bloca ieșirea. A dracului să fie dacă o lăsa pe nebuna aia să plece din casă cu fiica ei. Era gata să facă orice. Jurase să-și apere copiii. Se săturase să tot fie victimă.

Ochii lui Karen luceau de lacrimi.

– Garrett... n-a vrut să asculte. Nu m-a lăsat să fiu fericită.

O singură lacrimă i se prelinse pe obraz.

– Îl iubesc pe Paul, iar Garrett m-a pus să-l trădez. Nu trebuia să facă asta.

Lily se zbătu în strînsoare, împingînd brațul ce-o cuprindea de mijloc.

– Lily zos! ceru ea.

Privi spre Hannah.

– Mama, zos!

Cu furia străfulgerîndu-i pe față, Karen zgîlții scurt fetița.

– Stai cuminte, Lily!

Îi întoarse capul spre ea, cu țeava pistolului.

– Acum *eu* sînt mămica ta.

Josh urmărea scena, din spatele mamei șale. Nimeni nu-l observase. Nimeni n-avea să-l observe. Putea fi ca o fantomă. Tăcerea se găsea în mintea lui și

o putea face să crească la fel de mare ca el, trăgînd-o în jur ca pe un balon uriaș. Vedea pistolul. Auzea cuvintele. Karen voia s-o ia pe Lily. La fel cum și el fusese luat. La fel cum fusese luat și băiatul celălalt. Celălalt Pierdut era acum mort, exact așa cum fusese avertizat Josh. Iar acum, Lily, tot cum fusese avertizat. Aveau să se întîmple fapte rele dacă spunea cuiva adevărul. Dar nu-l spusese nimănui și totuși se întîmplau lucruri rele.

Frica dinlăuntru lui se lupta cu nevoia de a se elibera de ea. Voia să fie liber. Voia ca și familia lui să fie liberă. Se gîndi că, poate, dacă și-o dorea destul de tare... Dacă era destul de bun... Dacă-și putea găsi, numai, curajul...

– Paul știe că faci asta? întrebă Hannah, intrînd pe nesimțite. În cameră. Dacă reușea să ajungă la masa pentru schimbat copilul, să ia pudra de talc, să i-o arunce lui Karen în față, s-o smulgă pe Lily înainte de a apuca să tragă cu pistolul...

– Paul mă iubește, răspunse Karen, rezemîndu-și fetița pe șold. Sînt ceea ce-i trebuie. Sînt genul de femeie pe care o merită.

– Cu asta, ai dreptate, rîse Hannah amarnic. Paul afrăsese acel coșmar asupra lor, cu nemulțumirile lui neîntemeiate, cu egocentrismul său miop. Karen Wright era exact ceea ce merita.

– Vom fi o familie fericită, repetă Karen, strîngînd-o smucit pe Lily, cînd fetița încercă să-i scape din strînsoare. Lily, termină! țipă ea, ridicînd pistolul. Nu mă obliga să-ți fac ceva rău!

În momentul cînd Karen repezi patul armei spre capul lui Lily, Josh se trezi la viață. Năvălind în odaie, se aruncă din tot trupul spre picioarele lui Karen Wright.

– Josh, nu! zberă Hannah.

Apoi, totul deveni un vălmășag de sunet și mișcare, Hannah repezindu-se să înhațe pistolul lui Karen.

– Dacă era Paul, Wright s-ar fi luptat, zise Ellen.

– Numai să nu-l fi drogat mai întâi, presupuse Wilhelm.

– Paul n-ar avea tăria să omoare în felul ăsta, interveni Mitch. Cu un pistol, poate. Cu cuțitul, nici pomeneală.

– Karen s-a săturat de încercările lui de a o controla, în același fel în care își controla victimele, teoretiză Ellen. Se folosise de ea ca să-i facă felul lui Paul. Numai Dumnezeu știe în ce moduri o mai fi folosit-o și înainte.

– Problema este: unde s-a dus? Întrebă Cameron. Și, era singură?

– Telefonează la compania de taxiuri, îi ceru Ellen. Mi-e greu să cred că Paul a trecut pe-aici s-o ia cu el, după ce a depus o mărturie esențială împotriva lui, în instanță.

– Urme, interveni deodată Noga; stătuse rezemat de perete, palid și moleșit; îndreptându-se, se întoarse spre Mitch. Erau urme în curtea din spate. În zăpada proaspătă.

– Să mergem, zise Mitch, pornind spre ușă și aruncându-i lui Wilhelm instrucțiuni peste umăr. Securizează locul și ține presa afară.

Ellen îl urmă pe ușa bucătăriei, prin garajul în care fusese arestat Wright, pînă în curtea din dos, unde reporterii se furișau pe perimetrul proprietății, încercînd să găsească unghiuri inedite.

– Mitch, va trebui să facem o declarație de-un fel

sau altul, spuse ea. Să le dăm celor de la televiziune o fotografie de-a lui Karen. Dacă e o posibilă ucigașă, publicul trebuie informat.

– Fă ce știi că trebuie.

Mitch tocmai se întorsese să-l urmeze pe Noga, de-a lungul urmelor de pași, spre nord, către casa Kirkwood, când detunăturile de pistol sfîșiară aerul gros al dimineții.

Se prăbușiră peste scrin, răsturnînd o lampă; căzură peste balansoarul alb, de răchită, apoi pe podea, dînd din picioare și zgîriind. Pistolul zbură prin aer, rostogolindu-se pe covor. Hannah se aruncă după el, dar fu oprită în loc, cînd Karen o trase cu sălbăticie de păr. O zgîrie pe față. Genunchiul ei o nimeri în stomac, pe cînd Karen se năpustea înainte. Prea tîrziu.

Josh ridică pistolul cu ambele mîini, îndreptîndu-l direct spre fruntea lui Karen Wright, la cîțiva centimetri distanță, cu țeava pendulînd încet.

Karen încremeni. Lily zăcea pe jos, lîngă pătuț, suspinînd. Hannah făcu un efort să se salte în șezut, retrăgîndu-se de lîngă Karen, cu privirea la Josh.

– Ești rea, îi spuse Josh lui Karen, fără nici o expresie în ochii lui albaștri. Nu poți s-o iei pe sora mea. Nu te las eu.

– Se vor întîmpla fapte rele, Josh, spuse ea, pe un ton lugubru. Știi, și știu și eu. Cel-Ce-la te va pedepsi.

– Cel-Ce-la a murit, replică băiatul.

Inima lui Hannah aproape se opri în loc. Îndepăr-tîndu-se de Karen, se tîrî spre Josh și întinse mîna.

– Josh, iubitele, dă-mi pistolul.

– Trebuie să-i opresc, spuse el, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Eu sînt singurul. E vina mea. Ți-au făcut rău, ție și lui Lily.

– Nu, dragul meu, șopti Hannah, ghemuindu-se lângă el.

Mîinile lui mici strîngeau patul pistolului cu degetele albite, ținînd țeava îndreptată spre fața lui Karen Wright.

– Și ea e o Cea-Ce-la. Au putere. O s-o ia pe Lily. O să-i facă rău. Trebuie să-i opresc. Eu trebuie să-i opresc.

– Ba nu, Josh, se apropie Hannah și mai mult. N-o voi lăsa s-o ia pe Lily. Dă-mi pistolul.

Băiatul nu schiță nici o mișcare de supunere. Hannah îl cuprinse cu brațele, așteptînd să audă zgomotul cumplit al împușcăturii. Dacă se mișca prea repede, dacă încerca să-i smulgă pistolul din mînă, s-ar fi descărcat. Oricît de mult dorea să se facă dreptate, nu așa o dorea. Nu voia ca tragedia să-l apese pe Josh pînă la sfîrșitul zilelor. Încercînd să nu tremure, își strecură mîinile peste patul armei.

– S-a terminat, iubitele.

Trupul băiatului tremura în cercul brațelor ei. Ținea ochii ficși și holbați spre Karen Wright, luptîndu-se cu sine însuși.

– Dă-mi pistolul, Josh, șopti Hannah. Nu au nici o putere asupra noastră. Nu mai au. S-a terminat. Nicio dată nu vor mai face rău, nimănui, îți promit. Ești în siguranță. Nu voi lăsa pe nimeni să-ți mai facă vreodată rău. Te iubesc atît de mult.

Numai dac-ar fi fost iubirea de ajuns ca să-i apere, medită ea. De-ar fi fost iubirea de ajuns ca să vindece vătămările ce se prodususeră. Își impuse ca iubirea ei să fie suficientă în acel moment, suficientă pentru a-l aduce pe Josh înapoi de la marginea prăpastiei. Dacă depășea acea limită, fie și doar în minte, avea să fie pierdut.

L-am pierdut o dată, Doamne. Te rog, nu mă face să-l pierd din nou. Te rog, lasă-ne s-o luăm de la început. Acum.

Josh o privi lung pe Karen, simțind trăgaciul în curba degetului. Dorea să fie liber. Dorea ca lucrurile să fie la fel ca înainte. Dacă-i omora pe toți Cei-Celau...

– Nu, Josh, *te rog*.

Vocea mamei sale părea să răsună din propria lui minte. Erau atâtea lucruri pe care ea nu le putea încă înțelege.

Te rog...

Voia să fie liber.

O privi pe Karen și simți... nimic.

– E mort, șopti el, cuprins de înțelegere. Legătura se rupsese, pierdută în noapte. Era liber.

Liber...

Retrăgându-și mâinile de pe pistol, se răsuci spre mama lui, își rezemă capul pe umărul ei și începu să plângă.

Hannah îl strînse la piept cu un braț, ținând pistolul îndreptat spre Karen. Într-o altă parte a casei, auzi o ușă deschizându-se, iar glasul lui Mitch Holt răsună precum vocea mîntuirii.

CAPITOLUL 38

– Dorea ceea ce credea că am eu, spuse încet Hannah.

Stătea în ușa camerei lui Josh, privindu-l cum dormea. Ziuă fusese un adevărat maraton. Polițiști forfotind prin casă, cerînd declarații, punînd întrebări, făcînd fotografii. Presa, purtînd o nouă campanie pe

scară largă, pentru a ajunge să discute cu ei. Ziare, reviste, tabloide. Emisiuni de televiziune, *talk-show-uri*, agenți de la Hollywood care doreau să încheie contracte de film. Îi dăduse pe toți afară, lăsînd în casă doar un singur om – pe Tom McCoy.

– Își dorea o familie fericită. Și noi am avut așa ceva, cîndva, spuse ea cu nostalgie. Odată, de mult...

Povestea vieții familiei Wright se desfășurase de-a lungul zilei, pe măsură ce poliția și acuzarea examinau ziarele găsite în casa de la țară. O viață dublă, începînd din copilărie. Garrett – inteligent, antisocial patologic, autocratic, manipulativ. Sora lui, Caroline – o umbră umilă, introvertită. Copii ai unei femei reci și crude, prețuind aparențele mai presus decît substanța; abandonați de tatăl lor, care se recăsătorise, întemeindu-și o nouă familie.

Garrett se făcuse stăpîn pe Caroline, o absorbise în viața și în psihicul lui, pînă cînd părăuseră a deveni o singură entitate. Reușise să se elibereze de el, fugind de-acasă la vîrsta de șaptesprezece ani, numai pentru ca fratele ei s-o regăsească un an mai tîrziu. Iar stăpînirea, manipularea, întregul ciclu pervers, o luase de la început. Trăiau ca soț și soție, păstrînd impecabile aparențele, ca profesorul de psihologie și nevasta calmă, supusă, în timp ce Garrett își concepea și aplica jocul bolnăvicios.

– Mă tot întreb, murmură Hannah, dacă Wright ne-a ales, pentru că ne credea o familie perfectă, sa fiindcă știa că nu eram.

– Ai vorbit cu Paul? Întrebă Tom, rezemat cu un umăr de tocul ușii, privind-o pe Hannah. În lumina aceea, vînația pe care i-o lăsase soțul ei pe față arăta ca o umbră.

– L-a contactat pe Mitch, după ce s-a aflat vestea.

Se cazase într-un hotel din Burnsville. A spus că s-a dus acolo fiindcă dorea timp de gândire.

Sentimentele contradictorii se luptau în Hannah precum o pereche de cobre. Nu dorea ca Paul să se apropie de ea sau de copii, dar totuși o nemulțumea faptul că fugise, lăsându-i să înfrunte singuri consecințele greșelilor lui.

– Nu l-am chemat înapoi. N-am nimic să-i comunic, ce n-ar putea să-i spună avocatul meu, mai diplomatic.

Acesta era momentul când ar fi trebuit s-o sfătuiască, își zise Tom. Dacă era un preot bun, i-ar fi spus că încă mai existau speranțe, că rănilor se puteau tămădui, că tot ceea ce se sfărâmasese în căsnicia lor se putea reface prin rugăciuni și credință. Dar nu credea cu adevărat așa ceva și nu se considera un bun preot. Nu se mai considera nici un fel de preot.

– Îmi pare rău, spuse el, cu sinceritate.

– Și mie, șopti Hannah.

În timp ce-l privea pe Josh, prin minte îi fulgerau crîmpeie din căsnicia ei. Vremurile fericite, când viața fusese plină de atîtea promisiuni.

– Ar fi trebuit să dureze pentru totdeauna.

În schimb, făgăduiala fusese încălcată, Hannah rămînînd pradă furiei și deplîngerii cioburilor.

Mîna lui Tom o cuprinse pe a ei, oferindu-i alinare, putere. Aducînd un voal subțire de vinovăție în complexul amestec de emoții cu care se lupta deja.

– Mi-ar prinde bine un pahar cu vin, spuse Hannah, întorcîndu-se.

Afară se însera. Numai că părea miezul nopții. Extenuați de chinurile zilei, Josh și Lily se culcaseră, dar noaptea abia avea să înceapă. Ceasuri lungi de liniște, așteptînd să fie umplute de introspecție și dor

fără rost. Hannah turnă *chardonnay* în două pahare și le duse în camera de oaspeți, unde Tom întetea focul. Lumina sclipi pe marginile aurite ale paharelor, încălzind culoarea feței lui chipeșe. Era îmbrăcat cu blugi și una dintre cămășile lui de țapinar. Nu se zărea nici o urmă a gulerului preoțesc.

– Ce-ai să faci? Întrebă el, punînd vătraiul la loc pe suport. Rămîi aici?

– Nu.

Îl așteptă s-o certe, să-i spună că avea nevoie de timp, că trebuia să stea și să se hotărască, după ce-î treceau emoțiile, cînd avea să gîndească mai limpede. El însă nu spuse nimic.

– Avem multe amintiri aici, dar chiar și cele fericite dor. Cred că ar fi mai bine să ne despărțim de ele. Să mergem într-un loc nou. Să-i oferim lui Josh un nou început.

Se așeză pe colțul mai apropiat de foc al canapelei, sorbind din vin.

– Mi-ai fost un prieten bun, tot timpul. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– N-am nevoie de mulțumiri, spuse Tom, așezîndu-se pe marginea unui scaun aflat destul de aproape pentru ca genunchii aproape să li se atingă.

– Știu că e datoria ta, dar...

– Nu. Aici nu-i vorba de îndatoririle mele de preot. Sau, poate, da.

Trase adînc aer în piept. Nerăbdarea și groaza i-î reținură un moment în plămîni.

– Mă las de preoție, Hannah.

Expresia de pe fața ei era mai puțin intensă decît sperase, dar nu-i contrazicea așteptările. Șoc, peste un strat de spaimă.

– O, Tom, nu! Hannah puse paharul deoparte, cu

o mână tremurătoare. Nu din cauza... Te rog, nu spune că eu te-am împins să...

Ochii ei albaștri scînteiau că un lac vara.

– Deja am parte de mai multă vinovăție decît îmi trebuie.

– Nu ai de ce să te simți vinovată, Hannah, se aplecă Tom spre ea, rezemîndu-și coatele de genunchi, cu o expresie deschisă. Nu există nici un motiv de vinovăție. Simt ceea ce simt, și nici o regulă nu mă poate convinge că ceea ce simt eu e greșit.

Cum poate fi greșit să iubesc pe cineva? Am rumegat întrebarea asta pînă n-a mai rămas nimic din ea. Nu văd cum s-ar putea reconcilia vreodată, se gîndi el.

Zîmbi trist, cu drag.

– Monseniorul Corelli spunea întotdeauna că diploma mea în filozofie avea să-mi creeze neplăceri. Gîndesc prea mult. Știi, nu m-am priceput niciodată prea bine să urmez linia companiei.

– Dar ești un preot minunat, insistă Hannah. Îi faci pe oameni să gîndească, să se întrebe, să privească mai adînc înlăuntrul lor înșile. Dacă nu facem aceste lucruri, ce mai rămîne de capul nostru?

– Comoditate. Staționare. Fericire, consimți Tom. Maturizarea doare. Creșterea precipită schimbări. Schimbările înspăimîntă. Mi-ar fi mai ușor să rămîn în sînul Bisericii, recunosc eu. Mai sigur. E ceea ce știu. Are părți pe care le iubesc. Dar dacă trebuie să fiu un ipocrit ca s-o fac... Nu pot trăi așa, Hannah.

Din nou, nesfîrșitele resurse de ironie ale vieții, își spuse Hannah. Era un preot bun, dar era și un om prea bun ca să rămînă preot. Nu-și putea încălca principiile, chiar dacă principiile lui contraveneau Bisericii.

– N-ar fi trebuit să-ți arunc astea în față, tocmai

astăzi, spuse el, mutîndu-și privirea. Doar că... Eu am luat hotărîrea, tu ai luat-o pe-a ta... Nu vreau să-ți îngreunez și mai mult povara, Hannah. Voiam doar să știi.

Reveni la foc și scormoni printre bușteni, stîrnind scînteile ca un roi de licurici ce se repezeau pe horn. O iubea. Fusese o vreme, își spunea Hannah, cînd ar fi spus că dragostea era singura care s-o scape de o tragedie ca aceea prin care tocmai trecuseră – dragostea soțului ei. Dar Paul n-o iubea și, în toată nebunia trăită, dragostea pe care o găsisese înlăuntrul ei era pentru omul acesta. Omul acesta, care ar fi trebuit să-i fie inaccesibil.

Se părea că meritau ceva mai bun decît să fie despărțiți unul de altul. Puteau însă să aibă mai mult de-atît? Ceva care să nu se veștejească în umbra trecutului sau să fie strivit de povara complicității.

– Am nevoie de timp, spuse ea, apropiindu-se de Tom. Cred că amîndoi avem nevoie. Am trecut prin atîtea... și atît de repede. Știu că trebuie să le las în urmă. Trebuie să mă deslușesc, să pun totul într-o oarecare ordine. Poți să mă înțelegi?

– Da.

O privi de sus în jos, cercetîndu-i ochii, ridicînd mîinile să-i cuprindă fața, să-i atingă părul.

– Atîta vreme cît nu mă înlături și pe mine, făcînd ordine prin celelalte. Nu renunța la ceea ce am putea avea împreună, numai pentru că ți-e mai ușor, Hannah.

Nimic nu era ușor, își spuse ea, închizînd ochii în calea durerii dulci-amărui. Greutatea alegerii o apăsa, povară pe care în acel moment nu putea s-o îndure. Timp. Aveau nevoie de timp. Cuprinzîndu-l cu brațele de talie, îl strînse cu putere, șoptind:

– Te iubesc.

Tom înclină capul și o sărută pe obraz. Hannah îi simți surfsul blînd pe piele.

– Atunci, pot aștepta oricît e nevoie. Numai să nu fie nevoie de o veșnicie.

Ellen se rezemă de spătar, îngăduindu-și un oftat prelung, încet, simțit din adîncul inimii. Părea prima respirație sănătoasă pe ziua aceea. Cu siguranță, era primul moment de odihnă.

Simțea epuizarea ca pe o ancoră legată de umeri. Tot trupul o ardea de durere. Nici una, nici alta, nu ștergeau sentimentul de ușurare. Se sfîrșise.

Garrett Wright fusese trimis la judecată în fața unei instanțe mai înalte. Karen Wright se afla în spitalul de psihiatrie al statului, pentru o expertiză care, cu siguranță, avea să iasă prost.

Adam Slater era supravegheat zi și noapte în închisoarea de comitat. B.C.A.-ul și F.B.I.-ul acționau prin intermediul ziarelor și contactau agențiile de aplicare a legii din alte state, pe unde își făcuse Wright jocul, dezgropînd cazuri care datau de douăzeci și șase de ani. Cazuri rămase nerezolvate.

Cazuri încheiate prin condamnări de oameni nevinovați, condamnări care aveau să se contramandeze acum, după atîția ani de la consumarea faptului.

Continuau să se răspîndească valuri din jurul pietrei aruncate în lac. Și aveau s-o facă iar și iar. Pînă la urmă, suprafața urma să se liniștească, dar dedesubt, schimbările dăinuiau.

Oamenii din Deer Lake aveau să uite, chipurile, dar și să-și încuie ușile, să-și supravegheze copiii și să nu se mai încreadă niciodată pe deplin în ceea ce aveau.

Ea urma să-și reia vechea rutină, fără însă a mai simți nicicând aceeași liniște. Iar Brooks...

Trebuia să-și spună că toate acele lucruri îl schimbaseră și pe el. Nu voia să-l creadă capabil de a se implica în viețile oamenilor care fuseseră violați de acele crime, fără a fi și el afectat în vreun mod fundamental.

Venise acolo ca să stea pe margine și să privească, dar fusese atras în joc de nenumărate ori. Îi salvase viața.

Nu mai putea fi același om care venise în Deer Lake, cu două săptămîni în urmă, mercenarul căutînd să cîștige de pe urma suferințelor altora.

Sau, poate, avea să se întoarcă în Alabama, să-și scrie cartea și să cîștige mulți bani, să joace el însuși în filme, fiindcă toată lumea știa că arăta mai bine decît Tom Cruise.

Revista *People* urma să-l declare Cel Mai Sexy Bărbat În Viață, iar Ellen n-avea să-l mai vadă nicio dată, decît pe supracopertele unor cărți, pe care ea nu le cumpăra.

Evenimentele care avuseseră loc, revelațiile făcute, erau exact ceea ce venise el să caute. Senzaționale, întortocheate, complexe.

Singură, povestea lui Erik Evans-Adam Slater merita o carte întregă. Ce anume se dereglă în mintea unui copil, transformîndu-l într-un asasin?

Trebuia să admită că și ea însăși era curioasă. Doar să poată înțelege ceea ce se întîmplase, să găsească un anumit sens.

Poate că, pînă la urmă, avea să sfîrșească prin a citi una dintre scrierile lui Brooks.

Poate exista o anume valoare în a privi detașat o crimă și a-i analiza motivațiile.

Poate se găsea o oarecare mîngîiere în izolarea nebuniei celor petrecute. Dar, la o adică, Ellen lucra de prea mult timp în cadrul sistemului, ca să mai fie naivă.

Știa prea bine că nu exista nici o cale de a izola răul. Se furișa și se întindea precum o viță ucigătoare. Chiar și în locuri ca Deer Lake.

O bătaie în ușă o readuse la realitate. Emoțiile zilei culminaseră cu o conferință de presă, la ora șase.

Bill Carlson bătuse drumul de la biroul său sus-pus din St. Paul, pentru a o lăuda personal în fața mulțimii camerelor de televiziune – cu Rudy lîngă el.

Atmosfera de surescitare persistase, reținînd oamenii în tribunal mai mult timp decît de obicei, în așteptarea fantasticelor detalii ale zilei și ale vieții lui Wright.

Cameron vîrî capul pe ușă, cu sprîncenele ridicate.

– Ai nevoie de-o mașină pînă acasă?

– Nu, mulțumesc. Mi-e bine. Nu fac decît să mă destind înainte de a trebui să-mi croisc drum prin hoardele mass-media. Ai găsit ceva în convorbirile telefonice ale lui Slater?

Cameron se încruntă.

– Regret. Numărul lui Costello nu figurează. Nici cel de-acasă, nici telefonul celular. Dacă nu stabilim legătura asta, a scăpat din cîrlig.

– Iar Tony Costello lunecă printre degetele justiției ca o moluscă slinoasă ce e.

– Dacă te consolează cu ceva, cred că va trece mult timp pînă să se tîrască afară din gaura unde s-a ascuns. După cum reiese, l-a reprezentat pe unul dintre cei mai abjecți criminali de carieră ai țării.

– Și l-a scos basma curată, completă grav Ellen, știind că Tony așa va fi privit lucrurile. Nu: ca pe o

umilintă rușinoasă, ci ca pe un joc câștigat. Singura deosebire dintre el și clientul lui fusese aceea că jocurile lui Costello erau autorizate.

– Eu continuu să sap, îi promise Cameron. Dar tu? Ai găsit ceva despre Priest?

– Ziarele nu pomenesc nimic despre el, pe față. Susține că motivul pentru care a mințit despre copilăria lui din Mishawaka e că avusese niște probleme emoționale și pînă la urmă se lăsase de școală. Și-a falsificat actele ca să intre la colegiu, susținînd că absolvise o școală bună din Chicago. Neagă cu îndărătnicie orice cunoștință despre activitățile lui Wright, dar e greu de crezut că n-a bănuțit niciodată nimic. În cel mai bun caz, ar fi trebuit să nutrească o suspiciune care putea preveni multe suferințe, dacă acționa pe baza ei.

F.B.I.-ul l-a avut la dispoziție toată după-amiaza. Au confiscat toate documentele proiectului asociat despre învățare-și-percepție, la care lucrau studenții lui Wright și Priest, în caz că vor găsi ceva și pe-acolo.

Pînă la urmă, au să scoată adevărul de la el. Iar atunci, o să fie o coadă întreagă de procurori așteptînd să preia acuzarea.

– Depui acuzație de sperjur împotriva lui Todd Childs? întrebă Cameron.

Ellen dădu din cap.

– Pariez că el e cel care-a pătruns la *Haita de șobolani*, deși nu știu dacă o vom dovedi vreodată. Childs știa că îl căutam, iar Costello îi spusese să se dea la fund. Problema era că avea produse ascunse în magazin și știa că n-aveau să mai stea mult timp acolo dacă nu le lua.

Ridică din umeri, acționîndu-și mușchii pe care ar fi făcut mai bine să-i lase în pace.

– Oricum, asta e teoria mea. Cu dovezile ne putem bate capul altă dată.

– Pînă atunci, ar trebui să te duci acasă și să dormi o zi, două, îi propuse Cameron. Vei avea nevoie de odihnă. Se zvonește că o să fii prima la rînd pentru postul lui Rudy, cînd va prelua locul lui Franken în jilț.

– Asta-i o noutate pentru mine. Ca de obicei.

Cameron rîse, deși acest lucru nu-l făcea să pară chiar la fel de tînăr ca în urmă cu o săptămînă.

– Te sun mîine.

Dădu să iasă pe ușă, apoi se aplecă iarăși înăuntru.

– Mă gîndeam să trec pe la Phoebe, să văd ce face. E foarte răvășită de povestea cu Slater. Se învinuiește singură pentru ceea ce ți s-a întîmplat ție. Sînt îngrijorat pentru ea. Ai vreo dugetare pe care vrei să i-o transmit?

– Mda. Spune-i că nu-i o crimă să ai încredere în cineva, chiar dacă nu merită.

Îi părea rău pentru Phoebe cea credulă și sufletistă.

Avea să-i trebuiască mult timp ca să treacă peste cele întîmplate, și încă mai mult pentru a scăpa de vinovăție.

– N-o condamna pentru ce s-a întîmplat. Slater ar fi găsit oricum un mod ca să obțină ceea ce dorea. Mă bucur doar că nu i-a făcut nici un rău fizic.

– Amin.

Încă o victimă a jocului, își spuse Ellen cu tristețe. Încrederea și loialitatea lui Phoebe.

Reținu să poposească ea însăși pe la casa secretarei, dacă aceasta nu apărea la lucru dimineată. Încerca să-și adune energia de a se ridica din scaun și a și pune paltonul, cînd în ușă apăru Megan.

– Am crezut că te-ai dus să sărbătorești, spuse Ellen, indicîndu-i un scaun.

– Îl aștept pe Mitch. E în sediu, cu febeiștii și Priest. Sărbătorim mai târziu. Dar tu? Cazul e făcut pachet, iar poliția din Minneapolis l-a prins și pe amicul tău, bombardierul nebun.

– Tot ce vreau e o baie fierbinte și lungă, și un pat, mărturisi Ellen. E o ușurare că totul s-a sfîrșit. Găsesc multă satisfacție în faptul de a ști că am pus capăt unui lung șir de crime oribile. Dar, după ce-am răsturnat pietroiul și am văzut ce avea dedesubt, îmi cam pierde pofta de festivități. Lumea e plină de bolovani, să știi. Vreau doar să termin treaba și să trec la următorul.

Megan dădu din cap, gînditoare.

– Ei, eu nu voiam decît să-ți mulțumesc personal că m-ai inclus și pe mine. Știu că ți-ai asumat un risc.

– A rentat. Ești o polițistă bună, Megan.

Fata zîmbi, cu o înduioșătoare mîndrie sfioasă.

– Mda, așa e. Iar acum, văd că încă mai pot fi o bună polițistă, indiferent că pot mînuî sau nu pistolul. Mi se mai poate găsi un loc în meserie. Înseamnă foarte mult pentru mine. Îți mulțumesc, Ellen. Și ție, și prietenului tău, Brooks. Dacă nu se oferea să mă ajute, și-acum aș mai fi fost tot la telefon, întrebînd la informații.

– Ce-a făcut?!? Întrebă prostește Ellen.

– Mi-a propus un tîrg. Știa că studiam trecutul lui Wright...

– Și a vrut să profite. Lui Ellen inima i se prăbuși, în timp ce nervii i se trezeau din scrumul epuizării.

– Nu, a vrut să mă ajute. M-a invitat să-i folosesc computerul, faxul, telefoanele. Am lucrat împreună jumătate din noaptea de marți și toată ziua de ieri. Așa

am descoperit cazul ăla din Pennsylvania. Nu ți-a spus?

– Ne-a cam răpit atenția un maniac ucigaș, replică Ellen, cu gândurile învîrtindu-i-se. Pe urmă, la spital, Mitch a fost cel ce mi-a spus despre cazul Wiskow.

Fiindcă Brooks fusese ocupat să se coasă la loc.

Îi oferise ajutorul. Pentru binele cazului sau pentru al cărții lui?

Megan se ridică atentă, potrivindu-și cîrja sub brațul stîng.

– Știi, e un tip destul de civilizat pentru un fost avocat. Fără să te simți jignită.

– Nici nu mă gîndeam, murmură Ellen.

Venise la Deer Lake să asiste, să observe de la distanță, să absoarbă totul și să vîndă.

O ajutase să rezolve cazul. Îi salvase viața... și-i furase inima. Nu voia să recunoască asta, dar era adevărat.

Nu dorise s-o creadă. Viața ei fusese întru totul mult mai simplă înainte să apară el, cu glasul lui ca fumul și ochii ce vedeau prin toate barierele ei.

Răzbise dincolo de barierele acelea și o atinsese, deșteptînd în ea o stare pe care și-o negase: nevoia, nevoia de a simți, nevoia de a ține prea mult la cineva.

Venise acolo pentru un caz, iar cazul se încheiase.

– Să te ia dracu', Brooks, șopti ea în camera goală. Și-acum?

– Propun o friptură la cină și o noapte lungă și înceată, în pat, răspunse el alene, intrînd din holul întunecos. Împreună. Dormind.

Arăta aproape la fel ca în prima seară cînd îl văzuse, cu rînjetul de pirat rău tăind prin barba crescută de două zile. Avea haina deschisă, lăsînd să se zărească eșarfa în care îi era legat brațul drept.

Ellen alungă ideea că era o plăsmuire a imaginației ei devenită realitate și se încruntă la el.

– Mai e coadă lungă afară?

– Nu, duduie. Eu sînt ultimul.

– Ce cauți aici? îl întrebă, preocupată. Ar fi trebuit să fii la spital.

Jay clătină din cap.

– Doctorul Baskir m-a trimis la treburile mele.

– Mi-e cam greu să cred.

– În regulă, recunosc eu el, spășit. Poate-am cern insistat să plec.

– Pe-asta o cred.

Jay zîmbi și, ocolind capătul biroului, își cocoță șoldul pe un colț, luînd *presse-papiers*-ul ca pe o minge de baseball.

– Unchiul meu, Hooter, spunea întotdeauna că aș putea fermeca și fusta de pe o profesoară la școala de duminică.

– Folositor talent. Pe cine-ai fermecat ca să intri aici?

– Pe vechiul meu prieten, ajutorul de șerif Qualey. Știai că odată a zădărnicit planurile unui spărgător, aruncînd pe el un șarpe viu?

– Da' ce treabă avea el cu un șarpe viu, în primul rînd?

– Nu știu. Nici nu vreau să știu. Mai mult ca sigur că nu vreau să scriu o carte pe tema asta.

– Nu, răspunse Ellen. Ai destul de scris despre cazul ăsta. Minți sucite, sex, violență, corupție. Subiectele favorite ale tuturor.

– N-o să fie nici o carte, anunță Jay, urmărindu-i reacția. Ellen îl privi cu mirare și prudență. Mi-am cam pierdut obiectivitatea.

Și cîștigase lucruri pe care nu era sigur că le dorea

– Înțelegere, noblețe, o conștiință. Le simțea ca pe niște medalii prinse direct pe piept, nu pe haină.

– Megan mi-a spus ce-ai făcut ca să ne ajuți, Jay, spuse Ellen. Îți mulțumesc.

– Mda, mă rog, nu vreau să se ducă buhu'. Mi-ar distruge reputația de oportunist intrigant.

– Unii oameni s-ar putea să se prindă, când n-o să iasă din povestea asta nici un bestseller care să spargă piața.

– E un risc pe care trebuie să mi-l asum. Nu susțin că n-aș găsi nici o valoare în a spune poveștile, preciză el. Doar că nu-mi mai revine mie rolul de a le spune.

– Deci ai făcut tot drumul pînă în Minnesota, ai înghețat bocnă și aproape ți-ai lăsat oasele pe-aici, pentru nimic?

– N-aș spune asta, răspunse el cu glas scăzut, apropiindu-se. N-aș spune-o deloc. Ceea ce iau de aici e mult mai valoros decît orice poveste.

– Pleci? izbucni Ellen, după care se repezi să recitifice. Vreau să zic... adică... cred că dacă nu mai ai nici o carte de scris...

Venise pentru o carte. Atîta tot. Avea viața lui în Alabama. Ea o avea pe a ei, aici. Căile lor se încrușișaseră, iar acum aveau să meargă fiecare mai departe. Atît numai că părea mult prea devreme.

– Am un fiu pe care aș vrea să-l întîlnesc, spuse Jay calm. Doar să-l întîlnesc, să ajung să-l cunosc. Am pierdut opt ani din viața lui. Al dracului noroc am că nu trebuie să mai pierd și alții. Al dracului noroc, că am de ales.

Ellen își găsi un surîs pentru el.

– Mă bucur că hotărăști așa, Jay. Sper să iasă bine.